

TỔNG GIÁM ĐỐC *lạnh lùng* *lừa tình thành* NGƯỜI!



Phong Lưu Băng

Edit: Khả Lạc



Table of Contents

Mục lục

- Chương 1: Hết Đường Chối Cãi
- Chương 2: Tự Làm Tự Chịu
- Chương 3: Nói Năng Lỗ Mãng
- Chương 4: Tâm Cơ Khá Sâu
- Chương 5: Cô Bị Lừa
- Chương 6: Cường Bức Đe Dọa
- Chương 7: Cậu Ta Thật Có Thể Giả Bộ
- Chương 8: Đứng Lại Cho Tôi
- Chương 9: Nổi Điên
- Chương 10: Vợ Chồng Trên Danh Nghĩa
- Chương 11: Nghĩ Hay Quá Nhi
- Chương 12: Mười Phần Diễn Trò
- Chương 13: Ngoài Ý Muốn Gặp Nhau
- Chương 14: Châm Chọc
- Chương 15: Không Có Tư Cách Quản
- Chương 16: Lo Sợ
- Chương 17: Câu Lạc Bộ ‘Hoàng Kim Bại Khuyển’
- Chương 18: Tính Mạng Quý Giá
- Chương 19: Nửa Đường Bị Chặn
- Chương 20: Lại Là Anh Ta
- Chương 21: Cho Một Cái Tát
- Chương 22: Lại Muốn Hại Cô
- Chương 23: Ăn Miếng Trả Miếng
- Chương 24: Không Ngoài Dự Đoán
- Chương 25: Nói Dễ Vậy Sao
- Chương 26: Quỷ Thần Xui Khiến
- Chương 27: Như Gặp Phải Sét Đánh

Chương 28: Tức Giận Ngất Trời
Chương 29: Giật Tít Trang Đầu
Chương 30: Như Thế Nào Trở Lại Bình Thường
Chương 31: Cô Lý Tính
Chương 32: Đối Thủ Mạnh
Chương 33: Cơ Trí Của Anh
Chương 34: Dễ Dàng Bị Dị Ứng
Chương 35: Khoảng Cách Giữa Hai Người
Chương 36: Quỷ Kế Đen Tối
Chương 37: Cô Không Quan Tâm
Chương 38: Tôi Có Thể Đi Không
Chương 39: Bí Mật Kinh Người
Chương 40: Tạo Hóa Trêu Người
Chương 41: Anh Đã Rõ Ràng
Chương 42: Có Tiền Thật Tốt
Chương 43: Nói Năng Hùng Hồn
Chương 44: Không Hề Tầm Thường
Chương 45: Thật Là Kỳ Quái
Chương 46: Gánh Nặng Của Anh
Chương 47
Chương 48: Sẽ Bóp Chết Cô
Chương 49: Tâm Trí Mơ Hồ
Chương 50: Không Hiểu Sao Lại Cảm Động.
Chương 51: Anh Đang Đùa Bỡn Cô
Chương 52: Sấm Sét Giữa Trời Quang
Chương 53: Anh Yêu Cô
Chương 54: Còn Biết Xấu Hổ Không?
Chương 55: Mèo Khóc Chuột Giả Từ Bi.
Chương 56: Khuôn Mặt Rất Đẹp, Tâm Rất Xấu
Chương 57: Chán Sống Rồi Có Phải Không?
Chương 58: Tôi Không Cho Cô Chết, Có Nghe Được Không?
Chương 59: Hoắc Ẩn Trở Về

Chương 60: Thì Ra Thật Sự Là Cô
Chương 61: Thỏa Thuận Lúc Nào Thì Mới Đưa Cho Tôi?
Chương 62: Hứa Mộ Nhan, Cô Trốn Không Thoát Đâu!
Chương 63: Hứa Mộ Nhan, Tại Sao Cô?
Chương 64: Duẩn Kiệt Có Phải Hay Không Là Con Của Tôi?
Chương 65: Anh Có Thể Cho Tôi Chút Mặt Mũi Được Hay Không?
Chương 66: Bùi Lạp Minh, Tôi Cần Sự Hỗ Trợ Của Anh
Chương 67: Bùi Lạp Minh, Anh Đừng Lộn Xộn Có Được Không?
Chương 68: Không Ngờ, Anh Lại Giấu Năm Năm
Chương 69: Lợi Dụng Lẫn Nhau, Theo Như Nhu Cầu
Chương 70: Hôn Dưới Trời Sao.
Chương 71: Đây Chính Là Đáp Án Tôi Cho Anh.
Chương 72: Anh Ta Muốn Kết Hôn Sao?
Chương 73: Anh Kết Hôn, Sao Lại Động Vào Tôi?
Chương 74: Ly Hôn Cùng Hứa Mộ Nhan Có Được Không?
Chương 75: Cự Ly Của Chúng Ta Gần Như Vậy, Rồi Lại Xa Như Vậy
Chương 76: Không Phải Chỉ Một Cái Ôm Thôi Sao?
Chương 77: Cô Dịu Dàng, Anh Say Mê.
Chương 78: Cái Tên Khốn Khiếp.
Chương 79: Cô Nên Chú Ý Đến Thái Độ Khi Nói Chuyện Với Tôi
Chương 80: Trở Lại Nhà Họ Bùi
Chương 81: Bùi Lạp Minh, Anh Mau Đi Xuống.
Chương 82: Xuất Hiện Người Xấu, Dụng Tâm Kín Đáo.
Chương 83: Đến Lúc Đó Anh Sẽ Có Câu Trả Lời Cho Em
Chương 84: Thầy, Có Muốn Em Giúp Anh Không?
Chương 85: Thầy, Anh Hiểu Lầm Ý Của Em
Chương 86: Cả Đời Này, Cô Ấy Là Chị Dâu Của Cậu
Chương 87: Xin Anh Hãy Tin Em Một Lần, Được Không?
Chương 88: Ông Trời Của Cô Quá Xuất Sắc
Chương 89: Kế Một Hòn Đá Trúng Ba Con Chim
Chương 90: Xem Em Có Bản Lĩnh Hay Không
Chương 91: Có Bản Lĩnh Thì Lập Tức Nhảy Xuống

Chương 92: Em Có Thể Im Miệng Lại, An Tĩnh Một Chút

Chương 93: Chúng Ta Một Lời Đã Định

Chương 94: Hứa Mộ Nhan, Cô Đi Chết Đi

Chương 95: Đại Kết Cục

Mục lục

- Chương 1: Hết Đường Chối Cãi
- Chương 2: Tự Làm Tự Chịu
- Chương 3: Nói Năng Lỗ Mãng
- Chương 4: Tâm Cơ Khá Sâu
- Chương 5: Cô Bị Lừa
- Chương 6: Cường Bức Đe Dọa
- Chương 7: Cậu Ta Thật Có Thể Giả Bộ
- Chương 8: Đứng Lại Cho Tôi
- Chương 9: Nổi Điên
- Chương 10: Vợ Chồng Trên Danh Nghĩa
- Chương 11: Nghĩ Hay Quá Nhi
- Chương 12: Mời Phân Diễn Trò
- Chương 13: Ngoài Ý Muốn Gặp Nhau
- Chương 14: Châm Chọc
- Chương 15: Không Có Tư Cách Quản
- Chương 16: Lo Sợ
- Chương 17: Câu Lạc Bộ ‘Hoàng Kim Bại Khuyển’
- Chương 18: Tính Mạng Quý Giá
- Chương 19: Nửa Đường Bị Chặn
- Chương 20: Lại Là Anh Ta
- Chương 21: Cho Một Cái Tát
- Chương 22: Lại Muốn Hại Cô
- Chương 23: Ăn Miếng Trả Miếng
- Chương 24: Không Ngoài Dự Đoán
- Chương 25: Nói Dễ Vậy Sao
- Chương 26: Quỷ Thần Xui Khiến
- Chương 27: Như Gặp Phải Sét Đánh
- Chương 28: Tức Giận Ngất Trời
- Chương 29: Giật Tít Trang Đầu
- Chương 30: Như Thế Nào Trở Lại Bình Thường
- Chương 31: Cô Lý Tính
- Chương 32: Đối Thủ Mạnh
- Chương 33: Cơ Trí Của Anh
- Chương 34: Dễ Dàng Bị Dị Ứng
- Chương 35: Khoảng Cách Giữa Hai Người
- Chương 36: Quỷ Kế Đen Tối
- Chương 37: Cô Không Quan Tâm
- Chương 38: Tôi Có Thể Đi Không

Chương 39: Bí Mật Kinh Người
Chương 40: Tạo Hóa Trêu Người
Chương 41: Anh Đã Rõ Ràng
Chương 42: Có Tiền Thật Tốt
Chương 43: Nói Năng Hùng Hồn
Chương 44: Không Hề Tầm Thường
Chương 45: Thật Là Kỳ Quái
Chương 46: Gánh Nặng Của Anh
Chương 47
Chương 48: Sẽ Bóp Chết Cô
Chương 49: Tâm Trí Mơ Hồ
Chương 50: Không Hiểu Sao Lại Cảm Động.
Chương 51: Anh Đang Đùa Bỡn Cô
Chương 52: Sấm Sét Giữa Trời Quang
Chương 53: Anh Yêu Cô
Chương 54: Còn Biết Xấu Hổ Không?
Chương 55: Mèo Khóc Chuột Giả Từ Bi.
Chương 56: Khuôn Mặt Rất Đẹp, Tâm Rất Xấu
Chương 57: Chán Sống Rồi Có Phải Không?
Chương 58: Tôi Không Cho Cô Chết, Có Nghe Được Không?
Chương 59: Hoắc Ấm Trở Về
Chương 60: Thì Ra Thật Sự Là Cô
Chương 61: Thỏa Thuận Lúc Nào Thì Mới Đưa Cho Tôi?
Chương 62: Hứa Mộ Nhan, Cô Trốn Không Thoát Đâu!
Chương 63: Hứa Mộ Nhan, Tại Sao Cô?
Chương 64: Dẫn Kiệt Có Phải Hay Không Là Con Của Tôi?
Chương 65: Anh Có Thể Cho Tôi Chút Mặt Mũi Được Hay Không?
Chương 66: Bùi Lạp Minh, Tôi Cần Sự Hỗ Trợ Của Anh
Chương 67: Bùi Lạp Minh, Anh Đừng Lộn Xộn Có Được Không?
Chương 68: Không Ngờ, Anh Lại Giấu Năm Năm
Chương 69: Lợi Dụng Lẫn Nhau, Theo Như Nhu Cầu
Chương 70: Hôn Dưới Trời Sao.
Chương 71: Đây Chính Là Đáp Án Tôi Cho Anh.
Chương 72: Anh Ta Muốn Kết Hôn Sao?
Chương 73: Anh Kết Hôn, Sao Lại Động Vào Tôi?
Chương 74: Ly Hôn Cùng Hứa Mộ Nhan Có Được Không?
Chương 75: Cự Ly Của Chúng Ta Gần Như Vậ, Rồi Lại Xa Như Vậ.
Chương 76: Không Phải Chỉ Một Cái Ôm Thôi Sao?
Chương 77: Cô Dịu Dàng, Anh Say Mê.
Chương 78: Cái Tên Khốn Khiếp.
Chương 79: Cô Nên Chú Ý Đến Thái Độ Khi Nói Chuyện Với Tôi
Chương 80: Trở Lại Nhà Họ Bùi

Chương 81: Bùi Lạp Minh, Anh Mau Đi Xuống.
Chương 82: Xuất Hiện Người Xấu, Dụng Tâm Kín Đáo.
Chương 83: Đến Lúc Đó Anh Sẽ Có Câu Trả Lời Cho Em
Chương 84: Thầy, Có Muốn Em Giúp Anh Không?
Chương 85: Thầy, Anh Hiểu Làm Ý Của Em
Chương 86: Cả Đời Này, Cô Ấy Là Chị Dâu Của Cậu
Chương 87: Xin Anh Hãy Tin Em Một Lần, Được Không?
Chương 88: Ông Trời Của Cô Quá Xuất Sắc
Chương 89: Kế Một Hòn Đá Trúng Ba Con Chim
Chương 90: Xem Em Có Bản Lĩnh Hay Không
Chương 91: Có Bản Lĩnh Thì Lập Tức Nhảy Xuống
Chương 92: Em Có Thể Im Miệng Lại, An Tĩnh Một Chút
Chương 93: Chúng Ta Một Lời Đã Định
Chương 94: Hứa Mộ Nhan, Cô Đi Chết Đi
Chương 95: Đại Kết Cục

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hết Đường Chối Cãi

Biệt thự nhà họ Bùi _____

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua cửa sổ chiếu rọi cả phòng khách, làm không khí lúc này tĩnh lặng và ấm áp.

“Hứa Mộ Nhan, cô tốt nhất giải thích cho rõ rốt cuộc trước khi kết hôn cùng Lạp Minh nhà chúng tôi, cô qua đêm người đàn ông nào!. Cô cũng biết nhà họ Bùi ở thành phố A là một gia đình danh giá, để mọi người biết được trước khi kết hôn cô dâu không còn trong sạch thì mặt mũi nhà họ Bùi để ở nơi nào, sau này nhà họ Bùi làm sao đứng vững ở thành phố A được!”
Bỗng nhiên, một giọng nói bén nhọn vang lên phá vỡ bầu không khí hài hòa trong phòng khách lúc này.

Hứa Mộ Nhan Quỳ trên mặt đất, đột nhiên ngẩng ra, cô ngẩng đầu mình lên, đôi mắt tròn xoe chống lại ánh mắt sắc bén của mẹ Bùi.

Mặc dù mẹ Bùi gần năm mươi tuổi rồi, nhưng dáng người của bà vẫn như hời còn trẻ không khác là bao, thấy được bà chăm sóc cơ thể của mình rất tốt.

Nhìn bà đi lên ung dung đẹp đẽ quý giá, cao quý thanh lịch, thấy được lúc trẻ bà xinh đẹp chiếu sáng mọi người.

Lúc này, bà ngồi tựa lưng vào chiếc ghế gỗ lim, hai con mắt sáng nhìn xung quanh, ánh mắt bà sắc bén hiển nhiên là một con người giỏi giang,

khéo léo và cơ trí.

Có thể nhìn ra mẹ chồng này của cô không không phải là người hiền lành gì, Hứa Mộ Nhan thầm than trong lòng.

Thấy cô vẫn cúi đầu không nói lời nào, lửa giận trong lòng mẹ Bùi dâng lên tràn ngập, đúng là một người phụ nữ không đứng đắn, lúc trước bà thật không nên nhất thời mềm lòng mà đi đồng ý hôn sự cùng nhà họ Hứa, một gia đình không có danh tiếng gì!

Kỳ thật mẹ Bùi vẫn luôn phản đối Bùi Lạp Minh kết hôn với Hứa Mộ Nhan, dù sao với danh tiếng nhà họ Bùi thì phải tìm một gia đình môn đăng hộ đối với mình để kết thân, mới không cần một người không giữ được trinh tiết cùng thể diện. Nhưng không biết thế nào, đứa con trai Bùi Lạp Minh yêu quý của bà luôn xin bà chấp nhận hôn sự này, cuối cùng bà không thể nào thắng được đứa con này, đành phải đồng ý.

“Hứa Mộ Nhan, nước có quốc pháp nhà có gia quy, cô cũng biết trước khi kết hôn mà không còn trong sạch sẽ bị trừng phạt như thế nào không?”

Trong lời nói của mẹ Bùi lộ ra sự chán ghét và lạnh lùng, rõ ràng là vũ nhục cô.

Như vậy, Bùi Lạp Minh không có cùng mẹ anh ta nói rõ chân tướng xảy ra, anh ta là cố ý muốn cô ở nhà họ Bùi không được dễ chịu sao?

Nghĩ vậy, cô nắm chặt tay thành quyền đâm sâu vào lòng bàn tay, đáy mắt trong suốt tràn đầy quật cường, cô không có làm chuyện gì sai cả!

Hứa Mộ Nhan đưa ánh mắt nhìn về Bùi Lạp Minh bên cạnh mẹ Bùi, lại thấy anh ta lộ ra vẻ mặt như không sao cả uống trà, mái tóc màu nâu dựng đứng thẳng, đôi con ngươi sâu thẳm chột lóe, sống mũi cao, đôi môi khêu gợi dính một ít nước trà càng lộ vẻ mê người, cùng với ánh mặt trời bao phủ

toàn thân anh ta giống như vương giả cao quý, tuấn dật làm cho không một người nào dám nhìn thẳng.

Người đàn ông này, người mà cô vừa gặp đã yêu, lúc này anh ta lại có thời gian rảnh rỗi uống trà, Hứa Mộ Nhan chỉ cảm thấy trái tim cô như bị kim châm đâm vào đau đớn vô cùng làm toàn thân cô tê liệt.

“Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, con trong sạch, vì tối hôm qua Bùi Lạp Minh anh ấy cũng không cùng con ngủ, anh ấy ngủ lại ở phòng sách.”

“Sao có thể, vì muốn lấy cô mà nó còn chịu khổ cầu xin chúng tôi thật lâu, cô biết mình phạm sai lầm lại không chịu hối cải, xem ra phải cho cô biết thế nào là gia pháp nhà họ Bùi chúng tôi mới được” giọng nói của mẹ Bùi bén nhọn, mỗi chữ lạnh như băng

Hứa Mộ Nhan nhìn chăm chăm vào Bùi Lạp Minh, hóa ra anh ta cười cô chỉ vì hành hạ trả thù thay chị gái của cô sao?

Không thể được, cô có nói như thế nào thì mẹ Bùi cũng không tin tưởng sao?

Nhưng cô không thể để cho mình bị oan uổng được bằng bất cứ giá nào, Hứa Mộ Nhan khẽ cắn môi của mình nói: “Mẹ, tối hôm qua Lạp Minh không ngủ ở phòng con, trước khi gả vào nhà họ Bùi trước con cũng trải qua một lần yêu, nhưng đó là chuyện nhiều năm trước rồi, khi đó chúng con chỉ đơn giản là dắt tay hôn môi mà thôi không có làm chuyện gì khác cả, làm sao con có thể quan hệ với người đàn ông khác trước khi kết hôn?”

Nghe vậy, mẹ Bùi nhìn thẳng vào Hứa Mộ Nhan, muốn từ trên mặt cô nhìn ra manh mối, nhưng bà chỉ thấy ánh mắt của cô hiện lên vẻ kiên định mà thôi.

Chẳng lẽ, tối hôm qua Lạp Minh thật sự không có ngủ ở phòng tân hôn?

Mẹ Bùi không khỏi nhìn sang Bùi Lạp Minh bên cạnh mình một cái .

“Mẹ, con muốn cưới Hứa Mộ Nhan cỡ nào mẹ cũng biết, con làm sao có thể bỏ mặc cô ấy trong đêm tân hôn được? Con và Nhan Nhan đã quan hệ vợ chồng thật, nhưng con không ngờ cô ấy lại có thể làm ra những chuyện như vậy ở trước khi kết hôn” Lạp Minh đặt ly trà trên tay xuống, giọng nói hùng hồn đầy lý lẽ và ám muội.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tự Làm Tự Chịu

Nghe Bùi Lạp Minh nói xong, sắc mặt mẹ Bùi trầm xuống, Hứa Mộ Nhan lá gan của cô lớn nhử dám nói dối trước mặt bà.

“A Dung đi lấy gia pháp tới!” mẹ Bùi tức giận nói, thật muốn đánh chết người con gái trước mặt này.

Hứa Mộ Nhan cảm thấy mình như bị người ta vút vào hầm băng, trái tim lạnh không thở nổi.

Không ngờ, anh lại nhẫn tâm như vậy, có thể đổi trắng thành đen, cô đã nhìn lầm anh rồi!

“Mẹ, con xem Nhan Nhan cũng biết sai rồi, mẹ cũng không cần dùng gia pháp với cô ấy nữa, chẳng may cô ấy bị thương còn phải đưa đi bệnh viện ? Con xem ...không bằng để cô ấy quỳ đi!” Bùi Lạp Minh đứng lên đi đến chỗ mẹ Bùi, giọng nói tràn đầy lo lắng, anh đang làm như cái gì cũng không biết!

“Lạp Minh, người con gái như vậy sao con còn che chở, thôi được, để cho cô ta quỳ đi” mẹ Bùi vô cùng tức giận và bất mãn liếc nhìn đứa con mình một cái.

Có một người chồng luôn lo lắng cho cô như vậy, Hứa Mộ Nhan cô sao không biết quý trọng!

Hứa Mộ Nhan không muốn giải thích nữa, nếu Bùi Lạp Minh đã cố ý làm vậy, cho dù cô có giải thích cũng chỉ phí công mà thôi.

Anh ta muốn cho cô quỳ, cô liền quỳ, cô muốn xem anh ta muốn làm gì!

Hứa Mộ Nhan yên tĩnh mà quỳ, sống lưng thẳng tắp, đôi mắt trong suốt như nước, ánh mắt thản nhiên, phong cách lịch sự, tao nhã

Cô không có làm chuyện gì có lỗi với nhà họ Bùi, nên trong lòng cô rất bình thản

“A Dung, mang điểm tâm ra” mẹ Bùi lạnh lùng phân phó.

“Dạ, phu nhân”

Ánh mặt trời chiếu trên người Hứa Mộ Nhan, trên khuôn mặt trắng nõn của cô đỏ ửng, càng làm cô thêm phần quyến rũ, trên mặt của cô không thấy sự ưu thương do bị phạt chỉ thấy sự không chịu khuất phục của cô.

Bùi Lạp Minh nhìn cô gái bướng bỉnh này, thấy trong lòng thật thoải mái, ánh mắt sâu chột lóe .

Hứa Mộ Nhan, cô đừng trách tôi tàn nhẫn, nếu không phải cô không cố hết sức cứu sống chị gái của mình, tôi sẽ không đối xử tàn nhẫn với cô như thế!

Tất cả đều là cô tự làm tự chịu!

Không biết cô đang suy nghĩ gì, lông mi dài rủ xuống che đôi con ngươi trong suốt như nước kia chỉ nhìn thấy một bóng ma ở dưới lông mi.

Không thể phủ nhận,nhìn cô im lặng suy nghĩ thật xinh đẹp.

Cô gái này bị hiểu lầm như vậy, vẫn có thể thản nhiên, anh thật kinh ngạc

Ánh mắt anh nhìn cô có một chút dịu dàng, ngay cả anh cũng không nhận ra.

Không biết cô quỳ bao lâu, cô chỉ cảm thấy hai chân mình không còn cảm giác.

Mà phía trước, mẹ Bùi với Bùi Lạp Minh đang ăn ngon lành, hai mẹ con thân mật nói cười nhẹ nhàng.

Lúc này, cửa chính mở ra, ánh mặt trời chiếu vào chậm rãi nhìn thấy một bóng người.

Hứa Mộc Nhan quỳ ngược hướng ánh sáng, nên cô không thấy rõ người tới là ai.

“Mẹ, anh, con đã trở về!”

Đứa nhỏ này suốt ngày chỉ biết chạy khắp nơi, ngay cả hôn lễ của anh con cũng không về tham dự, con nói xem con chừng nào thì có thể kiềm chế được tính tình của mình mà theo anh con học quản lý công ty?”

“Mẹ, hai người đang ăn cái gì mà thơm quá, vừa hay con cũng đói”

“Đứa nhỏ này, cứ mỗi lần nói cho con đến công ty liền không chịu, thôi lại đây ăn đi” mẹ Bùi nuông chiều nói.

“Đúng rồi, anh, chị dâu đâu? Sao không ở đây, em trở về lần này muốn xem chị dâu bộ dáng như thế nào”

“Không phải cô ấy quỳ ở kia sao? Cô ấy phạm lỗi, bị phạt quỳ” Bùi Lạp Minh miễn cưỡng nói.

“Ở đâu, sao em không thấy?” Bùi Lạp Thần hưng phấn và mong đợi.

“Không phải cô ta đang quỳ ở bên cạnh con sao?” mẹ Bùi chỉ tay thản nhiên nói.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỪA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Nói Năng Lỗ Mãng

Bùi Lạp Thần ngồi xổm xuống nhìn Hứa Mộ Nhan, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Đôi mắt không nhiễm bụi, sáng ngời như trăng sáng mùa hè, anh ta có lông mi rậm và dài, sống mũi thẳng, bên môi nở nụ cười xấu xa.

Nhìn khuôn mặt đơn thuần như vậy, làm người ta nhìn không được mà yêu thích.

Nhưng khi anh ta vừa mở miệng, Hứa Mộ Nhan biết, cô sai lầm rồi.

Không nên nhìn người qua vẻ bề ngoài, một người nhìn đơn thuần mà có thể nói những câu như vậy.

Bùi Lạp Thần nhìn Hứa Mộ Nhan thật lâu, môi nhếch lên, “Anh, anh lừa dối em ! Tháng trước anh gọi điện thoại cho em, anh sắp cưới một người con gái xinh đẹp ? Em nhìn thế nào cũng không thấy cô ấy xinh đẹp cả? Em thấy ánh mắt của anh vừa đụng vào đũng quần đi ra đi?”

Mọi người đều nói con trai thứ hai nhà họ Bùi là người không lưu tình, làm việc không đàng hoàng, bản tính phong lưu xem ra lời đồn đều không sai.

Lời này muốn nói, Hứa Mộ Nhan đáng đáp không lớn.

Bất kỳ cô gái nào khi nghe được có người vũ nhục mình, trong lòng sẽ tức giận

Nhưng cô không có tức giận, bởi vì cô không để ý đến vẻ ngoài của mình.

Ngược lại, khi cô nghe được Bùi Lạp Thần nói có một chút buồn cười, khóe miệng khẽ nhếch

Bùi Lạp Minh đã quen với việc tùy hứng làm bậy của em trai mình, chỉ miễn cưỡng cười cười, không có lên tiếng.

Bùi Lạp Thần thấy Hứa Mộ Nhan cong khóe môi cười khẽ, ngần ngừ, không phải các cô gái đều để ý đến vẻ ngoài của mình sao?

Cô gái này thật kỳ lạ, cô còn cười, “Cô cười cái gì?”

Hứa Mộ Nhan không để ý tới anh ta, cô rất đói bụng, không còn hơi sức và tinh thần nói chuyện với anh ta.

Bùi Lạp Thần thấy cô không để ý tới mình, nụ cười trên môi cứng đờ, từ bé đến giờ chưa có ai không để ý tới anh như vậy, thật là một cô gái cá tính.

Rồi sau đó hần đứng lên đi hai vòng quanh cô, con mắt vòng vo dịch chuyển một cái, “Mẹ, chị dâu đã làm sai chuyện gì, mà mẹ phạt chị ấy quỳ?”

“Trước khi kết hôn có quan hệ với người đàn ông khác, không còn trong sạch” mẹ Bùi xem thường nói.

“Hả?” Bùi Lạp Thần la lớn, còn cố ý kéo dài âm cuối, dừng một lúc nói tiếp, “Mẹ, nhà chúng ta sao có thể cười một cô gái không có phẩm hạnh như vậy? Phạt quỳ có nhẹ quá không?”

Mẹ Bùi chuẩn bị mở miệng chỉ thấy Hứa Mộ Nhan thẳng tắp đứng dậy, giọng điệu kiên định, “Mẹ, nếu như mẹ không tin con, có thể cho người kiểm tra, con trong sạch!”

Khóe mắt Hứa Mộ Nhan ẩm ướt, trong ánh mắt chỉ có kiên định, đôi con ngươi đen sâu và lạnh lùng

Lúc này, bên trong phòng khách một mảnh yên lặng, Bùi Lạp Thần cũng ngừng nói, hai mắt híp lại nhìn cô.

Trong lòng mẹ Bùi chợt có một tia rung động.

Hứa Mộ Nhan kiên định như vậy, lúc này bà có chút tin tưởng cô, cô có một đôi mắt trong veo như vậy, sao có thể làm chuyện mất danh dự cho gia đình.

Có một chút bà không hiểu, chuyện đúng như Hứa Mộ Nhan nói, Bùi Lạp Minh sao lại vu oan cho cô?

Hứa Mộ Nhan không phải là cô gái mà con trai bà muốn cưới sao?

Mẹ Bùi nhìn Bùi Lạp Minh bên cạnh mình tràn đầy nghi ngờ.

Vẫn thấy con như cũ ngồi ở đó, mặt không thay đổi biểu tình bình tĩnh và thông dong, không phải giả vờ, phải là người trải qua thời gian dài với phức tạp mới có thể biểu hiện được như vậy.

Anh ta căn bản không để trong lòng chuyện này, việc kiểm tra không có liên quan gì đến anh cả.

“Lạp Minh, con xem mà làm đi!” mẹ Bùi nhàn nhạt nói, lúc này bà cũng nhận thấy Hứa Mộ Nhan với Bùi Lạp Minh còn có chuyện gì đó mà bà không biết.

Cho nên bà đem quyền quyết định cho con, dù sao Hứa Mộ Nhan cũng là vợ của con mình, là mẹ chồng bà cũng không nên gây khó khăn cho cô khắp nơi.

Bùi Lạp Minh không ngờ Hứa Mộ Nhan lại yêu cầu kiểm tra, dù sao chuyện này là sự vũ nhục với một người mới về làm dâu như cô .

Nhưng cô còn cầu xin !

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tâm Cơ Khá Sâu

Bùi Lạp Minh chỉ muốn mượn mẹ Bùi trừng phạt cô một phen, để sau này ở trong nhà cô sống không được thoải mái!

Hôm nay, Hứa Mộ Nhan không giống như anh tưởng có thể đối phó dễ dàng như vậy, việc này không nằm trong tầm kiểm soát của anh, điều này chưa bao giờ xảy ra.

Nghĩ như vậy, trong lòng Bùi Lạp Minh thấy sâu nảo.

Không ngờ, cô ta có tâm cơ khá sâu!

Hứa Mộ Thanh đã mất làm sao có thể là đối thủ của cô?

Vì Mộ Thanh trên trời có linh thiêng có thể an nghỉ, anh nhất định sẽ không nường tay với Hứa Mộ Nhan!

Nếu cô đã yêu cầu kiểm tra, vậy liền làm theo cô.

“Mẹ, nếu Nhan Nhan cứ muốn như vậy, thì tùy cô ấy đi!”

Nếu như nói trong lòng Hứa Mộ Nhan vừa mới còn đang bay ở giữa không trung, thì bây giờ đã chìm xuống đáy cốc.

“Anh, mẹ, con xem để cho dì Dung kiểm tra chị dâu đi, dì Dung tuổi cũng cao chắc có kinh nghiệm, có phải hay không cho dì kiểm tra sẽ biết”.

“Được, A Dung cô đưa thiếu phu nhân vào phòng kiểm tra, sau đó nói cho tôi kết quả”

“Dạ, phu nhân”

Hứa Mộ Nhan lạnh nhạt theo sao dì Dung lên trên tầng thẳng đến phòng tân hôn, cô không buồn liếc nhìn Bùi Lạp Minh.

“Đại thiếu phu nhân, cô tự mình cởi quần áo, hay để tôi giúp cô ?” dì Dung tuy không tỏ vẻ khinh thường, nhưng cô biết bà xem thường cô.

Chắc bà cho rằng cô là người con gái không biết xấu hổ?

“Cháu tự mình làm” Hứa Mộ Nhan hai mắt khép hờ, nhàn nhạt nói.

Cô thật không ngờ, có một ngày cô gặp phải hoàn cảnh này.

Chính cô trong sạch hay không phải do chồng cô tự mình kiểm tra nhưng lại do người giúp việc tới kiểm tra, mọi chuyện sao lại đến mức này?!

Chị, ở trên trời chị có nhìn thấy không?

Em hôm nay chịu vũ nhục như vậy đều do chị ban tặng!

Chị có biết vì sao kế hoạch của chị chỉ tiến hành được một nửa mà không có cách nào tiến hành tiếp, không phải chị là người biết rõ nguyên nhân nhất sao?

Vì sao chị muốn Bùi Lạp Minh hiểu lầm em, làm anh ta hành hạ em như vậy?

Chẳng nhẽ chị trước khi chết một phút kia vẫn còn trách em sao? Vẫn thấy sự kiện năm đó đều là lỗi của em?

Cảm thấy bàn tay lạnh lẽo của dì Dung trên cơ thể mình lướt qua, đáy lòng tràn đầy bi thương, im lặng làm cho người ta sụp đổ.

Nước mắt tràn đầy trong hốc mắt, nhưng Hứa Mộ Nhan cố gắng đem nước mắt nuốt xuống, không để cho có một tia ướt át trên khóe mắt.

Bởi vì cô sẽ không để cho anh ta nhìn thấy được sự yếu đuối của mình, cho nên cô sẽ không khóc!

Khó chịu phút chốc rồi cuộc cũng qua, Hứa Mộ Nhan chậm rãi đứng dậy, mặt không thay đổi mặc từng kiện quần áo vào.

Về mặt dì Dung thông thả, lặng yên không một tiếng động đi ra khỏi phòng.

Đi xuống tầng, dì Dung đi tới bên cạnh mẹ Bùi, nói vài câu bên tai bà.

“Lại có chuyện như vậy! Lạp Minh, con lập tức nói xin lỗi Nhan Nhan, không mẹ sẽ không tha cho con.”

Cho anh đi xin lỗi? Chỉ sợ cô không dám nhận!

Đôi mắt Bùi Lạp Minh chợt lóe, “Mẹ, con nhớ ra công ty còn có việc phải xử lý, con đi trước.”

“Anh, em đi theo anh đến công ty xem một chút.”

Ba ngày sau, cuối cùng đến ngày về nhà mẹ đẻ.

Cô dâu thường sau kết hôn ba ngày, cùng chồng về nhà mẹ đẻ.

Mà Hứa Mộ Nhan dĩ nhiên không cùng chồng đi về.

Bùi Lạp Minh không có đem cô hành hạ đến chết đã là may, làm sao có thể cùng cô về nhà mẹ đẻ được?

Cô không có hy vọng xa vời như vậy, cũng may cô cũng chuẩn bị tốt kế sách ứng phó ba mẹ rồi.

Sáng sớm, Hứa Mộ Nhan liền thu thập mấy bộ quần áo, liền ngồi xe riêng nhà họ Bùi về nhà.

Nhìn thấy ba mẹ lần nữa, Hứa Mộ Nhan cảm giác như đã mấy đời vậy, chẳng qua là mấy ngày không thấy mà thôi, nhưng nước mắt cứ tuôn rơi ra ngoài, có thể do mấy ngày nay chịu nhiều uất ức mà thôi.

Hứa Mộ Nhan cố dùng sức trừng mắt, đem nước mắt nén đi xuống, cô sợ vừa khóc ra ngoài sẽ không thu hồi lại được, chỉ có thể đem nước mắt nuốt vào, không thể để ba mẹ nhìn ra sơ hở, làm cho họ lo lắng cho cô.

“Nhan Nhan, lạ mình đâu? Không thấy cùng con trở về?”

“Mẹ, mẹ cũng biết Lạp Minh rất bận rộn, trong công ty có nhiều việc cần anh ấy xử lý, cho nên sáng sớm hôm nay anh phải tới công ty”.

Nghe vậy, mẹ Hứa cũng không hỏi nữa, chỉ nhìn Hứa Mộ Nhan sắc mặt có chút khó coi.

Hứa Mộ Nhan cùng ba mẹ dùng cơm trưa xong, quyết định đến bệnh viện đi làm, dù sao thời gian nghỉ làm đám cưới cũng đã hết.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời chiếu khắp nơi, cứ như vậy đi bộ đến bệnh viện cô thấy đây là một loại hạnh phúc.

Gần đến bệnh viện thì thấy một hẻm nhỏ ven đường có một bé gái chạy ra, bé gái lấy bàn tay bẩn kéo lấy vạt áo của Hứa Mộ Nhan.

“Em gái nhỏ, em sao thế?” Hứa Mộ Nhan ngồi xổm xuống nhẹ giọng hỏi.

Bé gái này rất đáng yêu, đôi mắt to ngập tràn nước mắt nhìn nàng không nháy mắt.

“Chị, chị có thể giúp em không ?” Bé gái nhút nhát hỏi

“Ừ ? Em có chuyện gì?”

“Chị, mẹ em đột nhiên cả người run rẩy, một mình em không đủ sức , không có cách nào đưa mẹ đi bệnh viện, chị có thể giúp em sao?” Bé gái nghẹn ngào nói, hai hàng nước mắt trong hốc mắt, vừa nói nước mắt liền rơi, tay bé bấn vừa lau lên mặt khuôn mặt liền bấn, thật đáng thương.

Là bác sĩ, cô làm sao có thể thấy chết mà không cứu?

Hứa Mộ Nhan ngồi xổm người xuống, lấy khăn giấy trong túi ra lau khuôn mặt cho bé gái hỏi “Em gái nhỏ, đừng khóc, nhà em ở đâu?”

“Nhà em ở trong hẻm nhỏ, chị đi theo em.” Bé gái kéo lấy tay cô, lôi cô vào trong hẻm.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cô Bị Lừa

Hẻm nhỏ này không thấy ánh mặt trời, ngõ hẹp và dài, hai bên tường cao màu xanh nâu, trên tường cây cối tốt um cành lá chìa ra ngoài, hẻm nhỏ có rất nhiều uốn lượn khiến người ta sợ.

Hứa Mộ Nhan trong lòng chỉ nghĩ đến người bệnh, nên cô đi rất nhanh, chỉ thấy bộ váy hồng lướt qua ngõ tối.

Bé gái bên cạnh cô đột nhiên bỏ tay ra, chạy nhanh ra đầu hẻm.

“Này, cháu đi đâu? Không đi cứu mẹ cháu sao?”

Bé gái vẫn không dừng bước chân, vẫn chạy nhanh đến đầu hẻm.

Hứa Mộ Nhan nhìn quanh bốn phía, bỗng nhiên thấy có chút không thích hợp, hẻm nhỏ này rất âm u, hơn nữa đây là ngõ cụt, căn bản không có gia đình sinh sống!.

Cô vội vàng xoay người đi ra hẻm nhỏ, nhưng lại thấy sau lưng có một người, người này mặc áo sơ mi đen, quần âu đen, khuôn mặt che vải đen chỉ lộ ra đôi mắt không chớp nhìn cô.

Hứa Mộ Nhan trong lòng sợ hãi, người này muốn làm gì?

Sau đó, cô thấy bé gái vừa nãy chạy đến bên người đàn ông này, anh ta từ trong túi lấy ra một nắm tiền mặt có giá trị lớn vứt xuống đất, bé gái ngồi xổm xuống đem tiền nhặt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa.

Cô bé đứng dậy, tiếng nói non nớt, “Cảm ơn chú.” Sau đó liền chạy ra khỏi hẻm.

Lúc này, trong hẻm nhỏ chỉ còn Hứa Mộ Nhan và người đàn ông áo đen.

Thế nhưng cô như vậy bị lừa!

Cô thật là không có cảnh giác, chỉ là.....chỉ là ai có thể ngờ được một đứa bé đáng thương có thể lừa cô ?

Gió nhẹ thổi qua đầu, càng làm không khí trong hẻm nhỏ thêm quỷ dị.

Người đàn ông này cực kỳ cao lớn, thoát nhìn là người rất phong độ .

Hứa Mộ Nhan sợ hãi lui về sau một bước.

Người đàn ông này muốn làm gì?

Hứa Mộ Nhan tự hỏi cô chưa bao giờ đắc tội với ai cả, tại sao có thể bị người lừa gạt như vậy, người này sẽ không phải là đến giết cô chứ?

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, Hứa Mộ Nhan liền thấy con dao trong tay người đàn ông chột lóe, hướng cô đi đến.

Trong lòng cô run lên, chẳng nhẽ hôm nay cô sẽ chết ở đây?!

“Anh....Anh là ai! Tại sao lại muốn giết tôi?” Hứa Mộ Nhan buộc phải liên tục lùi về phía sau mấy bước.

Người đàn ông này cũng không có mở miệng, chỉ hướng cô đi tới, cho đến khi cô chạm vào góc tường, không còn đường lui.

Giờ phút này, mặt cô trắng bạch trán đầy mồ hôi, cô khẽ cắn môi, mặc dù trong lòng cô rất sợ, nhưng đôi mắt trong suốt của cô không có một tia hoảng hốt.

Lúc này, nếu lớn tiếng kêu cứu, cũng không kịp rồi, cho dù có người tới chắc cô cũng thành xác chết dưới con dao trong tay người đàn ông này.

Nụ cười bên môi người đàn ông cứng đờ, kinh ngạc nhìn Hứa Mộ Nhan bình tĩnh như vậy!

“Cô không sợ tôi sẽ giết chết cô sao?” Anh ta đè thấp thanh âm nói.

Nghe vậy, cô cười nhạt, rực rỡ, nụ cười như chiếu sáng cả hẻm nhỏ âm u .

“Tôi không làm việc gì trái với lương tâm mình, không sợ quý tới gõ cửa!”

Đều nói kẻ giết người muốn nhìn đến người bị giết trước khi chết hoảng sợ tuyệt vọng, cầu xin bộ dáng.

Bởi vậy mới thỏa mãn bản chất tàn nhẫn của họ.

Nhưng Hứa Mộ Nhan vẫn giả bộ trấn định làm cho anh ta thất vọng rồi.

Người đàn ông này vẫn không tức giận, khóe miệng nhếch lên.

“Cô đã không sợ chết, không biết cô có sợ mình bị cưỡng hiếp hay không? Vừa hay tôi cũng lâu không có quan hệ với phụ nữ.”

Anh ta cố ý kéo dài thanh âm, giọng trầm thấp khàn khàn.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cường Bức Đe Dọa

Nghe vậy, Hứa Mộ Nhan con người co lại, trong lòng ngẩn ra, hiện nay bên ngoài khá loạn, các vụ cường hiếp mỗi ngày đều đưa tin, cô đương nhiên cũng không hoài nghi những gì người đàn ông này nói.

Cùng với bị vũ nhục, cô thà đi tìm cái chết!

Nhưng giây tiếp theo Hứa Mộ Nhan bỗng nhiên cảm thấy không đúng, theo lý thuyết, một đôi mắt tuổi còn trẻ không thể phát ra âm thanh trầm thấp khàn khàn như vậy .

Đáp án duy nhất thanh âm này là giả bộ, mà người này nhất định là người quen biết rồi!

Nhưng cô không nghĩ ra, người quen ai sẽ rảnh rỗi thoải mái như vậy, vui đùa với cô như vậy?

Hứa Mộ Nhan lần nữa quan sát tỉ mỉ người đàn ông này, bỗng nhiên con người ngừng trọng, bên môi nở nụ cười yếu ớt, thì ra là cậu ta!

Nếu không phải xem qua đôi giày da này, cô thật đúng là không nhận ra cậu ta.

Bùi Lạp Thần không ngờ cô nhanh vậy đã đoán ra thân phận của hắn, vẫn như cũ đi đến chỗ cô, bước chân thật chậm.

Một đôi tay thon dài trắng nõn, thường thức con dao trong tay, đúng là một đôi tay có cuộc sống an nhàn, sung sướng.

Hứa Mộ Nhan sống lưng thẳng tắp, không sợ hãi, khoe môi mỉm cười nhìn cậu ta đi tới.

Bùi Lạp Thần thấy ngay cả bị người ta cưỡng hiếp cô cũng không sợ, liền thấy thú vị, con dao trong tay giơ lên, mà hấn cũng hướng cổ lao tới.

Con dao đâm thẳng trên tường trong hẻm nhỏ, nhưng hấn lại chính xác nhào vào Hứa Mộ Nhan.

Lực đạo vừa đủ, đem cô đẩy vào góc tường, nhưng không làm cô đau.

Sau đó Bùi Lạp Thần ôm lấy eo nhỏ của cô, tay phải quàng lên cổ, cúi đầu đôi môi hôn vào trên môi phần nộn của cô.

Hứa Mộ Nhan thật không ngờ cậu ta cứ như vậy đánh tới, càng không nghĩ đến cậu ta sẽ hôn trộm cô!

Cô nhưng là chị dâu của cậu ta!

Thôi quên đi, dù sao cũng biết cậu ta là ai, coi như bị đứa trẻ hôn một cái, không quan tâm.

Nhưng cô cũng không thể để cậu ta tùy tiện làm bậy, phải hảo dạy dỗ cậu ta một phen.

Hứa Mộ Nhan lấy tay lau khoe môi của mình, đưa tay đánh về khuôn mặt cậu ta, tát một cái bạt tai!

“Ba!”

Tiếng vang trong trẻo trong hẻm nhỏ vang dội vô cùng.

Cô cùng cậu ta đứng quá gần, Bùi Lạp Thần căn bản không có thời gian né tránh, bởi vì hắn cũng không nghĩ cô dám đánh hắn!

Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn bị đánh, mà còn là bị con gái đánh!

Khăn đen trên mặt cũng rơi xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú bất cần đời.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ lẫn nhau, Bùi Lạp Thần chuẩn bị mở miệng phá vỡ không khí im lặng này, bỗng điện thoại Hứa Mộ Nhan vang lên.

“Alo, có chuyện gì?” cô xem số điện thoại, do dự một lúc mới trả lời.

“Hứa Mộ Nhan, không cho phép cô ở trước mặt cha mẹ nói xấu tôi, nếu không cuộc sống của cô sẽ không được dễ chịu!” Bên kia điện thoại Bùi Lạp Minh uy hiếp nói.

Hứa Mộ Nhan khẽ nhếch khóe miệng, không nói gì nữa liền tắt điện thoại.

“Tôi cho chị biết, tôi chỉ đang giúp anh trai thử chị, xem chị có phải hay không là cô gái không biết xấu hổ, trải qua thăm dò, chúc mừng chị đã vượt qua, còn có vừa rồi tôi hôn chị không được nói cho ai biết, không chị tự gánh lay hậu quả! Tạm biệt chị __dâu!”

Nhìn bóng lưng Bùi Lạp Thần, cô dở khóc dở cười, hai anh em nhà này đúng thật thích uy hiếp người khác, đáng tiếc cô Hứa Mộ Nhan không phải là người dễ bị uy hiếp!

Đi ra hẻm nhỏ âm u, ánh mặt trời lại chiếu lên người, không khỏi làm Hứa Mộ Nhan nghĩ chuyện phát sinh vừa nãy chỉ là một giấc mộng, cô cũng không biết chuyện phát sinh trong hẻm đã bị người khác chụp lại.

Mới vừa vào đến phòng làm việc ở bệnh viện, Hứa Mộ Nhan liền nghe được thanh âm truyền đến, “Bác sĩ Hứa, chị rốt cuộc trở lại, tôi đợi chị thật lâu!”

Chỉ thấy Bùi Lạp Thần lười biếng ngồi trên ghế trong phòng làm việc của cô, hai chân đong đưa, khuôn mặt không đứng đắn cười nói.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cậu Ta Thật Có Thể Giả Bộ

Hứa Mộ Nhan đang vui vẻ đột nhiên nhìn thấy cậu ta, nhất thời tâm tình tan thành mây khói.

Cậu ta sao không để cho cô yên?

Về mặt cô thật khó coi, đi đến chỗ Bùi Lạp Thần.

Cái đứa nhỏ này vẫn còn dám tới trêu chọc cô, xem ra cái tát kia quá nhẹ rồi.

“Tô Vũ, đưa bệnh nhân này đi kiểm tra.” Hứa Mộ Nhan tỉnh táo phân phó trợ lý Tô Vũ bên cạnh bàn làm việc.

“Kiểm tra? Chị Nhan anh ta không phải đến tìm chị sao?” Tô Vũ sững sờ, người đàn ông tuần tú trước mắt nhìn không giống người bệnh.

“Cậu ta tất nhiên là không thoải mái mới tới bệnh viện rồi, mau mang cậu ta đi kiểm tra.” Hứa Mộ Nhan nhẹ giọng quở trách.

Cô tỏ thái độ lạnh nhạt làm Bùi Lạp Thần sững sờ, gương mặt tuần tú nhất thời đen lại.

“Bác sĩ Hứa, chị không nhận ra tôi? Tôi là Lạp Thần!” Giọng nói này, bộ dáng này muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương, cho dù người có trái tim sắt đá cũng bị hòa tan.

Nếu không phải cô đã thấy bản tính phóng đãng của cậu ta, cô thật bị bộ mặt đáng thương của cậu ta che mắt rồi.

Hứa Mộ Nhan không để ý đến cậu ta, đi tới bàn hồ sơ bên cạnh, bắt đầu xem tài liệu bệnh nhân.

“Tiên sinh, xin hỏi anh nơi nào không thoải mái? Trước theo tôi đi kiểm tra”

Bùi Lạp Thần đôi mắt hồn nhiên trong suốt đáng thương, nhìn một lúc bóng lưng Hứa Mộ Nhan, sau đó quay đầu nói với Tô Vũ, “Tôi không muốn cô đưa tôi đi kiểm tra, cô không xinh đẹp bằng bác sĩ Hứa, tôi muốn bác sĩ Hứa đưa tôi đi.”

Cậu ta nói chuyện, giọng điệu làm nũng như trẻ con, cũng khó trách, dù sao năm nay cậu ta mới 21 tuổi, mới tốt nghiệp đại học chưa được bao lâu, vẫn còn chưa trưởng thành, cho nên Hứa Mộ Nhan không so đo với cậu ta.

“Chị Nhan, em xem hay chị mang anh ta đi.”

Hứa Mộ Nhan yên lặng đứng đó, nhàn nhạt mở miệng, “Cậu đến khám bệnh, hay đi xem mắt, xem xét vẻ ngoài để làm gì?”

“Nhưng là, tôi muốn chị mang tôi đi kiểm tra, sau đó xem bệnh cho tôi, chị tại sao không xem bệnh cho tôi?” Bùi Lạp Thần đáng thương co rúc ở trên ghế, đầu tựa vào đầu gối.

Thật là một người làm cho người ta đau đầu,

Hứa Mộ Nhan than nhẹ, nhìn Bùi Lạp Thần cố ra vẻ đáng thương, bên môi hiện lên nụ cười khổ.

Cậu ta thật có thể giả bộ!

Cùng với anh trai cậu ta, đúng là diễn viên xuất sắc!

Sau đó cô đi đến trước mặt cậu ta, “Đi, tôi dẫn cậu đi kiểm tra, xem xem rốt cuộc cậu nơi nào bị bệnh!” Hứa Mộ Nhan kéo dài âm cuối, cô thật muốn xem cậu ta định vui đùa đến khi nào.

Nghe vậy, Bùi Lạp Thần bỗng nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt tuần tú tươi cười đầy mặt.

“Bác sĩ Hứa, thật ra không cần kiểm tra, tôi chính là nơi này đau, nơi này, còn có nơi này .” Bùi Lạp Thần tay chỉ lung tung trên người, nhìn là biết cậu ta nói bừa.

“Cậu rốt cuộc chỗ nào không thoải mái?” Hứa Mộ Nhan con mắt trong suốt trừng to, nhẹ giọng trách mắng.

Hết lần này đến lần khác cậu ta rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, bị cô trừng như vậy, nụ cười trên mặt càng sâu, “Không sao rồi, tôi không còn thấy không thoải mái nữa.”

“Vậy cậu tới bệnh viện làm gì?” Cô tức giận hất tay cậu ta a, rảnh rồi quá nên trêu đùa cô sao?

“Tôi chính là quá nhàm chán, muốn xem chỗ làm việc của chị dâu mà thôi.”

Quên đi, đối với cậu ta cố tình gây sự, cô cũng thành thói quen, cô cũng không muốn cùng cậu ta tức giận, dù sao cậu ta được mọi người che chở từ bé, coi trời bằng vung, và chưa trải qua cảm giác không có được, cảm giác khổ sở.

Cho nên cô không tức giận cậu ta, không đáng giá!

Cô cùng cậu ta nói, chắc chỉ như ông nói gà bà nói vịt, nói thế nào cũng không giải quyết được gì cả.

“Nếu như vậy, cậu về nhà đi, đừng ảnh hưởng tôi làm việc.”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đứng Lại Cho Tôi

Thời điểm Hứa Mộ Nhan đưa tiễn người bệnh cuối cùng, sắc trời cũng tối, cô đi tới phòng nghỉ rót chén trà rồi đi đến bên cửa sổ nhìn nơi xa.

Cô lấy tay xoay xoay cổ, giang cánh tay, cô thật sự rất mệt! Không biết là trái tim mệt hay cơ thể mệt mỏi.

Một lúc sau, cô nhìn vào đồng hồ trên cổ tay, đã 7 giờ, cũng nên về nhà, không nhanh 7 giờ 30 là thời gian gia đình dùng cơm, không chừng Bùi Lạp Minh lại lấy lý do này gây khó dễ cô.

Hứa Mộ Nhan đặt chén trà xuống, cởi bỏ áo khoác trắng.

Khi cô ra đến cửa bệnh viện hai chân như bị cao su dính chặt, không thể đi được.

Bởi vì trước mặt cô một chiếc xe thể thao Benz đang dừng ở phía trước, một người đàn ông đứng ở cửa xe tay rút túi quần.

“Chị dâu, chị rốt cuộc tan làm, chị có biết tôi ở đây đợi chị bao lâu rồi không?”

“Lạp Thần, cậu đang làm cái gì vậy? Ngộ nhỡ bị người khác hiểu nhầm thì không hay!”

Cậu ta đang yên đang lành đợi cô làm gì? Chẳng may để cánh nhà báo biết được, tùy ý viết linh tinh làm sao bây giờ?

Cô cũng không muốn mình gánh tội danh cô gái không biết xấu hổ!

“Chị dâu, bây giờ là 7 giờ 5 phút, nếu như chị vẫn không lên xe của tôi mà đi xe điện ngầm, như vậy trước bảy rưỡi chị sẽ không kịp về đến nhà ăn cơm, đến lúc đó e rằng anh trai là người đầu tiên không tha cho chị.”

Rốt cuộc không chịu được cậu ta quấy rầy, Hứa Mộ Nhan đành lên xe của cậu ta, cùng cậu ta về nhà.

“Chị dâu, tôi xem chị không phải là một cô gái xấu, không bằng như vậy đi, tôi cũng không chê chị lớn tuổi hơn tôi, chị cùng anh trai ly hôn đi, sau đó cưới tôi như thế nào?”

“Hứa Mộ Nhan không ngờ cậu ta có thể nói như vậy, trong nháy mắt, sau đó không khỏi lớn tiếng cười to.

Đây là lần đầu tiên cô nghe qua thú vị nhất chê cười.

Nhìn cô cười đến run rẩy cả người, hai má ửng hồng, Bùi Lạp Thần đang lái xe khuôn mặt nhất thời đen lại.

Chuyện này buồn cười thế sao?

Không bao lâu, xe dừng trước cửa biệt thự nhà họ Bùi, Hứa Mộ Nhan vừa nói vừa cười đi vào biệt thự,

“Anh, sao anh không ở phòng khách mà ở đây chờ bọn em?”

Hứa Mộ Nhan thấy Bùi Lạp Minh đứng dưới tàng cây thì nụ cười cứng đờ.

Trên đời này mãi mãi có một loại người đê tiện, túng quẫn.

Mà Bùi Lạp Minh chính là người như vậy, áo sơ mi trắng trên người người anh ta luôn không dính một hạt bụi nào, làm người ta hai mắt tỏa

sáng, hình như trên đời này không có gì khiến áo sơ mi trắng của anh ta bị ám đi một chút.

Giờ phút này anh ta chấp tay đứng ở dưới tàng cây nhìn vừa nói vừa cười hai người bọn họ, trông mắt đen lạnh lùng.

Hứa Mộ Nhan cố gắng ngăn chặn đáy lòng chấn động, khuôn mặt xinh đẹp không biểu hiện một vẻ mặt gì cả, ánh mắt nhàn nhạt liếc anh ta một cái, liền đi vào trong nhà.

“Cô đứng lại cho tôi, Lạp Thần em vào nhà trước đi, anh có chuyện muốn nói với chị dâu em.”

“A, được, vậy em vào trong chờ hai người.”

Đến khi Bùi Lạp Thần vào nhà, Bùi Lạp Minh mới đi tới trước mặt Hứa Mộ Nhan

“Cô cùng em trai tôi đi chung với nhau, có phải rất vui vẻ không?” Bùi Lạp Minh nhàn nhạt mở miệng, thanh âm ôn hòa rõ ràng.

Hứa Mộ Nhan không tự chủ được dừng bước chân, trong giọng nói của anh ta, có một tia nhu tình, mà nhu tình như dây leo quấn lấy chân cô, để cho cô không bước thêm được bước nữa.

“Có phải hay không, không có liên quan gì tới anh? Dù sao chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, anh không có quyền can thiệp vào cuộc sống của tôi, không phải sao?”

Dưới ánh trăng, lông mày dày rậm của cô hình thành một hàng cây quạt nhỏ, đem cảm xúc ở đáy mắt cô hoàn toàn che dấu, ai cũng không nhìn ra được.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nổi Điên

“Hừ, cô yêu ai tôi cũng không quan tâm, nhưng Lạp Thần thì không được!” thanh âm Bùi Lạp Minh lạnh như băng, như gai đâm vào tim cô.

Không quan tâm sao?

“Bùi Lạp Minh xin anh chú ý tới lời nói của mình, tôi và Lạp Thần trong sạch, hơn nữa cậu ta với ai ở chung một chỗ hay cùng ai ở cùng một chỗ tôi cũng không thể quản, ngược lại anh là anh trai của cậu ta thì nên dạy bảo cậu ta mới phải.”

Hứa Mộ Nhan cho rằng anh ta không có hứng thú chuyện liên quan đến cô, nhưng lúc này cô cảm thấy anh ta đang tức giận.

Cô chỉ nhìn thấy dáng vẻ anh ta tức giận đêm tân hôn, sau này ở trước mặt cô luôn là vẻ mặt bình tĩnh, hoặc là hờ hững lạnh lùng, hoặc là im lặng, giống như mọi chuyện trên đời không làm anh ta xúc động.

Nhưng lúc này sự lạnh lùng của anh ta bị phá vỡ, vẻ mặt anh ta nhìn rất nhiều biểu cảm, mặc dù đang tức giận.

Đây là đang diễn trò sao?

Không thể không công nhận anh ta là một diễn viên giỏi, nhưng cô không phải là khán giả, không rảnh tiếp anh ta.

“Không có chuyện gì, tôi vào trước ăn cơm, Bùi đại thiếu gia.” Nói xong liền không quay đầu lại hướng cửa chính đi đến.

Chợt sau lưng một cánh tay lạnh bắt lấy cổ tay cô, Hứa Mộ Nhan bị đau kêu một tiếng, sau đó bị anh ta chống đỡ trên thân cây.

“Bùi Lạp Minh, anh nổi điên cái gì, mau bỏ tay ra, anh làm tôi đau!”

“Có vậy đã đau? Kia Mộ Thanh ở trong phòng mổ chết thời điểm, cô không biết cô ấy có bao nhiêu đau, hả?”

“Tôi nói lại lần nữa, cái chết của Hứa Mộ Thanh cùng tôi không liên quan, chính chị ấy cũng biết tại sao phẫu thuật chỉ tiến hành được một nửa mà không được tiến hành nữa, mọi người đều bị vẻ ngoài vô tội của chị ấy lừa !”

Không khí lúc này rơi vào trầm mặc.

Một cổ hơi thở ấm áp kèm theo thanh âm lạnh lẽo truyền vào tai cô, cô không nhận được mà rung mình một cái.

“Cô có nói gì đi nữa thì cũng không thoát được cô hại chết Hứa Mộ Thanh là sự thật, cô ấy chết trước con dao phẫu thuật của cô! Không ngờ cô không biết hối cải, còn dám đi quyến rũ em trai tôi!”

Quyến rũ!?

Anh ta nói cô quyến rũ Bùi Lạp Thần?

Trong mắt anh, cô chỉ là người như vậy sao?

Trong lòng anh, cô như vậy dễ tiện?

Cổ tay bị anh nắm làm đau, nhưng trong lòng cô còn đau hơn làm cô thật khó chịu.

“Anh không được bôi nhọ tôi!” Hứa Mộ Nhan lạnh lùng trả lời.

Cô trả lời như là chọc giận đến anh ta vậy.

Bùi Lạp Minh lấy tay túm tóc cô, bắt cô phải ngẩng mặt lên nhìn anh.

Hứa Mộ Nhan tròn mắt như sắp nổ tung, sao anh ta có thể đối với cô như vậy!

“Bôi nhọ? Lúc chiều hôm nay hai người ở trong hẻm nhỏ đã làm gì, cô cho là không có ai biết sao?” anh lạnh lùng nói ra.

Cái gì? Hẻm nhỏ?

Sau đó, Bùi Lạp Minh lấy từ trong túi quần ra một bức ảnh, trong ảnh là Bùi Lạp Thần đang hôn cô!

Hứa Mộ Nhan không khỏi hít một ngụm khí lạnh, cô giật mình không phải bởi vì bức ảnh, mà là Bùi Lạp Minh cho người theo dõi cô?”

“Anh thật quá đáng! Sao anh có thể cho người theo dõi tôi?”

“Vì sao? Chỉ bằng tôi sợ cô không chịu được cô đơn mà cho tôi đội nón xanh, cho nhà họ Bùi chúng tôi mất hết thể diện!”

“Ha, thật là nực cười! Thể diện nhà họ Bùi đã bị vứt sạch từ lúc anh vu oan cho tôi không còn trong sạch rồi!”

“Cô còn dám mạnh miệng!” Dứt lời Bùi Lạp Minh dùng sức lôi cô vào trong ngực anh ta, đây là lần đầu tiên cô có khoảng cách gần với anh như vậy, cùng với người mà cô vừa hận vừa yêu đối mặt.

Hứa Mộ Nhan không thể để cho anh ta thấy sự mềm yếu của cô được, cô nhanh chóng làm mình tỉnh táo đồng thời quật cường ngẩng đầu lên.

Nhìn cô quật cường như thế, Bùi Lạp Minh trên môi xuất hiện nụ cười, lấy một cái tay khác chạm vào khuôn mặt cô sau đó ngón tay dừng ở đôi môi cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Vợ Chồng Trên Danh Nghĩa

“Tôi là người ngay thẳng không sợ người ta nói xấu mình! Bùi Lạp Minh tôi và anh chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa mà thôi anh không có quyền quản tôi” Hứa Mộ Nhan nhàn nhạt nói, mình trong sạch hay không tự cô biết là được rồi, cần gì phải là làm anh ta tin.

Nghe vậy, hấn khuôn mặt chợt lạnh , ánh mắt lạnh lùng nhìn quanh cô, bên môi tự tiểu phi tiểu biểu tình.

Hứa Mộ Nhan có chút ngốc lảng, không hiểu anh ta cười cái gì, liền nghe “xoạt” một tiếng, bỗng nhiên trước ngực chợt lạnh, thì ra nút cài trên váy liền đã bị bàn tay thon dài của anh tháo ra.

Hứa Mộ Nhan bị động tác của anh làm cho sợ hãi, “Anh muốn làm gì?”

Thanh âm lạnh lùng của anh truyền tới, “May là cô đã nhắc nhở tôi, hình như chúng ta trong đêm tân hôn chưa có làm chuyện cần làm, cô như vậy xinh đẹp làm sao tôi có thể với cô chỉ là trên danh nghĩa vợ chồng đây!”

“Đừng , không được!” Hứa Mộ Nhan quật cường trong mắt chậm rãi xuất hiện tầng hơi nước, sao anh có thể như vậy với cô!

“Không được? Cô là muốn làm hữu danh vô thực đại thiếu phu nhân, có đúng không? Vậy tôi sẽ thành toàn cho cô, tôi cũng muốn xem cô trở thành người phụ nữ của tôi, sau này làm sao đi quyến rũ em trai của tôi!” Dứt lời, Bùi Lạp Minh giữ lấy cằm Hứa Mộ Nhan, bắt cô phải ngẩng mặt lên, ánh

mắt ở trên mặt nàng lướt qua, mang theo mị hoặc cùng lạnh như băng giễu cợt.

Hiếu được ý đồ của anh, cô bắt đầu giãy dụa, nhưng một chút cũng không làm anh xê dịch.

Sau đó, cô không giãy dụa nữa, ngưng mắt nhìn người đàn ông lạnh lùng này, bên môi nở nụ cười, có một chút giễu cợt.

Nụ cười này như một loại dụ hoặc, bi thương xinh đẹp, xinh đẹp làm say lòng người.

Bùi Lạp Minh nhìn trong lòng không khỏi rung động, cảm giác phiền não cùng tức giận trong lòng đồng thời lan tràn.

Kế tiếp, Bùi Lạp Minh đôi môi lạnh lẽo như mưa rơi rơi vào chiếc cổ trắng nõn của cô.

Không có thương tiếc, không có một chút nào dịu dàng, chỉ thô lỗ, giống như con thú phát tiết phần nộ, muốn cắn đứt cổ cô.

Hứa Mộ Nhan nhất thời đau kêu “A” một tiếng, nhưng thanh âm rất nhanh đã bị anh ngăn chặn.

Môi của hắn ở trên môi của cô không ngừng khiêu khích, qua lại, như gió bão mưa rào của sự phần nộ.

Thừa dịp nàng thở, hắn linh hoạt cho lưỡi vào cavity mở hàm răng của cô, cùng lưỡi cô quấn lấy.

Cô hết sức giãy dụa, nhưng cô càng kháng cự càng làm anh ta thành công chiếm đoạt, hình như không có ý buông tha.

Đêm tân hôn, trong lòng cô tràn đầy mong đợi sự nhu tình của anh, nhưng chờ tới là sự vô tình của anh.

Hôm nay cô không còn hy vọng xa vời anh có thể yêu thương cô, cô chỉ muốn cách xa anh ra, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?

Hứa Mộ Nhan nhìn thẳng đôi con người đen, nhìn thẳng sự tàn khốc trong đôi mắt.

Trái tim, giống như bị sự tàn khốc làm tan nát.

Cô không thể để mình khóc, cô không cho phép mình ở trước mặt anh ta yếu đuối!

Nhưng nước mắt cứ theo khóe mắt chảy xuống.

Bùi Lạp Minh cảm thấy trên mặt cô truyền tới giọt nước lạnh lẽo, bỗng nhiên buông cô ra, lấy tay dùng sức bóp chặt cằm cô, con mắt thẳng tắp lạnh lùng nhìn cô.

Trong mắt Hứa Mộ Nhan có đau đớn cùng quật cường, đôi môi sưng đỏ, trên cổ cô đầy dấu hôn, có thể thấy anh ta tàn bạo bao nhiêu.

Bùi Lạp Minh sợ hãi tỉnh táo lại, trong lòng có một cảm xúc nói không nên lời, phức tạp ngay cả anh cũng không nói được.

Hắn không hiểu vì sao vừa rồi phải tức giận với cô như vậy, là bởi vì không thích cô quyến rũ em trai hắn? Hay không thích tấm ảnh của cô đang hôn người đàn ông khác?

Sau đó kéo thân thể đang run rẩy của Hứa Mộ Nhan ra khỏi ngực mình, lau đôi môi vừa hôn qua đôi môi cô, giống như môi dính những thứ không sạch sẽ.

Nhìn hành động của Bùi Lạp Minh, Hứa Mộ Nhan lạnh lùng cười, giọt nước mắt trong suốt dưới ánh trăng thật chói sáng, làm cho người ta đau lòng.

Lại nhìn bóng lưng anh đi xa, cô cũng lau đi lau lại đôi môi của mình,
anh ta chê cô bẩn, cô cũng thế!

“Bùi Lạp Minh, một ngày anh sẽ vì việc làm ngày hôm nay phải trả một
cái giá thật lớn!”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Nghĩ Hay Quá Nhi

Trong bữa cơm tối, Hứa Mộ Nhan không có nhìn Bùi Lạp Minh liếc mắt, chỉ không ngừng gắp những món ăn rồi ăn cơm, mà Bùi Lạp Thần làm như thấy được giữa cô và anh trai đang ngập tràn mùi thuốc súng, thức thời không có lên tiếng, bởi vì hắn không muốn trở thành người châm ngòi thuốc nổ này!

“Tối mai có buổi đấu giá từ thiện, cần cô đi cùng tôi tham gia, chúng ta phải ở trước mặt phóng viên diễn cảnh vợ chồng tình cảm, cô nhớ ăn mặc đẹp một chút, chớ đến lúc đó làm tôi mất mặt.” Hứa Mộ Nhan đứng dậy chuẩn bị lên tầng thời điểm, thanh âm Bùi Lạp Minh ở sau lưng cô vang lên.

“Biết.”

Ban đêm lạnh như nước, ánh trăng trên bầu trời, ánh sáng chiếu xuống, đem trọn ngôi biệt thự sáng tỏ trong đêm đen, gió mát thổi nhẹ.

Hứa Mộ Nhan đi đến phòng Piano, sau đó ngồi ngay ngắn dưới chiếc đàn dương cầm, cô cũng không bao lâu không có đánh rồi?

Cô ngược nhìn lên ánh trăng, như đang suy nghĩ điều gì, cả người đắm chìm trong ánh trăng sáng, rất là tĩnh lặng.

Sau đó ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên trên phím đàn, như hoa lan, ngón tay nhỏ nhắn bắt đầu qua lại trên các phím đàn đen trắng .

Trong nháy mắt cả gian phòng tràn ngập tiếng nhạc du dương, như nước chảy đưa tình, không nói lên lời, nghe uyển chuyển cảm động.

Tiếng nhạc lúc đầu thì nhẹ nhàng sau mạnh mẽ, như tiếng mưa gió, nhưng dần dần lại như im lặng ngưng trệ, đau đớn lộ ra một chút hoảng sợ, như nước mùa xuân chảy chậm.

Nhạc như nói lên tiếng lòng, cô vô luận như thế nào cũng không đánh ra được một khúc nhạc vui vẻ.

Nhất thời Hứa Mộ Nhan chỉ thấy mình như đám mây hồng cô đơn, từng tiếng thê lương gào thét, nhưng cũng không có ai nghe được, không một ai để ý.

Ánh trăng sáng che phủ khuôn mặt trắng bạch của cô, bên môi hiện lên nụ cười khổ.

Ngoài cửa, Bùi Lạp Thần chưa bao giờ nghe qua ca khúc bi thương như vậy, nhất thời giật mình, đứng bất động như một pho tượng.

Khúc nhạc đàn xong, Hứa Mộ Nhan đôi tay nâng lên, tiếng nhạc ngừng.

Cô khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng trong lòng cô có thể yên tĩnh hay không? Chỉ có cô mới biết.

Ngoài cửa bỗng vang lên thanh âm thờ dài, cô hơi sửng sốt, này tiếng thờ dài không phải cô phát ra!

“Ai vậy? Vào đi.”

Cô đứng dậy đi tới mở cửa, cửa đột nhiên đứng một người đàn ông cao lớn, Hứa Mộ Nhan không để ý đến anh, quay trở lại phòng nhạc.

“Không ngờ cô còn có thể biết đánh đàn, cô muốn dùng tiếng đàn để tranh thủ sự đồng tình của tôi?” Bùi Lạp Minh nghiêng người hai tay đút túi

quần, hứng thú nhìn bóng lưng của cô.

Thật ra thì hân mới vừa ở phòng đọc sách bên cạnh chỉ nghe thấy tiếng nhạc truyền đến, đây là lần đầu hân nghe được một bài hát như vậy, mỗi âm luật đánh vào sau trong tiếng lòng hân, vì vậy hân đứng dậy muốn đi phòng nhạc xem một chút, lại thấy Bùi Lạp Thần đứng ngoài cửa yên lặng nghe, lúc đó trong lòng hân không biết là tư vị gì.

Hai anh em nhìn nhau, sau đó Bùi Lạp Thần xoay người trở về phòng của mình.

Bên trong phòng an tĩnh lại, Hứa Mộ Nhan đi tới trước cửa sổ đẩy cửa ra, đoán chừng kế tiếp anh ta sẽ nhân cơ hội này làm khổ cô.

Nhưng cô chờ trong giây lát, vẫn không thấy anh lên tiếng.

Hứa Mộ Nhan nghi ngờ liền xoay người lại đã thấy bên môi anh nụ cười nhàn nhạt, dưới ánh trăng nụ cười này như mùa xuân có băng tuyết, càng làm người ta rét lạnh.

Anh ta đây là có ý gì?

Đây là lần đầu tiên anh ở trước mặt cô cười, Hứa Mộ Nhan không khỏi sửng sốt

Không có nghe qua có người nổi giận trước, trước mỉm cười, hay là người khẩu Phật tâm xà.

Sau đó, Bùi Lạp Minh tự nhiên ngồi xuống ghế bên cạnh chiếc Piano, chậm rãi nhắm hai mắt lại, “Cô tiếp tục đánh ra bản nhạc dương cầm cô vừa mới đánh”

Anh cho rằng anh ta là ông trời, là ông lớn sao?

Cô tại sao phải nghe anh?

Hứa Mộ Nhan khẽ cắn môi, nhìn về phía người đàn ông đang khoan thai tự đắc ngồi ở đó, ánh mắt chột lóe.

Cô đi thẳng đến chiếc đàn ngồi xuống, cố nén cổ tức giận trong lòng, ngón tay chạm một cái, một chuỗi âm thanh từ ngón tay truyền đến, chỉ là này nhạc cũng không phải như trước dịu dàng thăm thiết, cũng không phải là bi thương, mà là tư thế hào hùng, giông tố!

Giai điệu khí thế rất lớn, tạp âm rất nhiều, âm cao rất nhiều, Bùi Lạp Minh nghe được khóe miệng co quắp.

Như vậy khúc nhạc, dù người đã chết, nói không chừng cũng nhảy khỏi mộ ra ngoài, huống chi là hắc?

Bùi Lạp Minh cũng đoán được cô cũng sẽ không dễ nghe lời đánh khúc nhạc cho hắc, cũng là không ngờ đến, cô có thể nghĩ ra được phương pháp giày vò lỗ tai hắc như vậy.

Được lắm, Hứa Mộ Nhan, coi như cô lợi hại!

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mười Phần Diễn Trò

Buổi tối chủ nhật, tiếng người huyền áo, tin tưởng buổi dạ tiệc hôm nay là long trọng nhất của A thị.

Bởi vì tối nay sẽ xã giao được với rất nhiều người danh giá, có người mẫu, có những thương gia nổi tiếng cùng tề tụ một chỗ, cùng nhau tham dự buổi đấu giá, làm cho khách sạn cao cấp năm sao vốn đã huy hoàng nay càng lóe sáng rực rỡ.

Mặc dù là như thế, bởi vì ảnh hưởng của kinh tế suy thoái, để tránh cho những người hữu tâm trong xã hội đối với sinh hoạt xa xỉ không bàn tán và áp lực, cho nên năm nay các hạng mục đấu giá từ thiện, mời rất nhiều nhân hiệu mới cùng những nhà từ thiện cử hành hoạt động lớn, cũng dành cho bán hàng từ thiện từ đồ vật ở dạ tiệc sản xuất ra cho bán đấu giá, được một khoản tiền đều đem toàn bộ quên góp cho công trình hy vọng, khiến cho trẻ em có thêm nhiều cơ hội học tập.

Về phần tối nay người muốn lấy được thưởng đến từ rất nhiều lĩnh vực khác nhau, người có tiếng tăm làm chủ trì, thiên kim của tập đoàn tài chính, tổng giám đốc công ty, con gái các gia đình danh giá, siêu sao điện ảnh, nhiếp ảnh gia nổi tiếng.....

Khi những người có tiếng tăm họ cho là họ đẹp nhất, cao quý cùng sang trọng đi vào đại sảnh của dạ tiệc, các phóng viên cũng được bận rộn ống kính lóe sáng, phát ra âm thanh rắc rắc, không ngừng chụp mọi tư thế của họ.

Thật ra bây giờ nhờ có tiến bộ khoa học kỹ thuật có thể nhớ thay thế làm cho họ tiết kiệm được không ít tiền.

Trước khi tham gia buổi đấu giá Bùi Lạp Minh cho họ đưa bộ dạ phục màu đen có phần bị điệu thấp nhưng không mất thời thượng cho Hứa Mộ Nhan, lễ phục đem lấy dáng người cô bao trọn càng làm cho cô phát ra dáng vẻ thướt tha, mềm mại, đưa lễ phục cho cô hẳn không quên tốt bụng nhắc nhở một câu, “Bộ lễ phục này rất quý, nếu chỗ nào đó bị hư hỏng, cô liền chuẩn bị nhiều điểm mà bồi thường cho bộ lễ phục.”

Hứa Mộ Nhan ở ngoài thì cười trong lòng không cười nhận lấy trong tay anh lễ phục, không nói gì.

Khi cô đi theo Bùi Lạp Minh vào dạ hội kia một khắc, các phóng viên như ong vỡ tổ to lớn đứng trước cửa, trên tay máy ảnh không ngừng phát ra tiếng rắc rắc.

Mà bên cạnh từng âm thanh kinh dị vang lên bên tai cô, “Oa, mau nhìn mau nhìn! Đó không phải là tổng giám đốc Bùi thị Bùi Lạp Minh sao? Người thật sao có thể lại đẹp trai hơn nhiều so với trên tạp chí vậy, vợ của anh ta cũng rất xinh đẹp.”

“Đúng vậy, nhanh chụp thêm mấy bức hình.”

“Đúng là, ngày mai có trang đầu rồi.”

“.....”

Tối nay Bùi Lạp Minh một thân tây trang màu xám tro, vừa vặn bó sát đường cong cơ thể, hiện lên hẳn dáng người cao lớn thẳng tắp, cùng với mái tóc thời thượng, khiến khuôn mặt vốn tuấn lãng càng thêm nổi bật.

Nghe bên cạnh một đám người phụ nữ ồn ào, Hứa Mộ Nhan xinh đẹp trên mặt mỉm cười càng sâu, tay trắng khoác chặt lên cánh tay trái Bùi Lạp

Minh, nếu đã diễn cảnh vợ chồng ân ái, cô đương nhiên phải hảo hảo phối hợp anh.

Giờ khắc này Hứa Mộ Nhan thật sâu cảm thấy ông trời thật không công bằng , cho anh khuôn mặt chuyên đi trêu hoa ghẹo nguyệt, làm cho anh khoe khoang.

Bùi Lạp Minh không hổ là con hồ ly giả hoạt, đây là lần đầu tiên cô theo anh xuất hiện ở một hoạt động lớn như vậy, anh thật là một con người giỏi giao tiếp xã giao, nhìn anh không vội vã mà xuyên qua vào bên trong đám người cùng họ đàm phán rất thành thục, giờ phút này cô mới chân chính thấy được mảnh khoe khéo léo trong giao tiếp xã giao của anh.

Quả nhiên anh làm tổng giám đốc không phải dễ dàng.

“Lạp Minh, tôi muốn đi xung quanh nhìn xem một chút.”

“Được, em đi đi.” giọng nói Bùi Lạp Minh tràn đầy cưng chiều, thon dài tay phải cũng không quên khẽ vuốt tóc cô, hành động thân mật như vậy làm không ít người ở quanh hai người ghen ghét.

Người đàn ông này thật là biết diễn trò!

Hứa Mộ Nhan vừa đi vừa sửa sang lại một chút tóc của mình vừa bị anh làm cho rối vò.

“Hứa Mộ Nhan, không ngờ ở chỗ này có thể nhìn thấy em.” Bên tai cô chợt truyền đến một mừng rỡ thanh âm.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ngoài Ý Muốn Gặp Nhau

Hứa Mộ Nhan kinh ngạc nghiêng người sang, đã thấy phía trước một người đàn ông lịch sự nho nhã, khuôn mặt tuấn tú .

Cô sững sờ nhìn xem anh, tròn mắt trong suốt tràn đầy tự hỏi, hồi lâu sau cô mới nhận ra anh.

“Vũ.....Vũ Dương, làm sao anh ở đây?” Hứa Mộ Nhan không khỏi ngân ra.

Vũ Dương là hội trưởng khi cô đang học đại học, so với cô anh hơn hai khóa, Hứa Mộ Nhan nhớ đến lúc anh sắp tốt nghiệp cô còn mặt dày viết một phong thư tình dấu tên cho anh, nhớ tới khi đó, khuôn mặt cô bỗng ửng đỏ, có loại nói không lên lời được xinh đẹp.

Lại được nhìn thấy anh lần nữa, cô cảm giác như đã qua mấy đời, cảm thấy anh rất là thân thiết, giống như.....anh trai mình vậy.

“Bởi vì anh giờ là trợ lý của chủ tịch một tập đoàn lớn, hôm nay đi theo chủ tịch cùng tham gia buổi đấu giá từ thiện.”

A, hóa ra là như vậy.....

“Đi, em buổi tối hôm nay thứ nhất vũ liên giao cho anh ? Bộ dạ phục đẹp như vậy chớ để cho bị mai một.”

“À? Cái đó không cần đi, em thật ra thì”

Hứa Mộ Nhan còn chưa hết câu, người đã bị anh kéo vào trong sàn nhảy.

Có trời mới biết cô ghét nhất là khiêu vũ, bởi vì cô cảm nhận tiết tấu rất kém, nhưng hôm nay bất đắc dĩ, cô cũng không tốt từ chối, dù sao quanh cô cũng có mấy đôi khiêu vũ tốt, cô cũng không muốn làm cho thể diện của Vũ Dương bị mất được.

Ở âm nhạc bắt đầu vang lên, Hứa Mộ Nhan nhắm mắt đuổi theo tiết tấu của anh.

Nhưng mỗi lần xoay tròn thời điểm, cô cũng không sai khiến được chân của mình mà không lưu tình chút nào dẫm lên chân anh.

Rốt cuộc Vũ Dương bị đau nheo lại lông mày, không nhin được mở miệng, “Mộ Nhan, em liền nói cho anh biết, lúc học đại học anh đã làm chuyện gì để cho em tức giận? cho nên tối nay em mượn cơ hội này trả thù?”

Nghe vậy, cô không khỏi bị lời nói của anh chọc cười, cô vô tội nói, “Thật xin lỗi, anh cũng biết em không biết khiêu vũ, cảm nhận tiết tấu cực kém, không phải là em cố ý.”

“Không có việc gì, xác định em không phải cố ý là được, thật ra khiêu vũ rất đơn giản, anh lần này thả chậm bước chân, em theo anh học.”

“Tốt, chỉ cần anh không chê em kém cỏi là được.” cô nhoẻn miệng cười, nụ cười kia thật giống như băng tuyết tràn trong hoa sen, làm ấm lòng người.

Đang cảm xúc dâng cao học vũ Hứa Mộ Nhan tự nhiên không chú ý đến ở phía dưới đài có một đôi mắt ánh mắt lạnh thẳng tắp nhìn chằm chằm cô.

Người phụ nữ này lại dám ở trước người đàn ông khác cười được vui vẻ như vậy, có phải chỉ cần phải người đàn ông dễ nhìn, cô đều có thể quyến

rũ?

Quả nhiên bản tính của cô chính là như vậy!

Bùi Lạp Minh cặp kia thâm thúy đáy mắt thoáng xuất hiện sự khinh thường, rồi sau đó đem ly rượu đỏ trong tay uống sạch....

Qua mấy điệu nhảy, Hứa Mộ Nhan không chịu được nữa đôi giày cao gót làm cho chân cô đau đớn mà rời đi sàn nhảy.

Đi ra sàn nhảy, trên đài người dẫn chương trình bắt đầu thông báo bán đấu giá bảo vật thứ nhất.

Bởi vì gót chân đau, cô quyết định tìm một chỗ không người để cho hai chân cô hít không khí trong sạch.

Vì vậy cô lặng lẽ rời đi tiền sảnh, đi tới cách tiền sảnh tìm ghế dài ngồi xuống.

Ở quầy rượu cô lấy ly nước chanh, sau đó từ từ giơ lên cái ly, từng bước một hướng góc không có người chiếc ghế salon màu tím đi tới.

Khay trà màu đen hình bầu dục làm bằng thủy tinh vẫn còn một ly rượu rỗng cùng một ly rượu màu hổ phách Whisky còn dư lại một nửa, có lẽ phục vụ còn chưa kịp dọn dẹp, cô cũng không quá để ý đem ly nước chanh để xuống, có lẽ do đau đớn ở chân khiến cô không muốn đi đâu nữa, cô cả người như được giải thoát hướng ghế sofa ngồi xuống.

Chỉ trong chốc lát một người phụ nữ chậm rãi ở trước mặt cô ngồi xuống, màu đen áo ngực mơ hồ lộ ra, màu đỏ tóc dài buông xõa, hướng trên đầu ánh đèn chiếu vào cô ngũ quan xinh xắn, hiện ra mị hoặc làm cho người ta tâm động, Hứa Mộ Nhan không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, không thể không thừa nhận người phụ nữ trước mặt này thật là ưu tú.

Chỉ là.....Hình như là hai người không có quen biết ?

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Châm Chọc

Cô ta sao có thể tự nhiên như vậy ngồi ở đối diện cô?

Hứa Mộ Nhan tự trấn an mình bưng lên ly nước chanh lên uống, chỉ thấy người đối diện cười yếu ớt cầm lấy ly rượu còn chưa uống xong trên bàn, thì ra chỗ ngồi này là của cô ta...

“Cô có khỏe không Hứa tiểu thư, tôi là bạn gái của Lạp Minh, Hạ Tình.”

“Khụ.....khụ.....”

Nghe được lời của cô ta, Hứa Mộ Nhan đang uống nước chanh nhất thời bị sặc, khuôn mặt cô do sặc mà đỏ bừng.

Yêu.....Bạn gái?!

Hai từ này sao cô thấy thật là châm chọc buồn cười!

Cô lắc nhẹ cái ly trong tay, con người mắt một mảnh trấn định.

Xem ra Bùi Lạp Minh đối với Hứa Mộ Thanh yêu cũng chỉ đến vậy, cô thật thay chị gái mình cảm thấy tình yêu của Hứa Mộ Thanh thật không đáng giá, nhiều hơn là cho mình !

“Hứa tiểu thư, tôi chỉ muốn nói cho cô biết, người phụ nữ có thể đứng cạnh Lạp Minh chỉ có thể là tôi, cũng chỉ có thể là tôi, mặc dù bây giờ cô là vợ anh, nhưng là.....”

Hạ Tình lời nói còn chưa nói hết, hai mắt trừng trừng không dám tin nhìn Hứa Mộ Nhan, chỉ vì cô ta bỗng đứng dậy đem ly nước chanh còn chưa uống hết hắt vào mặt cô.

“Tôi nói vị này Hạ tiểu thư, tôi coi như cô là người uống rượu rồi suy nghĩ nhiều đi, tình cảm của tôi cùng Lạp Minh có đi được bao lâu không phải là cô có thể nói, về phần sau này cô có thể hay không đứng ở bên cạnh Bùi Lạp Minh hay không còn xem tạo hóa của cô thế nào.”

Hứa Mộ Nhan cũng không biết vì sao mình có thể mất khống chế mà hắt ly nước chanh vào Hạ Tình, là cô không ưa bộ dáng tự đắc của cô ta ? hay là tức giận?

Cô cũng không biết....

Nhìn bóng lưng ngày càng đi xa của Hứa Mộ Nhan, Hạ Tình nổi giận! Tính tình háo thắng luôn thích tranh đoạt như cô làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Hứa Mộ Nhan như vậy, khóe miệng dâng lên nụ cười yếu ớt không có hảo ý, “Hứa Mộ Nhan, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại.”

Đợi cho Hứa Mộ Nhan lần nữa trở lại đại sảnh yến hội, nhìn quanh bốn phía đã không còn thấy bóng dáng Bùi Lạp Minh nữa.

Chẳng lẽ hắt lại bỏ cô, một mình đi?

Nhưng ý nghĩ này vừa xong liền bị cô bác bỏ, coi như anh có ghét cô như thế nào cũng không thể ở trước mặt bao nhiêu phóng viên bỏ lại người vợ trên danh nghĩa như cô được, dù sao này diễn cũng là anh toàn bộ muốn diễn hay sao?

Đang lúc Hứa Mộ Nhan không biết đi đâu, quay về phòng khách bước đi thả chậm hết sức, ánh mắt cô chợt bị một bóng lưng cao lớn hấp dẫn, chỉ thấy tấm lưng kia đang gấp gáp đi tới cửa chính từ hành lang bên phải đi tới.

Anh đang tìm cô sao?

Coi như anh có lương tâm, Hứa Mộ Nhan vừa nghĩ vừa đi theo phía sau Bùi Lạp Minh, tính toán muốn hù dọa anh một hồi.

Khi cô đuổi theo đến anh, muốn đưa tay đẩy cửa ra, bên trong một thanh âm giọng nữ mềm mại bỗng nhiên phát ra, “Lạp Minh, anh rốt cuộc lúc nào thì cùng mẹ nói chuyện của chúng ta? Anh không phải không yêu vợ anh sao? Vậy tại sao còn không cùng cô ta ly hôn?”

Trong lòng Hứa Mộ Nhan nhất thời run lên một cái, giơ lên cánh tay cứng ngắc sững sờ ở giữa không trung, đột nhiên trái tim đập loạn ...

“Chuyện này tôi tự có cân nhắc, cô cũng biết tôi không thích bị người khác ép buộc, cô chỉ cần im lặng đợi bên cạnh tôi là được rồi.”

Thanh âm Bùi Lạp Minh dịu dàng thật giống như trong nháy mắt hóa thành từng cây măng đắng chặt chẽ quấn quanh tim Hứa Mộ Nhan, đè nén làm cô không thở nổi.

Anh....Anh ta ở bên ngoài có phụ nữ?

Hứa Mộ Nhan hít một hơi thật sâu, tự nói với mình phải bình tĩnh, nhất định phải cố gắng giữ tỉnh táo, ở ngoài phóng viên còn ở, cô không thể làm cho nhà họ Bùi mất mặt trong buổi tối đấu giá từ thiện trọng đại này.

Do dự một lúc, cô không tin đẩy cửa mở ra, sau đó cô nhìn thấy một hình ảnh làm cô khiếp sợ.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Không Có Tư Cách Quản

Giờ phút này Bùi Lạp Minh đang ôm người phụ nữ trong ngực khóc sục sùi, còn người phụ nữ này không ai chính là vừa nãy ở trước mặt cô nói linh tinh Hạ Tình!

Chỉ thấy ngón tay cô ta đang bấu chặt vào tay áo tây trang của anh, lôi kéo như vậy chặt, đôi mắt tràn đầy hơi nước, thê lương buồn bã, cứ như vậy ngửa đầu nhìn Bùi Lạp Minh.

Như vậy ánh mắt, ngay cả người có trái tim sắt đá, sợ cũng bị hòa tan.

Thế nhưng ánh mắt này đối với Hứa Mộ Nhan mà nói như một cây châm đang chậm rãi đâm vào trái tim cô, làm lòng cô một mảnh đau đớn.

Hứa Mộ Nhan chỉ thấy đại não như bị lọt nửa nhịp, trong lòng lúc này thấy thật tối tăm, không dám tin nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau trước mặt.

Thời gian như dừng lại, cô sững sờ nhìn hai người, nhất thời không biết làm thế nào.

Cho đến khi chiếc điện thoại trong tay cô bỗng nhiên “phanh” rơi xuống đất, mới đưa cô, anh và cô ta tỉnh lại!

Bùi Lạp Minh giật mình quay đầu lại, vẻ mặt có chút hoảng hốt, nhưng thấy rõ người đứng ở cửa là Hứa Mộ Nhan sau, hàng lông mi nhú chặt được giãn ra, được thả lỏng một hơi.

Rồi sau đó anh quay đầu nhìn về phía Hạ Tình ở bên tai cô ta nói mấy câu mà chỉ hai người mới nghe được, tiếp theo vẻ mặt Hạ Tình đầy hạnh phúc đi qua cô, đi ra ngoài thời điểm không quên hướng Hứa Mộ Nhan lộ ra nụ cười chiến thắng.

Xem ra cô ta là ở công khai cùng cô cái này Bùi phu nhân khiêu chiến, để cho cô không còn mặt mũi ở trước mặt mọi người.

Cho đến khi bóng lưng Hạ Tình biến mất ở hành lang, Bùi Lạp Minh mới thoải mái sửa lại tây trang, xoa nhẹ trán đi đến bên cạnh Hứa Mộ Nhan nhàn nhạt mở miệng, “Mới vừa rồi chuyện xảy ra coi như không có nhìn thấy, nhớ, cô không có tư cách quản chuyện của tôi.” Nói xong liền cũng không quay đầu đi ra ngoài.

Một khắc kia Hứa Mộ Nhan cảm giác ngực như có một đốm lửa đang từ từ thiêu đốt lấy cô, hơn nữa càng đốt càng mãnh liệt, giống như tế bào trong cơ thể đều sắp bị cháy rụi, cũng không có nơi giải tỏa.

A.....Không có tư cách?

Đúng vậy, cô chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa với anh, quả thật không có tư cách quản.

Cô quật cường ngẩng đầu lên, cố gắng để sương mù trong mắt lưu trữ về, cô không cho mình chịu uất ức, phải kiên cường đứng lên tiếp tục chờ, chờ một ngày nào đó Bùi Lạp Minh thấy được tấm chân tình của cô...

Buổi dạ tiệc từ thiện kết thúc đã là 11 giờ 45 phút, đã là nửa đêm rồi.

Đi ra khách sạn, gió lạnh buổi đêm thổi tới, lại không thể thổi tan sầu não trong lòng mắt Hứa Mộ Nhan.

Cô theo Bùi Lạp Minh ngồi xe riêng trở về biệt thự, dọc theo đường đi anh và cô đều im lặng không nói, cô nhìn bên ngoài phong cảnh, bên trong

xe một mảnh yên lặng, yên tĩnh đến quý dị.

Có thể nói một người trầm mặc là an tĩnh, hai người trầm mặc là áp lực, những lời này cô đã thấm sâu vào trong lòng.

Hai người vừa đi vào phòng khách đã thấy mẹ Bùi ngồi trên ghế vể mặt thản nhiên xem tivi, ăn bánh ngọt.

“Mẹ, đã khuya rồi mẹ tự ăn ít một chút, tránh cho người cảm thấy không thoải mái.” Bùi Lạp Minh vừa đi vừa áo khoác tây trang ra, khuôn mặt tuấn đạt tràn đầy nhu tình, Hứa Mộ Nhan cảm thấy chắc trên đời này anh sẽ không bao giờ đối với cô cười như vậy.

“Không có việc gì, mẹ đều biết thân thể mẹ từ trước đến giờ.....”

Đang ở cô quay người đi lên tầng là lúc, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng la của anh, “Mẹ, mẹ làm sao vậy? Mẹ đừng làm con sợ!”

Hứa Mộ Nhan vội vàng chạy tới, tay phải vừa định xem mạch mẹ Bùi, lại bị Bùi Lạp Minh đẩy ra.

Vể mặt anh buồn rầu đem mẹ Bùi ngắt xiu nhẹ nhàng ôm lên ghế salon, rồi sau đó đưa tay kiểm tra hơi thở của bà, hô hấp dị thường dồn dập.

“Dì Dung, nhanh đi gọi điện thoại, gọi xe cứu thương đến đây.” Trong giọng nói của anh nói ra được sự uy nghiêm lạnh lùng.

“Me!Mẹ làm sao vậy?Đang êm đẹp sao lại té xỉu?” Bùi Lạp Thần từ trên tầng thật nhanh chạy xuống, thanh âm mát lạnh kèm theo một tia nước nở.

Thấy thế, Hứa Mộ Nhan bước nhanh đi tới bên cạnh mẹ Bùi, chỉ thấy sắc mặt bà tái nhợt ở giữa còn có phiếm hồng, ngực phập phồng lợi hại, tình huống không được ổn.

“Các anh mau mở hết cửa sổ ra, để tôi xem một chút.” Hứa Mộ Nhan tỉnh táo nói.

Âm thanh của cô hết sức trầm tĩnh, như một viên thuốc an thần làm trong nháy mắt đem đẩy lòng lửa nóng của Bùi Lạp Minh ép xuống.

Bùi Lạp Minh ánh mắt sắc như thiên ưng nhìn về phía Hứa Mộ Nhan môi mỏng khẽ mở, “Chỉ bằng y thuật của cô?”

Giọng nói lạnh lẽo của anh mang theo tia nghi ngờ, còn có một tia.....khinh thường.

“Đúng, chỉ bằng tôi!” Hứa Mộ Nhan không rảnh để ý đến sự khinh thường của anh, trước mắt cứu người là quan trọng nhất!

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Lo Sợ

“Cô cho rằng tôi có thể một lần nữa tin tưởng cô sao? Có phải hay không cảm giác hại chết một người còn chưa đủ?” Bùi Lạp Minh hơi thở lạnh lẽo cùng khuôn mặt tuấn dật làm cho hắc tử ra một loại khí thế đặc biệt, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Nhưng Hứa Mộ Nhan biết, giờ phút này cô tuyệt đối không thể để mình bị lời nói của Bùi Lạp Minh chọc giận được, dù sao mệnh của mẹ Bùi quan trọng hơn!

Nhìn mẹ Bùi sắc mặt đỏ lên do hô hấp dồn dập, rất có thể do bị thức ăn ngạnh ở đường hô hấp dẫn tới, nếu không kịp thời chữa trị, sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

“Bùi Lạp Minh, nếu như anh làm trễ nãi cứu chữa mẹ, thì hậu quả anh tự chịu trách nhiệm?” Hứa Mộ Nhan lạnh lùng nói, trong thanh âm lộ ra không cho người ta cự tuyệt.

Nghe vậy, hắc tử lông mi dựng lên, trong nháy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, người phụ nữ này còn dám công khai cùng hắc tử gọi nhỏ? Thật là ăn gan hùm mật gấu!

Nhưng trước mắt không phải lúc cùng cô tranh cãi, có thể nào cô cũng học y, dù sao y thuật cũng không đến nỗi quá kém.

“Chị dâu, nếu chị có thể cứu sống mẹ, tôi về sau cũng không cùng chị bướng bỉnh nữa, tôi tin tưởng y thuật của chị!” Bùi Lạp Thần vừa nói vừa kéo Bùi Lạp Minh ra bên cạnh, tránh cho anh quấy rầy chị dâu bắt mạch.

Hứa Mộ Nhan tránh qua anh đi tới bên mẹ Bùi cúi người xuống, tỉ mỉ nhìn một chút mắt của bà, rồi miệng, mũi, rồi sau đó thoáng thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo cô bắt mạch.

Ở lúc khẩn cấp cô có thể trước dựa vào phương pháp của cha xem bệnh cho mẹ Bùi.

Bùi Lạp Minh bình tĩnh khí, ngừng mắt nhìn cô.

Vẻ mặt Hứa Mộ Nhan cực kỳ tập trung, một đôi trong veo mắt như băng sơn trong suốt, lông mày nhỏ nhắn thanh thoảng nhãn mày, thanh thoảng giãn ra.

Giờ phút này Bùi Lạp Minh bỗng nhiên phát hiện cô tuy không có tuyệt sắc khuôn mặt, nhưng trên người cô lại có một loại hấp dẫn người khác, là cái gì đây?

Là sự nhàn nhạt thú vị, hay là nghiêm túc chuyên tâm vẻ mặt, hay là im lặng cao quý khí thế?

Hắn không rõ ràng lắm, nhưng duy nhất khẳng định là từ trên người cô phát ra ánh sáng, lại khiến cho người ta hoa mắt.

Ngay cả ở một bên Bùi Lạp Thần cũng si ngốc nhìn cô, ánh mắt này làm cho khuôn mặt Bùi Lạp Minh trầm xuống.

Một lúc sau Hứa Mộ Nhan mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, mẹ Bùi quả nhiên là vì thức ăn ngăn ở đường hô hấp mà dẫn tới khó thở, sắc mặt càng ngày càng hồng.

“Mẹ, bà như thế nào?” Bùi Lạp Minh trầm giọng hỏi, lông mày chau lại, hiển nhiên cực kỳ lo lắng.

Hứa Mộ Nhan không để ý đến anh, chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn anh một cái.

“Lạp Thần, tôi cần cậu hỗ trợ.”

Cô đây là đang không thèm để ý đến hẳn?

Cho ra cái này nhận thức sau, Bùi Lạp Minh sắc mặt nhất thời trầm xuống, trong mắt lóe lên sự nguy hiểm.

“Chị dâu, muốn tôi làm gì?” Bùi Lạp Thần lập tức hai mắt tỏa sáng đi đến bên cạnh cô.

“Dùng sức vỗ sau lưng mẹ.”

“Được, được, tôi tới!” Bùi Lạp Thần đem mẹ Bùi đỡ dậy, bắt đầu vỗ vào.

Bùi Lạp Minh lạnh lùng nhìn hai người trước mặt, chỉ mong mẹ không có việc gì, nếu không hẳn nhất định sẽ không tha cho cô!

“Khụ khụ....Khụ khụ...”

Ước chừng vỗ được một phút, mẹ Bùi mới chợt ho khan, trong chốc lát bánh dẻo ngạnh ở trong cổ họng cũng ho ra.

“Mẹ, mẹ cuối cùng cũng tỉnh, mới vừa rồi thật sự hù chết bọn con!” Bùi Lạp Thần vẻ mặt mừng rỡ nói.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Câu Lạc Bộ ‘Hoàng Kim Bại Khuyển’

Mẹ Bùi mở mắt ra, ý thức dần dần rõ ràng, bà cũng không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, cảm thấy có cái gì đó nhéo ở cổ bà, hô hấp của bà rất khó khăn.

"Mẹ mới vừa rồi làm sao vậy?" mẹ Bùi sâu kín hỏi.

"Mẹ, mẹ trước uống một ngụm nước đã." Hứa Mộ Nhan thân thiết đem ly nước đưa cho bà.

"Mẹ, chị dâu vừa cứu mẹ....mẹ vừa mới bị mắc nghẹn bánh dẻo, cho nên khó thở, về sau buổi tối mẹ không nên ăn những thức ăn khó tiêu nữa." Bùi Lạp Thần cười trả lời.

"Thì ra là vậy, lần này thật làm phiền con Mộ Nhan, nếu không cái mạng già này của mẹ sợ sẽ phải chôn vùi ở bánh dẻo này đi." mẹ Bùi từ ái kéo tay Hứa Mộ Nhan, ánh mắt nghiêm nghị lúc trước đối với cô giảm bớt, thay vào đó là một mảnh ấm áp.

"Đúng vậy, may lần này có chị dâu là bác sĩ, nếu không chờ xe cứu thương đến không biết là đợi bao lâu đâu."

"Mẹ, lúc đấy cũng chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, thời gian không còn sớm mẹ đi ngủ thôi."

Lời nói Bùi Lạp Minh như một chậu nước lạnh làm dập tắt không khí đang hòa hợp lúc này.

Đúng lúc này điện thoại di động Bùi Lạp Minh vang lên, “Cái gì! Đừng nóng vội, tôi đến ngay bây giờ.”

Sau đó anh hoảng hốt đi qua Hứa Mộ Nhan chạy ra ngoài cửa.

“Anh! Hơn nửa đêm rồi anh còn muốn đi đâu !”

Hứa Mộ Nhan nhìn bóng lưng đã đi xa của anh, khóe miệng hiện lên nụ cười khổ, nếu như cô không có đoán sai thì người gọi thiện thoại cho anh là Hạ Tình đi.

Hôm sau đến giờ tan việc, điện thoại di động trong túi Hứa Mộ Nhan vang lên, ra là cô bạn thân Shasha của cô thất tình, cần cô một bác sĩ an ủi cô ấy.

Kể từ sau khi cô kết hôn đến nay chưa có cùng Shasha gặp mặt, cô cũng đang định tối nay không về nhà ăn cơm , phá vỡ một lần quy định của nhà họ Bùi phải về nhà ăn cơm tối lúc 7 giờ rưỡi.

Đứng chờ thang máy, Hứa Mộ Nhan gọi điện thoại cho Bùi Lạp Minh thông báo cho anh một tiếng, tránh cho anh đến lúc đó lại mượn cơ hội này gây khó dễ cho cô.

Nhưng cô gọi liên tiếp ba bốn cuộc vẫn không có người nghe máy, chẳng lẽ anh vẫn đang bận?

Không có biện pháp khác cô đành nhắn tin cho anh, chỉ là Hứa Mộ Nhan không nhớ đến tín hiệu ở cửa thang máy rất yếu, cứ như vậy tin nhắn cô gửi đi thất bại mà cô cũng không biết...

Buổi tối, trên con phố náo nhiệt ở A thị có một điểm nóng KTV trong có một. gian phòng, tụ tập một chuyến ‘hoàng kim bại khuyến’, cái gì là

‘hoàng kim bại khuyến’ Đây là tên một Câu Lạc Bộ của những người phụ nữ, học vấn tương mạo vóc dáng không tệ nhưng đến thời kỳ vàng son (25-30) tuổi vẫn còn độc thân chưa tìm được chồng .

Nghe tên cũng liền biết là Câu Lạc Bộ này như thế nào, nói thẳng ra là một chỗ những người phụ nữ độc thân cô đơn tụ tập một chỗ, lẫn nhau an ủi, chửi mắng những tên đàn ông xấu xa để giết thời gian, bởi vì Shasha thất tình cho nên muốn cùng Hứa Mộ Nhan hảo hảo Happy một phen, trút hết cảm xúc của mình.

Vừa vào đến cửa, Hứa Mộ Nhan liền cảm thấy khóc không ra nước mắt, phát hiện mình là bị Shasha lừa đến, trước cô ấy ở trong điện thoại nói rõ ràng chỉ có hai người các cô tụ hội, mà giờ phút này cô lại bị liệt vào ‘hoàng kim bại khuyến’ gì đó, xin nhờ dù gì cô cũng kết hôn rồi...

Mới vừa bắt đầu thời điểm chỉ có hai, ba người, Shasha thủ một bài tương tư làm màn mở đầu, hát phải ra hình ra dáng, sau đó người tiến vào ngày càng nhiều, một cuộc náo nhiệt diễn ra, ăn uống ca hát, cuộc sống với những áp lực thường ngày cũng được phớt.

Đúng lúc này, một người phụ nữ ngồi vào bên cạnh Hứa Mộ Nhan....

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tính Mạng Quý Giá

Đúng lúc này, một cô gái xõa tóc dài ngồi bên cạnh Hứa Mộ Nhan, hát một bài đầy bi thương, sau đó uống một ly lại một ly Whisky, sau đó có thể xảy ra chuyện gì liền biết, một ly lại một ly sau đó một chai lại một chai, đáng tiếc cô gái đó chỉ có can đảm mà không có tử lượng, sau đó té ngã trên ghế salon, cô loáng thoáng nghe được tiếng nói đứt quãng của cô gái kia thì ra là ‘người yêu kết hôn, cô dâu lại không phải là cô ta’ thật là bi kịch, cô cố gắng lắng nghe, cô trong lòng cảm thấy chua xót, có chút khó chịu, lại không biết mở miệng thế nào để an ủi...

Hứa Mộ Nhan suy nghĩ về cô gái trước mắt này, mỗi ngày làm việc mà nói đều rất lý trí, tư liệu và logic tương quan, nhưng gặp phải chuyện tình cảm thì không còn lý trí, suy tư logic đến phân tích...

Có lẽ, cũng do vậy mà tình yêu mới hấp dẫn con người đi!

Trong tình yêu, mỗi một tia tình cảm đều cũng tinh xảo kèm theo tia phức tạp, nếu có thể phân biệt bằng lý trí rõ ràng, thì thế giới này không có nhiều người khổ vì yêu, không phải sao?

Nghe một bài lại một bài những ca khúc buồn, sao không chia tay trong vui vẻ, cùng làm phụ nữ làm gì phải làm khổ nhau.

Cho đến lúc này Hứa Mộ Nhan mới phát hiện KTV là một chỗ rất thần bí, khi một đám người bị giam lại trong một căn phòng, khi bị ép nghe từng chữ trong câu hát của họ thì trong không gian nhỏ hẹp này lại dễ dàng làm

cảm xúc bị cảm hóa, tâm tình cũng đi theo buồn buồn không vui, khi đó bất tri bất giác cũng sẽ uống nhiều thêm mấy ly.....

“Nhan Nhan, cậu tạm thời uống một ít rượu, nếu không một hồi mình dẫn cậu về”

Đang lúc Hứa Mộ Nhan cầm ly rượu lên lần nữa đưa đến bên miệng thời điểm, cô liền nghe được Microphone một câu nói như vậy đến, cô bên trái nhìn một chút bên phải nhìn một chút, bên phải nhìn sang, nhìn thấy đứng ở màn hình TV bên cạnh Shasha cầm Microphone đang lớn tiếng đối với cô nói chuyện.

“Mình chỉ uống mấy chén mà thôi, đầu óc vẫn còn tỉnh táo!”

Vậy cũng không cho cậu uống nữa, bởi vì mình tới thời điểm mình mượn xe QQ của bạn trai cũ, sau đó cậu phải làm tài xế cho mình, cậu không biết đâu, khi mình mượn xe hẳn thời điểm hẳn còn một bộ không cam nguyện cho mượn, sau đó mình liền uy hiếp hẳn nói.....”

Bởi vì do cồn trong rượu quấy phá, Hứa Mộ Nhan căn bản không nghe rõ Shasha nói gì câu kế tiếp, trước mắt chỉ thấy sao bay đầy trời, sau đó liền chóng mặt quay ra ngủ...

“Nhan Nhan, này, cậu tỉnh tỉnh a!” Mê mê hồ hồ, Hứa Mộ Nhan nghe như có người đang lay thân thể cô vừa kêu tên cô...

“Ừ? Nếu để cho mình ngủ một lúc, một lúc là tốt rồi...” Cô cố gắng mở mí mắt đang nặng trĩu của mình, vừa định mở miệng lại cảm thấy cổ họng có cái gì chát chát

“Đi....Đi thôi.....Mọi người chúng ta cũng nên đi về thôi...” Shasha bản thân từ lượng của cô cũng không phải là cao, vì vậy khi mang đi ra thời điểm người cô cũng lung lay.

“A.....Được...” Hứa Mộ Nhan chậm rãi ngồi dậy mới phát hiện ra mình ở KTV đã ngủ thiếp.

Có lẽ do uống quá nhiều rượu, nên cả người có chút nhức đầu, “VẬY chúng mình làm sao trở về? Cậu xem chúng mình uống cũng không ít.”

Nhưng Shasha lại vỗ ngực cười nhìn về phía cô, “Mình không sao, rất tốt!”

"Cho nên đâu?"

"Cho nên chúng mình đi thôi, đi bãi đậu xe lấy xe."

"Mình xem chúng ta nên thuê xe trở về tốt lắm."

"Không được, đem xe để ở đây, phí đỗ xe rất cao!"

"Nhưng cậu được không?"

"Mình không được, không phải còn có cậu sao?"

"Không được, mình còn vẫn say rượu. . . Phát sinh ngoài ý muốn làm sao bây giờ?"

"Cậu a, chính là nhát gan."

"Shasha, mình đây là chính là cẩn thận "

"Đúng vậy a Đúng vậy a, hôm nay cậu đã là Đại thiếu phu nhân nhà họ Bùi, phu nhân tổng giám đốc, tánh mạng quý giá lắm!"

"."

Họ đi đến chỗ dừng xe thì điện thoại di động Hứa Mộ Nhan vang lên lần nữa, cô tầm mắt có chút mơ hồ lấy điện thoại di động ra không có nhìn số

điện thoại gọi tới hiện lên, đang ở cô chuẩn bị nghe thời điểm, xảy ra chuyện làm cô buồn bực . . .

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Nửa Đường Bị Chặn

Hứa Mộ Nhan cầm điện thoại lên nghe đợi mãi nửa ngày mà đầu dây kia vẫn an tĩnh một âm thanh cũng không có.

“Làm sao vậy? Ai gọi tới?”

“Không biết, không có âm thanh.” Hứa Mộ Nhan cau mày nói, cô định xem một chút thời gian, lại phát hiện ra điện thoại mình hết pin, khó trách vừa nhận điện thoại không có âm thanh...

Mà đầu bên kia điện thoại Bùi Lạp Minh sắc mặt nhất thời âm trầm, người phụ nữ này lại dám không nhận điện thoại của hắn!

Hai người cứ đi như vậy đi đến bãi đậu xe, tuy là như thế, nhưng Hứa Mộ Nhan thấy ấm áp trong lòng, bạn thân chính là như vậy, lúc buồn thì cùng nhau khóc, lúc vui vẻ thì cùng nhau cười ngây ngô vui vẻ, thảnh thơi mỗi người một quyển rữ đến cãi nhau, nhưng đều làm đầy lòng cô ấm áp.

Ngồi lên xe, Shasha lấy bọc lớn trong túi sách lấy ra bọc nhỏ nhét vào tay cô, mở ra mới thấy thì ra là phấn má, son môi, còn có nước hoa...

“Shasha, cậu đưa những thứ này cho mình làm gì vậy?”

Shasha nhìn vào gương đem hộp phấn má mở ra, cầm lên đánh một ít lên mặt, sau đó vỗ nhẹ vừa nói, “Cậu cũng nhanh trang điểm lại đi.”

“Sẽ không lại đi tăng hai chứ?Mình nói cho cậu biết, mình hiện tại nhất định phải về nhà, nếu không Bùi Lạp Minh nhất định sẽ không tha cho mình.”

“Đồ ngốc, chính vì muốn về nhà mới phải trang điểm lại.” Shasha vừa nói vừa cầm lên cây chổi lấy ít kem má hồng Bobbi Brown bôi lên mặt.

“Thân ái, mình xem cậu còn chưa có tỉnh đâu? Hứa Mộ Nhan đưa tay lên sờ trán Shasha trêu đùa nói.

“Bà ngốc, mình vừa mới ngủ vừa này, hiện tại mình thanh tỉnh nhiều rồi, mà không biết làm sao mà dạo này A thị kiểm tra so với ngày thường tương đối nhiều, nếu chẳng may gặp cậu sẽ phải hối hận do không chịu nghe mình nói” Nói xong, ShaSha cầm lấy chai nước hoa Coco Chanel xịt trên người mình.

Tức khắc Hứa Mộ Nhan liền thông suốt, cô cũng lập lại động tác của ShaSha, nước hoa vừa được xịt xong, trong xe chỉ toàn mùi hương Coco Chanel.

“Được rồi, đừng quên vật này.” Cuối cùng Shasha đưa cho cô một lọ nhỏ thuốc xịt.

“Trời ơi Shasha. Thì ra cậu đã sớm tưởng kế hoạch phạm tội rồi hả, khó trách cậu chuẩn bị đầy đủ như vậy.!”

“Không có biện pháp, người ở trên giang hồ, luôn có cách tránh đao mã.”

Hứa Mộ Nhan đem lọ thuốc xịt phun vò vào trong miệng, lại lấy tay phải che kín miệng, quả nhiên là mùi Bạc Hà.

“Được rồi, lần này có thể lái xe rồi.”

Dọc trên đường đi coi như bình an vô sự, ai ngờ các cô vừa đến ngã rẽ thì bằng kinh nghiệm của Shasha cô cảm thấy ở phía trước sẽ có trạm kiểm tra, cô quyết định đi đường khác, nhưng bởi vì phía trước có chiếc xe chở hàng lớn ngăn chặn xe của họ không thể vượt được, với tính khí nóng vội của Shasha không thể làm gì khác là đi tới gần chỗ quẹo cô sẽ cho xe gia tốc vượt xe trước mặt, sau đó đi một đường khác, nhưng sự việc khác lại tới, bên đường không biết lúc nào thì xuất hiện hai vị cảnh sát giao thông, đem xe các cô chặn lại, muốn cô dừng xe lại ven đường, Shasha thấy vậy liền thực hiện liên tiếp các động tác, trước ‘sang bên dừng xe’ tiếp nữa ‘tắt đèn’, sau quay kiếng xe xuống, bộ dạng đáng thương đi đến bên cạnh cảnh sát giao thông, “Cảnh sát giao thông tiên sinh, làm sao vậy?”

Đáng tiếc anh cảnh sát giao thông này mặt không cảm kích, vẻ mặt hồ nghi giữa hai người nhìn qua lại nhau rồi hỏi, “Tại sao đột nhiên lại thay đổi đường xe?”

Nghe được ngài cảnh sát nói như vậy, Shasha khuôn mặt liền oan uổng, “Chúng tôi không có ‘đột nhiên’ thay đổi đường xe, mà tôi trước khi đổi đường xe đã tín hiệu sang đèn rồi.”

Nhưng cảnh sát giao thông đối với lời giải thích của cô làm ngơ, “Tôi có lý do hoài nghi cô vì tránh né cảnh sát mà đột nhiên đổi đường xe, xin cô lấy bằng lái xe ra.”

Shasha khóc không ra nước mắt mà không cam tâm tình nguyện lấy bằng lái xe trong túi ra, “Chúng tôi căn bản không có nhìn thấy cái gì cảnh sát cả.....”

Nhận lấy bằng, cảnh sát giao thông xem kỹ lại, lạnh lùng mở miệng, “Các cô đã uống rượu sao?”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lại Là Anh Ta

Hứa Mộ Nhan cùng Shasha hai mặt nhìn nhau, không khỏi ngẩn ngời, sau đó Shasha giả bộ trấn định nói: " Anh cảnh sát, nếu chúng tôi uống rượu chúng tôi sẽ không lái xe"

Nghe vậy, Hứa Mộ Nhan chỉ muốn hôn mê, cô nhìn trộm xem biểu cảm của anh cảnh sát giao thông đang cúi người ló đầu vào.

Một lúc sau, anh cảnh sát mới máy móc mở miệng, "Tôi nghĩ rằng cô là người đã uống rượu, mời cô xuống xe kiểm tra nồng độ cồn."

Xong rồi, lần này xong rồi!

Kiểm tra nồng độ, không phải là đem rượu trong cơ thể toàn bộ thở ra.....

Thấy vậy hai người bắt đầu luống cuống, say rượu mà lái xe tội này nhưng không nhẹ chút nào a!

Trừ điểm, nộp phạt, có khi còn phải ngồi tù nữa? Làm sao bây giờ? Nếu như hơi thở có nồng độ cồn mà nói.

"Nhanh, hai người còn sững sờ ở trong xe làm gì." Cảnh sát giao thông không kiên nhẫn được thúc giục.

Hai người không tình nguyện xuống xe, anh cảnh sát giao thông đưa máy kiểm tra cho Shasha, chỉ vào máy rồi giải thích, "Trước tiên hít thở sâu một

hơi, sau đem hơi thở vào máy thở ra, giữ nguyên một hai giây, bao giờ máy phát ra tín hiệu thì xong.”

Shasha tay khẽ run nắm lấy máy kiểm tra, hơi do dự, chậm chạp không thôi, mà một bên Hứa Mộ Nhan trong lòng cũng đang loạn như ma, im lặng đứng bên cạnh Shasha, âm thầm cầu nguyện cho cô...

“Nhanh lên, nhanh lên một chút, nếu thật sự các cô không có uống rượu sẽ thả các cô đi.” Một lần nữa anh cảnh sát giao thông không nhìn được nữa mà nói.

"Khụ khụ, ách khụ. . . Khụ khụ. . ."

Bỗng nhiên Shasha đột nhiên ho khan kịch liệt, không ngừng vỗ bộ ngực của mình, "Cảnh sát. . . Không . . . không không thật xin lỗi. . . Tôi. . ."

Nhận được Shasha hướng cô ra ánh mắt, Hứa Mộ Nhan vội vàng phối hợp, "Anh cảnh sát, thật xin lỗi, bạn của tôi . . . Cô ấy bệnh hen suyễn lại tái phát"

Nhưng xiếc nhỏ như của các cô làm sao có thể lừa được cảnh sát giao thông đã gặp qua vô số nguwoif rồi

Trên mặt anh cảnh sát giao thông thoáng qua một tia không hờn giận, lại nhìn hai cô, gặp chiêu phá chiêu, “Theo tình hình này xem ra, chúng ta phải đến bệnh viện , như vậy cũng tốt, có thể nhờ bác sĩ kiểm tra nồng độ cồn trong máu.....”

"."

OMG! Nói dối đã bị nhìn thấu rồi.

Shasha khóc không ra nước mắt mà nhìn Hứa Mộ Nhan, trong ánh mắt tràn đầy thất vọng, không còn kể sách cô giơ lên trong máy đo, há miệng

phải thối xuống đi một khắc kia, một chiếc xe màu bạc đột nhiên dừng lại bên cạnh xe của họ, cùng lúc đó, cửa sổ xe chậm rãi kéo xuống.

Hứa Mộ Nha định thần nhìn lại, đó là cô không nhận biết khuôn mặt người đàn ông này liền hỏi, “Đại thiếu phu nhân, xảy ra chuyện gì?”

“Chúng tôi bị cảnh sát giao thông kiểm tra, hiện tại đang muốn kiểm tra nồng độ cồn, hơn nữa chúng tôi mới từ KTV đi ra.” Hứa Mộ Nhan trong lòng chột dạ đi đến bên cạnh người đàn ông này bên tai nói nhỏ, bởi vì nào bộ còn đang trong trạng thái bất ngờ, vì vậy cô không để ý đến người đàn ông như vậy gọi cô.

Người đàn ông sau khi nghe cô nói đã hiểu rõ, lập tức chuyển qua chỗ ngồi phía sau xe, hành động này của hắn không khác gì như với người ngồi phía sau báo cáo.

Kỳ quái, này người ngồi ở phía sau là ai ?

Hứa Mộ Nhan kinh ngạc đứng ở đó, cố gắng không để cho ý nghĩ trong lòng hiện ở trên mặt, không muốn làm cho người ngồi ở phía sau xe trước mặt nhìn thấu, sau đó cô đột nhiên cảm thấy người phát minh ra loại này cửa kính thật đáng ghét, thật không công bằng đáng ghét, tại sao có thể chỉ làm cho người ở bên trong thấy người bên ngoài đây?

‘ Người này’ hình như phân phó gì đó, người đàn ông mở cửa xe xuống xe hướng một bên cảnh sát giao thông đi tới, hai người bàn luận xôn xao một hồi.

Rồi sau đó anh ta giơ điện thoại trong tay lên, nói mấy câu rồi anh ta lại đem điện thoại di động đưa cho cảnh sát giao thông, cảnh sát giao thông nghe điện thoại gật đầu liên tục, nhìn bộ dáng cảnh sát giao thông , xem ra chuyện đã được giải quyết.

Quả nhiên, người đàn ông này thu hồi điện thoại di động sau liền đi tới chỗ Hứa Mộ Nhan, "Không có việc gì rồi Đại thiếu phu nhân, Bùi Tổng đã để cho người giúp các cô xử lý, Bùi Tổng nói anh không thích cùng con ma mem ngồi chung một chiếc xe, cho nên khiến cô tự nghĩ biện pháp về nhà."

Người đàn ông truyền hết lời nói sau liền lên xe, chiếc xe Lexus rất nhanh liền biến mất ở trong đêm tối mịt mờ. . .

Hứa Mộ Nhan giờ phút này như một con như con rối lơ ngơ ngác đứng ở trong gió, suy nghĩ rất hỗn loạn....

Bùi. . . Bùi Tổng?

Như vậy. . . Mới vừa rồi là Bùi lập Minh giúp các cô giải vây, đúng không?

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Cho Một Cái Tát

"Shasha, chúng mình uống một ly nữa!"

"Ai u Đại thiếu phu nhân, làm sao cô uống nhiều rượu như vậy?"

Đang ở gian phòng đọc sách Bùi Lạp Minh bị âm thanh ở cửa truyền vào cắt đứt, anh để sách xuống sau đó đi ra mở cửa, chỉ thấy dì Dung đang khiêng Hứa Mộ Nhan say rượu đi về phía phòng ngủ đi đến, người phụ nữ này lá gan thật đúng là lớn !

Bảy giờ rưỡi tối đã không trở về nhà ăn cơm liền ngay cả một tin nhắn cũng không có, lại còn dám mang bộ dáng này trở về!

"Dì Dung , tôi đến là được tối ."

"Nha. . . A, được, Đại Thiếu Gia." Khuôn mặt Bùi Lạp Minh không biểu cảm ôm lấy Hứa Mộ Nhan, nhất thời mùi nước hoa cùng mùi rượu trên thân thể cô truyền đến chóp mũi hần, không khỏi làm hai vai hần run lên, đôi con ngươi thâm thúy thoáng hiện kên vẻ phức tạp, hần lẳng lẳng nhìn người phụ nữ ngủ say trong ngực mình, trái tim bỗng có một chỗ khác thường xẹt qua...

Đem Hứa Mộ Nhan đặt trên giường sau, Bùi Lạp Minh mở ra tất cả cửa sổ trong phòng, hần không thể chịu nổi mùi rượu này.

"Thiếu gia, cậu xem thiếu phu nhân say thành như vậy, không bằng tôi đi trước cho cô ấy hầm chén canh giải rượu cách thủy, cậu giúp cô ấy lau thân

thể, cậu xem phía sau lưng cô ấy đều đã ướt, rất dễ bị cảm lạnh."

"Tôi. . . Giúp cô ấy lau?" ánh mắt Bùi Lạp Minh co rụt lại, có chút cứng nhắc giật giật khóe miệng.

"Đúng vậy a Đại Thiếu Gia, dù sao hai người cũng là vợ chồng, tôi đi trước nấu canh giải rượu."

"Ân. . . Được." Vốn là Bùi Lạp Minh ngại vì hai người tuy là vợ chồng nhưng cũng chưa làm gì cả nghĩ từ chối, chỉ là nghĩ lại liền ra quyết định không từ chối nữa, dù sao cô cũng đã cứu mẹ của hắn một lần, cho nên lần này để trả nhân tình của cô, về sau hai người đều không thiếu nợ nhau!

Nghĩ vậy, Bùi Lạp Minh bắt đầu đem lấy áo khoác nhỏ bên ngoài áo đầm của cô cởi ra, rồi sau đó đi phòng vệ sinh đánh bồn nước nóng, tỉ mỉ lau khuôn mặt, cổ của cô.

Hứa mộ nhan đang trong lúc say rượu chỉ cảm thấy có một vật thể khô ráo mà ấm áp đang trên mặt mình, nơi cổ đang qua lại hoạt động, trong cơ thể một cổ không khỏi nóng ran chậm rãi truyền đến, tại sao cô trong lúc bất chợt cảm giác như vậy nóng?

Cô bỗng giật bụng nút cài ở áo đầm, xương quai xanh trắng như tuyết hoàn toàn hiện ra ngoài, tay Bùi Lạp Minh bỗng cứng đờ, con mắt đen tối lại.

Người phụ nữ này, là đang khiêu chiến sự nhẫn nại của hắn sao?

Vẫn là cô muốn mượn uống rượu say cùng hắn gạo nấu thành cơm?

A. . . Quả thật là si tâm vọng tưởng!

Một giây kế tiếp Bùi Lạp Minh lắc đầu, tiếp tục thay cô lau.

Chỉ thấy tầng mồ hôi mịn từ trên trán cô, cánh mũi, khóe môi, như măng mọc sau mưa loại không ngừng chảy ra.

Đầu ngón tay hằn trong lúc vô tình chạm vào da cô thời điểm, phát hiện thân thể cô rất nóng, mồ hôi cũng bốc lên không ngừng, chắc là do uống rượu nhiều đi . .

Sau đó Bùi Lạp Minh nhắm mắt lại cởi ra nửa người trên áo đầm của cô, sau đó lấy khăn lông ẩm lau chùi mồ hôi trên lưng cô.

Đúng lúc này Hứa Mộ Nhan chợt mở mắt, bắt được đôi tay đang qua lại trên chọc sau lưng chính mình , khuôn mặt trắng bồng chốc đỏ ửng, trong suốt trong tròng mắt lóe lên nhất mạt ánh sáng say lòng người. . .

Hai người cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ, thời gian giống như trong nháy mắt ngừng lại, hai người hô hấp càng phát ra rõ ràng.

Bàn tay của Hứa Mộ Nhan không thể nghi ngờ đã châm ngòi đốt lửa nóng trong cơ thể hằn

Hai mắt hằn nhìn thẳng cô, cái gì cũng không nói. . .

Một người trầm mặc là an tĩnh, hai người trầm mặc chính là áp lực. . .

Khi Hứa Mộ Nhan định mở miệng đánh vỡ không khí trầm mặc thời điểm, lại thấy Bùi Lạp Minh khuôn mặt tuần dật chợt nở một nụ cười xấu xa, cô cầm chặt tay thon dài của hằn không khỏi run lên. . .

"Anh. . . Tôi. . ."

Con người hằn tĩnh mịch giờ phút này bất tri bất giác bị bên trong thân thể kêu gào mờ mịt dính vào một tầng thật mỏng sương mù, rồi sau đó vẽ mặt hằn mê ly đem đôi môi ẩm áp dán lên này hồng nhuận môi đỏ mọng. . .

Hứa Mộ Nhan đại não trong nháy mắt thật giống như bị sét đánh, đầu một mảnh trống không, hai mắt mở rất lớn, ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt . .

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lại Muốn Hại Cô

Hứa Mộ Nhan hai mắt mở lớn trừng người đàn ông trước mặt này, đại não lúc này trống rỗng, nhất thời quên mất phản kháng ngơ ngác mặc cho anh hôn. . .

Đây là lần đầu tiên, cô ở gần anh như vậy, khoảng cách gần như vậy nghe hơi thở nóng rực của anh, khoảng cách gần như vậy nghe được thỉnh thoảng hơi nhỏ thỉnh thoảng nặng nề tiếng hít thở, cô chỉ cảm thấy giờ phút này trái tim nhảy thật là nhanh thật là nhanh. . .

Trong miệng cô một hồi ngọt ngào U Hương chọt chui vào chóp mũi hần. . .

"Cô đừng có vọng tưởng thay thế được vị trí Mộ Thanh trong lòng của tôi. . ." Bùi Lạp minh thừa dịp thời điểm lấy hơi, nói nhỏ một câu.

"Pằng!"

Một đạo thanh thúy tiếng vang đột nhiên phá vỡ nộ hôn này, hần mặt kinh ngạc nhìn cô, không khí chung quanh thật giống như trong phút chốc bị hần tản ra hơi thở lạnh lẽo đọng lại, hai người nhất thời không biết phản ứng thế nào, cứ như vậy ngơ ngác nhìn nhau vài giây.

Một lúc sau Hứa Mộ Nhan giống như bị điện giật sau đó đẩy ra Bùi Lạp Minh, thở hồng hộc, cố gắng để cho mình tỉnh táo.

Cô mới vừa cũng là bị cái âm thanh này giòn vang hù dọa sững sốt, ánh mắt ngạc nhiên nhìn chính mình tay, lại nhìn một chút mặt anh. . .

Cô, Cô lại ra tay đánh anh?

"Đúng là không có mùi vị của phụ nữ."

Bùi Lạp Minh bỏ lại những lời này sau, lắc đầu đi ra khỏi phòng, nóng ran trong cơ thể đã bị một cái tát của cô đánh cho tan thành mây khói. . .

Mình nhất định vừa này là điên rồi, làm sao sẽ đi hôn cô? !

Càng làm hấn ảo não hơn, giờ phút này trong lòng hấn đối với nụ hôn kia một tia chán ghét cũng không có. . .

Nhìn bóng lưng Bùi Lạp Minh, hai vai Hứa Mộ Nhan khẽ run, nghe được câu nói kia cô nên tức giận không phải sao?

Nhưng tại sao lại không có đâu, ngược lại trong lòng cô lại có cỗ cảm giác khác thường xen lẫn đau nhức nhỏ giọt chảy qua, cô cảm thấy giờ phút này đầu óc của mình càng bị choáng rồi. . .

Điên rồi!

Hứa Mộ Nhan cô cần phải tỉnh táo lại, trong lòng của anh ta chỉ có Hứa Mộ Thanh, anh ta cưới cô cũng chỉ là vì hành hạ cô mà thôi!

.....

Sáng sớm Hứa Mộ Nhan tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã là một mảnh ánh nắng tươi sáng.

Cô cố gắng ngồi dậy, chỉ cảm thấy cổ họng rất là khô khốc cộng thêm đầu từng hồi một đau đến, những thứ khó chịu này cô đều có thể nhận, duy

nhất không thể nhin là giờ phút này là chiếc dạ dày của cô, cái loại muốn ỏi rồi lại phun không ra cảm giác thực khổ, rượu đúng là một thứ hại người!

"Đông đông đông" lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

Chỉ thấy vẻ mặt nghiêm nghị của dì Dung đi vào, "Đại thiếu phu nhân, phu nhân và Đại Thiếu Gia đều ở dưới lầu chờ cô cùng nhau dùng bữa sáng."

"A, tôi sẽ xuống ngay." Hứa Mộ Nhan vừa nói vừa bắt đầu mặc vào quần áo.

"Mộ nhan, tối hôm qua thế nào con không có trở về ăn cơm tối? Hơn nữa liên điện thoại cũng không có." Trên bàn ăn mẹ Bùi vẻ mặt nghiêm túc hỏi, mặc dù bà đối với cái này con dâu đã không có như trước như vậy bài xích, nhưng gia quy nhất định phải tuân thủ đấy!

"Mẹ, ngày hôm qua con có gửi tin nhắn cho Bùi Lạp Minh, anh biết con tối hôm qua sẽ ở cùng bạn ra ngoài ăn cơm, anh không có nói cho mẹ biết sao?" Hứa Mộ Nhan nghi ngờ nhìn về phía bên người đang nhìn tờ báo Bùi Lạp Minh.

"Hả? Lạp Minh, làm sao con không có nói cho mẹ biết?"

"Mẹ, con căn bản không nhận được tin nhắn nào của cô ấy." Lời của hắn không khỏi làm cho Mộ Nhan bình tĩnh như nước hồ thu tức khắc chợt nổi lên ngàn tầng sóng, một đôi trong veo mắt tràn đầy dấu chấm hỏi nhìn về phía anh, lại thấy khuôn mặt anh lạnh lùng một nụ cười cũng không có, một đôi tròng mắt đen không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, nhìn anh bình tĩnh tự nhiên như vậy, trong lòng cô nhất thời sáng tỏ, xem ra anh ta đã sớm nghĩ kỹ hãm hại cô lần nữa?

Bùi lạp Minh, anh điên rồi!

Mặc dù Hứa Mộ Nhan đáy lòng tức giận không ngừng sinh sôi, nhưng dù sao mẹ Bùi vẫn đang ngồi ở đối diện, tất nhiên cô không tốt hướng anh ta nổi giận.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ăn Miếng Trả Miếng

"Lạp Minh, cô ấy là vợ của con, chính con là người chọn mà " nói xong về mặt mẹ Bùi không vui đứng dậy đi trở về phòng.

"Dì Dung, rót cho tôi ly cà phê lại thêm mấy khối bánh bao sau đó đưa đến thư phòng đi, phòng khách không khí không tốt lắm, ảnh hưởng tâm tình muốn ăn của tôi." Bùi Lạp Minh nhún nhún vai lạnh giọng phân phó nói, hoàn toàn đem cô thành người vô hình.

"Dạ, Đại Thiếu Gia."

Nhìn bóng lưng Bùi Lạp Minh đã thực hiện được quỷ kế, Hứa mộ Nhan thật không cam lòng!

Cầm lấy dao nĩa trên bàn hương bánh bao xiên tới, trong chốc lát đĩa bánh bao bị cô xiên nát thê thảm làm người ta không dám nhìn, nhìn vụn bánh ánh mắt cô lóe sáng, ngay sau đó trong đầu cô đã hiện lên kế sách làm hạ giặc, trong suốt trông mắt hiện lên nhất mạt sự giao hoạt.

"Dì Dung, tôi tới lấy bánh bao cùng cà phê cho Lạp Minh, chờ chút đi phụ trách đưa lên là tốt rồi."

"A, vậy thì tốt, khổ cực thiếu phu nhân rồi."

"Không biết, vợ chăm sóc ăn uống cho chồng là thiên kinh địa nghĩa sao."

Nhìn dì Dung đi ra phòng bếp sau, Hứa Mộ nhan vội vàng cầm lên bánh bao trên bàn ăn một bài hai nửa, tiếp đi phòng vệ sinh lấy ra hai loại kem đánh răng mở ra, cứ mỗi một loại bóp ra 1 chút điểm ở trên bánh, lại đem muối vẩy vào cho màu sắc lộn xộn, cuối cùng đem một nửa kia bánh bao đắp lên, sau vẫn không quên hưởng ly cà phê thả hai thìa muối, thế là đại công cáo thành!

Dưới mắt mọi sự đã sẵn sàng chỉ thiếu Bùi Lạp Minh đạo này Đông Phong, tới thưởng thức cô tự mình chuẩn bị cho anh ta ‘ bữa ăn tình cảm’.

"Đại Thiếu Gia, đây là thiếu phu nhân tự mình làm điểm tâm cho cậu." vẻ mặt cười hiền lành dì Dung đem thức ăn bỏ vào trước mặt Bùi Lạp Minh.

Cô ta?

"Uh, dì đi ra ngoài trước đi." Bùi Lạp Minh thả ra trong tay tài liệu xuống hồ nghi nhìn bàn điểm tâm trước mặt này, trong mắt chợt lóe, cô đây là đang muốn làm hấn vui lòng?

Mặc dù hấn rất hoài nghi cô bỗng nhưng xảy ra ‘ tốt bụng ’, không có việc gì cô cũng chẳng làm ra được việc gì tốt đẹp cả .

Mà lúc này Hứa Mộ Nhan đang cúi lưng xuống động tác vô cùng nhẹ đem cửa thư phòng mở ra một lỗ hổng nhỏ, vẻ mặt xinh đẹp tràn đầy mong đợi nhìn Bùi Lạp Minh.

Anh do dự mấy giây sau, liền cau mày cầm lên bánh bao nhỏ trước mặt cắn một miếng lớn, bắt đầu nhai nuốt. . .

Nhất thời khuôn mặt tuần tú hiện lên một vạch đen, hai mắt trừng lớn nhìn bánh bao trong tay mình.

Chuyện này. . . Người phụ nữ này. . . Người phụ nữ này lại có can đảm ở dưới mắt hấn ra vẻ!

Giờ phút này Bùi Lạp Minh chỉ cảm thấy trong miệng từng trận mát mẻ cùng nồng đậm vị mặn kích thích vị giác hăng, bên trên yết hầu hạ cổ động, khuôn mặt tuần dật vận vẹo, bộ dáng thật là buồn cười.

Nhìn anh ta khuôn mặt từ trắng đến hồng rồi đến xanh mét vận vẹo âm trầm, ngoài cửa Hứa Mộ Nhan đôi tay bịt chặt lấy đôi môi, liều mạng nín cười, khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đến đỏ bừng.

Bùi Lạp Minh trong mắt tràn đầy lửa giận, ánh mắt này như ngàn vạn cây đao quét về phía đang cười đến vui vẻ Hứa Mộ Nhan ở ngoài cửa.

Anh vội vàng phun hết chỗ kem đánh răng đã nuốt vào, cầm lên ly cà phê trên bàn một hơi cạn sạch, này uống không cần gấp gáp, vừa uống xong thật là mặn thật muốn lấy mạng anh mà!

Thấy thế cô rút cuộc không nhịn được nữa, bật cười, tiếng cười kia thật giống như sét đánh vào đầu của anh ta, kích thích hai mắt anh ta.

Hai mắt Bùi Lạp Minh trợn lên giận dữ nhìn người phụ nữ ở ngoài khe cửa đang nở nụ cười chiến thắng khi thực hiện được quỷ kế của mình, hăng lớn như vậy tới nay cũng chưa người phụ nữ nào dám làm như vậy, cũng chỉ có người phụ nữ trước mặt dám cả gan khiêu chiến hăng!

"Hứa — Mộ — Nhan!"

Thấy tình thế không ổn, Hứa Mộ Nhan vội vàng đi xuống tầng dưới, chuẩn bị đi làm.

Đang ở lúc Bùi Lạp Minh đứng dậy thì trên bàn điện thoại vang lên, khuôn mặt đang đen của anh khi nhìn thấy tên người trong điện thoại thì ngay sau đó thay thế bằng khuôn mặt mừng rỡ, "Thế nào. . . Cậu chắc chắn chứ? Được, chúng mình buổi tối gặp ở chỗ cũ."

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Không Ngoài Dự Đoán

Ban đêm, tiếng người huyên náo ở quầy rượu, bên trong phòng một gian VIP, tạm thời ngăn cách bên ngoài cửa bằng bản nhạc Heavy Metal, hai người đàn ông này ngồi ở một góc ghế sa lon, một người thần sắc lạnh nhạt ngưng mắt nhìn ly rượu trong màu đỏ rượu dịch trong tay, một người khác là ánh mắt mỉm cười mà nhìn trước mắt này tuần mỹ vô song nửa mặt bên, khóe miệng còn hiện lên mấy phần đùa giỡn.

"Vật này tôi muốn đấy." Một lúc sau, Bùi Lạp Minh không nhanh không chậm mở miệng, nhưng trong âm thanh lại mang theo chút nóng nảy.

Nghe vậy, người đàn ông bưng ly rượu lên ngồi vào bên cạnh anh, khẽ cúi người, đôi tay giữ chặt Bùi Lạp Minh sau lưng ghế sa lon dựa lưng, đôi môi mập mờ dính vào bên tai anh, "Chuyện Bùi Tổng giao phó, tôi đã lần nào không để cho anh hài lòng?"

Thấy vậy, Bùi Lạp Minh không biến sắc hướng bên cạnh xê dịch, "Lý Tuấn, tiểu tử cậu da lại ngứa đi, một hồi tôi khiến quản lý chỗ này cho cậu mấy cô có cấp bậc giúp cậu gãi gãi da, xoa xoa?" Hắn hai mắt sâu như biển trong mắt hiện lên nhàn nhạt cảnh cáo.

"Thôi đi, không có tí sức lực nào, mỗi lần muốn cùng cậu mở tiểu đùa giỡn, cậu đều tàn nhẫn như vậy cảnh cáo người ta, đáng ghét chết đi được, về sau nào còn dám với cậu gặp mặt a."

Lý Tuấn sáng lẫm cười một tiếng, nói tiếp, "Lạ Minh, cậu thật là càng ngày càng không đáng yêu rồi."

Dứt lời, giơ tay lên chạm gương mặt của anh tiếp tục trêu đùa nói, "Vài ngày rồi sờ mặt của cậu, mình phát hiện cậu da càng ngày càng tốt rồi, không bằng chúng ta thừa dịp hôm nay tới cá ước hẹn đi."

"Tốt, tôi vừa lúc cũng muốn nhân cơ hội này trước chặt tay của cậu!" Bùi lạp mình để ly rượu xuống vươn tay muốn bắt lấy tay của anh ta đang đùa giỡn khuôn mặt anh.

Bùi lạp mình cùng Lý Tuấn là hai anh em tốt cùng lớn lên, mặc dù hướng giới tính của Lý Tuấn khác lạ, nhưng lại không có ảnh hưởng chút nào đến hai người hữu nghị, điểm quan trọng nhất là Lý Tuấn đối với mình đủ trung thành, rất nhiều chuyện bí ẩn đều là do Lý Tuấn ra mặt thay hẳn hoàn thành, cho nên có này sao cá đáng tin cậy anh em tốt, Bùi lạp Minh rất thỏa mãn.

"Tốt lắm tốt lắm, không trêu cậu nữa, được, đây là tôi mấy ngày nay tốn không ít người cùng tài lực mới thu được vào tay, chỉ là có chút tôi không hiểu rõ, tài sản của Bùi thị sớm muộn gì cũng sẽ là anh em các cậu, cậu làm gì phải làm thế, hiện tại liền phải biết cha cậu trước khi chết lập di chúc làm gì?" Lý Tuấn mặt không hiểu.

"Cái này cậu khôn cần phải biết ." Bùi lạp Minh nhận lấy di chúc, nhanh chóng lật xem.

Chỉ thấy bộ mặt hẳn nhu hòa đường cong đang một chút xúu căng thẳng, con ngươi dần dần phóng đại, hô hấp cũng đi theo trầm trọng, quanh thân tản mát ra hơi thở lạnh lẽo không khỏi làm Lý Tuấn tay cầm ly run lên.

"Lạp mình, cậu không sao chứ?" Cùng anh ta chung đụng lâu như vậy, Lý Tuấn tất nhiên biết giờ phút này Bùi lạp Minh đang rất tức giận!

"Hừ. . . Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi!" Bùi Lạp Minh để xuống bản di chúc, cầm lên ly rượu trước mặt uống một hơi cạn sạch, sau đó đôi mắt tập trung ngưng mắt nhìn ly rượu trong tay hắn, tay chợt vừa dùng lực, liền nghe "Phanh" một tiếng, ly rượu phút chốc hóa thành mảnh vụn làm bị thương lòng bàn tay của hắn, máu đỏ tươi cực kỳ chói mắt.

"Hắc, cậu điên rồi sao, Lạp Minh!" Lý Tuấn vội vàng kêu người phục vụ, khiến cho phục vụ đi tiệm thuốc mua chút băng gạc tới.

"Cậu nói cậu đột nhiên nổi điên làm gì a, cũng chỉ là một phần di chúc mà thôi." Nhìn Bùi Lạp Minh càng phát ra nồng đậm bén nhọn, Lý Tuấn về mặt vô cùng nghi hoặc.

"Tôi không sao, đúng rồi, trước tôi để cho cậu lấy danh nghĩa của cậu thành lập công ty mới lúc nào thì đưa ra thị trường?" Bùi Lạp Minh một bên lạnh giọng hỏi thăm, sâu như u trầm trong tròng mắt sắc bén ánh sáng như cây kim loại một chút ngưng tụ. . .

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Nói Dễ Vậy Sao

"Yên tâm, ở nơi này mấy ngày, đoán chừng đến lúc đó thì cậu sẽ bận rộn rồi, tập đoàn Bùi thị cậu phải quản lý, công ty mới chuyện cậu cũng phải quản lý, tôi có thời điểm thật hoài nghi cậu có phải hay không Iron Man." đi theo Bùi lập minh bên người lâu như vậy, năng lực của anh ta thế nào hẳn hiểu rõ ràng nhất, chỉ là anh ta đến tột cùng trong hồ lô bán thuốc gì, hẳn cũng không rõ ràng.

"Đó là việc của tôi, cậu không cần biết, chỉ cần thay tôi làm việc là tốt là được, ngày sau nhất định sẽ không bạc đãi cậu." Bùi lập Minh hai tay bắt chéo thành nghiêng thập tự trước ngực, lạnh nhạt nói.

"OK, tôi còn không tin được cậu nha, chánh sự đã hồi báo xong rồi, phía dưới chúng ta có thể bắt đầu đã hẹn hò chứ?"

"Đi đi đi, tôi là yêu phụ nữ."

"Thôi đi, cô ấy đã chết, cậu cần gì phải vẫn đối với cô ấy nóng ruột nóng gan làm cho mình khó chịu? Lại nói cậu hôm nay đã thành gia lập thất, sao không an tâm hảo hảo sống qua ngày? Vậy tôi đi trước, có chuyện trong lời nói lại gọi điện thoại cho tôi."

Nói xong Lý Tuấn tiện tay cầm lên trên ghế sa lon áo khoác, tiêu sái gõ gõ ngón tay, "Hi vọng lần sau chúng ta gặp mặt thì cậu không cần tàn nhẫn như vậy cự tuyệt cùng tôi ước hẹn, nhanh."

Lúc kéo cánh cửa, Lý Tuấn không quên ngoái đầu nhìn lại .

A, người này thật đúng là càng ngày càng thích ăn đòn!

Nhìn bàn tay chảy máu, Bùi Lạp Minh không hề thấy đau, không có lấy lại hết tập đoàn Bùi thị trước, muốn an tâm sống qua ngày nói dễ vậy sao?

Nhìn bình rượu trên bàn, trong đầu của hắn không khỏi hiện ra một tuyệt sắc dung nhan, trong mắt bén nhọn dần dần tiêu tán, thay thế vào đó chính là một mảnh dịu dàng. . .

Lúc này, một cô gái bộ dáng mảnh khảnh hướng phòng hắn đi tới, trong tròng mắt thoáng qua một tia giao hoạt. . .

Mà lúc này bên ngoài phòng, âm nhạc đã đổi thành nhạc jazz êm ái , chợt một âm thanh vui mừng từ ngoài cửa truyền đến, "Lạp Minh, không ngờ thật sự là anh, em còn tưởng rằng mình nhận lầm người đấy."

Tìm âm thanh, Bùi Lạp Minh nheo lại mắt mắt nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nữ xinh đẹp cao gầy vẻ mặt đang tươi cười đi về phía hắn, hắn không có ra tiếng, thâm thúy tròng mắt nhìn chăm chăm người phụ nữ đang đi tới này.

"Làm sao cô biết ở chỗ này? Tôi không phải nói qua cho cô, nếu như không có chuyện gì quan trọng gì thì không nên tìm tôi, cũng đừng tại như vậy trường hợp cùng tôi cùng xuất hiện, tránh cho vô ý bị phóng viên bắt gặp."

"Em chính là nhớ anh, chúng ta uống một ly đi." Hạ Tình cầm lên chai rượu trước mặt rót cho anh cũng như cho mình một chén.

Tối nay vô luận như thế nào cô cũng muốn cùng Bùi Lạp Minh gao nấu thành cơm, nếu không kế hoạch cô muốn làm đại thiếu phu nhân Bùi gia đều trở thành bọt nước, quan trọng hơn là dưới mắt đứa bé trong bụng của

cô cần tìm một có tiền có thể làm cha, như vậy tương lai mẹ con bọn họ mới có cuộc sống có thể ăn ngủ không lo, sẽ không bị người khác nhìn không dậy nổi. . .

Nghĩ vậy, Hạ Tình càng phát ra nụ cười rục rờ, thấy Bùi Lạp Minh ly rượu rỗng vội vàng thay anh rót đầy, ngón tay trắng nõn hữu ý vô ý chạm vào cánh tay của anh, hai chân thon dài cũng không quên ma sát đầu gối của anh .

Hạ Tình là một người phụ nữ có tâm kế, cô an tĩnh ngồi ở bên cạnh Bùi Lạp Minh, nhìn ly rượu hết thời điểm sẽ khéo léo rót đầy rượu cho anh, cô muốn chính là anh say khướt lúc đó!

Bùi Lạp Minh, anh cũng đừng trách tôi. . .

Đem Bùi Lạp Minh mang về đến chỗ ở của cô sau, Hạ Tình vội vàng đem quần áo trên người anh cùng cô bỏ ra, sau đó đem trước đó đã chuẩn bị xong trang bị màu đỏ máu tươi bình nhỏ mở ra, thận trọng đem nhỏ xuống khăn trải giường trắng, chỉ chốc lát đỏ tươi máu ở trên ra giường tạo thành một chút xúu lẻ tẻ hình dáng, ở dưới ánh đèn có vẻ cực kỳ chói mắt. . .

Sau đó bộ mặt mỉa mai của cô nằm ở bên cạnh anh, lấy di động chụp được nhiều hình bọn họ đang thân mật, trong mắt chậm rãi hiện lên một tia hả hê.

Cứ như vậy, cô cũng không sợ đến lúc đó Bùi Lạp Minh sẽ không nhận trách nhiệm, có những hình này trong điện thoại di động, còn có phía dưới chỗ này, đủ để chứng minh lần đầu tiên của cô là cho anh. . .

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Quỷ Thần Xui Khiến

Đem Bùi Lạp Minh mang về đến chỗ ở của cô sau, Hạ Tình vội vàng đem quần áo trên người anh cùng cô bỏ ra, sau đó đem trước đó đã chuẩn bị xong trang bị màu đỏ máu tươi bình nhỏ mở ra, thận trọng đem nhỏ xuống khăn trải giường trắng, chỉ chốc lát đỏ tươi máu ở trên ra giường tạo thành một chút xíu lẻ tẻ hình dáng, ở dưới ánh đèn có vẻ cực kỳ chói mắt. . .

Sau đó bộ mặt mỉa mai của cô nằm ở bên cạnh anh, lấy di động chụp được nhiều hình bọn họ đang thân mật, trong mắt chậm rãi hiện lên một tia hả hê.

Cứ như vậy, cô cũng không sợ đến lúc đó Bùi Lạp Minh sẽ không nhận trưởng, có những hình này trong điện thoại di động, còn có phía dưới chỗ này, đủ để chứng minh lần đầu tiên của cô là cho anh. .

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời nhàn nhạt xuyên thấu qua cửa sổ, hiện ra một phòng kiêu diễm.

Bùi Lạp Minh mỗi một mở mắt ra, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung, cánh tay cũng rất đau nhức, tay giơ lên chợt chạm tới một mảnh mềm mại, trong lòng không khỏi kinh hãi, nghiêng đầu nhìn sang.

Chỉ thấy một cánh tay trắng nõn đang quấn lấy cánh tay phải của anh, Hạ Tình dựa vào bên cạnh anh ngủ được rất ngọt ngào, khuôn mặt trắng một mảnh ửng hồng.

Trong đầu Bùi lập Minh "Oanh" một tiếng, chẳng biết tại sao, trên mặt huyết sắc lại trong nháy mắt mất hết, sau đó có chút không biết làm sao kéo ra cánh tay Hạ Tình đang quấn cánh tay của anh.

Anh vừa mới ngồi dậy, Hạ Tình liền tỉnh lại, nhưng cô ta vẫn ở chỗ cũ giả bộ ngủ, cặp mắt khép hờ, mở một chút khước mắt nhìn Bùi lập Minh.

Chỉ thấy vẻ mặt anh dường như có chút mê hoặc có chút thất vọng, lòng mi hơi nhúu lại, đôi tay lại mặc quần áo hơi run rẩy.

Hạ Tình lòng của vừa động, mắt thấy anh mặc xong quần áo sắp đi xuống giường, cô liền khẽ giật giật, đưa ra cánh tay làm bộ như mới tỉnh lại bộ dạng, nắm lấy tay phải của anh.

Áo ngủ của cô nửa mở, lộ ra bộ ngực đầy đặn, một đôi con ngươi đen láy đăm đؤối ngưng mắt đưa tình nhìn Bùi lập Minh, hai chân thon dài giầy dụa mấy cái, một giầy kế tiếp dưới người cô điểm một giọt đỏ tươi vào mi mắt anh.

Thấy thế, khuôn mặt Bùi lập Minh cứng đờ, đầu có một chút đau, "Đừng làm rộn, cô ngủ thêm một lúc đi, tôi còn có việc ở công ty."

Nói xong liền cúi người ở cô lộn xộn khe khẽ hôn trên mặt một cái, rồi sau đó xoay người đi.

Nhìn bóng lưng Bùi lập Minh đi, ánh mắt Hạ Tình chợt lóe âm mưu đã thực hiện được . . .

Bùi lập minh Lái xe chỉ cảm thấy trong lòng giống như bị thứ gì ngăn chặn lại rất khó chịu.

Mà lúc này trong đầu cũng là một mảnh hỗn loạn, không nghĩ ra bất cứ manh mối nào, rượu đúng là một thứ hại người mà!

Mà từ lúc anh và Hạ Tình bắt đầu lén lút lui tới tới giờ, anh căn bản sẽ không nghĩ tới có một ngày muốn cùng cô xảy ra quan hệ, bởi vì ban đầu có chút thích cô, thuần túy là bởi vì thời điểm đó cô có hình dáng rất giống Hứa Mộ Thanh, không hơn. . .

Thật không nghĩ đến đêm qua anh và cô ta thế nhưng. . .

Đây làm hấn thật bất ngờ , nghĩ tới đây, trong lòng Bùi lập Minh có chút nóng nảy.

.....

Bởi vì hôm nay số bệnh nhân đến khám không nhiều lắm, cho nên Hứa Mộ nhan lần đầu rời đi bệnh viện lúc 6 giờ.

Cô một đường vừa đi vừa nghỉ, lại quý thần xui khiến thế nào lại đi tới trước cửa tập đoàn Bùi thị. . .

Nếu như má trái má phải cách nói là thật, vậy cô phải là người tương đối lý tính, nhưng mà giờ phút này cô lại cảm giác mình hành động tuyệt không lý tính, đang êm đẹp đi như thế nào lại đến nơi của anh ta?

Cô đang định nhấc chân rời đi, nhưng hai chân lại thật giống như bị nhựa cao su trụ lại, không thể động đậy.

Rồi sau đó, Hứa Mộ Nhan như ăn trộm lén la lén lút đứng ở tầng dưới công ty Bùi lập Minh, cô híp mắt nhìn lên trên.

Đang lúc này, điện thoại di động trong túi cô truyền đến một tiếng tin nhắn, Hứa Mộ Nhan mở ra tin nhắn, nhìn vào nội dung trong hình đột nhiên hai mắt của cô ngẩn ngơ !

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Như Gặp Phải Sét Đánh

Đó là một cái tin xấu, cho phép mộ nhan sau khi mở ra hình ảnh khiêu dâm đột nhiên hiện ngay ra trước mắt của cô.

Một khắc kia tay cô cầm điện thoại di động bắt đầu khẽ run, chỉ cảm thấy đại não như bị một đạo sét đánh giữa ban ngày, trong đầu chỉ còn dư một hồi tiếng gầm rú, mà trên mặt cô không còn một tia huyết sắc. . .

Trên tấm hình kia Bùi Lạp Minh hai mắt mặc dù bị Mosaic bao trùm, khuôn mặt vẫn như cũ không mất tuấn đạt, nửa người xích lỏa, mà trên ngực của hắn đang bị đôi tay trắng nõn ôm lấy, ngoài ra không còn cái khác. . .

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, làn váy Hứa Mộ Nhan bị gió thổi lên một cái, nhẹ nhàng im hơi lặng tiếng, tròng mắt trong suốt ánh sáng lưu chuyển, dần dần có hơi nước ngưng tụ.

Mặc dù không biết là ai phát tấm hình này, nhưng bằng trực giác của cô nói cho cô biết đồng nhất nhất định là một người phụ nữ ở bên ngoài của Bùi Lạp Minh nào đó gửi đến, đơn giản nghĩ là muốn kích thích cô, muốn cho cô và Bùi Lạp Minh bởi vì hình khiêu dâm này mà cãi nhau. . .

Mặc dù giờ phút này trong lòng của cô đầy đau thương, nhưng cô tuyệt sẽ không cho người phụ nữ kia mong muốn!

Bởi vì cô đang đợi, chờ Bùi lập mình thấy được tấm chân tình của cô một ngày kia, sẽ có một ngày như vậy, đúng không?

Mà tin nhắn này Hứa Mộ Nhan không có xóa, cô không vì cái gì khác, chỉ vì muốn nhắc nhở mình phải kiên trì, chỉ vì có quá nhiều người phụ nữ đánh chủ ý với chồng cô, cô Hứa Mộ Nhan sẽ không bị những thủ đoạn nhỏ như vậy đánh bại!

Thời điểm Hứa Mộ Nhan về đến biệt thự, mẹ Bùi đang trong phòng nghỉ ngơi, mà Bùi lập Thần đang ngồi ở trên ghế sofa xem tivi.

"Chị dâu, hôm nay chị sớm như vậy đã trở về." Bùi lập thần cười chạy đến bên cạnh cô nói.

Đến sau mới phát hiện ra sắc mặt cô rất là khó coi, "Chị dâu, chị không sao chứ?"

"Không có việc gì, tôi đi trước toilet." Hứa Mộ Nhan tiện tay đưa điện thoại di động đặt ở trên khay trà, giờ phút này cô cần phải đi rửa mặt, để cho mình mau tỉnh táo lại. . .

Bùi lập thần thấy cô trong mắt chột lóe lên yếu ớt, chẳng lẽ có ca phẫu thuật xảy ra chuyện gì làm cô đau lòng?

Lúc này đột nhiên điện thoại di động của Hứa Mộ Nhan lần nữa truyền đến một tin nhắn, Bùi lập thần vốn định gọi cô, nhưng anh cho là phải là tin nhắn đồ bỏ đi định nên không mở miệng, tự tiện mở ra xem tin nhắn.

Lại một hình ảnh nữa truyền tới, cùng gửi tới trước một dạng, nhất thời con người Bùi lập Thần đột nhiên co rụt lại, bị chấn kinh thân hình run lên, một hồi da đầu tê dại.

Chuyện này. . . Đây là. . .

Khuôn mặt Bùi Lạp Thần khiếp sợ nhìn hình, mặc dù gương mặt không dám tin, nhưng anh xác định người đàn ông trong hình là Bùi Lạp Minh, mà trên ngực anh tay kia không biết là của ai. . .

Anh không nghĩ tới người anh trai mà anh luôn luôn tôn trọng lại làm ra chuyện như vậy với chị dâu, anh trai không biết như vậy có bao nhiêu làm đau lòng chị dâu sao!

Bùi Lạp Thần không nghĩ ra tại sao anh trai lại muốn như vậy tổn thương Hứa Mộ Nhan, nhưng anh tuyệt không làm cho cô chịu uất ức, nếu anh trai của anh không thương Hứa Mộ Nhan, như vậy thì cho anh đến bảo vệ cô!

Một giây kế tiếp trong mắt Bùi Lạp Thần chợt lóe một tia sáng, sau anh liền hình ảnh khiêu dâm từ trong điện thoại của Hứa Mộ Nhan gửi sang máy mình, rồi sau đó đem hai cái tin nhắn hình ảnh xóa đi, anh không muốn làm cho cô nhìn thấy hình mà đau lòng. . .

Sau đó đứng dậy đi tới hậu viện, bấm một cái mã số, "Này, Kim Ký sao? Buổi tối chúng ta gặp mặt, tôi có vấn đề nhờ anh."

Mà lúc này, vẻ mặt Hạ Tình hả hê vuốt ve chiếc điện thoại di động, Hứa Mộ Nhan a Hứa Mộ Nhan, tôi hiện tại chỉ hận không thể ngay lập tức nhìn nét mặt cô ta bây giờ, nghĩ tới, bên miệng cô cười lạnh phát ra càng sâu hơn.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tức Giận Ngất Trời

Mà tấm hình kia cô không phát trước, Hạ Tình cố ý dùng máy vi tính đem Bùi Lạp Minh nhắm hai mắt dùng Mosaic đánh lên, sau đó trừ lộ ra một cánh tay bên ngoài, còn lại bộ phận cũng bị chia cắt bớt, cô cũng sẽ không ngu đến mức đem hình anh ta đem đó ngủ say bộ dáng gửi cho Hứa Mộ, nếu như vậy Bùi Lạp Minh nhất định sẽ nghĩ tới đây hình là do cô phát tán ra.

Cô có thể tưởng tượng được, sóng gió giữa Hứa Mộ Nhan cùng Bùi Lạp Minh đặc sắc cỡ nào!

Mà cô tự nhiên cũng không sợ Bùi Lạp Minh hoài nghi hình ảnh khiêu dâm này là cô gửi cho Hứa Mộ Nhan, dù sao từ lúc cô và Bùi Lạp Minh bí mật tình cảm tới nay, cô ở trước mặt anh ta vẫn luôn nghe theo anh ta, không có một chút tâm cơ nào. . .

Hôm sau dưới ánh mặt trời Hứa Mộ Nhan, xưa nay chưa bao giờ thấy Bùi Lạp Minh lại thấy được ở cửa bệnh viện.

Chỉ thấy hai tay anh cắm vào túi, nửa người dựa vào chiếc xe màu đen.

Cô dừng một chút khoảng cách nhìn qua trước mắt một màn này, khụ! Xe này nhìn rất chiêu diêu, mà người chủ xe này lại vẫn như vậy ‘bắt mắt’ . . .

Càng đi đến gần anh, càng rõ ràng vẻ mặt của anh, sắc mặt của anh có chút tối tăm, nhưng ánh mắt anh so với sắc mặt còn tối tăm hơn.

Này sắc bén sóng mắt chậm rãi quét qua trên mặt Hứa Mộ Nhan, tựa như lưỡi dao sắc bén thổi qua trên mặt của cô.

Mặc dù nhìn anh đã hết sức ẩn nhẫn không thấy biến sắc mặt, thế nhưng sự tức giận lại hiện rõ rành rành.

"Lên xe!"

Vẻ mặt Hứa Mộ Nhan mờ mịt nhìn, sau đó xoay người ngồi vào trong xe anh.

Anh vô duyên vô cớ biểu hiện sắc mặt như vậy cho cô xem làm gì?

Tối hôm qua cô đã phải chịu đựng mà không có đề cập với anh chuyện những hình ảnh khiêu dâm đấy, đã là cô lớn nhất nhượng bộ, sự độ lượng của cô còn chưa đủ sao?

Vừa lên xe, Hứa Mộ Nhan còn chưa có ngồi vững vàng, anh đã liền tức đánh xe về phía sau đi phía trước rẽ trái, đem đầu xe thay đổi sau đạp chặt cần ga, động cơ ngay sau đó truyền đến tiếng ù ù, bánh xe cũng bởi vì ma sát mặt đất mà phát ra âm vang bén nhọn, trong nháy mắt xe gia tốc hướng phía trước đi tới.

Hứa Mộ Nhan vội vàng lấy tay bắt ghế xe, người này buổi tối nổi điên làm gì?

Rồi sau đó cô lặng lẽ nịt dây an toàn, đồng thời cô cũng nhận thấy được xe đang đi nhanh chóng đang từ từ thả chậm lại.

Xe này sườn xe rất cao, đường phía trước cũng vừa xem liền biết, nhưng bên trong xe lại vô cùng tối, bên ngoài ánh sáng cơ hồ cũng bị thật dày đen

kịt cửa kính cho che cản, chỉ có thể xuyên thấu qua phía trước cùng bọn họ phản phương hướng thỉnh thoảng ánh đèn chiếc xe lái tới, lúc này Hứa Mộ Nhan mới hơi nhìn đến khuôn mặt anh.

Giờ phút này vẻ mặt anh rất âm trầm, chuyên chú nhìn về phía trước, không ai biết anh đang nghĩ cái gì.

Trên đường rất ít xe đang chạy, bên trong xe âm nhạc cũng không có mở ra, ngoài xe xe hơi ở trên đường cái hành sử âm thanh vì vậy cực kỳ rõ ràng, ở nơi này chặt chẽ áp súc trong không khí, cả không khí yên tĩnh có chút âm trầm cổ quái.

Cô hoàn toàn không hiểu ra sao rồi, "Bùi lập Minh, anh có lời gì cứ việc nói thẳng."

Không ngờ anh hoàn toàn không để ý tới cô, tiếp tục lái.

Chỉ chốc lát xe dừng ở trước cửa biệt thự, Bùi lập Minh sắc mặt khó coi đem Hứa Mộ Nhan từ trong xe kéo xuống, đi vào trong nhà.

Cổ tay Hứa Mộ Nhan bị hấn kéo làm đau, sức lực này thật giống như phải đem cô cổ tay bẻ gãy như nhau, "Bùi lập Minh, anh buông tay! Tay của tôi sắp đứt rồi!"

Nhưng anh vẫn làm như mắt điếc tai ngơ vẫn như cũ lôi kéo cô, cho đến khi kéo cô vào trong thư phòng sau, mới đưa buông ra cô, vẫn đi tới trước bàn làm việc, ở trong ngăn kéo như tìm kiếm cái gì đó.

Mà cổ tay trắng nõn của Hứa Mộ Nhan hiện ra một đạo vết đỏ chói mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì cảm giác đau mà vặn lại với nhau, cô không biết hẳn rốt cuộc đang giận cái gì, rõ ràng người nên tức giận là cô mới phải!

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Giật Tít Trang Đầu

Lôi cô đến thư phòng sau, Bùi Lạp Minh lấy một tờ báo vứt xuống trước mặt cô, " Hứa Mộ Nhan, cô có cái gì bất mãn liền quang minh chánh đại nhằm vào tôi, cần gì phải ở sau lưng đùa bỡn loại này thủ đoạn!"

Bùi Lạp Minh giờ phút này chỉ cảm giác lửa giận trong lòng sắp cháy rụi.

Sáng sớm hôm nay khi hần trở lại công ty liền sau nhìn thấy tờ báo này, tiếp"Hình khiêu dâm về tình yêu chủ tịch tập đoàn Bùi thị " hàng chữ lớn này thật giống như từng thanh đao thứ vào cặp mắt hần, mà nhìn dòng chữ ở phía dưới hình ảnh khiêu dâm này, một khắc kia hần thật giống như bị sét đánh giữa trời quang sắc mặt trắng xanh, đến tột cùng là người nào như vậy hận hần, còn muốn ra dùng loại này hạ lưu thủ đoạn hủy hoại danh dự của hần, một giây kế tiếp trong đầu hần hiện ngay lên Hứa Mộ Nhan bộ dáng. . .

Hứa Mộ Nhan ngạc nhiên nhìn tờ báo rơi vãi đầy đất, lông mày nhỏ nhắn nhăn chặt lại.

Này hình không phải là chiều hôm qua tin nhắn cô nhận được sao?

Thế nào trong một đêm liền xuất hiện trang đầu của tờ báo ?

Nhìn vẻ mặt Hứa Mộ Nhan như không biết bộ dáng, Bùi Lạp Minh ngực lửa giận càng không ngừng tăng lên, không cô vì trả thù hần, sẽ nghĩ ra được chiêu này.

"Anh đừng có mà vu oan cho tôi, tấm hình này tôi cũng là mới chiều hôm qua mới nhìn thấy đến, là một người dấu tên gửi cho tôi!"

Ánh mắt Hứa Mộ Nhan thản nhiên, giọng điệu kiên định được không tha cho anh chất vấn.

"Cô cho rằng tôi sẽ tin tưởng cô sao? Trừ cô ra, còn có ai vào đây hận tôi như vậy?" thanh âm Bùi Lạp Minh lạnh thật giống như băng ngàn năm, mang theo thật lạnh lẽo.

"Để cho anh tin tưởng tôi một lần có khó khăn như vậy sao? Nếu anh không tin, tôi có thể đem tin nhắn hình ảnh khiêu dâm cho anh xem, nếu như mà tôi thật muốn để cho anh mất hết thể diện mà nói, lần đó ở buổi đấu giá từ thiện thời điểm anh cùng người phụ nữ khác ôm nhau tôi liền có thể đem ký giả kêu đi qua, nhưng tôi cũng không có làm như vậy, không phải sao?"

Hứa Mộ Nhan kiên định không khỏi làm cho lòng của Bùi Lạp Minh run lên.

Lời của cô không phải không có lý, nhưng trừ cô, còn có ai sẽ làm như vậy?

Đột nhiên, trong đầu của hân không khỏi thoáng qua hiện lên khuôn mặt của Hạ Tình, chẳng lẽ là cô ta?

Sẽ không, không phải là cô ta, cô ta là đơn thuần vô hại như vậy, đối với hân càng thêm nghe theo, chính là cho cô ta một trăm cái lá gan cô ta cũng không dám tìm đến phóng viên làm những chuyện như vậy. . .

Mà một bên đang nhanh chóng lật xem tin nhắn Hứa Mộ Nhan lúc này sắc mặt đang từng điểm từng điểm biến trắng, tin nhắn làm sao sẽ không thấy?

Chiều hôm qua rõ ràng vẫn còn ở đó a, cô cũng không có xóa qua, đây là chuyện gì xảy ra? !

"Tin nhắn đây? Cô không phải là nói có người đem này hình ẩn danh gửi cho cô sao?" ánh mắt Bùi Lạp Minh càng phát ra nồng đậm âm u, quanh thân tản ra lạnh lùng thật giống như trong nháy mắt đem không khí đông lạnh.

"Tôi. . . Tôi cũng không biết tin nhắn tại sao không có rồi, tôi. . ." Bùi Lạp Minh không đợi cô nói xong liền đem điện thoại di động của cô đoạt lấy, nhanh chóng quét tất cả tin nhắn của cô, duy chỉ không có hình ảnh ẩn danh mà cô nói.

"Thật —— là —— cô!" khuôn mặt Bùi Lạp Minh bỗng chốc tái nhợt, lộ ra vẻ thất vọng là không thể tin.

Hứa Mộ Nhan khổ sở nghe Bùi Lạp Minh từng chữ một nói ra, lạnh như băng làm người ta sợ.

Cái gì mà gọi là thật là cô?

Xem ra, ở trong lòng của anh đã sớm liền kết luận là cô rồi !

Giây kế tiếp, Bùi Lạp Minh đi nhanh tiến lên một tay lôi kéo Hứa Mộ Nhan, một tay nắm lấy cổ của cô, một cái tay khác vô cùng như uy hiếp như chặt lấy mặt cô .

Đau đớn làm tầm mắt cô mơ hồ, Hứa Mộ Nhan xem không rõ vẻ mặt của Bùi Lạp Minh lúc này, chỉ loáng thoáng nhìn đến trong mắt anh thoáng qua vẻ thất vọng cùng lạnh lẽo.

"Bùi Lạp Minh, tôi cũng không biết tin nhắn tại sao không có rồi, chỉ là anh có thể đi đến cửa hàng điện thoại tra xét, tôi xác thực từng nhận được tin nhắn hình khiêu dâm này!"

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Như Thế Nào Trở Lại Bình Thường

"Bùi Lạp Minh, tôi cũng không biết tin nhắn tại sao không có rồi, chỉ là anh có thể đi đến cửa hàng điện thoại tra xét, tôi xác thực từng nhận được tin nhắn hình khiêu dâm này!"

Lời nói của Hứa Mộ Nhan, không tính là vang dội, lại như sét đánh trong mưa gió, từng chữ từng câu oanh tạc vào lòng của anh.

"Anh, anh mau buông tay, chị dâu quả thật nhận được hình khiêu dâm, chỉ là em không muốn làm cho chị dâu nhìn hình ảnh này mà âm thầm đau lòng, cho nên em liền xóa đi, về phần hình tại sao lại rơi vào trong tay phóng viên, em nghĩ nhất định là người gửi tin nhắn cho chị dâu làm!" Lúc này, vẫn đứng ở ngoài cửa Bùi Lạp Thần vọt vào, đưa tay đem Hứa Mộ Nhan kéo đến trong ngực hắt, giải thích.

Lời của hắt như một đạo sấm sét giữa trời quang đánh phía Hứa Mộ Nhan cùng Bùi Lạp minh. . .

Trong phòng lúc này lâm vào hoàn toàn tĩnh mịch, hô hấp nặng nề có vẻ càng phát ra rõ ràng.

Hồi lâu sau, Hứa Mộ Nhan suy nghĩ phức tạp nhìn Bùi Lạp Thần, thì ra là hắt là sợ cô khổ sở cho nên mới tự tiện xóa tin nhắn của cô. . .

Bùi Lạp Minh cũng là thật sâu ngơ ngẩn, là hắt hiểu lầm cô sao?

Đồng thời trong nháy mắt, nội tâm của hắn thật giống như bị đồ ngũ vị tạp trần, thâm thúy trong mắt lóe lên sự phức tạp. . .

Khi ánh mắt hắn nhìn về phía đang ôm cô Bùi Lạp Thần, hắn chỉ cảm giác một cỗ tức giận trong lòng đột nhiên lại len lôm.

"Lạp thần, em buông cô ấy ra!" Bùi Lạp Minh lạnh giọng quát to.

Bùi Lạp Thần vốn muốn mượn sự kiện lần này hình khiêu dâm, làm cho Hứa Mộ Nhan đối với sự hiểu lầm của anh trai hắn hoàn toàn thất vọng, sau đó liền đòi ly hôn, như vậy hắn mà có thể thuận thế khuyên anh trai để Hứa Mộ Nhan tự do, hắn liền có thể mượn cơ hội này an ủi cô, để cho cô biết hắn cũng có thể bảo vệ được cô!

Nhưng hắn không ngờ Hứa Mộ Nhan như thế thông minh sẽ nghĩ tới mang di động đi tra, bất đắc dĩ hắn chỉ phải ra nói đỡ. .

"Anh, chị dâu thật là vô tội, anh vì cái gì phải đối với chị như vậy cố chấp đây? Em đoán sự kiện lần này có lẽ là đối thủ cạnh tranh của chúng ta vì muốn hủy hoại danh dự tập đoàn chúng ta cố ý tìm người làm này hình khiêu dâm, gửi cho chị dâu có lẽ là muốn nhìn đến Bùi gia chúng ta không hòa thuận, muốn cho cả A thị biết chuyện xấu nhà chúng ta, thế nhưng thì cũng thôi đi, không ngờ bọn họ lại vẫn đưa cho phóng viên, thật là quá là hèn hạ rồi!" Bùi Lạp Thần giận dữ giải thích.

Chuyện đúng như hắn đang nói như vậy sao?

Nghe xong Bùi Lạp Thần nói chuyện, Bùi Lạp Minh đột nhiên như được thả lỏng một hơi cảm giác, không biết có phải hay không bởi vì cảm thấy lần này hình khiêu dâm tin tức có thể thật cùng Hứa Mộ Nhan không có quan hệ, có lẽ lần này sự kiện thật là bọn họ đối thủ cạnh tranh gây nên, bởi vì hắn thật sự không nghĩ ra còn có ai sẽ như vậy nhảm chán. . .

Nghĩ như vậy, trong lòng hấn tức giận nhất thời tản đi hơn nửa, có lẽ cô thật không như trong tưởng tượng của hấn cái kia loại không chịu nổi, rồi sau đó ánh mắt nhìn Hứa Mộ Nhan cũng không biết bất giác từ từ nhu hòa xuống. . .

Hứa Mộ Nhan nhìn mặt của anh, rõ ràng nhìn đến trong tròng mắt âm u của anh có một chút được tiêu tán, anh là đang tin tưởng cô đúng không?

Đứng ở một bên Bùi Lạp Thần nhìn bọn họ trong mắt cùng lóe lên sự thoải mái, khuôn mặt tuấn tú bất giác lạnh dần, trong tròng mắt chợt bắn ra một tia thâm u ý lạnh, nhưng khôi phục rất nhanh hồn nhiên vô hại bộ dáng. . .

Vốn là lần này sự kiện đối với hấn mà nói là để đi vào trong lòng Hứa Mộ Nhan có cơ hội rất cao, nhưng không ngờ chuyện phát triển trở thành cục diện như vậy, nhưng mà hấn cũng sẽ không buông tha, còn nhiều thời gian. . .

"Anh, vậy kế tiếp anh dự định làm sao bây giờ? Dù sao sự kiện lần này hình khiêu dân sợ là đã khắp thành đều biết, nếu không phải nhanh chóng cho trở lại bình thường, em nghĩ hậu quả khó có thể tưởng tượng."

Nghe vậy, khuôn mặt Bùi Lạp Minh mới vừa hòa hoãn xuống một lần nữa lại đông lạnh, khuôn mặt rầu rĩ đi về phía bàn làm việc.

Bùi Lạp Thần nói không sai, nếu như cuộc sóng gió này không nhanh chóng trở lại bình thường, như vậy cổ phiếu của Bùi thị chắc chắn sẽ bị trượt dốc, quan trọng hơn là công ty hấn mới thành lập đang cần thêm tiền để phát triển, hấn cần Bùi thị khối bánh kem lớn này làm hậu thuẫn, tập đoàn trước mắt tuyệt không thể xảy ra chuyện gì!

Nhưng, phải như thế nào để lời đồn trở lại bình thường đây?

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Cô Lý Tính

"Tôi có biện pháp. " Hứa Mộ Nhan âm thanh rất nhẹ, nhưng giọng nói lại tràn đầy sự kiên định.

Bùi Lạp Minh cùng Bùi Lạp Thần ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía cô.

Gió đêm xuyên thấu qua cửa sổ hướng cô thổi tới, hơi lạnh , nhưng trong lòng Hứa Mộ Nhan như có dòng nước ấm chạ qua, chỉ vì Bùi Lạp Minh rất cuộc nguyện ý đi thử tin tưởng cô, nghĩ tới đây, khuôn mặt xinh đẹp của cô bất giác hiện lên một tia cười yếu ớt.

Ánh trăng nhô lên cao, làn váy phiêu sái, tóc đen tung bay, nụ cười tươi sáng mà thanh nhã lộ ra say lòng người, xinh đẹp thoát tục, Bùi Lạp Minh nhìn có chút ngây dại, mà cô kiên định giọng nói giống như dòng nước nhỏ, từ trong lòng hần chậm rãi chảy qua, làm lòng hần không khỏi khẽ run.

Mà Bùi Lạp Thần thấy cô hướng về phía anh trai hần lộ ra nụ cười say lòng người như vậy, tâm chột co rút lại, vẻ đẹp của cô tốt đẹp như vậy tương lai chỉ có thể thuộc về hần, dù người kia có là anh trai của hần cũng không được!

"Cô có biện pháp gì?"

"Sáng sớm ngày mai mở cuộc họp trước phóng viên ở tập đoàn Bùi thị, tôi tự có biện pháp cho sự kiện này trở lại bình thường." trong mắt Hứa Mộ Nhan lưu chuyển kiên định tin tưởng nhìn về phía Bùi Lạp Minh, giờ khắc

này mặc kệ tấm hình khiêu dâm là thật hay giả cô đều không quan tâm, cô nguyện ý đi tin tưởng anh!

Trong lòng Bùi Lạp Minh bị sự tin tưởng trong mắt cô làm cho kinh sợ.

Cô thật sự là một người phụ nữ làm cho hẳn nhìn không thấu, nếu như đổi lại những người phụ nữ khác gặp phải chuyện như vậy, sợ rằng chẳng những sẽ không tưởng biện pháp cho sự kiện này trở lại bình thường, ngược lại sẽ tranh chấp đem chuyện càng náo càng lớn thôi. . .

Giờ khắc này, Bùi Lạp Minh không biết làm sao hình dung cảm giác lúc này hẳn đối với Hứa Mộ Nhan , chẳng qua là cảm thấy cô là người rất lý tính. . .

Hôm sau, Hứa Mộ Nhan cùng Bùi Lạp Minh chân vừa mới từ màu bạc xe xuống, chân sau các phóng viên ở trước cửa tập đoàn Bùi thị hướng bọn họ chạy tới, rồi rít đèn xuống các dụng cụ tác nghiệp để không hề bỏ sót biểu hiện của hai người lúc này.

Ống kính chụp ảnh cũng được bận rộn lóe ra, cũng phát ra âm thanh rắc rắc, càng không ngừng chụp về mặt bọn họ.

"Bùi Tổng, xin hỏi anh có phải hay không cùng phu nhân quan hệ không được tốt, cho nên mới phải có quan hệ với người phụ nữ khác, còn bị chụp được ảnh bất nhã mang ra ánh sáng."

"Bùi Tổng, xin hỏi hình khiêu dâm phía trên cánh tay kia là người phụ nữ này là ai? Ngài cùng cô ta là có phải là tình nhân bí mật không?"

"Bùi phu nhân, xin hỏi cô đối với tiên sinh ở bên ngoài có phụ nữ, có cảm tưởng gì? Có thể hay không cô cùng tiên sinh sẽ ly hôn đây?"

"Bùi phu nhân thân là một người phụ nữ, chứng kiến cảnh chồng mình cùng người phụ nữ khác trên giường sau cô thấy tâm tình mình như thế nào, vào giờ phút này có thể cũng tiết lộ cho chúng tôi ý nghĩ của cô được không?"

"Đúng vậy a Đúng vậy a, Bùi phu nhân cô nói hai câu thôi."

"."

Nghe các phóng viên không ngừng nói ra các câu hỏi, Hứa Mộ Nhan xinh đẹp trên mặt thủy chung vẫn giữ nụ cười yếu ớt, này thoáng cười thật giống như băng tuyết trong tràn ra băng hoa, bình tĩnh thông dong, giống như đối với cái này sự kiện với cô mà nói không hề có một chút nào ảnh hưởng.

Này không khỏi làm các phóng viên đối với cô càng cảm thấy tò mò.

Mà bên cạnh cô Bùi Lạp Minh cũng là vẻ mặt bình tĩnh đi vào tập đoàn.

Sau lưng các phóng viên đuổi sát không buông đi theo phía sau hai người, như cũ không ngừng hướng tới bọn họ đặt ra vấn đề.

Hai người đi thẳng đến trong phòng họp mới dừng lại, Hứa Mộ Nhan bước chân ung dung đi về phía phát ngôn, trên mặt không hề sợ hãi, trong suốt tròn mắt từng cơn sóng lớn không hề sợ hãi.

"Trước tiên tôi rất cảm tạ mọi người trong lúc cấp bách bớt chút thời gian tới tham gia cuộc họp này, tôi hiểu biết rõ mọi người đối với ngày hôm qua chủ tịch tập đoàn Bùi thị Bùi Lạp Minh sự kiện hình ảnh đây cảm thấy rất hứng thú, cũng rất nghi ngờ, cho nên phía dưới xin mọi người nghe rõ lời của tôi nói."

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Đối Thủ Mạnh

Hai người đi thẳng đến trong phòng họp mới dừng lại, Hứa Mộ Nhan bước chân ung dung đi về phía phát ngôn, trên mặt không hề sợ hãi, trong suốt trông mắt từng cơn sóng lớn không hề sợ hãi.

"Trước tiên tôi rất cảm tạ mọi người trong lúc cấp bách bớt chút thời gian tới tham gia cuộc họp này, tôi hiểu biết rõ mọi người đối với ngày hôm qua chủ tịch tập đoàn Bùi thị Bùi Lạp Minh sự kiện hình ảnh đấy cảm thấy rất hứng thú, cũng rất nghi ngờ, cho nên phía dưới xin mọi người nghe rõ lời của tôi nói."

Hứa Mộ Nhan dừng một chút, ngược mắt nhìn một chút bên người Bùi Lạp Minh, mà giờ khắc này hằn trong mắt cũng lộ ra sự tin tưởng nhìn cô.

"Thật ra thì ngày hôm qua qua báo chí hiện lên bức ảnh kia chỉ là của tôi cùng chồng của tôi nhằm chán lúc rảnh rồi chơi hình trong đó, bởi vì trước máy vi tính của tôi trong máy vi tính có virus, cho nên liền đem máy vi tính đưa đi sửa chữa, không ngờ máy vi tính của tôi mới mang về hai ngày, liền thấy tin tức của tấm hình kia, tôi không biết là ai như vậy nhằm chán sẽ đem chuyện tư của vợ chồng chúng tôi cho truyền thông thêm dầu thêm mỡ để lăng xê, chẳng qua tôi biết người kia làm như vậy đơn giản đúng là muốn cho khắp thành người xem chúng tôi Bùi gia thành trò cười, hơn nữa tưởng nhờ sự kiện lần này ảnh hưởng đến danh dự cùng sự nghiệp của tập đoàn chúng tôi, nhưng mà tôi lại lần nữa chắc chắn sẽ không khiến quỷ kế của người kia thực hiện được, hơn nữa chúng tôi cũng tin tưởng ánh mắt

của quần chúng đều là sáng như tuyết, tôi tin tưởng người chồng của mình, cho nên cũng mời các vị không cần nữa vọng thêm suy đoán, bịa đặt hoàn toàn, tôi cùng chồng tôi từ lúc kết hôn tới nay vẫn luôn rất ân ái, tôi muốn tất cả mọi người sẽ chúc phúc của chúng tôi, có đúng hay không!"

Hứa Mộ Nhan từng một điều như châu ngọc mồm miệng lạnh lợi, giọng điệu kiên định là không cho người khác không thể nghi vấn.

Cô nói xong lời nói này sau, nụ cười trên mặt sâu hơn, một đôi trong suốt hai mắt tràn đầy hạnh phúc nhìn một bên Bùi Lạp Minh, liền Bùi Lạp Minh trên mặt cũng tràn đầy nụ cười nhìn Hứa Mộ Nhan, hai người lẫn nhau ngắm nhìn đối phương, dưới đài phóng viên nhất thời vang lên một hồi tiếng vỗ tay, mà hình khiêu dân của sự kiện cũng theo Hứa Mộ Nhan lên tiếng tự sụp đổ. . .

Mà một khắc này Bùi Lạp Minh không khỏi bị Hứa Mộ Nhan bình tĩnh thông dong thuyết phục, người phụ nữ này thật không đơn giản. . .

Thật ra thì từ tối hôm qua cô rời đi thư phòng sau, hần vẫn đang lo lắng Hứa Mộ Nhan có phải hay không cố ý nghĩ trước ổn định tâm tình của hần, chiếm được một chút tin tưởng của hần, sau đó trong cuộc họp phóng viên lần nữa thêm dấm thêm muối cùng phóng viên cùng nhau làm mất hết danh dự của hần, bây giờ nhìn lại đúng là hần nghĩ quá nhiều, hần đối cô thành kiến có lẽ thật sự là quá sâu. . .

Cho đến khi đưa đi ký giả, trong lòng hần tảng đá mới để xuống. . .

Mà giờ khắc này đang ngồi ở trước máy truyền hình quan sát lần này phóng viên Hạ Tình càng thêm giận đến nghiến răng nghiến lợi!

Cô vốn tưởng rằng Hứa Mộ Nhan khi thấy mấy hình khiêu dân sau sẽ nổi điên muốn cùng Bùi Lạp Minh gây gỗ, thậm chí sẽ cùng Bùi Lạp Minh ly hôn, như vậy cô liền có thể thừa lúc này mà vào thay thế được cô ta làm

Tổng giám đốc phụ nhân , không ngờ cô ta lại thay Bùi Lạp Minh hóa giải lời đồn, giúp hấn lấy lại danh dự . .

Chỉ là càng làm cô khiếp sợ là, tấm hình khiêu dâm này làm sao sẽ rơi vào trong tay phóng viên đây?

Cô nhớ ra cô chưa cùng bất kỳ truyền thông tiếp xúc qua à?

Chợt ánh mắt cô chợt lóe, chẳng lẽ. . .

Chẳng lẽ đây là một màn kịch mà Hứa mộ Nhan tự biên tự diễn?

Cô ta muốn mượn hình khiêu dâm này cùng Bùi Lạp Minh rút ngắn khoảng cách? !

Nghĩ tới đây, giờ phút này Hạ Tình chỉ cảm thấy có một cỗ khí lạnh đang từ lòng bàn chân chậm rãi bay lên, dòng khí lạnh này vào chỗ sâu nhất của cô, không khỏi làm thân hình cô khẽ run, như vậy lần này cô gặp phải đối thủ mạnh rồi !

"Hứa Mộ Nhan, lần này coi như cô thông minh, nhưng chúng ta trò chơi giờ mới bắt đầu, đừng quên trong bụng tôi còn có đứa bé đấy."

Hạ Tình đôi tay nắm chặt, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, nhưng cô không hề thấy đau, trong tròng mắt tràn đầy hận ý. .

Trong biệt thự Bùi thị, ánh mắt Bùi Lạp Thần vẫn khóa chặt tại trên người Hứa Mộ Nhan trong TV, chị dâu của hấn thật đúng là đủ kiên cường, một người phụ nữ đủ thông minh, cô cùng người khác bất đồng, Bùi Lạp Thần muốn lấy được lòng của cô càng hiện ra sự kiên định, mãnh liệt!

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Cơ Trí Của Anh

"Xuống xe thôi. Hiến Thuần Cừ đá"

"À?" Hứa Mộ Nhan không hiểu gì, không phải vừa mới lên xe không lâu sao?

"Chúng ta đã đến nơi."

"Đến?" Ánh mắt cô nhìn xuyên qua kính, xem cảnh vật ngoài cửa xe.

Đèn đường chiếu xuống ánh sáng màu da cam, lúc này Hứa Mộ Nhan mới phát hiện ra xe của bọn họ đang dừng lại trước một cái hẻm nhỏ đường như không nhìn thấy tận cùng của nó. Hẻm nhỏ hẹp dài, quanh co khúc khuỷu, hai bên ngõ hẻm đều là những ngôi nhà thấp, cổ xưa, nhà cửa đều mang đậm kiến trúc kiểu xưa của miền Nam. Mặc dù cảm giác rất cũ kỹ nhưng trên đường vô cùng sạch sẽ, giương mắt lên nhìn thì cũng không khó để phát hiện xung quanh đều là các nhà cao tầng rất cao nổi lên, cường thế bức người, so sánh với nơi dưới thấp này thì giống như đang trốn trong ảo ảnh, là một góc nhỏ bị người ta quên lãng, cũng giống như người già bị cuộc sống của tuổi trẻ ở thành thị lãng quên. . .

Hôm nay Hứa Mộ Nhan vừa tan tầm, chuẩn bị đi bộ về nhà thì Bùi Lạp Minh gọi điện cho cô, nói là để cảm ơn lần này cô đã giúp một tay nên quyết định mời cô đi ăn cơm tối. Một khắc khếp lại điện thoại kia, tim của cô xẹt qua một dòng nước ấm khó nói lên lời, đây là lần đầu tiên anh không nói chuyện lạnh nhạt với cô. . .

Trước khi xuống xe, ánh mắt cô giống như mơ hồ nhìn thấy khóe miệng anh hàm chứa một nụ cười.

Theo đuôi Bùi Lạp Minh đi vào hẻm nhỏ một đoạn dài, mắt Hứa Mộ Nhan vẫn bị thiết kế nhà cũ kỹ nhưng lại giàu trí sáng tạo ở hai bên hẻm cũ hấp dẫn. Bề rộng của nó khác với bề rộng của ngõ hẻm Thành Đô trứ danh, ngoài nó nhỏ hẹp hơn rất nhiều, nó còn là những thứ không có hoạch định, dựa vào chủ nhà, chủ quán tự động đổi mới và sáng tạo, tạo ra kết quả. Từng dãy phòng cũ nảy sinh cái mới sau đó kết hợp với các loại sắc thái còn có chút ý tưởng thiết kế nhỏ đột phát, cho nên tạo thành phong cách và diện mạo khác biệt, có một loại vẻ đẹp đặc biệt. Ở thành phố này lâu như vậy, sao cô chưa bao giờ biết có một chỗ như thế này đây?

"Ngõ hẻm này thật đặc biệt, sao trước kia mình không biết nhỉ?" Đi sau bóng lưng cao lớn cô tự lẩm bẩm.

Bóng dáng thẳng tắp trước mặt không quay đầu lại, giọng nói trầm thấp lại rõ ràng truyền vào tai cô, "Điểm này cũng không có gì lạ, nhiều người vì nhiều loại lý do và mục đích khác nhau, mỗi ngày bận rộn như con thoi ở thành phố này, chạy ngược xuôi trên đường lớn trừ lúc dừng lại vì đèn xanh đèn đỏ, khi ấy tầm mắt lại chuyên chú vào xe lui tới phía trước, bao nhiêu người sẽ thật sự chú ý tới những nơi ẩn trong góc nhỏ trong thành phố này đây?"

Nghe vậy, Hứa Mộ Nhan không khỏi dừng bước lại, đôi mắt giống như tự động nhấn nút điều chỉnh tiêu điểm vào bóng lưng phía trước, trong ngõ hẻm lác đác lơ thơ người đi đường chỉ một thoáng trở nên hơn mơ hồ, trong tầm mắt của cô chỉ có bóng lưng thẳng tắp bị ánh sáng màu cam yếu ớt chiếu rọi lên, bóng lưng đó đột nhiên làm cô có chút kinh ngạc.

Vào thời khắc bóng lưng của anh xem ra rất cơ trí và cảm tính.

"Sao vậy?" Ý thức được cô dừng lại, Bùi Lạp Minh xoay người lại hỏi.

"À, không có gì." Ngay sau đó cô nặn ra nụ cười với ý đồ muốn che giấu kinh ngạc của mình, "Chỉ là đột nhiên tôi tò mò sao anh lại phát hiện ra chỗ này?"

"Có nghe qua một câu nói chưa, rượu ngon không sợ ngõ hẻm sâu?" Anh xoay người tiếp tục bước chân, không chút nghĩ ngợi nói.

Hay cho một câu rượu ngon không sợ ngõ hẻm sâu, cô thích!

Bùi Lạp Minh dẫn nàng quẹo trái, quẹo phải, quẹo phải nữa rồi quẹo trái, cuối cùng dừng trước một cánh cửa tràn đầy hương vị Hàn Quốc và kéo cửa ra.

Cánh cửa không cao lắm, thân hình cao lớn làm anh phải hơi khom lưng, cúi đầu đi vào, Hứa Mộ Nhan đi theo anh bước vào nhà hàng đồ nướng này. Không ngờ khách rất đông, mà chiếm phần lớn là công nhân viên chức đều giống như Bùi Lạp Minh mặc tây trang đeo caravat đi làm, nhưng trên mặt bọn họ lại không nhìn thấy sự nghiêm chỉnh, thay vào đó là gương mặt an tâm, tựa như buông được cà vạt trên cổ bọn họ ra, thì có một loại giải thoát gần gũi. . .

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Dễ Dàng Bị Dị Ứng

Cánh cửa không cao lắm, thân hình cao lớn làm anh phải hơi khom lưng, cúi đầu đi vào, Hứa Mộ Nhan đi theo anh bước vào nhà hàng đồ nướng này. Không ngờ khách rất đông, mà chiếm phần lớn là công nhân viên chức đều giống như Bùi Lạp Minh mặc tây trang đeo caravat đi làm, nhưng trên mặt bọn họ lại không nhìn thấy sự nghiêm chỉnh, thay vào đó là gương mặt an tâm, tựa như buông được cà vạt trên cổ bọn họ ra, thì có một loại giải thoát ngăn ngủi. Hiên thuận cừ đá (*)

(*) đọc sơ bản convert thì thấy từ này xuất hiện rất nhiều nhưng không có nghĩa nên sau này không để nữa.

Bởi vì chế biến đồ ăn ngay trên bàn ăn, những người khách này chia ra ngồi vây quanh ở một cái quầy ăn bằng sắt ghép nối với bàn ăn bằng gỗ. Kiểu quầy này thì các bên trái, phải, trước, sau đều có bàn để khách dùng cơm, mà chỗ trống giữa quầy để bếp lò bằng sắt, đầu bếp sẽ thao tác trực tiếp, chế biến thức ăn ngay trước mặt khách.

Bên ăn, bên nướng, bên uống rượu, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, không khí rất sôi nổi. Lúc này có rất nhiều khách đã đỏ hồng hai gò má vì uống rượu, cả không khí ấm áp, dễ chịu khiến trong nháy mắt người ta quên đi hết buồn phiền và những chuyện không vui. . .

Khi Bùi Lạp Minh vừa vào cửa đã thuận tay treo áo khoác tây trang màu xám đậm của anh lên móc treo đồ chuẩn bị cho khách hàng trên tường. Bây giờ anh chỉ mặc một bộ màu trắng với áo sơ mi dài, cà vạt màu đen bị anh

tháo lỏng. Rất kỳ lạ, tại sao lại có một loại cảm giác không nói nên lời. Từ này đến giờ, Hứa Mộ Nhan chung quy vẫn có cảm giác anh hôm nay và bình thường có chút khác biệt. . .

Có lẽ là liên quan tới sự kiện làm anh nhức đầu kia đã được giải quyết thuận lợi. Dĩ nhiên Hứa Mộ Nhan vẫn chưa có tự cho rằng lần này anh mời cô ăn cơm là thể hiện anh yêu thích cô. Dù sao cô cũng biết, muốn thay thế được vị trí của Hứa Mộ Thanh trong lòng anh, cô còn một đoạn đường rất dài phải đi. . .

Bùi Lạp Minh rất quen thuộc dẫn cô đến chỗ ngồi ở góc trống, sau khi ngồi xuống anh vừa xắn tay áo vừa hỏi cô:

- Có cái gì không muốn ăn không?

Người này suy nghĩ quả nhiên rất khác biệt. Người bình thường đều sẽ hỏi muốn ăn cái gì?

Nhưng anh lại mở đầu bằng một câu: Có cái gì không muốn ăn không?

"Ừm, tôi không ăn hải sản không còn tươi sống."

Đầu tiên Bùi Lạp Minh có vẻ mặt rất có hứng thú nhìn cô, trong ánh mắt có ý tìm tòi nghiên cứu, giống như muốn cố ý gây khó dễ, nhưng ngay sau đó anh chỉ nhẹ nhàng phun ra một câu:

- Còn gì nữa không?

Vốn cho là anh sẽ hỏi tại sao, nhưng anh lại không hỏi. Hứa Mộ Nhan không thể làm gì khác hơn là tự mình chủ động giải thích, ngay cả cô cũng không biết tại sao mình muốn giải thích:

- Không có. Tôi từng có chứng dễ bị dị ứng, sau khi ăn hải sản không tươi da tôi sẽ xuất hiện mụn đỏ rất ngứa."

- Thì ra là vậy. – Sau khi nghe cô nói, nhất thời Bùi Lạp Minh có cảm giác sáng tỏ cười lên:

- Vậy xem ra hôm nay cô không có lộc ăn rồi, hải sản nướng bằng khuôn sắt ở đây ăn rất ngon.

Hứa Mộ Nhan chỉ cười không nói, chậm rãi uống một hớp trà nóng phục vụ đưa tới, trong lòng không khỏi buồn bực. Nghĩ rằng trong đôi mắt sâu thẳm kia của anh có ẩn chứa hàm ý không thể hiểu nổi. . .

Cho đến hơn nhiều năm sau, Hứa Mộ Nhan mới biết thật ra thì mỗi lần anh đặc biệt tự nhiên cũng chưa từng là tự nhiên đơn thuần, mặc kệ bị phát hiện vẫn cứ ẩn giấu.

- Chi sá! - Một tiếng, thì ra là do đúng lúc đầu bếp trước mặt thả chút sò biển vào khuôn sắt nóng, vì nước trên con sò biển chảy xuống, đối lập với khuôn sắt sôi dầu đang nóng phát ra một tiếng ‘chi sá’. Quả nhiên là sắc, hương, vị đầy đủ, chỉ nhìn cũng cảm thấy có một loại hưởng thụ.

Phục vụ đem hai chén nhỏ màu đen của Nhật chứa thức ăn, đĩa nhỏ để nước chấm và ít rau trộn lên, chia làm hai phần để xuống trước mặt anh và cô.

Hứa Mộ Nhan dùng chiếc đũa nhẹ nhàng quấy quấy nước chấm, nếm vào miệng nhỏ:

- Hải sản mỹ vị như vậy, nếu không ăn uống vui vẻ no say thì chẳng phải là có lỗi với bao tử của mình sao, coi như ngày mai toàn thân dị ứng tôi cũng chấp nhận! – Về mặt cô thỏa mãn thưởng thức món ăn ngon trước mặt.

Nghe vậy, người đối diện không khỏi nở nụ cười, hơn nữa cười rất vui vẻ, cũng rất đẹp mắt. . .

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Khoảng Cách Giữa Hai Người

Phục vụ đem hai chén nhỏ màu đen của Nhật chứa thức ăn, đĩa nhỏ để nước chấm và ít rau trộn lên, chia làm hai phần để xuống trước mặt anh và cô.

Hứa Mộ Nhan dùng chiếc đũa nhẹ nhàng quấy quấy nước chấm, nếm vào miệng nhỏ:

- Hải sản mỹ vị như vậy, nếu không ăn uống vui vẻ no say thì chẳng phải là có lỗi với bao tử của mình sao, coi như ngày mai toàn thân dị ứng tôi cũng chấp nhận! – Vẻ mặt cô thỏa mãn thưởng thức món ăn ngon trước mặt.

Nghe vậy, người đối diện không khỏi nở nụ cười, hơn nữa cười rất vui vẻ, cũng rất đẹp mắt. . .

Vì không muốn khiến bầu không khí hài hòa khó được giữa bọn họ bị lãng phí, Hứa Mộ Nhan chợt hất cằm lên ý bảo Bùi Lạp Minh nhìn OL(*) ngồi ở bàn đối diện xéo một chút với bàn bọn họ, rồi sau đó đè thấp giọng nói xuống, tựa như phát hiện bí mật nói với anh:

- Anh xem! Bây giờ tôi vừa liếc mắt qua đã nhìn ra túi xách LV của cô ta là đồ giả!

(*) OL: VIết tắt của của từ office lady, chỉ những cô gái làm ở văn phòng (nguồn: www.tu-dien.com)

Nói xong, tầm mắt của cô lập tức chuyển sang hướng khác, tiếp tục nói:

- Anh nhìn lại người đàn ông tóc húi cua đối diện bên trái của anh xem, cà vạt của anh ta và kiểu tóc đều ‘cứng nhắc’, nhưng kiệt tác Armani (một kiểu đồng hồ) kia tốn một khoản rất lớn đấy!

Cuối cùng, Hứa Mộ Nhan đem tầm mắt quay lại người anh, liếc mắt cổ tay anh nói:

- Còn chiếc đồng hồ trên cổ tay anh rất nổi tiếng, là Blu-garyAs-sioma năm 2009 toàn cầu chỉ phát hành 20 chiếc, đúng không? Mặc dù tôi không biết anh mua chiếc thứ mấy trong 20 chiếc, nhưng ban đầu tôi liếc mắt một cái đã nhìn ra, cái này được thiết kế nửa lỗi cũng không có, có thể nhận thấy rõ ràng mỗi thứ đều do thợ thủ công có tay nghề làm ra, xử lý từng chút linh kiện, bề ngoài càng làm người ta nhìn thấu sự chuyển động tinh xảo của các bánh đà.

Bùi Lạp Minh nghe cô nói xong một câu nói cũng không nói liền nở nụ cười.

- Cô biết không? Bộ dạng vừa rồi của cô xác thực rất giống phóng viên bắt quái.

Dừng một chút, anh lại thông thả ung dung nói:

- Tóm lại, hôm nay cảm ơn cô đã giúp một tay.

Rồi sau đó anh nâng cốc trà lên:

- Chúng ta lấy trà thay rượu, cạn một ly.

Động tác của anh khiến Hứa Mộ Nhan có chút giật mình, nhưng cô vẫn quang đãng nâng cốc trà lên đụng vào cốc của anh một cái.

- Nếu như anh thật sự muốn cảm ơn tôi, vậy anh hãy đồng ý với tôi một chuyện đi!

Bùi Lạp Minh có chút chần chừ:

- Cái . . . chuyện gì?

- Cái này tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ đến, chờ tôi nghĩ ra tôi sẽ nói cho anh biết.

Anh nhú mảy:

- Chuyện này. . . sao giống như tình tiết trong tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim đại hiệp (Kim Dung đấy) vậy?

- Tôi là đang đạo văn đó. - Hứa Mộ Nhan tạm ngừng, đặc chí nói - Không ngờ cảm giác vẫn còn rất tốt. . .

Hứa Mộ Nhan nhìn vẻ mặt anh nghi ngờ, tiếp tục đắm chìm vào một vài mẫu chuyện ngắn trong tiểu thuyết kiếm hiệp, từ từ mở miệng nói:

- Bùi tổng yên tâm, giết người phóng hỏa, chuyện trái với lương tâm ta sẽ không bảo ngài làm.

Ngay sau đó, cô cố ý nhìn lên nhìn xuống đánh giá Bùi Lạp Minh một phen, sau không nhanh không chậm nói:

- Bởi vì anh cũng không làm được. . .

Đang lúc này, điện thoại di động của Bùi Lạp Minh để trên bàn vang lên, sau khi liếc mắt nhìn hiển thị trên đó, lông mày đang giãn ra hơi nhú lại:

- Tôi còn có chuyện, cô về nhà trước đi.

- Được. - Hứa Mộ Nhan cũng thấy được tên người hiện trên màn hình điện thoại của anh, hai mắt không khỏi tối xuống. . .

Sau khi Bùi Lạp Minh lái xe rời đi, một mình cô từng bước từng bước đi trên đường về nhà, gió đêm lành lạnh xông vào mặt, rất thoải mái.

Có người nói, cuộc sống của mỗi một người đều sẽ xuất hiện thời điểm phải rơi lệ, đến lúc đó chúng ta cũng sẽ biết rõ ràng, cuộc sống của mình sẽ không bao giờ được như trước nữa.

Mà Hứa Mộ Nhan cảm giác thời điểm kia của cô, chính là bắt đầu từ lúc gặp Bùi Lạp Minh. . .

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Quỷ Kế Đen Tối

Sau khi Hạ Tình cúp điện thoại, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh cầm phần bánh ra sức đánh lên mặt, khuôn mặt xinh đẹp thoáng chốc trắng bệch tiêu tụy, làm người ta phải đau lòng, đôi mắt bất giác chậm rãi hiện lên một tầng hơi nước. Cô biết nếu không sớm trối lòng của Bùi Lạp Minh lại, e rằng đến lúc đó cô sẽ phải hoàn toàn mất đi anh, cho nên anh vừa gọi điện thoại cho anh, nói cho anh biết cơ thể mình có chút không thoải mái, để anh mau chạy tới đây. . .

Trang điểm lại xong, Hạ Tình hơi nằm trên ghế sofa, nhìn cà phê trên bàn một chút, trong mắt đẹp để dâng lên tầng sương mù như có điều suy nghĩ.

Lúc này, trước cửa truyền đến tiếng cái vặn chìa khóa, ngay sau đó Hạ Tình liền nhắm mắt lại, giả vờ ngủ. . .

- Cô làm sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi thế? - Dưới ánh đèn, mặt của cô càng có vẻ tái nhợt, sau đó Hạ Tình từ từ mở mắt ra, nhìn anh nở nụ cười yếu ớt mà động lòng.

- Lạp minh, anh đã đến rồi, em biết là trong lòng anh có em. - Nói xong, cô hôn một cái lên khuôn mặt lo lắng của anh.

Cô khẽ hôn không khỏi làm hai vai anh run lên.

Thật ra thì trên đường tới đây Bùi Lạp Minh suy nghĩ muốn nói với Hạ Tình nói rằng anh không yêu cô, anh vẫn chỉ luôn luôn tìm kiếm bóng dáng

Hứa Mộ Thanh trên người cô. Nhưng khi anh đối diện với đôi mắt ngấn lệ kia thì lời nói lại bị chặn ở cổ họng, vẫn không nhẫn tâm có thể nói ra khỏi miệng. Thôi, sau này tìm cơ hội nói rõ với cô cũng được.

- Cô không thoải mái thì nên vào trong nằm, nằm đây dễ bị cảm lạnh.

Hạ Tình khẽ cắn môi, ánh mắt nhìn anh chăm chăm, lắc đầu một cái:

- Em chỉ muốn anh ở bên cạnh em, bệnh tình rồi cũng sẽ tốt.

- Không có chuyện gì thì về sau gọi điện cho tôi ít thôi, tốt nhất cô nên nghỉ ngơi, tôi đi trước.

Hạ Tình bị sóng lớn trong mắt anh làm ngấn ra, giờ phút này trong đôi mắt kia hoàn toàn không tìm được một tia yêu thương nào, không phải anh yêu cô sao?

Chẳng lẽ là cô đã sai lầm rồi?

Sẽ không, sẽ không, có lẽ vì hôm nay anh chỉ quá mệt mỏi, cho nên thái độ mới có chút lạnh nhạt.

- Lạp minh, anh đừng đi. - Hạ Tình nhìn về phía bóng lưng rộng hoàn mỹ của anh không khỏi cất cao giọng.

Cô rất chán ghét anh khi trong mắt anh không hề có ánh sáng của cô.

Nghe vậy, thân hình cao lớn của Bùi Lạp Minh đang nắm tay cầm trên cửa một khắc dừng lại:

- Chớ suy nghĩ lung tung, tốt nhất cô nên nghỉ ngơi, lúc rảnh rồi tôi sẽ tới thăm cô.

Lời của anh đối với Hạ Tình mà nói, giống như một tia sấm sét giữa trời quang, điện thoại trong tay cô từ lòng bàn tay nặng nề rơi xuống sàn, phát

ra âm thanh chói tai.

Hàm răng cô hung hăng cắn môi đỏ mọng xinh đẹp của mình, thậm chí không ngại mà cắn ra tia máu!

Nước mắt không có ý thức lăn xuống, chảy qua khuôn mặt cô đã tổn công hóa trang, làm đôi mắt vốn xinh đẹp trở nên cực kỳ kinh khủng.

Cổ chấp trong mắt đã chuyển thành oán hận mất hết lý trí, tại sao?

Tại sao anh lại đột nhiên thay đổi xa lạ như vậy, xa lạ đến mức khiến cô không thể hiểu?

“Em chỉ muốn ở lại bên cạnh anh, chẳng lẽ thậm chí ngay cả cơ hội như vậy anh cũng muốn tước đoạt?”

Khi còn bé, Hạ Tình ở giữa những tiếng cười nhạo của các bạn đã hiểu được một đứa con gái riêng không có cha là đáng thương và thế lương cỡ nào. Sau khi mẹ mất, cô bị cha đẻ mang về nhà, đôi mắt căm hận của bác gái và sự ức hiếp của anh trai càng khiến cô hiểu thêm nếu như muốn thoát khỏi loại cuộc sống bần tiện đó thì nhất định phải trở thành một người đứng ở vị trí cao hơn người khác!

Cô chịu đủ những thứ châm chọc khiêu khích kia rồi, cô muốn đâm người trước kia từng đạp cô dưới lòng bàn chân hoàn toàn biến thành nô tài nhìn lên cô.

Cho nên cô tuyệt không buông tha bất kỳ con đường tắt nào có thể dẫn đến thiên đường, cô muốn một bước lên trời, cô muốn thành công!

Mà đàn ông chính là cầu thang tốt nhất cho cô!

Cô không tin đàn ông có cái gì gọi là tam trinh cửu liệt(*), tất cả đàn ông đều là động vật ích kỷ chỉ suy nghĩ dựa vào nửa người dưới!

(*) Tam trình cửu liệt: thành ngữ xã hội phong kiến thường dùng để ca tụng trình liệt của người phụ nữ, thà chết không tái giá, không để thất thân.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Cô Không Quan Tâm

Cho nên cô tuyệt không buông tha bất kỳ con đường tắt nào có thể dẫn đến thiên đường, cô muốn một bước lên trời, cô muốn thành công!

Mà đàn ông chính là cầu thang tốt nhất cho cô!

Cô không tin đàn ông có cái gì gọi là tam trinh cửu liệt(*), tất cả đàn ông đều là động vật ích kỷ chỉ suy nghĩ dựa vào nửa người dưới!

Hạ Tình cô không có gì cả, cô chỉ có bản thân xinh đẹp đủ để cho cơ thể đàn ông thèm thuồng. Cô không quan tâm phải dùng phương pháp gì mới có được anh, cho dù sử dụng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ nhất, cô cũng tuyệt đối không lùi bước!

Bùi Lạp Minh, em nhất định phải có anh!

“Ta tuyệt đối không cho phép mình lại trở thành kẻ bị vứt bỏ nữa!

Nhìn thấy Bùi Lạp Minh sắp mở cửa đi khỏi, Hạ Tình chột lăn từ trên ghế salon xuống: "A, đau quá!"

Tiếng cô bị đau vang lên trong phòng khách yên tĩnh cực kỳ rõ ràng, khổ sở.

Rốt cuộc khiến Bùi Lạp Minh dừng bước. . .

- Sao vậy, đau sao? - Thấy thế, Bùi Lạp Minh thanh thoát chạy đến trước mặt cô, động tác nhẹ nhàng ôm cô đặt lên trên ghế sa lon.

- Em không sao, nhìn anh có chút mệt mỏi, nên muốn trước khi anh đi uống một ít cà phê em pha để tinh thần tốt hơn, một lát lái xe về nhà thật tốt. Không phải anh nói thích nhất cà phê em pha sao? - Hạ Tình chỉ chỉ cà phê nóng đang bốc hơi trên bàn phía sau anh dịu dàng nói. . .

- Được, vậy uống xong tôi mới đi. - Bùi Lạp Minh thân thiết với cô không khỏi có chút tức cười. Cô đúng là một cô gái tốt, có điều anh không phải là chỗ dựa của cô. . .

Sau đó anh cầm cốc cà phê trên bàn lên cạn một hơi uống sạch, cà phê thoáng chốc làm dịu cổ họng có chút khô khốc của anh, giữa vị đắng hiện ra hương cà phê ngọt ngào tràn vào thần kinh của anh, làm anh không khỏi tỉnh táo lại. . .

Hạ Tình dịu hiền rũ mắt xuống, lúc này hình như có tia sáng kỳ dị chợt lóe. . .

Rồi sau đó cô chậm rãi ngồi dậy, nhẹ nhàng tắt đèn thủy tinh sáng rực trong phòng khách, chỉ để lại một cái đèn tường có ánh sáng êm dịu.

Lúc Bùi Lạp Minh đứng dậy là lúc có một cổ cảm giác kỳ lạ dâng lên từ phần dưới bụng. Đáng chết, tại sao trong lúc này lại bất chợt trở nên nóng ran như thế?

Anh bỗng nhiên cảm thấy khó chịu mở cổ áo ra, động tác hơi chút thô bạo khiến cúc áo giá trị xa xỉ suýt nữa rơi ra, lồng ngực rắn chắc dưới áo sơ mi đen phập phồng kịch liệt, như vừa mới trải qua vận động kịch liệt gì đó.

Tầng mồ hôi chảy trên cánh mũi, khoe môi, trán giống như mầng mùa xuân sau mưa lại toác ra.

Nhịp tim không ngừng xao động nhanh hơn, làm cơ thể anh bất rút muốn dịch chuyển, gương mặt tuần mỹ dưới ánh đèn mờ mờ lộ ra đỏ mặt mê người.

Anh làm sao vậy?

Bùi Lạp Minh miễn cưỡng đè nén đợt hơi nóng mãnh liệt kỳ lạ này xuống, suy nghĩ đấu tranh muốn đứng lên tới phòng bếp tìm chút đá hạ thấp nhiệt độ trên người.

Nhưng lúc này chợt có một đôi tay mềm mại từ ghế sa lon phía sau dán lên gáy của anh, mị hoặc nhẹ nhàng cọ sát lấp kín trượt vào trong áo sơ mi nửa mở của anh.

Bàn tay nhẵn nhụi quét qua làm làn da nóng rực của anh trở nên mát rượi, khiến anh không khỏi thoải mái khẽ rên một tiếng. Thần trí bị hơi nóng làm cho choáng váng không chút nghĩ ngợi liền một tay kéo cơ thể mềm mại sau lưng vào trong ngực. . .

Nhuễn ngọc ôn hương trong ngực như rắn, cánh tay mềm mại thuận thế vòng lên gáy anh, môi đỏ mọng điểm lệ mập mờ ở khóe miệng anh thì thầm:

- Lạp minh, khó chịu thì đến hôn em, em nguyện ý chia sẻ với anh.

Con người đen sâu thăm tựa bầu trời đêm của Bùi Lạp Minh bị dục vọng đang kêu gào trong cơ thể biến thành sương mù dày đặc, sau đó anh mê muội tiến đến hôn lên hai mảnh môi đỏ mọng dụ hoặc.

- Mộ Nhan. . . - Đôi mắt Bùi Lạp Minh khép hờ, tinh thần rã rời lẩm bẩm một câu.

Trong nháy mắt hai chữ thật giống như hóa thành hai lưỡi kiếm sắc bén hung hăng đâm vào tim Hạ Tình, làm đau một mảng. . .

Cho tới giờ phút này cô rất hận, nhưng cô không quan tâm, cô đối với anh là tình thế bắt buộc!

Lời tác giả:

Các cô bé, giới thiệu...

Ngày mai Hứa Mộ Nhan sẽ biết được một bí mật chấn động, bí mật về Bùi Lạp Minh và Hứa Mộ Thanh. . . Không đọc sẽ không thành thơ. . .

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tôi Có Thể Đi Không

Bàn tay nhẵn nhụi quét qua làm làn da nóng rực của anh trở nên mát rượi, khiến anh không khỏi thoả mái khẽ rên một tiếng. Thần trí bị hơi nóng làm cho choáng váng không chút nghĩ ngợi liền một tay kéo cơ thể mềm mại sau lưng vào trong ngực. . .

Nhuễn ngọc ôn hương trong ngực như rắn, cánh tay mềm mại thuận thế vòng lên gáy anh, môi đỏ mọng điểm lệ mập mờ ở khóe miệng anh thì thầm:

- Lạp minh, khó chịu thì đến hôn em, em nguyện ý chia sẻ với anh.

Con người đen sâu thẳm tựa bầu trời đêm của Bùi Lạp Minh bị dục vọng đang kêu gào trong cơ thể biến thành sương mù dày đặc, sau đó anh mê muội tiến đến hôn lên hai mảnh môi đỏ mọng dụ hoặc.

- Mộ Nhan. . . - Đôi mắt Bùi Lạp Minh khép hờ, tinh thần rã rời lắm bầm một câu.

Trong nháy mắt hai chữ thật giống như hóa thành hai lưỡi kiếm sắc bén hung hăng đâm vào tim Hạ Tình, làm đau một mảng. . .

Cho tới giờ phút này cô rất hận, nhưng cô không quan tâm, cô đối với anh là tình thế bắt buộc!

———— tuyển phân cách ————

Ngày hôm sau, khi Hứa Mộ Nhan tiễn bệnh nhân cuối cùng xong, ngoài cửa sổ đã dần hiện lên vầng trăng sáng. Cả người cô hơi đau nhức, nhất là ở eo, đoán chừng là do thời gian ngồi quá lâu. . .

Sau đó cô đứng lên đi tới phòng trà nước tự mình pha một ly cà phê, tự nói với mình uống xong cà phê thì nên về nhà. . .

Cầm cà phê trong tay, Hứa Mộ Nhan đi tới dựa cửa sổ hướng ra đường phố, lặng lẽ tựa bên cửa sổ, lẳng lặng ngắm nhìn đoàn người rộn ràng trên đường phố, không yên lòng suy nghĩ lung tung. . .

Không biết hiện tại Bùi Lạp Minh đã tan việc chưa. . .

- ***! Điện thoại di động của người nào đó vang lên nửa ngày rồi mà không nhận vậy? Nếu là không muốn nhận thì tắt nó đi, đừng ở đó cản trở tôi viết báo cáo! Mạch suy nghĩ đều bị tiếng chuông này xua đuổi đi cả!

Lúc này Hứa Mộ Nhan đang cầm cà phê trong tay ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ, bất thành linh bị một vị bác sĩ thâm niên tính tình không tốt lăm lăm tiếng gào to làm cho hoảng sợ.

Khôi phục tinh thần lại, cô mới phát hiện tiếng chuông reo không ngừng người nọ nói chính là điện thoại di động trong túi mình, cô vội vàng để cái cốc trong tay xuống, vừa nói xin lỗi vừa chạy về chỗ ngồi nhận điện thoại, cũng không nhìn là ai đã lập tức tiếp điện thoại. . .

- A lô, xin chào. - Lòng bàn tay Hứa Mộ Nhan che miệng, đi tới hành lang, một mặt nhỏ giọng nói.

- Thiếu phu nhân, ngại quá đã làm phiền cô, tôi là thư ký An Thần của Bùi Tổng, có thể phiền cô đưa di động cho Bùi Tổng nghe một lát được không? - Giọng điệu của anh rất cấp bách.

- Hà? - Nghe được vẻ mặt cô mơ hồ chớp chớp mắt hỏi.

- Vì từ xế chiều điện thoại Bùi Tổng bắt đầu không gọi được, công ty đột nhiên có việc gấp cần báo cáo với anh ấy. - Thư ký giải thích.

Hứa Mộ Nhan dùng thời gian mấy giây mới hiểu được, anh ta cho rằng cô và Bùi Lạp Minh ở cùng nhau, đúng không?

- Chuyện đó, anh ấy. . . anh ấy không ở cùng tôi.

Bên đầu điện thoại kia trầm ngâm một lát, thì thảo nói:

- Đây thật lạ, tôi nghĩ là anh ấy đi chúc mừng sinh nhật cùng với cô.

Chúc mừng sinh nhật?

Nghe hai chữ này, lòng Hứa Mộ Nhan hoàn toàn đều là kinh ngạc. Một giây kế tiếp cô mới thực sự chứng thực với thư ký:

- Anh vừa nói hôm nay là sinh nhật anh ấy?

- Đúng vậy thưa thiếu phu nhân. Không phải cô và Bùi Tổng không sống chung đấy chứ? - Trong giọng điệu của thư ký tồn tại một tia không thể tưởng tượng nổi.

- Chuyện này. . . chuyện này. . . bởi vì hôm nay bệnh nhân tương đối nhiều, nên tôi dự định đợi đến sau khi tan việc mới đi cùng với anh ấy.

Hứa Mộ Nhan vội vàng tìm lý do bào chữa nói, nếu để người khác biết ngay cả sinh nhật chồng mình một chút cô cũng không biết, chẳng phải sẽ bị cười nhạo. . .

- A, hoá ra là như vậy, tôi hiểu được, vậy tôi tìm kỹ chút nữa, ngại quá đã quấy rầy công việc của cô.

Nghe vậy, lúc anh ta sắp cúp điện thoại Hứa Mộ Nhan vội vàng kêu lên:

- Đợi chút. . . Tôi. . . dù sao tôi cũng xong việc rồi, có thể đi tìm anh ấy với anh không?

Lời tác giả:

Bùi thiếu của chúng ta đi đâu đây? Cùng nhau nhìn xem, sắp tới Hứa Mộ Nhan sẽ nghe được một bí mật làm cô chấn động. . . Các cô bé hãy bảo vệ thật tốt, nếu không thành thơ nhỏ giọt -. – (nói thật đấy lời tác giả em chém gần 60%)

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Bí Mật Kinh Người

Thành phố A đêm thu gió lớn từng trận, hai tay Hứa Mộ Nhan ôm vai đứng dưới cao ốc tập đoàn Bùi thị đợi thư ký An Thần xuống. . .

Từ miệng thư ký mới biết được hôm nay là sinh nhật của anh, Hứa Mộ Nhan chỉ cảm thấy cả trái tim giống như bị lấp đầy một cỗ mờ mịt không thể lý giải cũng không biết phải làm thế nào. Bùi phu nhân như cô thật thất trách, giờ phút này nội tâm của cô bị từng hồi cảm giác áy náy bao trùm. . .

Thì ra hôm nay là sinh nhật của anh. . .

Nhưng cô lại hoàn toàn không biết. . .

Sau đó Hứa Mộ Nhan gọi liên tiếp nhiều cuộc điện thoại cho anh, nhưng Bùi Lạp Minh không nhận, giờ này anh ở đâu?

- Đều do hôm nay tôi quá bận. - Khi lên xe, Hứa Mộ Nhan mở miệng yếu ớt đầy áy náy.

Nhìn lông mày cô nhíu chặt, An Thần dịu dàng an ủi:

- Thiếu phu nhân, không có chuyện gì đâu, cô đừng quá lo lắng.

- Tôi gọi nhiều cuộc điện thoại cho anh ấy, anh ấy cũng không nhận, tôi là Bùi phu nhân nhưng thật sự rất thất trách. - Biết rõ người không biết không có tội, nhưng Hứa Mộ Nhan vẫn không nhịn được tự trách mình,

chẳng qua có lẽ anh cũng không có dự định tổ chức sinh nhật cùng cô thôi. .
.

Tuy quan hệ giữa cô và Bùi Lạp Minh có chút chuyển biến tốt, có điều vẫn chưa tới mức độ thân thiết, chỉ vì còn có ngăn cách bọn họ là Hứa Mộ Thanh. . .

- Tôi nghĩ Bùi tổng sẽ không trách cô, vì sự kiện hình khiêu dâm lần đó, tôi thấy xem ra tình cảm của hai người rất tốt. Nhìn anh ấy đang học cách từ từ buông tình yêu với Hoắc Noãn xuống, tôi cũng cảm thấy vui mừng cho anh ấy. – Đôi mắt lái xe An Thần lộ ra sự vui mừng.

“A. . . lần đó chỉ có thể nói phối hợp diễn xuất của mình và Bùi Lạp Minh rất tốt, nếu không những ký giả kia làm sao dễ dàng bỏ qua tin tức có giá trị như vậy.”

“Đợi chút, anh ta. . . anh ta vừa nói gì?”

Bùi Lạp Minh Chính đang học cách từ từ buông tình yêu với Hoắc Noãn xuống?

Người anh ta yêu không phải chị của cô Hứa Mộ Thanh sao?

Chuyện gì xảy ra vậy?

- Thư ký An chuyện đó, anh nói sai rồi, trước khi Bùi tổng kết hôn với tôi, không phải yêu chị gái Hứa Mộ Thanh của tôi sao?

- Dĩ nhiên không phải thừa thiếu phu nhân, xem ra đối với chuyện của Bùi tổng cô cũng không biết nhiều. Cũng khó trách, dù sao đoạn chuyện cũ kia đối với Bùi tổng mà nói là đả kích quá lớn, anh ấy không muốn nhắc tới cũng là chuyện thường tình. - An Thần đang lái xe bất thành lỉnh phun ra một câu.

- Chuyện đó. . . An thư ký, anh có thể nói cho tôi biết nhiều hơn một chút không?

Lời nói vừa rồi của An Thần, khiến Mộ Nhan vừa giật mình vừa kinh ngạc phải trợn to mắt.

- Thật ra thì Bùi Tổng từng nói với tôi, khi anh ấy biết chị gái Hứa Mộ Thanh của cô có diện mạo cực kỳ giống Hoắc Noãn trong các vô số các cô gái, khi đó anh ấy liền rất si mê chị cô, thậm chí quyết định cưới cô ấy. Nhưng tạo hóa trêu người, không ngờ chị cô lại mắc bệnh ung thư. Có điều cứ như vậy cũng chưa chắc là không tốt, ít nhất chị cô vĩnh viễn không biết thật ra thì Bùi Tổng vẫn coi cô ấy như một thể thân của người khác để yêu.

Lời nói của An Thần như một quả pháo nặng ngàn cân, trong nháy mắt ném vào toàn thân Hứa Mộ Nhan, từng dây thần kinh, từng tế bào. . .

Mà giờ khắc này trong đôi mắt cô ngập đầy khiếp sợ, kinh ngạc, đầy ánh sáng phức tạp, không dám tin. . .

Hóa ra, hóa ra người Bùi Lạp Minh yêu không phải là chị gái của cô, Hứa Mộ Thanh!

Hóa ra chị gái của cô cũng chỉ là một thể thân. . .

Như vậy sở dĩ Bùi Lạp Minh Chi hận cô không thể cứu sống chị, không phải vì yêu chị cô, đơn giản là vì khuôn mặt Hứa Mộ Thanh cực kỳ giống Hoắc Noãn. Nói cho cùng chỉ vì anh luyện tiếu gương mặt đó của Hứa Mộ Thanh!

Lúc này, Hứa Mộ Nhan chỉ cảm thấy trong lòng rối bời như bị sụp đổ hết, đủ các loại suy nghĩ đan chen nhau rối ren như sóng biển mãnh liệt vỗ vào trong lòng, chấn động, mà cô cũng không biết nguyên nhân. . .

A. . .

Như vậy xem ra, quả nhiên anh đối với phụ nữ đủ lạnh tình, hơn nữa cậy vào ưu thế của bản thân lừa được không ít các cô gái có dáng dấp tương tự Hoắc Noãn yêu anh. . .

Giờ khắc này Hứa Mộ Nhan không biết có nên cảm thấy may mắn không, vì Bùi Lạp Minh cưới cô không phải vì diện mạo cô giống Hoắc Noãn, chỉ là vì hận, cô không phải trở thành thể thân đáng thương. . .

Nhìn sắc mặt cô trắng bệch có bị chút ít chấn động, An Thần lo lắng nói:

- Thiếu phu nhân cô không sao chứ?

- Tôi. . . tôi không sao. . . thư ký An, nếu anh ấy yêu Hoắc Noãn, tại sao không kết hôn với cô ấy?

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tạo Hóa Trêu Người

Giờ khắc này Hứa Mộ Nhan không biết có nên cảm thấy may mắn không, Bùi Lạp Minh cười cô không phải vì diện mạo cô giống Hoắc Noãn, chỉ là vì hận, cô không phải trở thành thể thân đáng thương. . .

Nhìn sắc mặt cô trắng bệch có chút ít chấn động, An Thần lo lắng nói:

- Thiếu phu nhân cô không sao chứ?

- Tôi. . . tôi không sao. . . thư ký An, nếu anh ấy yêu Hoắc Noãn, tại sao không kết hôn với cô ấy?

An Thần dừng một chút, khẽ thở dài một hơi nói:

- Nói đi nói lại vẫn là tạo hóa trêu người, một ngày trước lúc bọn họ chuẩn bị chụp hình cưới, Hoắc Noãn đột nhiên bị bắt cóc, Bùi tổng đem tiền đi chuộc người, ai ngờ phía sau đột nhiên có một đám cảnh sát đi theo, thật ra thì lúc ấy chúng tôi không hề báo cảnh sát, chỉ muốn mau chóng dùng tiền trao đổi con tin, vậy nên lúc đó Bùi tổng rất hoang mang, sau đó bọn cướp kéo Hoắc Noãn cùng nhau nhảy xuống biển, từ ngày ấy trở đi Bùi tổng giống như người điên cho người ra biển tìm vớt, tuy nhiên vẫn không hề có tin tức. Mặc dù sau này Bùi tổng không tiếp tục tìm kiếm thi thể, nhưng tôi biết qua nhiều năm như vậy anh ấy vẫn không thể buông Hoắc Noãn xuống, nên anh ấy mới không ngừng tìm các cô gái có diện mạo tương tự, tìm kiếm bóng dáng Hoắc Noãn từ trên người các cô ấy.

- Xem ra anh ấy đối với Hoắc Noãn là tình sâu vô cùng!

- A, khi đó trong tình yêu Bùi tổng chỉ một lòng, chẳng qua cái chết của Hoắc Noãn là đả kích quá lớn đối với anh ấy, tới sau này anh ấy đã không còn nghiêm túc trong tình yêu nữa. Nhưng bây giờ có thiếu phu nhân ở bên cạnh Bùi tổng, tôi tin chắc một ngày nào đó Bùi tổng sẽ quên được.

Cô?

Cô có thể khiến anh ta từ từ tháo gỡ khúc mắc sao?

Mặc dù Hứa Mộ Nhan không dám khẳng định, nhưng cô sẽ cố gắng, bởi vì cô yêu anh, nên cô không muốn nhìn thấy anh khổ sở. . .

- Có điều thiếu phu nhân, tốt nhất cô đừng nhắc tới Hoắc Noãn trước mặt Bùi tổng, tôi không muốn thấy dáng vẻ chán nản của anh ấy

- Tôi biết rồi, anh yên tâm tôi không phải người hay nhiều chuyện.

Vì không muốn tiếp tục cái đề tài nhạy cảm này, ngay sau đó Hứa Mộ Nhan hỏi:

- Đúng rồi, chúng ta phải đi đâu tìm anh ấy?

- Bỗng nhiên tôi nhớ ra Bùi tổng có một thói quen, mỗi lần ở trong tình huống gặp phải chuyện khẩn cấp cần bình tĩnh lại, bình thường thì anh ấy sẽ đến. . ."

- Anh nói anh biết bây giờ anh ấy đang ở đâu sao?

Anh gật đầu một cái:

- Bây giờ tôi vẫn chưa chắc chắn lắm, chúng ta phải đến đó tìm thử. . .

- Vậy. . . công ty của các anh đã xảy chuyện cực kỳ khẩn cấp sao? - Vấn đề này liên quan chuyện làm ăn cơ mật, khả năng rất lớn cô sẽ không lấy được đáp án, nhưng vẫn không nhịn được hỏi ra miệng.

- Vâng, trước mắt có chút chuyện. - Quả nhiên, An Thần trả lời vừa hàm súc vừa đơn giản, vẻ mặt cũng khẽ có biến hóa, hình như không muốn nhiều lời.

- Đúng rồi, anh đi theo bên cạnh anh ấy làm việc đã lâu chưa?

- 5 năm rồi. - An thần vừa gật đầu vừa trả lời.

- Oa, lâu vậy! - Một nhân viên nguyện ý đi theo một ông chủ lâu như vậy, điều này chứng tỏ ở một mức độ nào đó anh ta là một ông chủ tốt đấy chứ?

- Chỉ vì, Bùi tổng rất có năng lực làm việc, ánh mắt chuẩn xác, làm lại việc nhanh, tàn nhẫn, chuẩn mực, cho nên đám nhân viên chúng tôi cũng nguyện ý vì anh ấy bán mạng. - Nói xong, nụ cười trên mặt An Thần sâu hơn, sau đó vòng xe qua một con đường lớn khác, Hứa Mộ Nhan ngẩng nhìn ngoài cửa sổ theo hướng rẽ của anh. Người trên đường phố, chuyện và vật giống như đua ngựa thoáng một cái đã qua, cô bất tri bất giác suy đoán giờ phút này Bùi Lạp Minh đang làm gì. . .

- Thiếu phu nhân, chúng ta đến nơi rồi!

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Anh Đã Rõ Ràng

Hứa Mộ Nhan giương mắt nhìn, đúng là câu lạc bộ thể dục cao cấp hẳn, tầm mắt cô xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn lên lầu hai, một cái cửa sổ sát đất lớn ở cuối cùng có một hàng nam nữ đang chạy trên máy tập chạy bộ.

- Anh. . . vừa nói nơi đó là ở chỗ này? - Xuống xe, cô có chút ngạc nhiên, có chút kinh ngạc, đây chính là nơi Bùi Lạp Minh thích tới để ‘làm lạnh suy nghĩ’?

- Mỗi lần tâm tình Bùi tổng không tốt, hình như đều sẽ tới nơi này vận động. - An Thần gật đầu một cái, tạm thời đỗ xe ở bãi đậu xe bên ngoài.

- Vận động? - Tới nơi này tập thể dục, như vậy thì tâm tình sẽ tốt hơn sao?

An Thần không trả lời, nhắc chân đi tới cửa chính bằng kính, có lẽ tiếng cô hỏi quá nhỏ, nên có vẻ như đang lầm bầm lầu bầu.

Hứa Mộ Nhan theo đuôi phía sau anh bước vào câu lạc bộ tập thể dục, phút chốc đẩy cửa chính thủy tinh ra, lại thấy rất nhiều đang chuẩn bị người đi khỏi.

Sau đó cô giơ cổ tay lên liếc liếc về đồng hồ trên tay, phát hiện thì ra đã sắp chín giờ rưỡi rồi, không nhìn được nhìn bốn phía xung quanh, chỉ thấy lúc này trong câu lạc bộ lác đác không có mấy người mặc quần áo thể thao,

còn lại phần lớn là nhân viên mặc đồng phục, đang dọn dẹp, quét dọn lau chùi, đang chuẩn bị tan việc về nhà.

Đi qua quầy, cô nhìn thấy có một phục vụ lễ phép nói với một vị khách:

- Ngại quá thưa tiên sinh, chúng ta đã đóng cửa rồi, hay là trước hết ngài hãy mang những tài liệu và điều lệ hội viên này về tìm hiểu, ngày mai trở lại câu lạc bộ, chúng tôi sẽ làm thủ tục cho ngài tham gia vào câu lạc bộ, được không?

- Bùi tổng chắc không ở bên trong chứ? Người ta cũng đã đóng cửa rồi.

An Thần chỉ đơn giản nói với cô một câu:

- Bùi tổng là Vip ở đây.

- Thư ký An ngài khỏe chứ. - Lúc này một người đàn ông để tóc húi cua, mặc đồng phục không biết từ đâu đi ra, cười chào hỏi với anh, đồng thời cũng lễ độ gật đầu với Hứa Mộ Nhan một cái.

- Tiểu Trần, Bùi tổng có ở trong chứ?

- Vâng, lúc xế chiều Bùi tổng đến đây. - Người này gật đầu một cái, Hứa Mộ Nhan nhìn thấy ở trên túi áo có bảng tên ghi hai chữ quản lý.

Vốn tưởng Bùi Lạp Minh Hội chỉ ở đây tập thể dục hoặc bơi lội gì đó thôi, cho đến khi thư ký dẫn cô đi qua tất cả mấy căn phòng tập thể thao lớn nhỏ, phòng võ đạo, hồ bơi, lại ra bên ngoài, bọn họ mới dừng bước lại ở một căn phòng tập thể thao riêng biệt. Bước vào bên trong phòng, An Thần lại dẫn cô đi tới một sân banh trong góc phòng, trong nháy mắt ánh mắt Hứa Mộ Nhan bị bóng lưng quen thuộc kia thu hút.

Cách tắm thủy tinh lớn trên mặt đất, nhìn tới chỗ anh đang nhanh chóng di chuyển bước đi, vung vọt bóng bàn đều dùng những kỹ xảo không

thường, lộ ra một quả bóng nhỏ màu đen bị anh liên tục dùng sức đánh ra nhiều hướng mà không theo một quy tắc nào, thỉnh thoảng đàn hồi từ trên tường, thỉnh thoảng bắn ngược đến tường bên, hay là tới trước tường bên, tường sau lại bắn ngược đến tường trước. Từng giọt mồ hôi hột chảy trên người anh, giống như bị ướt do dầm mưa, làm áo thể thao của anh ướt một mảng mồ hôi lớn. Không sai, anh đang đánh bóng dội vào tường, một mình đánh bóng với vách tường.

Sân bóng ngoài tường bằng thủy tinh còn có hai cái ghế băng dài, là chuẩn bị cho nhóm người muốn vào đánh banh kế tiếp, An Thần và cô ngồi xuống ở trong đó trên ghế dài, cùng yên lặng trong khi chờ đợi lequydon người đang không ngừng vung đánh, chiến đấu với vách tường.

Nhìn xuyên qua thủy tinh, Hứa Mộ Nhan lẳng lặng nhìn anh đang liên tục đánh bóng với vách tường một cách hết sức chăm chú. Bộ dạng anh mạnh mẽ năm vọt bóng bàn đánh trả giống như có thâm thù đại hận với quả bóng vậy. Một thoáng trong đáy lòng cô có một cỡ cảm giác đau lòng chậm rãi xông lên, hôm nay không phải sinh nhật của anh sao?

Thế nhưng anh lại ở chỗ này một mình cô đơn ở đây đánh bóng dội tường. . .

Bọn họ đã đợi khoảng hơn nửa giờ, nhưng trong phòng đánh Bùi Lạp Minh vẫn vô cùng tập trung tinh thần, hình như một chút cũng không phát hiện thấy hai người đang ngồi trên ghế dài.

- Anh ấy thường tới nơi này chơi bóng sao? - Hứa Mộ Nhan mở miệng phá vỡ sự im lặng.

- Không phải, chỉ có khi tâm tình không tốt anh ấy mới tới đây.

- A, hoá ra là vậy.

- Nhìn dáng vẻ Bùi tổng đánh banh bộ đánh bóng, tôi nghĩ chuyện xảy ra ở tập đoàn hôm nay anh ấy đã biết rồi. . .

Lời tác giả:

Các cô bé thân mến, ủng hộ nhiệt tình, nếu không Lưu Băng sẽ không có động lực oa ~~~ yêu các nàng!

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Có Tiền Thật Tốt

Đột nhiên ‘ầm’ một tiếng, bọn họ không hện mà nhìn về phía âm thanh kia, chỉ thấy cái vọt bị Bùi Lạp Minh vứt trên mặt đất, Giờ phút này giống như con cá chết đáng thương nằm ngang trên mặt đất.

Rồi sau đó anh chậm rãi đi tới góc, cúi người lấy khăn lông màu trắng ra từ trong túi xách thể thao dưới lau lau mồ hôi phập phồng trên mặt, cầm nước suối trong một cái túi khác rót vào trong miệng mình.

Hứa Mộ Nhan và An Thần rồi rút đi về phía anh, anh đẩy cửa kính ra thoáng nhìn thấy Hứa Mộ Nhan, ánh mắt chợt hiện lên một tia hơi ngạc nhiên, nhưng chỉ có một giây anh lập tức khôi phục lạnh lùng trước sau như một, lạnh giọng mở miệng:

- Cậu liên lạc cho Vương luật sư và Lưu luật sư sáng sớm ngày mai đến công ty họp, mặt khác ra sức thu thập tất cả các tài liệu liên quan, trước cuộc họp ngày mai để trên bàn tôi.

Nhìn bộ dạng anh bình tĩnh phân phó An Thần làm việc, chắc hẳn anh đã biết cái tình huống đột phát kia rồi.

- Được, Bùi Tổng.

Sau khi An Thần đi, chỉ còn lại Hứa Mộ Nhan ngây ngốc đứng ở đó, vừa nghĩ tới chuyện hôm nay là sinh nhật anh mà mình cũng không biết, cả người cô nhất thời tựa như đứa trẻ phạm sai lầm đang đợi bị phạt.

Bùi Lạp Minh đi tới ngòai xuống trên ghế dài, liếc mắt về phía không gian còn lại trên ghế dài:

- Ngồi đi.

Hứa Mộ Nhan ngoan ngoãn ngòai xuống mới phát hiện vô số lời nói mở đầu mình định bắt chước vào giờ khắc này đột nhiên tan thành mây khói, lại tính toán nên mở miệng nói gì tiếp theo. Giọng anh trầm thấp hỏi:

- Cô ăn cơm tối chưa?

"Ừng ực ừng ực. . ." Còn chưa mở miệng, bụng đã nóng lòng không đợi kịp mà thay cô trả lời.

Thấy thế, Hứa Mộ Nhan nhất thời cảm thấy rất ngượng, như không có việc gì cúi đầu nhìn sàn nhà, hi vọng vừa rồi anh không nghe thấy, nhưng, anh vẫn nghe thấy thôi!

- Cô đến đại sảnh trước đợi tôi... tôi đi tắm, 5 phút sau trở lại.

Lúc này trên đường phục vụ dẫn Hứa Mộ Nhan đến đại sảnh, cô mới nhận thấy được đèn cả tòa trung tâm thể thao này ngọn đã tắt hơn phân nửa, cũng chỉ còn dư lại mấy cái vẫn sáng ở giữa phòng của Bùi Lạp Minh.

Mà mấy vị phục vụ làm thêm giờ trước mắt này hình như cũng không có ý đuổi người. Cô thuận miệng hỏi một người đang bưng trà phục vụ cho mình:

- Bình thường mấy giờ đóng cửa?

- Chúng tôi thường đóng cửa lúc chín giờ, sau khi làm xong công việc dọn dẹp, đại khái chín giờ rưỡi sẽ tan việc về nhà.

Hứa Mộ Nhan cúi đầu liếc đồng hồ trên cổ tay, kim dài chỉ vào số 12, kim ngắn ở số 10, thì ra là đã 10 giờ rồi.

- Nhưng hôm nay là ngoại lệ, vì Bùi Tổng là Vip của chúng tôi, muốn vận động đến rất trễ cũng không có việc. Nơi ngài vừa mới đi ra là phòng đánh bóng dợt tường dành riêng cho Bùi tổng dành. . .

- Phòng đánh bóng dợt tường riêng?

- Vâng, hàng năm Bùi tổng đều bao thuê sân bóng có tường ngăn kia, cho nên bất luận vào thời điểm nào, nếu Bùi tổng muốn đánh bóng, muốn đánh bao lâu cũng không có vấn đề gì.

- A. . . hiểu. . . - Quả nhiên khi người có tiền tức giận hoặc cảm xúc không tốt muốn phát cũng rất xuất sắc!

- Hiểu chuyện gì? – Ngay sau đó, giọng nói trầm thấp của Bùi Lạp Minh lại vang lên ở nơi giao của hành lang với đại sảnh.

Hứa Mộ Nhan nhìn lại hướng của âm thanh, chỉ thấy mặt anh đang rất hứng thú đi tới. Sau khi rửa mặt anh thay lại bằng áo sơ mi, nhưng áo khoác và quần vẫn giống như đã mặc khi ra cửa lúc sáng. Có lẽ vì mới vừa rửa mặt xong, đánh bóng mấy giờ cũng không thấy anh mệt mỏi chút nào, ngược lại mặt tinh thần rất tốt, nhẹ nhàng khoan khoái tự tại.

Hứa Mộ Nhan từ ghế sa lon đứng lên, thuận miệng cười đáp lại:

- Không có gì, chỉ hiểu được có tiền thật tốt!

Không ngờ một câu cảm khái thốt lên, đối lấy là ánh mắt bình tĩnh của anh, trên mặt hẳn như có loại nặng nề không nói ra miệng:

- Có phải cảm thấy được khắp người tôi toàn mùi tiền?

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Nói Năng Hùng Hồn

Anh đột nhiên tới làm giật mình nặng nề sợ hết hồn, Hứa Mộ Nhan hơi ngẩn ra, sau cười trêu nói:

- Ha ha, khó được khi Bùi tổng tự hiểu mình, khó trách hôm nay mặt trời không xuất hiện.

Nghe vậy, đầu tiên con người đen nhánh của Bùi Lạp Minh không nói một câu, chột sáng lẫm cười một tiếng, chân mày nhú chặt từ từ giãn ra:

- Đi, đi lấp đầy bao tử.

Trên đường ra bãi đỗ xe, đột nhiên Hứa Mộ Nhan nhớ tới hôm nay là sinh nhật của anh, nếu biết đương nhiên cô sẽ không để cho anh bỏ tiền túi của:

- Lần trước anh mời tôi ăn cơm, vậy lần này đến lượt tôi mời!

Coi như để ăn mừng sinh nhật của anh, và vì bọn họ có thể kéo gần khoảng cách chút giữa nhau, đây thật là biện pháp một hòn đá hạ hai con chim!

Trong lòng Hứa Mộ Nhan hài lòng tính toán.

Bùi Lạp Minh gật đầu một cái:

- Được, cô muốn đi ăn ở đâu?

Ừ. . . Hôm nay là sinh nhật anh, không phải các cụ nói sinh nhật phải ăn mì sợi cầu phút trường thọ sao?

- Vậy chúng ta đi ăn mì, về phần địa điểm, anh quyết định đi, anh muốn đi tiệm mì nào cũng được. - Một bát mì chắc cũng không đắt đến kia chứ.

Khóe miệng anh nâng lên lại một lần nữa nói:

- Được.

Nhưng cái phút chốc khi Bùi Lạp Minh dừng xe kia, Hứa Mộ Nhan tức khắc hồi hận!

Đó là trong những khách sạn năm sao lớn nổi tiếng!

Trước kia cô từng tới đây một lần với ba, không phải vì món ăn có vẻ thiếu thốn của bọn họ tốt bao nhiêu, mà vì một chữ đắt, cho nên rất nhiều người của xã hội thượng lưu thích tới nơi này trao đổi buôn bán.

Hứa Mộ Nhan ngồi ở trong xe sững sờ ngắm nhìn kiến trúc tráng lệ trước mắt, mặc dù còn chưa xuống xe, nhưng xuyên qua một mảng thủy tinh lớn và hai cánh cửa tự động, cô đã bị người bên trong đại sảnh này đoạt đi ánh mắt, ánh đèn trong suốt lóe lên như hồng thủy làm cho kinh hãi!

Bùi Lạp Minh nhìn vẻ mặt cô nghiêm túc nói:

- Chúng ta đến rồi.

- Tôi biết. - Hứa Mộ Nhan cứng ngắc nở ra một nụ cười, trong lòng lại hung hăng ở co quắp!

Xong rồi xong rồi, một bát mì ở đây phải mất bao nhiêu tiền đây?

Nhất định là anh ta cố ý, cố ý muốn trên người cô mang tiền của cô ra ngoài một lần ăn sạch, khiến cô đại xuất huyết một trận!

Sau đó mặt Bùi Lạp Minh vô tội nhìn về phía cô:

- Vậy chúng ta xuống xe đi, tôi đói rồi.

Được rồi! Được rồi! Ai kêu mình nói muốn mời anh ta đây?

Lúc Hứa Mộ Nhan chuẩn bị xuống xe, chỉ cảm thấy hai chân thật sự giống như bị keo dán dính chặt . . .

“Hứa Mộ Nhan, mày cho tao một chút tiền đồ, không thể bị Bùi Lạp Minh xem thường, cũng chỉ là một bát mì thôi mà!”

Vừa xuống xe, anh giao chìa khóa cho em trai nhào tới trước mặt bãi đỗ xe, Hứa Mộ Nhan không muốn cho anh nhìn thấy khuôn mặt mình găng gượng cười khổ, vì vậy cô quyết định đi trước anh.

Cô cũng không quay đầu lại bước lên bậc thang đá cẩm thạch của khách sạn thì lúc đó chợt nghe Bùi Lạp Minh ở phía sau nhẹ giọng hô:

- Hứa Mộ Nhan, cô muốn đi đâu?

Cô xoay người tràn đầy nghi hoặc nhìn anh:

- Ăn mì!

- Đúng vậy, nhưng không phải khách sạn năm sao này, là ở đây.

Dứt lời, ngón tay Bùi Lạp Minh chỉ xéo về đối diện, một quán mì nhỏ bị khí phái hoa lệ của khách sạn năm sao lớn này che lấp, hoàn toàn không làm cho người ta chú ý tới, sau đó khéo miệng anh thoáng qua mỉm cười với cô.

Nhìn vẻ mặt Bùi Lạp Minh nhin cười, cô biết lần này mình bị anh ta lừa gạt thâm sâu rồi!

Thấy nét mặt cô nổi giận, hình như Bùi Lạp Minh rất hài lòng, ngay sau đó nhếch môi mở miệng nói:

- Đi thôi! - Sau đó xoay người đi tới trước mặt quán đơn sơ kia.

Giờ khắc này, Hứa Mộ Nhan chỉ cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, bây giờ cô hoàn toàn không có biện pháp dùng suy nghĩ của người bình thường đối với anh. Không thể không nói Bùi Lạp Minh xác thực là một người đàn ông làm cô khó có thể nắm bắt!

Cô cứ như vậy không cam tình bất nguyện đứng trên bậc thang ở khách sạn năm sao, nhìn chăm chăm vào bóng lưng to lớn đẹp mắt của anh. . .

Trong lúc nhất thời ngàn vạn suy nghĩ. . .

Đi hai bước, nhận thấy được Hứa Mộ Nhan không đuổi theo, anh quay đầu lại nhún nhún vai, liến thoắng cứ như đúng rồi nói:

- Tôi suy nghĩ vì túi tiền của cô, nếu như cô kiên trì muốn ăn ở khách sạn năm sao, tôi cũng không sao cả, dù sao cũng không phải là tôi bỏ tiền.

Tốt lắm!

Lần này anh ta thắng!

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Không Hề Tầm Thường

Cô cứ không cam tình nguyện đứng trên bậc thang ở khách sạn năm sao như vậy, nhìn chăm chăm vào bóng lưng to lớn đẹp mắt của anh. . .

Trong lúc nhất thời ngàn vạn suy nghĩ. . .

Đi hai bước, nhận thấy được Hứa Mộ Nhan không đuổi theo, anh quay đầu lại nhún nhún vai, liền thoảng cứ như đúng rồi nói:

- Tôi suy nghĩ vì túi tiền của cô, nếu như cô kiên trì muốn ăn ở khách sạn năm sao, tôi cũng không sao cả, dù sao cũng không phải là tôi bỏ tiền.

Tốt lắm!

Lần này anh ta thắng!

Không ngờ trong quán nhỏ nhỏ có nhiều người như vậy, vừa vào cửa đã thấy bàn ghế đầy người ngồi, còn dư lại là con đường nhỏ hẹp vừa đủ để khách hàng đi.

Nơi này không có thực đơn, tất cả thức ăn có thể phục vụ đều viết trên một cái bản đen treo trên tường sau quầy bán hàng. Sau khi đi vào chuyện đầu tiên cần làm là đến quầy bán hàng gọi món, trả tiền.

Ở chỗ này Bùi Lạp Minh không phải là tổng giám đốc ngồi tít trên cao, cũng không phải ông chủ có ‘đặc quyền’ gì nữa, ông chủ của hàng càng không biết anh là ai, sau khi anh trả tiền giống như mọi người tự phục vụ

bụng thức ăn tối, tìm chỗ ngồi trống trong không gian chật chội nhỏ hẹp này ngồi xuống.

Có lẽ đều đã rất đói bụng, có lẽ bên cạnh còn có người ngồi, cũng có lẽ vì tiếng người ồn ào quá huyên náo, Hứa Mộ Nhan và anh chỉ là lặng lẽ ăn những sợi mì trước mặt từng người.

Thừa dịp Bùi Lạp Minh không chú ý thì cô len lén ngược mắt liếc anh một cái.

Giờ phút này tóc trên đỉnh đầu anh vì vừa rồi rửa mặt mà chưa sấy khô nên có chút xốc xếch rối bù, nhưng lại làm cho anh có vẻ cương quyết bướng bỉnh, hiện ra một chút lười biếng.

Trong đầu cô không khỏi hiện lên lời nói hồi nãy An Thần đã nói với cô, tin rằng nhất định cô vợ chưa cưới bị mất xác đó của anh rất ưu tú, nếu không sao anh lại nhớ mãi không quên như thế?

- Hứa Mộ Nhan, cô nhìn đã lâu rồi, nhìn nữa tôi sẽ thu phí.

OMG, bị phát hiện rồi!

Hứa Mộ Nhan dời tầm mắt lại vào trong chén, cúi đầu nhét thức ăn vào trong miệng, cố gắng che sự lúng túng của mình.

Sau đó, cô nghe anh ở đối diện phát ra tiếng cười trộm.

Thấy thế, Hứa Mộ Nhan vừa then vừa giận, thuận miệng biện lý do cho mình:

- Anh đừng suy nghĩ nhiều, vừa rồi tôi nhìn anh không có ý gì cả, bởi vì thấy trên đầu anh có vụn gầu chưa sạch, còn suy nghĩ anh có thể có thói quen ăn ở nơi như thế này.

Thói quen, nhưng anh chợt thu lại khuôn mặt tươi cười, mặt nghiêm túc:

- Nếu nói thói quen thì thật ra cũng chỉ là mọi người không ngừng lựa chọn lặp lại một lý do một phương thức sống.

- Cho nên?

- Cho nên chỉ cần một người nguyện ý, nhiều khi có thói quen hay không có thói quen đều không phải là lý do. - Anh chau chau mày, chậm rãi chia sẻ quan điểm của mình.

Ừ, hình như anh nói có chút đạo lý.

Nhìn bộ dạng Hứa Mộ Nhan chuyên tâm suy nghĩ, anh cười, nhưng lần này ánh mắt là cực kỳ ấm áp.

Cô hơi ngượng ngùng cúi đầu, tiếp tục chuyên tâm ăn mì sợi chưa xong trước mặt.

- Đúng rồi, cô đã ngắm cảnh đêm của thành phố A chưa?

- Hà? Không có. - Kể từ khi đi làm tới nay, mỗi ngày cô đều đi sớm về trễ, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện ngắm cảnh đêm.

- Muốn đi xem không?

Khi bọn họ bước ra khỏi quán mì, bầu trời chợt nhje nhàng rả rích mưa phùn, Bùi Lạp Minh tự nhiên sát vào nhanh chóng cởi áo khoác trên người xuống che trên đỉnh đầu cả anh và Hứa Mộ Nhan.

Khoảnh khắc kia vừa bắt đầu, cô và anh vai kề vai núp dưới áo khoác của anh tránh cơn mưa phùn sầu triền miên. Hứa Mộ Nhan thấy rõ tim mình đang không ngừng nhảy lên, hơn nữa càng lúc càng nhanh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lớp quần áo. . .

Hôm nay anh làm sao vậy?

Không bình thường khiến Hứa Mộ Nhan có chút ngạc nhiên. . .

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Thật Là Kỳ Quái

Hôm nay anh làm sao vậy?

Không bình thường khiến Hứa Mộ Nhan có chút ngạc nhiên. . .

Trong chốc lát bọn họ đã đi tới trước khách sạn năm sao cao cấp kia, vừa bước vào đã nhìn thấy phục vụ liên tục lễ độ cúi chào Bùi Lạp Minh Lễ:

- Bùi Tổng khỏe!

Lúc này quản lý mặc áo khoác tây trang càng thêm ân cần bước nhanh đi tới chỗ bọn họ, vẻ mặt lấy lòng:

- Bùi tổng gần đây ngài rất bận sao, một thời gian rồi chúng tôi không thấy ngài đến.

Không cần nói, nơi này cũng là một trong những nơi anh thường tới. . .

Hứa Mộ Nhan giống như con mèo nhỏ theo đuôi ở sau lưng Bùi Lạp Minh, quản lý đích thân dẫn bọn họ tới một căn phòng đặc biệt ở cuối hành lang, đợi sau khi họ ngồi xuống quản lý khẽ cúi người, cung kính hỏi Bùi Lạp Minh:

- Bùi tổng, lần trước rượu vang Caber-net-Sauvi-gnon ngài vẫn chưa dùng xong, không biết tối nay ngài có muốn thưởng thức không?

Bùi Lạp Minh cũng không lập tức đáp lại, xoay ngược lại hướng về phía Hứa Mộ Nhan:

- Cô muốn uống gì?

- Cho tôi một ly nước chanh mật ong thôi. - Cô đương nhiên biết rõ tửu lượng của mình, hơn nữa vào buổi tối cô cũng không thích uống rượu, không tốt với da. . .

- Hai ly nước chanh, tửu lượng của bác sĩ Hứa của chúng ta vô cùng tệ, hôm nay cũng đừng lấy rượu vang ra lãng phí. - Làm như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Bùi Lạp Minh nở nụ cười nhạt chuyển sang nói với quản lý.

Người này. . .

Cái gì gọi là hôm nay cũng không cần lấy ra lãng phí?

Anh lo lắng rượu vang của anh, cô lại lo lắng khi say rượu sẽ luống cuống hơn!

Chợt, trước mắt Hứa Mộ Nhan không khỏi hiện lên chuyện lần trước cô về nhà sau khi say rượu, ngoài ý muốn hôn môi với Bùi Lạp Minh, sau đó trên khuôn mặt trắng trẻo bị một tầng đỏ ửng bao trùm. . .

Trong phòng có một phiến cửa sổ thủy tinh rộng lớn, mặc dù không biết là đang ở tầng mấy nhưng cũng có thể xác định là rất rất cao, cao đến mức đủ để khiến tầm nhìn của Hứa Mộ Nhan trở nên xa rộng không có chút trở ngại, ở trên cao quan sát quang cảnh mê ly của thành phố A.

Ban đêm được đèn neon thấp sáng, thành phố A tựa như một khu rừng đô thị đầy màu sắc, rực rỡ lộng lẫy, mỹ lệ mê người. Đặc biệt lúc này có mưa phùn bay liên miên, có một tầng sương mù thật mỏng khiến ngoài cửa sổ. Tất cả giống như được khoác lên một lớp đường trắng như xôi, xa hoa mê người.

- Nói thật, lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên tôi ở chỗ cao thế này ngắm nhìn thành phố A, cảnh đêm thật sự rất đẹp. - Hứa Mộ Nhan uống một chút nước chanh được trang trí trong tay, nhẹ tựa lên cửa kính, mắt nhìn ra tầm nhìn ngoài cửa sổ mê người, không nhìn được mà tán thưởng.

Bùi Lạp Minh đứng dậy đi tới bên cạnh cô, im lặng không nói gì đứng bên cô, cùng nhau nhìn ra cảnh sắc rực rỡ ngoài cửa sổ.

- Ah, cái đó là bệnh viện của chúng tôi phải không? – Mọi cảnh vật ngoài cửa sổ chợt trở nên thật nhỏ bé, mà Hứa Mộ Nhan như đứa bé được kẹo phần khởi chỉ vào một cảnh vật đã bị thu nhỏ đi rất nhiều lần ở ngoài cửa sổ, không ngừng tìm tòi.

- Có mang son môi không? - Đột nhiên, Bùi Lạp Minh mở miệng hỏi.

- Son môi? - Hứa Mộ Nhan mờ mịt nghiêng đầu nhìn anh ở bên cạnh, nhẹ chau lông mày tò mò hỏi.

- Ừ, lip-stick. - Bùi Lạp Minh nhẹ nhàng gật đầu, dùng tiếng Anh lặp lại.

Một đấng mày râu như anh thì lấy son môi làm gì?

Mặc dù rất thắc mắc nhưng Hứa Mộ Nhan vẫn đi thẳng tới ghế sofa bên cạnh, lấy son từ túi xách của mình ra:

- Được, cho anh, có điều anh cần son môi làm gì?

Nhận lấy son môi trong tay cô, Bùi Lạp Minh thoáng quan sát cô:

- Cái này cho tôi, lần sau tôi đưa cho cô một cái mới.

Thấy thế mày cô càng nhú sâu lại, thật là một người đàn ông kỳ quái. . .

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Gánh Nặng Của Anh

Một đấng mày râu như anh thì lấy son môi làm gì?

Mặc dù rất thắc mắc nhưng Hứa Mộ Nhan vẫn đi thẳng tới ghế sofa bên cạnh, lấy son từ túi xách của mình ra:

- Được, cho anh, có điều anh cần son môi làm gì?

Nhận lấy son môi trong tay cô, Bùi Lạp Minh thoáng quan sát cô:

- Cái này cho tôi, lần sau tôi đưa cho cô một cái mới.

Thấy thế mày cô càng nhúu sâu lại, thật là một người đàn ông kỳ quái. . .

Thắc mắc của Hứa Mộ Nhan nhanh chóng được giải đáp, chỉ thấy anh mở son môi ra, nhẹ nhàng linh hoạt xoay tròn thổi son môi màu hồng, không nhanh không chậm lần lượt vòng vòng trên cửa sổ thủy tinh, sau đó lại vòng vòng vẽ ra rất nhiều nhà cao tầng.

Không bao lâu, lúc này cảnh vật ngoài cửa sổ nhỏ bé nhìn giống như bản đồ 3D, Bùi Lạp Minh vừa vẽ nói về hướng này:

- Nơi này về sau sẽ là một khu dân cư màu xanh lá cây rất lớn, người ở trong đó ngoài được lên mạng miễn phí còn có thể sử dụng rất nhiều thiết bị đồ điện tiết kiệm năng lượng. . . Nơi này, nơi này, đều là nơi trước mắt công ty tôi đang triển khai thác kế hoạch. . .

Hứa Mộ Nhan chớp mắt cũng không chớp đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt dùng son môi của cô trên ‘bản đồ thủy tinh’ vẽ lên bản đồ sự nghiệp của mình. Nhìn ánh mắt anh lấp lánh, nghiêm túc vẽ ra trên đó những thứ kiểu dáng kiến trúc xinh đẹp, trong khoảnh khắc này, lòng cô lại có rung động không nói ra được. . .

- 5 năm trước, sau khi phong trào IT nước Mỹ ra đời và phát triển tan biến, thay vào đó là văn phòng bất động sản dậy sóng, nhưng cũng vì vậy mà ngành công nghiệp tài chính theo, hiện tại tài chính bất động sản cũng tiêu tan rồi, chủ đề dậy sóng tiếp theo chính là tiết kiệm năng lượng bảo vệ màu xanh giảm khí cacbonic. Trong ý tưởng màu xanh này ai có thể linh hoạt ra tay trước người đó chính là người thắng. . .

Nói đến đây, Bùi Lạp Minh đột nhiên dừng lại, ánh mắt trong nháy mắt trở nên thâm trầm, chăm chú nhìn ra xa ngoài cửa sổ, một hồi lâu mới như có điều suy nghĩ chậm rãi nói:

- Có người nói đứng ở chỗ cao sẽ nhìn xa hơn, nhưng vài năm nay tôi lại phát hiện một khi người đã đứng ở vị trí cao thì lúc nào cũng sợ ngã hơn so với khi đứng ở mặt đất bằng phẳng.

Lông mày rậm của anh khẽ nhăn lại, dường như vì có cảm xúc mà phát tiết ra. . .

Không biết có phải là ảo giác của mình hay không, Hứa Mộ Nhan cảm thấy hình như tối nay tâm tình của anh có chút biếng nhác. Nhiều khi chỉ cười không đáp, thái độ đối với cô cũng không lạnh lùng mặt đối mặt giống như trước kia, nghĩ tới đây, lòng của cô không biết sao lại xông ra một tia khác thường. . .

- Tuy rằng như thế, nhưng trên thế giới này vẫn có rất nhiều người không ngừng muốn đến được vị trí cao. . .

Sau đó, Hứa Mộ Nhan nhẹ giọng nói tiếp.

Bùi Lạp Minh nghiêng sang cúi đầu nhìn Hứa Mộ Nhan đứng bên cạnh hỏi:

- Trong đó bao gồm cả cô sao?

- Tôi?

Hứa Mộ Nhan không khỏi có chút sững sờ, không ngờ anh sẽ hỏi như vậy. Cô ra vẻ suy tư một phen sau trêu ghẹo nói:

- Bởi vì tôi thích mang giày cao gót nên sợ leo được quá cao sẽ treo chân bất cứ lúc nào.

Nghe được câu trả lời của nàng, khóe miệng Bùi Lạp Minh giương nhẹ, giọng nói rất dịu dàng:

- A, cô là cô gái nhất gan.

Mặc dù Bùi Lạp Minh đang cười, nhưng vết nhăn giữa trán vẫn như cũ không thả lỏng ra. Tối nay anh thật sự khiến Hứa Mộ Nhan nhìn không thấu.

- Đúng rồi, tôi nghe thư ký An Thần bảo anh nói trong công ty anh có tình huống bất ngờ, có phải rất nghiêm trọng không? - Cảm giác Hứa Mộ Nhan nói cho cô biết, khác thường tối nay của anh có thể có liên quan với tình huống khẩn cấp này.

Nghe vậy, Bùi Lạp Minh Vi giật mình, không ngờ cô gái nhỏ này rất thông minh. Mặc dù là khó giải quyết chút, nhưng anh sẽ không để cho những thứ mờ mờ ma mờ quỷ cản trở kế hoạch kia được như ý. Suy nghĩ sắc bén như cây kim ngưng tụ một chút trong mắt anh có điều nánh chóng lướt qua rồi biến mất. . .

Trầm ngâm một hồi, Bùi Lạp Minh nghiêng mặt sang bên nhìn cô, nhàn nhạt mở miệng:

- Thật ra có một số việc tựa như chơi bóng dội tường vậy, khi bóng bay trở lại vào ta, không nên một mực muốn dùng sức đánh bóng bay đi, mà phải nên đánh nó trở về dọc theo con đường tương tự.

Nghe vậy, Hứa Mộ Nhan thẳng người nhìn chăm chăm anh ở trước mắt. Không biết sao, cảm giác hôm nay lời anh nói ra đều rất sâu xa, sâu xa làm cô không biết nên tiếp nhận như thế nào.

Có điều bất kể như thế nào thì hôm nay là sinh nhật của anh, cô thật lòng hi vọng anh có thể trải qua trong vui vẻ, ít nhất vui vẻ qua hết ngày hôm nay.

A!

Đúng rồi, sinh nhật của anh!

Hứa Mộ Nhan ngay sau đó giơ tay lên liếc mắt về đồng hồ trên cổ tay, còn có 10 phút nữa là đến 12 giờ, cô vội vàng nhanh nhẹn chạy đến trước cửa sổ thủy tinh, cầm son môi lên bị anh bỏ lại dưới cửa sổ thủy tinh. Bàn tay nhỏ bé vung lên viết ra một đoạn văn trên cửa sổ thủy tinh trống không: "Bùi Lạp Minh, chúc anh sinh nhật vui vẻ, hi vọng mỗi ngày của anh đều thật vui vẻ, mau chóng buông gánh nặng trong lòng xuống!"

Để son môi xuống, Hứa Mộ Nhan giương mắt nhìn anh mỉm cười, nụ cười này thoáng qua thật tự nhiên giống sen trong hồ sạch sẽ thuần khiết, làm trái tim anh bất giác ấm áp.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Bốn mắt chạm nhau, Hứa Mộ Nhan nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của anh đột nhiên thoáng qua một tia kinh ngạc, rồi sau đó đó lảng lạng đưa mắt nhìn cô, tựa như đang tự hỏi cái gì đó.

- Nếu như hôm nay là sinh nhật của cô, cô sẽ có ước vọng gì?

- Ước vọng trogn sinh nhật sao có thể tùy tiện nói ra, nói ra cũng không linh nghiệm.

Thật ra thì ước vọng sinh nhật của tôi chính là hi vọng có một ngày anh sẽ thích tôi, như vậy bao dung, nỗ lực và chờ đợi trước kia tôi bỏ ra sẽ không bị lãng phí. . .

Bùi Lạp Minh, đây chính là ước vọng duy nhất của tôi, khi nào anh mới có thể hiểu?

Mắt Bùi Lạp Minh khóa chặt trên khuôn mặt bình tĩnh của cô, một hồi lâu anh dịu dàng mở miệng:

- Cám ơn cô, thật ra thì ngay cả bản thân tôi cũng quên hôm nay là sinh nhật của mình.

Hứa Mộ Nhan nhìn Bùi Lạp Minh chậm rãi đi về phía mình, không khỏi bị nụ cười ấm áp trên mặt nhất mặt anh mê hoặc, rồi ngay sau đó anh cúi người, môi ấm áp lập tức chặn môi cô lại. . .

Ầm ——

Hứa Mộ Nhan chỉ cảm thấy tức khắc có một dòng điện chạy qua môi cô, khủng bố toàn thân. . .

Vẻ mặt kinh ngạc!

Mà ánh mắt của cô cũng mở rất lớn, rất lâu không thể phản ứng kịp. . .

Đây là lần thứ hai cô nhìn lông mi dày đậm trên mắt anh ở khoảng cách gần như vậy. Khoảng cách gần như vậy nghe thấy cả hơi thở nóng rực mê người trên người anh, Hứa Mộ Nhan chỉ cảm thấy trái tim đập rất nhanh. . rất là nhanh. . .

Giống như qua một thế kỷ thật lâu, Bùi Lạp Minh mới nhẹ nhàng rời khỏi cô:

- Cô biết không? Cô không được yêu đâu đấy.

Hứa Mộ Nhan muốn mở miệng, nhưng cổ họng giống như bị cái gì đó chặn lại, một câu cũng không nói lên được. . .

An Thần nói tốt nhất là không được nhắc tới Hoắc Noãn trước mặt anh, cô cũng biết anh vẫn không buông được Hoắc Noãn, nhưng cô không quan tâm, thật sự không quan tâm. . .

- Cám ơn cô đã cùng tôi trải qua sinh nhật năm nay. - Rốt cuộc, vẫn là anh mở miệng trước phá vỡ yên tĩnh nặng nề.

- Vừa rồi rất xin lỗi. . .

Ánh sáng mỏng manh trong phòng, ánh trăng mờ lung xuyên thấu thủy tinh vừa vắn chiếu vào diện mạo anh tuấn, xem ra làm cho chân mày nhíu chặt của anh càng thêm nhiều hơn mấy phần ưu thương. . .

- Thật ra thì, tôi không phải là một người đàn ông tốt, tôi. . . tôi vẫn không quên được một cô gái.

- Tôi biết rõ, cho nên tôi sẽ chờ, luôn chờ anh.

Nghe vậy, Bùi Lạp Minh có chút ngạc nhiên nhìn vào nước mắt rừng rừng trong mắt trước mặt, hình như không ngờ được cô có thể trả lời như vậy.

Mà đáng vẻ Hứa Mộ Nhan kiên định, không khỏi làm tim anh run lên, đôi mắt sâu hiện thoáng qua sự phức tạp. . .

Sau khi về biệt thự, tâm trạng Bùi Lạp Minh có chút phiền não để diện thoại trên khay trà, đứng dậy đi tới bên cửa sổ. Cuối mùa thu nhiệt độ trong không khí thấp, anh châm một điếu thuốc, một hơi lại một hơi phả ra, suy nghĩ và khói phả ra trong miệng anh giống nhau, không ngừng quanh quẩn quanh anh. . .

Tối nay tất cả đối với anh mà nói quá không giống anh, ví dụ như anh vừa rồi trong phòng bao riêng, nhìn đôi mắt đắm lệ mông lung cô thì lại không tìm chế được mà hôn cô, sau khi hôn xong trong lòng anh lại xẹt qua một tia khác thường, anh biết cảm giác đó không phải thương hại. . .

Còn cả mỗi lần trong mắt cô viết rõ bất mãn đối với anh lại vẫn còn cố gắng giả vờ kiên cường chấp nhận, thỏa hiệp. . .

Những thứ này đối với người từng trải qua đầy rẫy phức tạp như anh mà nói, phần khí khái bất giác toát ra trên người Hứa Mộ Nhan kia, lý trí và mạnh mẽ, cực kỳ đáng ngưỡng mộ. . .

Nghĩ vậy, thật sự anh không hận cô giống như tưởng tượng tượng của bản thân. . .

Giờ khắc này suy nghĩ của Bùi Lạp Minh rất hỗn độn, anh nói không ra cảm giác đối với Hứa Mộ Nhan bây giờ là cảm giác gì, mà hiện tại anh cũng không muốn suy nghĩ. . .

Bởi vì ngày mai sẽ là ngày hàng năm anh không muốn trải qua nhất. . .

Đêm hôm ấy, thành phố A rồi bởi sáng chói, nhiều hơn hai người khó có thể ngủ. . .

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Sẽ Bóp Chết Cô

Khi tỉnh lại Hứa Mộ Nhan nghe được tiếng nước rơi tí tách bên ngoài cửa sổ thủy tinh. Cô khoác một cái áo khoác tùy ý đi tới bên cửa sổ, mưa không lớn cũng không nhỏ, bầu trời một mảng mờ mịt, ngay sau đó khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn lập tức như bị say nhẹ.

Cô ghét nhất trời mưa, đi bộ sẽ làm dơ giày không nói, làm cô chán ghét hơn chính là gặp phải một vài tài xế vô lương tâm lái xe đi qua bên cạnh thì làm nước bắn tung tóe đọng lên người cô. . .

Nhưng ngay khi cực kỳ oán giận, cô vẫn phải nhắm mắt đi làm.

Thật ra thì trước đây mẹ Bùi mẹ đã từng hỏi cô có muốn tài xế lái xe đưa cô đi làm mỗi ngày không nhưng cô từ chối, bởi vì cô thích loại cảm giác chậm rãi đi trên đường đó, vô cùng thoải mái mà cũng có thể vận động. . .

Lúc Hứa Mộ Nhan đến bệnh viện, trợ lý Tô Vũ của cô và một bác sĩ lâu năm khác vẫn chưa tới nên phòng làm việc tựa như rất an tĩnh.

Cô mới vừa ngồi xuống không bao lâu, chỉ nghe thấy ở hành lang truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập rồi sau đó một bóng dáng vội vàng hấp tấp đi vào, mang theo theo gió lạnh hơi nước tới.

- Thiếu phu nhân, cô mau đi xem Bùi tổng một chút đi! - Giọng nói An Thần dồn dập, trong mắt tràn đầy sốt ruột.

Lòng của Hứa Mộ Nhan không khỏi căng thẳng một chút, nhất thời sửng sồ tại chỗ.

Chẳng lẽ là Bùi Lạp Minh đã xảy ra chuyện gì?

Không phải anh ta ở trong công ty sao?

Hứa Mộ Nhan đè nén lo lắng trong nội tâm:

- Trước hết anh đừng nóng vội, xảy ra chuyện gì?

- Thật ra thì. . .

An Thần nhìn cô một chút, ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Thật ra thì hôm nay là ngày Hoắc Noãn rơi xuống biển không rõ tung tích, hàng năm chỉ cần đến ngày này, Bùi tổng đều bảo tôi lái xe đưa anh ấy đến bờ biển kia thăm một lần nhưng thời tiết năm nay so với trước kia tệ hơn, mưa gió rất lớn, tôi sợ Bùi tổng sẽ không chịu ngừng nên tôi mới lập tức chạy tới đây tìm thiếu phu nhân cùng đi xem anh ấy một chút.

Thì ra là như vậy, thấp thỏm trong lòng Hứa Mộ Nhan thoáng buông lỏng chút nhưng trước mắt mưa bên ngoài lớn như thế, cô thật sự lo lắng anh sẽ không chịu nổi gió mưa đập vào.

- Được, được, tôi đi với anh. - Giờ phút này bên trong cô cũng cực kỳ lo lắng, mặc dù biết không phải lời của mình thì anh nhất định sẽ nghe, nhưng vừa nghĩ tới giờ khắc này anh tự ngược đãi mình dưới mưa cô đã cảm thấy khó chịu.

Trên đường đi bọn họ cũng không nói chuyện, nước mưa mặc ý vỗ vào trên cửa kính xe, nhiều tiếng vang dội. Ước chừng một canh giờ sau An Thần mới dừng xe lại.

- Thiếu phu nhân, ô của cô, còn cái này cô cầm cái này cho Bùi tổng, anh ấy sẽ không cự tuyệt sự quan tâm của cô. - Trước khi xuống xe, An Thần đưa hai cây cây dù phía trước chỗ ngồi đưa cho Hứa Mộ Nhan.

- Uh, vậy anh chờ ở trong xe.

- Được, tôi sẽ ở trong xe theo dõi, có chuyện gì tôi sẽ lập tức đến.

Hứa Mộ Nhan lo lắng xuống xe lập tức đi thẳng tới bóng dáng trong mưa kia. Gió biển xen lẫn tiếng mưa trước mặt tạt vào mặt làm cô hơi đau, vì vậy cô di chuyển trong mưa có chút chậm, chỉ chốc lát trên mặt cô đã hiện đầy nước mưa.

- Bùi Lạp Minh, anh mau trở về thôi, anh tự ngược đãi mình như vậy rất dễ dàng ngã bệnh đấy! - Bởi vì gió quá lớn, Hứa Mộ Nhan hô rất lớn tiếng.

Bùi Lạp Minh nghe được tiếng của cô bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, một đôi mắt lạnh lùng tràn đầy đau đớn và tuyệt vọng, anh chợt đứng dậy, từng bước một đi tới chỗ cô.

Vào giờ phút này, cả người anh một mảnh ướt đẫm, một đôi mắt lạnh lẽo thẳng tắp nhìn chăm chăm Hứa Mộ Nhan, sáng như ngôi sao, lạnh như băng tuyết.

- Là cô báo cảnh sát đúng không? Cô nói đi tại sao cô muốn gọi cảnh sát tới? Nếu như không phải do cô, sao Hoắc Noãn lại bị bọn cướp kéo cùng nhau rơi xuống biển, đến hải cốt cũng không còn!

Anh đang nói vớ vẩn gì vậy?

Trong lòng Hứa Mộ Nhan kinh ngạc, chẳng lẽ anh coi cô là người khác?

Chỉ thấy Bùi Lạp Minh Nhất từng bước tới gần cô, mắt rất sắc bén giống như từng cơn gió thổi mạnh vào mặt của Hứa Mộ Nhan. Cô còn không kịp

tránh né, một giây kế tiếp tay Bùi Lạp Minh đã ghì thật chặt cổ họng cô rồi sau đó từng chút từng chút thắt chặt.

Đột nhiên hô hấp của cô ngưng trệ, đôi mắt trong veo nhìn anh chăm chăm nhưng một câu cũng không nói nên lời.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tâm Trí Mơ Hồ

- Là cô báo cảnh sát đúng không? Cô nói đi tại sao cô muốn gọi cảnh sát tôi? Nếu như không phải do cô, sao Hoắc Noãn lại bị bọn cướp kéo cùng nhau rơi xuống biển, đến hải cẩu cũng không còn!

Anh đang nói vớ vẩn gì vậy?

Trong lòng Hứa Mộ Nhan kinh ngạc, chẳng lẽ anh coi cô là người khác?

Chỉ thấy Bùi Lạp Minh Nhất từng bước tới gần cô, mắt rất sắc bén giống như từng cơn gió thổi mạnh vào mặt của Hứa Mộ Nhan. Cô còn không kịp tránh né, một giây kế tiếp tay Bùi Lạp Minh đã ghì thật chặt cổ họng cô rồi sau đó từng chút từng chút thắt chặt.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Không Hiểu Sao Lại Cảm Động.

Đêm rất dài, Hứa Mộ Nhan vì lo lắng Hứa Lạp Minh sẽ bị sốt vào nửa đêm, nên luôn ở bên cạnh giường trông chừng anh, không rời một bước, còn dùng nước nóng lau người cho anh, động tác rất nhẹ nhàng, chỉ sợ quấy rầy anh nghỉ ngơi.

Khi đến nửa đêm, vì cô không chịu nổi cơn buồn ngủ ập đến, nên thiếp đi bên cạnh giường anh..

Do cả ngày nay phải đứng dưới mưa lạnh nên đêm nay Hứa Mộ Nhan ngủ rất ngon.

Khi Hứa Mộ Nhan tỉnh dậy thì mới phát hiện cô đang nằm trong phòng của mình, mưa ngoài cửa sổ đã tạnh. Ánh sáng mặt trời chiếu vào trong phòng, ánh nắng ấm áp chậm rãi di chuyển trên người cô.

“Thiếu phu nhân, cô đã tỉnh rồi, có thấy đói bụng không? Uống một chút canh nóng đi.” Lúc này trong tay dì Dung đang bưng một chén canh đi vào phòng.

“Dạ, cảm ơn dì, đúng rồi con đã ngủ bao lâu rồi, bây giờ là mấy giờ?”

“Bây giờ đã là năm giờ, tôi thấy cô ngủ say quá nên không đánh thức, mau uống chút canh đi.”

“Dạ.” Lẽ ra cô cảm thấy không đói nhưng khi thấy dì Dung bưng chén canh vào phòng thì bụng của cô liền réo lên.

“Đúng rồi, Bùi Lạp Minh đã đỡ hơn chút nào chưa?” Dì Dung chuẩn bị ra khỏi phòng thì cô chợt nhớ đến Bùi Lạp Minh.

“Thiếu phu nhân không cần lo lắng, ngày hôm qua cô đã chăm sóc thiếu gia rất cẩn thận, thiếu gia đã tốt hơn nhiều, cũng chính là thiếu gia ôm cô về phòng.”

“À, vậy là tốt rồi.” Chỉ cần anh không có việc gì là tốt rồi.

Lúc ăn cơm tối, dì Dung nói là mẹ Bùi cùng Bùi Lạp Thần đều có việc bận nên không về ăn cơm tối.

Một bàn cơm to như vậy cũng chỉ có mình cô, nên nó càng trở nên vắng lặng.

“Thiếu gia, không phải cậu nói là buổi tối sẽ không về nhà ăn cơm tối sao? Thật tốt quá, cậu có thể dùng bữa tối với thiếu phu nhân rồi.”

Nghe vậy, cánh tay đang gấp thức ăn của Hứa Mộ Nhan dừng giữa không trung, Bùi Lạp Minh đã về?

Rồi sau đó cô thấy anh chậm rãi đi đến, vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng nhìn dáng vẻ của anh thật là không có gì đáng ngại rồi.

“Cô có biết đánh golf không?” Sau khi ngồi xuống, Bùi Lạp Minh mở miệng hỏi.

Đánh golf? Sao đột nhiên anh lại hỏi cái này?

“Cuối tuần này, khách hàng mới của công ty tôi sẽ cùng bạn bè đi đánh golf, nên chúng ta phải đến thành phố A để thương lượng chuyện làm ăn, bọn họ đã đặt trước địa điểm đánh golf, cho nên hôm đây cô cũng phải đi với tôi, cô sẽ chơi bản dương cầm Cao Nhĩ Phu.” Bùi Lạp Minh nhẹ nhàng

giải thích, lời nói của anh như tảng đá nện xuống đáy lòng cô, trong nháy mắt hiện lên từng tầng sóng ngầm.

Cô dở nhất là đánh dương cầm, còn là Cao Nhĩ Phu thì cô biết làm thế nào đây?

Mắt Hứa Mộ Nhan khẽ lướt nhìn Bùi Lạp Minh, chỉ thấy anh có vẻ mặt lạnh nhạt, tìm không ra dấu vết anh đang cố tình gây khó dễ cho cô.

“Nếu không đánh nổi Cao Nhĩ Phu, cô nên nhận thua đi, tôi có thể tìm người khác đi cùng tôi.”

“Đi, đương nhiên là đi, chỉ là Cao Nhĩ Phu thôi không phải sao?”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Anh Đang Đua Bồn Cô

- Tiểu Hứa, trước tiên cô đợi chút, tư thế của cô lại không đúng. Đã nói bao nhiêu lần với cô rồi, lưng phải thẳng, hai đầu gối hơi cong cỡ bảy phân. – Huấn luyện viên một mặt chỉnh sửa một mặt dùng gậy trong tay “thọt” vào bên hông Hứa Mộ Nhan. Đây không biết là lần thứ mấy trong hôm nay rồi. Huấn luyện viên này rất thích dùng gậy golf “thọt” vào người những học sinh không đúng tư thế.

- Tư thế đẹp, cự ly mới có thể xa. – Ông lại bày ra “khẩu hiệu trường học” của mình.

- Tiểu Hứa, cô phải biết đánh golf, chỉ có tư thế đúng thì cự ly mới có thể xa.

Đây đã là tiết thứ năm rồi nhưng Hứa Mộ Nhan vẫn còn đang luyện tập lại động tác vung gậy.

Ngày đó khi Bùi Lạp Minh khiêu khích, lúc không thể lựa chọn cộng thêm không thể nhịn cảm xúc muốn gây chuyện xuống, cô dùng không tới 10 giây đã gạt đầu chấp nhận khiêu chiến của anh. Mấy ngày kế tiếp, đối với đánh golf một chữ cũng không biết như cô, tính tìm huấn luyện viên thích hợp đáp ứng chỉ trong lịch trình 10 khóa dày đặc. Sau khi tan việc cô lập tức vội vàng chạy tới đây vào học, nhưng đã ngày thứ ba rồi mà cô vẫn còn trong giai đoạn cầm gậy vung.

- Huấn luyện viên, lúc nào thì tôi mới có thể bắt đầu luyện chơi bóng đây?

Nghe vậy, huấn luyện viên lại duỗi gậy golf trên tay “thọt” nhẹ vào bả vai Hứa Mộ Nhan. Trên vai truyền tới chua xót, đau đớn khiến cô không thể tự chủ “a” một tiếng.

- Lúc vung gậy xuống dưới, trong phút chốc gậy golf và bóng tiếp xúc đó sẽ vì tiếp xúc với mặt đất thuận thế, một lực tương phản sẽ lập tức truyền về cánh tay. Vận động viên có kỹ thuật đánh bóng tốt sẽ thực hiện động tác chính xác làm cho lực này phóng thích về phía trước. Nhưng kỹ thuật đánh bóng không tốt địa cầu tay, nhất là người mới học như cô sẽ rất dễ khiến cho lực tương phản này phản lại chính mình, đánh một hai quả bóng có thể vẫn chưa có cảm giác gì, nhưng kéo dài thì qua không được bao lâu phần lưng sẽ bắt đầu đau

Dừng một chút, gậy golf trên tay huấn luyện viên nhẹ nhàng chuyển qua bên tay trái Hứa Mộ Nhan, về mặt nhìn xa trông rộng nhìn cô:

- Tay trái cầm gậy là trọng điểm, chỉ có tay trái cầm gậy nắm giữ tốt hai điểm tựa mới có thể thoải mái mà nhấc gậy golf lên. Thời điểm tay trái cô có thể nhẹ nhõm cầm gậy trong tay, cô sẽ cảm nhận được sức nặng đầu gậy, tiếp theo cô lập tức có thể dễ dàng “sinh ra tốc độ vung gậy” rồi.

Dứt lời, ông lại dùng gậy golf “thọt” xuống bả vai cô:

- Cho nên trước hết cô hãy luyện tập căn bản cầm gậy tốt rồi hãy nói!

Nhìn chân mày nghiêm nghị của huấn luyện viên từ từ cách xa bóng lưng, Hứa Mộ Nhan chợt ý thức được muốn đột nhiên trong 10 lần lên lớp bay lên mạnh mẽ hình như rất không có khả năng. . .

Thật ra thì tư thế không đẹp với cô mà nói không quan trọng, bóng không đánh xa cũng không liên quan, chỉ cần đến lúc đó có thể đánh bóng vào lỗ

trong thời gian quy định mới là quan trọng nhất. . .

Khi Hứa Mộ Nhan kết thúc 10 khóa học, cô chỉ mới hoàn thành động tác đánh bóng cơ bản, nhưng thời gian hẹn gặp mặt với khách hàng đã đến.

—— tuyển phân cách ——

Sáng sớm chủ nhật

Hứa Mộ Nhan chưa từng tới Câu Lạc Bộ Golf của thành phố A bởi vì tới cũng không vào được. Nó là Câu Lạc Bộ quy mô nhất nhì châu Á, được mệnh danh là Augusta(*) của châu Á. 12 sân golf cộng với 216 lỗ bóng, diện tích 1 hơn vạn mét vuông, quang cảnh thoải mái ưư nhả. Trong câu lạc bộ còn có cửa hàng độc quyền dụng cụ đánh golf với danh tiếng cao nhất thế giới, khách sạn, SPA.v.v.. Hội viên đăng ký năm nay nghe nói đã tăng đến gần hai trăm vạn người, hơn nữa chỉ có 300 thẻ hội viên cho nên mới có sân bóng cho thành viên này. Không cần biết thân phận, trình tự như nhau, mà cô dĩ nhiên không hoài nghi thân phận và cấp bậc của Bùi Lạp Minh truyện được cập nhật nhanh nhất ở diễn đàn Lê*Quý*Đôn, đăng ở bất kì web nào khác thì đều là ăn cắp, mong rằng mọi người chỉ đọc truyện tại nguồn và kiên quyết chống lại những kẻ ăn cắp, xin hãy tôn trọng công sức người dịch..

(*) Augusta: là một thành phố thuộc bang Georgia, nổi tiếng trên thế giới với giải golf The Masters tổ chức vào mùa xuân.

- Đúng rồi, lát nữa tôi cùng khách hàng đi đánh golf, chờ sau khi tôi tiễn bọn họ rời khỏi, một mình tôi sẽ tới đây nhìn cô đánh.

- Tại sao?

- Chẳng lẽ cô cảm thấy người khả năng đánh golf có thể biểu diễn được ở trước mặt những cao thủ kia? Để có thể bàn bạc buôn bán thành công, tôi khuyên cô vẫn nên ngoan ngoãn đứng ở chỗ này chờ tôi.

- Ý của tôi đó là nếu tôi không cần ra mặt vậy thì tại sao ngày đó lại nói tôi nhất định phải biết đánh golf, bằng không đừng dẫn tôi tới?

- Đó là bởi vì. . . tôi cố ý đùa bỡn cô.

Lời nói của Bùi Lạp Minh không khỏi làm cho Mộ Nhan hít vào một ngụm khí lạnh. Thì ra ngày đó người này cố ý khiêu khích cô, ý tứ chính là cho dù cô đối với đánh golf một chút cũng không biết, anh cũng sẽ mang cô tới sân đánh Golf!

Mặc dù Bùi Lạp Minh trêu đùa khiến cô rất không cam tâm nhưng anh ta nói cũng đúng, cô giữ lại một chút kỹ năng cũng tốt, hơn nữa biết nhiều hơn một số thứ cũng không có gì không tốt.

Xe đánh golf đi theo lối nhỏ vào chỗ vắng, trên đường đi qua hồ nước nhỏ như gương đầy ông bướm và vài ngọn núi nhỏ sau đó mới dừng lại ở một thảm cỏ xanh nhân tạo. Bốn bề là thảm cỏ lớn phức tạp như sóng dậy, cô ngồi trong xe nhìn về phía Bùi Lạp Minh đội mũ lưỡi trai, mặc một thân đồ thể thao thoải mái vừa chơi bóng, vừa hàn huyên với các khách hàng.

Thời gian ước chừng qua một canh giờ, đoán là đã đánh cầu xong. Hứa Mộ Nhan nhìn thấy anh giao gậy golf cho nhân viên phía sau, lại bắt tay với một vị xem ra cũng có thân vật địa vị nói hẹn gặp lại.

—— tuyến phân cách ——

- Được rồi, cô có thể bắt đầu.

Một ánh mặt trời rõ ràng như vậy, một bầu trời xanh thắm như vậy, một sân cỏ màu xanh bóng như vậy, Hứa Mộ Nhan đã sẵn sàng để bắt đầu cuộc chiến thách thức đầu tiên nhưng ánh mắt Bùi Lạp Minh ở sau lưng như mũi tên thép làm cô cảm giác không được tự nhiên. truyện chuyển ngữ ở diễn_đàn .Lê Quý Đôn. Tình trạng trong hai ngày trước đi học càng làm áp lực của cô sâu thêm. Cô vung gậy mười lần thì với khoảng bảy quả bóng là

chỉ đánh vào không trung, bả vai đau nhức vào lúc này cũng không kiêng dè mà đau âm ỉ, tay cô có cảm giác khẽ run rẩy, tâm cũng theo đó run run . . .

Hứa Mộ Nhan từ từ nhắm mắt lại, âm thầm cầu nguyện. Giờ khắc này cô không cầu đánh cho xa, chỉ cầu đánh bóng bay ra ngoài là tốt rồi, đánh ra là được rồi...

- Đánh, chuyển, dời, thả, cân bằng, thu về. . . - Hứa Mộ Nhan vừa lẩm nhẩm “sáu bí quyết vung gậy” huấn luyện viên dạy vừa phối hợp vung gậy đánh “điểm trắng nhỏ” nằm trên mặt cỏ.

- A, đánh bay, tôi đánh nó bay! - Rốt cuộc quả bóng nhỏ đã để cho cô đánh trúng!

Từ khi cô đánh golf tới nay, đây là lần đầu tiên cô vung gậy lên liền đánh trúng bóng! Đáy lòng dâng lên hưng phấn nho nhỏ lại khiến cho cô có chút đắc ý, vênh váo, không chút nghĩ ngợi khẽ vui mừng ra tiếng, hoàn toàn quên Bùi Lạp Minh đứng phía sau cho đến khi bên tai cô truyền đến tiếng vỗ tay chói tai và giọng nói trầm thấp:

- Uh'm, bắt đầu rất tốt!

Nhận thấy được sự luống cuống của mình, Hứa Mộ Nhan ngượng ngùng đáp lại một tiếng:

- Cảm ơn.

Sau đó khóe miệng anh tươi cười chậm rãi đến gần cô:

- Không tệ, tôi thật sự tán thưởng thái độ làm việc nghiêm túc của cô.

Đột nhiên anh tán thưởng khiến Hứa Mộ Nhan không khỏi có chút mất tự nhiên. Cô nhướn mi tò mò đưa mắt nhìn anh.

Nhìn cô chứa đầy dấu chấm hỏi lớn trên mặt, nụ cười trên mặt sâu hơn
Bùi Lạp Minh:

- Đối thách thức lần này, tôi thấy xem ra nhất định cô bỏ không ít công sức.

Nghe vậy Hứa Mộ Nhan hé miệng cười nhạt một tiếng, tức là không muốn thừa nhận cũng không muốn phủ nhận.

- Cô học bao nhiêu khóa? 10 khóa? - Anh hỏi.

- Hà? - Sao anh biết cô đi học?

- Vừa rồi môi cô một mực nói thầm “đánh, chuyển, dời, thả, cân bằng, thu về”, đây là thứ mà những người mới phải học.

À. . . thì ra là như vậy. . . Không ngờ vẫn bị anh phát hiện rồi. . . chút ngưỡng ngừng lắt nhắt hồi nãy đã tăng trở lại. . .

- Không cần đánh, đi, tôi dẫn cô đến nơi này.

Sau khi buông lời, Bùi Lạp Minh lập tức xoay người cất bước rời đi, bỏ lại một mình Hứa Mộ Nhan không hiểu gì, một mặt ngây ngốc, sững sờ, nhìn bóng lưng anh từ từ đi xa. . .

- Anh muốn đưa tôi đi đâu?

- A!

Bùi Lạp Minh đi chưa được mấy bước, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng cô nhỏ giọng kêu một tiếng, anh bỗng nhiên quay đầu lại.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Sấm Sét Giữa Trời Quang

- Không cần đánh, đi, tôi dẫn cô đến nơi này.

Sau khi buông lời, Bùi Lạp Minh lập tức xoay người cất bước rời đi, bỏ lại một mình Hứa Mộ Nhan không hiểu gì, một mặt ngây ngốc, sững sờ, nhìn bóng lưng anh từ từ đi xa. . .

- Anh muốn đưa tôi đi đâu?

- A!

Bùi Lạp Minh đi chưa được mấy bước, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng cô nhỏ giọng kêu một tiếng, anh bỗng nhiên quay đầu lại.

- Thật khâm phục cô, đi đánh golf còn mang giày cao gót. - Bùi Lạp Minh khẽ nhú đầu lông mày. sắc mặt nghiêm túc giận dữ trách móc.

- Đó là bởi vì sáng sớm lúc ra cửa anh ở trong xe liên tục ấn còi làm cho tôi quên thay giày. - Cũng may chỉ là trọ sơ một chút, cô xoa nhẹ mấy cái là đã không có gì đáng ngại.

Dọc theo đường đi, ngoài một câu nói giao phó cho An Thần lái xe đến nhà hàng thì sau đó Bùi Lạp Minh không hề mở miệng, An Thần cũng lặng yên lái xe.

Hứa Mộ Nhan dùng tầm nhìn ngoài len lén mắt liếc đến anh ở bên cạnh, chỉ thấy khuôn mặt anh trầm tư nhìn ra xa phía trước. Có lẽ đến gần quá rồi,

hơi thở nóng rực của anh lúc nào cũng dễ dàng quất vào mặt cô giống như một trận gió nhẹ nhẹ. Có lẽ đến gần quá rồi, cô và cánh tay của anh lúc nào cũng như có như không lơ đãng nhẹ nhàng đụng vào. Trong phút chốc Hứa Mộ Nhan lại có chút không biết làm sao, thậm chí có phần lúng túng khó hiểu.

- Chúng ta phải đi đâu?

- Đợi lát nữa cô sẽ biết!

Ai nói lòng của phụ nữ giống như kim dưới đáy biển? Vị đại nhân bên cạnh này còn không phải là một người khiến người ta khó nắm bắt sao?

Không biết qua bao lâu, xe ở dừng lại bên ngoài sân một nhà hàng.

Thì ra là anh đưa cô đến nhà hàng trong sân bóng, lúc này đúng là cô cảm thấy hơi đói rồi.

Cả phòng ăn thiết kế tao nhã, tinh xảo. Sau giữa trưa, ánh nắng mặt trời rực rỡ từng đợt chiếu xuống đi vào trong phòng, rất ấm áp.

Hứa Mộ Nhan ở bên cạnh anh nhìn các phục vụ cung kính gật đầu đối với anh, trước một câu, sau một câu "Bùi tổng khoẻ."

Bọn họ ngồi xuống ở vị trí góc khuất nhất gần cửa sổ, ngăn cách với các bàn ăn khác bởi một tấm bình phong.

Tầm nhìn mênh mông, rộng lớn và cảnh đẹp tự nhiên bên ngoài sân bóng không hề bị cản trở thu hết vào đáy mắt.

- Muốn anh cái gì không? Cheesecake ở đây rất được. - Sau khi nhận lấy thực đơn phục vụ đưa tới, anh lạnh nhạt nói.

- Tùy, anh chọn đi.

Hôm nay anh một thân quần áo thể thao màu trắng thoải mái, cảm giác toàn thân tràn đầy sức sống lại có thêm một chút lười biếng tùy tiện, con người thâm sâu lạnh nhạt lại đặc biệt sâu hơn, thật sự giống như một cái hồ sâu, sâu không thấy đáy.

Giờ khắc này Hứa Mộ Nhan không khỏi âm thầm cảm khái, khó trách sao có nhiều cô gái bị anh mê hoặc, mà có phải cô may mắn hơn so với họ một chút?

Đang lúc này, điện thoại di động trong túi Bùi Lạp Minh vang lên, anh đứng dậy đi tới cửa sổ thủy tinh trước mặt mới bắt điện thoại:

- Không phải tôi đã nói với cô. . . cái gì! Cô chắc chắn cô mang thai? Bây giờ cô ở bệnh viện nào, tôi lập tức tới tìm cô!

Khép điện thoại lại, sắc mặt của Bùi Lạp Minh là một mảnh âm trầm, nhìn về phía Hứa Mộ Nhan thì ánh mắt lóe lên, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Anh đây là thế nào?

Lần đầu tiên Hứa Mộ Nhan nhìn thấy loại vẻ mặt này của anh, vừa định mở miệng hỏi anh lại mở miệng trước:

- Công ty tôi. . . chợt có việc gấp cần tôi lập tức chạy tới xử lý, cô ăn xong trước tiên tự trở về đi. – Sau khi anh quăng ra lời nói này, sắc mặt có chút u sầu quay đầu đi ra khỏi phòng ăn.

Không biết sao, một khắc kia tim của cô đột nhiên hiện lên một trận lo lắng, không khỏi lo lắng. Thôi, công việc quan trọng hơn, cho nên cô cũng lập tức không để ý. . .

Có điều cô tuyệt đối không ngờ tới chờ đợi cô chính là một cuộc bão táp.
. .

Một trận bão táp bất ngờ. . .

Phía dưới là nguyên văn đặc sắc kể tiếp:

- 1, Sau khi Bùi Lạp Minh biết được Hạ Tình mang thai sẽ xử lý như thế nào?
- 2, Tại sao đứa bé của cô ta lại đẻ non một cách khó hiểu?
- 3, Là ai bắt cóc Hứa Mộ Nhan? Khi tính mạng cô treo lơ lửng thì ai cứu cô?
- 4, Khi nào Bùi Lạp Minh mới biết Hứa Mộ Thanh chết không liên quan gì tới Hứa Mộ Nhan? Vì sao cô ta phải khiến Bùi Lạp Minh hiểu lầm, khiến anh hận Hứa Mộ Nhan? Giữa chị em các cô có ân oán gì?
- 5, Sau khi Hứa Mộ Nhan biết được mình mang thai, cô có đi phá thai hay không?
- 6, Hoắc Noãn trở lại nhưng là mang theo một bụng mưu kế trở lại, cô có thể kết hôn với Bùi Lạp Minh như mong muốn không?
- 7, Là ai tìm và đưa Hoắc Noãn trở về, đưa cô đến bên cạnh Bùi Lạp Minh?
- 8, Giữa Bùi Lạp Minh, Cố Vĩ và Vũ Dương Trung, cuối cùng Hứa Mộ Nhan sẽ chọn ai?

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Anh Yêu Cô

Gần tối, Hứa Mộ Nhan thu dọn đồ đạc xong chuẩn bị về nhà, thì điện thoại của cô đặt trên bàn đột nhiên vang lên bản nhạc vui mừng.

Cô không nhìn màn hình điện thoại mà trực tiếp nghe máy.

“Chị dâu, em đang ở dưới tầng một bệnh viện, chị xuống nhanh lên, trong nhà xảy ra chuyện rồi.” Bùi Lạp Thần ở đầu giây bên kia phát ra âm thanh dồn dập.

Có chuyện lớn?

Tay cô có chút cứng nhắc khép điện thoại lại, đại não dừng vài giây, chẳng lẽ thân thể của mẹ xảy ra vấn đề gì sao?

Trong đầu Hứa Mộ Nhan nhớ lại tình huống khẩn cấp của mẹ Bùi lần trước, trong lòng cô có cảm giác chẳng lành hiện lên.

Cô vội vàng cầm túi xách lên chạy đến phía thang máy.

Quả nhiên, khi Hứa Mộ Nhan bước ra khỏi bệnh viện đã nhìn thấy thân hình mạnh mẽ rắn rỏi của Bùi Lạp Thần, tay cậu dứt vào túi quần, khuôn mặt nghiêm nghị tựa vào thành xe.

Cô giữ khoảng cách nhìn cảnh trước mắt, khụ! Xe này đã nổi bật, mà chủ của chiếc xe này lại ‘bắt mắt’ hơn.

Đi về phía trước, vẻ mặt của cậu ngày càng rõ ràng, môi mỏng khẽ mím lại, hai mắt trầm tĩnh mang theo sự đặc ý không nhìn thấu.

Hứa Mộ Nhan cảm giác hôm nay cậu rất khác thường, không giống trước luôn cười hi hi ha ha.

Đợi khi cô đến gần, Bùi Lạp Thần chậm rãi đứng thẳng, mở cửa xe ra, “Chị dâu, lên xe đi.”

Nội tâm Hứa Mộ Nhan vì lo lắng nên ngày càng đập mãnh liệt, thấp thỏm lên xe, không biết có chuyện khẩn cấp gì?

“Lạp Thần, có thể nói cho chị biết trong nhà xảy ra chuyện gì không?” Hứa Mộ Nhan không nhịn được mở miệng hỏi.

Nhưng Bùi Lạp Thần không trả lời, vẫn tập trung lái xe.

Dọc theo đường đi cậu không nói chuyện nữa, nhưng hô hấp lại càng ngày càng nặng nề, bên trong xe yên tĩnh, tách biệt hẳn với bên ngoài.

Hai người vừa bước vào bên trong nhà, trong phòng khách liền truyền đến một giọng nói khẩn cầu, “Bác gái, cháu chỉ mong được ở bên cạnh anh ấy, không cần bất kỳ danh phận gì, hơn nữa không thể để đứa bé sinh ra mà không có cha.”

Hứa Mộ Nhan nghe thấy tiếng, đi vào trong phòng khách, liền nhìn thấy một người đang quỳ gối trước mặt mẹ Bùi, giọng nói của cô uyển chuyển, bao hàm một tia cô đơn.

“Lạp Minh, anh mau nói với mẹ anh, nói rằng con của chúng ta không thể sinh ra mà không có cha, anh mau nói đi.” Tay Hạ Tình níu lấy tay áo của anh, nắm thật chặt, đôi mắt mang theo hơi nước nhẹ nhàng, thê lương mà vô dụng, cứ ngước đầu nhìn Bùi Lạp Minh.

Ánh mắt đó, ngay cả người bằng đá cũng rung động, sợ là Bùi Lạp Minh cũng bị hòa tan.

Thế nhưng ánh mắt đó đối với Hứa Mộ Nhan lại là một cây châm, đâm thật sâu vào tim của cô, đau đớn từ từ lan tràn, rót vào từng bộ phận cơ thể của cô.

Cô gái này, không phải là người Bùi Lạp Minh ôm ở hành lang buổi từ thiện đó sao?

Cô vừa nói là mình có thai sao?

Cái gì, có thai sao?

Hứa Mộ Nhan nghi ngờ nhìn về phía Bùi Lạp Minh đang ngồi trên ghế salon, lại thấy vẻ mặt anh nghiêm nghị, thần sắc có một chút xúc động.

“Hồ đồ, Lạp Minh, con có thể làm ra loại chuyện hồ đồ như vậy sao? Ngộ nhỡ chuyện này truyền ra ngoài, con nghĩ mặt mũi của nhà họ Bùi để ở chỗ nào?” Mẹ Bùi giận đến hai gò má ửng hồng, hô hấp nặng nề khiến cho ngực phập phồng một cách mạnh mẽ, trong mắt là sự sắc bén.

“Mẹ, chuyện này con sẽ không để cho truyền thông biết, Hạ Tình đã mang thai con của con, ý của con là muốn cho cô ấy ở đây an tâm dưỡng thai, chờ khi đứa bé được sinh ra, con sẽ sắp xếp cho mẹ con cô ấy một chỗ ở khác.”

Khi anh nói ra những lời này, tâm Hứa Mộ Nhan như bị sét đánh, ngây ngẩn cả người.

Ngay lập tức, mặt của cô trắng bệch, hai vai run run, tay nắm chặt thành quyền, hăm sâu ở trong ống tay áo, cô rõ ràng nghe được tiếng tường thành đang đổ vỡ trong lòng mình, mỗi một âm thanh đều như lắng trĩ(*) lòng của cô, khoét sâu vào thịt cô.

(*) lẳng trì: có nghĩa là hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân rồi mới chặt đầu.

“Vậy Mộ Nhan phải làm sao đây? Con cho người phụ nữ này ở trong nhà, thì nó phải làm như thế nào?”

“Mẹ nói đúng, anh, anh không thể đối xử với chị dâu như vậy, ngộ nhỡ đứa bé trong bụng người phụ nữ này là con của người đàn ông khác thì sao, anh đừng để người này lừa! Biết đâu cô ta không thể tự chăm sóc chính mình và đứa bé nên mới đến nhà chúng ta lừa đảo đó ạ?” Bùi Lạp Thần tiến lên lôi Hạ Tình, người này trừ việc có khuôn mặt xinh đẹp, những điểm khác đều không thể so sánh với chị dâu của cậu.

“Lạp Thần, em đang nói gì đấy? Đứa nhỏ trong bụng Hạ Tình là của anh!”

“Lạp Thần, tôi biết cậu đối với tôi có hiếu lắm, cậu không thích tôi, nhưng tôi sẽ không đem chuyện này ra đùa mọi người.” Hạ Tình không giữ được thăng bằng ngã xuống mặt đất, đau lòng khóc lớn, một đóa hoa đẹp không biết phải nói gì

“Mẹ, vô luận như thế nào thì con cũng sẽ để Hạ Tình ở lại đây dưỡng thai.”

Vẻ mặt Hạ Tình thảm hại, nước mắt giàn giụa, bộ dạng như vậy càng khiến cho Bùi Lạp Minh kiên định giữ cô ở lại.

Hứa Mộ Nhan không biết đây có phải là nước mắt thật không hay đây chỉ là kỹ xảo cô ta dùng để mê hoặc lòng người?

Nhưng hiểu nhiên nước mắt của cô ta thật rất hiệu quả, không phải Bùi Lạp Minh đã quyết định giữ cô ta ở lại rồi sao?

Hứa Mộ Nhan không lên tiếng, giờ phút này cô không biết nói gì, chỉ cảm thấy đáy lòng ngày càng đau nhức, nó tràn ra khắp các tế bào trong cơ thể đến độ hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

A, đây chính là người đàn ông mà cô vừa gặp đã yêu sao?

Anh không có tình cảm với cô thì thôi đi, nhưng hôm nay lại còn đem người phụ nữ khác về nhà, loại hành hạ này so với để cô chết đi còn khó chịu hơn vạn lần.

Chẳng lẽ anh còn hận cô chuyện không cứu chị gái mình sao?

Anh không tha thứ cho cô thật sao?

Một giây kế tiếp, Hứa Mộ Nhan liền hướng về phía Bùi Lạp Minh cười, không còn là nụ cười dịu dàng mà mang theo sự lạnh lùng, nụ cười xinh đẹp chứa đựng đau đớn đến cực hạn.

Anh đưa mắt nhìn cô khẽ mỉm cười, giống như thấy được đóa hoa anh túc nở rộ, rất thê lương, đau nhói thật sâu trong đáy mắt anh, tim của anh không khỏi ngẩn ra.

Nhìn thấy bộ dạng đau khổ của cô, không phải anh nên cảm thấy vui vẻ sao?

Lúc anh cười cô về không phải chỉ muốn làm cho cô đau khổ sao?

Nhưng vì sao giờ phút này, một chút vui mừng anh cũng không cảm nhận được?

Khi Hứa Mộ Nhan nghe được câu nói anh muốn giữ Hạ Tình lại, phút giây đó lòng cô bị phá thành từng mảnh nhỏ, tâm đã đau đến chết lặng.

“Chị dâu, chị mau nói đi, mau khuyên nhủ anh ấy đi.”

“Mộ Nhan, chuyện này mẹ nghe theo lời con, con xem chuyện này nên xử lý như thế nào thì xử lý như thế đi, mẹ không quản được rồi.” Mẹ Bùi nói xong liền đi về phòng.

“Mộ Nhan, tôi biết rõ cô hận tôi, tôi cũng biết rõ cô cũng không thể tiếp nhận đứa bé này, đã như vậy tôi liền không để cho cô phải khổ sở nữa!” Hạ Tình cúi đầu khóc sục sùi, vừa đi đến trước mặt cô, lúc đi qua Hứa Mộ Nhan mặt đầy nước mắt, ánh mắt quét về phía cô, ánh mắt kia cực kì phức tạp.

Trong lòng Hứa Mộ Nhan run lên, còn chưa hiểu chuyện gì đã thấy Hạ Tình đi về phía tủ giày, đi rất nhanh, giống như hạ quyết tâm rất lớn, chỉ thấy cô ta cách tủ gỗ ngày càng gần, chỉ còn lại năm bước, bốn bước, ba bước...

“Hạ Tình, cô đứng lại ngay lập tức.” Sau lưng, Bùi Lạp Minh gầm lên, âm thanh vang dội cả biệt thự, Hạ Tình lúc này mới khóc không thành tiếng dừng lại, xoay người, ánh mắt tuyệt vọng nhìn về phía Bùi Lạp Minh.

“Sao cô phải như thế, không phải tôi đã nói sẽ cho cô ở lại sao?” Thần sắc Bùi Lạp Minh hết sức khẩn trương tiến lên kéo Hạ Tình lại, sâu trong mắt tràn đầy lo lắng, một màn này khiến cho tim Hứa Mộ Nhan đau nhói.

“Mộ Nhan, tôi đã quyết định để Hạ Tình ở lại, hiện tại ở thành phố A cô ấy không có bất kì người thân nào, cần có người chăm sóc, cô ấy sẽ không tranh danh phận phu nhân họ Bùi với cô đâu.”

Đại thiếu phu nhân?

Anh cho rằng cô đồng ý gả cho anh chỉ vì cái danh phận này sao?

A.....

“Bùi Lạp Minh, lúc đầu tôi đồng ý gả cho anh, bởi vì yêu, không liên quan đến cái khác! Tôi biết anh lấy tôi chỉ vì muốn hành hạ tôi... tôi cũng chưa bao giờ dao động với quyết định gả cho anh, không nên dùng những lời nói đó để xem thường tôi.”

Mặc dù cõi lòng tan nát, nhưng cô vẫn như cũ quật cường ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt của anh, dừng một chút nói tiếp, “ Anh nghĩ như thế nào thì làm như thế đi, tôi không có lời nào để nói hết.”

Hứa Mộ Nhan đã không nhận thức được vui buồn gì nữa, gương mặt tái nhợt ở dưới ánh đèn càng thêm tiêu tụy, lông mi dày che đi đáy mắt yếu ớt.

Lời của cô..., giống như một đạo ánh sáng, trong nháy mắt bỏ đôi suy nghĩ hỗn độn của Bùi Lạp Minh ra, thân hình ngớ ngẩn, anh vẫn cho là ban đầu cô hại chết chị của mình để có thể gả cho anh, ham tiền, ham địa vị của anh, thì ra là....

Thì ra anh nghĩ sai rồi, cô cũng không phải loại người không chịu nổi như trong tưởng tượng của anh.

Ánh mắt Bùi Lạp Minh gắt gao nhìn chăm chăm Hứa Mộ Nhan, muốn từ mặt của cô tìm ra dấu vết nói dối, nhưng anh thất vọng rồi....

Ánh mắt của Hứa Mộ Nhan quật cường, giống như thoáng chốc có thể biến thành hai lưỡi dao sắc bén, gọt tim anh mà...

Giờ phút này, suy nghĩ của Bùi Lạp Minh có chút rối loạn, nhưng một giây tiếp theo trong đầu chợt hiện lên vẻ mặt lạnh nhạt của cô lúc chị cô chết trong bệnh viện, gương mặt anh thoáng hòa hoãn lại, phút chốc khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng, vì Mộ Thanh anh không thể mềm lòng đối với cô, không thể bị lời nói của cô che mắt.

Cử động của cô và anh không có liên quan đến nhau không phải sao?

Nhưng vì sao, giờ phút này anh lại cảm thấy lòng mình như có ngàn thanh dao đang giày xéo..

Cảm giác này là gì?

“Mộ Nhan, tôi sẽ không tranh giành vị trí Đại thiếu phu nhân với cô đâu.” Trong lòng Bùi Lạp Minh, Hạ Tình chậm rãi lên tiếng, đồng thời cắt đứt suy nghĩ của anh.

“Cái gì nên nói cũng đã nói rồi, điều quan trọng nhất bây giờ là cô cứ an tâm ở đây dưỡng thai đi, chúng ta lên lầu thôi.” Anh nhàn nhạt nói ra, rồi sau đó dẫn Hạ Tình lên cầu thang.

Cô quá ngu rồi, biết rõ là anh không yêu mình, lại không biết tự kiềm chế mà yêu anh.

Chỉ là cuộc đời này, ai có thể khống chế được tình yêu chứ?

Dù biết đó là lửa, nhưng vẫn giống như con thiêu thân lao vào?

“Chị dâu, làm sao chị có thể để cho người phụ nữ đó ở lại trong nhà chứ, anh ấy hồ đồ chẳng nhẽ chị cũng hồ đồ luôn sao?” Bùi Lạp Thần nhìn theo bóng dáng hai người kia đi lên lầu, tức giận dậm chân.

Mà vẻ mặt Hứa Mộ Nhan rất kiên cường, làm cho cậu muốn mở miệng an ủi cũng không thể mở miệng được.

Anh, anh có biết anh làm như vậy sẽ làm tổn thương lòng của chị dâu không?

Thân hình Hứa Mộ Nhan lao đảo đi về phía phòng của mình, chỉ cảm thấy mắt bắt đầu hoa lên, tầm mắt bị một lớp hơi nước bao trùm, cô khổ sở nhắm hai mắt lại, một giọt nước chậm rãi theo gò má lăn xuống.

Cô không thể nhìn được nữa liền bật khóc, cứ để cho cô yếu ớt một lần đi!

Trong mơ, cô nhìn thấy Bùi Lạp Minh thăm thiết nhìn mình, ánh mắt đỏ dưới ánh trăng càng trở nên thâm tình, vẻ mặt dịu dàng, trong lòng cô rất vui mừng.

Nhưng thoáng qua, cô liền phát hiện ánh mắt kia thật ra không phải nhìn cô, mà là vượt qua cô nhìn về phía sau.

Cô bỗng nhiên quay đầu, liền nhìn thấy phía sau mình cách đó không xa một người phụ nữ đang đứng, người đó mỉm cười, cười hết sức ngọt ngào, cười thật hạnh phúc.

Hai người ở trước mặt cô si ngốc nhìn nhau, mà cô, giống như ‘người trong suốt’.

Trái tim Hứa Mộ Nhan đau xót, đột nhiên giật mình tỉnh lại, cái trán rịn ra nhiều tầng mồ hôi.

Ban đêm thật yên tĩnh, nhưng cảnh tĩnh mịch này lại khiến cho lòng cô thấy rét lạnh.....

Trời còn chưa sáng, Hứa Mộ Nhan không thể ngủ tiếp, liền mặc quần áo chỉnh tề, đến vườn hoa tản bộ.

Trong sương sớm朦胧 lung có thể thấy được vài giọt sương đọng trên lá cây, khung cảnh xinh đẹp, yên tĩnh hiện lên trong mắt cô.

Hứa Mộ Nhan im lặng ngồi trên ghế đá, hai mắt nhắm lại, cảm nhận mùi hoa buổi sáng sớm.

Cái gì cũng không suy nghĩ nữa, trong đầu một mảnh trống rỗng.

Cô cứ lảng lạng ngồi đó, sau lưng xuất hiện một bóng dáng di chuyển tới gần, nhưng cô vẫn không nhận ra.

Bùi Lạp Minh từ trong sương mù đi đến, khuôn mặt tuần duật mang theo vài tia mệt mỏi, nguyên nhân chắc là cả đêm ngủ không được ngon giấc,

Đi tới gần cô, trông mắt thâm thúy lóe lên chút ánh sáng, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục lại bình tĩnh

“Sao lại ngủ ở đây?” anh đứng ở bên cạnh cô nhàn nhạt hỏi, giọng nói thật bình tĩnh không có một tia gợi sóng.

Nghe vậy, Hứa Mộ Nhan vẫn không mở mắt, khóe miệng khẽ giơ lên, tự giễu cười, anh cảm thấy cô có thể ngủ yên ổn được sao?

Anh cho là ai cũng có thể bình tĩnh, tàn nhẫn như anh?

Lẽ ra cô còn ngốc nghếch cho là trong lòng anh có chút áy náy với cô, hôm nay nghe được lời nói bình tĩnh của anh, chợt cảm thấy mình rất ngốc.

Cô còn nghĩ, một ngày kia anh có thể nhận ra cô thật lòng yêu anh, vì cô mà thương nhớ, bây giờ nghĩ lại cái ý nghĩ đó, thật buồn cười, thật đáng châm chọc.

Cảnh tượng trước mắt thật khác xa với suy nghĩ của cô.

Bùi Lạp Minh cúi đầu nhìn khuôn mặt Hứa Mộ Nhan, chỉ thấy bên người cô có nhiều loại hoa, nhưng trên người không có dính chút phấn hoa nào.

Nhìn bộ dạng Hứa Mộ Nhan trấn định hết sức tự nhiên, nội tâm không khỏi dâng lên phiền não.

Có phải là cô gái này đối mặt với gánh nặng đều duy trì đáng vẻ bình tĩnh hay không?

Chẳng lẽ cô không muốn hỏi, sau khi Hạ Tình sinh con xong anh sẽ sắp xếp cho cô ta như thế nào sao?

Cô thật sự không lo lắng vị trí đại thiếu phu nhân sẽ bị người khác cướp mất sao?

Đúng rồi... tối qua không phải cô đã nói, cô đồng ý cưới anh không phải vì tiền, cũng không phải mơ ước vị trí phu nhân tổng giám đốc, mà là vì yêu anh.

Lời của cô là thật hay giả?

Giờ phút này, Bùi Lạp Minh phát hiện mình không thể hiểu hết được Hứa Mộ Nhan, cô và những người phụ nữ khác hoàn toàn không giống nhau, đến cùng cô là người phụ nữ như thế nào?

Thật ra thì lần trước Bùi Lạp Minh định hẹn Hạ Tình ra để chia tay, mà anh có quan hệ cùng cô ta chủ yếu là vì cô ta có khuôn mặt giống Mộ Thanh, nhất thời làm anh mê muội, nhưng thời gian lâu dần anh càng ngày càng không có cảm giác với cô ta, nhưng ai biết Hạ Tình cố tình mang thai con của anh chứ.

Vì vậy anh đã đưa Hạ Tình đến bệnh viện phá thai, nhưng bác sĩ kiểm tra thấy thành tử cung của cô ta rất mỏng, thai nhi còn chưa ổn định, nếu như cứ bất chấp phá thai về sau mang thai sẽ rất khó khăn, hơn nữa thai nhi ba tháng đầu nhất định phải chăm sóc cẩn thận, tĩnh dưỡng, đứa bé mới có thể giữ được.

Cuối cùng anh không thể nhịn được việc Hạ Tình khổ sở cầu xin đành phải giữ đứa bé này lại, dù sao trong nhà dì Dung cũng có kinh nghiệm phong phú, chờ sau khi Hạ Tình thuận lợi sinh con, anh sẽ bố trí cho họ một nơi ở khác.

Giờ phút này, Hứa Mộ Nhan an tĩnh ngồi ở đó, giống như một đóa sen trắng lặng lẽ nở rộ, thanh thuần như thế.

Trong lòng Bùi Lạp Minh chợt dâng lên chút áy náy, nhưng xin lỗi thì tuyệt đối anh sẽ không nói ra khỏi miệng, vào giờ phút này anh quyết định coi thường cảm nhận trong lòng của mình, lòng mày hơi nhú xoay người đi vào trong nhà.

Anh xoay người, áo sơ mi phản chiếu ánh mắt đau lòng của cô.

Anh quả thật rất vô tình!

“Khi nào thì cô ấy sinh?” Hứa Mộ Nhan chợt mở miệng, cố gắng hết sức để cho giọng nói nghe lạnh nhạt mà bình tĩnh.

Sống lưng Bùi Lạp Minh cứng đờ, hồi lâu sau chậm rãi xoay người, ánh mắt thâm thúy, vẻ mặt phức tạp.

Anh không phải một người đàn ông mềm yếu cần trốn tránh vấn đề, chậm rãi đi tới ngồi bên cạnh Hứa Mộ Nhan.

“Cô ấy...hiện tại mang thai đã hai tháng, cô là bác sĩ, để ý cô ấy nhiều một chút, nếu thân thể Hạ Tình khó chịu, cô hãy chăm sóc cho Hạ Tình, tôi cảm ơn cô trước.”

Anh vì Hạ Tình mà nói cảm ơn cô, những lời này đã vô tình đem khoảng cách của cô và anh kéo dài ra.

Đôi mắt trong veo của Hứa Mộ Nhan nhìn thẳng vào anh, sau đó giọng nói bình thường, “Anh yêu Hạ Tình sao?”

Anh có yêu Hạ Tình sao?

Đáp án đương nhiên là không, hiện tại anh đối với Hạ Tình chỉ là có trách nhiệm thôi.

Có thể nói anh không yêu Hạ Tình, chỉ là anh tìm thấy bóng dáng của Mộ Thanh trên người cô ta mà thôi.

Một hồi lâu sau, mắt Bùi Lạp Minh hơi híp lại nhìn Hứa Mộ Nhan, muốn từ trên mặt nhìn ra suy nghĩ trong lòng của cô, nhưng anh đã thất vọng, trước mặt là khuôn mặt thanh nhã nhưng lạnh nhạt, vẻ mặt rất bình tĩnh, không có một tia tức giận, bình tĩnh như không có một tia gợi sóng ngầm.

Anh không biết rằng, giờ phút này Hứa Mộ Nhan phải cố hết sức để đè nén nội tâm đang không cam lòng, cho nên có chút nổi nóng nói, “Đúng, tôi yêu Hạ Tình!”

Mặc dù, sớm biết đáp án sẽ là thế này, không ngờ sau khi nghe chính miệng anh nói ra, lòng cô lại rất khó chịu.

Trong lòng Hứa Mộ Nhan không khỏi khẽ cười khổ, về sau ngôi nhà này nhất định sẽ rất náo nhiệt...

“Đã như vậy, thì sau này anh hãy toàn tâm toàn ý đối tốt với Hạ Tình.” Giờ phút này cô có cảm giác giọng nói của chính mình rất mơ hồ, yếu ớt như vừa mới ở dưới đất chui ra.

Tâm còn rất đau, nhưng cô cố hết sức nhẫn nhịn, tận lực để cho giọng nói của mình trở nên bình tĩnh, coi như cô thua trong tình yêu, thì cô cũng muốn thua có tôn nghiêm.

Cô sẽ không để cho anh xem nhẹ mình.

“Cô.....!” Bùi Lạp Minh bình tĩnh nhìn cô, trong mắt sóng nước tích tụ vì lo lắng, tròng mắt kia cô nhìn không hiểu, lúc này ẩn chứa vô vàn thâm thúy, còn có một tia rồi rằm đau lòng.

Nguyên nhân có lẽ là nhìn không kĩ, trong lòng cô có chút hoài nghi.

Sự quan tâm và đau lòng của anh chỉ hướng về phía Hạ Tình hoặc là Mộ Thanh mà thôi, vừa rồi nhất định là cô hoa mắt nhìn nhầm rồi.

Rồi sau đó, Hứa Mộ Nhan đứng dậy, đi về phía ngôi nhà.

“Hứa Mộ Nhan, cô đứng lại cho tôi!”

Nhìn bóng lưng cô có chút xào xạc, trong mắt anh xẹt qua một tia buồn bã.

Gió buổi sáng thổi nhẹ nhàng, váy của Hứa Mộ Nhan cũng bị gió thổi, nhẹ nhàng im lặng.

Trong mắt cô, ánh sáng lưu chuyển, dần dần có hơi nước ngưng tụ.

Giờ đây, cô ép mình phải hạ quyết tâm, chính mình sẽ từ từ quên lãng tình yêu dành cho anh, như vậy có phải lòng của cô cũng sẽ không đau đớn như trước?

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Còn Biết Xấu Hổ Không?

Ngồi trước bàn trang điểm, trong gương hiện lên khuôn mặt của Hứa Mộ Nhan, ba phần dịu dàng, ba phần thanh nhã, ba phần tiêu tụy, mang một chút buồn, từ khi nào mà cô trở thành người phụ nữ ghen tuông như vậy?

Hứa Mộ Nhan cô tỉnh lại đi!

Rồi sau đó cô khẽ mỉm cười, nụ cười này lại mang theo ba phần khổ sở.

“Mình có thể, mình nhất định có thể quên tình cảm đã dành cho anh.”

Hứa Mộ Nhan trang điểm xong, vẫn không quên vỗ vỗ hai bên má, làm cho khuôn mặt thêm hồng hào bớt nhợt nhạt, làm cho mình có thêm tinh thần.

Buổi trưa, Vũ Dương gọi điện cho cô, muốn hẹn cô đi ăn cơm tối, đáng nhẽ Hứa Mộ Nhan không định đồng ý, nhưng chợt nghĩ đến lúc Hạ Tĩnh cùng ngồi chung bàn ăn cơm trưa với mình, trong lòng không có cảm xúc gì, ngôi nhà, đó đã không giống nhà, cô cần thiết gì phải tuân thủ quy tắc?

Ban đêm, tại khách sạn Lounge Bar, ở chính giữa sân khấu, một nữ sinh với mái tóc dài đen mượt, đang kéo đàn Vi-ô-lông, bên cạnh là một người đàn ông tóc vàng, ánh mắt màu xanh ưu nhã đang đánh đàn piano, mà phía trước hai người là một người phụ nữ, mặc bộ đồ dạ hội màu đen, uyển chuyển hát một bài hát Italy không biết tên.

Hứa Mộ Nhan và Vũ Dương ngồi phía bên phải trung tâm đại sảnh, khung cảnh nhu hòa như vậy khiến tất cả mọi người khi nhìn vào đều cảm thấy rất tốt đẹp, cũng khiến cho người khác say mê.

“Ngày nào thì cuộc thi kết thúc?” Tiểu Huy hỏi bạn tốt Tiểu Chiến: “Cậu thi như thế nào rồi?”

Tiểu Chiến: “Mình nộp giấy trắng, cậu thi sao?”

Tiểu Huy: “Mình cũng mình cũng... Nguy rồi, liệu thầy giáo có nghĩ chúng ta chép bài của nhau không?”

Vũ Dương nói xong, tự mình cười ha hả...

Cả buổi tối, anh đều không có hỏi nguyên nhân vì sao cô vui, trừ uống rượu, anh không ngừng kể chuyện cười cho cô nghe.

“Còn có một câu chuyện rất buồn cười...”

Anh nói tiếp: “Có một người đàn ông, thường nói với bạn tốt rằng, về sau muốn sinh con trai, sẽ gọi là ‘rất đẹp trai’, vậy là sau này khi người khác gặp mình sẽ nói...”

“Ồ, ba ‘rất đẹp trai’!” Vũ Dương vừa nói vừa làm khuôn mặt tuần tú, làm cho Hứa Mộ Nhan khi nhìn anh lập tức nở nụ cười.

thật ra thì, phần lớn chuyện cười anh kể cô đều đã nghe qua, thậm chí còn thấy ở trên mạng rồi.

Nhưng cô cười chỉ là không muốn phụ lòng tốt của anh, cũng có thể là trong người có rượu quấy phá, cộng thêm nơi này không khí thật sự rất thích hợp để giao lưu.

Tóm lại, bữa cơm này làm cho tâm tình của cô tốt lên rất nhiều.

“Vậy sau này, khi em sinh con gái sẽ gọi nó là ‘xinh đẹp’... chờ sau khi già rồi, tất cả mọi người sẽ gọi em là mẹ ‘xinh đẹp’ rồi...” Hứa Mộ Nhan nếm một chút rượu đỏ, sau đó cười nói.

Lúc này trên đài lại vang lên giọng hát chậm rãi đầy yêu mị “Think of me”.

Vũ Dương đặt ly rượu trong tay xuống rồi đứng lên, vươn tay về phía Hứa Mộ Nhan, “Lần trước anh hướng dẫn em khiêu vũ còn nhớ không? không biết vị mẹ ‘xinh đẹp’ này có thể nể mặt tôi mà nhảy một điệu không?”

Những người bên trong đang hòa mình cùng tiếng nhạc êm tai và không khí nhộn nhịp trong khách sạn, Hứa Mộ Nhan đưa tay cho Vũ Dương nói: “Được. Cha ‘rất đẹp trai’!”

trên sàn nhảy, không biết họ có phải là người yêu của nhau hay không, nhưng ở dưới này mọi người đều đang cùng nhau nhảy lên điệu nhảy tình yêu, cô và Vũ Dương cũng giống như mọi người ở đây, đung đưa theo nhạc, nhẹ nhàng xoay tròn, xoay tròn, xoay tròn nữa...

“Học trưởng, cảm ơn anh...” trên đường, Hứa Mộ Nhan giương mắt nhìn Vũ Dương, nhẹ giọng nói.

“Tâm trạng có tốt lên chút nào không?”

“Dạ, tốt lên nhiều rồi... đúng rồi, học trưởng. Chẳng lẽ anh không muốn biết vì cái gì mà em không vui sao?”

“Em hy vọng anh sẽ hỏi sao?”

cô nhẹ nhàng lắc đầu, “Em không biết.”

Giờ phút này, nội tâm của Hứa Mộ Nhan mê man như đang say rượu, chưa bao giờ từng trải qua...

“Anh nhớ lúc học đại học, mặc dù em không nói nhiều, nhưng trong hai trông mắt luôn là vui vẻ, lần này gặp được em, mặc dù trên mặt luôn là nụ cười, nhưng mà trong mắt lại luôn phản chiếu nỗi buồn.”

“Học trưởng...” Hứa Mộ Nhan khẽ gọi, làm cho Vũ Dương cảm thấy tức cười.

Anh lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô, “thật ra thì nói hay không nói đã không còn là điều quan trọng rồi, học trưởng chỉ muốn nhìn thấy em luôn vui vẻ như trước kia thôi.”

Nghe anh nói vậy, nước mắt không kìm nén được mà ngừng tụ ở hốc mắt, thật không có tiền đồ mà.

“Em đừng làm cho chuyện cười của học trưởng bị lãng phí nha!” nói xong, anh buông tay trái của Hứa Mộ Nhan ra, đưa tay lau đi nước mắt trên gương mặt cô, “Nào, cười một cái cho học trưởng xem.”

Hứa Mộ Nhan nhẹ nhàng gật đầu, chột ngược mắt, hướng về phía Vũ Dương, khóe miệng khẽ mỉm cười nhàn nhạt...

Nhưng ngay khi cô đang mỉm cười, một khuôn mặt quen thuộc vừa vụt lọt vào tầm mắt của cô...

Hứa Mộ Nhan ngẩn ra, không sai, chủ nhân của khuôn mặt là người đã khiến cô vừa yêu vừa hận Bùi Lạp Minh...

Mà giờ phút này tầm mắt của anh cũng vừa vịn nhìn về phía hai người bọn họ...

Bởi vì khoảng cách khá xa nên cô không thể thấy rõ được vẻ mặt của Bùi Lạp Minh...

Lúc này cô mới phát hiện ra, bởi vì Lounger Bar nằm ở khách sạn Đại Đường, mà nơi này còn là do Trung Đình Thức thiết kế, trên trần nhà lắp kính trong suốt, anh ngồi trên tầng hai cạnh hàng rào thủy tinh, dựa vào độ cao này, sẽ nhìn rõ tất cả cảnh vật ở phía dưới tầng một.

Hứa Mộ Nhan cuống quýt thu hồi tầm mắt, cúi đầu, trong khoảnh khắc này toàn thân cô cảm thấy không được thoải mái...

Hình như Vũ Dương đã nhận ra sự khác thường của cô, “Thế nào? Không thoải mái sao?”

“Chắc tại uống nhiều rượu quá nên cảm thấy đầu có chút choáng váng.” cô gật đầu một cái, thuận miệng trả lời.

“đi thôi, chúng ta về chỗ ngồi nghỉ ngơi một chút.” nói xong, Vũ Dương đỡ cô rời khỏi sàn nhảy.

Trở lại chỗ ngồi, Hứa Mộ Nhan đưa mắt nhìn về hướng khi nãy anh nhìn xuống.

Giờ phút này, anh đã sớm trở về chỗ ngồi, đang chuyên chú dùng cơm, ngồi đối diện là một người phụ nữ, chính là Hạ Tình, người phụ nữ đang mang thai con anh.

“Học trưởng, chúng ta đi thôi.” Mặc dù là tình cờ gặp nhau, nhưng cô vẫn không muốn thấy hình ảnh ấm áp của hai người họ chút nào.

Vũ Dương khẽ gật đầu, đưa tay vẫy vẫy phục vụ đến tính tiền.

Ngồi trên xe anh, mắt Hứa Mộ Nhan không chớp, thân thể có chút mệt mỏi, đặc biệt là sau khi uống rượu.

“Anh ta làm cho em đau lòng sao?” Khi đến trước cổng nhà họ Bùi, Vũ Dương đột nhiên nhìn cô hỏi.

cô hơi sững sờ, thoáng chốc có chút buồn cười.

“Người làm em đau khổ chính là chồng em sao?” Con mắt của anh không di chuyển, chăm chú nhìn cô, giọng điệu cũng không giống như đang chào hỏi.

“Học trưởng, không phải vừa nãy anh nói là ai cũng không phải điều quan trọng sao?” Hứa Mộ Nhan có chút kinh ngạc, thì ra ngay cả suy nghĩ cô cũng để lộ ra trên mặt, cô nghĩ là vừa rồi mình đã đem cảm xúc giấu kín rồi...

“Anh đã nói rồi, nhưng anh cũng nói anh muốn nhìn thấy em vui vẻ, trong mắt của anh, anh cảm thấy Bùi Lạp Minh đã không làm cho em vui vẻ.”

Vẻ mặt nghiêm túc cùng thận trọng lúc này của Vũ Dương, là vẻ mặt mà trước nay cô chưa từng nhìn thấy qua.

Nhất thời làm cho Hứa Mộ Nhan không biết phải phản ứng như thế nào.

Có lẽ cảm nhận được giọng nói của mình quá nghiêm túc, anh lại cố gắng để cho giọng nói mình dịu dàng trở lại, chuyển đề tài khác. “Còn nhớ năm ấy khi anh tốt nghiệp từng đưa cho em một quyển sách không? Quyển sách đó em lật xem từng tờ không?”

Hứa Mộ Nhan có chút tò mò hỏi: “Sao đột nhiên anh lại hỏi tới chuyện này?”

“Quyển sách đó em chưa lật ra xem, có đúng không?”

“Đúng ạ!” Hứa Mộ Nhan không hiểu rõ nguyên nhân.

“Nếu như thời gian có thể quay lại, em nói xem, có nhiều chuyện sẽ không như thế này.”

Học trưởng nói chuyện càng ngày càng kỳ quái.

“Học trưởng, em cảm thấy tính cách luôn quyết định số phận của một người, nếu như thời gian thực sự có thể quay lại, mà tính cách không thay đổi, suy nghĩ chúng ta vẫn sẽ làm theo quyết định lúc trước.”

Vũ Dương lẳng lặng đưa mắt nhìn cô, trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ, chỉ một lúc lâu sau, anh dịu dàng hỏi: “Trước ngày tốt nghiệp đại học, anh từng viết một lá thư kẹp vào trong quyển sách anh đưa cho em.”

Nghe thế, Hứa Mộ Nhan kinh ngạc, đồng thời trong lòng hiện lên một chút dự cảm khác thường, học trưởng...

Học trưởng, đến cùng là anh muốn nói cái gì?

“Trong thư anh hẹn em ở rạp chiếu phim để gặp mặt, đêm hôm ấy anh đợi em suốt đêm, từ khi bắt đầu đến mười hai giờ phim kết thúc, kết quả là em không đến, anh còn nghĩ bởi vì em không thích anh nên mới không đến, cho đến một phút trước, khi anh biết em không nhìn thấy lá thư đó trong cuốn sách.”

“...” Hứa Mộ Nhan bị lời nói của Vũ Dương làm cho kinh ngạc, lập tức im lặng, trừ ngạc nhiên ra thì chẳng còn cảm xúc gì.

cô chưa bao giờ nghĩ tới một nhiệm vụ phong vân trong trường như anh lại thích mình.

“Mộ Nhan, nếu như ban đầu em thấy lá thư đó, em có đến điểm hẹn không?”

Nhất thời lời nói làm cho cô khiếp sợ, không biết trả lời như thế nào, nếu như lúc đó cô thấy lá thứ, liệu cô có đi không?

Có lẽ sẽ đi, bởi vì khi đó cô chưa yêu Bùi Lạp Minh, mà khi đó cô cũng yêu thầm Vũ Dương.

Nhưng trên đời không có nếu như, thời gian cũng không thể quay lại, không phải sao?

Hứa Mộ Nhan nhìn khuôn mặt đang suy nghĩ trước mặt, từ trước tới giờ cô cũng biết Vũ Dương rất đẹp trai, trên mặt thường mang theo nụ cười, giống như trên thế giới này chẳng có chuyện gì làm cho anh phải khổ sở, chỉ là cô không nghĩ tới, khuôn mặt với đôi mắt đó đã từng dừng lại trên bản thân cô.

Thời điểm Hứa Mộ Nhan định mở miệng trả lời anh thì phía sau họ truyền đến tiếng còi xe, “Bíp bíp bíp”.

Hứa Mộ Nhan đưa đầu ra ngoài nhìn về phía sau, liền nhìn thấy khuôn mặt âm lãnh của Bùi Lạp Minh, sao bọn họ trở về nhanh như vậy chứ?

“Học trưởng, vấn đề này lần sau gặp lại em sẽ trả lời anh, em đi trước, ngủ ngon.”

nói xong, cô mang theo túi xách xuống xe.

Nhìn bóng lưng Hứa Mộ Nhan đi xa, cánh tay Vũ Dương nắm thật chặt lấy tay lái, ánh mắt kiên định, Mộ Nhan, trong tương lai, mặc kệ có xảy ra chuyện gì, anh sẽ luôn ở bên cạnh em.

Giờ phút này bên trong xe, sắc mặt của Bùi Lạp Minh thâm trầm rất khó nhìn, người phụ nữ này lại dám dấu anh lén lút đi gặp người đàn ông khác.

Ánh mắt thâm thúy của anh thoáng qua vẻ tức giận, quanh thân tản ra từng tầng lạnh lẽo khiến Hạ Tình đang ở bên cạnh cũng phải run lên, những biểu hiện này, ngay cả anh cũng không nhận ra.

Bên cạnh, Hạ Tình đã thu lại hết những biểu tình của Bùi Lạp Minh , cô ta nghiêng rằng nghiêng lợi, anh có cảm giác với Hứa Mộ Nhan sao? Thì ra, anh vì hận Hứa Mộ Nhan mà không thể nhận ra tình cảm của chính mình.

Nhưng cô không cho phép, anh yêu người phụ nữ khác, dù người kia có là vợ của anh đi chăng nữa cũng không được!

Xem ra, việc đuổi Hứa Mộ Nhan đi phải đẩy nhanh hơn nữa mới được.

Sau khi về đến nhà, Hứa Mộ Nhan nhanh chóng rửa mặt, rồi sau đó thay quần áo liền lên giường đi ngủ.

Giờ phút này suy nghĩ của cô rất hỗn loạn, cô chỉ muốn mau chóng ngủ một giấc thật ngon, cái gì cũng không nghĩ đến, cái gì cũng đừng nghĩ...

Mê man ngủ thiếp đi, cô mơ hồ cảm nhận có âm thanh phía ngoài cửa phòng.

Giấc ngủ của cô vẫn không sâu, vì vậy chỉ cần một âm thanh rất nhỏ được truyền vào tai, cô sẽ lập tức tỉnh táo.

Là ai tìm cô vào lúc nửa đêm như thế này?

Hứa Mộ Nhan tùy ý khoác vào một cái áo khoác rồi đi xuống giường, lúc cô chuẩn bị mở cửa thì cửa đột nhiên bị mở ra mang theo gió lạnh thổi vào trong phòng, cô không khỏi ngẩn ra, đầu óc như bị người đánh, trong nháy mắt tỉnh táo hơn nhiều...

Anh....Anh....Anh nửa đêm canh ba tới phòng cô làm gì?

Ban đêm thật yên tĩnh, Hứa Mộ Nhan có thể cảm nhận rất rõ hô hấp của chính mình, nhịp tim cũng tăng tốc.

Hoàn toàn không nghĩ anh sẽ xuất hiện ở trước cửa phòng của mình, cả người cô cảm thấy bồn khoăn...

“Anh...Anh làm cái gì?” Hứa Mộ Nhan vừa nói vừa lùi lại phía sau.

Đối với câu hỏi của cô, Bùi Lạp Minh làm như chưa từng nghe thấy, chỉ đưa mắt nhìn chăm chăm cô, từng bước một tới gần, cô lùi từng bước một rồi ngã về phía sau, sau đó anh chột dùng chân đá cánh cửa một cái, ‘phanh’ một tiếng, đóng cửa lại!

Hứa Mộ Nhan cảm giác mình như con mồi, chỉ có thể tiếp tục ngã về phía sau.

Hai mắt của Bùi Lạp Minh mang theo vài tia tơ máu, trên người mùi rượu nồng nặc, như thợ săn tiến gần về phía cô...

“ Cô sống như vậy cảm thấy rất cô đơn sao? Hả? Tại sao cô lại muốn cho tôi bị đội món xanh chứ?” Không còn đường nào để lui, trong lúc người cô chuẩn bị dựa vào tường thì Bùi Lạp Minh hung hăng ôm cô vào trong lòng.

Anh đang nói đến thời điểm lúc cô ở khách sạn Lounge Bar sao?

Nghĩ tới đây, trong mắt Hứa Mộ Nhan chậm rãi dâng lên từng tầng tức giận, anh có tư cách gì mà giám nói cô như vậy?

Nếu anh có thể cùng Hạ Tình đi ăn tối, thì tại sao cô không thể cùng đi ăn cơm với học trưởng chứ?

Anh không có tư cách để phán xét cô, không phải sao?

“Bùi Lạp Minh, hơn nửa đêm rồi tôi không có thời gian rảnh rồi để nghe anh nói lung tung, anh không có quyền lợi cũng như không có tư cách quản

lý chuyện của tôi! Tôi đã không đem chuyện gièm pha của anh và Hạ Tình nói ra đã là nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi, anh không cần phải quá đáng thế đâu!”

“Không có tư cách? Chuyện cười, cô đừng quên cô là vợ của tôi, nên thường xuyên nhớ thân phận của chính cô đi”

“Vợ? Thân phận? Chỉ là người vợ trên danh nghĩa mà thôi, Bùi Lạp Minh, đừng tưởng tôi không biết gì!”

Bùi Lạp Minh cau mày, nhìn chăm chăm vào cô, lông mi thẳng, đôi mắt thâm thúy, hơi thở nồng đậm mùi rượu theo tiết tấu hô hấp của anh truyền vào chóp mũi Hứa Mộ Nhan, nhìn ánh mắt quyết liệt của cô, trong lòng của anh không khỏi co quắp một trận, tại sao lại có cảm giác kì lạ như vậy chứ?

Một giây tiếp theo, Bùi Lạp Minh lắc đầu, càng ôm Hứa Mộ Nhan chặt hơn, sức lực rất lớn, giống như muốn đem xương của cô đập vụn ra, nghiêng rằng nghiêng lợi ở bên tai cô nói, “ Hứa Mộ Nhan, nhất định cô sẽ bị tôi hành hạ, bởi vì cô nợ tôi.”

“Được, anh đã muốn thay Mộ Thanh báo thù vậy thì anh cứ dứt khoát giết tôi đi.”

Nghe vậy, hai vai Bùi Lạp Minh có chút rung rung, bên môi chậm rãi hiện lên nụ cười nhẹ nhàng, giống như chứa đựng ánh trăng.

Nụ cười của anh khiến cho Hứa Mộ Nhan cảm thấy hai mắt hoa lên.

cô chưa từng thấy qua nụ cười của anh, cũng không ngờ nụ cười của anh có thể đẹp như vậy, tựa như những bông tuyết xinh đẹp tinh khiết giữa trời mùa đông, giống như ánh trăng dịu dàng ngoài cửa sổ, như hoa sen trắng nở rộ tỏa hương thơm giữa bóng đêm, vừa giống đóa hoa anh túc làm người khác phải mất hồn.

cô thấy mình không phải người mê trai, nhưng vẫn ngây ngẩn cả người, cho đến khi tiếng nói lạnh lạnh vang lên, cô mới ngạc nhiên tỉnh lại.

“cô nghĩ mình sẽ được tự do sao? Tôi – không – cho – phép.”

Cả người Hứa Mộ Nhan bị Bùi Lạp Minh ôm đến hít thở không thông, ý thức như muốn thoát ra ngoài.

Nhưng ngược lại, anh lại càng thô bạo áp chặt cô hơn, tay trái của anh dùng lực cố định tay của cô, tiếng nói khàn khàn tràn đầy bá đạo, “Quyền định đoạt đều là của tôi!”

Tiếp, tay phải Bùi Lạp Minh nắm tay phải của Hứa Mộ Nhan, giọng nói vẫn bá đạo như cũ, “Quyền định đoạt đều là của tôi!”

Sau đó, Bùi Lạp Minh đem tay trái của Hứa Mộ Nhan đè vào trên tường, tay phải nhéo thật chặt cằm của cô, đôi môi hung hăng che lấp đôi môi cô, giọng nói trầm thấp mơ hồ không rõ. “Đôi môi này cũng chỉ thuộc về tôi, là của một mình Bùi Lạp Minh tôi!”

Bùi Lạp Minh lỗ mãng hôn cô, càng không ngừng hôn môi của cô, đầu lưỡi không chút lưu tình đẩy môi cô ra, tiến vào phía trong, tùy ý khuấy động thăm dò.

Hứa Mộ Nhan càng giãy giụa, Bùi Lạp Minh càng dùng sức để hôn, giống như chứng minh cho cô thấy câu nói kia: “Đôi môi này cũng chỉ thuộc về tôi, là của một mình Bùi Lạp Minh tôi.”

Hứa Mộ Nhan bị hôn không phát ra được tiếng nào, đầu lưỡi của anh không chút kiêng kỵ ở trong miệng cô khuấy động, cũng tùy ý mút lấy môi cô, giống như muốn nuốt cả người Hứa Mộ Nhan, không cho cô một chút không gian nào để hô hấp cả.

thật lâu sau, giống như đã thỏa mãn, Bùi Lạp Minh mới chịu buông lỏng cô ra, anh lẳng lặng nhìn mái tóc đen nhánh như mực đang xoa trong ánh trắng, mặt mũi ửng hồng ẩn dưới những sợi tóc xoắn xếch, khuôn mặt thanh lệ lộ ra tia quyến rũ.

Bùi Lạp Minh cảm thấy suy nghĩ trong lòng xẹt qua vài tia cảm giác khác thường: “cô rất đẹp!”

Toàn thân Hứa Mộ Nhan bị chấn động, hoàn toàn bị những lời nói này hù dọa.

Vốn cho là Bùi Lạp Minh sẽ tiếp tục chửi bới cô, nhưng không nghĩ ra đột nhiên anh lại nói ra những lời buồn nôn như vậy.

cô ngược đôi mắt không tin nhìn về phía anh, trong đôi mắt luôn tồn tại lạnh lùng giờ phút này lại chảy xuôi những tia ấm áp, bên môi nở nụ cười dịu dàng.

Anh, đây là đang diễn xướng gì vậy?

Chẳng lẽ anh uống say coi cô như Mộ Thanh hoặc Hạ Tình sao?

Sau khi cái ý nghĩ này lóe lên, lồng ngực của Hứa Mộ Nhan như rơi vào đáy cốc. Đúng vậy, từ trước tới nay, người anh yêu cũng không phải là cô.

Nhưng cô sẽ không làm người thế thân, cô khinh thường việc này.

“Bùi Lạp Minh, anh đi ra ngoài cho tôi, trở về phòng của Hạ Tình đi!” Hứa Mộ Nhan cắn răng phần hận nói.

“Đây là phòng của tôi.” Tiếng nói của Bùi Lạp Minh lộ ra một tia khàn khàn, đó là âm thanh của nhu tình, không giống như âm thanh lạnh lùng vô tình hàng ngày.

Hứa Mộ Nhan cảm thấy thật ngớ ngẩn, tên đàn ông này định mượn rượu để chơi xỏ lá sao?

Nhưng Hứa Mộ Nhan không phải loại phụ nữ mà anh muốn!

“Anh không ra ngoài phải không? Được, vậy tôi sẽ ra!”

Bùi Lạp Minh nhìn người phụ nữ cố chấp này, chỉ cảm thấy suy nghĩ tràn ra một loại nhu tình, giống như cây cỏ mọc giữa mùa xuân, quấn chặt lấy trái tim Bùi Lạp Minh.

Sau một giây, anh vọt tới trước mặt cô, bỗng cô lên, ở thời điểm cô chưa kịp kêu thì đôi môi của anh lại một lần nữa phủ lên đôi môi của cô.

Hứa Mộ Nhan ra sức đánh vào lưng anh, nhưng lại không làm nên chuyện gì, hơi sức của cô làm sao có thể so sánh được với anh chứ?

Đồng nhất trong nháy mắt là tuyệt vọng từ lòng bàn chân bắt đầu lan tràn, bay lên.

Nụ hôn của anh, dịu dàng, triền miên, du dương.

Nước mắt của cô thê lương lạnh lẽo chảy xuống gò má.

cô không cam lòng, lòng của cô mặc dù đã thất lạc trên người anh, nhưng lại bị anh làm tổn thương, cô không thể chịu đựng được thêm rồi.

Hết chương

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Mèo Khóc Chuột Giả Từ Bi.

Nhưng dù có như thế nào thì ít nhất cô vẫn còn giữ được trong sạch, tựa như giữ lại cho mình một chút tự tôn.

Nhưng một chút tự tôn này anh cũng muốn cướp đi?

Tại sao anh lại có thể mượn cớ say rượu mà làm tổn thương như vậy cô chứ?

Hai tay Hứa Mộ Nhan nắm thật chặt lại, đáy lòng là một mảnh mê lương.

Gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào, mang theo hơi lạnh lướt qua gương mặt của cô. Hình như đây là lần đầu cô cảm thấy thì ra gió đêm cũng có thể lạnh thấu xương đến vậy.

Thời điểm rạng sáng, Hứa Mộ Nhan có chút bất lực mở hai mắt ra, từng trận đau nhức trên người đánh tới, cô khẽ nghiêng mặt sang bên nhìn về phía Bùi Lạp Minh đang ngủ say bên cạnh, nội tâm co thắt từng trận.

Rồi sau đó Hứa Mộ Nhan nâng cơ thể đau đớn không còn sức lực lên, đi đến bên cửa sổ, gió đập thẳng tới, từng trận cảm giác lạnh lẽo thấm vào da thịt, làm cho lòng cô chợt thanh tĩnh.

Đêm qua, chắc là vì anh uống say nên mới vào nhầm phòng, không biết sau khi anh tỉnh lại, tinh thần tỉnh táo thì sẽ phải giải thích tình cảnh này như thế nào nữa.

Anh sẽ không cho rằng cô thù địch anh uống say mà quyến rũ anh chứ?

Đến lúc đấy anh chỉ thêm coi thường cô hơn mà thôi.

Không được, cô không thể cho anh cơ hội chửi bới, coi thường nhân phẩm của mình thêm nữa.

Hai tay Hứa Mộ Nhan vòng chặt mình, đưa đôi mắt trong veo nhìn bầu trời đêm mù mịt, khắp trên người vẫn là hương vị của anh.

Cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, hồi tưởng lại những việc xảy ra tối qua, tâm hồn treo lơ lửng không thể xác định trong không gian. Cô không thể tin tất cả mọi việc cứ như vậy mà xảy ra, cô chưa từng nghĩ đến ban đêm, một tình huống cô chưa bao giờ nghĩ tới...

Giờ phút này, cô không biết phải hình dung tâm tình của mình như thế nào nữa.

Cô rất muốn khóc, nhưng lại không tìm được lý do để bản thân rơi lệ.

Rồi sau đó, Hứa Mộ Nhan mặc thêm áo ngủ, đi tới phòng của Hạ Tình cách đó không xa, gõ nhẹ vào cửa phòng.

Cô còn tưởng rằng Hạ Tình đã ngủ say bên trong, nhưng chỉ gõ vài tiếng đã có người ra mở cửa.

Bây giờ Hứa Mộ Nhan mới thấy cô ta còn chưa tẩy trang, quần áo mặc chỉnh tề, xem ra cả đêm không ngủ.

Cô ta vẫn thức để đợi Bùi Lạp Minh sao?

Hạ Tình thấy Hứa Mộ Nhan thì hai mắt lóe sáng, tức giận trong ngực dần bốc lên. Hứa Mộ Nhan tới để khoe khoang cô ta và Bùi Lạp Minh đã thực sự là vợ chồng sao?

Nghĩ tới đây, hai gò má bởi vì tức giận mà ửng hồng, hai tay nắm chặt hăm sâu trong tay áo, trong mắt tràn ngập địch ý.

Thật ra thì, từ khi cô bắt đầu vào ở trong biệt thự này, Bùi Lạp Minh sắp xếp cho cô ở trong một căn phòng, không cùng cô ở trong một phòng, nói là lúc ngủ sợ không cần thận động trúng bụng của cô.

Tất nhiên Hạ Tình biết đây chỉ là một cái cớ thôi, nhưng cô cũng không quá ép buộc Lạp Minh, dù sao mục đích của cô cũng chỉ là thân phận đại thiếu phu nhân, phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Bùi Thị, sau đó đuổi Hứa Mộ Nhan ra khỏi nhà.

Mà tối hôm qua sau khi về nhà, Bùi Lạp Minh nói muốn đến thư phòng để xem tài liệu, Hạ Tình biết nhất định là anh đang suy nghĩ chuyện của Hứa Mộ Nhan, vì không muốn cho anh tiếp tục phẫn lòng vì chuyện của Hứa Mộ Nhan, cô cố ý từ trong phòng bếp lấy ra một chai rượu đỏ cho Bùi Lạp Minh, cô đợi anh uống say, sau đó sẽ dẫn anh về phòng của mình.

Ai ngờ lúc Bùi Lạp Minh đã say chuẩn choáng, lại nói cô về phòng ngủ trước, anh muốn ngồi một mình. Hết cách, cô đành phải về phòng trước, tính toán một lát nữa chờ anh ngủ say lại dìu anh trở về phòng của mình.

Nhưng thời điểm cô quay trở lại thư phòng thì đã không còn dáng của Bùi Lạp Minh.

Khi đi ngang qua phòng của Hứa Mộ Nhan, nghe được tiếng tranh cãi của Hứa Mộ Nhan và anh, thì ra anh ấy đi tìm cô ta.

Một phút kia, Hạ Tình biết rằng kế hoạch của mình phải nhanh chóng thực hiện, tránh cho Hứa Mộ Nhan làm cản trở đường đi.

Đúng ở cửa, Hứa Mộ Nhan không ý tới ánh mắt địch ý của Hạ Tình, nhàn nhạt mở miệng: “Giúp tôi đưa Bùi Lạp Minh trở về phòng của cô.”

Nghe vậy, Hạ Tình ngạc nhiên, lời nói của Hứa Mộ Nhan như một tia sấm đánh trúng Hạ Tình, có chút giật mình không hiểu nổi.

“Đi thôi, thừa dịp anh ta ngủ đang ngủ say còn chưa tỉnh....” Nói xong, Hứa Mộ Nhan xoay người trở về phòng, không để ý đến sắc mặt của Hạ Tình.

Đây chính là kết quả mà Hạ Tình mong muốn chứ?

Cô sẽ tác thành cho Hạ tình, dù sao đối với Bùi Lạp Minh cô cũng đã tâm tàn ý lạnh, không muốn ôm lấy bất kì ảo tưởng nào nữa....

Mặc dù không biết Hứa Mộ Nhan có âm mưu gì, nhưng mà cô rất hi vọng sau khi tỉnh lại, người đầu tiên Bùi Lạp Minh nhìn thấy chính là cô.

Rồi sau đó hai người lão đạo đưa Bùi Lạp Minh đang ngủ say về phòng của Hạ Tình, không để ý rằng đằng sau có một đôi mắt đang dõi theo các cô...

Một phút kia, khi Hạ Tình đưa anh vào trong phòng, Hứa Mộ Nhan âm thầm thề, từ nay về sau cô và anh sẽ không còn dính líu gì nữa...

Sau khi nhìn thấy Hứa Mộ Nhan đã đi vào trong phòng, Hạ Tình vội vàng đi vào nhà vệ sinh, tháo trang sức, rồi sau đó cởi hết quần áo trên người mình, nằm bên cạnh Bùi Lạp Minh, trong lòng tràn lên một mảnh ngọt ngào.

Lạp Minh, cuối cùng anh chỉ thuộc về em!

Ngày tiếp theo, ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào trong phòng, tạo thành một bức tranh đẹp đẽ.

Bùi Lạp Minh mở mắt ra, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt, cánh tay cũng rất đau nhức, dùng hết sức giơ tay lên, chợt chạm đến một khối mềm

mại, trong lòng không khỏi kinh hãi, nghiêng đầu nhìn lại.

Chỉ cảm thấy có một cách tay trắng muốt đang quẩn quanh trên tay phải anh như con bạch tuộc, Hạ Tình dựa vào anh ngủ ngon lành, khuôn mặt một mảnh hồng hào.

Đầu Bùi Lạp Minh ‘oanh’ một tiếng, chẳng biết tại sao, huyết sắc trên mặt giờ biến mất hết. Anh có chút không biết làm sao kéo cánh tay của Hạ Tình đang quẩn quanh cánh tay anh ra.

Mà anh vừa ngồi dậy, Hạ Tình đã tỉnh lại nhưng cô vẫn nằm như cũ giả vờ ngủ, cặp mắt ti hí, dùng một chút khe mắt nhìn Bùi Lạp Minh.

Chỉ thấy vẻ mặt anh như có chút mê mẩn, có chút thất vọng, lông mi hơi nhú lên, đôi tay lúc mặc quần áo hơi run rẩy.

Tim Hạ Tình thót lại, mắt thấy anh mặc xong quần áo sắp đi xuống giường, cô lập tức khẽ cử động, làm bộ như vừa mới tỉnh ngủ vươn cánh tay ra kéo cánh tay phải của anh.

Áo ngủ của cô mở một nửa, lộ ra màu trắng hồng lẫn lẫn trước ngực, một đôi mắt thanh tịnh và đẹp dễ dồn dập đắm đuối chăm chú đưa tình với Bùi Lạp Minh.

Thấy thế, vẻ mặt Bùi Lạp Minh chợt thay đổi, đầu hơi đau, “Đừng làm loạn, cô cứ ngủ tiếp đi, an tâm dưỡng thai, buổi tối mới có sức làm sinh nhật.”

Nói xong, cúi người đặt một nụ hôn lên trán Hạ Tình, rồi sau đó xoay người đi ra ngoài.

Hai mắt Hạ Tình chợt lóe, thì ra anh vẫn còn nhớ sinh nhật của cô, vậy là trong lòng anh có cô đúng không? Đáy lòng của cô nhất thời xông lên một sự vui sướng.

Vẻ mặt Bùi Lạp Minh có chút hốt hoảng đi ra khỏi phòng, đi rất vội vã, trong lòng như có thứ gì đó ngăn lại, rất khó chịu.

Mà trong đầu từng đoạn triền miên bị đứt đoạn, anh vốn tưởng rằng đó chỉ là mơ, không ngờ thì ra sau khi anh uống rượu say đã cùng Hạ Tình triền miên.

Xem ra, tối qua anh uống hơi nhiều.

Nhưng chẳng biết tại sao, trước mắt của anh lại hiện lên khuôn mặt đầy nước mắt của Hứa Mộ Nhan.

Kể từ lúc cô gả cho anh đến nay, anh chưa từng thấy cô khóc như vậy, vì sao đáng vẻ cô khóc lại chân thực, bi thương đến vậy.

Bùi Lạp Minh lắc đầu một cái, nhất định là anh nghĩ sai rồi, một cô gái cái gì cũng không để ý đến như Hứa Mộ Nhan thì làm sao có thể mềm yếu trước mặt anh được?

Nhưng khi anh đến gần phòng của Hứa Mộ Nhan thì bước chân thoáng dừng một chút, nhưng cũng rất nhanh đã đi đến phía cầu thang.

Hứa Mộ Nhan chỉnh đốn mình xong, chuẩn bị đi làm, khi cô lấu điện thoại ở bên cạnh gối lên thì một chiếc khuyên tai kim cương đập vào mắt cô, khuyên tai này hẳn là Hạ Tình làm rơi tối qua lúc cùng cô đỡ Bùi Lạp Minh về phòng.

Rồi sau đó cô đem khuyên tai đi tới phòng của Hạ Tình, muốn gõ cửa nhưng phía bên trong lại vang lên một giọng nói bén nhọn, “Anh đừng ép tôi, tôi sẽ nghĩ biện pháp để sớm đưa cho anh, nhưng nếu để chuyện này cho người khác biết, anh cũng đừng nghĩ đến cái gì nữa.”

Hạ Tình đang nói chuyện điện thoại với ai vậy?

Có chuyện gì mà không thể nói cho người khác biết?

Khi Hạ Tình mở cửa liền nhìn thấy Hứa Mộ Nhan, sắc mặt trắng bệch, trong mắt thoáng qua một tia hoảng hốt...

“Cô... cô làm gì mà đứng ở đây không nói tiếng nào hết!” Tâm tình Hạ Tình hơi kích động, cắn chặt đôi môi hồng, trong mắt sắc bén như có lưỡi dao lợi hại.

Vì sao cô ta khẩn trương như vậy?

“Tôi không có thời gian để nghe cô nói chuyện điện thoại, đây là khuyên tai mà tôi qua cô đánh rơi ở phòng của tôi.”

Thấy chiếc khuyên tai kim cương trong tay Hứa Mộ Nhan, sắc mặt Hạ Tình thoáng dịu lại, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Hứa Mộ Nhan hẳn là vừa rồi không nghe được cuộc đối thoại bí mật với người khác của Hạ Tình.

“Cám ơn cô.” Hạ Tình cầm lấy khuyên tai cũng không quay đầu lại mà trực tiếp đi xuống lầu.

Nhìn thấy hai vai của Hạ Tình run run, trong mắt Hứa Mộ Nhan thoáng qua tia nghi ngờ, cô ta đang làm trò quỷ gì nữa?

Buổi tối, Hứa Mộ Nhan thật sự không muốn về nhà tham gia sinh nhật của Hạ Tình, nhưng chuyện lại không thể do cô làm chủ được, bởi vì sau khi tan việc lúc cô đi ra khỏi bệnh viện lập tức thấy xe của Bùi Lạp Minh dừng ngay cửa bệnh viện.

Xem ra, anh không tra tấn cô đến thương tích đầy mình thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu.

Mặt Hứa Mộ Nhan không có cảm xúc gì lên xe, dọc đường đi hai người cũng không nói chuyện. Mặc dù ngồi chung một xe nhưng giữa bọn họ lại

như cách nhau một dải ngân hà, không ai có thể vượt qua.

Ban đêm có trăng sáng sương lạnh, biệt thự như bao phủ trong một vùng ánh sáng màu bạc.

Mà sinh nhật của Hạ Tình lại được tổ chức ở bãi đất trống trong hoa viên bên cạnh đài phun nước. Vì không muốn để mọi người tới tham gia bữa tiệc nghi ngờ quan hệ của anh và Hạ Tình nên anh đã cố ý nói Hạ Tình là em gái, bà con xa của anh.

Tâm tư của anh đúng thật là đủ kín đáo.

Mẹ Bùi vốn phản đối chuyện Hạ Tình tổ chức tiệc sinh nhật trong nhà, dù sao thì để cho một người phụ nữ không thân phận như vậy được ở lại trong nhà đã là nhượng bộ lớn nhất của bà rồi.

Nhưng miệng của Hạ Tình như được quét mật đường, dụ dỗ làm tâm tình của mẹ Bùi vui thích, hơn nữa trong bụng còn có cháu của bà cho nên cũng không thể kiên trì được bao lâu.

Mà tiệc sinh nhật lần này hoàn toàn đều là bàn tốt của Hạ Tình và Bùi Lạp Minh, còn Hứa Mộ Nhan lại thật sự giống như biến thành người thứ ba không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Hứa Mộ Nhan đứng bên cạnh hồ, ánh mắt lạnh nhạt nhìn bể phun nước, gió đêm đập vào mặt, trong không khí tràn đầy mùi hoa thơm ngát, cô bất giác vươn tay cảm nhận nước mát mẻ.

Dưới ánh trăng tóc đen càng làm nổi bật lên da thịt nhẵn nhụi như tuyết của cô. Khí chất khi giơ tay nhắc chân hoàn hảo tự nhiên. Giữa chân mày nhàn nhạt nhàn lại, như phảng phất một loại sương mù bao trùm lấy dung nhan thanh lệ dịu dàng của cô.

Đúng lúc này, bên tai cô vang lên từng âm thanh trong trẻo xinh đẹp:

- Chị Mộ Nhan, thì ra chị ở đây, khách mời đều đã tới đông đủ, sao chị còn đứng đây.

Hạ Tình mở miệng một tiếng chị, làm ra cực kỳ thân thiết.

Lông mày Hứa Mộ Nhan khẽ nhú, giờ khắc này khuôn mặt kiều mỵ của Hạ Tình không dấy lên một tia hảo cảm nào của cô. Trực giác của cô nói cho cô biết, cô gái này cũng không nhu mì, điềm đạm tựa như bề ngoài.

- Hai chúng ta không quen, cô cần gì lấy lòng trước mặt tôi? Vẫn nên giữ lại hơi sức đi lấy lòng Bùi Lạp Minh đi"

Hứa Mộ Nhan nói xong lập tức đi tới bàn của mẹ Bùi bên kia.

Mặc dù thái độ kiêu ngạo và thanh cao của Hứa Mộ Nhan làm cô rất không thoải mái, nhưng ở trước mặt khách khứa tất nhiên cô sẽ không so đo, sau đó nụ cười trên mặt càng sâu. d'ẫn đ'àn l'ê q'úy đ'ôn Trước mắt quan trọng nhất là buộc lòng của Bùi Lạp Minh lại, như vậy cô về sau ở nhà họ Bùi mới có thể càng ngày càng tốt, những người khác cô hoàn toàn không cần để trong mắt!

Hạ Tình chậm rãi đi tới bên cạnh bạn tốt Lâm Tố, thì thầm mấy câu bên tai cô ta, Lâm Tố hiểu ý cười cười.

Hứa Mộ Nhan, đợi lát nữa tôi sẽ khiến cho thanh cao của cô dậy không nổi, khiến cho cô mất hết mặt mũi trước mặt nhiều người như vậy!

Nhiều món ăn mỹ vị trân quý dưới ánh trăng, ăn uống linh đình, rất náo nhiệt.

Hứa Mộ Nhan tùy tiện gắp mấy món ăn, vì bây giờ cô không có khẩu vị gì, chỉ muốn bữa tiệc này kết thúc sớm một chút.

- Tôi nghe nói thiếu phu nhân của nhà họ Bùi đa tài đa nghệ, không biết có thể tấu một khúc dương cầm làm thành quà tặng mừng sinh nhật cho tiểu thư Hạ Tình không? - Trong các khách mời của bữa tiệc cách đó không xa chợt hiện ra một cô gái vóc dáng mảnh mai cất giọng nói.

Giọng Lâm Tố có chút lạnh lùng, một đôi mắt đen trong trẻo thâm sâu nhìn về phía Hứa Mộ Nhan quan sát một phen, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo, trên vẻ mặt toàn bộ đều là kiêu căng.

Hứa Mộ Nhan cảm thấy được cô gái cô vốn không quen biết đó tràn đầy địch ý với cô.

Muốn cô vì Hạ Tình đàn khúc dương cầm góp vui, Hạ Tình nhận được sao?

Khi Hứa Mộ Nhan định mở miệng sắp, các khách mời đang thưởng thức thức ăn ngon rồi rít ồn ào lên, cũng kêu cô đàn một bản.

Bùi Lạp Minh ngồi cách đó không sắc mặt đông lại, đôi mắt đen sắc bén thoáng rủ xuống trong ánh đèn với bóng mờ, làm người ta không thấy rõ suy nghĩ của anh.

- Không bằng, tôi và chị dâu cùng nhau tấu chung một bản. - Lúc này, Bùi Lạp Thần vẫn im lặng đột nhiên cười đứng dậy mà nói, rồi sau đó phân phó người giúp việc mang piano trong phòng khách ra.

Tóc của cậu bị gió thổi có chút xốc xếch, hai mắt xanh đen lóe sáng so với sao còn sáng hơn, da trắng phiếm đỏ hồng nhàn nhạt, đôi môi tựa như cánh hoa mềm mại vậy, hiện lên trẻ trung xinh đẹp, khách mời nữ tham dự không khỏi bị cậu hấp dẫn.

Hứa Mộ Nhan không ngờ Bùi Lạp Thần lại đột nhiên đề nghị cùng cô đàn, cũng tốt, có cậu ấy có lẽ lúc cô đàn ra không khí sẽ không quá lúng túng, cũng có thể thoải mái chút.

Nghĩ vậy, trên môi cô dường như hiện lên nụ cười yếu ớt, dưới ánh trăng chiếu xuống như có như không, cực kỳ xinh đẹp dịu dàng.

Thoáng cười này không khỏi làm cho sắc mặt Bùi Lạp Minh đang ngồi trong bữa tiệc cứng đờ. Sắc mặt dù vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng sâu trong mắt lại thoáng qua tức giận không dễ dàng phát hiện.

Hứa Mộ Nhan thản nhiên đi tới trước dương cầm, ngồi xuống.

Bốn ngón tay mượt mà cùng khê đặt lên dương cầm, hai người nhìn nhau, rồi sau đó đầu ngón tay đánh xuống, một chuỗi tiếng đàn chậm rãi vang lên.

Trong lúc này, tiếng đàn trong suốt tươi đẹp lan tỏa trong màn đêm tối thanh tịnh và tĩnh mịch.

Ánh trăng sáng trong veo theo tiếng đàn chiếu xuống.

Tiếng nước chảy róc rách theo tiếng đàn lay động.

Tiếng đàn làm say bóng đêm, càng làm say lòng người hơn.

Trong nhất thời, vẻ mặt mọi người đều là ngạc nhiên, tất cả không lên tiếng, giống như sợ phá hư tiếng đàn tuyệt vời này.

Chỉ có đầu lông mày một người càng lúc càng nhăn, trong mắt sâu tràn đầy sắc bén không giấu được, cứ thế một ly uống tiếp một ly. . .

Cuối cùng tiếng đàn im bật dừng lại, mọi âm thanh đều yên lặng chỉ còn lại ánh trăng sáng và tiếng nước chảy róc rách của đài phun nước.

Hai người phối hợp ăn ý như một bài thơ, một bức tranh, giai điệu đều uyển chuyển và xót xa, tình cảm dâng trào mãnh liệt. Giờ phút này tất cả mọi người đắm chìm trong không khí hai người bọn họ cùng tạo nên, tình thần say mê, cảm động khó hiểu.

Hồi lâu mọi người mới từ trong cơn kinh hoàng quay trở lại, tiếng vỗ tay liên tục không ngừng, khen không dứt miệng.

Mà Hạ Tình đã sớm nghe đến ngậy người, đôi mắt đen trong trẻo thoáng qua sự đề nén, sợ hãi, chỉ chốc lát những thứ ánh sáng này đều hóa thành ghen tỵ.

Cô vốn tưởng rằng Hứa Mộ Nhan chỉ biết xem bệnh mà thôi, cho nên lòng mới tràn đầy tự tin bảo Lâm Tổ đề nghị khiêu khích với cô ta, đợi cô ta luống cuống hết sức mất thể diện cô sẽ đứng ra chủ động vì mọi người đàn một bài hát, làm cho Bùi Lạp Minh biết rõ chỉ có cô mới có thể xứng với anh!

Nhưng cô tuyệt đối không ngờ tới, chút mưu kế của cô lại hoàn toàn ngược lại, khiến Hứa Mộ Nhan trong khoảnh khắc giành được thừa nhận và tán thưởng của mọi người!

Điều này khiến cô sao có thể không hận?

Hứa Mộ Nhan, lần này coi như số cô gặp may!

Sau khi tiệc sinh nhật kết thúc, hứng khởi đánh đàn của Hứa Mộ Nhan nổi lên, lập tức đi tới phòng đặt dương cầm trên tầng hai.

Đối với dương cầm cô vẫn có sự yêu thích khó hiểu, nếu như lúc trước không phải ba cô cố ý bảo cô làm bác sĩ, tiếp nối nghề chính nhà họ, có lẽ giờ này cô đã là một giáo viên dạy dương cầm rồi.

Khi cô đang có hứng thú đánh đàn thì một người đi tới, Hứa Mộ Nhan ngược mắt nhìn cô ta một chút, không tiếp tục đánh đàn nữa.

Giai điệu im bật, dư âm đọng lại trong không trung.

- Chị Mộ Nhan tử, đàn rất hay sao chị không đàn nữa, giai điệu vừa rồi thật dễ nghe, nếu như không phải em mang thai, thật sự muốn theo khúc nhạc nhảy một bài đấy.

- Sao cô lại tới đây? Trở về phòng cô an tâm dưỡng thai đi.

- Là như vậy chị Mộ Nhan, em cảm thấy gần đây cơ thể có chút không thoải mái, nghe nói thuốc bắc dưỡng thai đối với phụ nữ có thai rất tốt, đi_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn vừa hay chị là bác sĩ nên em muốn nhờ chị ngày mai tan việc lấy một ít về nhà cho dì Dung nấu giúp em. Chị cũng biết em mới mang thai, thai rất không ổn định, cần ở nhà an tâm tĩnh dưỡng một chút.

Hứa Mộ Nhan nhìn ánh mắt e thẹn đáng vẻ thành khẩn của Hạ Tình, không khỏi sửng sốt.

Từ xưa tới nay trong phim truyền hình những thứ mượn mang để âm mưu quỷ kế cô cũng xem qua không ít, Hạ Tình sẽ không chơi loại thủ đoạn hèn hạ này hãm hại cô chứ?

- Chị Mộ Nhan, chị cũng biết em yêu Lạp Minh rất nhiều, có bao nhiêu quan tâm tới đứa bé này, nếu như đứa bé này không giữ được, bác sĩ nói về sau em sẽ rất khó mang thai nữa. Đứa bé này là sinh mệnh của em, em không thể mất đi nó! Coi như em xin chị được không? - Cô vừa nói vừa khóc, nước mắt rơi lả chả, Hứa Mộ Nhan thấy vậy trong lòng bị hãm lại.

Lúc Hứa Mộ Nhan vô cùng do dự chợt thấy hai đầu gối Hạ Tình mềm nhũn, đã quỳ trước mặt cô!

Hai mắt chảy ra hàng nước mắt mờ lung sương mù, đầm đìa đáng yêu mà nhìn cô.

Ánh mắt như vậy đừng nói là đàn ông nhìn lâu không đành lòng, ngay cả Hứa Mộ Nhan cũng không nhịn được có chút yếu lòng.

Thôi, có lẽ là tự mình nghĩ nhiều, Hạ Tình muốn hoàn toàn có Bùi Lạp Minh bao nhiêu cô là rõ ràng nhất, giúp cô ta lấy chút thuốc bắc cho phụ nữ có thai cũng không có gì, hơn nữa bản thân cô đối với cô ta mà nói cũng không hề có uy hiếp đáng nói, không phải sao?

- Được rồi được rồi, cô mau đứng dậy đi, ngày mai tôi giúp cô mang ít thuốc ở bệnh viện về.

- Vậy thì phiền chị Mộ Nhan rồi, chị yên tâm, chờ sau khi đứa bé bình an ra đời, em bảo Lạp Minh sắp xếp cho chúng em nơi ở khác, sẽ không quấy rầy chị nữa.

Từ sau khi giao thuốc dưỡng thai cho Hạ Tình, đáy lòng Hứa Mộ Nhan luôn không khỏi hiện lên cảm giác bất an. Có điều lúc cô bốc thuốc đều liên tục trải qua kiểm tra, còn cố ý nhờ các bác sĩ phụ khoa khác trong bệnh viện chỉ bảo, cho nên sẽ không có vấn đề gì chứ?

(hết chương)

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Khuôn Mặt Rất Đẹp, Tâm Rất Xấu

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng chiều nhàn nhạt nhuộm cả chân trời xa, tựa như mỹ nhân thoa phấn quyến rũ, lại như tàn máu nhàn nhạt.

Thời tiết hôm nay có phần nóng như thiêu, rầu rĩ, không có một cơn gió, làm cho Mộ Nhan cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Sau đó trở lại biệt thự, bên trong nhà cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh có chút quỷ dị.

Kỳ quái, thường ngày lúc này mẹ bù đầu sẽ ở trong phòng khách xem ti vi chờ ăn cơm, chẳng lẽ hôm nay có việc đi ra ngoài?

Hứa Mộ Nhan nghi ngờ đi lên lầu, đi chưa được mấy bước đã nghe thấy mùi máu tanh tươi cùng với bầu không khí nặng nề ngọt ngào đánh tới chóp mũi.

Xảy ra chuyện gì?

Đang lúc cô ngây người, chỉ thấy dì Dung cúi đầu, vẻ mặt hết hoảng từ bên trong phòng Hạ Tình đi ra, trên tay còn dính không ít màu đỏ tươi chói mắt.

Lập tức, Hứa Mộ Nhan bất thành linh cả kinh trong lòng, chẳng lẽ..?

Mặt của cô trong nháy mắt cũng có chút trắng bệch, chuyện cô sợ cuối cùng cũng đến sao?

Hứa Mộ Nhan vội vàng chạy đến phòng Hạ Tình, tức khắc nhìn thấy cô ta tựa nửa người vào trong ngực Bùi Lạp Minh. Khuôn mặt kiều my một vẻ thảm hại làm người ta sợ hãi, khóe môi có vết máu đỏ thẫm chảy xuôi. Làm cô thực sự khiếp sợ hơn là dưới người cô ta hoàn toàn là mảng đỏ ngầu!

Hứa Mộ Nhan nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy có chút choáng váng.

Cô ta. . . cô ta sảy thai?

Một sinh mệnh nhỏ vô tội, cứ như vậy biến mất?

Lập tức, nội tâm của cô tràn đầy một mảnh thương xót.

Bộ dạng Hạ Tình thật là thê thảm, ánh mắt của cô ta là bất lực, vẻ mặt Bùi Lạp Minh ôm cô ta vừa lạnh lại vừa ngoan tuyệt.

- Đại thiếu phu nhân, cuối cùng cô đã về! - Tiếng dì Dung mang theo chút chút run rẩy sau lưng, phá vỡ yên lặng và nặng nề bên trong phòng.

Trong phút chốc, tầm mắt đám người bác sĩ, y tá, mẹ Bùi trong phòng đều bắn về phía Hứa Mộ Nhan, vẻ mặt mang theo thương hại, mang theo khinh bỉ, còn có mang theo sợ hãi bắn về phía cô.

Hứa Mộ Nhan âm thầm cắn môi dưới, chỉ cảm thấy giờ phút này tim khẽ bị đụng đau, cảm giác thấp thỏm không yên giống như thủy triều vỗ vào trong ngực cô.

- Chị dâu, chị. . . chị về. - Vẻ mặt Bùi Lạp Thần khẩn trương đi tới bên cạnh cô, một bộ muốn nói lại thôi.

Sau khi suy nghĩ dừng lại mấy giây, sắc mặt cô bình tĩnh nâng con mắt lên, thản nhiên nhìn thẳng vào mắt Bùi Lạp Minh cách đó không xa.

Đôi mắt trong suốt, sáng rõ thấu đáo, mang theo biểu cảm bình thản không sợ hãi chút nào nhìn về phía anh.

Bên trong nhà hoàn toàn im lặng, yên tĩnh làm cho người ta thấy quỷ dị.

Tiếp theo, Bùi Lạp Minh đặt Hạ Tình suy yếu không có sức lực yên ổn trên giường, đôi mắt đen thâm sâu nhìn chăm chăm khóa Hứa Mộ Nhan lại.

Lúc này Bùi Lạp rõ ràng là trầm tĩnh, cũng là yên lặng, anh không nói lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Trên mặt của anh có một vết bi thương thật sâu, đau kịch liệt.

Nếu như anh tức giận, có lẽ Hứa Mộ Nhan sẽ cảm thấy dễ dàng đối mặt hơn, nhưng anh vậy mà vào lúc này lại trấn tĩnh thế, trấn tĩnh đến mức khiến cô hoàn toàn không đoán ra đến tột cùng anh đang suy nghĩ gì.

Người đàn cô vừa yêu vừa hận này, cô vẫn luôn nhìn không thấu, mặc kệ là trước kia hay là hiện tại. . .

Anh nhìn cô, hồi lâu rồi cuộc lạnh lùng mở miệng:

- Thuốc dưỡng thai này là cho Hạ Tình?

Tiếng anh đè nén mà khàn khàn, thật giống như băng lạnh ngàn năm không tan.

Hứa Mộ Nhan nghe anh chất vấn, nhìn gói thuốc trong tay anh.

Mà túi thuốc bắc trong tay anh chính là thuốc dưỡng thai hôm qua cô bốc cho Hạ Tình!

Haii. . . Hạ Tình quả nhiên là dùng thứ này bày văn vẻ.

Quả nhiên là muốn vu cáo hãm hại cô!

Dù thế nào Hứa Mộ Nhan cũng không ngờ lòng dạ Hạ Tình lại ác độc như vậy, vì địa vị mà không tiếc hy sinh máu mủ của mình!

Không phải cô ta nói nếu như không có đứa bé đó, về sau sẽ rất khó mang thai sao?

Chẳng lẽ cô ta cố ý nói như vậy để dễ gạt lấy thông cảm của cô?

Haii, chung quy là bản thân quá mức mềm lòng. . .

Hứa Mộ Nhan cắn chặt môi hồng, móng tay bấm thật sâu trong lòng bàn tay. Đứa bé vô tội cứ như vậy mà làm bàn đạp cho mưu kế của mẹ!

Một hồi lâu, Hứa Mộ Nhan cười cười với anh:

- Là tôi bốc, chỉ là một chút thuốc dưỡng thai cho phụ nữ có thai mà thôi.

Nghe vậy, con người Bùi Lạp Minh sau khi nghe câu trả lời của cô đột nhiên co rút nhanh.

Anh cực kỳ không tin nhìn Hứa Mộ Nhan, trong con người tràn đầy vẻ khố sở.

- Cô cứ như vậy không tha cho một đứa bé? Cho nên cố tình bỏ thêm bột mifepristone(*) vào đó? - Anh lần nữa khàn giọng hỏi.

(*) mifepristone: thuốc tránh thai khẩn cấp và phá thai trong ba tháng đầu.

Hứa Mộ Nhan không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, bột mifepristone?

Đó không phải là thuốc phá thai sao?

Cô nhớ rõ ràng mình không hề bỏ thứ đó vào!

- Tôi không bỏ loại thuốc đó. - Tiếng của cô rất nhẹ, lại lộ ra chân thật đáng tin.

- Chuyện cho tới lúc này cô vẫn còn nguy biến? - Lời của Bùi Lạp Minh chợt chuyển lạnh, từng chữ từng câu, thật giống như một vàng cắt một ngọc mang theo lạnh lùng tuyệt tình, làm trái tim cô không nhịn được phát run.

Lòng của Hứa Mộ Nhan trong nháy mắt chìm đến đáy vực sâu không thấy đáy, lông mày nhỏ nhắn của cô càng ngày càng chặt. Hạ Tình, không ngờ cô lại độc ác như vậy!

Chiêu này của cô làm quá tuyệt rồi!

Hứa Mộ Nhan vốn định gọi điện thoại cho bác sĩ cùng cô bốc thuốc, nhưng cho dù kêu đồng nghiệp đến làm chứng giúp cô, Bùi Lạp Minh cũng sẽ không tin tưởng cô!

Từ trước đến giờ anh đối với cô cũng chưa từng thực sự tin tưởng.

Dưới tình huống chứng cứ xác thật, cô có thể toàn thân mà lui sao?

- Bùi Lạp Minh, mặc kệ anh tin hay không, cho tới bây giờ tôi chưa từng có ý xấu muốn hại chết đứa bé của anh!

Hứa Mộ Nhan biết giải thích như vậy với anh không có chút tác dụng, nhưng cô chưa làm qua chính là chưa làm qua, trong lòng đương nhiên thẳng thắn khó lay!

Hạ Tình nghe vậy ở trên giường thở dài đau đớn một tiếng, khàn cả giọng khóc kể lẽ:

- Lạp Minh, con của chúng ta không còn, em cũng không muốn sống nữa, anh không cần cứu em, cũng không cần đi trách chị Mộ Nhan. Lần này có

lẽ chỉ là ngoài ý muốn, ai bảo thai của em vốn không ổn định rồi, anh cứ để cho em theo đứa bé số khổ của em chết chung đi.

Lúc này tóc đen của cô rối tung, khóe môi giàn giụa máu tươi, làm người ta thấy thê thảm không nổi nhìn. Mỗi tiếng tiếng khóc lóc kể lể thật sự giống như đã thú mất con, bị thống gào thét.

Giờ khắc này Hứa Mộ Nhan hoàn toàn bị kĩ thuật biểu diễn của cô ta thuyết phục. Kĩ thuật của cô ta quả thực rất cao siêu, nếu không phải có chút ít hiểu biết với phẩm chất của cô ta, có lẽ ngay cả cô cũng sẽ cho rằng lần này Hạ Tình sảy thai chỉ là một cái ngoài ý muốn, cũng không phải là do cô ta trước đó đã lập mưu tốt.

Nghe vậy, sắc mặt của Bùi Lạp Minh của thay đổi, bầu không khí đóng băng ngọt ngào giống như thủy triều không tiếng động dần dần lan tràn trong nhà, không khí bốn phía cũng như bị đông lại.

Mặc dù đối với đứa bé trong bụng Hạ Tình không phải anh rất yêu thích, nhưng dù sao cũng là ruột thịt với anh!

Sắc mặt Bùi Lạp Minh lạnh lùng, đi từng bước một đến trước mặt Hứa Mộ Nhan.

Bốn mắt nhìn nhau, cô có thể thấy rõ con người mắt đen thâm sâu không thấy đáy của anh. Trong con người đen đó có khổ sở, có hận ý, có mất mát, các loại cảm xúc luân phiên xoay chuyển trong mắt anh.

Rồi sau đó hần chậm rãi vươn tay, hung hăng bóp chặt cằm Hứa Mộ Nhan:

- Khuôn mặt rất đẹp, nhưng tâm lại quá xấu xa!

Ý này thật dễ nhận thấy là đã kết luận lần này Hạ Tình sảy thai, chủ mưu chính là cô!

Hứa Mộ Nhan đông cứng tại chỗ, động cũng không động.

- Mặc kệ anh tin hay không, tôi nói lại một lần cuối cùng, tôi không động chân động tay vào trong thuốc dưỡng thai! - Ánh mắt Hứa Mộ Nhan kiên định nhìn thẳng vào sự phẫn nộ của anh, chịu đựng đau đớn tới tan lòng nát dạ hàm dưới truyền đến, lạnh lùng nói.

- Anh, em tin tưởng chị dâu, chị ấy không phải người có lòng dạ ác độc như vậy! Anh đừng nghe người đàn bà kia! - Bùi Lạp Thần vẫn đứng ở nơi không xa chợt đi tới trước mặt Bùi Lạp Minh giải thích giúp cô.

Bùi Lạp Minh nhìn Hứa Mộ Nhan đứng bên cạnh Bùi Lạp Thần, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh tiệc sinh nhật của Hạ Tình ngày đó hai người ăn ý đánh đàn, tức giận trong mắt cáng sôi trào, tay bóp chặt cằm Hứa Mộ Nhan cũng không biết đã bất giác nắm thật chặt, tản ra hơi thở lạnh lẽo như băng hơn.

- Lạp Thần, em trở về phòng của em cho anh, nơi này không cần em lắm miệng!

- Anh, tại sao anh cứ không chịu tin tưởng chị dâu! Em thấy tám phần là Hạ Tình sợ chuyện đứa nhỏ trong bụng không phải của anh sớm muộn cũng sẽ bại lộ, cho nên cố ý giở trò mưu ma chước quỷ này để hãm hại chị dâu, làm cho anh và chị dâu ly hôn, bản thân làm thiếu phu nhân của nhà học Bùi! Anh đừng để bị bề ngoài giả dối của cô ta lừa!

- Khụ khụ. . . Lạp Thần, tại sao cậu lại không chịu tin tưởng tôi đối với Lạp Minh là thật tâm thật ý vậy? - Hạ Tình gượng chống nửa người lên, nước mắt vừa nói liền rơi, thấy phải làm cho người ta đau lòng.

- Cô không có tư cách gọi tên tôi, anh tôi anh ấy. . .

- Cậu còn không im miệng cho tôi! Càng nói càng vô lý, đi ra ngoài cho tôi! - Lửa giận trong ngực Bùi Lạp Minh vốn đã bốc cháy rất ghê gớm, lại

thấy những câu che chở Hứa Mộ Nhan của Bùi Lạp Thần, khắp nơi nhắm vào Hạ Tình, anh chỉ cảm trận lửa này sắp thiêu rụi mình! (tốt nhất là cháy ra than luôn đi, người dịch mà cũng chịu không nổi người nữa rồi đây, tức_____)

- Lạp Thần, trước hết cậu đưa mẹ và cả những người khác ra ngoài đi. Đây là chuyện ba người chúng tôi, tự chúng tôi giải quyết. - Giọng nói Hứa Mộ Nhan rất bình thản, thật giống như hoàn toàn không để chuyện Hạ Tình xảy thai trong lòng.

Chỉ chốc lát, bên trong phòng chỉ còn lại anh, cô, còn có Hạ Tình nằm trên giường.

Hứa Mộ Nhan không biết nên dùng từ gì để hình dung tâm tình của cô vào giờ phút này. Hàm dưới trực tiếp truyền tới từng trận đau, nhưng thua xa đau trong nội tâm của cô!

- Hạ Tình, cô giờ ra loại thủ đoạn ti tiện này đơn giản chỉ là muốn vị trí đại thiếu phu nhân này, được, tôi có thể cho cô cái này vị trí này. Nhưng cô nhớ, không phải là bởi vì tôi sợ cô, mà là vì không muốn làm cho con của cô chết oan vô ích!

Nói xong lời nói này, Hứa Mộ Nhan nhìn về phía Bùi Lạp Minh quang minh cười một tiếng.

Cái thoáng cười này lại có chứa phong tình tươi đẹp khuynh thành, làm Bùi Lạp Minh hơi bị ngẩn ra.

Cái thoáng cười này không khỏi làm nội tâm Hạ Tình suy yếu, không còn sức lực, chợt xông lên một sự khủng hoảng khó tả.

Cô thất bại, mặc dù che chắn bằng tính mạng đứa bé của mình cũng không làm nên chuyện gì, đời này có lẽ cô sẽ không có cách nào lấy được lòng của Bùi Lạp Minh rồi. . .

Nhưng cho dù thua tình yêu, ít nhất cô còn có cơ hội làm vợ Bùi Lạp Minh, không phải sao?

Chỉ cần Hứa Mộ Nhan rời đi, như vậy Bùi Lạp Minh chính là của một mình cô rồi!

Bùi Lạp Minh khiếp sợ nhìn hai mắt Hứa Mộ Nhan. Đôi mắt trong suốt như nước kia vào giờ phút này phát ra biểu cảm lạnh lùng như vậy, sắc bén như vậy, quyết tuyệt như vậy, làm anh có chút không dám nhìn thẳng.

- Bùi Lạp Minh, anh biết không? Từ cái ngày gả cho anh đó, tôi đã liều mạng tự nói với mình, một ngày nào đó anh sẽ thấy được chân tâm (chân thực + tình cảm) của tôi, sẽ thấy tình yêu tôi đối với anh, anh sẽ từ từ thích ta. Nhưng đến giờ phút này tôi mới phát hiện thì ra tôi đã quá sai rồi. Hai người chúng ta giống như cách nhau một cái ngân hà, vĩnh viễn cũng không cách nào thật lòng đến gần nhau. Đã như vậy, tôi cũng không có gì phải mong đợi nữa rồi. Chúng ta ly hôn đi, coi như tha cho tôi một con đường sống, tôi đã yêu không nổi anh, cũng không muốn yêu anh nữa.

Lúc Hứa Mộ Nhan nói xong lời nói này, chỉ cảm thấy tim lan tràn đau rát, đau đến tê tâm liệt phế, ngay cả ý thức hình như cũng theo đau đớn dần dần bay xa.

Rồi sau đó không đợi Bùi Lạp Minh nói, cô đã đưa tay phải của mình hung hăng gạt bỏ tay của anh, cơ thể lao đảo đi ra khỏi căn phòng này khiến cô cảm thấy ghê tởm.

Hứa Mộ Nhan tự nhận là cô là một người kín kẽ, luôn luôn thẹn với biểu đạt tình cảm của mình, nhưng giờ phút này cuối cùng cô đã đem lời thật lòng chôn giấu bấy lâu nói ra, nói ra không vì cái gì khác, chỉ vì muốn cắt đứt quan hệ với anh từ đây, là cô yêu sai người rồi!

Nhưng buồn cười chính là cô lại không hối hận khi yêu anh. Cô đã cố gắng, cũng đã hết sức, nếu cô không có cách nào phú nóng trái tim anh, vậy

thì giao khối tim lạnh lẽo đó của của cho người khác phủ thôi.

Ánh chiều ta còn sót lại ngoài cửa sổ xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nghiêng xuống, Bùi Lạp Minh giật mình đứng như bị sét đánh, suy nghĩ hoàn toàn ngưng lại.

Qua thật lâu anh mới hiểu rõ ràng ý tứ trong lời nói của Hứa Mộ Nhan.

Cô nói cô vẫn luôn yêu anh, trái tim chưa từng dao động đã yêu anh?

Trong nháy mắt ngực thật sự giống như bị một loại sức lực lớn mạnh mà xa lạ đánh trúng, anh cũng không biết đây là thứ gì.

Chỉ cảm thấy một sự vui sướng khổng lồ giống như thủy triều bao trùm anh, vui sướng này là chân thực như thế, vui sướng này lại thuần túy như thế, không lẫn bất kỳ tạp chất nào. Nhiều năm như vậy, hình như là lần đầu tiên anh hiểu rõ đến loại vui sướng thuần túy này.

Vẻ mặt Bùi Lạp Minh luôn luôn hờ hững trầm tĩnh, đây là lần đầu tiên trên khuôn mặt lạnh lùng, tuấn kiệt có vương lại tình cảm nồng đậm đang xoay tròn, làm mặt anh nhìn qua thật là một dạng động lòng người, giống như mặt nạ luôn luôn mang lên mặt bỗng nhiên vỡ tan, lộ ra diện mạo chân thật.

Nhưng cái cảm giác vui sướng này chỉ đọng lại trong một nháy mắt, lập tức dường như bị bi thương khổng lồ hòa tan.

Phía sau cô còn nói cái gì?

Ly hôn?

Cô muốn ly hôn với anh?

Ngay sau đó một loại cảm giác mất mát chưa bao giờ hiểu rõ lặng lẽ đánh úp vào đầu, làm lòng anh chột tâm phiền ý loạn vô cùng.

Bùi Lạp Minh ngạc nhiên ngược mắt nhìn bóng lưng cô dần dần đi xa, ánh tàn trời chiều bao phủ cô, có loại vẻ đẹp thê lương không nói ra được. .

Mà cô mới vừa cười thản nhiên như phug dung sớm nở tối tàn, tuyệt mỹ như vậy, rồi lại ngẩn ngui như vậy, hình như chỉ là anh đã thấy một ảo ảnh, mà ảo ảnh đó lại khắc thật sâu vào trong lòng anh.

Nhìn tâm mắt Bùi Lạp Minh cách đó không xa quẩn thật sâu theo bóng lưng Hứa Mộ Nhan, hai tay Hạ nắm chặt chần rồi sau đó rên hai tiếng, nhưng anh vẫn không nghe thấy được.

Thấy thế, Hạ Tình cắn răng cao giọng rên hai tiếng lần nữa, Bùi Lạp Minh nghiêng mặt sang nhìn Hạ Tình trên giường.

- Lạp Minh, chúng ta. . . con của chúng ta. . . con của chúng ta cứ như vậy không còn! - Hạ Tình khóc nức nở không thành tiếng, vẻ mặt cực kỳ khổ sở.

Bùi Lạp Minh ngẩn người, hình như lúc này mới nhớ tới trong phòng còn có Hạ Tình. . .

Giờ phút này nội tâm của anh như bị đánh đổ, nghĩ không ra mạch suy nghĩ,. Anh không biết hiện tại bản thân đối với Hứa Mộ Nhan là hận hay là thích, cho nên để biết rõ cảm giác lập lờ này, anh sẽ không ly hôn với cô!

Cô đừng mơ tưởng rời khỏi anh!

Rồi sau đó, sắc mặt anh dần ra chậm rãi đi đến bên giường, giúp Hạ Tình đắp chăn xong, giọng nói rất dịu dàng:

- Cô mới vừa sảy thai, nghỉ ngơi thật tốt, không nên suy nghĩ bậy bạ.

- Vậy. . . chị Mộ Nhan. - Hạ Tình muốn nói lại thôi, nhìn Bùi Lạp Minh.

Tay anh khẽ vuốt tóc của cô cứng đờ, không trả lời.

Sau khi trở lại phòng, sức lực của Hứa Mộ Nhan thật giống như trong nháy mắt bị rút, vô lực ngồi trên giường. Cô cảm thấy đầu hơi choáng váng, trong cơ thể như có từng trận lửa nóng hanh khô đánh tới, mồ hôi trán như nấm mọc lên, không ngừng rỉ ra. . .

Cô ngẩng đầu ngó ra ngoài cửa sổ, lại thấy ánh trời chiều giống như vết thương thối rữa, máu đỏ thấm chảy xuôi, từ từ nhuộm đỏ cái chân trời kia.

Ngày đêm chuyển giao là điều tự nhiên, nhưng một đoạn tình cảm nói buông liền buông, chỉ sợ còn cần một khoảng thời gian. . .

Nghĩ tới, cô chợt đứng lên, bước chân có chút lảo đảo đi về phía phòng dương cầm. Lúc này cô cần dùng đánh đàn để phát tiết yếu ớt nơi đáy lòng.

Hứa Mộ Nhan đánh ra giai điệu đứt quãng, không thành một bài. Cánh tay đang diễn tấu theo tâm tình của cô bây giờ, trầm đẹp nhẹ nhàng chậm rãi, như khóc như kể, như tuổi băng thút thít, như hoa tàn xơ xác rơi, vô cùng thương cảm. . .

Cô không biết mình đánh bao lâu, chỉ biết khi cô dừng lại thì trăng sáng đã hiện lên, treo ở chân trời, thanh tịnh, đẹp đẽ, sáng tỏ như vậy.

Trăng trong như nước, bao phủ cô, thật giống như rửa sạch, xóa hết phần hoa, khiến dung nhan có chút tái nhợt của cô nhìn qua hiện ra tươi đẹp thoát tục, trong suốt như lưu ly.

- Cộc cộc cộc - Lúc này cửa truyền đến một tiếng gõ cửa, cắt đứt buồn đau của cô.

- Vào đi.

- Đại thiếu phu nhân, tôi thấy buổi tối cô cũng chưa ăn cái gì, cho nên đã nấu cho cô bát mì.

Giọng nói thân thiết của dì Dung không khỏi làm cô ấm áp trong lòng. Thì ra vẫn còn có người quan tâm, không phải cô nên cảm thấy vui mừng?

Hứa Mộ Nhan miễn cưỡng nặn ra cái mỉm cười, nhận lấy mì sợi nóng hổi.

- Dì Dung, cảm ơn bà.

- Đại thiếu phu nhân, cô đừng suy nghĩ nhiều, tôi tin cô không phải là loại phụ nữ lòng dạ ác độc vậy.

Mặc dù thời gian chung sống với Hứa Mộ Nhan không dài, nhưng bà nhìn ra được cô là cô gái tốt, có điều Bùi Lạp Minh không biết quý trọng. . .

Rồi sau đó bà nhìn thấy mặt của Hứa Mộ Nhan đều là mồ hôi, sắc mặt cũng rất khó coi, lòng không khỏi cả kinh:

- Thiếu phu nhân, cô làm sao vậy? Có phải hay không thoải mái ở đâu không?

Dì Dung lo lắng đưa tay lau trán của cô, lại phát hiện cô đang phát sốt!

Một giây kế tiếp, trước mắt Hứa Mộ Nhan chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm lại, cái bát trong tay mất đi trung tâm rơi xuống đất, "oanh" một tiếng, phút chốc cái bát tan nát dưới đất.

- Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân cô làm sao vậy, cô đừng dọa dì Dung mà!

Bên kia trong phòng Hạ Tình, Bùi Lạp Minh yên lặng đứng ở trước cửa sổ, gió đêm từ từ đánh tới, trêu chọc tinh thần Hạ Tình mất mát hoảng sợ.

Anh đã duy trì động tác này trong thời gian rất lâu rồi, tựa như một pho tượng điêu khắc trầm mặc.

Mặt của anh nhìn về phía ngoài cửa sổ, thật giống như đang suy tư cái gì, lại như hoàn toàn không có suy nghĩ, chỉ đang ngẩn người, mất hồn.

Nhìn bộ dạng anh mất hồn lúc này, lòng của Hạ Tình trống trải mất mát. Không biết mưu kế lần này rốt cuộc là thành toàn cho anh và cô, hay là thành toàn anh và Hứa Mộ Nhan?

Cô nói không rõ, cũng không dám nghĩ tới.

Tầm mắt Hạ Tình dời đến túi thuốc bắc anh nắm chặt, tim không khỏi run lên.

Đứa bé đáng thương, mẹ thực xin lỗi con, con yên tâm, mẹ sẽ không để cho con hi sinh vô ích, mẹ nhất định sẽ lấy được thứ bản thân muốn!

Rốt cuộc Bùi Lạp Minh định đứng ở đó bao lâu?

Tâm nóng nảy của Hạ Tình đã kêu gào, nhưng cô lại không dám đi quấy rầy anh.

Bởi vì cô biết, anh không thích nhất là người khác quấy rầy khi anh suy nghĩ.

Lúc này ngoài cửa chợt truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, rất nhanh rất gấp.

- Đại thiếu gia, thiếu phu nhân té xỉu, cậu nhanh đi xem một cái đi! -
Tiếng dì Dung lo sợ vang lên, phá vỡ đê nén, im lặng trong căn phòng.

Ai té xỉu?

Bùi Lạp Minh bước nhanh chạy đi mở cửa, ánh mắt xiết chặt gương mặt của dì Dung, giọng khàn khàn hỏi:

- Bà mới vừa nói ai té xỉu?

Dì Dung bị sắc mặt của anh dọa sợ, bà hoảng sợ nhìn khuôn mặt âm u của anh:

- Là thiếu phu nhân, cô ấy phát sốt. . .

Lời dì Dung nói chưa xong, đã thấy bên người mình chợt đánh qua một trận gió, Bùi Lạp Minh cũng đã như gió lớn chạy vội ra ngoài.

Rồi sau đó cũng chỉ nghe giọng lạnh lùng của cậu bay tới đây:

- Mau gọi điện thoại kêu xe cứu thương!

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Chán Sống Rồi Có Phải Không?

Bùi Lạp Minh vọt vào phòng của Hứa Mộ Nhan, ánh mắt quét đến trên giường thì con người trong nháy mắt co rút lại, kinh hoảng này giống như một cây kim sắc bén chọt xuyên thấu tim anh.

Loại đau thương cùng sợ hãi này, để cho anh có chút không chịu nổi.

Anh bước nhanh đi tới bên giường, động tác dịu dàng lau mồ hôi trên trán cho Hứa Mộ Nhan, cảm giác run rẩy cùng ớn lạnh làm cho lòng của anh trong nháy mắt co rút lại, t"ruyện của d"iển đ,àn l,ê q,ủy đ,ôn cảm giác như trên trán của anh cũng toát ra chút mồ hôi lạnh, sâu trong đáy lòng nổi lên một loại sợ trước nay chưa từng có.

“Mộ Nhan, cô mau tỉnh tỉnh, mở mắt ra nhìn tôi.” Âm thanh trầm thấp của Bùi Lạp Minh xen lẫn run rẩy.

Nưng người trên giường vẫn bất động, mặt mũi bình tĩnh tái nhợt mà tếu tỵ, không nhìn ra bất kì buồn vui, tâm tình của anh thật giống như trong nháy mắt này sẽ hỏng mất.

Anh định ngồi vào bên cạnh cô, đưa tay đem kéo thân thể cô kéo vào trong ngực, thân thể của cô ấy thật là lạnh, giống như một khối băng, thân thể nhu nhược của cô đang không ngừng run rẩy, giống như lá cây trong gió giữa những ngày mùa thu.

Bùi Lạp Minh ôm cô càng chặt hơn, thật giống như muốn đem cô về vào trong cơ anh.

“Hứa Mộ Nhan, không có sự cho phép của tôi, cô đừng mơ tưởng rời khỏi tôi!”

Anh đang ở bên tai cô rộng to, trên mặt diên cồng như băng lãnh, đáy lòng xông tới tình cảm chính là bi thương như nước thủy triều, về mặt dây đưa hồi tiếc.

Giờ khác này ruột cuộc anh cũng biết, anh thật ra cũng thích cô, đúng, là ưa thích!

Cô giống như Anh Lật, khi trong lúc anh vô tình đã im hơi lặng tiếng tiến vào đến máu của anh, đến lục phủ ngũ tạng của anh, chiếm cứ nội tâm của anh, để cho trái tim anh vì cô mà trầm luân, không thể tự kiềm chế.

Tình cảm bị đè nén lâu ngày một khi dâng trào, tựa như lúc quét cuốn tới, bình thường không thể đỡ, sôi trào mãnh liệt.

Giờ phút này, anh chỉ hi vọng mình có thể thay cô chịu đựng đau đớn, nhưng bây giờ anh cứ trơ mắt nhìn cô chịu khổ bên ngoài, cái gì cũng không thể làm.

“Xe cứu thương sao giờ này vẫn chưa đến?”

Giờ phút này đang ngủ mê mang, Hứa Mộ Nhan chỉ mong muốn ngủ một giấc thật tốt, chưa bao giờ có chút xiu buồn ngủ xông lên đầu như vậy, dĩ nhiên đàn ông quý ông cũng có thể có âm thanh khàn khàn đang bên tai cô không ngừng hăm hừ, cắn răng nghiêng lợi nói thầm.

Rốt cuộc là ai ở bên tai cô nói nhảm vậy?

Cô chỉ muốn ngủ một giấc thôi cũng không được sao?

Hứa Mộ Nhan vô lực mở hai mắt ra, liền thấy trước mắt là khuôn mặt đầy tiều tụy và đau đớn của Bùi Lạp Minh.

Anh... Anh sao lại ở chỗ này?

Giờ phút này anh không phải nên canh chừng ở bên cạnh Hạ Tình hay sao?

Nhìn vẻ mặt anh khổ sở, trái tim Hứa Mộ Nhan hơi chậm lại.

Rồi sau đó cô cười khổ lắc đầu, vẻ mặt lạnh nhạt nghiêng mặt đi.

Cả người cô cô gần như đã mệt mỏi, căn bản không có sức mà tránh thoát khỏi lồng ngực của anh, cô chỉ có thể vô lực dùng cách hờ hững mà xa cách này đối đãi anh thôi.

Hứa Mộ Nhan không biết, thật ra thì những biểu hiện xa cách này so với muôn và lời mắng chửi còn làm Bùi Lạp Minh khó chịu hơn.

Anh chỉ có cảm giác nội tâm đau đến hít thở không thông.

“Mộ Nhan, tôi biết em không muốn nhìn thấy tôi, em liền đem hận ý này phát tiết ở trên tay tôi thôi.” Nói xong, Bùi Lạp Minh giang cánh tay phải tới trước mặt của cô.

Nhìn thấy cánh tay này, hận ý trong lòng Hứa Mộ Nhan nhất thời phát tán ra, cô há miệng hung hăng cắn tay của anh, lòng có nhiều vết thương, cô liền dùng sức cắn thật mạnh.

Cô hận anh!

Hận anh đối với cô lạnh nhạt, vô tình

Tức khắc, mùi máu tươi tràn ngập trong khoang miệng cô, nhưng cô lại mặc kệ, vẫn dùng sức mà cắn, rồi sau đó một giọt máu đỏ thẩm dọc theo

khỏe môi cô chảy xuống, mồ hôi lạnh cũng theo đó mà chảy xuống.

Hai bên lông mày của Bùi Lạp Minh hung hăng nhú lại, cũng không có nhúc nhích, mặc cho Mộ Nhan cắn, anh cảm nhận được sự đau đớn, nhưng loại đau đớn này còn kém xa cảm giác đau đớn trong lòng của anh hàng nghìn lần d,đ,l,q,đ.

Mà một tay khác của anh, lại là ôm thật chặt lấy bên eo của cô, thật chặt lấy dây dưa.

Đứng ở một bên, dì Dung cùng Bùi Lạp Thần xem đến hai mắt choáng váng.

Thần trí Hứa Mộ Nhan có chút mơ hồ, nếu cô còn cứ cắn, chỉ sợ tay của anh không chịu nổi nữa.

Nhưng Bùi Lạp Minh chỉ là hơi nhú lông mày, lại không hề hay biết, chẳng lẽ đau lòng sẽ làm cho người ta mất đi cảm giác đau đớn?

Theo như bọn họ, thì trên mặt Bùi Lạp Minh luống cuống buồn rầu thật giống như thấy được cảm giác đau lòng như trái tim muốn chết đi.

Anh hôm nay rõ ràng cũng khổ sở không dứt, bọn họ rõ ràng ai cũng thích đối phương, vì sao lại đi đến kết cục này chứ.

Tình yêu này, chẳng lẽ nhất định cứ phải quang co, đả thương người như thế.

Lúc này bên ngoài biệt thự vang lên tiếng xe cứu thương, Hứa Mộ Nhan giờ này mới buông lỏng miệng ra.

Dưới ánh đèn, miệng vết cắn kia hiện ra ngay trước mắt, sâu như vậy, máu tươi chảy xuôi, nhìn thấy tới cả xương.

Mộ Nhan vừa phát tiết xong, liền vô lực hôn mê bất tỉnh....

Cô không muốn gặp lại anh, mặc kệ anh vừa nãy có đau đớn thật lòng hay giả dối, đều không có quan hệ với cô rồi, hôm nay cả người cô đều có cảm giác mệt mỏi sâu sắc, chỉ muốn tìm đến nơi nào đó không có sự xuất hiện của anh, anh tỉnh sống... TRUYỆN CỦA DIỄN ĐÀN LÊ QUÝ DÔN

Trong giấc mơ của Hứa Mộ Nhan, giấc mơ rất dài...

Cô mơ thấy mình đi với Tâm Nghi đi đến ngọn núi Pháp Mã Tái.

Khi cô lên đến tòa Mã Tái trên đỉnh núi đó, tất cả thị giác cùng giác quan không khỏi bị cảnh đẹp trước mắt lay động, thật thật rất đẹp.

Mặt trời ấm áp vẫy trên mặt nước trước mắt, mặt biển ấy, rất bình tĩnh, bình tĩnh khiến cho người ta có cảm giác rất sợ, nếu hô hấp không cẩn thận sẽ đem về yên tĩnh này đánh vỡ.

Màu xám trắng khô ráo của nham thạch, thấp lùn lại gần như bị ánh sáng mặt trời hong khô, chậm rãi di chuyển màu trắng của thuyền buồm, dừng sát ở bên bờ du thuyền tư gia. Tôn lên vẻ đẹp Trạm Lam Địa Trung Hải, xinh đẹp làm say lòng người..

Hứa Mộ Nhan chậm rãi mở ra đôi tay, tham lam hưởng thụ cảm giác gió biển đập vào mặt.

Đứng ở đỉnh núi này làm người ta có thêm dũng khí, nhìn mặt biển xa xa, cô có ý niệm muốn chạm vào, một loại dục vọng, vì vậy cô đi dọc theo đường núi quang co, gập ghềnh hướng chân núi mà tới.

Xuống núi nếu so sánh lại với lên núi nhẹ nhõm hơn, nhưng đường mòn kia so với đường lên núi quanh co, cô đi tới đi lui thấy xa xa có bóng người, cô bám theo một đoạn đã nhìn thấy cảnh đẹp quen thuộc, cuối cùng cũng có thể chạm tới mặt biển rồi.

Khi cô vừa chuẩn bị gọi người kia, bầu trời chợt đổ cơn mưa mù mịt, cái bóng dáng quen thuộc kia vẫn cứ đi về phía trước, nhìn thấy như anh ta đang đi vào trong biển rồi.

“Mau quay lại, phía trước rất nguy hiểm!”

Hứa Mộ Nhan tăng nhanh bước chân nghĩ muốn tiến lên ngăn cản, nhưng đường lại trơn do trời mưa ướt, đế giày ma sát lại không tốt, ở trên đường mòn hai chân liền bị trượt mà lăn xuống dưới, đặt mông trượt đến tận sơn đạo sườn dốc.

Ngoài vết thương vẫn là đau, nước mắt càng thêm chảy ra ngoài vì bất lực, cô nắm chặt một bên bụi cây, muốn mượn lực đứng lên, bởi vì không thể chịu được vết thương trên chân, còn chưa đứng vững liền ngồi xuống, liền kêu mấy tiếng: “Này, cứu cứu tôi.”

Người ở ngoài xa rốt cuộc dừng bước, quay đầu lại, Hứa Mộ Nhan đã thấy rõ mặt mũi của người nọ, trái tim ngẩn ra, lại là anh!

Sau một khắc, Hứa Mộ Nhan chợt mở mắt, đập vào mi mắt là màu trắng xóa của trần nhà, tiếp theo là mùi vị gay mũi của thuốc khử trùng.

Suy nghĩ của cô không khỏi đình trệ mấy giây, thì ra mới vừa này là nằm mơ...

“Chị dâu, chị đã tỉnh lại rồi!” Ngay sau đó bên tai truyền đến một thanh âm vui mừng....

Cô mem theo phương hướng của giọng nói nhìn sang, mới chú ý tới giờ phút này bên giường có hai người mặc áo trắng một bác sĩ, một y tá.

Cô theo bản năng ngồi dậy: “Tôi đã ngủ bao lâu rồi?”

“Chị đã ngủ suốt hai ngày, anh trai... anh ấy...chị dâu, chị muốn ăn chút gì không?”

Bùi Lạp Thần vốn định nói cho cô biết, Bùi Lạp Minh cực nhọc ngày đêm chăm sóc cô hai ngày, nhưng mới vừa nãy anh trai chợt nhận được một cú điện thoại, mà lúc sau sắc mặt nặng nề rời đi, chắc là cô cũng không muốn cậu nhắc về anh trai trước trước mặt cô đâu.

“Tôi không đói bụng, Lạp Thần mau đỡ tôi...”

“Cái gì? chị mau nói, em nhất định sẽ giúp chị đi làm ngay.”

“Tôi muốn về nhà tĩnh dưỡng, không muốn đợi trong bệnh viện.”

Ý niệm đầu tiên khi Hứa Mộ Nhan vừa tỉnh lại chính là muốn xuất viện, sau đó đợi thân thể khá hơn sẽ thu thập đồ đạc rời khỏi Bùi gia, cùng Bùi Lạp Minh ly hôn.

“Chuyện này,... em sẽ đi hỏi bác sĩ một chút, nếu như có thể xuất viện chúng ta hãy về nhà tĩnh dưỡng.”

Hứa Mộ Nhan gật đầu mộ cái.

Bởi vì thân thể cô đã không còn gì đáng ngại, cho nên bác sĩ đã đồng ý cho cô về nhà nghỉ ngơi.

Trở về Bùi gia, Hứa Mộ Nhan có cảm giác xa lạ, Bùi Lạp Thần đã nói cho cô biết, Hạ Tình đã được chuyển tới nơi ở khác, Hứa Mộ Nhan lơ đãng cười cười.

Đêm hôm ấy, Bùi Lạp Minh không có trở lại biệt thự, mẹ Bùi nói trong công ty có việc gấp, anh cần phải ở lại công ty suốt đêm để xử lý.

Hứa Mộ Nhan tùy tiện ăn vài miếng cơm liền đi lên lầu, thân thể của cô cũng đã tốt lên nhiều, chuẩn bị suy nghĩ về nội dung bản thỏa thuận ly hôn.

Ngày thứ hai, thời điểm cô chuẩn bị ra ngoài tìm văn phòng luật sư Sự Vụ Sở, lại nhận được một cuộc điện thoại...

“Xin chào, xin hỏi cô chính là Hứa Mộ Nhan tiểu thư phải không?”

“Vâng, là tôi, xin hỏi ông là...?”

“Xin chào, tôi là luật sư Chí Vĩ của văn phòng luật Sự Vụ Sở, tôi đang thực hiện công việc Hạ tiên sinh giao phó, muốn chuyển cho cô một lá thư, đồng thời muốn mời cô hai giờ chiều đến Sự Vụ Sở để chúng tôi có thể đọc di chúc của Hạ tiên sinh.

Hạ.... Hạ Khác?

Di chúc?!!

Hứa Mộ Nhan nhíu mày, sẽ không phải công ty lừa đảo nào đấy chứ?

Hạ Khác làm sao có thể để lại di chúc cho cô đây?

Kể từ mấy năm trước sau khi hai người chia tay, liền cũng không có liên lạc qua, cô cũng chỉ thỉnh thoảng mở ti vi xem câu biểu diễn mà thôi, chuyện này cô càng nghĩ càng thấy khả nghi, rồi sau đó cô không thể nói được thêm lời nào nữa, liền ngắt cuộc gọi.

Nhưng ngay sau đó một hồi tiếng chuông lại vang lên.

Hứa Mộ Nhan có chút không nhận được nhận điện thoại, đang định mở miệng mắng to, lại nghe thấy đối phương nói, "Hạ tiên sinh ở bệnh viện Cao Tuần buổi tối đã qua đời."

Nghe vậy, tay của cô không khỏi cứng đờ, cầm di động nhất thời dừng lại.

Chốc lát, cô nói lại: "Ông chém gió tám đạo cái gì, nhất định mấy người là công ty lừa gạt đúng không? Hạ Khác không có lý do gì sẽ không chế như thế đâu."

"Bởi vì Hạ tiên sinh mắc phải bệnh ung thư giai đoạn cuối, hai tháng trước cậu ấy tới công ty của chúng tôi để ủy thác bản di chúc này."

"Ông nói láo! Tôi không tin, Hạ Khác là người mẫu nổi tiếng, nếu thực sự cậu ấy chết rồi, thì sao không có một chút tin tức nào chứ?" Hứa Mộ Nhan cố gắng bình tĩnh để làm cho mình tỉnh táo, quả quyết chất vấn lại đối phương.

Hình như đối phương đối với những lời chất vấn của cô đã trở nên quá quen thuộc rồi, đối phương bình tĩnh nói tiếp, "Hứa tiểu thư đừng kích động, mấy ngày nữa tin tức sẽ được truyền bá thôi, bởi vì quốc gia chúng ta không cho phép chết không đau, Hạ tiên sinh là ở Thụy Sĩ chết không đau."

Cái....Cái gì?

Chết không đau?

"Hứa tiểu thư, sau buổi trưa, hai giờ, mời đến Sự Vụ Sở để nghe chi tiết về bản di chúc của Hạ tiên sinh, đến để nhận lá thư của Hạ tiên sinh." Bên đầu điện thoại kia luật sư vẫn nói, còn Hứa Mộ Nhan lại đắm chìm trong những kinh ngạc.

Cô rất kinh ngạc, rất khiếp sợ, hơn nữa lại càng không tin!

Sinh mạng của con người rất quý, nhưng lại cứ lảng lạng như vậy mà ra đi, không một tiếng động...

Không, không, đây nhất định không phải sự thật!

Nhất định không phải!

Hứa Mộ Nhan vội vàng mở danh bạ điện thoại, tìm được số điện thoại của Hạ Khác, liền nhấn nút gọi.

"Thật xin lỗi, số máy quý khác vừa gọi hiện không liên lạc được, hãy để lại lời nhắn sau tiếng píp." Bên đầu điện thoại kia chuyển đến một âm thanh máy móc lạnh lẽo.

Cô vẫn chưa từ bỏ ý định liên gọi lại, một lần, hai lần, ba lần, bốn lần....

Cô không biết mình đã gọi bao nhiêu lần....

Cho đến khi nước mắt lăn xuống, ruốt cuộc, cô mới thực sự tin rằng Hạ Khác đã đi...

Đây chính là đã chết, cũng không thể nói chuyện được rồi.

Đột nhiên cô cảm thấy rất sợ, rất sợ, cô cứ khóc, càng không ngừng khóc, rồi sau đó không tự chủ được bấm số gọi cho Bùi Lạp Minh.

Nhưng người nghe máy lại không phải Bùi Lạp Minh, "Chị Mộ Nhan chị tìm Lạp Minh có chuyện gì? Anh ấy hiện tại không tiện nghe điện thoại của chị."

Nghe thấy những lời của Hạ Tình, ánh mắt Hứa Mộ Nhan co rút lại, bọn họ như thế nào có thể ở chung một chỗ?

Không phải mẹ Bùi nói Bùi Lạp Minh đến công ty làm thêm giờ sao?

A, không sao, dù thế nào đi nữa anh ở chung cùng một chỗ với người anh yêu là quyền tự do của anh, anh với cô đã không còn quan hệ gì rồi.....

Ngay sau đó, Hứa Mộ Nhan đã tắt điện thoại, cô không muốn nghe thấy giọng nói của Hạ Tình.

Rồi sau đó cô bấm số điện thoại của Bùi Lạp Thần, khi nghe tiếng khóc rống của cô trong điện thoại, cậu liền bị hù dọa, vội vàng cúp điện thoại chạy hướng về phía nhà....

Cả buổi chiều đó, Hứa Mộ Nhan vùi đầu trong ngực Bùi Lạp Thần không ngừng thút thít, làm áo sơ mi của cậu bị ướt một mảng lớn trước ngực....

Hồi lâu sau, cậu hỏi cô xem đã xảy ra chuyện gì, Hứa Mộ Nhan không biết nên nói với cậu như thế nào, chỉ có thể ôm Bùi Lạp Thần chặt hơn, giờ phút này cô cần một người có thể đem lại cho cô ấm áp, dùng cách này để tự nói với chính mình, giờ phút này bọn họ vẫn còn sống...

Gần tối, bởi vì khóc nhiều mệt mỏi mà ngủ sau, cô đã tỉnh dậy trong lòng Bùi Lạp Thần, cô lắng lắng nghe tiếng hô hấp đều đều khi ngủ của cậu, cùng với quy luật tim đập, Hứa Mộ Nhan đột nhiên cảm thấy rất may mắn, may mắn vì bên cạnh mình còn có một người quan tâm đến mình.

"Bây giờ, có thể nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì không?" Đột nhiên cậu mở mắt, mở miệng hỏi.

Thì ra là cậu cũng thật sự không có ngủ say.

Ngắm nhìn tầm mắt quan tâm của cậu, cô nhàn nhạt mở miệng, "Hạ Khác,.... cậu ấy đã chết."

"Hạ Khác? Chị nói là người mẫu nam nổi tiếng Hạ Khác đó sao?"

"Đúng vậy... một mạng người cứ như vậy mà ra đi...." cô thản nhiên nói.

"Chị biết không, em không ngờ cậu ta sẽ chết, cậu ta còn trẻ tuổi như thế....."

Bùi Lạp Thần yên lặng nhìn cô, rồi sau đó đưa ngón tay cái ra ôm ái lau đi nước mắt của cô, "Về sau em nhất định sẽ không chết trước, bởi vì em

không muốn nhìn thấy cảnh chị khóc như vậy..."

Ra đi trước chính là may mắn, bởi vì bây giờ lưu lại chỉ toàn là nước mắt....

Cô biết ý tứ của Bùi Lạp Thần, hốc mắt lại không tự chủ mà đỏ lên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Mộ Nhan bật ti vi lên, quả nhiên.....

Tất cả đều giống như luật sư nói, truyền thông như ong vỡ tổ, tranh nhau đăng tin về cái chết của người mẫu Hạ Khác...

Cô không có đến văn phòng luật sư, bởi vì cô không biết anh ta muốn để lại thứ gì cho mình, tại sao lại muốn để lại cho mình...

Cuối cùng thì luật sư tìm tới cửa, cũng nói cho cô biết, Hạ Khác đem tất cả tài sản, bất động sản, tiền gửi ngân hàng, cổ phiếu, bảo hiểm, chia làm ba phần, trong đó một phần ba để lại cho em gái duy nhất của anh Hạ Tình, một phần ba khác lấy danh nghĩa anh ta làm từ thiện, trợ giúp những đứa trẻ trong cô nhi viện, cuối cùng một phần còn lại để lại cho cô, kèm theo một lá thư.

Một phần ba, đó không phải là một con số nhỏ, Ặc.. trong lòng Hứa Mộ Nhan khiếp sợ không thôi, không có cách nào hồi phục, cho đến khi cô đem thư của anh mở ra...

Mộ Nhan:

Thời điểm khi lá thư này đến tay em, anh nghĩ mình đã không còn ở đây rồi.

Tha thứ cho anh lúc đầu đã đi nơi khác để phát triển sự nghiệp mà bỏ qua tình cảm giữa chúng ta, cho nên xin em không cần cự tuyệt tài sản anh để lại cho em....

Thời điểm khi đột nhiên anh biết mình mắc bệnh ung thư, anh không có cách nào để tiếp nhận tin tức bất thành lình này, cho đến một ngày, chính anh đi qua tầng hai, tầng trẻ sơ sinh, nhìn thấy đứa bé sơ sinh oa oa khóc, anh đột nhiên hiểu một cái đạo lý...

Ban đầu chúng ta ai mà không giống như một đứa trẻ sơ sinh, đều là khóc đi tới thế giới này sao? Có lẽ bởi vì chúng ta cũng biết, chúng ta sắp được nếm những sự việc chua, ngọt, khổ, cay.

Cuộc sống vốn chính là một cuộc khảo nghiệm, không ngừng khảo nghiệm thể lực của chúng ta, sự chịu đựng, tâm lực,... Có vài người đến cuối cùng vẫn không rõ mình đi tới đâu, cho nên họ phải vượt qua những trải nghiệm thất bại, có vài người là hiểu, cho nên khi bọn họ rời đi là mỉm cười, anh muốn khi mình đi là một người cười, cho nên còn dư lại trong cuộc sống, anh bắt đầu cùng hàng xóm sát vách chào hỏi, bắt đầu quan tâm người bên cạnh, giúp đỡ họ....

Sau đó anh liền phát hiện, rằng thế giới này thật đáng yêu, nếu như em biết, xin đừng vì anh mà đau buồn, đồng ý với anh đi đường em muốn đi, anh sẽ tự mình trôi qua cuộc sống, tự mình đem những yêu thương kia đi xa, anh sẽ để lại lời chúc phúc cho em, đem bi thương mang đi...

Cuối cùng, điều duy nhất anh còn không yên tâm chính là em gái của anh Hạ Tình, nếu như có thể, hi vọng em có thể thay anh chăm sóc em ấy nhiều hơn, anh đã đem phương thức liên lạc của em cho Hạ Tình, em không để ý chứ?.

Hạ Khác!

Hạ Khác rời đi, mang lại cho Hứa Mộ Nhan rung động rất lớn, không phải bởi vì yêu, mà là lần nữa cảm nhận được sinh mạng vô cùng mong manh.

Cầm trong tay thư của Hạ Khác, Hứa Mộ Nhan hoảng hốt thật lâu, không ngờ Hạ Tình lòng dạ độc ác như vậy lại là em ruột của Hạ Khác.

Mà Hạ Khác lại hi vọng mình có thể chăm sóc nhiều một chút cho Hạ Tình...

Giờ phút này nội tâm của cô thật giống như đồ ngũ vị, suy nghĩ hỗn loạn từng bừng...

Hồi lâu, cô chợt có quyết định, tính toán tài sản anh để lại cho mình, trong đó rút ra một phần để giúp đỡ các bé trong cô nhi viện Thế Giới, ngân hàng mỗi tháng đến định kì sẽ tự động cài số sách, còn lại là số tiền nguyên được gửi trong ngân hàng, chuyện này cô sẽ không nói cho bất kì ai biết...

Hai ngày sau, Hứa Mộ Nhan hẹn luật sư ra gặp mặt để giúp cô định ra thỏa thuận ly hôn, thời khắc này cô có loại cảm giác như trút được gánh nặng, nhưng tâm còn loáng thoáng đau thương, nhưng mà đau dài không bằng đau ngắn!

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, nguy rồi, cách giờ hẹn chỉ còn hai mươi phút, vì để có thể đến đúng giờ, trước mắt Hứa Mộ Nhan chỉ có sự lựa chọn là đi đường tắt...

Nhưng khi cô đi vào hẻm nhỏ, không có đi được mấy bước thì chợt cảm thấy thân thể của mình bị một sức lực rất lớn kéo mạnh đến bên tường, rồi sau đó cô nghĩ kêu to cứu mạng nhưng khi vừa mới mở miệng người đó đã đem khăn ướt có tẩm thuốc gây mê đến bịt kín miệng mũi của cô, chỉ chốc lát sau, trước mặt cô bỗng nhiên tối sầm, đã mất đi tri giác....

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tôi Không Cho Cô Chết, Có Nghe Được Không?

Bùi Lạp Minh mới từ chỗ của Hạ Tình trở về công ty, giữa hai hàng lông mày tràn đầy mệt mỏi.

Vốn là hai ngày trước anh đã định cùng Hạ Tình tuyệt giao, cho cô thêm một khoản tiền bồi thường, sau đó sẽ cùng Mộ Nhan một lần nữa bắt đầu lại.

Ai ngờ, Hạ Tình vì muốn để cho anh ở bên cạnh cô nhiều hơn, lại cắt cổ tay tự tử, không còn cách nào khác, anh đành phải lưu lại chăm sóc cô, đợi cảm xúc của cô ổn định lại, sau mới bỏ lại chi phiếu rồi rời đi...

Trở lại phòng làm việc, Bùi Lạp Minh vừa mới ngồi xuống mở cặp tài liệu cần kí ra, thì điện thoại di động trong túi liền vang lên, anh nhìn màn hình điện thoại di động, tên hiển thị là Hứa Mộ Nhan, trong mắt anh nhất thời iện lên một hồi mừng rỡ.

“Mộ Nhan, em có phải hay không....Nói, anh là ai? Muốn làm gì?” Đột nhiên âm thanh của anh lạnh lẽo mang theo run rẩy, sau đó gương mặt tuần tú trở nên lạnh lẽo mà nặng nề.

“Để tôi xem, các người chán sống muốn chết rồi hả? Có cái gì bất mãn cứ đến tìm tôi, cần gì phải dùng phụ nữ đến làm con tim, như vậy đâu tính là đàn ông!”

“...”

Cúp điện thoại, Bùi Lạp Minh tựa như phát điên, hướng địa điểm mà người kia nhắc đến mà phóng đi, nếu bọn họ giám động vào một sợi tóc của Mộ Nhan, anh nhất định sẽ làm cho đám người kia sống không bằng chết!

Khung cảnh âm u cũ rách, trong kho ánh sáng thật mờ, chỉ có vài tia nắng mặt trời xuyên thấu qua song cửa sắt chiếu rọi vào, kèm theo tiếng kỷ kêu của con chuột có vẻ cực kì âm trầm.

Ở phía cửa cách đó không xa, một người có mặt mũi lưu manh còn đồ đang đứng, giờ phút này hẳn ta đang vuốt ve tới lui con dao gọt trái cây trong tay, nhiều hình ảnh bị che kín bởi khăn bịt mắt, trong miệng bị nhét một khối vải rách, tay và chân bị sợi dây buộc lại thật chặt, không còn được gọi là hình dạng phụ nữ nữa.

Tay chân Hứa Mộ Nhan bị sợi dây buộc thật chặt, không thể động đậy, muốn gọi nhưng lại phát hiện ra trong miệng mình bị lấp bởi một khối vải, tản ra mùi vị vải bố, bên tai thỉnh thoảng truyền tới âm thanh của giày dép đi tới đi lui trên mặt đất, còn có âm thanh của bật lửa không nhận được qua lại chốt mở thanh...

Đây là đâu vậy?

Là ai đã bắt cóc cô?

Là vì tiền?

Hay còn là có mưu đồ khác?

Nghĩ tới đây, Hứa Mộ Nhan tức khắc có chút hoảng sợ lo lắng.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ còn vì cướp sắc?!

Buổi sáng, cô vừa đi vào hẻm nhỏ không bao lâu thì bị một cánh tay dùng khăn có thuốc mê che mặt làm cho hôn mê, ngay sau đó trước mắt liền là

không gian đen kịt.

Giờ phút này sợ hãi chiếm cứ cô toàn thân, từng tế bào một, dù sao lần bắt cóc này bộ dạng của đối phương thế nào cô cũng không biết, lai lịch hoàn toàn không biết, nói không sợ đó là gạt người.

Đúng lúc này, một người đẩy ra cánh cửa cũ rích của khu nhà kho, bước chân dần dần đi về phía cô, mang theo từng trận gió lạnh, khiến Hứa Mộ Nhan cảm thấy giờ phút này thật giống như có một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân cô lan tràn lên, khắp toàn thân.

Cô không khỏi lui về phía sau một chút, cố gắng cách xa nguy hiểm, nhưng từng của hành động này của cô trước mắt bọn cướp chỉ là phí công.

Nhìn khuôn mặt khủng hoảng của Hứa Mộ Nhan, tâm tình Hạ Tình nhất thời tốt lên, cầm lấy cái ghế bên cạnh ngồi xuống, rồi sau đó từ từ rút ra một điều thuốc đốt, khước miệng hiện lên nụ cười gian xảo nhàn nhạt, “ Không ngờ chúng ta nhanh như vậy lại gặp mặt, chị Mộ Nhan.”

Cô ta gọi cô là chị Mộ Nhan?

Cái âm thanh này....

Một giây kế tiếp, Hứa Mộ Nhan chột hít vào một ngụm khí lạnh, cô thế nào cũng không thể ngờ tới người bắt cóc cô sẽ là Hạ Tình...

Người phụ nữ này có phải điên rồi hay không?

Hiện tại, cô đối Hạ Tình mà nói đã không còn uy hiếp, không phải sao?

Hơn nữa cô cũng đã quyết định cùng Bùi Lạp Minh ly hôn, cô ta còn muốn như thế nào nữa?

Bởi vì miệng của cô không thể nói chuyện, Hứa Mộ Nhan chỉ có thể thỉnh thoảng phát ra những âm thanh ô ô.

“Chị Mộ Nhan, hiện tại đã biết sợ, có phải hay không có chút quá muộn? Tôi đã sớm nói để cho chị không nên cùng tôi tranh Bùi Lạp Minh, chị cố tình không nghe, nếu với chị, lời nói khuyên bảo là vô dụng, tôi liền chỉ có thể ra hạ sách này thôi, tin tưởng tôi, một chút nữa khi đến âm phủ, chị cũng sẽ không trách tôi có đúng không?”

Nghe vậy, suy nghĩ của Hứa Mộ Nhan liền đình trệ mấy giây, hô hấp cũng càng ngưng trọng hơn, cô đã biết Hạ Tình có lòng dạ độc ác, cho nên sẽ không hoài nghi lời uy hiếp của cô.

Nhưng cô vẫn không thể chết, cô vẫn còn trẻ tuổi như thế, vẫn còn tuổi thanh xuân, còn có rất nhiều rất nhiều chuyện chưa làm được, cô thật sự không muốn chết!

Huống chi thời điểm này cô sắp rời khỏi Bùi Lạp Minh, sắp được tự do, đây không phải thời điểm để chết, điều này làm cho cô không thể nào cam tâm.

“Hứa Mộ Nhan, nhìn vẻ mặt của chị giống như có lời gì muốn nói với tôi, được rồi, dù sao tôi cũng không có lãnh khốc như những người lạnh nhạt khác, cuối cùng có lời từ biệt nào thì liền trực tiếp nói ra đi.” Trên mặt Hạ Tình nụ cười gian tà phát ra càng sâu, từng bước từng bước một đi về phía cô, rồi sau đó đưa tay lấy xuống khăn trong miệng của cô.

“Khụ khụ... Khụ...” Hứa Mộ Nhan kịch liệt ho lên, cái vãi đó mùi thật khó ngửi, mùi thật gay mũi.

“Nói ngắn gọn, tôi không có tính nhẫn nại.” Hạ Tình chợt hít một hơi khói thuốc, thúc giục.

“Hạ...Hạ Tình, cô không nên bắt cóc tôi, hiện tại tôi và Bùi Lạp Minh đúng lúc này một chút quan hệ cũng không có, tôi đã quyết định ở lại đây hai ngày để làm thủ tục ly hôn với anh ta, mà cho tới hôm nay anh ta đối

với tôi cũng chỉ là vì hành hạ mà thôi, nếu như là cô giết tôi rồi, chính cô cũng phải đi ngồi tù, việc gì phải khổ như thế chứ!!”

“Hừ... Chị cho rằng tôi còn tin tưởng những lời nói ma quỷ kia của chị sao? Bùi Lạp Minh có quan tâm chị hay không, một lúc nữa là có thể thấy rõ rồi! Nếu như anh ấy tới thì có thể chứng tỏ trong lòng anh ấy căn bản là không có tôi, như vậy trước hết tôi liền lập tức giết cô, sau đó tôi sẽ tự đâm mình một dao, chúng ta sẽ cùng chết!”

“Bùi Lạp Minh rõ ràng sẽ không đến, anh ta không thích tôi, làm sao có thể quan tâm sống chết của tôi! Anh ta nói người anh ta yêu là cô, hơn nữa tôi cũng nguyện ý đem danh phận Bùi phu nhân tặng lại cho cô... cô đây cũng là cần gì phải như vậy chứ?”

“Câm miệng! Đừng có dùng những lời nói vô tội đó, coi như anh ấy không đến, chị yên tâm, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho chị! Bởi vì chỉ cần có chị ở đây, tôi liền không có biện pháp nào để chân chính nào đi vào trong lòng anh ấy cả!”

Giờ phút này Hạ Tình giống như một con thú hoang mất đi lý trí, nói cái gì cũng không thể nghe lọt tai, làm thế nào...?

Cô nên làm cái gì để tự cứu mình đây....?

Lúc này có một người đàn ông cả người đều là dáng vẻ lưu manh đi tới bên cạnh Hạ Tình, “Chị Tình, em vừa mới gọi điện thoại cho Bùi Lạp Minh, tin tưởng rằng anh ta cũng đang trên đường đuổi tới đây rồi.”

Nghe vậy, thân hình Hạ Tình bất giác ngẩn ra, trong mắt thoáng vụt qua một tia ánh sáng ưu thương, anh ấy quả nhiên vẫn tới, anh cứ như vậy mà quan tâm đến Hứa Mộ Nhan sao?

Được, đã như vậy, Hứa Mộ Nhan càng không thể giữ lại thêm được rồi.

Ước chừng qua một phút, Hạ Tình sắc mặt có chút khó coi đi về phía Hứa Mộ Nhan, đưa tay vuốt ve lên khuôn mặt xinh đẹp của cô, cười khinh miệt, trong mắt tràn đầy ghen tỵ và hận ý, “Hứa Mộ Nhan, chị không phải nói là Bùi Lạp Minh không quan tâm đến chị, sẽ không tới cứu chị sao? Chị thật sự cho rằng tôi là heo sao? Lần này chị không thể không chết!”

Đột nhiên ‘Ầm’ một tiếng, cắt đứt lời đối thoại của các cô.

Cửa bị đá văng, một bóng dáng lạnh lẽo hướng chỗ bọn bắt cóc dần dần đi tới.

Khí thế của Bùi Lạp Minh khiến cho đám người bắt cóc phải cứng miệng, không khỏi lóe ra ý niệm bỏ trốn.

Ánh mắt lạnh lẽo của anh ánh lên vẻ tức giận, như sự tức giận của biển, báo trước một cuộc bão táp sắp đến gần...

Bùi Lạp Minh liếc thấy tay chân của Hứa Mộ Nhan bị trói chặt, đang nằm ở trên đất liều mạng giãy giụa, trông mắt lạnh lẽo hiện lên nhẹ nhàng ân cần.

“Lạp Minh, ruột cuộc anh cũng đã tới!” Hạ Tình bước nhanh đi tới bên cạnh Bùi Lạp Minh, thân mật khoác tay lên cánh tay của anh, vẻ mặt cực kì vô tội.

“Lấy bàn tay bẩn thỉu của cô ra ngay, tôi thấy cô chán sống rồi có phải hay không? Tự mình tìm chết sao?” Bùi Lạp Minh ngay cả nhìn cũng chưa nhìn Hạ Tình một cái, hình như nhìn nhiều cũng sẽ khiến cho anh cảm thấy thật ghê tởm.

Nghe vậy Hạ Tình rút tay về, nắm thật chặt quả đấm, cố nhịn lửa giận, “Hừ... nếu anh đã vô tình vậy tôi cũng liền không khách khí, Bùi Lạp Minh anh phải biết rằng Mộ Nhan hiện tại đang ở trong tay tôi, để tính mạng của cô ta an toàn, thì dù thế nào anh cũng nên khách khí với tôi một chút chứ!” Dứt lời, cô hướng phía kia phất tay với bọn côn đồ.

Chỉ thấy ở cửa, trong một khoảnh khắc có một nhóm người đem Bùi Lạp Minh vây chặt lại.

Hạ Tình không nhanh không chậm đi tới bên cạnh Hứa Mộ Nhan, đột nhiên từ phía sau lưng rút ra một con dao gọt trái cây, được lau chùi sạch sẽ, ở trước mặt cô sáng loáng, Hạ Tình đưa con dao đi qua đi lại vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của Hứa Mộ Nhan, chỉ cần cô ta thoáng dùng lực, mặt mày Hứa Mộ Nhan sẽ lập tức có vài vết dao.

Thấy thế, Bùi Lạp Minh khẽ cau mày, hung hăng nắm chặt quả đấm.

“Hạ Tình, cô không phải nói là muốn giết tôi sao? Vậy thì động thủ đi!” cách đó không xa, Hứa Mộ Nhan chột hét lớn, thay vì bị dao cứa vài cái mà chết, cô thà chịu cái chết sáng khoái chút.

“Câm miệng lại chôi tôi, Hứa Mộ Nhan nếu cô còn nói thêm câu nữa tôi liền lập tức phá hủy khuôn mặt của cô, xem cô còn lấy cái gì về để quyến rũ đàn ông!”

“Hứa Mộ Nhan, cô còn không nhanh lên ngậm miệng lại, còn ngại mạng mình quá dài sao!” Bùi Lạp Minh đột nhiên đối với Hứa Mộ Nhan gầm nhẹ nói.

Xem một chút bộ mặt tức giận của anh, cô chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Nói mau đi, cô rốt cuộc muốn thế nào? Tôi rất vội, không có thời gian với cô ở nơi này từ từ hao tổn.” Rồi sau đó ánh mắt của anh rời đến trên người Hạ Tình, vừa nói vừa đưa tay gõ gõ vào trên mặt bàn đầy bụi, đầy mắt chột thoáng qua một tia sắc bén.

Thấy thế, Hạ Tình biết không thể lừa gạt thêm nữa liền nói, “Chỉ cần anh đồng ý kí vào điều kiện ở trên, tôi liền bỏ qua cho Hứa Mộ Nhan, như thế nào?”

Bùi Lạp Minh lạnh lùng nhận lấy điều kiện mà cô ta đem tới, nhanh chóng lật ra xem.

“Như thế nào? Những điều kiện này đối với anh mà nói đều không tạo được sự tổn thất lớn nào, không phải sao?” Hạ Tình dùng một loại âm thanh tràn đầy mỉa mai hoặc nói qua.

Đại khái quét mắt xem xong hết điều kiện, trên mặt tuấn mã của Bùi Lạp Minh gợi lên một nụ cười tà tử, “Đồng ý, chỉ cần cô cởi trói cho Mộ Nhan, tôi liền lập tức kí tên, tuyệt không nuốt lời!”

Thấy anh sáng khoái đồng ý, Hạ Tình không khỏi chần chờ một lúc, anh thế nào lại có thể đồng ý nhanh như vậy?

Phải biết là trong điều kiện vẫn có thứ làm cho anh bị tổn thất.

“Thế nào? Không muốn cho tôi kí rồi sao?” Bùi Lạp Minh nụ cười xấu xa nhất thời đầu độc Hạ Tình, đem đáy lòng còn phòng một tia bị cuối cùng của cô đánh sập.

Không bao lâu sau, Hạ Tình nhìn sang tên côn đồ phía bên cạnh ý bảo đưa một chiếc bút qua đưa cho Bùi Lạp Minh.

Anh nhận lấy bút, ý bảo Hạ Tình trước cởi trói cho Hứa Mộ Nhan.

Thấy thế, Hạ Tình từ từ cởi sợi dây đang trói Hứa Mộ Nhan ra, sau đó chỉ thấy Bùi Lạp Minh đưa bút lên quét tới điều kiện trên giấy kí tên xuống.

“Điều kiện phía trên anh xác định đã nhìn rõ sao? Không phải Hạ Tình nói bao nhiêu đó đối với anh cũng sẽ có chút tổn thất sao? Đã có tổn thất anh làm gì cần phải kí tên?” Được buông lỏng tay chân, Hứa Mộ Nhan lo lắng hỏi.

Nói thật, cô không ngờ Bùi Lạp Minh vì cứu mình, không tiếc hi sinh lợi ích của bản thân, giờ phút này nói cô không cảm động là giả....

“Nói nhảm, chỉ có thể kí tên ở trên giấy này mới bảo toàn tính mạng cho cô, nếu như cô chết, tôi còn có thể nào tiếp tục hành hạ cô?”

Nghe vậy, Hứa Mộ Nhan có chút nhất thời muốn giở khóc giở cười, người này thật là không biết cái gì, cứ nhiên ở dưới loại tình huống nguy hiểm này vẫn còn không quên nhạo báng cô.

Hạ Tình giờ phút này không rảnh để ý tới hai người bên kia đang đối thoại, sau đó hả hê bước đi về phía cửa, cố tình va vào vai Hứa Mộ Nhan một cái, sau đó lướt qua hai người đi thẳng ra bên ngoài.

“Lạp Minh, anh thật nguyện ý đem 10% cổ phần của anh trong tập đoàn Bùi thị rút ra chuyển cho tôi sao?”

Bùi Lạp Minh như mất điếc tai ngơ, vẫn như cũ không có nhìn Hạ Tình.

“Được rồi, anh đã kí tên, vậy coi như anh đã không thể hối hận.”

“Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không hối hận.”

Nghe được lời nói trả lời quả quyết của anh, Hạ Tình nhất thời một hồi mừng rỡ, nếu như có 10% cổ phần, cuộc sống của cô sau này liền không cần lo lắng, rồi sau đó cô mở ra trang cuối của văn kiện trên tay

‘Nơi kí tên....’

“Bùi Lạp Minh! Anh Cái nơi anh kí chính là cái gì?” Một giây kế tiếp Hạ Tình sắc mặt trắng xanh, âm thanh bén nhọn vang dội khắp cả khu kho hàng.

Bùi Lạp Minh lúc này mới quay mặt sang nhìn về phía Hạ Tình, lông mi chau lên, mặt lạnh lùng, “ Cô chỉ nói để cho tôi kí tên ở bên trên, lại không

nói kí cái gì, cho nên tôi muốn kí chỗ nào liền kí chỗ đó, chữ của tôi nhìn được chứ?”

“Anh... Bùi Lạp Minh anh thật quá đáng!” Nói xong, Hạ Tình cực kì tức giận vứt bỏ văn kiện trong tay, rồi sau đó giơ tay lên, cầm con dao gọt trái cây trong tay hướng về phía Hứa Mộ Nhan mà thẳng tắp đâm tới.

“Mộ Nhan, mau tránh ra...!” Thấy thế Bùi Lạp Minh vội vàng dùng sức đẩy Hứa Mộ Nhan một cái, đẩy cô đến cạnh cửa.

Chỉ thấy con dao gọt trái cây đó cách hướng anh đứng càng ngày càng gần, chỉ còn cách cự ly một nắm đấm, chiều rộng chỉ còn dư một đầu ngón tay, trung gian cũng chỉ có thể chen vào một mảnh lá cây thật mỏng thôi....

Nhưng rồi sau đó chỉ nghe thấy ‘Pằng’ một tiếng, ở thời điểm ngàn cân nguy kịch trong kho hàng, mọi người rồi rít tròng hai con mắt, mặt hết sức ngạc nhiên.

Thời điểm nguy hiểm nhất, chỉ thấy con dao gọt trái cây lại bị Bùi Lạp Minh lấy tay bộp một tiếng liền dễ dàng bẻ gãy.

Mọi người ngây ngốc đứng ở đó, nhất thời không biết phản ứng như thế nào....

“Cô là một người phụ nữ ngu ngốc, ở trước mặt tôi mà giở trò cô còn non lắm, thấy tôi ngu ngốc lắm sao? Ngay cả con dao là giả hay thật cũng không phân biệt được.” Anh ở bên này nhíu mày, hung hăng ném một nửa con dao bị gãy xuống mặt đất.

Trời ạ, con dao gọt trái cây kia thế mà lại là giả?

“Chỉ là...” Bùi Lạp Minh dùng một chút, làm bộ như rất hứng thú, ngón tay chỉ chỉ vào con dao gọt trái cây dưới đất, “ Con dao này của cô, nhìn giống như cũng không tệ lắm...”

Thấy thế, từng tảng lửa giận trong ngực Hạ Tình khếch tán ra, hơn nữa Bùi Lạp Minh lại dùng ngôn ngữ sỉ nhục mà nói với cô, lửa giận lại càng lúc càng lớn.

“Bùi Lạp Minh, anh đừng có khinh người quá đáng!”

“Là cô tự chuốc lấy phiền, hơn nữa tôi nói cho cô biết, cuộc sống từ nay về sau của cô sẽ là sống không bằng chết, không thể vượt qua, bởi vì hành động của cô quá ngu xuẩn, vậy nên chỉ có thể trả một cái giá thật thê thảm đau đớn.” Quảng xuống hai câu, Bùi Lạp Minh vẫn kéo theo Hứa Mộ Nhan với khuôn mặt đang hết sức khinh ngạc rời đi.

“Tới đây, tất cả điều ra đây hết cho tôi, ngăn anh ta lại!” Ở phía sau lưng hai người Hạ Tình đột nhiên ra lệnh một tiếng, đám côn đồ kia nhất thời từ ngạc nhiên chuyển về trạng thái bình thường, rồi rít gập rút chạy tới, cản lại đường đi của Bùi Lạp Minh và Hứa Mộ Nhan.

“Hừ... Tốt nhất là không để cho tôi nhớ bộ mặt của mấy người, nếu không kết quả của các người cũng sẽ giống như người phụ nữ ngu xuẩn đó.” Trong tròng mắt tĩnh mịch của anh, tràn đầy ánh sáng sắc bén, âm thanh lạnh lẽo càng làm cho đám côn đồ kia không rét mà run.

Nhưng dù sao bọn họ cũng đã nhận tiền từ Hạ Tình, hơn nữa anh còn phải bảo vệ Mộ Nhan ở bên cạnh, nên cũng là gánh nặng, hẳn không phải là đối thủ của bọn họ, dù sao yếu không thể địch được mạnh, tên thủ lĩnh đứng bên cạnh lập tức nháy mắt ra hiệu, thành công để cho bọn đàn em vây hai người vào trong.

Hừ... Thật là một bọn không biết sống chết, cùng với Hạ Tình đều cùng một dạng, đều là tiểu nhân chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Bùi Lạp Minh giờ phút này đã mất đi sự kiên nhẫn, đem Mộ Nhan nắm bảo hộ ở sau lưng, trên khuôn mặt tuấn dật mang theo nụ cười nhẫn tâm yếu

ớt, đi lên nắm lấy bộ tóc nhuộm hỗn loạn nhiều màu của tên cầm đầu, rồi sau đó lại hung hăng đem nắm đấm, đấm vào tên cầm đầu....

Còn dư lại mấy tên côn đồ không ra tay, thấy tình thế không ổn, đều nhao nhao chạy trốn chết...

Ở sau lưng anh, Hứa Mộ Nhan lại mở hai mắt thật to ra nhìn chăm chăm vào tất cả sự việc xảy ra xung quanh, quả thật chính cô cũng không thể tin được ánh mắt của mình, cô không phải đang nằm mơ chứ?

Bùi Lạp Minh.... So với tưởng tượng của cô giống như còn lợi hại hơn rất nhiều?

“Này, Hứa Mộ Nhan, cô còn đứng đực ra đây làm cái gì?”

Bùi Lạp Minh tiến lên muốn kéo tay của cô, nhưng lại bị cô lơ đãng tránh khỏi, giờ phút này mặc dù cô rất cảm kích anh có thể tới cứu cô, nhưng hai người cũng không còn biện pháp nào để quay lại như ngày trước, xem ra phải hẹn lại với luật sư rồi...

Bùi Lạp Minh biết rõ lúc trước mình đã làm cô bị tổn thương quá sâu, cho nên cô cố ý tránh xa lánh anh, anh cũng sẽ không trách mắng cô...

Rồi sau đó hai người đều có chút xấu hổ đi về phía cửa của kho hàng, bên ngoài ánh nắng mặt trời chiếu vào rất chói mắt, cô đột nhiên dừng bước, “Đúng rồi, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh.”

“Cái gì?”

“Điều kiện ở trên văn kiện mà vừa nãy anh kí tên rốt cuộc là cái gì?”

Nhìn cô hiếu kì như vậy, Bùi Lạp Minh cũng không có ý định tiếp tục treo ngược sự tò mò của cô nữa, sau đó rất thần bí đem miệng đến gần tai của cô, “Nghĩ hay quá nhỉ!”

Nghe vậy cô không khỏi cười khẽ, còn có chút chi tiết làm cho cô nghi ngờ, Hạ Tình không phải người phụ nữ mà anh yêu sao? Vì sao hai người này lại có thể xuất hiện ở cuộc giện này.

Trực giác của Hứa Mộ Nhan nói cho cô biết, giữa hai người bọn họ nhất định đã xảy ra chuyện, chỉ là cô cũng không có hứng thú để biết, dù sao cô cũng chán bị cùng anh ly hôn, về sau mình sẽ đi một hướng, không liên quan tới nhau.

“Mấy ngày cuối cùng này anh có thể nhín ra một chút thời gian không, bởi vì tôi đã tìm xong luật...”

“Bùi Lạp Minh, hiện tại nếu tôi chết cũng sẽ không để cho anh mạnh khỏe đâu!” Phía sau lưng hai người, âm thanh Hạ Tình đột nhiên vang lên cắt đứt lời nói của Hứa Mộ Nhan vẫn còn chưa nói hết.

Mà giờ phút này, trong tay Hạ Tình không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một con dao gọt trái cây, được lau chùi đến sáng loáng....

“Cô là một người phụ nữ ngu xuẩn, lại chơi cái trò xiếc này mãi, không biết mệt mỏi sao?” Bùi Lạp Minh đứng bất động ở đó, đứng chờ con dao kia đâm vào lồng ngực của anh.

Đứng ở bên cạnh, Hứa Mộ Nhan cũng không còn cái gì để suy nghĩ nhiều, bởi vì cô biết, con dao kia nhất định là giả, Hạ Tình nhất định sẽ không có lá gan nào để dũng cảm giết người thật.

Chỉ thấy con dao gọt trái cây kia ngày càng đến gần Bùi Lạp Minh, chỉ còn cách cự ly một quả trứng, chiều rộng chỉ còn dư một ngón tay, đến khi trung gian chỉ còn dư lại một không gian cực nhỏ, chỉ có thể chen vào một mảnh lá cây thật mỏng.

Nhưng lần này lại không có phát ra âm thanh thúy của dao nhọn bị bẻ gãy, ngược lại Bùi Lạp Minh lại chợt phát ra một âm thanh hừ nhẹ.

Ở bên cạnh, Hứa Mộ Nhan kinh ngạc mà nhìn chăm chăm vào con dao ở tên ngực Bùi Lạp Minh, rồi sau đó máu tươi dần làm nhiễm đỏ hết áo sơ mi của anh, sau đó, từng giọt... từng giọt rơi xuống đất.

Chuyện này... Đây là chuyện gì đã xảy ra?

Con dao đó không phải là giả sao?

“Bùi Lạp Minh! Bùi Lạp Minh!”

Tiếng gào thét Hứa Mộ Nhan lập tức vang dội hết cả kho hàng....

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Hoắc Ấm Trở Về

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, Bùi Lạp Minh vẫn đang hôn mê nằm ở trên giường, gương mặt đỏ có vẻ bình tĩnh mà yên ổn.

“Bùi phu nhân, cô không nên quá lo lắng, bác sĩ nói, Bùi tổng đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng bởi vì vết dao đâm vào vị trí gần với trái tim, cho nên hiện tại vẫn còn ở trạng thái hôn mê, chậm nhất là hai ngày nữa là thiếu gia có thể tỉnh lại, cho nên thiếu phu nhân vẫn là không cần lo lắng nhiều.” Đứng ở bên cạnh, thư kí An Thần mở miệng an ủi.

Mà nước mắt Hứa Mộ Nhan vẫn không ngừng chảy xuống đất, “Thư kí An, anh biết không? Đều là vì tôi.... Đều là tôi đã sai lầm.... Nếu như, nếu như không phải tôi bị bắt cóc, anh ấy cũng không bị như vậy....”

Đứng ở bên cạnh, An Thần cũng không vội an ủi cô, ngưng hai mắt lắng lắng nhìn Hứa Mộ Nhan.

Anh ta cũng cảm thấy là mình hại Bùi Lạp Minh, đúng không?

“Bùi phu nhân, lần này chỉ là ngoài ý muốn, cô không cần phải quá tự trách, đi vào trong cùng Bùi tổng trò chuyện đi, có lẽ khi nghe thấy âm thanh của cô, anh ấy cũng sẽ rất nhanh tỉnh lại thôi.” Hồi lâu sau, An Thần tiến lên thay cô nhẹ nhàng kéo cửa phòng bệnh mở ra, rồi xay người rời đi.

Hồi sau đó, Hứa Mộ Nhan an tĩnh ngồi bên cạnh giường bệnh, nhìn chất lỏng trong ống truyền dịch, óng ánh một giọt lại một giọt chảy vào thân thể

Bùi Lạp Minh sự vô dụng cùng áy náy cứ như một sợi tơ cuốn quanh trái tim cô, cả tế bào của cô.

“Bùi Lạp Minh, anh nhất định phải tỉnh lại, bởi vì tôi không muốn mang theo áy náy đối với anh mà ra đi.” Hứa Mộ Nhan nắm lấy bàn tay Bùi Lạp Minh, nhỏ giọng gọi anh, hi vọng anh nghe được âm thanh của mình, sau đó có thể mau mau tỉnh lại.

Giờ phút này, cô chỉ ước người nằm ở trên giường bệnh là cô, bởi vì cô không muốn thấy anh bị thương, không muốn thiếu nợ anh....

“Khụ khụ....” Chợt một thanh tiếng ho khan cắt đứt suy nghĩ đang xuống thấp của Hứa Mộ Nhan.

Cô chợt rưng rưng, ngạc nhiên quay đầu lại, chống lại một đôi mắt sâu như đầm lầy.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu vào mái tóc đen của anh, bởi vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt tái nhợt, đôi môi hơi khô ráp.

Nhưng trong đôi mắt kia lại tỏa ra ánh sáng nhu hòa, “Người phụ nữ ích kỉ, cái gì mà không muốn mang theo áy náy đối với tôi mà ra đi? Ai cho phép em rời đi? Em chính là đối đãi như vậy với ân nhân cứu mạng của mình sao? Tôi thật sự là đã phí công sức để cứu em rồi.... Khụ khụ...”

“Thật tốt quá, rốt cuộc thì anh cũng đã tỉnh, tôi....”

“Có phải là em không để ý đến vết thương của tôi, về sau tôi không thể nào tiếp tục hành hạ em, em liền vui mừng không thể chờ đợi được muốn rời đi, liền mặc kệ tôi bệnh tật như thế này phải không? Bùi Lạp Minh cật lực chống thân thể của mình.

“Không phải, anh biết là tôi không hề có ý tứ hả hê nào mà...” Thấy thế, Hứa Mộ Nhan vội vàng chạy tới, giúp đỡ anh lên.

“Em không thấy tôi tỉnh lại, vì sao em lại vội vã phải rời đi như vậy? Tại sao em qua cầu lại kiểm soát như vậy.”

Thực ra thì từ thời điểm Hứa Mộ Nhan đi đến bên cạnh giường gọi anh, anh đã tỉnh lại, mặc dù thân thể rất vô lực, nhưng suy nghĩ cũng đã rõ ràng, anh muốn chính là xem người phụ nữ này có thể vì anh mà cho anh thêm một cơ hội cuối cùng hay không, dù sao thì anh cũng là ân nhân cứu mạng của cô.

Ai biết được cô lại nói không muốn mang theo áy náy đối với anh mà rời đi!

Nhưng mà việc này cũng không thể trách cô, dù sao thì trước đây anh cũng đã làm tổn thương cô, cho nên cô đối với anh nản lòng thoái chí cũng là điều bình thường, chỉ là dù vậy, anh cũng sẽ không cùng cô ly hôn, để cho cô đi!

“Mộ Nhan...” trên giường bệnh, Bùi Lạp Minh tức giận kêu tên của cô.

“À...?”

“Tôi khát nước....”

“Anh chờ tôi một chút, tôi rót nước cho anh...” Cô vội vàng đi tới bên cạnh bàn, rót cho anh một cốc nước.

Bùi Lạp Minh nhận lấy cốc nước, ừng ực ừng ực uống cạn hết cốc nước.

“Anh khát như vậy sao?”

“Nói nhảm, chảy nhiều máu như vậy, phải bù lại mới được, thêm một ly nữa.”

Liên tiếp mấy ngày trôi qua, Hứa Mộ Nhan cũng xin nghỉ ở trong bệnh viện chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho Bùi Lạp Minh, như vậy cũng coi

như là đã đền đáp ân tình của anh.

“Mộ Nhan, tôi muốn ăn táo!” Âm thanh lười biếng của Bùi Lạp Minh vang lên.

“Này, cho anh!”

“Tôi muốn ăn quả đã gọt vỏ ấy!”

“VẬY CHÍNH ANH TỰ GỌT ĐI!”

“Phải là cô gọt!”

“Vết thương của anh cũng đã tốt lên rồi, làm sao lại không tự gọt chứ?”

“Em cũng đừng có quên, tôi là bởi vì ai mà mới bị thương, em đừng quên tôi chính là ân nhân cứu mạng của em!”

“Được, được, được, Bùi thiếu gia!”

Cuối cùng cũng đã tới ngày Bùi Lạp Minh xuất viện, hôm nay bầu trời có hơi chút âm u, gió thổi mạnh không chút kiêng kỵ, có phải là trời muốn mưa to rồi hay không?

Hứa Mộ Nhan chà xát cánh tay có chút lạnh.

“Này, tôi lái xe đưa cô về bệnh viện.” Ở sau lưng, Bùi Lạp Minh hai tay đút túi quần, song song đi tới.

“Không cần, mấy ngày hôm nay, mỗi ngày đều phục vụ anh đã đủ lắm rồi, tôi hiện tại không muốn nhìn thấy mặt của anh, hai mắt đã có chút mệt mỏi.”

“Tốt, vừa đúng lúc tôi có thể tiết kiệm được chút xăng, nhớ rõ, cô nợ tôi ân tình trả vẫn chưa hết, chỉ cần tôi gọi một cuộc điện thoại cho cô tới... cô

nhất định phải phải tới ngay, biết chưa?”

“Biết, Bùi tổng.” Nói xong cô liền hướng trạm xe buýt đi tới, anh ta thật đúng là coi mình như là nha hoàn rồi thì phải?

Thôi, hôm nay cô cũng không muốn so đo nữa, dù sao thì anh ta cũng đã cứu mình, mà mấy hôm nay coi như cô cũng đã hết lòng quan tâm tới anh, đến lúc rồi đi rồi...

Cho đến khi Hứa Mộ Nhan đã lên xe buýt, Bùi Lạp Minh mới thu hồi lại nụ cười ấm áp trên mặt, thay vào đó là một gương mặt lạnh lùng, anh nên đi tìm Hạ Tình để xử lý tốt ân oán này.

Không ngờ người phụ nữ kia một mực giả vờ thiện lương ở trước mặt anh, hại anh hết lần này đến lần khác bởi vì cô ta mà đã làm tổn thương trái tim của Hứa Mộ Nhan.

Sự ức chế này anh không thể nào nhịn xuống được!

Hứa Mộ Nhan vừa mới lên xe buýt, điện thoại di động trong túi liền vang lên, “Dạ, luật sư Vương, lần hẹn trước thật là ngại, tôi lại thất hứa rồi, ông xem ngày mai hai chúng ta có thể ra ngoài gặp mặt được không, tôi muốn thảo luận lại với ông về thỏa thuận ly hôn!”

“Được, thật sự là đã làm phiền đến ông, còn phải đi thêm một chuyến nữa, được, hẹn gặp lại.”

Ở một nơi khác, kho hàng âm u cũ nát, ánh sáng mờ ảo, chỉ có vài tia sáng mặt trời xuyên thấu qua những song sắt chiếu vào, kèm theo tiếng chuột kêu, làm tăng lên vẻ âm u.

Ở cách cửa sắt không xa có một người đàn ông gương mặt lạnh lùng đang ngồi, một đôi tròng mắt thâm thúy lóe ra tia đùa giỡn, môi mỏng khiêu gợi khẽ nhếch, làm cho người ta có cảm giác sợ hãi, người đàn ông vắt chéo hai

chân, đôi tay thon dài đẹp mắt vuốt vuốt con dao gọt trái cây trong tay, rất hứng thú nhìn người phụ nữ bị dây trói lại tay chân, rất không giống phụ nữ.

Không sai, đây chính là kho hàng nơi mà Hạ Tình bắt cóc Hứa Mộ Nhan, mà giờ phút này trong tay Bùi Lạp Minh chính là con dao gọt trái cây mà một thời gian trước người phụ nữ này đã dùng để đâm anh.

Giờ phút này, Bùi Lạp Minh giống như một Tu La của địa ngục, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Giờ đây, sợ hãi chiếm cứ toàn bộ tế bào trong cơ thể Hạ Tình, mặc dù Bùi Lạp Minh không có mở miệng nói chuyện, nhưng xung quanh anh tản ra từng tầng lạnh lẽo đủ khiến cho Hạ Tình cảm thấy máu của mình như từ từ đọng lại, đôi mắt cô mở thật lớn, lớp trang điểm vì sợ hãi toát mồ mà bong ra hết.

Anh... anh ta muốn làm gì?

Muốn giết cô cho hả giận sao?

Có trời mới biết là cô yêu người đàn ông trước mắt này cỡ nào, nếu như không phải vì muốn thu hút được sự chú ý cả anh, thì làm sao cô có thể làm ra loại chuyện bắt cóc này chứ?

Chỉ là, sau cùng lại xảy ra loại chuyện ngoài ý muốn này, hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của cô, cô biết rõ anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình.

Bùi Lạp Minh chợt đứng lên, bước chân ưu nhã đi tới trước mặt Hạ Tình, ngồi xổm xuống, trên môi nở một nụ cười hết sức hút hồn, “Hãy cẩn thận nhớ rõ khuôn mặt tươi cười này của tôi, như vậy thì đời sau đến tìm tôi trả thù mới không nhận lầm người.”

Nghe vậy, thân hình Hạ Tình chợt ngẩn ra, bị vải bố trong miệng chặn lại những âm thanh vụn vặt, hai chân run rẩy muốn xô dịch lại phía đằng sau, hình như là muốn cách Bùi Lạp Minh càng xa càng tốt, nhưng mọi cử động nhỏ nhất này đơn giản chỉ là phí công.

Thấy Hạ Tình sợ hãi tâm tình Bùi Lạp Minh thật tốt, sau đó nụ cười trên mặt càng sâu hơn, “Đã nhớ kĩ gương mặt này rồi chứ? Hả?”

Anh vừa nói vừa ve vẩy con dao gọt trái cây lên trên gương mặt kiều mỹ, mịn màng của Hạ Tình.

Bởi vì Hạ Tình rất sợ sẽ bị hủy nhan sắc, dưới tình thế cấp bách cô liền đem gương mặt cách xa con dao gọt trái cây, thấy thế Bùi Lạp Minh chợt cười lớn, tiếng cười vang vọng trong khắp cả kho hàng, khiến cho không khí càng thêm âm u.

Hừ, cô ta mà cũng biết sợ sao?

Rất tốt!

Anh chính là muốn cho cô biết, bất cóc người phụ nữ của anh sẽ có hậu quả như thế nào!

“Vì để cho cô khi chết sẽ hiểu, nên tôi có chuyện muốn nói cho cô biết, kể từ khi cô mang thai tôi đã biết đứa bé kia không phải là con của tôi rồi, về phần đứa bé là của ai tôi cũng không muốn biết, tôi chỉ muốn cho cô biết những việc làm mà cô đã đem đi lừa gạt mọi người sẽ có kết quả như thế nào thôi, tất cả những điều này đây, đều là do chính cô tự gieo gió gặt bão thôi!”

Sau một giây, Bùi Lạp Minh chợt giơ tay đem khuôn mặt Hạ Tình quay lại đối mặt với mình, nhân tâm ở trên má của Hạ Tình rạch xuống một đường, máu tươi theo đó mà chảy xuống đỏ thẫm.

Vẻ đẹp hoàn mỹ giờ đây đã nhuộm một màu máu tươi đỏ sẫm, so sánh với đồ bỏ đi quả thật là không quá chút nào.

“Ừm! Ừ.....” Hạ Tình hai mắt trừng trừng lên nhìn gương mặt người đàn ông như ma quỷ ở phía trước, trên mặt truyền đến cảm giác nóng rực đau đớn khiến cho Hạ Tình phải dùng răng cắn thật chặt vào cổ trong miệng, trên trán rịn ra từng tầng mồ hôi lạnh to như hạt trân châu lăn xuống chảy vào trong mắt, hai mắt bị cay không khỏi khép chặt lại hai mắt, khiến cho lồng ngực cô hô hấp phập phồng, dồn dập, chân bị sợi dây buộc chặt lại không ngừng giãy dụa.

“Như thế nào? Cô cảm thấy tư vị này như thế nào, Hạ Tình?”

Thấy biểu hiện sợ hãi của Hạ Tình, Bùi Lạp Minh cũng chỉ lơ đãng, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng trượt qua lưỡi dao, “Lời đồn đãi tổng giám đốc Bùi có rất nhiều tiền nên mới đi lừa gạt tình cảm của phụ nữ, đó là bởi vì bọn họ hiểu biết về tôi quá ít, còn có chuyện quan trọng nhất chính là dù là ai dám bắt nạt đến người phụ nữ của tôi, tôi chắc chắn sẽ không để cho người đó đến việc sống cũng cảm thấy khó!”

Dứt lời, trong đôi mắt tĩnh mịch của Bùi Lạp Minh xuất hiện một tia sắc bén như cây kim, ngưng tụ một chút xiu rồi lại biến mất....

Đôi mắt Hạ Tình nửa hí vô lực nhìn người đàn ông trước mặt, anh thật không kém ma quỷ chút nào...

Hôm nay mặt của cô đã bị hủy, cô còn mặt mũi nào để sống trên đời nữa?

Nhưng sao Bùi Lạp Minh lại có thể dễ dàng thả cô đi như vậy, một vài giây sau đó, Bùi Lạp Minh đưa tay kéo lấy tay bàn tay trái đang run rẩy của Hạ Tình, mày rậm chau lên, “Ngày hôm đấy, cô đã dùng chính tay này để đâm tôi một dao sao?”

“Ừ....ừ...” Anh... anh ta còn muốn làm cái gì nữa? Đã phá hủy gương mặt mình chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Hạ Tình đột nhiên cảm thấy xung quanh thân người anh phát tán ra hơi thở thật nồng đậm nguy hiểm, Hạ Tình liều mạng giãy dựa cơ thể, mắt đang hí một lần nữa trợn to, trong lòng không ngừng hướng đến anh cầu xin tha thứ.

“À, không đúng, ngày đó ở đây cô là dùng tay phải đâm tôi đây!” Vừa dứt lời, anh đã nhanh nhẹn cứng rắn đè bàn tay phải của Hạ Tình xuống dưới mặt đất, rồi sau đó con dao hướng về phía mu bàn tay phải trắng nõn, hung hăng đâm xuống!

“A...!” Hạ Tình cuối cùng cũng không thể nhịn được sự đau nhức bất thành hình này, kêu lên một tiếng, tiếng kêu thê thảm lực tức vang dội cả kho hàng, kinh động đến cả bầy chim đang đậu trên cành cây phía ngoài kho hàng.

Chỉ thấy mu bàn tay trắng nõn của Hạ Tình giờ phút này máu thịt lẫn lộn, cái tay kia giống như cái đuôi của con cá sắp chết run rẩy giãy dựa, đầu tóc rối bời bị dính mồ hôi lạnh xen lẫn cả máu tươi ướt nhẹp, bộ dạng kinh khủng không thể chịu nổi, thê thảm không nỡ nhìn...

Nhìn lại bộ dạng nửa sống nửa chết của Hạ Tình, tâm tình tức giận của Bùi Lạp Minh giờ mới thoáng vơi bớt, sau đó bộ dạng anh ưu nhã móc khăn tay từ trong túi ra, cẩn thận lau chùi vết máu của Hạ Tình dính trên ngón tay, trong mắt tràn đầy ánh sáng chán ghét, thật giống như là trên tay không phải dính máu mà là dính một thứ đồ gì đó rất bẩn thỉu, “Hôm nay cứ tạm tới đây đã, cô tốt nhất nên nghỉ ngơi, chuyện giữa chúng ta vẫn còn chưa kết thúc đâu!”

Bùi Lạp Minh đi ra khỏi kho hàng, nhận được một cuộc gọi đến từ Lý Tuấn, nói trong công ty có chút chuyện cần anh đến để thương lượng một

chút phương án giải quyết, chỉ là anh cũng không thể ngờ rằng sau khi anh xong việc cũng đã là hai ngày sau, Hứa Mộ Nhan đã rời đi....

Sáng sớm thứ hai, sau khi đi từ trong bệnh viện ra, Hứa Mộ Nhan đã có một quyết định, quyết định này đối với cô thật sự là một điều hết sức khổ sở, nhưng cô biết, đau dài không bằng đau ngắn, thay vì tiếp tục ở lại đây chịu nhiều đau đớn, không bằng sớm ngày rời khỏi nơi đây....

“Cái.... cái gì? Cô..... sao cô lại từ chức?” Thấy Hứa Mộ Nhan đem thư từ chức đặt ở trước mặt viện trưởng, viện trưởng thật sự đã bị quyết định này của cô làm dọa cho sợ hết hồn, sắc mặt bình tĩnh hoài nghi nhìn Hứa Mộ Nhan.

Cô không phải rất hài lòng với công việc của mình sao?

Từ khi cô bắt đầu tiến vào trong này, không phải công việc của cô vẫn rất vui vẻ sao?

“Viện trưởng, cảm ơn ông trong một khoảng thời gian dài như vậy đã chăm sóc, dìu dắt tôi, tôi bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, muốn cho mình có một thời gian để nghỉ ngơi.” Hứa Mộ Nhan biết viện trưởng nghi ngờ, nhưng cô không tính toán cùng ông giải thích thêm vấn đề nào nữa.

“Cái đó...Mộ Nhân này, việc từ chức này không thể đem ra nói đùa được, nếu như tôi phê chuẩn đơn này rồi thì sau này nếu như cô muốn quay lại đây cũng không phải chuyện dễ dàng gì đâu, cô đã nghĩ kỹ rồi sao?”

“Dạ... đã nghĩ rất rõ ràng, viện trưởng ông hãy phê chuẩn đi, tôi cũng muốn sớm được đi du lịch giải sầu!”

Thấy gương mặt cô cương quyết như vậy, viện trưởng cũng không tiện níu kéo nữa, sau đó liền gọi cho bộ nội vụ, thanh

toán tiền lương cho cô.

“VẬY... cô chuẩn bị đi đâu du lịch?”

“Tôi còn chưa nghĩ ra, viện trưởng ông hãy bảo trọng, hẹn gặp lại.”

Thời điểm đi vào thang máy, Tô Vũ đưa ánh mắt chứa nước ngược nhìn Hứa Mộ Nhan, mà cô cũng không có nghĩ sẽ đem tình hình sau này của mình nói cho Tô Vũ biết, tránh cho sau này khi Bùi Lạp Minh biết cô rời đi lại tìm đến Tô Vũ đeo bám gây bất lợi cho cô, như vậy đỡ phiền phức...

Giờ phút này cô chỉ muốn đi đến một nơi mà không có sự hiện diện của Bùi Lạp Minh, cuộc sống sau này sẽ thật tốt suy nghĩ lại.

“Em không nỡ rời xa chị, Mộ Nhan, có phải hay không là chị bị chồng chị khi dễ rồi không hả?”

“Không có, chẳng qua chị có một thỉnh cầu, em nhất định phải đồng ý với chị.”

“Có chuyện gì? Chị cứ nói, chỉ cần em có thể làm được.”

Hứa Mộ Nhan hít thật sâu một hơi, nước mắt không nhịn được sắp tràn ra khỏi mi mắt, “Nếu như Bùi Lạp Minh có tới đây hỏi chị đã đi đâu, em hãy nói cho anh ấy biết, chị... Bởi vì chị không đủ dũng cảm để yêu anh ấy cho nên đã quyết định rời đi, chúc anh về sau có thể hạnh phúc, ngàn vạn lần không được tới tìm chị...”

“Tại sao? Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?”

“Tô Vũ, cái gì cũng đừng hỏi được không? Em cứ dựa theo những gì chị đã nói, nói lại cho anh ấy biết là được, cảm ơn em rất nhiều.”

“Được rồi,... em, đồng ý nhưng chính là...” Tô Vũ biết khi Hạ Tình đưa ra quyết định này nhất định đã rất khổ sở, cũng hạ quyết tâm thật lớn, cho

nên cô cũng sẽ không nói nhiều lời nữa, cô cũng sẽ không đụng chạm đến vết thương trong lòng của chị ấy nữa...

“VẬY... Nếu như... Nếu như Bùi Lạp Minh không tin lời nói của em thì phải làm như thế nào?”

“VẬY em hãy nói cho anh ấy biết là... chị đã quyết định cùng một người đàn ông mà chị rất thích rời đi chốn này đến một nơi khác sinh sống, bắt đầu một cuộc sống mới, để cho anh ấy từ từ quên chị đi thôi.”

Đúng vậy, cô đã quyết định cùng với đứa trẻ trong bụng rời đi đến một nơi xa lạ khác, cuộc sống khác...

Vì bị thương trong lòng nên cô không thể không rời đi...

Khi đã bước ra khỏi cửa bệnh viện, cô bất giác ngẩng đầu lên, làm cho nước mắt chảy ngược trở về, từ nay về sau cô phải thật kiên cường, kiên cường sống tiếp!

Nhìn ánh mặt trời sáng rỡ, Hứa Mộ Nhan không khỏi đưa tay bắt lấy một luồng ánh sáng mặt trời, lòng bàn tay rất ấm, nhưng lòng của cô thì lại rất lạnh, hình như thêm nhiều hơn ánh nắng mặt trời cũng không có cách nào làm cho lòng cô trở nên ấm áp hơn...

Trở lại biệt thự, cô cố ý tình mặt dì Dung, rồi sau đó cầm theo đơn thỏa thuận ly hôn đặt lên trên bàn làm việc ở thư phòng của anh, cố nén nước mắt, xoay người rời đi...

Ở phi trường sân bay quốc tế thành phố A...

“MỘ NHAN, sau khi đến nước Pháp nhớ, nhất định phải chăm sóc cho mình thật tốt, có gì cần thì cứ trực tiếp gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng, học trưởng, cảm ơn anh đã thay em giữ kín bí mật này, em không muốn cho mọi người biết chuyện em mang thai, nhất là ba mẹ của em, nếu không bọn họ nhất định cũng sẽ không cho em ra nước ngoài giải sầu, cho nên... khi em không có ở đây, bên cạnh họ, những lúc này lại phải làm phiền đến anh chăm sóc cho họ giúp em rồi.”

“Em yên tâm, nếu em không nói ra anh cũng sẽ như những lời em vừa nhắc tới mà chăm sóc cho bác trai, bác gái, thật ra thì em cũng không cần phải rời đi, nhưng mà nếu em đã chọn ra quyết định này, vậy anh cũng sẽ không hỏi nhiều nữa, chỉ có một câu, em nhất định phải bảo trọng.”

“Ừ, em biết rồi.”

“Chờ sau khi anh hoàn thành xong công việc của mình, anh nhất định sẽ qua đó tìm em.”

“Được, em sẽ chờ, hẹn gặp lại.”

Hứa Mộ Nhan cố nặn ra một nụ cười vui vẻ, anh biết rõ, thật ra thì trong lòng của cô rất khổ, giờ phút này cô chỉ cố gượng cười với mình mà thôi...

Mộ Nhan, em yên tâm, anh sẽ mau chóng sớm hoàn thành xong công việc của mình, sau đó sẽ sang nước Pháp tìm em, Vũ Dương âm thầm nói qua trong lòng.

Ngồi ở trên máy bay đi nước Pháp, Hứa Mộ Nhan đột nhiên cảm thấy mình rất may mắn, cũng may khi còn sống Hạ Khắc đã để lại cho mình không ít tiền, mà số tiền đó cũng đủ để nuôi sống cô cùng đứa trẻ trong bụng, bắt đầu một cuộc sống mới, có lẽ sẽ gặp lại Bùi Lạp Minh vào những ngày xa xôi, không ai biết trước được....

Tạm biệt thành phố A.....

5 năm sau.... ..

Ở một nghĩa trang bên nước Pháp.

Nơi này rất yên tĩnh, yên tĩnh làm cho người ta phải nín thở.

Đứng ở trước một phần mộ, có bóng dáng ba người đang lẳng lặng đứng đó, một nam, một nữ, còn có cả một bé trai.

Ba người bọn họ đều mặc trang phục màu đen, đứng rất nghiêm trang.

Người đàn ông rất phong độ, một đầu tóc ngắn màu đen, làm nổi bật lên màu da rất trắng của anh ta, ngũ quan nho nhã đem lại cho mọi người một loại cảm giác rất thoải mái.

Cô gái xinh xắn lạnh lùng, chiều cao vừa tới bả vai người đàn ông, tuy là toàn thân chỉ là một loại quần áo màu đen, nhưng cô gái này đẹp chính là nhờ có đường cong hoàn hảo như được vẽ ra, gương mặt mịn màng giống như sứ trắng, từ một bên nhìn sang, lông mi của cô cuộn lại thật dài, giống như cây quạt nhỏ.

Giữa hai người, một cậu bé lớn khoảng năm tuổi đang đứng, gương mặt ngây thơ chất phác toát ra vẻ hiếu kỳ.

“Mẹ, chú trong ảnh ở trên bia mộ này là ai vậy?” Bé trai nhìn lên bia mộ, nghi ngờ hỏi.

“Tiểu Kiệt, đây là trước kia.... một người bạn trước kia của mẹ, như thế nào, chú ấy có đẹp trai không?”

“Dạ, chú này rất đẹp trai, chỉ có điều là chú này không đẹp trai bằng Tiểu Kiệt.”

Thằng bé này, làm cho hai người lớn cảm thấy xưa tan đi sự vắng lặng nơi đây, xưa tan sâu nào.

Rồi sau đó người đàn ông bên cạnh ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ tóc bé trai. “Tiểu Kiệt, con thật sự là giống cha nuôi như đúc...”

“Tiểu Kiệt, con hãy ở trước bia mộ này lấy ba cái, để cho chú ấy phù hộ cho con khỏe mạnh lớn lên.” Người phụ nữ dịu dàng nói, đứa nhỏ này không chỉ đặc biệt tự luyện mà còn vô cùng tinh quái, thường xuyên chọc cho cô cười vui vẻ, Hứa Mộ Nhan rất cảm ơn trời cao đã cho cô một đứa con trai thông minh như vậy.

“Mộ Nhan, anh xem thời gian cũng không sớm, anh sẽ về nước trước giúp hai mẹ con sắp xếp lại mọi việc, em sẽ cùng Tiểu Kiệt trở về nước sau.”

“Học trường,như vậy có phải hay không sẽ làm phiền anh?”

“Giữa chúng ta còn phải khách khí như vậy làm gì, cứ quyết định như vậy đi.”

Rồi sau đó ba người xoay người rời đi.

Một ngọn gió thổi nâng vạt áo của họ lên, thổi lá cây bay lên, trước khi bọn họ rời đi như nhẹ nhàng chạm vào họ, tựa như đang mỉm cười, cũng như nói lời từ biệt.

Trên núi tĩnh lặng, một chiếc xe hơi màu bạc đang không nhanh không chậm rời khỏi, trong xe phát ra âm thanh nhè nhẹ của tiếng nhạc, giống như nhạc của tiên, kèm theo một đường nồng âm lực.

“Đúng rồi Mộ Nhan, Willson lần này sẽ tổ chức một cuộc triển lãm trang phục trong nước, em đã chọn xong những bản thiết kế quần áo rồi sao? Trải qua bốn năm học tập cùng rèn luyện, đối với tài năng thiết kế của em, anh thực sự rất có lòng tin.”

“Rồi, hôm nay em đã ở trong những bản thiết kế chọn lựa rất lâu, cuối cùng cũng chọn được rồi, đến lúc đó khi những người mẫu mặc những bộ trang phục em đã thiết kế chắc chắn sẽ thu hút được rất nhiều ánh mắt.” Nghĩ đến khi những tác phẩm của mình có thể thật sự được trình diễn trong buổi triển lãm, thì khiến cho Hứa Mộ Nhan càng thêm mong đợi, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh thầy của mình Willson, người đàn ông này thật giống như anh trai của cô vậy.

“Tốt rồi, Willson ở thành phố A cũng có công ty của mình, em đến lúc đó có thể đi tìm anh ta, tin tưởng rằng khi có sự giúp đỡ của anh ta, em cũng có thể thực hiện được không ít việc lớn đấy.”

“Được, em biết rồi!”

Kể từ một lần khi Vũ Dương đưa cô đến thăm quan tại một buổi triển lãm trang phục của nhà thiết kế Willson của Paris, cô liền đối với thiết kế thời trang có sinh ra hứng thú mãnh liệt, cho đến sau này cô mới biết là giữa Vũ Dương và Willson có quen biết, nhờ phúc của Vũ Dương cô có thể may mắn được Willson nhận làm học trò bắt đầu học thiết kế thời trang, trải qua bốn năm cố gắng, hôm nay cô đã thiết kế được rất nhiều bộ trang phục lấy được sự tán thưởng của nhiều văn nghệ sĩ, những thành công này đều là nhờ vào sự giúp đỡ của Willson, cho nên cô rất cảm kích người đàn ông lịch sự nho nhã này, anh ta trong lòng cô không chỉ là sư phụ mà còn là một người bạn tốt.

Cho nên tâm nguyện lớn nhất của anh chính là có thể để cho mọi người nhìn thấy được thật nhiều những bộ thiết kế của cô.

“Xem em nói kìa, giữa hai chúng ta còn cần phải khách khí như vậy sao?”

Cô chột gật đầu mỉm cười một cái, nhìn bên cạnh gò má của anh, nụ cười bắt đầu từ từ lan rộng ra trên gương mặt.

Trên máy bay đi đến sân bay quốc tế thành phố A, ngoài cửa sổ thật nhiều ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua lớp kính chiếu vào trong khoang máy bay, chiếu lên gương mặt đang gục đầu ngủ say bên cửa sổ, làn da trắng nõn của cậu bé càng nổi bật trong ánh nắng, nổi lên trong suốt.

Mặc dù chỉ là cậu bé, nhưng tuyệt đối cậu cũng có thể cướp hết hồn mọi người, đôi môi thật mỏng giống như cánh hoa đang nở khẽ hé, giữa hai hàng lông mày tuấn tú, nổi bật lên sự nghiêm nghị, tôn quý cùng ẩn nhẫn khí phách, ánh mặt trời chiếu vào thân thể cậu bé càng thêm nổi bật.

Trong khi ngủ, môi mỏng cậu bé khẽ nhếch, tựa hồ như trong mơ đang có một chuyện rất vui vẻ.

“Tiểu Kiệt, chúng ta sắp tới sân bay thành phố A rồi, đừng tham ngủ nữa.”

Lúc này, cậu bé giống như một hoàng tử, lông mi nhè nhẹ khẽ chớp, một đôi mắt còn mang chút mờ mịt, một đôi mắt to, khuôn mặt tươi cười lọt vào trong đôi mắt sáng ngời.

Bên cạnh người phụ nữ hôm chọt một cái vào cái trán đầy cương nghị của cậu bé, cô một đầu tóc đen láy xoa trên vai, cả người mặc một bộ váy màu hồng, đi một đôi bốt ngắn màu trắng, thực sự rất thanh thuần.

Năm năm, thời gian này thực sự vui vẻ, mà cô....

Rốt cuộc đã trở lại....

“Mẹ hôn lại đi.” Duẩn Kiệt thân mật đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đến trước mặt của Hứa Mộ Nhan.

A... đứa quỷ này, mỗi lần đều muốn cô hôn hai lần, hôn xong cậu sẽ thỏa mãn nhào vào trong ngực của cô làm nũng nửa ngày, thật đúng là một tiểu ác ma.

“Tất cả hành khách bay đi thành phố A xin chú ý, máy bay sắp hạ cánh.”

Nghe tiếng nhắc nhở từ loa, trên khuôn mặt xinh đẹp của Hứa Mộ Nhan không khỏi thoáng qua một tia sầu não, hiện tại không biết Bùi Lạp Minh sống như thế nào?

Máy bay hạ cánh, tay trái cô kéo theo hành lý, tay phải dắt theo tiểu bảo bối hưng phấn ra khỏi phi trường.

Cô hít một hơi thật sâu, người thấy trong không khí như có như không có mùi hoa, mùi thơm thoang thoảng, mùi hương không khác trong trí nhớ là mấy, cô mỉm cười, trong mắt lóe lên ánh sáng xinh đẹp.

Thành phố A, tôi đã trở về.

Cô đem vé máy bay vốn là cất cánh lúc năm giờ đổi lại là ba giờ, hiện tại nếu xuất hiện trước mặt người kia, hẳn là anh sẽ rất vui mừng xen lẫn giật mình.

“Mẹ, ba nuôi có biết chúng ta đổi vé máy bay không, sẽ là đến trước thời gian đã dự định sao?” Duẩn Kiệt hiện lên khuôn mặt gian xảo hỏi, nhìn trên khuôn mặt đang cười xấu xa này quả thật chính là Bùi Lạp Minh thu nhỏ, không thể không công nhận gen di truyền của anh ta thật cường đại.

“Chắc chắn, ba nuôi con cái gì cũng thần thông quảng đại, cái gì cũng có thể tra được, có lẽ cũng đang nghĩ đến chúng ta.”

“Dạ! Tiểu Kiệt rất muốn gặp ba nuôi, bởi vì mỗi lần ba nuôi đến nước Pháp xem biểu diễn thời trang của mẹ đều mua cho con rất nhiều món đồ chơi.”

“Thật biết nghe lời, hôm nay chúng ta sẽ cho ba nuôi một bất ngờ thật lớn.”

Hứa Mộ Nhan ngược mắt nhìn lên bầu trời, trong lòng rất là thỏa mãn.

Cô biết rõ hoàn toàn là thời điểm trước khi một mình đi đến Pháp, rất sợ rằng mình sẽ cô đơn, khi đó cô có chút hối hận khi rời khỏi Bùi Lạp Minh, nhưng cô vẫn gắng gượng để qua đó, không bao lâu thì Vũ Dương cũng là không có việc gì mà bay sang tìm cô.

Lúc đầu Hứa Mộ Nhan có chút bài xích với sự quan tâm cùng chăm sóc của anh, bởi vì cô không muốn anh lãng phí thời gian trên người mình, cô không xứng đáng để được anh quan tâm tỉ mỉ như vậy.

Nhưng thời gian lâu dài cô phát hiện mình đối với anh dần dần sinh ra cảm giác lệ thuộc, một người phụ nữ đơn độc đem theo một đứa bé, bên cạnh cần một người đàn ông, không phải sao?

Cho nên Hứa Mộ Nhan tự thấy rằng bản thân mình thật may mắn, cũng rất may mắn rằng ông trời đã đem Vũ Dương đến bên cạnh cô, nếu không quá khứ của năm năm này cô không biết sẽ thành cái dạng gì nữa....

Hơn nữa Vũ Dương còn coi Duẫn Kiệt như con đẻ của mình, chỉ cần không có việc gì bận liền bay đến nước Pháp thăm hai mẹ con, cho nên Duẫn Kiệt liền nhận anh làm cha nuôi...

“Chuyện này.... bảo bối... mẹ cần phải đi vệ sinh, con phải ngoan ngoãn đứng ở chỗ này trông hành lý, lát nữa ba sẽ đến đón chúng ta, biết không?” Đáng chết, gần tới thời gian Vũ Dương tới phi trường đón rồi, sao lại cố tình muốn đi vệ sinh vào giờ này chứ?

“Dạ, mẹ yên tâm, con sẽ ở chỗ này ngoan ngoãn chờ mẹ!”

Duẫn Kiệt cười đến rất là đáng yêu, khéo léo ngồi lên trên hành lý của cậu, chờ mẹ trở lại.

Chợt đôi mắt linh động không nháy một cái nhìn về phía lối ra, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn, tay đút trong túi quần, lông mày trên khuôn mặt khê nhăn, trong mắt ánh sáng thâm thúy không khỏi lóe ra, dường như đang chờ người, trên người khoác một bộ tây trang màu xám tro, cắt xén vừa đúng với đường cong của dáng người, dáng người cao lớn đứng thẳng tắp, nhìn biểu hiện như lơ đãng nhưng lại nổi bật lên nét thời thượng, kiểu tóc hợp thời trang, khiến cho anh vốn đã lỗi lạc nay còn thêm lỗi lạc hơn hẳn.

Doãn Kiệt ngơ ngác nhìn theo anh, cậu vốn cho là trên cái thế giới này mình là người đẹp trai nhất, không ngờ lại thấy một người so với mình còn đẹp trai hơn.

Cậu cảm thấy không phục, đứng dậy đi về phía người đàn ông đẹp trai, kéo ống tay áo của anh lại, “Chú, có phải hay không chú vừa mới từ Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ trở về?”

Bùi Lạp Minh vốn là đang chờ tài xế đến nổi giận, chợt nghe thấy có người nói anh và một cậu bé có dung mạo rất giống nhau, ngọn lửa trong ngực anh nhất thời bộc phát ra.

Anh rất không bình tĩnh đẩy tay của Duãn Kiệt ra, sau đó khẽ cúi đầu, nhìn tận mắt khiến anh không khỏi sửng, hai chân không khỏi lui về phía sau một bước nhỏ.

Chuyện này.... đứa trẻ này thật giống.....

Tại sao anh lại có thể sinh ra một cảm giác quen thuộc như vậy đối với cậu bé này chứ?

Anh tự cho mình luôn là ghét nhất chính là trẻ con, nhưng tại sao giờ phút này anh lại không có cảm giác hoàn toàn ghét bỏ, chuyện này tại sao lại xảy ra chứ?

“Chú, chú đã đến bệnh viện nào để chỉnh hình vậy? Nói cho cháu biết đi.” Duẩn Kiệt vẫn nhất quyết không tha, hỏi tới.

Nghe vậy, nhất thời trán Bùi Lạp Minh toát ra vạch đen, từ từ ngồi xồm người xuống, đôi tay khoác lên trên bả vai của cậu bé, nở một nụ cười mê người, “Người bạn nhỏ, chú tin chắc rằng kỹ thuật chỉnh hình còn chưa có phát triển cao siêu như vậy, chú là trời sinh lớn lên đẹp trai, biết không?”

Duẩn Kiệt không tin đưa mắt dõi theo anh, rồi sau đó đưa bàn tay trắng trẻo ra ở trên mặt của Bùi Lạp Minh một hồi bóp, bấm, vê, hình như không lấy được mặt nạ da người trên khuôn mặt kia quyết không bỏ qua.

Mà Bùi Lạp Minh cứ như vậy ngồi cạnh cậu, để cho cậu nghiên cứu, anh muốn khiến cho tiểu tử thối này biết, khuôn mặt của anh là không ai có thể so sánh được.

Hồi lâu, ruốt cuộc Duẩn Kiệt đã dừng lại động tác, đôi mắt to tròn như nước nhìn thẳng vào anh, “Chú, mặt nạ của chú cũng thật mỏng, làm rất tốt giống như da thật, nhựa cao su cũng rất kiên cố nha.”

Nghe vậy Bùi Lạp Minh nhất thời một hồi ngây ngẩn, giật giật khoe miệng cứng ngắc, đứa nhỏ này...

Thật đúng là một đứa bé đẹp trai, cha mẹ cậu bé nhất định phải là người máy thực sự mạnh mẽ, mới có thể sinh ra được đứa bé này...

“Cháu bé, cha mẹ cháu đâu? Bọn họ tại sao lại không chồng trứng cháu, nơi này rất nhiều người xấu nha.” Bùi Lạp Minh vừa lên tiếng hỏi vừa đưa tay sờ tóc cậu bé, nói thật đáng dấp của đứa trẻ này thực sự là đẹp mắt, chắc hẳn cha của đứa trẻ này nhất định rất tuấn tú.

“Ai nha, nói chuyện không thì được rồi, cần gì cứ phải động tay động chân chứ, làm rối hết cả kiểu tóc của người ta, mẹ cháu nói cha của cháu đã chết từ năm năm trước, khi đó cháu còn chưa có ra đời đấy!”

“Ồ... thật là một đứa trẻ đáng thương, nhỏ như vậy mà lại không có cha.”

“VẬY mẹ cháu...”

“Bùi tổng, thực sự là xin lỗi xin lỗi, trên đường bị kẹt xe cho nên mới tới chậm.” Bùi Lạp Minh vốn định tiếp tục trêu chọc đứa trẻ này, nhưng sau lưng lại vang lên âm thanh nhất thời cắt đứt vui vẻ của anh.

Sau đó anh chậm rãi đứng lên, nụ cười trên mặt ngay lập tức bị tắt ngóm, thay vào đó là sự nghiêm chỉnh cùng lạnh lùng, nhìn tài xế không nói một câu, nhưng quanh thân lại tản mát ra hơi thở lạnh lẽo đủ để khiến cho tài xế không rét mà run.

“Chú, hẹn gặp lại.” Khi Bùi Lạp Minh sắp lên xe, Duẩn Kiệt liền hướng đến phía anh cười ngọt ngào nói.

“Hẹn gặp lại.” Nhìn nụ cười của Duẩn Kiệt, trong lòng Bùi Lạp Minh không khỏi ấm áp, thật đúng là khác với những đứa trẻ khác...

Trở lại chỗ ở đã được sắp xếp trước thì cũng đã sắp là chín giờ, Hứa Mộ Nhan đem Duẩn Kiệt du ngủ, mới bắt đầu chuẩn bị sửa soạn lại hành lý.

Rồi sau đó cả người cô đều là mệt mỏi đi đến phòng khách, tiện tay mở TV lên.

“Chủ tịch tập đoàn Bùi thị Bùi Lạp Minh tối nay sẽ tổ chức một bữa tiệc tư nhân, nghe nói tối nay anh sẽ hướng đến mọi người thông báo một tin tức, mà lần tổ chức dạ tiệc này địa điểm là tại khách sạn năm sao nổi tiếng của thành phố A, giờ phút này chúng tôi cùng những ký giả khác đang ở cửa chờ đợi họ xuất hiện.”

Chỉ chốc lát sau, mười mấy nhà quay phim cùng rối rít hướng máy quay về cách đó không xa, một chiếc xe đang hướng đến phía cửa khách sạn, ổng

kính cũng ngấm ngay cửa xe, nghĩ đến tối nay không biết Bùi Lạp Minh sẽ giới thiệu bạn gái là thần thánh phương nào.

Bởi vì trong suốt năm năm về trước, tin đồn về tình cảm của chủ tịch tập đoàn Bùi thị Bùi Lạp Minh cơ hồ là không có, cho nên lần phỏng vấn này bọn họ càng có thêm hưng phấn cùng mong đợi.

Cửa xe màu trắng được mở ra, tài xế từ trong ghế phụ vội vàng chạy tới phía sau, bao tay màu trắng khoác lên trên cửa xe, khom người mở cửa.

Rồi sau đó Bùi Lạp Minh từ trong xe đi xuống, một thân tây trang màu xám tro làm nổi bật lên thân thể cao lớn rắn rỏi, trên khuôn mặt tuấn đạt mang theo một nụ cười nhàn nhạt út hờn, hàm răng trắng sáng bắt ánh đèn flash càng thêm sáng bóng.

Rồi sau đó tài xế ngăn lại những ký giả, Bùi Lạp Minh đi về phía xe bên cạnh, thân sĩ mở cửa xe cho bạn gái của mình.

Lúc này tất cả các nhiếp ảnh cùng đồng loạt giơ đèn flash, ngấm ngay đến cửa xe màu trắng.

Mấy nhà báo của trang web lớn đều cầm sẵn điện thoại trong tay, chỉ chờ thời khắc có được thông tin để đưa về tòa soạn.

Tiếp chỉ thấy một đôi giày cao gót màu vàng ươm nhả đạp lên trên thảm đỏ, lộ ra một bộ trang phục dạ hội màu hồng, làn váy uốn nếp, khuôn mặt người phụ nữ xinh đẹp dưới ánh đèn flash cười rục rờ càng thêm diễm dúa lẳng lơ như một đóa hoa, cô một đầu tóc đen nhánh như thác nước chiều nghiêng xuống, mềm mại xõa xuống đến thắt lưng, đôi tròng mắt tinh khiết giống như nước hồ, không nhiễm một chút tạp chất, lông mi dài được uốn cong sáng long lanh trước ánh đèn, đôi môi màu hồng đang ở trước ánh đèn phát ra ánh sáng trơn bóng, không thể nghi ngờ gì nữa người phụ nữ này thật xinh đẹp, đẹp đến nỗi khiến cho người ta không thể rời mắt, dạ phục bao

quanh lấy thân thể uyển chuyển của cô, người phụ nữ này quan sát hết xung quanh, trong đôi mắt hiện lên ánh sáng của sự thông minh.

Bùi Lạp Minh đưa tay ra, người phụ nữ cười ngọt ngào, thuận theo đưa tay khoát lên cánh tay của anh.

Bùi Lạp Minh cùng người phụ nữ này thật giống như từ trong thế giới cổ tích bước ra, hoàng tử và công chúa xinh đẹp động lòng người, đẹp đến nỗi khiến cho Hứa Mộ Nhan có cảm giác hô hấp khó khăn, rồi sau đó trong lòng cô như phát ra hàng ngàn âm thanh vỡ vụn, nhưng gương mặt của cô vẫn bình tĩnh như trước, nhưng trong mắt lại mơ hồ hiện lên một cỗ sương mù.

Hứa Mộ Nhan khẽ cắn môi hồng, năm năm rồi....

Cô tưởng trong năm năm này đã đem anh quên sạch sẽ, nhưng khi nhìn đến anh cùng người phụ nữ khác kết giao trong trong khách sạn thì cô mới biết, chính bản thân mình đã tự lừa dối mình, lòng của cô còn vì anh mà thương nhớ.

Các ký giả đều ríu rít tiến lên phỏng vấn, “Bùi tổng, xin hỏi vị giai nhân tuyệt sắc đứng bên cạnh ngài có quan hệ như thế nào? Đây hình như là lần đầu tiên ngài đem bạn gái cùng nhau xuất hiện tại trước truyền thông, ngài có thể giới thiệu về vị này được không?”

“Bùi tổng, tin tức hôm nay ngài muốn công bố có phải cùng với người bạn gái bên cạnh này có quan hệ không? Đây có phải là khẳng định giữa ngài cùng vị phu nhân tiền nhiệm kia đã hoàn toàn kết thúc?”

“Nghe nói, phu nhân của ngài năm năm trước đã rời khỏi ngài? Không phải hai vị vẫn rất ân ái sao? Tại sao đột nhiên mỗi người lại đi một ngả rồi?”

“Bùi tổng, ngài hãy nói vài câu thôi....”

“”

Nhưng sau khi nghe được ký giả nói tới năm năm trước thì trông mắt sâu không thấy đáy của anh chợt thoáng qua một tia đau đớn không dễ nhận ra, trong trông mắt xẹt qua anh lạnh giống như băng ngàn năm, như đại dương bao la sóng gợn lăn tăn, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Anh nhớ rất rõ rằng năm năm trước, khi anh về đến nhà liền thấy trên bàn làm việc một tờ đơn thỏa thuận ly hôn, anh tựa như phát điên lấy điện thoại gọi cho cô, nhưng mà điện thoại vẫn không có người nhận, đi đến bệnh viện tìm cô, nhưng nơi nào cũng không có bóng dáng của cô.

Một khắc kia anh đối với sự chia tay đột ngột cùng Hứa Mộ Nhan là rất tức giận, hơn nữa là cực kì khổ sở.

Mà cái loại đau khổ này cùng với thời điểm Hoắc Ấm rơi xuống biển là cùng một dạng, làm cho anh khổ sở gần như hồng mất.

Anh đang chuẩn bị khiến An Thần đi thăm dò các chuyến bay thì Hoắc Ấm lại đột nhiên xuất hiện ở dưới đại sảnh công ty anh.

Nháy mắt kia làm cho anh có cảm giác mình đang mắc mớ, nhưng cô cứ chân thật như vậy đứng ở trước mặt anh, anh bị chấn kinh, ngạc nhiên, mừng rỡ, tâm tình phức tạp chiếm lấy toàn thân, khi anh tiến đến ôm cô một cái kia, anh mới phát hiện thì ra là mình đối với cô vẫn không có hoàn toàn quên, chỉ là một phút kia ngay cả anh cũng không thể phân rõ tình cảm của anh dành cho Hoắc Ấm là yêu hay còn là cái khác....

Sau anh lại đem Hoắc Ấm về nhà, chỉ là không có hỏi cô mấy năm nay rốt cuộc sống như nào gặp gỡ những ai? Chỉ vì anh không muốn cho cô nhớ lại những chuyện đau khổ trong quá khứ trước kia...

Nhưng trải qua năm năm chung đụng, Bùi Lạp Minh rốt cuộc đã ra một quyết định, anh quyết định sẽ tuyên bố tin vui rằng anh cùng Hoắc Ấm sẽ

đính hôn, còn về phần Hứa Mộ Nhan thì anh sẽ ký đơn vào thỏa thuận ly hôn lúc trước cô để lại, bởi vì anh cảm thấy có lẽ Hứa Mộ Nhan đã kết hôn cùng với người đàn ông khác, thời gian năm năm không phải dài nhưng cũng không phải ngắn.

Nếu bọn họ kiếp này nhất định vô duyên, vậy anh cũng sẽ không cưỡng cầu nữa...

Ký giả không cam lòng cố gắng vượt qua người tài xế, nhưng đều là phí công, tài xế trên mặt lễ phép cười, không biến sắc đem Bùi Lạp Minh cùng với Hoắc Ấm bảo vệ ở ngay đằng sau hai cánh tay của mình, thuận lợi đưa họ vào trong thang máy.

Thấy thế, các ký giả chỉ có thể nhìn theo bóng dáng hai người bọn họ rời đi mà lực bất tòng tâm...

Hứa Mộ Nhan ngẩng đầu lên, cố gắng khiến cho nước mắt quay trở lại, rồi sau đó cô nhìn màn hình TV cười, cười đến trong suốt sáng ngời, giống như mặt trăng tỏa sáng bầu trời, làm cho lòng người dâng lên cảm giác thương xót.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn của cô chợt vang lên.

Hứa Mộ Nhan hít sâu một hơi, cố gắng để cho âm thanh của mình nghe thật tự nhiên.

“Vâng, học trưởng.”

“Mộ Nhan... em... em đang xem ti vi sao?” Âm thanh của anh mang theo chút dè nén.

“Dạ.... thấy được, nhìn đến anh ấy có thể tìm được hạnh phúc của chính mình, em cũng vậy thay anh ấy vui vẻ.”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thì Ra Thật Sự Là Cô

Hứa Mộ Nhan đột nhiên cảm thấy ngực của mình như đang bị một bàn tay nắm thật chặt, cái loại đau nhức này cuốn lấy toàn thân của cô, theo máu rót vào từng bộ phận trong cơ thể, cô cầm thật chặt điều khiển TV trong tay, đến nỗi bàn tay đã trắng bệch nhưng cô không hề hay biết.

“Em không biết người phụ nữ vẫn một mực đang đứng bên cạnh Bùi Lạp Minh chính là người phụ nữ mà bấy lâu nay anh ta vẫn một mực tìm kiếm Hoắc Âm sao?”

Hoắc.....

Hoắc Âm?

Hai chữ này giống như khoảnh khắc hai viên đạn nặng kí đang oanh tạc Hứa Mộ Nhan, hô hấp của cô cũng không còn cảm giác đang thay đổi trầm trọng, trong mắt trừ kinh ngạc, chính là rung động, không còn gì khác....

“Này, Này, Mộ Nhan em còn ở đấy nghe anh nói không vậy? Này?”

Lúc này điện thoại trong tay Hứa Mộ Nhan thật giống như không có trọng lượng chảy xuống mặt đất, phát ra một tiếng ‘Phanh’, đâm vào trong màng nhĩ của cô.

Hồi lâu sau, Hứa Mộ Nhan mới thoáng lấy lại tinh thần nhấc điện thoại lên trả lời, “ Em...em biết rồi, em còn muốn sửa sang lại hành lý, nói chuyện sau, học trưởng.”

“Được... Vậy em mau dọn dẹp đi, có chuyện gì thì liền gọi cho anh.”

Sau đó cô nói được, rồi cúp điện thoại.

Ánh sáng của mặt trăng xuyên thấu qua rèm cửa sổ viền tơ màu vàng nhạt chiếu vào, ở nền gỗ trên sàn nhà chiếu lên chằng chịt những ánh sáng, đem điện thoại đặt ở trên ghế salon, Hứa Mộ Nhan lão đảo đi về phía phòng ngủ, nằm ngang như hình chữ đại ở trên giường lớn, sững sờ nhìn đèn sen nhiều màu sắc được treo trên trần nhà đến ngẩn người.

Mà giờ phút này trên ti vi, Bùi Lạp Minh đang hướng đến ký giả công bố tin vui của anh cùng Hoắc Ấm....

Ánh trăng diêm dúa lẳng lơ.

Bên trong khách sạn là tiếng người cười huyên náo, tràn đầy những lời chúc phúc, mà ngồi ngay chính giữa đại sảnh là một người đang kéo đàn Violin, kéo lên những nốt nhạc uyển chuyển của khúc nhạc tình.

Bùi Lạp Minh cùng với Hoắc Ấm khuôn mặt vui vẻ ở trong đám người, bên người anh Hoắc Ấm một đầu tóc đen nhánh được tùy ý xõa trên vai, giữa vô hạn lười biếng, mặt mày thảnh thơi lại lóe ra sự thông minh.

Bọn họ thật là một đôi do trời đất tạo nên.

Các tân khách đều rới rít hướng đến phía bọn nâng ánh mắt hâm mộ....

“Lạp Minh, em muốn đi toilet.” Hoắc Ấm nhỏ nhẹ nói vào bên tai Bùi

Lạp Minh.

“Được, em đi đi”

sau khi Hoắc Ấm đi vào trong toilet đem mỗi một gian phòng đều kiểm tra thật kỹ, xác định không có người nào mới lấy điện thoại từ trong túi sách

ra, bắt máy, “này, tại sao lúc này anh lại gọi điện thoại cho tôi?”

“Hoắc Ấm, hôm nay cô đã được đến nơi mà cô muốn đến rồi, cô không phải nên báo đáp tôi sao? Nếu như năm năm trước ckhoong phải người của tôi trong quán rượu ở Thụy Sĩ tìm được cô đang bồi rượu, cũng đem cô về bên cạnh Bùi Lạp Minh, thì hôm nay cô có tư cách được đăng quang ở đây sao?”

“Tôi đương nhiên biết anh đối với tôi có ân, vậy anh nghĩ muốn tôi báo đáp như thế nào?”

“Việc cô cần làm rất đơn giản, chính là vững vàng nắm giữ được lòng của Bùi Lạp Minh, còn mau chóng để cho anh ta sớm ký tên vào thoả thuận ly hôn, bởi vì vợ trước của anh ta Hứa Mộ Nhan đã trở lại.”

“Anh yên tâm, tôi sẽ không cho bất luận kẻ nào cướp đi người đàn ông của tôi! Anh ấy nói sau khi công bố xong tin vui, anh ấy sẽ ký tên lên thoả thuận ly hôn.”

Khép lại điện thoại, khuôn mặt tràn đầy nhu tình của Hoắc Ấm cũng chút xíu trầm xuống, ánh sáng tinh khiết trong mắt trở nên đầy quý dị.

Kể từ năm đó cô rơi vào trong biển có một ngư dân cứu cô lên, cô cho rằng có thể dưỡng thương thật tốt rồi trở về tìm Bùi Lạp Minh, ai ngờ người ngư dân đã cứu cô lên chỉ vì một khoản nợ lại lén lút bán cô đi.

Trên đường đi cô cũng trốn đi được, nhưng mỗi lần như vậy đều sẽ bị bọn chúng bắt trở lại, phải chịu đựng khi bị bọn chúng đánh đập, nhiều lần thăm dò cô mới biết được thì ra những người kia đưa cô tới Thụy Sĩ, hơn nữa còn muốn dựa vào nhan sắc của cô để cho cô tiếp rượu khách kiếm tiền, nếu không nghe theo bọn họ, thì bọn họ sẽ để cô sống không bằng chết...

Những cuộc sống gian khổ vất vả mấy năm nay cô trải qua một khắc cũng không muốn nghĩ tới, mà khi tới thời khắc tuyệt vọng nhất, thuộc hạ

của người kia lại tìm được cô, hơn nữa còn uy hiếp không cho cô nói ra thân phận của anh ta cho bất kì ai, nếu không liền đem sự thật cô tiếp rượu nói ra ngoài....

Đối với những sự việc phức tạp trên đời, cô đã sớm được nếm trải hết rồi, cô đã không còn là một cô gái tâm địa hồn nhiên, hiền lành rồi, chỉ cần có thể được sống cuộc sống tốt, cần làm việc gì cô cũng sẽ làm hết tất cả.

Cô không cho phép bất luận kẻ nào cướp đi chỗ dựa của cô, huống chi người trong lòng Bùi Lạp Minh là cô không phải sao?

Nếu như không phải do trăn bắt cóc năm đó, cô đã sớm là thiếu phụ nhân Bùi gia rồi, đâu còn đến phiên người khác!

Màu vàng của mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiếu vào trong phòng sáng ngời, suồng sã chiếu lên tứ phía, chiếu lên dáng người cao lớn, một ly rượu trong suốt chứa chất lỏng màu đỏ lẫn trong ánh mặt trời khế đựng đĩa, màu đỏ tươi trong chén diêm dúa lấp ló, ở dưới ánh mặt trời loé ra ánh sáng chói mắt mà mỹ diệu.

Đôi môi mỏng êm ái như cánh hoa của người đàn ông đựng chạm lấy miệng chén, chất lỏng màu đỏ theo cổ họng của anh tiến vào trong dạ dày.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Bùi Lạp Minh để ly rượu xuống, “Vào đi”

“Bùi tổng, đây là thiệp mời của nhà thiết kế thời trang Willson đưa tới, hi vọng buổi tối ngày kia ngày có thể xuất hiện ở show diễn thời trang đó.”

An Thần cung kính đem thư mời để lên bàn, rồi sau đó đi ra ngoài.

Bùi Lạp Minh đưa tay cầm thư mời, trong đầu tìm kiếm cái tên này, ánh mắt chợt loé, thì ra nhà thiết kế này lại chính là người có nhiều tiếng tăm nhất trong giới thiết kế.

Anh lấy điện thoại ra nhìn lịch trình của buổi tối ngày kia, vừa đúng lúc đêm hôm đó không có lịch trình gì cần phải ra ngoài cũng tốt, Hoắc Ẩm nhất định sẽ sinh ra hứng thú đối với những trang phục thiết kế này.

Gần tối, trong nháy mắt khi bước vào trong đại sảnh công ty của Willson đó, Hứa Mộ Nhan có cảm giác kinh diễm, cả đại sảnh đều lấy các đồ dùng màu đen làm chủ đạo, màu đen bí mật mang theo màu vàng kim của đá cẩm thạch trên vách tường, màu đen không có ở trên tủ, màu đen thuộc vào trên da ghế các loại, sự tương đối của sắc thái nhất chính là, tiếp xúc với học tử là một bức tường nước, chung quanh màu sắc bất đồng do ánh đèn chiếu xuống, phối hợp với tiếng tí tách tí tách từ trên tuỷ tuyến chảy xuống, mà thực sự để cho cô kinh ngạc nhất là, thiết kế một màu đen như vậy lại không làm cho mọi thứ trở nên trầm muộn, ngược lại, lại làm cho người ta có cảm giác khiêm tốn, đơn giản mà lại không làm mất đi sự hiệu quả của màu sắc.

Ở vị trí của thang máy, đi qua máy quét dò kim loại, Hứa Mộ Nhan được tiếp đãi dẫn vào trong thang máy đi đến phòng của tổng giám đốc trên tầng cao nhất.

Cửa thang máy mở ra, thư kí của Willson đã đợi sẵn ở cửa, cô thư kí lễ phép tự giới thiệu về mình, tiện mang theo cô hướng vào bên trong đi tới, nhưng cô cảm giác như người này đang dẫn cô vào nhầm chỗ, Hứa Mộ Nhan thấy mình như đang đi vào trong một nhà hàng cao cấp, bởi vì thiết kế nơi này cùng với thiết kế dưới đại sảnh hoàn toàn ngược lại, màu trắng mới mẻ là màu chủ đạo, bàn ăn được làm từ gỗ thật được đặt ngay ngắn trên sàn nhà bằng gỗ sáng bóng, ánh nắng vàng theo đó chiếu xuống có màu vàng nhàn nhạt theo ánh đèn, bên trong căn phòng tạo nên một cảm giác thoải mái dễ chịu rất rõ ràng.

“Hứa tiểu thư, đây là một trong những phòng ăn của công ty chúng tôi, công ty chúng tôi tổng cộng có hai phòng ăn, một ở tầng dưới cùng, một chính là ở chỗ này, phòng ăn ở tầng này chủ yếu là để cho nhân viên bị áp

lực có thể buông lỏng tình, thời điểm có không những công việc lu bù, mọi người đa số là sẽ xuống tầng dưới để ăn cơm.”

“Thật khiến cho người khác hâm mộ.” Nhìn thấy phong cách giàu có này, còn có cả phòng ăn sang trọng cho nhân viên, điều này không khỏi khiến cho Hứa Mộ Nhan càng thêm hâm mộ.

Thời điểm năm đó cô đi theo Willson học thiết kế, mới vừa trụ sở công ty của anh cô cũng đã cảm nhận được sự khác biệt, quả nhiên công ty trong nước của anh cũng rất có phong cách.

Thư ký mỉm cười gật đầu, “Ừ, chúng tôi coi trọng nhất là hoàn cảnh làm việc, tổng giám đốc nói, hoàn cảnh làm việc có thể để người ta làm việc hiệu quả hơn.”

Nhìn nụ cười trên mặt thư ký, không khỏi làm cho Hứa Mộ Nhan cảm thấy, Willson là một người rất biết được nhu cầu hưởng thụ của con người, vẫn rất hiểu được lòng của nhân viên, như vậy công ty mà anh quản lý cũng sẽ rất tự nhiên, lướt qua phòng ăn, hai người họ dừng bên trái trên hành lang, ở cuối cùng của cửa là một gian phòng.

Thư ký đầu tiên là gõ cửa, sau lại ghé đầu vào nhìn xuống, xoay người lại với cô ra dấu tay giữ im lặng ‘xuyt’, “Tiểu thư sau khi tiến vào hãy an tĩnh đứng ở một bên chờ một chút.”

Đi vào trong phòng làm việc, ánh mắt Hứa Mộ Nhan không khỏi bị những bản thiết kế có đánh giá cao trên tường hấp dẫn, những thứ kia đều có phong cách khác nhau hoàn toàn, những bản thảo này ở dưới ánh đèn sáng rọi thật giống như đang tản ra một cỗ nồng đậm hơi thở của nghệ thuật, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Hi, Elaine, em đã đến rồi!”

Phía sau cửa chột truyền đến một âm thanh nhu hòa, khiến cho Hứa Mộ Nhan chột nhìn về phía anh, gương mặt mang theo sự sùng bái.

Dưới ánh đèn, hai mắt xanh của anh lóe ra ánh sáng so với sao còn lấp lánh hơn, sống mũi cao đình, khóe môi nhẵn nhụi, trên mặt tràn đầy nụ cười dịu dàng, mà nụ cười còn như có như không chứa đựng mùi vị của ánh mặt trời, mặc dù anh mặc những bộ đồ rất bình thường, áo sơ mi trắng, lại không giấu diếm được khí chất cao quý tản ra trên người của anh.

“Thầy trước rót cho em một cốc nước, sau đó em sẽ bắt đầu may những trang phục cho buổi triển lãm trang phục của buổi tối ngày mốt.”

“Không cần làm phiền thầy, em không khát, chính là thời điểm em ở Pháp đã chọn xong thiết kế trên bản thảo, cố ý đến nơi này để may trang phục.”

“Cũng tốt, nếu có vấn đề gì liền hỏi thầy.”

Nói xong Hứa Mộ Nhan đi tới khu vải vóc, chọn một khối vải đơn giản nhưng không mất đi sự tao nhã, rồi sau đó chọn chiếc bàn nằm ngang bên trái của sổ, cô để bản thiết kế đã vẽ xong lên bàn, đôi tay nắm thật chặt dây kéo, ánh mắt tiếp tục dừng lại ở trên khối vải mà thật vất vả cô mới tìm được.

Hứa Mộ Nhan hít thật sâu một hơi thật sâu, nắm chặt dây kéo mà cầu nguyện, để cho cô dùng dây kéo này cắt vải theo đúng như bản thiết kế mà làm ra một bộ trang phục hoàn mỹ nhất.

Có lẽ có chút khẩn trương, cô cảm thấy lòng bàn tay đang có mồ hôi rịn toát ra, nhưng cô đang cố gắng để cho mình buông lỏng, cô kéo cẩn thận từng ly từng tí cắt theo đường vẽ được vẽ trên tấm vải.

Cây kéo dưới ánh đèn lóe lên ánh sáng chói mắt, cô mỉm cười nhìn miếng vải trước mắt dần dần lộ ra hình dáng, tâm tình càng lúc càng nhẹ nhàng, cô

tin tưởng rằng đây là một dấu hiệu tốt cho công việc của cô.

Cắt, may....

Mỗi một chi tiết nhỏ cũng được cô làm rất cẩn thận, mặt trời xuống lúc nào cô cũng không hay, ban đêm xuất hiện, cả đêm hôm đó, cô dùng hết tất cả tinh lực để nhào vào đồng trang phục, muốn mau chóng hoàn thành được những bộ lễ phục.

“Hô, tốt lắm.” Cuối cùng sau khi cắt bỏ đi sợi dây dư thừa, Hứa Mộ Nhan chậm rãi mở miệng thở dài, cô mang theo nụ cười thỏa mãn, đẩy cửa sổ ra, khiến cho dư quang của sương đọng làm lễ phục thêm lung linh.

Nhìn lại những đường cong trang nhã, màu cam xinh đẹp, với ánh mặt trời trong vắt cùng nhau tôn lên vẻ đẹp, giống như kia là một áng mây dặt ở phía đường chân trời.

Những đám mây như ở trên nền trời nở rộ, lần này cô nhất định phải làm cho bộ trang phục này ở triển lãm thời trang bắt được thật nhiều dư quang nhất, cũng cầu cho bộ trang phục này sẽ có thêm được nhiều đánh giá hơn.

“Ba ba...” Sau lưng chợt vang lên một đạo tiếng vỗ tay, Hứa Mộ Nhan mừng rỡ nhìn về phía sau.

Ngoài cửa sổ, ánh chiều nhẹ vẩy lên sự vui vẻ trên mặt cô tạo thành một vầng sáng say lòng người, con người của cô lẫn vào trong ánh sáng khẽ lóe tia sáng, ấy chính là sáng chói, động lòng người.

Từ khi anh ở Pháp, bắt đầu dạy cho Hứa Mộ Nhan học thiết kế thời trang, anh liền dần dần bị sự kiên định, cố gắng, thiện lương trên người cô hấp dẫn, nhưng anh chưa từng thổ lộ qua với cô, bởi vì anh hiểu trong lòng cô còn có một hình bóng của người khác, nhưng mà anh nguyện ý chờ, mặc kệ bao lâu...

Mà cô, là người phụ nữ thứ hai khiến cho anh không khỏi động lòng....

“Cám ơn thầy, thật cám ơn thầy đã mất công chỉ dạy cho em.”

Một giây kế tiếp, Hứa Mộ Nhan cực kì vui mừng mà nhào vào trong ngực của Chu Ý Vĩ, mừng rỡ không cần nói cũng biết...

“Em rất có thiên phú về nghề thiết kế, tới công ty giúp thầy đi, như thế nào?” Chu Ý Vĩ khẽ vuốt tóc của cô, ngay sau đó trên môi hiện lên một nụ cười mang nhiều tia hạnh phúc, trong hốc mắt trừ vui vẻ, còn có run rẩy.

Ban đêm, đêm chủ nhật, đèn rực rỡ mới lên.

Người mẫu, nhà thiết kế, nhân viên trang điểm....

Ở phía sau đài bận rộn tìm kiếm chỗ thuộc về mình...

Kiểu tóc tân triều, trang điểm thật xinh đẹp, trang sức thật hoa lệ.

Ở từng gian một, đều làm việc sửa chữa theo một trình tự, vóc người cao gầy của người mẫu từ bình thường, đều toát ra một loại mị hoặc độc nhất vô nhị.

Lúc này, âm nhạc England du dương vang lên, những người mẫu mặc trang phục của thiết kế sư Willson đều nối đuôi nhau hoa lệ mà đi lên trên sân khấu hình chữ T.

Hứa Mộ Nhan cầm trang phục trên tay đi vào phía trong khán đài tìm kiếm người mẫu thì lại thấy, trên người mỗi một người mẫu đều đã mặc một bộ trang phục hoa lệ để chuẩn bị lên sân khấu biểu diễn, liền duy nhất chỉ có bộ trang phục của cô là không có người mẫu...

Lông mày nhỏ nhắn của cô khẽ vặn lại, một nỗi lo âu nổi lên trong lòng, nguy rồi nhất định là người phụ tá thống kê trang phục đã nhất thời quên

tính bộ âu phục của cô rồi, cho nên mới không có người mẫu tới biểu diễn trang phục của cô.

Làm thế nào bây giờ?

Không có người mẫu, trang phục của sẽ không phải là sẽ không có biện pháp đứng ở trước mặt mọi người trình diễn sao?

Đây chính là tâm huyết của cô, cô tuyệt đối không thể để cho thiết kế của mình vì vậy mà bị mai một, nhưng bây giờ cô nên làm như thế nào?

“Mộ Nhan, em cuối cùng cũng tới, mới vừa rồi phụ tá nói với thầy là quên tìm người mẫu cho bộ thiết kế của em.” Chu Ý Vĩ vẻ mặt lo lắng đi tới trước mặt cô nói.

Quả nhiên là như vậy....

“Thầy, thiết kế của em vô luận như thế nào cũng không thể bỏ qua cơ hội triển lãm này được!”

“Em đừng vội, để thầy suy nghĩ.” Chu Ý Vĩ đưa ánh mắt nhìn về bốn phía, chợt đưa mắt dừng lại trên người cô, rồi sau đó anh lùi lại phía sau hai bước đem Hứa Mộ Nhan cả người quét một lần, khóe miệng cũng chậm rãi nâng lên một nụ cười hài lòng.

Mà Hứa Mộ Nhan bị ánh mắt quan sát của anh làm cho mờ mịt, nội tâm nóng nảy cùng phát ra nồng đậm, thầy đang giở trò quỷ gì, dưới mắt lửa cũng mau đốt tới lông mày rồi, thầy vẫn còn rảnh rỗi để đứng đây quan sát cô sao?

“Thầy, thầy nói em....?”

“Chính là em rồi.”

Lời nói của Hứa Mộ Nhan còn chưa chấm dứt liền bị lời nói không có nghĩa của anh cản lại rồi, trong mắt tràn đầy dấu chấm hỏi.

“Em chính là người mẫu tốt nhất, chẳng nhẽ em đối với chính mình không tin tưởng sao?”

Cô?!

Cô ngay cả kiểu đi của người mẫu cũng chưa từng đi qua, làm như thế nào mà đi lên sàn được?

“Thầy đừng chê đùa em, em sao làm được đây? Em đường đột đi lên như vậy, ngộ nhỡ làm hư buổi trình diễn thời trang thì như thế nào? Không được, em không làm được.”

Cô nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không ổn, quá mạo hiểm rồi....

“Thầy còn chưa lo lắng, em lo lắng cái gì? Không có việc gì, mọi việc đã có thầy ở đây, thầy sẽ hậu thuẫn cho em.!” Chu Ý Vĩ giọng kiên định nói, ánh mắt khẳng định đột nhiên làm cho sự hoảng sợ của cô vơi đi hơn một nửa.

“Em hãy lớn mật yên tâm đi lên đi, có thầy ở đây, nếu như em sợ những ánh mắt của mọi người, thì hãy tự nghĩ rằng ở đây chỉ duy nhất có một mình em đang đứng, như vậy thì em cũng sẽ không cảm thấy khẩn trương, sợ sai lầm, đừng làm cho thầy thất vọng, biết chưa?” Hai tay của anh khoát lên trên bả vai của cô, giống như đang rót dũng khí vào trong người cho cô, xua tan lo lắng trong lòng của cô.

“Lý Tâm, mau trang điểm cho Mộ Nhan, nhất định phải làm cho cô ấy thật xinh đẹp khi đứng trên sân khấu.” Nói xong Chu Ý Vĩ đem Hứa Mộ Nhan đẩy đến hướng phòng hóa trang.

Đóng cửa phòng thay quần áo lại, Hứa Mộ Nhan thở dài, lấy trong túi ra một bộ trang phục như đám mây, thôi, chết thì chết!

Hôm nay trừ bất đắc dĩ ra, đã không còn cách nào cả không phải sao?

Cô không thể để cho bộ thiết kế của chính mình phải mất rất nhiều thời gian mới làm ra được mà mai một đi như vậy được.

Đón ánh đèn, nhìn họa tiết trên hoa mỹ trên bộ váy, cô không khỏi hít một hơi thật sâu, Hứa Mộ Nhan, nhất định mình sẽ làm được.

Đội chuẩn bị xong hết tất cả trang phục, Hứa Mộ Nhan lại bị người trong gương làm cho giật mình, mái tóc rối xù giờ được chải gọn gàng duỗi ra đằng trước ngực, da thịt trắng mịn dưới ánh đèn cũng không tìm ra chút vết nào, cặp mắt to trong veo như nước dưới ánh đèn càng thêm lấp lánh sáng chói, lông mi dài thật giống như búp bê, đôi môi hồng nhuận như hoa anh đào.

Đẹp đến nỗi tim anh không khỏi rung động, đẹp đến nỗi anh không rời mắt khỏi.

“Willson, cô ấy có thể lên trên sân khấu, nhìn cô ấy với những người mẫu biểu diễn khác không khác nhau là mấy.” Cho đến khi âm thanh của thợ trang điểm vang lên, anh mới có thể lấy lại tinh thần.

“Mộ Nhan, ưỡn ngực ngẩng đầu, em phải tin tưởng rằng những người ở bên ngoài không thể có khí chất giống như em được, không có một người nào so với em xinh đẹp hơn, tất cả mọi thứ đều vì em mà sinh ra, hãy lấy ra sự tự tin của em, chính thầy cũng sẽ ở dưới mà nhìn em đó.”

Hứa Mộ Nhan dùng sức hít khí, gật đầu một cái, hai chân chậm rãi dừng lại sự run rẩy.

“Tiếp theo sẽ là màn trình diễn thời trang mang tên cánh chim.” Chỉ nghe thấy trước đài người dẫn chương trình đã giới thiệu đến tên bộ thiết kế của cô.

Ánh đèn màu cam trong nháy mắt đem Hứa Mộ Nhan vây lại, âm nhạc êm dịu chậm rãi ở bên tai của cô mà ngân vang.

Sự cứng ngắc của cô dưới ánh đèn dần dần được buông lỏng, Hứa Mộ Nhan theo âm nhạc mà hồi tưởng lại trong đầu, thường ngày xem trên TV thấy những người mẫu biểu diễn cũng bắt trước, rón rén bước giống theo sau.

Làn váy mềm mại ở dưới ánh đèn chậm rãi dao động, Hứa Mộ Nhan đắm chìm trong âm nhạc bước đi trên sân khấu hình chữ T, cô cất từng bước đi đầu tiên.

Đi lên, tiếp tục đi lên!

Theo tiết tấu nhu hòa, cô chậm rãi đi về phía trước, cho đến phần cuối sân khấu rộng.

“Xoạt.....” Thời điểm trên sân khấu khi tất cả ánh đèn đều chiếu lên người cô, Hứa Mộ Nhan ngưỡng ngừng dừng lại bước chân.

“Oa.....” Dưới khán đài lập tức vang lên một tràng tiếng thốn thức.

Cô biết đó là ca ngợi không phải châm chọc, nhìn dưới sân khấu đông nghẹt người đang nhìn lên, cô không khỏi nâng lên một nụ cười giống hệt phù vân, sau đó cô xoay người rời đi, theo tiết tấu âm nhạc đi về phía khác của sân khấu hình chữ T.

Trong thời khắc âm nhạc dừng lại kia, dưới sân khấu lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

“Cậu cảm thấy như thế nào?” Nhìn bộ lễ phục được thể hiện hết sức tinh tế của Hứa Mộ Nhan, trên môi Chu Ý Vĩ không khỏi sáng lên một tia cười.

“Cậu cũng cảm thấy thế nào?” Vũ Dương giọng điệu đều giống như trong quá khứ, một dạng dịu dàng.

“Giống như... Một đám mây, giống như một đám mây giữa ánh chiều tà, thật động lòng người, cô ấy thật giống như thiên sứ, thật là thiên sứ dưới chốn nhân gian.” Ánh sáng nóng bỏng được đốt lên trong đôi mắt nhu hòa của Chu Ý Vĩ .

“Đây là cô ấy thiết kế?”

“Lần này ngay cả người sư phụ như tôi cũng không thể không thừa nhận rằng cô ấy chính là kì tích, trang phục của cô ấy thật chói mắt như ngôi sao.”

Đang cùng lúc hai người đang nói chuyện, ở đằng xa, bên dưới sân khấu đang có một đôi mắt sâu không thấy đáy, hiện lên một tầng âm u, con người cũng co rút lại một chút xiu, quanh người tản mát ra một tầng hàn băng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Mà hô hấp của anh cũng bất giác tăng thêm, ngay cả bàn tay đang nắm lấy tay của Hoắc Ấm cũng tăng thêm sức lực, thật giống như đem sự tức giận trong cơ thể anh phát tiết lên trên cánh tay của Hoắc Ấm.

“A, Lạp Minh, tay của em đau quá.”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Thỏa Thuận Lúc Nào Thì Mới Đưa Cho Tôi?

Đang xem biểu diễn thì bàn tay của Hoắc Noãn bị nắm đau, nhỏ giọng hô một tiếng, lúc này Bùi Lạp Minh mới tỉnh lại, buông lỏng bàn tay của cô ra.

Ánh sáng lờ mờ, Hoắc Noãn chắc chắn không nhìn thấy được sự tức giận trong mắt anh giờ phút này.

Hứa Mộ Nhan!

Thì ra thật sự là cô!

Một khắc kia, khi xác định người trên sân khấu kia là Hứa Mộ Nhan, Bùi Lạp Minh chợt cảm thấy đáy lòng giống như ném đủ ngũ vị trên đời, có khiếp sợ, có mừng rỡ, có tức giận...

Không ngờ năm năm không thấy, giờ cô đã trở nên càng xinh đẹp, lại bộc lộ ra tài năng của mình.

Hứa Mộ Nhan, rất nhanh thôi chúng ta sẽ gặp mặt!

Bùi Lạp Minh âm thầm nói ở đáy lòng...

Cô không có nghe nhầm chứ?

Cô thành công, thật sự thành công rồi!

Thật ra thì giống như lời Cố Vĩ đã nói, chỉ cần nghỉ ở dưới khán đài không có ai, cũng sẽ không sợ, anh cũng không có lừa cô...

Giờ khắc này cô càng thêm khẳng định mình là có thực lực, thật là phải có tài năng mới có thể thiết kế được.

Hứa Mộ Nhan nắm thật chặt đôi tay, toàn thân có chút kích động mà phát run, nước mắt trong suốt đã nhanh chóng làm khô mắt cô ươn ướt lóe sáng, nổi bật lên đôi con ngươi càng phát ra ánh sáng.

“Tin tưởng rằng, âm thanh vừa rồi cũng đã đủ để chứng minh bộ trang phục cánh chim thiên sứ này rất được yêu thích, xin hỏi mọi người là ưa thích thiết kế này hơn, hay vẫn là ưa thích người mẫu mặc bộ trang phục này hơn đây?” Vì không khí nồng đậm bị kéo dài, người chủ trì liền phát huy hời trúng tim đen của mọi người dưới khán đài.

Mà dưới đài, âm thanh nhất thời nhiệt tình dâng cao, “Thiết kế đẹp, người còn đẹp hơn.”

“Đều đẹp, đều mỹ.”

“.....”

Mà đứng ở trên sân khấu Hứa Mộ Nhan nghe sự được sự ca ngợi, gương mặt xinh đẹp đã sớm bị nhuộm một tầng màu hồng, như vậy càng phát ra sự mê người.

“Chúng ta cùng người mẫu trò chuyện một vài câu mọi người thấy có được không?”

“Tốt! Tốt!”

Mọi người đều đồng thanh nói ầm lên, sức nóng của buổi biểu diễn tối ngày hôm nay đã được đẩy lên đến cao trào nhất.

Hứa Mộ Nhan tiếp lời, ánh mắt nhìn thẳng về phía Cố Vĩ và Vũ Dương ở dưới khán đài, “Trước tiên xin được cảm ơn tất cả mọi người đã bớt chút thời gian đến tham dự buổi triển lãm thời trang ngày hôm nay, hôm nay ở đây tôi xin được nói cảm ơn đến hai người, cảm ơn thầy Willson để tôi có được thành tựu như vậy vào thời điểm này, là thầy vẫn một công kiên nhẫn vun đắp, khích lệ cho tôi, lòng tốt của thầy em sẽ vẫn để mãi trong lòng, người thứ hai chính là học trưởng Vũ Dương, nếu như không có anh trong năm năm trước chăm sóc cho tôi, tôi cũng không thể nhanh như vậy mà kiên cường đứng lên, lần nữa đối mặt với cuộc sống, cảm ơn rất nhiều! Cuối cùng tôi muốn cảm ơn tất cả mọi người ở đây, cảm ơn sự nhận định của mọi người đối với thiết kế của tôi, vinh dự này thuộc về tất cả mọi người.”

“Được, nói rất hay!”

“Tốt!”

Ở trong tiếng vỗ tay cùng hoan hô của mọi người, buổi biểu diễn mở màn lần này rất thành công được kết thúc trong sự hạnh phúc của mọi người.

“Lạp Minh, mới vừa rồi bộ thiết kế do người mẫu đó biểu diễn thật xinh đẹp, nghe nói bộ trang phục đó cũng chính là tự tay cô ấy thiết kế, Willson không hổ danh là một nhà thiết kế đại tài, học trò của anh ta cũng ưu tú như vậy.”

Hoắc Noãn vẫn hưng phấn như cũ mà nói, hiển nhiên còn chưa trong sự việc vừa rồi lấy lại tinh thần.

Mà bên cạnh cô, Bùi Lạp Minh không có nghe cô nói chuyện, chỉ là nhìn phong cảnh dọc đường, trong tròng mắt xẹt qua một tia sắc lạnh, rồi lại giống như biển rộng gợi sóng lăn tăn.

“Lạp Minh, bộ trang phục thiên sứ cánh chim kia anh có thể mua lại cho em được hay không?”

Hoắc Noãn làm nũng y hết con mèo con hướng trong ngực anh cọ xát, anh lúc này mới quay đầu lại nhìn cô.

“Được, chỉ cần em thích là được!”

Bên ngoài cửa một mảnh ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh mà càn rỡ vung vãi xuống sàn nhà, trong phòng một mảnh ấm áp.

“Duẩn Kiệt, nếu như con mà còn không chịu dậy nữa thì sẽ lập tức tới trễ đó!” Hứa Mộ Nhan nhúc nhích đầu nhìn con trai còn đang ngủ nướng.

“Mẹ, con ngủ thêm một chút nữa thôi, một chút nữa thôi là được rồi.” Cậu đem thân thể nho nhỏ lại một lần nữa chui vào trong chăn, rừ rừ nói.

“Tốt, nếu nói như vậy, buổi lễ tối nay con cũng không cần đi, còn nữa, mẹ sẽ đi chơi ở bãi biển hai ngày không về, như vậy thì con cũng sẽ không thấy được mẹ.”

“Không được, không được! Con cũng muốn đi!” Duẩn Kiệt vọt từ trong chăn chui ra, mặt uất ức.

“Ok, con mau dậy đi, xe của ba nuôi đã ở dưới lầu chờ con rồi, hơn nữa ngày đầu tiên đi học không thể đi muộn, nếu không thì thầy giáo sẽ không thích con rồi.”

“Mẹ thật là dài dòng, con biết rồi!”

Đem Duẩn Kiệt xuống lầu xong, Hứa Mộ Nhan thở thật dài nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng làm xong.

“Mộ Nhan, Hứa Mộ Nhan!” Lúc này nhà trọ của cô đột nhiên vang lên tiếng gọi.

Người nào?

Là ai mới sáng sớm đã gọi cô?

Đi xuống dưới lầu, Hứa Mộ Nhan sững sờ nhìn chiếc ô tô để ngang ngay trước mặt.

“Lên đây đi, tôi sẽ dẫn em đến công ty, nhân tiện chúng ta hóng gió một chút, em còn nhớ cảnh tượng thời điểm ở Pháp, lần đầu tiên tôi đưa em đi hóng gió không?” Giọng nói của Cố Vĩ thật giống như ánh nắng mặt trời ấm áp làm hòa tan trái tim cô.

“Nhớ, vậy chúng ta lên đường thôi.”

“Được, ngồi vững vào đó!”

Xe ô tô màu trắng đón gió mà lao đi, người trên xe lại nở một nụ cười rực rỡ, khiến mọi người đi trên đường đều rớt rít ghé mắt nhìn lại.

Người đàn ông lịch sự nho nhã, đôi lông mi đen nhánh nồng đậm nam tính, đôi mắt trong suốt mà sáng ngời.

Mà chỗ ngồi bên cạnh người đàn ông là một cô gái, có gương mặt xinh đẹp thoát lệ, nụ cười thật ngọt ngào giống như đường mật, một đôi mắt trong suốt ánh lên tia vui vẻ, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười thanh thúy.

Bọn họ xem ra thật xứng đôi.

Người đi đường rớt rít ở trong lòng than thở.

Mà lúc này một chiếc ô tô màu trắng từ phía sau vọt lên trước một chiếc ô tô màu đen, ở trong chiếc ô tô màu đen, Bùi Lạp Minh đưa mắt trầm mặc nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn về phía người phụ nữ đang cười hết sức sáng lạn ngồi bên trong xe ô tô màu trắng, hình như là ánh mặt trời hơn mọi ngày mà sáng chói, cơ hồ muốn làm bị thương hai mắt của Bùi Lạp Minh.

Rồi sau đó anh cầm điện thoại lên, bấm một dãy số, “Chuyện tối hôm qua tôi giao phó cho anh giờ như thế nào rồi?”

“Dạ, tất cả tư liệu về năm năm cô ấy sống ở Pháp tôi đã gửi vào hộp thư của ngài rồi ạ.”

“Được rồi, trước hết như vậy đi.”

Bùi Lạp Minh trở lại công ty, An Thần nói cho anh biết buổi tối nay nhà thiết kế nổi tiếng Willson sẽ ở ngoại ô thành phố A, trên bãi cát tổ chức một buổi lễ chúc mừng cho học trò của anh ta Elaine, hỏi anh có đi hay không.

Anh không có trả lời, mà trực tiếp đi vào trong phòng làm việc.

Elaine?

A, hóa ra đây là tên mới của cô?

Anh đương nhiên sẽ đi, hơn nữa còn muốn dẫn Hoắc Noãn đi.

Gần tối, Hứa Mộ Nhan đúng giờ mà tới địa điểm tổ chức buổi lễ.

Bờ cát Bồ Anh là bờ cát nổi tiếng nhất thành phố A, là một hòn đảo nhỏ tự trôi nổi nằm ở hướng đông nam.

Trên đảo vì khai thác du lịch ngắm cảnh mà đã hoàn chỉnh xây dựng một khu thiết bị giải trí, mà trên đảo chỉ duy nhất có một tòa khách sạn, thiết bị cùng nhân viên phục vụ đều rất hoàn hảo, rất xứng với danh hiệu khách sạn năm sao tiêu chuẩn của nó.

Ở một nơi như này tất nhiên là phải ở cả một đêm, ít nhất cũng phải tiêu xài hơn một vạn, càng không cần nói khi bao một hòn đảo chỉ để mở một bữa tiệc trong hai ngày.

Thấy vậy, lần này Willson thật là đã vì cô mà lỗ vốn rồi.

Chỉ là chút quá đáng tiếc khi Vũ Dương không có cách nào tới tham gia vào buổi tiệc chúc mừng này, bởi vì anh còn phải tiếp một vị chủ tịch ở một nơi khác.

Khi Hứa Mộ Nhan đi vào trong gian phòng của cô thì không khỏi mở to hai mắt.

Đây mới thật sự là khách sạn sao?

Trang hoàng trong phòng cùng thiết bị nếu đem ra so sánh với biệt thự thì không thể phân cao thấp.

Trong gian phòng này gồm có một phòng khách, một phòng tắm cực lớn, trong phòng tắm có một bồn tắm cũng cực lớn, cơ hồ người có thể bơi lội trong chiếc bồn tắm đó.

Trong mỗi phòng thiết bị điện ảnh và truyền hình tự động thì khỏi phải nói, mỗi gian phòng còn có một nhân viên phục vụ đặc biệt, chăm sóc cuộc sống hàng ngày.

“Elaina, có muốn đi dạo bờ biển một chút không? Hòa nhập với thiên nhiên.” Lúc này Cố Vĩ đẩy cửa phòng của cô ra, đề nghị.

“Cũng tốt.”

Hứa Mộ Nhan cởi giày cao gót ra, cao hứng theo bờ biển bước chậm, gió biển dịu dàng thổi qua, mặt nước biển màu lam, bãi cát màu vàng kim mềm mại.

Sóng biển màu lam vọt vào bãi cát màu vàng kim, hóa thành bọt màu trắng.

Cuối ngày, ánh mặt trời càng tỏ ra chói lọi.

Gió biển khê mang vị mặn chát, từ sâu trong biển thổi vào, mang theo hơi thở thần bí mà lãng mạn đến bên bờ biển.

Ở bên trong cảnh đẹp này, mặc dù xung quanh hòa toàn là yên tĩnh, chỉ có tiếng sóng biển vỗ vào bờ tạo thành nhiều âm thanh truy đuổi, nhưng thật giống như có một nhạc công đang đứng bên cạnh kéo lên một bản nhạc đẹp.

“Nơi này thật đẹp, làm cho người ta không nhận được mà lại nói đến những lời yêu thương.” Hứa Mộ Nhan nói ra âm thanh rất nhỏ, thật giống như đang lâu bầu lâu bầu.

Lông mi của cô có chút hơi rung rung, ở trên mặt của cô lưu lại một tầng thật mỏng ánh sáng, tóc của cô bị gió biển thổi đến sau lưng, nước biển như có như không đọng lại trên trán trơn bóng của cô, phát ra sự rung động, bỏ qua mọi vật, nét mặt trên mặt cô, ấy là dạng cười không màng đến danh lợi, như lại làm cho người đứng bên cạnh cảm thấy một loại hạnh phúc lớn lao.

Cổ Vĩ chậm rãi cúi đầu, đặt ở trên ngực, cảm thụ nhịp tim, nhịp tim giống như đã bắt đầu gia tốc...

Cổ Vĩ nhìn mặt biển dưới ánh nắng mặt trời, ánh sáng nhàn nhạt lóng lánh dịu dịu hạ xuống, cứ nhau vậy,.... Mãi cho đến vĩnh viễn.

“Nếu như em nghĩ muốn nói lời yêu thương, anh sẽ nguyện ý làm người lắng nghe hết mọi lời nói của em...” Sau một giây, Cổ Vĩ nghiêng đầu nhìn cô thấp giọng nói.

Có lẽ âm thanh của anh quá nhỏ, cho nên lời nói của anh đã bị thổi tan trong gió, cô không thể nào nghe được...

“Thầy, nơi này thật sự là rất đẹp.” Hứa Mộ Nhan vừa say xưa ngắm cảnh vừa nói.

Mà ở cách bọn họ không xa, cũng có hai bóng dáng chậm rãi đi tới.

“Lạ Minh, nơi này thật đẹp.”

Chợt một âm thanh mềm mại cắt đứt sự an tĩnh giờ phút này của Hứa Mộ Nhan.

Cô bỗng nhiên quay đầu lại, đã nhìn thấy hai người kia dưới ánh nắng mặt trời.

Người đàn ông thì lạnh lùng, người phụ nữ thì cười hạnh phúc.

Hứa Mộ Nhan cùng người đàn ông đó bốn mắt nhìn nhau, chợt cảm thấy tim như bị một thứ gì đó vô hình chặn lại, đang từng điểm từng điểm trầm xuống, đau đớn trong mắt thoáng qua thật nhạt lẫn vào trong ánh nắng chiều, chỉ là ánh mắt đó của cô đã rất nhanh biến mất ngay ở đáy mắt, mặt mũi một mảnh yên tĩnh, giống như đang nhìn người xa lạ.

“Xin chào, tôi là Hoắc Noãn, tôi rất thích bộ trang phục thiên sứ cánh chim đó, thiết kế rất tuyệt!” Hoắc Noãn kéo cánh tay của Bùi Lạp Minh, bước chân ưu nhã đi tới trước mặt cô, không nhìn được than thở.

“Cám ơn.”

“Chúng tôi rất nhanh nữa sẽ kết hôn, đến lúc đấy nhất định cô phải tới dự nha!”

“Dĩ nhiên, tôi nhất định sẽ cùng với Elaine tới đó.” Cố Vĩ tựa như nhìn thấu biểu hiện khác thường của Hứa Mộ Nhan, ngay sau đó đưa tay đặt ở trên vai của cô, trên môi thỏa mãn nở một nụ cười hạnh phúc.

Hai người thân mật như vậy thật giống như một cây châm đâm vào trong mắt của Bùi Lạp Minh.

“Việc này, tôi xin phép đi toilet một chút.”

Nói xong Hứa Mộ Nhan hướng về phía Cố Vĩ cười cười, liền hướng khách sạn đi tới.

Trong phòng rửa tay, Hứa Mộ Nhan từng ngậm từng ngậm hút khí, cố gắng vượt xuống sự lo lắng trong lòng.

Hứa Mộ Nhan vừa mới ra khỏi toilet, chợt bên cạnh có một cánh tay lạnh lẽo bắt được cổ tay của cô, Hứa Mộ Nhan bị đau hô lên một tiếng, rồi sau đó cả người bị kéo vào trong phòng đối diện.

Khi cô chống lại đôi mắt như hàn băng kia, trong lòng không khỏi bị chấn động.

Hô hấp nặng nề hòa lẫn vào nhau trong căn phòng yên tĩnh nghe có vẻ kỳ kỳ rõ ràng.

Hứa Mộ Nhan cố gắng ngăn chặn lại sự kích động trong lòng, trên khuôn mặt xinh đẹp không hề gợi sóng, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt nhìn anh một cái, “Bùi tổng, mời tự trọng.”

Lông mi của cô đen dày tạo thành một cây quạt nhỏ, đem hết tất cả mọi cảm xúc của cô hoàn toàn bao trùm, cho dù là ai cũng không nhìn ra.

“Hừ, tự trọng? Cô là vợ hợp pháp của tôi, tôi đối với cô như thế nào đều là hợp tình hợp lý.” Âm thanh kia thật giống như hàn băng, mang theo số mệnh, đâm vào trong lòng cô.

“Vợ? Bùi tổng, chúng ta năm năm trước đã ly hôn, vợ của anh là Hoắc Noãn.” Giọng nói của cô bình tĩnh không có một tia gợn sóng, giống như anh và cô là hai người xa lạ không có gì khác biệt, cái nhận thức này, Bùi Lạp Minh cảm thấy ngực của mình như đang có một ngọn lửa thiêu đốt, hơn nữa ngọn lửa càng ngày càng cháy mãnh liệt.

Hứa Mộ Nhan cho là anh đối với chuyện của cô chắc là đã không còn bất kỳ hứng thú nào, nhưng giờ phút này cô lại cảm nhận được rõ ràng là anh đang tức giận.

Vẫn đang diễn trò sao?

“Không còn chuyện gì nữa, Bùi tổng, tôi muốn đi ra ngoài.” Nói xong cũng không quay đầu lại, liền đi ra cửa.

Nhưng sau lưng kia lại có một cánh tay lạnh lẽo lần nữa bắt được cổ tay của cô, Hứa Mộ Nhan bị đau hô lên, rồi sau đó cả người bị anh chống đỡ ở trên tường.

“Bùi Lạp Minh, anh nổi điên làm gì, mau buông tay.”

Trong không khí, sự trầm mặc bị đông cứng lại.

Tiếp, một cổ hơi thở ấm áp kèm theo âm thanh tà mị xuyên qua không khí vào bên trong tai của cô, làm cho cô không nhận được lạnh run một cái.

“Phần giấy thỏa thuận ly hôn này tôi vẫn chưa có ký.”

Cái.... cái gì?

Anh vẫn không có ký tên sao?

Lời nói của Bùi Lạp Minh như một đạo sấm sét giữa trời quang hướng tới lòng của Hứa Mộ Nhan, giờ phút này trong lòng cô trừ kinh ngạc, chính là rung động thật sâu....

Hình như với nét mặt của cô làm Bùi Lạp Minh thấy rất hài lòng, trên khuôn mặt tuần dật chợt nâng lên một chút ý cười, “Đúng, tôi chẳng những không có kí tên, hơn nữa thỏa thuận ly hôn còn bị tôi xé nát, tôi xem cô còn đi quyến rũ đàn ông như thế nào nữa.”

“Bùi Lạp Minh, anh đúng thật là quá đáng! Phải biết là nếu như anh còn chưa có cùng tôi ký tên ly hôn mà đã cùng Hoắc Noãn kết hôn, thì chính là phạm pháp, tội trùng hôn.”

“Tội trùng hôn? Tôi là cùng Hoắc Noãn công bố tin tức kết hôn, nhưng là cô ấy không quan tâm tới tờ giấy đăng ký kết hôn, tôi có thể khiêm tốn đưa cô ấy vào cửa Bùi gia mà không kêu khách mời tới, ai dám nói là tôi phạm pháp? Hả?”

“Anh! Anh thật hèn hạ! Tại sao anh cứ truy lùng sự sự hạnh phúc cùng quyền lợi tự do của tôi, chúng ta không còn quan hệ, không phải sao? Tại sao anh không chịu buông tha cho tôi?” Hứa Mộ Nhan bị lời nói khích của anh làm cho hai tầng mắt mờ hồ hiện lên một tầng hơi nước.

Anh tại sao lại không chịu buông tha cho cô đây?

Hôm nay anh đã tìm về được người phụ nữ trong lòng của anh rồi, anh còn cảm thấy chưa đủ hay sao?

Chẳng lẽ còn muốn tiếp tục hành hạ cô?

Nhìn bộ dạng cố nén uất ức của cô, trong lòng Bùi Lạp Minh cũng không khỏi run lên.

Thật ra thì anh cũng không biết Hoắc Noãn có để ý tới tờ giấy đăng ký kết hôn hay không, cũng không biết vì sao khi vừa nói ra câu kia ngay cả anh cũng cảm thấy giật mình, đây là có chuyện gì?

Anh đối với cô hôm nay không phải là trừ hận ra, hay còn là điều gì sao?

Hận cô ban đầu hại chết Hứa Mộ Thanh, hận cô là không từ mà chia tay, hận cô tuyệt tình....

Ngay cả giờ phút này anh cũng không biết mình đối với cô là yêu hay không yêu, nhưng anh chính là sẽ không để cô trôi qua hạnh phúc.

Đây là cô thiếu anh sao?

Quả nhiên chuyện gì cũng đều dính dáng tới cô, suy nghĩ của anh trở nên xốc xếch....

Nghĩ tới đây, bàn tay đang giữ tay Hứa Mộ Nhan của Bùi Lạp Minh thoáng nắm thật chặt, mà trước mắt anh chợt thoáng qua hình ảnh mới vừa rồi cô cùng Cố Vĩ thân mật đứng chung một chỗ, một chút lý trí còn sót lại trong khoảnh khắc này hoàn toàn bị thiêu đốt hầu như không còn, trong mắt hiện lên một tầng âm u, “Bỏ qua cô? Đừng mơ tưởng! Cô nghĩ có thể cùng người đàn ông khác ân ái sống qua ngày sao? Tôi nhất định sẽ không cho phép, cô nợ tôi, đời này cũng còn không rõ ràng.”

Hứa Mộ Nhan muốn dùng sức tránh thoát ra khỏi sự giam cầm trong lồng ngực của anh, nhưng chỉ là phí công, hơi sức của anh quá lớn.

Rốt cuộc, Hứa Mộ Nhan cũng bỏ qua giây giụa, ngưng mắt nhìn người đàn ông cao ngạo, lãnh khốc trước mặt này, khẽ cười khổ.

Nụ cười này lại như một loại mị sắc đập vào trong mắt, xinh đẹp mà bi thương, xinh đẹp đoạt hồn.

Nhìn thấy vậy, tâm của Bùi Lạp Minh rung động, cảm giác tức giận cũng đồng thời ở trong người nổ tung ra.

Một giây kế tiếp, môi của anh giống như mưa rơi lạnh lẽo rơi xuống chiếc cổ trắng ngần của cô.

Không có thương tiếc, không có chút dịu dàng nào, chỉ có lỗ mãng, thật giống như một con thú đang bắt đầu tức giận, muốn cắn đứt đoạn cổ của cô.

Hứa Mộ Nhan ở dưới đất thấp hô một tiếng ‘A’, nhưng âm thanh rất nhanh bị đôi môi của anh chặn lại.

Môi của anh ở trên môi của cô tàn bạo trần trọc, mang theo sự phần nộ như gió bão mưa rào.

Thừa dịp cô mở miệng lấy hơi thì lưỡi của anh như lưỡi của rắn linh hoạt cạy ra hàm răng của cô, chui vào trong khoang miệng của cô, cùng đầu lưỡi của cô quăn quýt.

Cô cố hết sức kháng cự, nhưng sự kháng cự của cô chỉ đổi lại sự liên hồi chiếm đoạt của anh, anh hình như không có nhả ra ý tứ muốn dừng lại.

Hứa Mộ Nhan đau đớn nhìn thẳng vào trong hai mắt tối tăm kia, nhìn thẳng vào trong đôi mắt tàn khốc của anh.

Tâm, thật giống như bị sự tàn khốc này cắn nát.

Cô không cho phép mình khóc, cô không cho phép mình ở trước mặt anh mềm yếu, nhưng nước mắt lại cứ theo khóe mắt lặng lẽ chảy xuống.

Trong mắt cô đều là đau đớn và quật cường, môi của cô sưng đỏ, trên cổ của cô đều là dấu hôn màu hồng, tất cả đều như đang tố cáo sự bạo ngược của anh vào giờ phút này.

Vẻ mặt anh sợ hãi, tỉnh táo lại, đáy lòng sinh ra một loại cảm xúc vô hình, phức tạp đến nỗi anh cũng không thể nói được.

“Bùi tổng, thỏa thuận ly hôn tôi sẽ nhờ luật sư lần nữa đưa đến cho anh, hi vọng anh sẽ mau chóng ký tên.” Giọng nói Hứa Mộ Nhan lạnh lạnh, không có một tia cảm xúc.

Bóng đêm dần dần xuất hiện, ánh chiều tà le lói, phía tây là bầu trời chỉ có một quả cầu lửa khổng lồ cháy âm ỉ.

Gió biển thổi càng ngày càng mạnh.

Trên bờ cát trống rỗng, chỉ thấy rất nhiều nhân viên mặc đồng phục đang làm việc, họ bận rộn trang trí hội trường, chuẩn bị cho buổi tiệc tối nay.

Lúc này, chỉ sợ tất cả các khách mời đều đang ở trong phòng thay đồ, trang điểm mà thôi.

Dưới ánh đèn sáng rọi, khuôn mặt tuần dật của Bùi Lạp Minh làm cho mọi người khi nhìn vào đều không mở mắt ra được, bên môi trước sau đều là nụ cười nhàn nhạt, chỉ là trong đôi mắt lạnh lẽo kia hoàn toàn là lạnh hờ hững, kiêu căng vĩnh cao cầm, còn có khí chất bẩm sinh làm cho tất cả mọi người khi thấy anh đều không có cách nào tiếp cận được, thật giống như nhân vật trong truyện cổ tích.

Anh ưu nhã đỡ tay của Hoắc Noãn, nhìn giống như một thân sĩ ở thế kỷ mười tám của Anh quốc, cùng một loại dịu dàng chăm sóc, chậm rãi bước xuống bậc thang.

Hứa Mộ Nhan ở trong đám người, ánh mắt theo mọi người đồng loạt nhìn lên gương mặt tuần mỹ ở dưới ánh đèn phía bên này.

Chợt lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ ấm áp của Cố Vĩ, không biết có phải hay không là ảo giác, cô giống như cảm thấy ở dưới ánh đèn kia trong nháy mắt, anh đem tay của cô cầm chặt đi lên một chút.

“Thật đẹp trai!” Không biết là người nào len lén hô một tiếng, phá vỡ không khí cứng đờ của mọi ánh nhìn của mọi người về phía Bùi Lạp Minh, trong nháy mắt mọi người chung quanh đều đưa ra lời phụ họa.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Hứa Mộ Nhan, Cô Trốn Không Thoát Đâu!

Bùi Lạp Minh cùng Hoắc Noãn chậm rãi đi xuống bậc thang, đi tới phía trong mọi người.

Sau đó bên trong đại sảnh chậm rãi vang lên âm thanh của âm nhạc du dương.

Hai người ở trong bản nhạc Phiêu Nhiên này khiêu vũ.

Bọn họ khiêu vũ bộ dạng thật thuần thực, ăn ý mười phần, đang không ngừng xoay tròn giữa không trung trong tiếng vỗ tay của mọi người.

Tất cả mọi người không nhận được nhỏ giọng than thở, đây là một đôi hoàn mỹ đến cỡ nào chứ?

“Mặc dù bọn họ nhảy rất ăn ý, bộ trang phục phối hợp cũng rất tốt, chỉ là.... cảm giác giữa bọn họ ít đi một cái gì đó, phải rồi.... là yêu!” Cố Vĩ hứng thú đánh giá cặp đôi đang khiêu vũ, cho nên không để ý đến người bên cạnh Hứa Mộ Nhan trên mặt chợt lóe lên vài phần kinh ngạc.

Bọn họ... giữa bọn họ thiếu tình yêu sao?

Làm sao có thể, người Bùi Lạp Minh thích nhất chính là Hoắc Noãn, tám phần là vì thầy của cô mắt kém đi, Hứa Mộ Nhan thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Cố Vĩ nhìn giống như thân sĩ vươn bàn tay ra, “Vị tiểu thư xinh đẹp của tối nay, không biết có thể hay không nể mặt tôi, cùng tôi nhảy một

điều?”

Hứa Mộ Nhan ngăn người, khiêu vũ?

“Đừng để cho người không liên quan tới bữa tiệc mà đoạt đi danh tiếng của em, bữa tiệc này mới thực sự là dành cho em.”

Âm nhạc đổi thành bài hát Hip-Hop cho đội nhảy, lễ chúc mừng của Hứa Mộ Nhan chính thức được mở màn.

Mọi người vui sướng hát nhảy, trên mặt mỗi người đều là nụ cười sáng ngời.

Tại đây cảnh đẹp, bờ biển xinh đẹp như vậy, giống như tất cả phiền não đều không có cách nào tiến vào trong lòng của người ta.

Ở trong mắt Hứa Mộ Nhan xem ra, giờ phút này Bùi Lạp Minh thật chói mắt giống như mặt trời, sắc sở lóa mắt lại làm cho người ta không có cách nào đến gần, ở bên cạnh anh mọi người đều sẽ bởi vì ánh sáng kia mà phải lo âu thấp thỏm, mà Cố Vĩ giống như bầu trời trong vắt giữa đêm trăng, dịu dàng không màng danh lợi, nụ cười của anh có thể làm hòa tan hết trái tim của mỗi người, làm cho người ta không tự chủ được mà muốn thân cận.

Phía ngoài trên bờ cát, không biết là người nào dẫn đầu châm thuốc hoa.

Một chút vết lốm đốm đột nhiên xông lên đêm đen nhánh tạo thành một tiếng ‘Pằng’ đầy bạo liệt, ngàn vạn ánh sáng sắc sở được bắn ra, ở giữa bầu trời đêm đan vào thành từng tầng lớn đóa hoa sáng rỡ, giống như hoa nở rộ vào tháng năm, cánh hoa này vừa bén nhọn, dày đặc trong bầu trời.

Đỏ, vàng, xanh, thật giống như hoa tươi của mùa xuân.

Mà đại sảnh mọi người cũng đang hoan hô rồi rít tán đi, chạy về phía những ánh sáng pháo hoa kia.

“Đi, chúng ta đi xem pháo hoa.” Cố Vĩ tự nhiên kéo tay của cô tông cửa xông ra.

Trong lúc nhất thời, bầu trời đêm được soi sáng như ban ngày, giống như khay ngọc bích giữa bầu trời đêm, nở rộ thành vô số đóa hoa thất hải, đan vào tạo thành một bức tranh cẩm tú, mặt biển rộng lớn cũng được chiếu sáng, nhìn như đèn huỳnh quang sau tấm lụa, ở trong gió nhấp nhô bất định.

“Lập Minh, chúng ta cũng đi xem một chút đi, cảm giác thật là đẹp, em đã rất lâu rồi không có nhìn thấy pháo hoa.” Hoắc Noãn làm nũng nói.

“Mẹ, chờ con một chút!” Đang ở thời điểm Hứa Mộ Nhan sắp rời khỏi, một thanh âm thanh thúy vang lên.

Hứa Mộ Nhan quay đầu lại, thấy một đứa bé đang từ trong đám người hướng phía cô đi đến.

“Con vừa nãy đã chạy đi đâu, làm hại mẹ tìm cũng không thấy con.” Trên mặt Hứa Mộ Nhan tràn đầy tình yêu thương của một người mẹ, dịu dàng sửa sang lại tóc cho Duẩn Kiệt.

Sau lưng Bùi Lập Minh đang nghe thấy tiểu tử này gọi Hứa Mộ Nhan là mẹ, con người đột nhiên co rút lại, khiếp sợ giống như trong lòng anh đang có hàng ngàn loại cỏ dại chẳng chịt cuốn lấy.

Cô.... cô có con ư?

Tại sao trong tư liệu mà An Thần đưa lại nói rằng cô sống chết cũng không chịu kết hôn?

Rồi sau đó Bùi Lập Minh thanh thoát đi đến trước mặt bé trai, ngồi xổm người xuống nhìn đứa bé, con người đột nhiên co rút lại.

Chuyện này.... này, đây không phải là đứa bé ngày đó anh gặp ở sân bay sao?

Thì ra cậu bé này chính là con của Hứa Mộ Nhan, ba đứa bé này rốt cuộc là ai?

Hứa Mộ Nhan nhìn đôi cha con trước mắt này, trong lòng cả kinh, không thể để cho anh biết Duẫn Kiệt là con trai của anh được, nếu không chỉ sợ là Bùi Lạp Minh sẽ dùng mọi thủ đoạn cùng tất cả quan hệ của mình để đem Duẫn Kiệt cướp ra khỏi tay của cô mất thôi.

Cô không thể để cho chuyện này xảy ra như vậy!

Tuyệt đối không thể!

“Oa, cậu bé này có bộ dạng thật anh tuấn, Lạp Minh anh nói xem có phải không?” Hoắc Noãn tiến lên nhéo nhẹ một cái vào má của Duẫn Kiệt.

“Duẫn Kiệt, con ra ngoài xem pháo hoa đi!” Lúc này Cố Vĩ mới đi tới kéo cậu bé đi giao cho một người bằng hữu dẫn đi ra ngoài xem pháo hoa.

“Đứa bé kia...” Bùi Lạp Minh ngược mắt nhìn về phía Hứa Mộ Nhan, giọng nói lạnh lẽo như hàn băng.

“Đứa bé này là con của tôi cùng với Mộ Nhan, thằng bé năm nay đã bốn tuổi.” Cố Vĩ ôm hai vai có chút lạnh run của Hứa Mộ Nhan, trong giọng nói là không giấu được dự hạnh phúc.

Hứa Mộ Nhan có chút kinh ngạc nhìn Cố Vĩ, lúc đầu còn chưa hiểu, một lúc sau đã hiểu ra ngay.

Cô biết Cố Vĩ cố tình đem tuổi của Duẫn Kiệt là năm tuổi đổi thành bốn tuổi là vì muốn tránh sự nghi ngờ của Bùi Lạp Minh, dù sao thì đứa trẻ

cùng độ tuổi thật là cũng không có cách nào nhìn một cái là có thể nhận ra được ngay.

Giờ phút này cô hướng về phía Cố Vĩ mỉm cười thoải mái.

Mà thời khắc Hoắc Noãn nghe được cái tên Hứa Mộ Nhan này thì hô hấp chợt tăng nhanh, khuôn mặt hiện lên sự kinh ngạc.

Thì ra là.... cô chính là Hứa Mộ Nhan!

Elaine! Học trò của Willson.

Cô còn định bảo người kia cho cô xem hình của Hứa Mộ Nhan, xem xem đến tột cùng là bộ dáng của cô có bao nhiêu xinh đẹp, tại sao Bùi Lạp Minh vẫn chưa có ký tên lên trên tờ giấy ly hôn, không ngờ....

Không ngờ Hứa Mộ Nhan lại ưu tú như vậy, xem ra cô đã gặp phải đối thủ, bàn tay của Hoắc Noãn không khỏi nắm chặt lại thành quyền, tia bén nhọn nhất mặt hiện lên trong đôi mắt, nhưng rất nhanh đã biến mất, trên bộ mặt tuyệt mỹ vẫn như cũ giữ vững mỉm cười mê người, ấy chính là vô hại, là thiện lương.....

Nhưng mà sự lo lắng của cô bây giờ hình như đã trở thành dư thừa, bởi vì Hứa Mộ Nhan bây giờ đã là vợ của người khác rồi....

Chỉ là nếu như người kia biết được tin tức Hứa Mộ Nhan đã kết hôn, sợ là sẽ phải đau lòng muốn chết rồi.

“Như vậy sao, Willson anh thật khiêm tốn, bên ngoài cũng không thể thu được tin tức anh đã kết hôn đấy!” Hoắc Noãn dịu dàng nói.

“Đúng vậy, tôi vẫn luôn rất kín tiếng, Mộ Nhan chúng ta mau ra ngoài cùng con trai ngắm pháo hoa thôi.”

Lời nói của Cố Vĩ thật giống như từng tia sắc bén đâm vào trên người của Bùi Lạp Minh, tròn mắt như đá Hắc Diệu tóe ra một tia ánh lạnh.

Mà sự luống cuống của anh đã bị Hoắc Noãn thu hết vào trong tầm mắt, chẳng lẽ anh vẫn còn để ý đến Hứa Mộ Nhan sao?

Cái nhận thức này khiến cho cô không khỏi khẽ cắn đôi môi hồng, trong mắt sự bén nhọn vừa tiêu tán lại lần nữa ngưng tụ lại trong đáy mắt.

Cô tuyệt đối không thể để cho bất cứ người phụ nữ nào cướp đi Bùi Lạp Minh.

Anh là của cô!

Sau khi buổi lễ chúc mừng kết thúc, Cố Vĩ liền khiến cho Hứa Mộ Nhan ngay ngày hôm sau đã bắt đầu đến công ty của anh làm việc, cứ như vậy, cô có thể dựa vào chính năng lực của mình để nuôi sống hai mẹ con cô, lại có thể thiết kế ngày càng đẹp hơn, một công đôi việc.

“Em có nghĩ mình có thể trở thành người mẫu không?” Buổi trưa, lúc đang ăn cơm trong phòng ăn, Cố Vĩ ngồi đối diện cô, hứng thú hỏi.

“Khụ khụ...khụ....” Mà cô lại thật sự bị lời nói của anh làm cho bị sặc, gương mặt hiện lên sự kinh ngạc.

Anh đây là đang trêu chọc cô sao?

“Đợi một chút, tôi chính là tùy tiện hỏi em một chút, có hứng thú hay không?” Cố Vĩ thân thiết đưa khăn giấy cho cô.

“Tại sao đột nhiên thầy lại hỏi như vậy?”

“Ngày đó, sau khi buổi biểu diễn kết thúc, người phụ trách truyền thông Hoàn Vũ ra phía sau đài tìm được tôi, nói rất ưu thích khí chất của em, muốn tìm em ký hợp đồng.” Anh có chút hăng hái nhìn đến sự ngạc nhiên

trên khuôn mặt của Hứa Mộ Nhan, nụ cười dịu dàng một lần nữa chạy từ cạnh môi của anh mà ra.

Công ty văn hóa truyền thông Hoàn Vũ?

Cô giống như đã từng nghe thấy Vũ Dương trong lúc vô tình đã đề cập đến công ty giải trí này, nói sau lưng nó có một tập đoàn không biết tên là chỗ dựa, cho nên tuy nói công ty này mới được thành lập không bao lâu, nhưng phàm là ai được công ty này nhìn trúng là tiền đồ của người đó đi lên hay đi xuống đã không còn phải bàn cãi nữa rồi.

Không ngờ mình lại bị nhìn trúng, việc này quả thật làm cho cô cảm thấy bất ngờ.

“Thầy, em thấy không có hứng thú.”

Cô hiện tại chỉ cảm thấy hứng thú với thiết kế, không còn thứ nào khác.

“Nếu như em theo họ ký kết hợp đồng rồi, thì vẫn có thể tiếp tục thiết kế trang phục, lại còn có thể tự mình mặc bộ trang phục đó để biểu diễn, còn có thể đề cao sự nổi tiếng của em, như vậy không tốt sao?”

“Không cần, em đi theo thầy cũng có thể thành danh rồi.”

“Được rồi, tùy ý em, vốn là tôi cảm thấy cơ hội này đối với em mà nói là một cơ hội tốt, vậy xế chiều em hãy đến công ty đó gặp người phụ trách nói một chút, buổi chiều tôi không có biện pháp nào đi được với em rồi, em có thể làm được chứ?”

“Dạ, không thành vấn đề.”

Hứa Mộ Nhan đón lấy ánh nắng mặt trời ngược nhìn dòng chữ in thật to trên tường, ‘Công ty truyền thông văn hóa Hoàn Vũ’.

Không hổ là một đại công ty, nhìn những người bảo vệ đứng bên ngoài cũng đủ làm cho người ta cảm thấy xấu hổ.

“Cô đã đến rồi, đi theo tôi vào trong thôi.” Đột nhiên có người xuất hiện ở phía sau cô, vỗ vỗ vào bả vai cô.

“À?” Hứa Mộ Nhan khẽ run, cả người cứng đờ quay đầu lại.

Người đứng phía sau cô là một người đàn ông trung niên khoảng tầm hơn bốn mươi tuổi, ông ta là ai?

“Xin chào, tôi là quản lý ở đây, Hứa tiểu thư mời đi theo tôi.” Người đàn ông trung niên không đợi Hứa Mộ Nhan trả lời đã xoay người đi vào phía trong, thật đúng là quá mức.

Dẫn cô vào trong một gian phòng làm việc rộng rãi, người quản lý công ty lập tức phân phó bên thư ký đưa tới một ly cà phê, sau đó ông ta hạ lệnh cho thư ký rời đi, đóng cửa phòng lại, kéo rèm cửa.

Nhìn một loạt những động tác này của ông ta, trong lòng Hứa Mộ Nhan không khỏi bị khẩn trương, tim đập bình bịch.

Xong rồi, cô không biết làm như nào mà xui xẻo vào được trong phòng của sắc lang đi.

Không được, cô không thể ở chỗ này ngồi chờ chết.

Nghĩ tới, Hứa Mộ Nhan liền hướng cửa phòng lặng lẽ rời đi, đang lúc cô chạm đến chốt mở cửa, người đàn ông liền xoay người lại.

“Cô còn đứng ở đây sao? Mau ngồi, chớ khẩn trương, uống chút cà phê đi.” Đối phương hòa ái cười cười.

“Cái này... cái này.... tôi...” Hứa Mộ Nhan có chút khẩn trương đến sắp chảy cả nước mắt.

Chẳng lẽ trong cà phê ông ta đã bỏ thêm thuốc gì đó sao?

Gần đây trên ti vi thường hay đưa tin có nhiều trường hợp bị đánh thuốc mê, sau đó là bị chụp ảnh nude để tống tiền, bọn họ sẽ không phải cũng muốn chơi chiêu này chứ?

“Ngồi đi!” Đối phương vẫn như cũ giữ vững nụ cười.

“Việc này... tôi thấy trong phòng có chút ngột ngạt, tôi mở cửa phòng hóng mát một chút.” Hứa Mộ Nhan giãy dụa mở cửa phòng.

“Đừng!”

Đây là tình huống gì?

Chỉ thấy một nhóm người ngăn chặn ở cửa, nhìn đám người hết sức nhếch nhác đang nằm trên sàn nhà, Hứa Mộ Nhan không khỏi hít một ngụm khí lạnh vội vàng lùi về phía sau.

“Xin lỗi, hai người cứ tiếp tục.” Đám người ngã dưới sàn hốt hoảng bỏ dậy, lúng túng nói xin lỗi rồi chạy ra khỏi phòng, đóng cửa phòng lại.

“Tin tưởng là Willson đã nói rõ với cô rồi, như vậy chúng ta mau ký tên vào hợp đồng thôi.” Quản lý vừa nói xong đã thấy trên bàn đã sớm chuẩn bị xong thỏa thuận hợp đồng.

Ký tên gì?

Cô hôm nay đến là để từ chối ý tốt bọn họ đấy?

“Hứa tiểu thư, có vấn đề gì không? Cô hãy nhìn kỹ bản hợp đồng này đi.” Quản lý tự nhiên đem bản hợp đồng đưa cho cô.

“Quản lý, ông hiểu lầm rồi, tôi không phải đến để ký hợp đồng, tôi là....”

“Bùi tổng, ngài đến rồi.”

Lời nói của Hứa Mộ Nhan còn chưa nói xong, chỉ thấy quản lý mặt tươi cười đứng lên chào hỏi.

Bùi... Bùi tổng?

Hứa Mộ Nhan vội vàng quay đầu lại, chống lại khuôn mặt quen thuộc.

Lòng của cô nhất thời co rút lại, hô hấp cảm giác như đang càng lúc càng tăng lên, kinh ngạc chậm rãi nhìn theo bước chân của người đàn ông đang đi về phía mình.

Anh... anh sao lại tới đây?!

“Anh... anh...?”

“Hứa tiểu thư, giới thiệu với cô, vị này là....”

Quản lý Phương nhìn Bùi Lạp Minh một chút, tựa như nhớ ra cái gì, hiểu ý cười một tiếng, dừng một chút nói tiếp, “Vị này là đại cổ đông của công ty chúng tôi Bùi Lạp Minh, cũng là đồng sự của công ty chúng tôi, là ngài ấy chọn chúng cô.”

Nói xong ông ta đi đến bên cạnh Bùi Lạp Minh, cung kính nói, “Ở đây tôi đã không còn việc gì nữa, tôi xin phép ra ngoài trước.”

Bên trong phòng chỉ còn lại hai người Hứa Mộ Nhan và Bùi Lạp Minh, không khí lúc này hết sức là lúng túng, quỷ dị.

“Anh... anh muốn làm gì?” Hứa Mộ Nhan vừa nói vừa lui về phía sau.

Đối với câu hỏi của Hứa Mộ Nhan, Bùi Lạp Minh hoàn toàn làm như không nghe thấy, cặp mắt kia chỉ một mực nhìn cô, từng bước một đi tới

gần cô, mà cô lại từng bước một lui lại phía sau, Hứa Mộ Nhan cảm giác như mình giống như con mồi, chỉ có thể liên tiếp ngã về phía sau.

Mà Bùi Lạp Minh như người chiếm đoạt từng bước đi tới gần cô....

“Mau ký tên lên bản hợp đồng.” Âm thanh của Bùi Lạp Minh lạnh lùng lộ ra một cỗ kiên định, giống như ra lệnh.

“Bùi Lạp Minh, tôi sẽ không ký, nếu như mà tôi ký tên, về sau anh nhất định sẽ ở khắp mọi nơi mà nhắm vào tôi, hành hạ tôi,... tôi mới sẽ không bị lừa, đừng quên tôi còn đang đợi đơn thỏa thuận ly hôn!”

Hình như anh đã đoán được việc cô sẽ không dễ dàng phối hợp, Bùi Lạp Minh giận quá hóa cười, mặc dù cười đến rất đẹp mắt, nhưng Hứa Mộ Nhan nhìn thấy trong nụ cười này chứa đựng rất nhiều âm mưu.

Rốt cuộc là anh muốn cô làm như thế nào thì mới có thể bỏ qua cho cô đây?

“Nếu như cô không ký tên, tôi sẽ không dám cam đoan rằng nhà thiết kế Willson sau này sẽ có thể thuận lợi phát triển ở thành phố A được hay không đâu.” Bùi Lạp Minh tư thế lười biếng ngồi vào trên ghế sa lon, vẻ mặt không sao cả.

Tên khốn này, không thể để cho cô có cuộc sống tốt hơn thì cũng thôi đi, lại còn muốn làm khó sự phụ của cô, này không phải nói rõ cô sẽ không có sự lựa chọn nào khác sao?

Cô biết mình không thể cùng anh trứng trội đá, nếu không anh nói là sẽ làm thật sự.

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào?” Hứa Mộ Nhan bất đắc dĩ nhìn anh.

“Thay Hoàn Vũ kiểm tiền, ở trên hợp đồng ký tên, cô sẽ không có tổn thất nào không phải sao? Bên ngoài có rất nhiều người nổi tiếng phải cúi đầu mà còn chưa có cơ hội đi vào đây đâu đấy!”

“Vậy anh liền đem cơ hội may mắn này để lại cho người khác rồi, tôi không lạ gì anh cả.”

“Tốt, xem ra công ty của Willson ở thành phố A sẽ rất nhanh....”

“Đợi đã nào....! Anh.... tôi... xem như anh lợi hại!” Hứa Mộ Nhan trừng mắt liếc anh một cái, rồi sau đó cầm bút trên bàn lên, bàn tay nhỏ bé vung lên tạo thành những âm thanh soàn soạt soàn soạt.

“Hèn hạ!” Quảng xuống như lời này, cô tức giận đi ra khỏi phòng làm việc.

“Tôi hèn hạ? Vậy cô có thể đổi ý, chỉ là phí bồi thường là một nghìn vạn nhân dân tệ.” Bùi Lạp Minh sắc mặt gió nhẹ nước chảy, trong miệng toàn là lời nói uy hiếp nhưng trong lòng cũng đang âm thầm hài lòng.

“Một nghìn vạn?”

“Âm hiểm!”

Thời điểm lúc này khi cô bị anh bức ký tên xuống hợp đồng đã nhất thời quên nội dung của bản hợp đồng, nhưng mà dưới mắt cô, xiềng xích đã khó có thể cởi xuống, cô đã không còn đường nào để lui...

“Ngày mai bắt đầu đi làm.”

Đôi mắt Bùi Lạp Minh chợt lóe ra ánh sáng, trông mắt giống như đá Hắc Diệu xẹt qua ánh lạnh, như biển rộng gọi sóng lẫn tăn, khóe miệng không khỏi hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, “Hứa Mộ Nhan, hiện tại ngược lại tôi

muốn nhìn xem cô làm sao có thể ở dưới mí mắt của tôi mà đi quyến rũ người đàn ông khác.”

Không biết tại sao khi thấy nét mặt tràn sự bó tay của cô ở trước mặt mình, anh liền cảm thấy tâm tình của mình thật tốt.

Vì trừng phạt cô, trước khi đi Bùi Lạp Minh đã cố ý phân phó cho quản lý công ty trước an bài cho cô một số việc vặt, xoa dịu bớt đi ngạo khí của cô.

“Hứa Mộ Nhan, giao cái này cho bên thiết kế để họ cắt may.” Chợt, một âm thanh bén nhọn trong phòng làm việc vang lên.

“Dạ!” Đang dọn dẹp lại đồng đồ lộn xộn trên bàn, Hứa Mộ Nhan vội vàng quay đầu lại đáp.

“A!”

Bên cạnh đột nhiên chạm mặt một người đang đi tới, mà người nọ chính là đang cầm một tách cà phê, “Này, cô có thể cẩn thận một chút không được sao? Cà phê này mà rơi trên quần áo của tôi, cô có bồi thường nổi sao? Bộ trang phục này rất quý đấy!”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Hứa Mộ Nhan vội vàng nói lời xin lỗi.

“Hứa Mộ Nhan cô còn không mau qua đây cầm lấy thiết kế!” Một bên nhà thiết kế thúc dục, giọng nói rất không bình tĩnh.

“Tới, đến rồi!” Cô cúi đầu, gấp rút chạy tới.

“Mau đưa qua đi!” Đối phương đem một xấp bản thiết kế đưa cho cô.

“Dạ!” Hứa Mộ Nhan nhận lấy bản thiết kế, gật đầu một cái.

“Thật không nghĩ tới người mẫu của đêm hôm đó có bao nhiêu hào quang, mà hôm nay lại làm việc chậm chạp như vậy.”

“Đúng vậy, đoán chừng chỉ dựa vào cái danh là học trò của Willson mà thôi, vậy mà cũng có nhiều người trong giới hết sức khen ngợi cô ta.”

“Đúng đúng, tôi cũng cảm thấy như vậy, đi một chút....”

Những lời giễu cợt kia không chút kiêng kỵ mà ở phía sau lưng Hứa Mộ Nhan vang lên.

Ánh mắt của cô tối tăm, rồi sau đó ngẩng đầu lên, cô sẽ không bị những lời nói xem thường kia làm ảnh hưởng đến mình đâu.

Rồi sau đó bước chân bận rộn đi về phía phòng thiết kế.

“A!” Vừa ra cửa, cô lại đụng trúng một người, bản thiết kế rơi ra đầy đất.

“Thật xin lỗi.” Cô ngồi xổm người xuống nhặt những bản thiết kế, vừa nói lời xin lỗi.

“Cẩn thận một chút, chớ đi loạn chung quanh.” Lúc này âm thanh quen thuộc ở trên đỉnh đầu của cô vang lên.

“Làm sao anh lại ở đây?” Hứa Mộ Nhan kinh ngạc, “Tôi tại sao lại không thể ở nơi này? Tôi là đại cổ đông, tùy thời có thể tới đây giám sát xem quản lý cùng nhân viên có hay không trộm hoặc lừa, thuận tiện hiệu vận hành.” Bùi Lạp Minh cố tình đem âm thanh hai tiếng lừa biếng kéo ra thật dài, ánh mắt hờ hững.

Hứa Mộ Nhan không để ý đến anh, tiếp tục nhặt bản thiết kế trên đất, cô đã sớm đoán ra được anh nhất định là sẽ không để cho cô an tâm đi làm, cũng sẽ không lập tức để cho cô có cơ hội thiết kế trang phục.

“Khụ khụ.” Bùi Lạp Minh ho khan hai tiếng, vẫn như cũ ngồi chồm hổm trên mặt đất ra lệnh cho Hứa Mộ Nhan, “Vật trên tay cô nếu như đã sắp xếp xong thì hãy đưa ngay cho Helen, ở đây đều là những bản thảo thiết kế mở màn cho một mùa ‘thiên sứ’ mới, theo như trong bản thảo mà may là được, sau đó đem những bộ trang phục đã hoàn thiện này đi vào trong phòng chụp ảnh hội tụ lại.”

“Một mùa thiên sứ?” Cô có nghe lầm không hay chứ?

Nghe nhân viên nói về thiên sứ, mộng ảo, tinh linh là một trong ba thương hiệu nổi tiếng thế giới dưới tay của công ty Hoàn Vũ, hiện tại anh lại nói với cô là cô có may mắn để tiếp xúc với những bản thiết kế có nhãn hiệu như vậy.

Chỉ là....

Anh làm sao lại đột nhiên tốt bụng trọng dụng cô như vậy?

Sẽ không lại muốn đùa bỡn âm mưu gì chứ?

“Anh.... anh đột nhiên.... đem nhãn hiệu quan trọng như vậy đưa cho tôi, sẽ không phải là muốn...” Hứa Mộ Nhan mặt nghi ngờ ngược mắt, nhìn lên gương mặt người trước mặt.

“Tôi nghĩ cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi, cô đừng quên, tôi tuyển cô vào công ty không riêng gì vì để cho cô có môi trường tốt hơn, điểm quan trọng nhất là hy vọng cô phát huy được thiên phú thiết kế của mình, thay công ty kiếm tiền.”

“Nếu như cô không làm tốt nhiệm vụ lần này của mình, chẳng những bị sa thải, còn phải nộp phí bồi thường một nghìn nhân dân tệ, như trên hợp đồng đã định.” Nói xong anh liền cố làm như tự nhiên vòng qua chỗ cô, hướng một phòng khác đi tới.

Quả nhiên.... cô cũng biết anh sẽ không đột nhiên tốt bụng như vậy.

Thôi, chỉ cần có thể không để cho cô tiếp tục làm những công việc vất, cô rất là vui lòng nhận nhiệm vụ này, bởi vì cô mơ ước một ngày nào đó tất cả mọi người trên thế giới đều có thể chú ý đến những trang phục mà cô thiết kế.

(Hết chương)

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Hứa Mộ Nhan, Tại Sao Cô?

“Mới qua bốn tiếng, cô liền đem bộ trang phục cắt may hoàn chỉnh như vậy rồi!” Helen kinh ngạc nhìn Hứa Mộ Nhan.

Cô có chút ngượng ngùng đem hai tay khoanh ở cùng một chỗ, cẩn thận từng li từng tí mở miệng, “Phiền chị xem lại một chút giúp em, nếu như có vấn đề gì em có thể lập tức sửa đổi.”

“Em là được Bùi tổng cùng Phương quản lý đề cử, chị tin tưởng em.” Helen khách khí trả lời.

Bùi tổng đề cử qua cô?

Giống như chuyện này không phải như vậy.

“Vậy em xin phép ra ngoài trước làm việc.” Hứa Mộ Nhan lúng túng cúi người chào rồi xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của cô rời đi, nụ cười trên mặt Helen cùng khuôn mặt ngay sau đó trầm xuống, trong mắt tràn đầy kinh thường.

Cô không phải trong một buổi triển lãm làm ra một bộ trang phục thôi sao, lại còn có thể nhảy ba tầng, trực tiếp tham gia vào thiết kế trang phục thiên sứ, lại còn có thể mặc trang phục đó để chụp ảnh làm ảnh quảng cáo cho công ty.

Hơn nữa Bùi Lạp Minh khi đi đã giao phó cho cô trước, để cho cô chăm sóc cho Hứa Mộ Nhan nhiều một chút, Hứa Mộ Nhan tại sao lại là cô?

Hừ, rõ ràng là đã không đem những nhà thiết kế như bọn cô để vào trong mắt!

Helen bất mãn ra lệnh cho trợ lý đem bộ trang phục Hứa Mộ Nhan đã hoàn thành mặc vào trên người của ma nơ canh.

“Chị, những bộ trang phục này giống như cùng thiết kế bên trên có chút thay đổi.” Trợ lý khiếp đảm nhìn Helen.

“Cái gì?!” Âm thanh bén nhọn của Helen vang lên, xoay người đi tới chỗ trước người mẫu tỉ mỉ quan sát một phen.

Trời ạ, Hứa Mộ Nhan cô..... cô đối với thiết kế này đã làm cái gì thế này?

Cô nhớ rằng trên bản thiết kế tạo hình của eo là thẳng tắp, phần eo không hề có bất kỳ sửa chữa nào, nhưng thời điểm này, bộ trang phục Hứa Mộ Nhan vừa hoàn thành vẫn là của bản thiết kế đó, nhưng ở bên hông váy lại chia ra làm ra các nếp uốn, đi cùng với trang sức bướm bướm này.

Cô trước mắt cũng chỉ là một nhà thiết kế nghiệp dư, tại sao lại có thể đổi đi một chi tiết nhỏ như vậy trên bản thiết kế của cô chứ?

“Đi, chúng ta đem bộ trang phục cùng bản thiết kế đến gặp quản lý.” Helen tức giận nắm chặt quả đấm, gầm nhẹ.

“Tốt, mau đi thôi chị.” Trợ lý vội vàng gỡ bộ trang phục trên người của người mẫu xuống, cho vào túi nilon.

“Không, trước chờ một chút.”

Đi vài bước, Helen dừng lại, nếu như lúc này mà đi tìm quản lý, không phải nói rõ là cô đang ở bên ngoài cùng Bùi Lạp Minh đối kháng sao?

Cô không thể đắc tội với người cô ái mộ được.

Nghĩ thế, Helen khẽ cắn răng, chỉ huy trợ lý, “Thôi, trước tiên cô hãy đến khu vải vóc, sau đó tôi sẽ làm lại một bộ trang phục khác là được.”

“Dạ.” Trợ lý gật đầu một cái, lại nhìn và bộ trang phục trong tay một chút, “Vậy bộ trang phục này phải xử lý như thế nào?”

“Ném đi cho tôi.” Helen một bụng lửa giận gầm nhẹ nói.

“Nhưng...nhưng...” Thế nhưng nhìn một chút qua bộ trang phục này thật rất đẹp, hiệu quả này không giống như lúc đầu thiết kế cùng may, cứ như vậy ném đi không khỏi đáng tiếc đi.

Rồi sau đó trợ lý lặng lẽ đem bộ trang phục của Hứa Mộ Nhan vừa làm xong giấu vào trong một ngăn tủ, chờ cho khi style mới được tung ra cô sẽ sửa lại một số chi tiết để cho cô mặc.

“Mộ Nhan, chuẩn bị xong chưa, có thể thay bộ trang phục này vào rồi sao?” Đối mặt với gương mặt xấu hổ của Hứa Mộ Nhan vừa tiến vào trong phòng, Phương quản lý mỉm cười nói.

“Chuyện này.... tôi vẫn chưa sẵn sàng cho lắm.” Cô cứng đờ cười nói.

“Đừng khẩn trương thế kia, mặc dù đây là lần đầu tiên cô chính thức tiến vào trong phòng chụp hình, chỉ cần buông lỏng tất cả đều không thành vấn đề, tôi tin tưởng cô.” Phương quản lý tiếp tục duy trì nụ cười, dừng một chút nói tiếp, “Đã đến lúc rồi, nhanh đi thay trang phục đi, thợ trang điểm đã ở bên trong chờ cô rồi.”

Nhìn những nhân viên đứng ở bên cạnh cô giúp cô chuẩn bị thay quần áo, khiến cho nội tâm của Hứa Mộ Nhan càng phát ra thấp thỏm mãnh liệt, ngộ nhỡ chụp không tốt thì phải làm như thế nào bây giờ?

Hứa Mộ Nhan khẽ thở dài một tiếng, cầm lên một túi bên trong có trang phục, nhắm mắt lại nhanh chóng mặc đồ vào.

Nhìn mình trong kính, Hứa Mộ Nhan nhú nhú mày, không đúng, chuyện này.... Bộ trang phục này không phải cô đã thay đổi một vài chi tiết nhỏ sao?

Cô nhớ mình đã sửa đổi chi tiết ở phần thắt lưng, nhưng bộ trang phục này lại không có.

Chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ Helen không hài lòng với sự thay đổi chi tiết của cô?

Đã như vậy, chị ta sao lại không nói cho cô biết một chút gì đây?

“Đã thay xong chưa? Tất cả mọi người đang chờ cô đấy.” Lúc này âm thanh của Phương quản lý ở ngoài cửa vang lên.

“Cái này, chờ một chút.” Hứa Mộ Nhan hốt hoảng từ trong phòng thay đồ trả lời.

Làm thế nào?

Cô một lòng chỉ nghĩ một mình tự quyết định thay đổi trang phục cũng được, ban đầu thiết kế trang phục này rất tốt nhưng lại thiếu sót trong một số những chi tiết nhỏ, cô không thích, nếu như phải mặc bộ trang phục mà cô không thích, như vậy cô chắc chắn sẽ không hội tụ được những thứ cần thiết, như vậy sẽ làm chậm tiến độ công việc, hơn nữa cô còn trông cậy vào bộ trang phục này để phát triển sự nghiệp cùng năm vững công việc này đấy.

Cô có nguyên tắc riêng của cô....

Hứa Mộ Nhan nuốt nước miếng, tay nắm chặt để lên một bên của trang phục, lấy dũng khí để đi ra ngoài.

“Mộ Nhan, vì sao cô lại không thay trang phục.” Phương quản lý nhìn bộ trang phục trên tay cô, mặt tràn đầy kinh ngạc.

“Tôi không muốn thay bộ trang phục này.” Hứa Mộ Nhan thở hỗn hển mở miệng nói.

“Chớ nói đùa, hiện tại tất cả mọi người đang ở ngoài kia chờ cô, cho dù cô thật sự không muốn trở thành người mẫu, thì cũng đừng để tôi phải khó xử như vậy đi.” Nghe cô nói vậy, Phương quản lý nhìn cô chăm chăm.

“Không... không phải như vậy, nếu như tôi đã ký hợp đồng, tôi sẽ cố gắng làm thật tốt.” Hứa Mộ Nhan vội vàng lắc đầu giải thích.

“Vậy tại sao cô lại không thay trang phục này, chẳng lẽ bộ trang phục này có vấn đề gì sao?” Phương quản lý giọng nói thả mềm đi một chút, quan tâm hỏi.

“Không phải, chuyện này.... bộ trang phục này không phải do tôi cắt may.” Hứa Mộ Nhan ngẩng đầu lên trả lời.

Lời nói này nghe nhất định là rất buồn cười đi.

Mọi người nhất định sẽ cảm thấy cô còn chưa có nổi tiếng mà đã dám ở đây trêu người mọi người, nhưng cô thật sự là không có biện pháp nào.

“Việc này.... việc này tôi sẽ đi thăm dò, chỉ là hiện tại cô hãy mặc tạm bộ trang phục này mà đi ra ngoài trước, được không.”

“Thật xin lỗi.”

“Rất xin lỗi, quản lý.” Hứa Mộ Nhan áy náy từ cõil lòng cúi người chào.

“Mộ Nhan, cô không thể cố chấp như vậy, cô là người mới, không thể lần đầu tiên mà đã đùa giỡn mọi người như vậy.”

“Thật xin lỗi quản lý, tôi cũng có nguyên tắc riêng của tôi.”

“Mặc kệ nguyên tắc của cô là cái gì, hiện tại cũng không thể ném xuống những sự vất vả của nhân viên ngoài kia được.” Không ngờ Phương quản lý được Bùi Lạp Minh chọn lựa cũng có tư thế cao ngạo như vậy.

“Xin lỗi, quản lý.” Hứa Mộ Nhan ngẩng đầu lên, cầm bộ trang phục nhét vào trong một chiếc túi, rồi sau đó lao ra khỏi phòng chụp ảnh.

“Mộ Nha, Hứa Mộ Nhan! Cô đứng lại cho tôi.”

Dù sao mọi người ở đây cũng không thích cô, cô cũng không thích không khí ở nơi này, nếu như vì vậy mà cô bị sa thải nói cho cùng vẫn chưa chắc không tốt, giờ này cô cũng hi vọng công ty có thể sa thải cô cô chỉ muốn tiếp tục ở công ty của Cố Vĩ tiếp tục học thiết kế mà thôi.

“Helen, cô mau nói cho tôi biết, bộ trang phục này không phải ở chi tiết nào?”

Biết được bộ trang phục này là do Helen tự mình thay đổi bộ trang phục của Hứa Mộ Nhan cắt may, Phương quản lý mặt đầy lửa giận nghi ngờ cầm theo bộ trang phục không phải do Hứa Mộ Nhan làm, xông vào trong phòng làm việc của Helen lớn tiếng gầm thét.

“Đây không phải bộ trang phục chủ đề trong bộ sưu tập mới sao? Có vấn đề gì sao?” Khi biết được tin tức Hứa Mộ Nhan đột nhiên chạy khỏi phòng chụp ảnh tâm tình của cô cực kì tốt.

“Tại sao cô lại tự ý thay đổi trang phục?” Nhìn khuôn mặt đầy hả hê của Helen, lửa giận trong ngực Phương quản lý lại vọt thẳng lên.

“Con mắt nào của Phương quản lý nhìn thấy tôi đuổi, nếu đã có thời gian ở đây làm loạn, không bằng trở về suy nghĩ xem nên giải thích với tổng giám đốc sự kiện lần này thì hơn, đừng quên Hứa Mộ Nhan là do ông tìm đến ký hợp đồng.” Helen cười lạnh nói.

“Cô.... có một số việc nếu nhưng không muốn người khác biết trừ phi đừng có làm, nếu như tôi vì vậy mà có xảy ra chuyện gì, cô cũng đừng nghĩ chỉ lo cho thân mình.” Rồi sau đó Phương quản lý đem một bộ trang phục hung hăng ném tới trước mặt Helen.

“Tôi.... tôi tất nhiên sẽ tốt cực kỳ, coi như phía trên có muốn truy cứu trách nhiệm, cũng không đến lượt tính trên đầu tôi.” Vừa nghĩ đến Hứa Mộ Nhan dám tự ý thay đổi thiết kế, cô liền một bụng lửa giận.

“Lăn tăn cái gì? Đã xảy ra chuyện gì?” Lúc này, Bùi Lạp Minh đang đi trên hành lang chợt nghe thấy tiếng ồn ào của Helen cùng Phương quản lý, Bùi Lạp Minh đen mặt bước lại gần phía phòng làm việc hai người đang đứng.

“Bộ trang phục được Hứa Mộ Nhan cắt may đã bị Helen tráo đổi, vào thời điểm cô ấy thay trang phục đã phát hiện ra bộ trang phục đó không phải là do cô ấy làm, vì vậy cô ấy không muốn mặc nên đã chạy mất.” Phương quản lý bất bình nói.

“Vậy cũng chỉ có thể chứng minh là Hứa Mộ Nhan không có đạo đức nghề nghiệp, ông chạy đến nơi này làm náo loạn cái gì? Chẳng lẽ muốn cho tất cả mọi người biết, Phương quản lý tìm được một bảo bối, nhưng thực chất nó chỉ là một thứ vô dụng.” Hai tay Helen chống nạnh chằm chằm.

“Tôi không nhớ rõ là công ty có tuyển chọn một người đàn bà chanh chua như vậy lúc nào đấy.” Bùi Lạp Minh lạnh lùng quét Helen một cái.

“Đem điện thoại gọi cho Hứa Mộ Nhan.” Anh đứng đối nhau với người trợ lý đang đứng đằng sau mình xem náo nhiệt mở miệng nói.

“Đã biết, Bùi Tổng.”

Rồi sao đó anh nhìn lướt qua người trợ lý núp ở đằng sau lưng Helen đang không ngừng phát run, “Cô nói, rốt cuộc cô ta có hay không thay đổi bộ trang phục mà Hứa Mộ Nhan làm ra không?”

“Cái này... Bùi tổng... cô ấy, cô ấy không có...”

“Nhớ, tôi chỉ muốn nghe lời thật.” Giọng nói Bùi Lạp Minh như băng, đôi mắt sáng quắc có hồn lóe lên lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi.

“Phải... là cô ấy trao đổi trang phục mà Hứa Mộ Nhan đã chỉnh sửa lại.” Trợ lý vội vàng nói lại mọi chuyện.

“Vậy... đó cũng là bởi vì cô ấy tự tiện thay đổi thiết kế.” Helen vội vàng giải thích.

“Bộ trang phục của Hứa Mộ Nhan làm hiện tại đang ở đâu?” Bùi Lạp Minh không chút tí ti nào quan tâm tới lời giải thích của Helen, tiếp tục truy vấn người trợ lý.

“Ở đây.. ở đây.” Trợ lý vội vàng lấy ra bộ trang phục mà cô đã giấu ở một bên ra.

Đối mặt với tình thế không thể nào thay đổi được nữa, Helen vội vàng nắm lấy bộ trang phục trong tay của trợ lý, đánh đòn phủ đầu, đưa bộ trang phục đến trước mặt Bùi Lạp Minh tố cáo, “Bùi tổng, ngài xem! Là Hứa Mộ Nhan đã tự ý thay đổi chi tiết của bộ sưu tập mà tôi thiết kế, tôi thiết kế hoàn toàn là tạo hình của một đường thẳng, nhưng cô ấy lại ở trên phần eo cùng phần hông váy thêm vào một số phụ kiện, tôi vốn là trực tiếp có thể nói cho quản lý biết, để ông ta xử lý chuyện này, nhưng tôi dù sao thì vẫn không nhẫn tâm như vậy, suy nghĩ cho cô ấy thêm một cơ hội, cho nên tôi mới lén lút làm lại một bộ trang phục khác.”

“Đây chính là bộ trang phục mà Hứa Mộ Nhan đã tự ý thay đổi sao?”
Nhìn qua bộ trang phục Hứa Mộ Nhan tự ý thay đổi đã trở nên sinh động thêm mấy phần, lông mày của anh nhăn lại, hỏi ngược lại.

“Đúng, đúng vậy.” Helen gật đầu một cái.

Nếu chuyện đã đi đến bước này, cô tuyệt đối sẽ cản cho Hứa Mộ Nhan phải chết, để cho Hứa Mộ Nhan không thể cứ như vậy mà hưởng hết được.

“Đem hai bộ trang phục của Helen cùng Hứa Mộ Nhan thiết kế chia cho người mẫu mặc vào.” Bùi Lạp Minh nhàn nhạt ra lệnh.

Người trợ lý gật đầu một cái, liền tranh thủ đem hai bộ trang phục của hai người thiết kế mặc vào cho người mẫu.

“Mọi người nói xem, trong hai bộ trang phục, thiết kế nào xuất sắc hơn?”
Bùi Lạp Minh nhìn về phía Phương quản lý cùng trợ lý bên cạnh một cái.

“Bùi tổng, việc này còn phải hỏi ư, đó đương nhiên phải là...” Helen đoạt nói trước.

Nhưng không đợi cô nói xong, Bùi Lạp Minh lạnh lùng lườm cô một cái, “Cô trước không cần mở miệng, hai người hãy đứng ở góc độ chuyên nghiệp nói cho tôi biết suy nghĩ, dùng tâm mà nói.”

“Tác phẩm của Helen mặc dù cùng với Thiên sứ không có gì khác biệt nhưng là thiếu hụt sự linh động cùng sức sống, mặc dù Hứa Mộ Nhan tự ý thay đổi một số chi tiết của bản thiết kế là có lỗi, chỉ là bộ trang phục của Hứa Mộ Nhan đã bù lại những phần thiếu sót mà bộ trang phục của Helen chưa có.” Phương quản lý mặt nghiêm nghị bình luận.

“Cậu nói gì, Cậu thích bộ trang phục kia sao?” Đối mặt với sự khúm núm không giám mở miệng của người trợ lý, Bùi Lạp Minh hỏi lại.

“Tôi... tôi cảm thấy được... tôi rất thích chi tiết eo ếch của bộ trang phục kia.” Người trợ lý nhỏ giọng nói.

“Được rồi, chuyện này tôi sẽ giải quyết!” Nét mặt Bùi Lạp Minh không cho phép bất cứ ai cự tuyệt.

“Phương quản lý, hãy áp dụng bộ trang phục mà Hứa Mộ Nhan thiết kế, ông hãy đi an bài lại người chụp ảnh quảng cáo đi, tôi sẽ tìm Hứa Mộ Nhan về.

“Dạ, Bùi tổng.” Lửa giận của Phương quản lý biến mất, thần thái sáng lạng gật đầu rời đi.

“Về phần cô thì....?” Bùi Lạp Minh lạnh lùng nhìn Helen từ trên xuống dưới, “Không bao giờ được bao dung cho những nhà thiết kế khác, là nhà thiết kế mà làm ra sản phẩm không hoàn hảo, cô về sau không cần phụ trách về bộ sưu tập thiên sứ kia nữa.”

“Bùi tổng, tôi chính là được Phương quản lý đích thân tự thuê về để thiết kế trang phục không phải sao?” Helen hốt hoảng giải thích.

“Tôi sẽ nói cho ông ta biết.” Nụ cười lạnh từ trong mắt anh lóa ra, sau đó anh nện những bước chân lạnh lẽo đi về phía phòng làm việc.

Ban đêm.

Biệt thự Bùi thị.

Đêm lạnh như nước, Ánh trăng bắt đầu tỏ, ánh sáng đổ xuống, chiếu vào tròn ngói biệt thự một mảnh sáng tỏ, gió mát nhẹ nhàng thổi, ánh trăng mờ lung, cũng là không sao tả được.

Hoắc Noãn sau khi ăn cơm tối không khỏi lại đi đến căn phòng piano bị khóa ở giữa kia, dừng lại, trong tròng mắt tinh khiết dấy lên nhất mạt ý hận.

Từ năm năm trước đây, từ khi cô bắt đầu dọn vào ở trong biệt thự cùng Bùi Lạp Minh đến nay, gian phòng này đã bị phong tỏa, hơn nữa không cho phép bất luận kẻ nào đi vào.

Cô đang nghĩ tại sao anh lại không cho ai đi vào, ngay cả cô cũng không thể, chẳng lẽ bên trong là thứ gì đó người ta không thể nhận ra hoặc là bảo bối đáng tiền?

Nhưng vừa rồi mới ở dưới phòng khách xem ti vi cô hết sức chậm rãi nghe được từ trong miệng mọi người biết được, kể từ khi Hứa Mộ Nhan rời đi, Bùi Lạp Minh liền hạ lệnh khóa cửa phòng đó lại, nói là bên trong trừ Hứa Mộ Nhan ra, thì bất kỳ ai cũng không có tư cách đụng vào cây đàn piano đó.

Một nháy mắt kia, Hoắc Noãn dù trên mặt vẫn như cũ duy trì nụ cười, nhưng ghen ghét, hận ý lại như dong biển, thủy tạ quồn quanh ở trái tim cô, cảm giác hô hấp cũng có chút khó khăn....

Mà trong nháy mắt cô cũng hiểu được mỗi lần cô thúc dục anh mau mau ký tên trên thỏa thuận ly hôn anh đều lấy lý do công việc quá mệt mỏi mà để sau vài hôm nữa sẽ ký, hoặc là anh nói mình sẽ tự có tính toán, vẫn kéo dài thời gian không có ở trên đơn thỏa thuận ly hôn ký tên, thì ra tất cả những thứ kia chỉ là cái cớ để anh qua mắt cô mà thôi.

Đơn giản là trong lòng anh vẫn còn hình bóng của Hứa Mộ Nhan, còn không từ bỏ được đoạn ký ức cùng Hứa Mộ Nhan.

Mà anh đối với cô muốn gì được nấy, dịu dàng săn sóc chỉ là bởi vì anh cảm thấy đối với cô áy náy quá sâu, không hơn...

Mặc dù bên ngoài truyền thông đều nói hai người cô rất xứng đôi yêu nhau, hơn nữa đã công bố tin tức đính hôn, nhưng chỉ có Hoắc Noãn là rõ ràng nhất thật ra thì lòng của Bùi Lạp Minh đã không còn ở trên người cô nữa rồi, cô cũng hiểu tình yêu dù sâu hơn nữa cũng không vượt qua được

khảo nghiệm của thời gian, nhưng coi như trái tim của anh đã không còn ở trên người cô nữa thì sao, đối với cô chỉ toàn là áy náy thì đã sao, chỉ cần cô còn ở bên cạnh anh thì cô vẫn còn cơ hội thôi.

Cô tin tưởng tình cảm sau một thời gian nữa cũng sẽ sống lại thôi....

Huống chi Hứa Mộ Nhan đã cùng với Cố Vĩ có con, Bùi Lạp Minh nếu muốn quay lại với Hứa Mộ Nhan đã không phải là hết cơ hội rồi, không phải sao?

“Chúng ta uống một ly nữa, một ly nữa....”

“Ai u, đại thiếu gia, là sao cậu lại uống nhiều rượu như vậy chứ?”

Đang đứng sững sờ tại cầu thang, Hoắc Noãn liền bị âm thanh từ dưới lầu truyền đến cắt đứt suy nghĩ, hai mắt chứa đầy hận thù đã trở lại đôi mắt dịu dàng tinh khiết như chưa từng có chuyện gì xảy ra, rồi sau đó cô đi về phía cầu thang, chỉ thấy dì Dung đang khiêng Bùi Lạp Minh bị say rượu nhắm nghiền hai mắt mà đi.

“Lạp Minh, làm sao anh lại uống nhiều như vậy? Cái này, dì Dung hãy nâng anh ấy đến phòng tôi thôi.”

“Được... Tiểu thư.”

Mùi nước hoa nhàn nhạt của Hoắc Noãn hòa cùng mùi rượu nhất thời truyền vào trong chóp mũi anh, không khỏi làm hai vai của anh khẽ run lên, hai mắt đang nhắm khẽ mở ra, anh nửa suy nghĩ nửa nhìn người phụ nữ bên cạnh...

Đem Bùi Lạp Minh thả lên trên giường, Hoắc Noãn lập tức đóng lại tất cả mọi cửa sổ trong phòng, để tránh cho anh bị cảm lạnh

“Hoặc tiểu thư, cô xem thiếu gia say thành như vậy, không bằng tôi xuống dưới lầu hầm cho thiếu gia một chén canh giải rượu, cô hãy giúp thiếu gia lau người, cô xem phía sau lưng của thiếu gia đều đã ướt đầm mồ hôi, rất dễ bị cảm lạnh.”

“Tôi ư?”

“Đúng vậy, dù sao thì hai người đã tuyên bố đính hôn, sớm hay muộn thì cũng là vợ chồng, tôi xuống dưới lầu trước làm canh giải rượu.”

“Dạ... được”

Rồi sau đó Hoặc Noãn bắt đầu đem áo khoác tây trang cùng quần tây cởi ra tiếp theo là đi vào trong phòng vệ sinh lấy một chậu nước ấm, tỉ mỉ thay anh lau gương mặt, cổ.

Bùi Lạp minh say rượu chỉ thấy có một vật khô ráo mà ấm áp đang lau trên mặt mình, ở cổ lau qua lại, trong cơ thể không khỏi có một cỗ khí nóng ran bay lên, tại sao trong lúc này anh lại bất chợt cảm thấy có nhiệt bay lên?

Động tác tiếp theo của anh chính là thô lỗ giật nút cài trên chiếc áo sơ mi giá trị xa xỉ, lộ ra lồng ngực săn chắc.

Hoặc Noãn nhìn thấy Bùi Lạp Minh bị men say khống chế, ánh mắt chợt lóe, không bằng liền thừa dịp tối nay cùng anh gạo nấu thành cơm?

Mặc dù hai người bọn họ cùng sống chung một mái nhà suốt năm năm, nhưng anh trừ cùng cô dặt tay ôm hôn ở ngoài ra cũng chưa từng tiết hành bất kỳ lại cử động thân mật nào, vừa nghĩ tới đó, Hoặc Noãn lại càng phát ra kiên định, tối nay nhất định phải cùng anh xảy ra quan hệ gì đó.

Chỉ thấy từng tầng mồ hôi rịn ra từ trên trán, cánh mũi, khóe môi của anh, như măng mọc không ngừng sau mưa.

Đầu ngón tay cô trong lúc vô tình đã chạm vào da của anh, phát hiện thân thể anh rất nóng, mồ hôi cũng rơi xuống không ngừng, nguyên nhân chắc là do anh uống nhiều rượu thôi.

Rồi sau đó Hoắc Noãn thuận thể cởi ra áo sơ mi của anh, sau đó dùng khăn lông ẩm lau chùi lưng bị mồ hôi giăng đầy.

Đang lúc này Bùi Lạp Minh đột nhiên mở mắt, bắt được cánh tay đang ở phía sau lưng mình trêu chọc, khuôn mặt điển trai một mảnh hồng nhuận, trong tròng mắt thâm thúy lóe ra nhất mạt ánh sáng nóng bỏng, mà cô bàn tay anh vừa mới bắt được của cô lại tinh tế, mang đến cảm giác mát mẻ, để cho anh thoải mái không khỏi rên lên một tiếng.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Dẫn Kiệt Có Phải Hay Không Là Con Của Tôi?

Hai người cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ, thời gian giống như trong nháy mắt ngừng lại, hô hấp lẫn vào nhau càng phát ra nghe càng rõ ràng.

Hai mắt anh nhìn thẳng vào Hoắc Noãn, cái gì cũng không nói...

Một người trầm mặc thì là ăn tình, hai người cùng trầm mặc chính là áp bức...

Thời điểm khi Hoắc Noãn tính toán định mở miệng đánh tan sự trầm mặc thì lại thấy trên khuôn mặt tuần dật của Bùi Lạp Minh chợt nở một nụ cười xấu xa...

“Lạp Minh... em..”

Chẳng lẽ anh nhìn ra được ý đồ của cô?

Trong người của Bùi Lạp Minh luôn luôn tĩnh mịch giờ phút này lại hiện lên một trận sương mù đang rít gào, rồi sau đó vẻ mặt anh mê ly đem môi của áp thật khít vào đôi môi đỏ mọng của Hoắc Noãn...

Đại não của Hoắc Noãn trong nháy mắt như bị tia sét đánh trúng, trong đầu một mảng trống rỗng, hai mắt mở thật lớn, ngạc nhiên ngược nhìn người đàn ông ở đối diện...

Một giây kế tiếp, môi của anh giống như mưa rơi lạnh lẽo rơi xuống chiếc cổ trắng ngần của cô...

Không có thương tiếc, không chút nào dịu dàng, chỉ có lỗ măng, thật giống như một muốn phát cáu, muốn cắn nuốt cổ của cô.

Nằm ở dưới đất, Hoắc Noãn hô thấp một tiếng, nhưng âm thanh đó lại bị đôi môi của Bùi Lạp Minh ngăn chặn lại.

Môi của anh ở trên môi của cô hành hạ, trần trọc, mang theo sự phẫn nộ như gió bão mưa rào.

Thừa dịp cô lấy hơi thì chiếc lưỡi linh hoạt của anh giống như một chiếc lưỡi rắn, cạy ra hàm răng chui qua phần môi của cô vào trong khoang miệng, cùng chiếc lưỡi của cô quăn quýt.

Cô hết sức phối hợp, nhưng sự phối hợp của cô chỉ giống như làm anh càng thêm điên cuồng chiếm đoạt, hình như anh không có ý tứ muốn buông ra.

“Mộ Nhan.... em là không được lừa tôi đấy.. tôi sẽ không bỏ qua cho em... biết không?”

Nghe được lời thì thầm của anh, con người của Hoắc Noãn chợt co rút lại, tâm tính thiện lương tựa như tức khắc bị một cánh tay nắm chặt, làm đau một mảng...

Ngay giờ phút này cô rất hận, nhưng cô không quan tâm, cô đối với anh là tình thế bắt buộc...

Bùi Lạp Minh, anh là của em, là của riêng một mình em!

Thời điểm rạng sáng, Hoắc Noãn bị một cơn ác mộng làm tỉnh, trên trán nhẵn nhụi hiện đầy mồ hôi rịn ra, trên người từng trận đau nhức đánh tới, cô khẽ nghiêng mặt nhìn qua Bùi Lạp Minh đang ngủ say ở bên cạnh, trong lòng tràn đầy ngọt ngào...

Cô và anh rốt cuộc cũng đã đi tới bước này...

Rồi sau đó cô chống lên sự đau đớn vô lực của cơ thể, đi tới bên cạnh cửa sổ, gió nhào tới trước mặt, từng trận lạnh lẽo thấm vào da thịt, để cho lòng cô chợt thanh tịnh.

Sau đó Hoắc Noãn đi tới bên cạnh giường lấy ra điện thoại của Bùi Lạp Minh, nhấn một cái tin nhắn rồi gửi đi cho một người, khóe miệng chợt hiện lên một nụ cười lạnh lùng...

Hôm qua khi Hứa Mộ Nhan chạy từ công ty Hoàn Vũ ra liền trực tiếp trở về nhà, cô biết có lúc cô rất cố chấp, nhưng cô cũng có nguyên tắc riêng của mình, nếu như bởi vì chuyện này mà cô bị sa thải thì cô cũng tự tại mừng rỡ, nhưng cô chỉ sợ Bùi Lạp Minh bắt cô phải trả chi phí bồi thường kia....

Một nghìn nhân dân tệ!

Coi như bán cả cô đi cũng không đủ...

Cô quyết định đi xuống lầu để đi tản bộ, để tập trung suy nghĩ lại, suy nghĩ một chút biện pháp xử lý như thế nào...

Vừa mới đi ra khỏi nhà trọ, cô liền nhìn thấy một người đàn ông lịch sự nho nhã, hay tay đàn cầm trong túi quần, trên mặt nở nụ cười đang từ từ đi đến chỗ cô.

A!

Tại sao anh lại tới đây?

Đợi cho đến khi Cố Vĩ đi tới trước mặt cô, sau đó cô mới lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Ai nha, hôm nay giống như là không có gió nha, làm thế nào lại có thể thổi Willson tới?”

Nói thật Cố Vĩ đột nhiên xuất hiện tại nhà mình, thật có chút không ngờ, không phải là anh đã biết cô có chuyện ở công ty Hoàn Vũ chứ?

“Anh vừa lúc này cùng với một người quen ở một nhà hàng lân cận nói chuyện xong, cho nên liền thuận đường tới đón em cùng đi ăn cơm tối.”

“Tốt rồi, Duẩn Kiệt hôm nay sẽ ở lại nhà thầy giáo học bổ túc, tôi đang lo buổi tối một người nên ăn cái gì đây!”

“Ăn từ từ thôi, không có ai giành với em đâu.” Cố Vĩ buồn cười nhìn Hứa Mộ Nhan đang cùng thức ăn chiến đấu, tướng ăn của cô mặc dù không được thẩm mỹ quá, nhưng lại rất thú vị.

“Em hiện tại rất đói, đúng rồi, anh không biết đâu em chính là đi làm ở Hoàn Vũ, không biết có phải có người ở trong phòng ăn phân phối thức ăn cố ý nhắm vào em hay không, mỗi lần vừa đến thời điểm gọi thức ăn lượng cơm và thức ăn của em đều giảm đi một nửa, suy nghĩ một chút cũng thấy không thoải mái.” Hứa Mộ Nhan vừa nói vừa tức giận cầm ly nước trái cây lên uống một hớp.

Cố Vĩ nhìn bộ dáng canh chừng dí dỏm của cô, nụ cười trên mặt càng phát ra sâu hơn, rút ra khăn giấy đưa cho cô, sau khi cô nhận lấy lại lau lung tung rồi lại tiếp tục ăn tiếp.

“Khóe miệng còn chưa lau sạch sẽ đâu đấy.” Cố Vĩ chỉ chỉ mặt cô nói.

“Nơi nào?”

“Bên kia.”

Hứa Mộ Nhan vẫn là không có lau đi, thấy thế anh định cầm khăn giấy thay cô lau đi vết mờ đỏ ở trên khóe miệng.

Hai người đều là không câu nệ tiểu tiết, cũng không cảm thấy hành động này có gì quá đáng, vừa nói vừa cười vừa nói nhăng nói cuội, không chút nào để ý đến ở một góc khuất trong nhà hàng đang có một đôi mắt chăm chú nhìn hành động của hai người.

“Đúng rồi, anh có một người bạn cho vài vé mời đến quán rượu uống rượu có thể được giảm giá, qua tối nay là không còn giá trị rồi, không bằng chúng ta tới đó ngồi một chút?”

“Được, cũng tốt, vừa lúc ăn cơm xong có thể vận eo, tất cả đều có thể tiêu mỡ rồi.”

Cùng lúc đó, Bùi Lạp Minh đang ở trong chính phòng làm việc của mình nhúc nhích đi đi lại lại, gần đây không biết đã làm như thế nào, một tập đoàn bí ẩn nào đó đã tung ra một khoản tiền lớn thu mua cổ phần công ty trước anh, vốn là anh định sẽ thu mua thu mua thật tốt những cổ phần kia, có cơ hội thật tốt để tiến vào làm người đứng đầu Hội đồng quản trị, nhưng bây giờ lại có người là trở ngại kế hoạch của anh, rốt cuộc là người nào?

Anh cũng đã nhờ Lý Tuấn âm thầm điều tra người thần bí kia, nhưng cái gì cũng không điều tra được, thật là gấp chết anh rồi....

Rốt cuộc là ai đã âm thầm chống đối anh đây?

Đúng lúc này điện thoại trên bàn của anh vang lên, liếc mắt liền thấy là điện thoại của Lý Tuấn, chẳng lẽ cậu ta đã điều tra được việc gì sao? Anh liền lập tức nhận điện thoại.

“Trời ạ, làm sao bây giờ cậu mới nghe điện thoại?”

“Thế nào? Có phải hay không tra được cái gì?” Mày rậm của Bùi Lạp Minh chau lại nói.

“Việc kia còn chưa có, chẳng qua tôi có một tin tức nóng muốn cho cậu biết mà thôi” Lý Tuấn thần bí vừa cười hề hề vừa nói.

“Tin tức nóng? Có chuyện gì thì mau nói, tôi đang bận rồi, không rảnh vòng vo với cậu đâu.”

“Được được được, thật ra thì cũng không phải chuyện lớn gì, chính là khi tôi đến nhà hàng ăn tối, tôi đã thấy phía đối diện có một đây nam nữ, nhìn hành động của họ rất thân mật là cho tôi ăn không ngon miệng rồi.”

“Biểu tối khuya như vậy còn cùng tôi nói cái này, ăn cơm đến ngu người rồi sao, đã tốn thời gian nghe cậu nói bậy bạ rồi, cúp máy đi.”

“Đợi đã nào....! Hãy nghe tôi nói hết đã nào, người phụ nữ thì đáng dấp động lòng người, tên là Hứa Mộ Nhan, nếu như muốn biết người đàn ông ngồi đối diện là ai thì hãy nhanh nhanh tới đây, nếu như tới chậm thì tự gánh lấy hậu quả.”

“Tiểu tử cậu lại muốn mượn cơ hội này lừa dối đem tôi đi ra ngoài, rồi sau đó thuận tiện mời cậu đi đến quầy rượu uống rượu có đúng hay không? Được rồi, hôm nay tôi rất bận, để hôm khác nhé.”

“Huynh đệ tốt, có trời đất chứng giám, lần này tôi thật không có cố tình tìm lý do kêu cậu ra ngoài tính tiền đâu, tôi liếc mắt đã nhìn thấy một đôi nam nữ, tôi chắc chắn đó là Hứa Mộ Nhan! Nếu như cậu không tin tôi, tôi có thể gửi cho cậu một bức ảnh làm minh chứng để cho cậu xem một chút.”

“Nghe thấy giọng Lý Tuấn thành khẩn như vậy, chẳng lẽ người phụ nữ này lại ở cùng một chỗ với người đàn ông khác vui vẻ?

“Lý Tuấn, cậu trước hết hãy đi theo họ xem rốt cuộc họ đi đâu, sau đó tôi sẽ đến.” Bùi Lạp Minh tỉnh táo phân phó nói, sau đó tắt điện thoại, trên khuôn mặt Tuấn dật như bao trùm một tầng băng tuyết, làm cho người ta không rét mà run, trông mắt tĩnh mịch giờ trở nên âm u.

Trong quán rượu Bất Dạ Thành, ở hàng ghế dài cạnh quầy rượu, Hứa Mộ Nhan đang cùng Cố Vĩ đang ngồi cạnh một đĩa đầy hoa quả, bên cạnh còn có bia.

“Thầy, vì không muốn để cho thầy thấy bộ dạng luống cuống sau khi uống say của em, cho nên em liền uống chút đồ uống trái cây là được rồi.”

“Được, phụ nữ uống rượu đối với da sẽ không tốt.”

“Em nhất trí cả hai tay hay chân.” Hứa Mộ Nhan nhoẻn miệng cười trong lúc vô tình thấy một bóng dáng cao lớn đang hướng về phía bọn họ đi tới.

Đợi cô định thần nhìn lại, bất giác hít một hơi, sao... làm sao Bùi Lạp Minh lại tới đây?

Anh làm sao cũng tới nơi này?

Hứa Mộ Nhan không khỏi có chút chột dạ cúi thấp đầu, đang suy nghĩ không biết có nên hay không nên đi giải thích với anh về chuyện hôm qua mình tự ý chạy khỏi công ty, thì chỉ thấy Bùi Lạp Minh đi vòng qua chỗ hai người đang ngồi rồi đi về phía căn phòng ở đối diện.

Nhìn thấy cô mà không liếc mắt nhìn một cái, thật là một người ngạo mạn, mình cũng không phải là gì của anh, tại sao lại phải như ăn trộm trốn anh làm cái gì chứ.”

Hứa Mộ Nhan ơ là Hứa Mộ Nhan, cô thật là đã bị cửa kẹp đầu rồi, dùng đầu ngón chân cũng biết anh buổi tối đêm khuya trừ tới nơi này tán gái ra thì còn có thể làm gì, cũng nhiệt tình thật.

Cô đã cùng anh không còn quan hệ!

Nghĩ tới đây, cô thầm mắng bản thân mình trong lòng hàng nghìn lần, rồi sau đó bưng ly nước trái cây trên bàn lên uống một hơi cạn sạch.

Cố Vĩ thấy sắc mặt Hứa Mộ Nhan khi thấy Bùi Lạp Minh đến liền thay đổi trong nháy mắt, “Thế nào, hai người ở trong công ty cãi nhau sao?”

Nghe vậy, Hứa Mộ Nhan vội vã lắc đầu, “Thầy, em còn muốn rời khỏi công ty Hoàn Vũ chết đi được.”

“Chuyện của em anh biết rõ, chẳng qua anh còn hy vọng em có thể suy nghĩ thật kỹ, dù sao hoàn cảnh ở Hoàn Vũ vẫn rất tốt, ở đây em cũng có thể đi theo nhiều nhà thiết kế nổi tiếng học thiết kế, lại còn có thể mặc những bộ trang phục đó để truyền bá, không phải rất tốt sao? Có rất nhiều người mơ ước mà còn chưa có được cơ hội đấy đâu đấy.”

“Nhưng mà em lại...”

Hứa Mộ Nhan vừa mới mở miệng liền nhìn thấy Bùi Lạp Minh đang ôm một người phụ nữ, cử chỉ hết sức thân mật từ trong gian phòng vừa nãy đi ra.

Hai người không coi ai ra gì kề vai vào vai, Bùi Lạp Minh vẫn không quên ở bên eo người phụ nữ qua lại ma sát, mà người phụ nữ đấy còn không kém cứ cố dán thật chặt vào trên người anh, mà khi chưa ra khỏi cửa thì Bùi Lạp Minh đã cúi đầu xuống hôn vào môi người phụ nữ đó, người phụ nữ được đà càng thêm ngượng ngùng áp sát vào ngực Bùi Lạp Minh.

Anh đem cửa quán rượu làm sân khấu rồi sao?

Thật là ngây thơ!

Anh không sợ trong ở trong bóng tối của quán rượu sẽ có phóng viên chụp trộm sao?

Trong mắt Hứa Mộ Nhan hiện lên sự kinh bỉ đối với đôi nam nữ kia, rồi sau đó cô cầm đĩa lên hung hăng xiên lấy vài miếng dưa hấu trên đĩa, Cố Vĩ thấy sự tức giận của cô in rõ rệt trên mặt, hơn nữa trong mắt lại không che

giấu được sự mất mát, anh cảm thấy tim mình thật giống như bị kim đâm
mấy nhát, thì ra là cô vẫn không có quên được Bùi Lạp Minh.

“Thầy, chuyện này... em đi vệ sinh một chút.”

Bùi Lạp Minh cùng người phụ nữ đó đi ra khỏi cửa quán rượu, người phụ
nữ thùy mị kéo cánh tay của anh, “Anh đẹp trai, tiếp theo chúng ta nên đến
nhà anh hay đến nhà em đây?”

Một giây kế tiếp Bùi Lạp Minh đem người phụ nữ đó đẩy ra, trong mắt
trần đầy chán ghét, giống như là chỉ cần liếc nhìn nhiều một chút cũng sẽ
làm cho mắt mình bị ô nhiễm, “Mới vừa rồi chỉ là diễn kịch mà thôi, cô
không cần thiết phải làm thật như vậy!”

Nói xong anh liền lái xe rời đi, cứ như vậy ném người phụ nữ đó ở cửa
quán rượu, tức bực dậm chân.

Khi lái xe đi được hơn một trăm mét, anh càng nghĩ càng không yên
lòng, mình cứ như vậy mà đi, ngộ nhờ tên Cố Vĩ đó thừa dịp cô uống say,
đối với cô làm ra chuyện xấu xa gì thì làm thế nào?

Hơn nữa người phụ nữ này rất dễ dàng nhẹ dạ tin người khác, không may
sẽ bị Cố Vĩ lừa gạt mất.

Nghĩ đến, ngay lập tức anh liền đem xe thay đổi phương hướng, hướng
quán rượu đi tới.

Người phụ nữ này không thể để cho anh bớt lo lắng đi sao, anh thật hoài
nghĩ chả nhẽ kiếp trước anh thiếu nợ cô sao?

Nghĩ tới, Bùi Lạp Minh không khỏi tăng tốc độ xe...

Giao chìa khóa cho người trong coi ở bãi đỗ xe, Bùi Lạp Minh mặt âm
trầm hướng tới góc hai người đang ngồi đi tới, không đợi Hứa Mộ Nhan

phản ứng kịp, anh đã bắt lấy cánh tay của cô, đem cô lôi ra ngoài.

Hứa Mộ Nhan đột nhiên bị Bùi Lạp Minh dùng lực lớn kéo đi như vậy thiếu chút nữa đã bị ngã xuống sàn.

Một màn này thật giống như diễn cảnh cường đạo bắt cóc nữ thường dân.

“Anh đang làm gì vậy, mau buông tay tôi ra.” Hứa Mộ Nhan lão đảo đi theo anh đi về phía trước được mấy bước cũng không chịu đi về phía trước nữa, tay phải gắt gao nắm lấy một góc của quầy rượu, anh luôn bá đạo như vậy, nghĩ ra được gì là làm ngay, tuyệt không suy tính đến cảm giác của cô.

Bùi Lạp Minh thấy cô nhìn mình như vậy, lửa giận trong người trong nháy mắt càng bùng phát, cánh tay kéo tay cô cũng vô ý tăng thêm sức lực, “Có phải hay không cảm giác được mình có chút khả năng, có mấy phần thù mị là không chút kiêng kỵ ngã vào lòng người đàn ông khác? Cô cũng không có áng chừng phân sức lượng của mình sao?”

“Bùi Lạp Minh, anh nổi điên là cái gì?” Nghe được lời nói ác độc đả thương người của anh, Hứa Mộ Nhan hung hăng bỏ tay của anh ra.

Hai người lôi lôi kéo kéo, tức giận nói lớn, người trong quán rượu cũng rối rít nhìn về phía họ, thấy thế mặt của Hứa Mộ Nhan tức khắc liền có một mảnh hồng nhuận hiện lên trên mặt, hận không thể tìm một kẻ đất để chui xuống.

“Bùi Lạp Minh, anh mau buông tay Mộ Nhan, như vậy sẽ làm đau tay cô ấy.” Cố Vĩ rốt cuộc cũng không nhìn nổi, tiến lên ra mặt thay cho Hứa Mộ Nhan.

“Anh là cái thá gì, có tư cách gì trông nom chuyện của tôi? Chán sống rồi đúng không?” Bùi Lạp Minh nhìn sự quan tâm của Cố Vĩ dành cho Hứa Mộ Nhan, lửa nóng càng thêm tăng nhanh, hướng Cố Vĩ đánh tới tấp.

“Mộ Nhan phải... cô ấy là vợ của tôi, tôi không cho phép bất luận kẻ nào làm tổn thương cô ấy.” Cố Vĩ không hề yếu thế mắng lại.

Anh mới vừa rồi thiếu chút nữa đã nói ra quan hệ của hai người, cũng may là kịp thời nghĩ tới.

Lời nói của Cố Vĩ không thể nghi ngờ nữa là đã thêm dầu vào lửa, Bùi Lạp Minh nhất thời nổi trận lôi đình, “Willson, chỉ bằng anh mà cũng dám khiêu chiến với tôi, không nghĩ tới trước kia anh chỉ giả vờ ngây ngô, chớ có không biết tự lượng sức mình mà đòi ăn thịt thiên nga, đừng nói tôi không đề cập đến, lúc đó ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết.”

Hứa Mộ Nhan thấy hai người giống như đang giương cung bạt kiếm như vậy, kiểu như là muốn đánh nhau, vội vàng đi đến bên cạnh Cố Vĩ, “Thầy, chắc là anh ta đã uống nhiều rượu quá cho nên mới ở nơi này nói xằng nói bậy, thầy cũng đừng chấp nhặt với anh ta.”

Cố Vĩ thấy trong mắt Hứa Mộ Nhan lộ ra bất đắc dĩ cùng trên mặt hiện lên nhất mạt lo lắng cho mình, liền không nói chuyện nữa.

Bùi Lạp Minh nhìn cô chẳng những không hướng về phía mình, ngược lại hướng về phía Cố Vĩ, lý trí duy nhất trong mắt hầu như đã biến mất không còn, không để ý đến hình tượng mình đường đường là một tổng giám đốc, một quyền hướng về phía Cố Vĩ.

Anh không kịp chuẩn bị đã bị đánh một quyền, khoe miệng nhất thời trào ra máu tươi, khi Bùi Lạp Minh lần nữa huơ huơ ra quả đấm thì lúc này Cố Vĩ thật biết phối hợp vươn tay ra đỡ, không thể để cho Bùi Lạp Minh đánh tới.

Hứa Mộ Nhan kinh ngạc nhìn hai người đàn ông đang đánh nhau loạn thành một đoàn, còn lật tung bàn ghế, còn đưa tới không ít người xe náo nhiệt không muốn can ngăn, trong lòng gấp đến độ cũng không thể nào nghĩ ra được kế sách nào.

Giờ phút này đang đứng cạnh cô là một người khách không lo lắng cầm chai rượu uống, cô hạ quyết tâm, cô liền tiến lên trước đoạt lấy chai rượu của người nọ, sau đó hung hăng ném về phía dưới đất.

‘Phanh’

Tất cả mọi người đều đồng nhất giật mình, hai người đang đánh nhau trong nháy mắt cũng dừng lại động tác, quanh thân cô các khách đều rớt rít kêu to lên, không thể nghĩ ngờ là những người này nhất định phải làm cho bọn họ phân thắng thua....

Mắt thấy tình hình này chẳng những không có tốt lên mà còn ngược lại càng đốt càng cháy, Hứa Mộ Nhan là vừa nóng vừa giận.

Một mặt lo lắng cho Bùi Lạp Minh, một mặt lo lắng Cố Vĩ chỉ sợ sẽ không chịu nổi quả đấm của đối phương...

“Được được được, hai người các anh liền đánh đủ đi, dứt khoát đánh chết đối phương đi.” Hứa Mộ Nhan đột nhiên hét lớn một tiếng, rồi sau đó đẩy đám người đang đứng xem kia ra, hướng cửa quán rượu đi tới.

“Hứa Mộ Nhan, cô đứng lại đó cho tôi.” Sau lưng chợt vang lên một âm thanh gầm nhẹ, cô không chú ý tiếp tục đi về phía trước, nhưng lại bị Bùi Lạp Minh đuổi theo.

“Anh lôi kéo tôi làm cái gì chúng ta không có quan hệ gì cả, anh cần gì phải như vậy chứ?”

Lúc này lối đi bộ đột nhiên có một ánh đèn xe xông tới, tiếp theo đó là gương mặt điển trai vẫn như cũ xẹt qua, lòng của cô không khỏi run lên, suy nghĩ bị quấy rầy hỗn loạn vô cùng...

“Cô nói đi, Duẩn Kiệt có phải con trai của hai chúng ta?”

Nghe được lời anh nói, con người Hứa Mộ Nhan không khỏi co rụt lại, anh... chẳng lẽ anh đã... đã biết?

Chỉ là cái suy đoán này rất nhanh đã bị cô hủy bỏ, nếu như anh đã biết tự nhiên sẽ không cần đi hỏi cô nữa...

Rồi sau đó cô cố giả vờ trấn định ngẩng đầu lên, chống lại cặp mắt rất muốn được nghe đáp án của Bùi Lạp Minh, “Nó không phải con của anh.”

Tay nắm giữ trên bả vai cô không khỏi nắm thật chặt, rồi sau đó chợt cười lạnh, “Hứa Mộ Nhan, cô cho rằng tôi tin vào chuyện cô cùng Cố Vĩ kết hôn sao? An Thần đã đi điều tra, Cố Vĩ khi ở nước Pháp căn bản không có chú ý qua, đừng nói với tôi là hai người chưa kết hôn mà đã có con, hơn nữa con của cô họ Hứa chứ không phải họ Cố.”

“Anh... anh cứ nhiên dám lén lút điều tra chúng tôi?”

“Không thể được sao? Cô tốt nhất là nên thành thật trả lời tôi, tiểu tử kia có phải hay không là con của tôi?” Giọng nói của Bùi Lạp Minh như băng, chữ chữ đều bén nhọn, trong tròng mắt phát ra từng trận lạnh lẽo khiến cho cô không khỏi cảm thấy giật mình.

“Không phải, nó đích thực là con trai của tôi cùng Cố Vĩ, vì không muốn làm cho giới truyền thông lộ tin tức không tốt về Willson, cho nên tôi đã để họ của thằng bé là họ tôi, dù sao khi đó sự nghiệp của Cố Vĩ còn chưa có ổn định lại, hơn nữa... Hơn nữa hai chúng tôi vừa mới bàn bạc cách đây không lâu rồi, quyết định cuối năm nay sẽ kết hôn, thỏa thuận ly hôn chừng nào thì anh đưa cho tôi?”

Hứa Mộ Nhan sắc mặt bình tĩnh, trong giọng nói lộ ra sự kiên định, giống như lời cô nói ra toàn là sự thật....

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Anh Có Thể Cho Tôi Chút Mặt Mũi Được Hay Không?

“Thật sao? Tôi sẽ tra ra nó không phải là con trai tôi, chỉ là có một chút chuyện cô còn không biết đi, Hạ Tình đã nói ra toàn bộ sự việc, nói năm năm trước vào đêm tôi uống rượu say, người tôi đụng vào không phải cô ta mà là cô... cô định giải thích như thế nào? Còn có nếu để cho tôi tra ra được là cô đang nói dối tôi, đến lúc đó cũng đừng trách lòng tôi hung ác, chưa cho cô qua cơ hội để nói ra!” Âm thanh của anh vào thời khắc này có vẻ cực kỳ âm lãnh, chữ chữ như băng.

Anh... anh nói muốn đi thăm dò con trai của cô sao?

Không được!

Vô luận như thế nào cô đều không thể để cho Bùi gia cướp đi con trai của cô, Duẩn Kiệt là toàn bộ của cô, tuyệt đối không thể bị anh đoạt đi.

Giờ phút này Hứa Mộ Nhan cảm thấy thật luống cuống....

Cô nên làm cái gì?

Nên là cái gì?

Bùi Lạp Minh muốn từ trên mặt của cô tìm ra một chút dấu vết nói dối, nhưng anh đã phải thất vọng...

Cũng được, mặc kệ cô có nói hay không, anh đều sẽ biết được.

Dừng một chút, Bùi Lạp Minh như là nhớ ra cái gì đó nói tiếp “Còn có, bởi vì chiều hôm qua cô tự mình rời khỏi công ty, đã vi phạm nghiêm trọng quy định của công ty, biết không?”

“Hả?”

“Cô có biết là tự tiện thay đổi chi tiết các sản phẩm thiết kế của nhà thiết kế, cũng là không tuân theo quy định của công ty, cô không biết sao?”

“Tôi..tôi cũng chỉ là muốn khiến cho thiết kế đó ngày càng hoàn hảo hơn thôi.”

“Không cần giải thích, sai lầm rồi cũng chính là sai lầm rồi, bởi vì những sự thay đổi kia, hiệu quả cũng không tệ lắm, cho nên công ty quyết định áp dụng bộ trang phục mà cô sửa đổi, là trang phục chính trong bộ sưu tập, hơn nữa cô vẫn tiếp tục làm người mẫu cho công ty.” Bùi Lạp Minh công thức hóa nói.

“Có thật không? Anh không lừa tôi đấy chứ?” Một giây kế tiếp, hai mắt trong suốt của Hứa Mộ Nhan lẫn vào trong ánh trăng dâng lên nhất mạt ánh sáng lóa mắt, nhìn qua thật trong suốt.

“Được, mai đến công ty làm, chụp ảnh quảng cáo, nếu không cô liền chuẩn bị tốt tiền bồi thường vì đã vi phạm hợp đồng đi.” Nói xong, Bùi Lạp Minh buông lỏng ra hai vai của cô, xoay người rời đi....

Bùi Lạp Minh sau đó liền trở về biệt thự, bấm điện thoại gọi cho Lý Tuấn, “cái người này, trong hai ngày nữa phải nghĩ được biện pháp lấy được mẫu máu của Duẩn Kiệt cho tôi, tôi muốn xem rốt cuộc nó có phải là con trai của tôi hay không?”

“Cái... Cái gì? Chẳng lẽ là cậu hoài nghi..”

“Đừng nói nhảm, cậu mau mau hoàn thành việc tôi giao cho đi.”

“Được, được, tôi biết rồi.”

Khép lại điện thoại, Bùi Lạp Minh đốt một điếu thuốc, khói mù mịt người trước mặt anh dần hiện lên hình ảnh của Duẩn Kiệt, anh cảm giác đứa bé kia tám phần chính là con trai của anh.

Chỉ là dưới mắt còn thiếu chứng cứ chứng thực suy đoán của anh mà thôi.

Nhưng nếu như kết quả xét nghiệm ADN chứng thực Duẩn Kiệt không phải là con trai của anh, vậy thì anh sẽ làm như thế nào đây?

Rồi sau đó ánh mắt anh lơ đãng nhìn đến đơn ly hôn trên mặt bàn, hai mắt thâm thúy lặn vào ánh trắng lóa ra nhất mạt lạnh lẽo...

Giờ phút này, Bùi Lạp Minh chỉ mong suy đoán của mình sẽ không có sai sót....

“Cộc cộc cộc” lúc này ngoài cửa truyền đến một âm thanh tiếng gõ cửa làm cắt đứt suy nghĩ của anh.

“Vào đi.”

“Lạp Minh, canh giải rượu đây là em đặc biệt chuẩn bị cho anh, về sau buổi tối anh cũng đừng uống nhiều rượu như vậy, đối với thân thể thật không tốt.” Hoắc Noãn mặt đầy quan tâm đi về phía anh.

“Được, trẻ như thế này làm sao em còn chưa ngủ?”

“Em nhớ vòng tay của anh, gần đây em luôn mơ thấy ác mộng, mơ thấy anh không cần em nữa.” Hoắc Noãn chuyển âm thanh vui mừng thành âm thanh trầm trầm bên trong bao hàm nỗi cô đơn, một đôi mắt thủy chung luôn nhìn anh.

“Không biết...anh... chờ anh điều tra xong chuyện của mình, chúng ta... chúng ta liền kết hôn.”

“Mộ Nhan, cô đã thay trang phục xong chưa?” Bên ngoài phòng thay quần áo, giọng nói đầy khẩn trương của Phương quản lý vang lên.

Hi vọng ông trời phù hộ, lần này ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì, hi vọng mọi chuyện sẽ thuận lợi, nhưng mà ông lại bị Bùi Lạp Minh kiên quyết kéo tới, Phương quản lý âm thầm cầu nguyện.

“Quản lý, tôi lập tức ra liền.”

Nhìn người trong gương gần như là hoàn mỹ, hai mắt Hứa Mộ Nhan tràn đầy ánh sáng hy vọng.

Hứa Mộ Nhan, người có thể là được, cố gắng lên!

Sau đó cô cố gắng hít khí, vận mở cánh cửa.

“Woa, cái bộ đồ này thật sự mà vì cô mà sinh ra.” Phương quản lý há to mồm, kinh ngạc nhìn Hứa Mộ Nhan mặc một bộ đầm hoàn toàn đều là màu xanh dương, hết lòng tán thưởng.

Không hổ là ông cùng Bùi Lạp Minh nhìn trúng người mới, ông có dự cảm, Hứa Mộ Nhan rất nhanh sẽ trở thành thần tượng trong giới trang phục học sinh mới.

“Thật sự là vẫn khỏe sao?” Mặc dù biết trước nhưng vẫn cảm thấy kinh ngạc, nhưng lời này nói với Hứa Mộ Nhan cũng chỉ là cảm giác của ông mà thôi.

“Rất đẹp, tựa như một... một thiên sứ từ trên trời giáng xuống.” Lúc này cửa chậm rãi được đẩy ra, một người chậm rãi đi tới, ánh mắt nhu hòa lộ ra lưu quang hoa mỹ.

“Thầy, thầy... làm sao thầy lại ở nơi này?” Sững sốt một hồi, Hứa Mộ Nhan mới khó khăn khắc ra đầy đủ từ ngữ.

“Tôi tới nhìn học trò, thật bất ngờ nhỉ, như thế nào, bây giờ không phải nên cảm thấy là hiện thực cách mơ ước không còn xa, rất vui vẻ sao?” Cố Vĩ mặt tràn đầy vẻ dịu dàng đưa tay vuốt ve tóc của cô...

“Dạ, em sẽ không để cho thầy thất vọng.” Giờ phút này Cố Vĩ thật giống như chàng kị sĩ đứng ngoài cửa sổ thủy tinh, có kị sĩ ở bên cạnh cô, cô còn có cái gì phải sợ nữa chứ?

Ngay sau đó gương mặt Hứa Mộ Nhan dính vào vài tia sáng, nụ cười ngượng ngùng càng làm tăng thêm mấy phần dịu dàng.

“Nhanh đi trang điểm đi, nếu không sẽ làm trễ nãi thời gian của mọi người, ảnh hưởng không tốt đến tiến độ.” Trong thời khắc cô đang đắm chìm trong kích động cùng vui sướng kia, trong không gian nhanh chóng tràn ngập giọng nói lạnh lẽo của Bùi Lạp Minh.

“Dạ, được.”

Thật là một kẻ ác ma chuyên dội nước lạnh vào người khác.

Hứa Mộ Nhan nói thầm, nhưng tốc độ lại tuyệt không dám chậm trễ, bước nhanh đi tới trước gương trang điểm, để thợ trang điểm làm việc.

Khi ánh đèn mãnh liệt dội thẳng vào mặt Hứa Mộ Nhan thì cô cô có cảm giác muốn hôn mê, thân thể cứng ngắc không biết nên di chuyển như thế nào.

“Mau thả lỏng, thả lỏng, không cần nhìn ống kính, tùy ý nghĩ ra dáng đúng là được...” Tâm tình của cô khẩn trương liền nghiêm trọng lây đến nhiếp ảnh gia, khiến cho họ nhìn đến màn hình máy tính nhăn mày vài cái.

“Được.” Hứa Mộ Nhan gật đầu một cái, cố vịn lại dáng người nhưng mà hơi sức lại không có, mà trước kia thông qua Fashion Magazine cô cũng đã học được cách tạo dáng, nhưng trong nháy mắt trong đầu cô đều trống không.

“Không được không được, động tác của cô thật cứng nhắc, cô phải đi theo nhịp độ của âm nhạc, hãy tưởng tượng một chút cô bây giờ đang là một công chúa Tinh Linh xinh đẹp trong rừng rậm.” Nhiếp ảnh gia than thở chỉ huy.

Mặc dù anh cảm thấy Hứa Mộ Nhan rất phù hợp là người mẫu cho bộ thiết kế lần này, cũng không hiểu tại sao khi cô đứng ở trước màn ảnh lại luôn chỉ biết trưng ra bộ thiết kế, mà lại không biết cách nào biểu diễn ra vẻ đẹp nguyên thủy nhất của bộ trang phục.

“Nếu không cô nghỉ ngơi một hồi đi, tôi xem cô còn quá khẩn trương, khiến cho nhiếp ảnh gia cũng bị khẩn trương theo.” Phương quản lý vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói.

Nếu như sớm biết gương mặt của Hứa Mộ Nhana sẽ cứng nhắc, mất tự nhiên như vậy thì ông cũng đã không nhanh như vậy an bài cô vào trong phòng chụp ảnh, sớm biết đã nói trước cho cô diễn thử vài lần, có lẽ biểu hiện sẽ không mất thể diện như vậy, nghĩ đến, mồ hôi trên trán Phương quản lý càng nhiều, lần này là do ông thiếu suy nghĩ.

“Tôi xem là lần đầu tiên nên khó tránh khỏi có sai lầm, hay mọi người cứ nghỉ ngơi trước, chờ cho cảm giác khẩn trương mất đi, lần nữa vào phòng sẽ thuận lợi thôi.” Nhìn thân thể của Hứa Mộ Nhan bắt đầu phát run dưới ánh đèn, Cố Vĩ đi đến bên cạnh Bùi Lạp Minh khuyên nhủ.

Bùi Lạp minh nhìn cô một chút, chân mày nhẹ giật giật, xoay người hướng đến phía Phương quản lý đang không ngừng thở gấp, lạnh giọng

phân phó, “Thông báo cho mọi người nghỉ ngơi mười phút, rồi sẽ tiếp tục, hôm nay nhất định phải hoàn thành xong công việc chụp ảnh.

“Được, được, Bùi tổng.” Phương quản lý vội vàng gật đầu.

Nhìn Hứa Mộ Nhan đang cúi đầu dưới ánh đèn, trong lòng Cố Vĩ loạn thành một đoàn, anh vội vàng đến bên cạnh cô kích lệ, “Mộ Nhan, chớ khẩn trương, chớ khẩn trương, thả lỏng, tựa như lần trước biểu diễn trang phục vậy, em chỉ cần nghĩ tới nơi này chỉ có một mình thầy nhìn em là tốt rồi.”

Hứa Mộ Nhan khẽ nâng đầu lên, đôi lông mày xinh đẹp nhú ở cùng một chỗ, “Thầy, có phải vừa nãy em biểu hiện rất tệ phải không?”

“Dĩ nhiên không phải, làm lần thứ nhất, em biểu hiện rất khá.” Cố Vĩ vội vàng an ủi.

Cố Vĩ thủy trung là một chàng kỹ sĩ dịu dàng nhất, thà phải nói dối cũng không muốn để cho cô bị đau lòng, ảnh hưởng tâm tình cũng cảm xúc.

“Em biết rõ là thầy đang an ủi em, cho nên mới cố ý nói như vậy.”

“Em nghĩ hơi nhiều rồi, em là học trò....”

Không đợi cho Cố Vĩ nói xong, lời nói lạnh lùng của Bùi Lạp Minh không chút lưu tình nói vào, “Coi như cô tự hiểu chính mình đi, tôi chưa bao giờ gặp một người mẫu mà có biểu hiện bất ổn như cô, nếu như cô không có cách nào vượt qua được sự sợ hãi cùng khẩn trương, tôi xem cô ngay cả bình hoa cũng không là được, vật trang trí cũng không bằng.”

“Bùi Lạp Minh, anh...” Hứa Mộ Nhan trợn to hai mắt lên nhìn chằm chằm Bùi Lạp Minh, cô vốn đang rất hồi hộp, anh không an ủi thì thôi đi, lại còn nói mát như thêm dầu vào lửa, giờ phút này mọi tức giận trong ngực

cô đang từ từ ứa lên trên, cô thật muốn cho Bùi Lạp Minh một bạt tai, muốn hỏi anh vì sao khi nói chuyện lại luôn không để cho người ta một lối thoát?

Nhưng lời nói cấm ở cổ họng lại làm như thế nào cũng không thể nào nói ra được, bởi vì anh chỉ trích, mỗi câu mỗi lời đều vừa vắn núi lấy cái đuôi của cô, đánh trúng xương sườn mềm của cô.

“Mộ Nhan, em có nghĩ muốn ăn một chút đồ ngọt hay không? Có lẽ có thể hóa giải một phần nào đó khẩn trương của em.” Vì để tránh cho trường hợp cô ngày càng bốc hỏa, Cố Vĩ liền lên tiếng nói sang chuyện khác.

Nhưng anh không ngờ lời nói của Bùi Lạp Minh làm cho cô hết lúng túng cùng khẩn trương, mà thay vào đó là trầm mặc, giống như cây khô giữa mùa thu, hoặc như là gió rét giữa mùa đông.

“Mộ Nhan, có cần phải ra ngoài mua chút đồ ngọt không? Nghe nói đồ ngọt có thể cải thiện tâm tình rất tốt.” Âm thanh dịu dàng của Cố Vĩ lần nữa lại vang lên, nhưng giọng điệu của Cố Vĩ không thể ngờ là đã đốt lên ngọn lửa ghen tuông trong lòng Bùi Lạp Minh, anh không cho phép người phụ nữ của mình cần người đàn ông khác đến lấy lòng.

Không hiểu Cố Vĩ đang tính toán cái gì?

Nhưng giờ phút này anh lại hoàn toàn để ý đến trong mắt Bùi Lạp Minh toàn là ánh sáng bất mãn, âm thanh trầm nhẹ vẫn thật dễ nghe, đủ để xua tan mọi lửa giận của cô, rồi sau đó cô hướng mắt về phía Cố Vĩ lộ ra một nụ cười yếu ớt, “Được, thầy chúng ta đi thôi.”

“Không được đi, cô ấy bây giờ còn đang chụp hình, cần giữ đúng tiêu chuẩn hình thể, tránh ảnh hưởng đến hiệu quả của trang phục.” Bùi Lạp Minh lập tức lên tiếng ngăn cản.

Giờ phút này Bùi Lạp Minh rõ ràng là đang cùng với cô đối nghịch.

Một chút xíu đồ ngọt mà thôi, cũng không phải là ăn một đồng lớn đồ ăn vặt, có thể ảnh hưởng gì tới hình thể chứ?

Hứa Mộ Nhan dùng sức cọ xát hai hàm răng, bày tỏ sự kháng nghị, nhưng sự bất mãn của cô giờ phút này lại làm cho tâm tình của Bùi Lạp Minh thật tốt.

“Tôi chính là muốn đi.”

“Tôi nói không được là không được.” Bùi Lạp Minh cứng rắn cự tuyệt.

Cố Vĩ thật không ngờ hành động khuyến giải của mình không những không thành công mà còn ngược lại biến khéo thành vụng, vô lực đối mặt với lửa giận của Bùi Lạp Minh, Cố Vĩ vội vàng kéo lại tý tính, che giấu trước mặt Hứa Mộ Nhan, “Mộ Nhan, đã như vậy, thầy xem vẫn là được rồi, em trước tiên uống nước, tiếp tục chụp ảnh, đến khi hoàn thành xong công việc tôi sẽ dẫn em đi ăn Haagen-Dazs!

Haagen-Dazs?

Đây là loại kem mà thời điểm khi cô ở Pháp mỗi khi tâm tình không tốt, Cố Vĩ sẽ dẫn cô đi ăn, không ngờ anh còn nhớ rõ như vậy...

Chỉ là giờ phút này vô luận đồ ngọt trước mắt nhiều đến cỡ nào cũng không thể thay đổi sự vật, đều không thể áp chế khuôn mặt đáng đánh của Bùi Lạp Minh ở trước mắt.

Đường tưởng rằng chỉ cần bày ra bộ mặt lạnh như băng ngàn năm, cô sẽ sợ anh, đừng mơ tưởng.

Mà dưới mắt anh thấy hai người Cố Vĩ cùng Hứa Mộ Nhan đối đáp vui vẻ như vậy, một đốm lửa trước thiêu cháy hai mắt của anh.

Hứa Mộ Nhan ngẩng đầu lên, cắn răng nhìn vào đôi mắt kia, “Tôi hiện tại muốn ăn kem, anh không phải không cho thầy tôi đi cùng sao, tôi liền tự mình đi mua.”

“Cô chắc chắn chứ? Không hối hận?” Bùi Lạp Minh bình tĩnh hỏi ngược lại.

“Tôi...”

Không biết sao, khi nghe thấy âm thanh của anh thật bình tĩnh, Hứa Mộ Nhan không khỏi hoảng hốt, mới vừa rồi nói không sợ sao? Nhưng vì sao giờ phút này cô lại cảm thấy hai vai mình như là đang khẽ run.

Hứa Mộ Nhan, tự cho mình chút tiền đồ đi được không.

Không cần sợ Bùi Lạp Minh.

Cô cắn chặt môi dưới, đưa mắt nhìn con người đáng sợ của anh, dời về phía sống mũi, “Tôi xác định, không hối hận, tôi sẽ đi ngay bây giờ!”

Ha ha, lời nói của tiên nhân thật có đạo lý, nhìn con người Bùi Lạp Minh thật giống như một ác ma, nhưng cô giống như thật sự không có sợ anh như vậy.

Ít nhất thì hai vai hiện giờ cũng không còn phát run.

“Rất tốt, vậy tôi liền thỏa mãn cô.”

Sau một phút, Bùi Lạp Minh dùng một ngón tay, nâng lên gương mặt đang đặc trí của Hứa Mộ Nhan, một nụ cười không biết là có ý nghĩa gì trượt ra khỏi miệng của anh, “Phượng quản lý, đi đến cửa hàng kem đối diện mua cho cô ấy hai mươi cốc Haagen-Dazs, nếu như cô ấy đã muốn ăn thì để cho cô ấy ăn đủ đi, tôi mời khách.”

“VẬY... cái đó Bùi tổng, không cần như vậy đi, ăn hai mươi cốc kem sẽ đau bụng, còn chụp ảnh như thế nào nữa?”

Bùi Lạp Minh không phải đang nói rõ là đang khi dễ cô sao?

“Phương quản lý, chẳng lẽ muốn tôi đưa tiền trước, ông mới đi sao? Không đi nữa, tôi cũng sẽ tặng ông hai mươi ly kem loại này.” Nụ cười bên môi Bùi Lạp Minh dâng lên ngày càng cao.

“Ai nha, Bùi tổng, ngài xem mười phút nghỉ ngơi cũng đã hết, cần tiếp tục chụp hình rồi.” Mắt thấy chiến tranh hết sức căng thẳng, Phương quản lý tùy cơ ứng biến liền vội vàng tiến lên điều chỉnh tình hình.

“Kéo dài thêm hai mươi phút nghỉ ngơi nữa, đợi cho đến khi Mộ Nhan ăn xong kem sẽ tiếp tục chụp hình.” Nụ cười của Bùi Lạp Minh ngày càng sâu hơn, nhưng tất cả mọi người xung quanh lại cảm thấy rợn hết cả tóc gáy.

“Nhưng...nhưng tôi sợ trì hoãn quá lâu, hình ảnh cùng quá trình tiến độ sẽ không có cách nào hoàn thành được đúng như hạn ban đầu.” Phương quản lý thừa dịp nói, thôi, chết thì chết đi, cũng không thể tiếp tục trơ mắt nhìn Bùi Lạp Minh khi dễ Hứa Mộ Nhan được.

“Phương quản lý, lời của tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Nếu như ban ngày không chụp xong thì buổi tối lại chụp, nếu như buổi tối chụp không xong liền chụp suốt đêm, đến lúc đó tôi sẽ lén lút đem tiền túi của mình bù vào trả gấp đôi tiền lương cho mọi người, cho đến khi chụp tốt rồi sẽ dừng lại.”

Dừng một chút, nụ cười như hàn băng khóa thật chặt lại khuôn mặt của Hứa Mộ Nhan, “Chỉ là cô phải nhớ, công sức mọi người bỏ ra ở đây tất cả đều vì tại cô mà hỏng hết, bởi vì cô so với khúc gỗ còn thấy cứng ngắc hơn nhiều.”

“Anh...”

Bùi Lạp Minh thật quá đáng, nhưng tất cả những lời anh nói đều là sự thật, cho nên Hứa Mộ Nhan hoàn toàn bó tay hết cách đối với anh.

“Bộ trang phục này ở trên người cô thật sự là lãng phí.” Câu nói của anh vang lên từng từ từng chữ đều có lực, không chút lưu tình mà bắn về chỗ sâu nhất trong lòng cô.

Bộ trang phục này chính là do tự tay cô sửa đổi cùng cắt may, trên thế giới hẳn không có một ai là hiểu rõ hơn cô về linh hồn của bộ trang phục này, nhưng khi đứng ở trước ống kính, cô lại không thể bắt được linh hồn của bộ trang phục, cô nên làm như thế nào bây giờ?

Cô cũng rất muốn cười tự nhiên, nhưng dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên cô làm người mẫu ảnh, cô nhất thời không thể thích ứng cũng không thể cho là chuyện bình thường sao? Có lẽ cô không nên bước vào trong giới này, cô chỉ cần luyện tập thật tốt tay nghề thiết kế là được rồi.

Tựa như lời Bùi Lạp Minh đã nói rõ, cô không xứng mặc bộ thiết kế này.

Nhưng chẳng lẽ lần này cô thật sự muốn bỏ lỡ cơ hội tốt hiếm có này sao?

Không được, cô không cam lòng!

Nghĩ đến đây, hai mắt trong suốt của Hứa Mộ Nhan liền hiện lên một tầng hơi nước thật mỏng, nhưng cô tuyệt đối sẽ không để nó tràn mi.

“Mộ Nhan, em đừng để những lời nói của anh ta ở trong lòng, chỉ cần thật cố gắng là tốt nhất rồi, thầy sẽ là hậu thuẫn cho em.” Cố Vĩ ngẩng đầu lên, nụ cười ấm áp trên khuôn mặt cũng ngay tại trên mặt của anh mà tan biến.

Vốn là cô tuyệt không làm cho nước mắt của mình chảy xuống, nhưng không biết vì sao khi nghe được lời động viên thân thiết của Cố Vĩ cô cũng

không thể nào kìm lại được nước mắt...

“Chớ khổ sở, em cứ coi như ở trong này chỉ có một mình thầy là tốt rồi.”

Thấy cô đau lòng, tim của anh cũng co quắp, cô chính là người phụ nữ thứ hai mà anh muốn bảo vệ, anh chỉ muốn đem nụ cười của cô nhẹ nhàng nâng ở trong lòng bàn tay.

Nhưng Bùi Lạp Minh cứ nhiên làm cho cô phải khóc thút thít, để cho nước mắt của cô không có cách nào khống chế được mà rơi xuống.

Lửa giận trong lòng theo nước mắt của Hứa Mộ Nhan càng rơi xuống càng nhiều thì cũng càng tăng thêm bấy nhiêu.

“Ai u, tiểu cô Nãi Nãi của tôi ơi, cô đừng khóc, lớp trang điểm cũng bị nước mắt làm cho lấm lem hết rồi, còn chụp ảnh như thế nào được nữa?” Phương quản lý vội vàng rút khăn giấy ra đưa cho cô.

“Không cho cô ấy giấy, để cho cô ấy khóc, khóc đủ đi.” Sau một giây Bùi Lạp Minh không chút lưu tình lấy đi khăn giấy ở trên tay của Phương quản lý.

Đây đúng là cũng quá mức đi.

Mặc dù cô biết mình không có cách nào để có thể tự nhiên trước ống kính, như vậy cô rất mất thể diện, mặc dù cô mãnh liệt đòi ăn kem là cố tình gây sự, nhưng... nhưng anh cũng không thể ngay cả tờ giấy vệ sinh để lau nước mắt anh cũng không cho cô đi.

Quả nhiên là anh vẫn như cũ không có thay đổi, thật là một người không kém gì tên khốn kiếp.

Nghĩ tới đây, hơi thở bình thường của cô thời khắc này lại lập tức dâng lên cao, tim đập phồng, nước mắt Hứa Mộ Nhan lại rơi xuống ngày càng

mãnh liệt.

Thừa dịp cô còn đắm chìm trong uất ức kia, Bùi Lạp Minh không để ý mọi người ngăn cản, lôi tay cô đưa vào trong chỗ hiện trường chụp ảnh, rồi sau đó Bùi Lạp Minh xoay người hướng nhiếp ảnh gia gào thét, “Máy chụp hình, tất cả mọi người chuẩn bị bắt đầu chụp ảnh.”

“Cái.. cái gì?” Không chỉ có nhiếp ảnh gia ngây ngẩn cả người, tất cả mọi người ở chỗ này đều ngây dại.

“Sau đó cố gắng bắt được nét mặt của người mẫu ở thời khắc quay mặt lại, chụp nhiều bức một chút, nhớ không thể ngừng.” Bùi Lạp Minh không để ý đến mọi người xung quanh đang tỏ ra cảm xúc tức giận, cứng rắn ra lệnh.

“Phải.. là Bùi tổng.” Nhiều người đáng thương thật, mọi người trong phòng chụp ảnh đều đang khóc thầm trước mặt ác ma.

Nhiếp ảnh gia trong lòng tràn ngập sự lạnh lẽo, nhưng mà Bùi Lạp Minh lại là người có địa vị cao hơn, anh lại không thể không nắm thật chặt máy ảnh ở trong tay.

“Hứa Mộ Nhan, cô không thể cho tôi một chút tiền đồ được hay sao?” Bùi Lạp Minh vừa nói vừa cầm lên mặt nạ đầu heo màu hồng ở trên bàn, sau đó hướng cô hét lớn.

“Dĩ nhiên không...” Cô quật cường quay đầu lại, không ngờ một khắc kia Bùi Lạp Minh xuất hiện trước mắt cô lại là bộ dáng đầu heo.

“Hi hi.” Tổng giám đốc lạnh lùng trong nháy mắt lại biến thành đầu heo.

Hứa Mộ Nhan nhin không được cười rộ lên.

Một giây kia, tất cả máy chụp hình, đèn flash trong nháy mắt liền vây quanh cô, thiên sứ tinh khiến cứ như vậy mà ra đời....

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Bùi Lạp Minh, Tôi Cần Sự Hỗ Trợ Của Anh

Một cô gái mặc trên người bộ váy xanh dương nhạt, ngồi ở một góc không thể nhìn thấy được bầu trời mà khóc thút thít, nước mắt rơi cùng bóng lưng bi thương làm cho lòng người thêm u sầu.

Vừa lúc đó, một tiếng kêu không biết vang lên như thế nào ở phía xa, cô gái tràn đầy mừng rỡ cùng mong đợi quay đầu lại, sau đó như hoa lê đắm nước nín khóc mà nở nụ cười.

Hình ảnh đó trong nháy mắt được định dạng, phía dưới màn hình là những hình ảnh với nhiều tư thế ưu nhã.

Cô gái này đang tìm hoàng tử, bộ trang phục này chính là đang tìm người mẫu.

Vô luận là nam hay nữ khi đối diện với những tấm hình quảng cáo tình khiết kia, cũng không khỏi dừng lại bước chân của mình, ngắm nhìn cho đến khi khuôn mặt như thiên sứ trong màn hình biến mất.

Giáp mặt với gương mặt long lanh như thủy tinh của Hứa Mộ Nhan trên màn hình quảng cáo kia, tất cả nữ sinh đều không khỏi ảo tưởng mình chính là công chúa đang tìm kiếm hoàng tử, chính là chờ đợi bộ quần áo mà người mẫu đang mặc.

Hình ảnh kia rất duy mỹ, đẹp để cho người ta vui tai vui mắt....

“Cô gái này đang tìm hoàng tử, bộ trang phục này chính là đang tìm người mẫu.” Chợt một âm thanh ca ngợi vang lên đằng sau lưng Hứa Mộ Nhan.

Cô không khỏi cả kinh, bỗng nhiên quay đầu lại, rồi sau đó một đôi mắt cười xuất hiện, “Thầy, người không cảm thấy..... mấy từ này có chút ghê tởm sao?”

Không ngờ những lời nói ghê tởm đó được tung ra trong hoàn cảnh này cũng sẽ được nhiều người hoan nghênh.

Nghĩ đến ngày đó bị Bùi Lạp Minh mắng khóc trước mặt người khác, còn bị anh lợi dụng nước mắt phản hận đi chụp ảnh quảng cáo, trong lòng cô liền có chút giận.

Rõ ràng lúc ấy cô liền ôm ánh mắt quật cường quay đầu lại, thế nào trong mắt người khác lại chính là mừng rỡ cùng mong đợi.

Rõ ràng lúc đó cô đang cười nhạo Bùi Lạp Minh ngu đần, thế nào đến trong mắt người khác lại là thâm tình cùng vui sướng?

Đen biến thành trắng, trắng biến thành đen...

Một phút kia cô chợt phát hiện ra là cái thế giới này rất khủng cuồng, Bùi Lạp Minh lại càng điên cuồng hơn...

Chỉ là nói như thế nào cũng chỉ muốn cảm tạ anh, nếu như không phải là anh là người có địa vị cao nhân nhượng trước người có địa vị thấp như cô thì cô làm sao có thể thuận tiện hoàn thành xong buổi chụp ảnh này.

Không ngờ ác ma kia vào thời điểm mấu chốt cũng có một mặt sẵn sàng như vậy..

“Đúng rồi, Mộ Nhan, Bùi Lạp Minh nhờ thầy thuận tiện nhắc nhở em, đừng quên mấy ngày nữa còn có quảng cáo muốn chụp.”

Đắm chìm trong những suy nghĩ ảo tưởng ngọt ngào, đột nhiên bị những lời nói của anh làm cho trở lại.

Trên trán cô mảnh liệt hiện lên ba vạch đen.

Lần này như nào lại muốn chụp tiếp?

Lần này Bùi Lạp Minh lại muốn làm cái gì?

Chẳng nhẽ chờ đợi để cô biết là anh đang trêu ghẹo mình?

Nổi giận nha, nghĩ tới động vật máu lạnh Bùi Lạp Minh là giận dữ trong bụng của cô lại nổi lên, hoàn toàn là ‘Dã lửa đốt bất tán, gió xuân thổi vụn vật hồi sinh’.

Thời điểm ngày thứ bảy, Hứa Mộ Nhan vốn định tựa như mọi ngày ở trong nhà, cũng không muốn rời đi, bởi vì cô không có chỗ để đi, đợi cô vừa mới mở TV lên thì Cố Vĩ lại gọi điện thoại hẹn cô đến vườn bách thú, nói là muốn đi theo sinh vật tự nhiên tiếp xúc thân mật, thật tốt nung đúc tình cảm, để đến lần chụp ảnh quảng cáo lần sau cũng không cần phải khẩn trương nữa....

Dù sao cũng rảnh rồi không có việc gì làm, hai người liền hẹn gặp nhau ở cổng vườn bách thú, vừa đúng lúc Duẩn Kiệt đã rất lâu không có ra ngoài chơi đùa rồi.

Bên cạnh bờ có chừng mười mấy con rắn đáng vóc to lớn đang lười biếng nằm ngủ hay đang trườn trên mặt đất, Hứa Mộ Nhan không khỏi rung mình một cái, “Thầy, em ghét nhất là con gì cả người bóng nhẫy, mỗi lần thấy cũng thật hận không thể bắt nó về lột da, dùng bàn là ủi ủi thật phẳng, thầy nói xem có phải là em đang giãy đặc sợ hãi chúng hay không?”

“Em không cảm thấy chúng nó rất giống Bùi Lạp Minh sao?”

Nghe được lời nói sinh động của Cố Vĩ, Hứa Mộ Nhan xì cười ra tiếng.

“Mẹ, Bùi Lạp Minh là người nào?”

“Tiểu Kiệt, Bùi Lạp Minh chính là tên của lão đại rắn ở trong bầy rắn này đấy.” Cố Vĩ ôm lấy Duẩn Kiệt trả lời.

“À? Vậy có phải nó rất lợi hại không, con thật muốn xem một chút bộ dạng của lão đại rắn như thế nào nha.”

“Ngày, hôm nào chú Cố sẽ dẫn con đi nhìn.”

“Dạ được”

“Tiểu Kiệt, mẹ khuyên con tốt nhất không nên nhìn lão đại rắn, nếu không sẽ là cơn ác mộng đấy!”

“Ha ha...”

“... ..”

Rồi sau đó Hứa Mộ Nhan vểnh mặt lên cười. lại nhìn lại đám rắn kia, bọn nó quả thật cùng với dáng dấp của Bùi Lạp Minh thật không khác biệt, một dạng để cho cô chán ghét như vậy....

“Một ngày nào đó ta chắc chắn sẽ lột da của chúng mày” Lời nói này không biết là chỉ nói cho bọn rắn nghe hay còn có thâm ý khác....

“Chẳng qua thầy vẫn cảm thấy.... nếu so Bùi Lạp Minh với chúng thì bộ dạng vẫn tốt hơn...” Cố Vĩ phản bác.

“Ai nói, rõ ràng là đều cùng một dạng phát triển, đây chính là khu tụ tập nhiều loại động vật xấu nhất, mỗi điều là anh ta, được, thầy con sẽ chỉ cho

người thấy, đó chính là Bùi Lạp Minh thứ nhất, kia là Bùi Lạp Minh thứ hai, đây là số ba, phía sau còn có số bảy, số tám....”

Nghe vậy Cố Vĩ rùng mình một cái, vẻ mặt khó có thể tin được, “Vài chục con vật xấu xí đang trườn ở phía trước kia chính là Bùi Lạp Minh, trời ạ, thầy về sau không muốn gặp lại anh ta, chúng ta hay là đi tham quan khu khác thôi.”

Thấy cô vẫn còn đắm chìm trong việc đếm rắn, một tay Cố Vĩ kéo cô qua, “Em đã thấy trên tường rất nhiều quảng cáo chứ? Có thể hay không dừng đứng giống tượng cá Repeater chứ, thầy cùng em tới vườn thú đi dạo là để giải sầu, không phải là tới xem em suy nghĩ lung tung.”

“Thầy.... sẽ không tưởng tượng anh ta như vậy chứ?”

“Ai biết được, xấu xí như rắn, thầy không muốn như vậy.”

Dọc theo đường đi Hứa Mộ Nhan nhàm chán nhét Popcom vào trong miệng, ở trong vườn bách thú mò mẫm đi dạo.

Thời điểm hai người đi tới khu dành cho tinh tinh, Hứa Mộ Nhan dừng bước chân, nắm lên một thanh Popcom nhìn những con tinh tinh đang nhìn thanh Popcom trên tay mình, cô mở miệng cười yếu ớt, “Tinh tinh Bùi Lạp Minh có muốn hay không ăn Popcom, nếu như muốn thì trước hết hãy đập đầu trước cô đây, đập đầu đến khi nào ta hài lòng mới thôi!”

Lần này Cố Vĩ hoàn toàn bị cô đánh bại, con người chột lóe, chột hướng đằng sau cô hét lớn, “Bùi Lạp Minh, chúng tôi ở đây này.”

Nghe vậy, trong lòng Hứa Mộ Nhan không khỏi run lên, theo bản năng quay đầu nhìn lại phía sau, kết quả là một cái bóng cũng không có, liền nhìn lại Cố Vĩ đang đứng cười đến gập người lại, anh thế nhưng cũng dám trêu đùa cô?

“Thầy, người lừa em có đúng hay không?”

Cô dừng một chút rồi nói tiếp, “Thầy biết không, năm năm qua em vẫn luôn vui đầu vào học để quên đi anh ta, nhưng....”

Nhưng là, tình yêu này thật giống như là nói quên mà không thể quên....

Nhìn mặt cô chợt nghiêm nghị, Cố Vĩ biết cô còn chưa thể nào buông xuống được đoạn quá khứ kia, nhưng anh sẽ dùng toàn bộ thời gian sau này để làm cho cô có thể quên đi đoạn quá khứ kia.....

Cố Vĩ không khỏi vươn tay, trên mặt hiện lên nụ cười, gia tay lau lau đi vết bẩn trên tóc cô, đáy mắt thoáng qua một tia phức tạp....

Sau một phút, Hứa Mộ Nhan chợt ngẩng đầu lên, rồi sau đó đem phần Popcom còn dư lại đưa đến chỗ bày tinh tinh đang nhìn chăm chăm đó, “Bùi Lạp Minh, bản tiểu thư là người cao cao tại thượng, người nhìn lên sẽ không dậy nổi đâu.”

“Mẹ, chúng ta đi nhìn hươu cao cổ đi, con nghĩ sau này con cùng với hươu cao cổ sẽ có cùng một chiều cao giống nhau.”

Duẩn Kiệt dí dỏm kéo cánh tay Hứa Mộ Nhan làm nũng nói.....

Cố Vĩ cùng Hứa Mộ Nhan liếc mắt nhìn nhau, không hện mà cùng nở nụ cười...

“Đúng rồi mẹ, chiều hôm qua khi con đi học thêm tại nhà lão sư, đã có một vị thúc thúc quái dị đưa con đến bệnh viện, rút ra một chút máu của con, thật là đau!”

“Chúc mừng chúc mừng, thiết kế lần này đã khiến cho số lượng trang phục được tiêu thụ so với năm ngoái tăng 7% rồi, thật là đáng mừng.”

Phường quản lý ở trước mặt Bùi Lạp Minh tươi cười nói, tiện thể cho Hứa Mộ Nhan

thêm chút mặt mũi.

“Đúng vậy, đúng vậy, toàn bộ đều nhờ có ý tưởng và người mẫu tốt.”
Quản lý tiêu thụ đứng một bên không biết nội tình vội vàng nói chen vào.

“Cũng chớ nói.” Bùi Lạp Minh nhìn Hứa Mộ Nhan cũng không cho cô một chút mặt mũi, đồng thời xoay người quở trách.

“À? Mấy người các cậu?” Không có tới nịnh bợ, ngược lại lại kéo đuôi ngựa? Quản lý tiêu thụ đột nhiên ngây người.

“Chúng ta phải nắm chặt cơ hội quảng cáo lần này, lần sau lại bàn tiếp!”
Đối mặt với Bùi Lạp Minh, Hứa Mộ Nhan đã đoán ra được trước lửa giận của anh, Phường quản lý vội vàng xoay người đi xuống, trấn an vị quản lý tiêu thụ đang không biết nội tình gì hết này.

“Đừng tưởng rằng chính mình lần này làm tăng lên được tiêu thụ của công ty thì cô đã tự cho là mình giỏi, tất cả đều nhờ vào công lao của quảng cáo?” Bùi Lạp Minh cứng rắn mở miệng nói.

“Đúng vậy, đúng vậy ‘Cô gái này đang tìm hoàng tử, bộ trang phục này chính là đang tìm người mẫu!’ lời nói ác tâm như vậy, cũng có thể nghĩ ra được, không ngờ thường ngày tổng giám đốc lạnh lẽo lãnh khốc, chẳng những là đầu heo, càng thêm chịu khó làm đầu heo đó.” Hứa Mộ Nhan ngửa đầu lên, không chút lưu tình nào kể khổ.

“Vậy dù sao cũng hơn người khác ngay cả buồn vui cũng không thể phân biệt lẫn lộn được, rõ ràng là nghĩ muốn thể hiện khoáng thế bi kịch, cứ nhiên lại nghĩ đến cảnh khúc gỗ mong chờ tình yêu, còn làm liên lụy để tôi phải tạm thời đổi chủ đề, đi viết đoạn văn quảng cáo khôi hài đó... A, cô nói xem đoạn nào là nên khóc hay nên cười, đoạn kia là nên cười hay nên khóc,

đến cả buồn vui cũng không thể phân biệt được rõ ràng, cô còn sống như vậy không phải là rất thảm sao?” Âm thanh của Bùi Lạp Minh rất nhu, rất chậm, nhưng hoàn toàn có thể kích thích được lửa giận trong lòng của đối phương.

“Anh, Bùi Lạp Minh.... anh quả thật là đầu....” Cùng anh chung đụng càng lâu, cô càng phát ra cảm giác mình tu dưỡng ngày càng kém, hơn nữa suy nghĩ bạo lực ngày càng rõ ràng.

“Có hơi sức ở nơi này mà cãi vã, không đi nghỉ thử xem, tiếp theo sẽ đứng trước ống kính như thế nào để hai chân không thể bị run, gương mặt sẽ phải thể hiện như thế nào để không bị cứng ngắc.” Bùi Lạp Minh tùy ý cầm tay vào trong túi quần, cười ‘hừ’ một tiếng.

Đúng vậy!

Cô không thể cùng anh cãi vã tiếp, cô thể nhưng lại quên tiếp theo còn có một buổi chụp hình quảng cáo tiếp.

Mặc dù lần trước Bùi Lạp Minh rất đáng ghét làm cho cô khóc, nhưng cuối cùng vẫn giúp cô qua được buổi chụp ảnh đó.

Nhưng hôm nay nếu đứng ở trước ống kính, cô vẫn như cũ không biết làm như thế nào?

Cũng không thể lại khóc một lần nữa chứ!?

Phải biết là, rơi nước mắt cùng cười một lúc đều rất khó để nặn ra....

“Nhìn vào ống kính, 1..2..3..... cười!” Nhiếp ảnh gia vung về trêu chọc để cho Hứa Mộ Nhan bật cười.

“Mặc dù hôm nay chỉ cần chụp ảnh, mặc dù tôi có thể dạy cô làm như thế nào để tạo hình quảng cáo, nhưng tốt xấu gì thì cô cũng phải cười tươi lên

một chút nữa, nếu không mọi người sẽ nghĩ là đối với cô rơi nước mắt còn đẹp hơn là cười đấy.!”

“Chuyện này.... thật xin lỗi, chỉ là.... anh có thể hay không dạy.. dạy cho tôi phải làm như thế nào để có thể cười được tươi?” Hứa Mộ Nhan ngượng ngùng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của nhiếp ảnh gia, mặt tràn đầy áy náy.

“Dạy... dạy cô cười như thế nào đây? Ha Ha.... ha ha ha ha...!” Giờ phút này đối diện với tiếng cười phát ra từ lồng ngực không thể nào đè nén lại được của Bùi Lạp Minh, mặc dù cô cảm thấy anh cười như vậy rất đẹp mắt, nhưng ở trước mặt cô tất yếu cứ phải cười thành ra như vậy sao?

Sẽ không đến nỗi cười không thể khép miệng lại được chứ?

Trong khoảnh khắc này, tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung lại trên người của Bùi Lạp Minh.

Thì ra là, tổng giám đốc luôn luôn lạnh lùng cũng có thể cười, hơn nữa tiếng cười lại có thể có âm sắc như vậy.

Đối mặt với đông đảo ánh mắt kinh ngạc như vậy, gương mặt tuấn tú của Bùi Lạp Minh nhất thời cứng đờ.

Anh mới vừa rồi thế nào lại mất khống chế?

Làm một người lãnh đạo một tập đoàn lớn, yêu cầu cơ bản nhất đó là có thể khống chế được tâm tình của mình, nhưng anh vừa mới làm cái gì, cư nhiên ở trước mặt một đám nhân viên cấp dưới cười to, việc này đã làm hư hỏng đến uy nghiêm rồi.

Quả nhiên khi mọi chuyện liên quan đến cô, anh không hiểu sao mình sẽ luống cuống....

Cô thật đúng là khắc tinh của anh!

Ngay sau đó, Bùi Lạp Minh thu lại nụ cười của mình, “Còn nhìn cái gì, còn không mau tranh thủ thời gian để chụp ảnh.

“Xoạt.” Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều hít sâu quay đầu lại, xoay người tiếp tục làm việc của mình, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Chờ một chút.” Hứa Mộ Nhan khẽ căn răng đi tới gần Bùi Lạp Minh.

Thôi, chết thì chết đi, dù sao cũng còn hơn là không chụp được cái gì.

“Bùi Lạp Minh, tôi có một việc cần sự giúp đỡ của anh.”

Nghe vậy, anh ngẩn người, lạnh giọng mở miệng, “Có gì thì mau nói đi, nói xong thì tiếp tục đi chụp, chớ bởi vì cô mà ảnh hưởng đến tiến độ chụp hình.”

“Việc này... cầu xin anh... cầu xin anh, anh có thể làm cho tôi khóc một lần nữa được không, chỉ cần có thể giúp tôi dễ dàng vượt qua buổi chụp hình này, có như thế nào tôi cũng chấp nhận, chỉ cần anh có thể hung hăng mắng tôi không ngừng nghỉ như lần chụp ảnh trước thì cũng không thành vấn đề, tóm lại, tôi cầu xin anh, nếu không tôi sẽ khổ sở không biết làm cách nào để vượt qua được buổi chụp ảnh này... so với chết còn khổ sở hơn.” Hứa Mộ Nhan hạ giọng xuống hết sức cầu xin anh, từ nhân đạo anh sẽ giúp đỡ cô chứ?

Chỉ là giờ phút này cô thật hoài nghi, trong con người Bùi Lạp Minh sẽ tồn tại hai chữ ‘nhân đạo’ này chứ?

Nghe xong lời cầu xin của cô, khóe miệng cứng nhắc của Bùi Lạp Minh khẽ kéo kéo, cảm xúc trước đó còn chưa thu lại được, trước mắt lại gặp phải lời cầu xin kỳ quái của cô.

“Hoang đường, đây là lời thỉnh cầu gì vậy? Tôi cũng không phải là phần tử bạo lực, hơn nữa lần chụp ảnh lần này của cô chính là phải cười, không phải khóc! Cười, smile, không hiểu sao?”

Người phụ nữ này thật đúng là... thật thú vị, thú vị đến nỗi anh không biết mình nên đối đãi với cô như thế nào đây....

“Chuyện này tôi đương nhiên là hiểu, nhưng khi đứng ở trên sân khấu thì cũng không biết làm như thế nào để cười nổi...” Hứa Mộ Nhan cúi đầu thật thấp, mặt tràn đầy ngượng ngùng.

Trước khi và trong phòng chụp ảnh, cô cũng đã nghĩ nụ cười phải phát ra từ nội tâm, nhưng đứng ở dưới ánh đèn tay chân của cô làm thế nào cũng không thể tự nhiên, như vậy thì làm sao có thể làm ra được một nụ cười thật lòng chứ?

“Không biết làm sao để cười? Rất tốt.” Bùi Lạp Minh hừ lạnh, “Tiếp tục chụp ảnh, cho đến khi chụp tốt rồi mới thôi, ban ngày chụp không tốt thì buổi tối liền chụp tiếp, không được tốt thì liền chụp suốt đêm.”

“Nếu như hôm nay vẫn chụp chưa được tốt thì sao?” Hứa Mộ Nhan không biết sống chết hỏi tới.

Rồi sau đó nụ cười lạnh lạnh xuất hiện lần nữa trên khuôn mặt tuần duật của Bùi Lạp Minh, “Cô không nghe thấy tôi mới nói gì sao? Chụp mãi cho tới khi nào tốt thì dừng, còn không mau đi qua đó, tất cả mọi người đang chờ cô đấy.”

“Anh!”

Bùi Lạp Minh quả thực là không kém gì so với ác ma.

Hứa Mộ Nhan đưa đôi tay bịt lấy lỗ tai, đành bất đắc dĩ ảo não trở lại đứng trước ống kính máy ảnh.

Trời ạ, cô nên làm cái gì?

Cô không muốn vẫn tiếp tục làm liên lụy đến mọi người, làm cho mọi người không thể tan làm về nhà.

Như vậy cô không phải là thành tội nhân?

Nhưng.. nhưng cười, cười, cười, muốn cười thật tốt nhưng vẫn buồn ngủ nên rất khó khăn.

“Hứa Mộ Nhan cô thật ngu ngốc, còn ngây ngốc ở đây làm cái gì? Cũng không phải là để cho cô đứng đây làm cọc gỗ.” Bùi Lạp Minh ở ngoài hành lang giờ phút này đang nhìn phía hai chân đang phát run của cô mà hô to.

“Tôi.... tôi....tôi không biết làm như thế nào để chụp.” Hứa Mộ Nha ảo não cúi đầu.

Trang phục, trang phục, có thể khơi dậy cho tôi một chút dũng khí được không? Dù chỉ là một chút cũng được.

“Cô thật là một người ngu ngốc.” Bùi Lạp Minh giờ phút này vừa thấy tức vừa thấy buồn cười.

Người phụ nữ này không phải rất thanh cao sao, cái gì cũng không thể làm khó được cô cơ mà.

Thì ra là cô cũng có thời điểm này....

“Đúng, đúng, tôi là rất đần, nhưng nếu như giả cười, sẽ cảm thấy thật có lỗi khi không thể đồng nhất cùng trang phục.” Hứa Mộ Nhan kỳ cục cong môi lên, kháng nghị nói.

“Cô cũng sẽ không cười được sao? Thật lãng phí khuôn mặt xinh đẹp.” Bùi Lạp Minh nhúc nhích đuôi lông mày, trên mặt hiện rõ sự khinh thường.

“Tôi... Bùi Lạp Minh anh đừng có mà đứng yên đấy mà nói mát, có bản lĩnh thì anh hãy đứng ở chỗ này mà chụp ảnh, có bản lĩnh liền cười cho mọi người xem một nụ cười phát ra từ nội tâm của anh đi, đừng tưởng rằng có một khuôn mặt như được vẽ ra từ trong giấy là oai.” Thật ra cô vốn là muốn tiếp tục ăn nói khếp nép để khẩn cầu anh, nhưng những lời vừa nói ra khỏi miệng lại chẳng biết tại sao lại khơi lên tranh luận.

“Tôi..tôi cũng không phải người mẫu, lại nói, công ty thuê cô tới chính là muốn cô thay công ty kiếm tiền, chỗ đó bây giờ là của cô, cho nên đừng oán trách nhiều.” Hoàn toàn không thềm để tâm đến những lời kể khổ của cô, trước mặt cô, nét mặt Bùi Lạp Minh bình thản ra tiếng.

“Đúng, tôi chính là người mẫu, vì vậy tôi phải cười, coi như không cười nổi cũng phải cười, được, cười thì cười, tôi mặc kệ những nụ cười này có phải phát ra từ nội tâm hay không, mặc kệ hiệu quả có tốt hay không, tôi cũng không quan tâm, dù sao công ty cũng không phải của tôi, tôi có hết sức là được rồi.” Nhìn khuôn mặt âm lãnh của Bùi Lạp Minh, cô cảm thấy rất khó chịu.

Người khác sợ anh, cô cũng không sợ.

Nhìn cô tiếp tục nâng lên quai hàm, bộ dạng cãi nhau của cô giờ này thật đáng yêu, con người thâm thúy của Bùi Lạp Minh không khỏi sệt qua một nụ cười lạnh, canh chừng ánh mắt đó cũng thoáng qua tia nhu hoa, anh rất cuộc thật muốn xông lên đem đầu của cô mở ra xem, nhìn xem bên trong đến tột cùng là đựng những thứ gì trong đầu.

“Thật là không biết cái gì?” Bùi Lạp Minh quay đầu lại, thở dài như cũ không nhin được nói tiếp, “Đừng giống như cương thi đứng ở trên đó, đừng nghĩ mình làm như thế nào để trưng bày trang phục cùng nụ cười, cũng đừng để ý đến nhiếp ảnh gia..... coi như....coi như cô đang đùa bỡn gì đó, chỉ cần cô nghĩ nên cùng với bộ trang phục trên người làm như thế nào cùng với trang phục chơi đùa là được.”

“Cùng.. cùng trang phục chơi đùa?

Anh....anh đang dạy cô làm như thế nào để chụp hình sao?

Thì ra anh cũng không phải khối băng vạn năm không thay đổi.

“Tôi sẽ thử một chút.” Hứa Mộ Nhan hướng về phía anh cười ngọt ngào.

Nụ cười ngọt ngào này thật giống như bông hoa được tắm gió ngày xuân, làm cho trái tim anh không khỏi giật mình mà ấm lên, áp chế để cho trong lòng không cảm ngọt ngào, anh cố duy trì lạnh lùng, nhưng anh không biết rằng một nụ cười khác đang hiện lên từ trong mắt anh, “Tôi cũng chỉ vì công ty, tạm thời cô đừng tự mình đa tình.”

“Việc này tôi đương nhiên biết.” Anh thật là người ăn ở hai lòng, một khi nụ cười được chảy ra thật lơ đãng giống như nước suối chảy không ngừng, khiến cho khóe miệng Hứa Mộ Nhan kéo lên thành nụ cười.

Nhưng nụ cười thoáng qua này lại bị Bùi Lạp Minh âm thầm giấu kín, ẩn sâu trong ánh nhìn nghiền ngẫm bên trong, khóe miệng của anh khẽ giờ cao.

Oa tắc!

Bùi tổng đáng sợ của bọn họ lại có thể cười, cười lên còn đẹp như thế, giây kia đã làm cho tất cả nhân viên có mặt tại phòng chụp ảnh ngây ngốc.

“Đều đứng đó làm gì, không thấy cô ấy đang cười sao? Còn không nhanh lên chụp hình, có phải muốn tăng thêm giờ làm vô điều kiện?” Vì ẩn giấu đi khuôn mặt đang nóng rực, Bùi Lạp Minh cố ý nói lớn tiếng hơn nữa.

“A, đúng, đúng, Bùi tổng.” Nghe vậy, nhân viên làm việc vội vàng xoay người, nhanh chóng chụp lại khoảnh khắc Hứa Mộ Nhan cười hết xinh đẹp này, để kết thúc công việc.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Bùi Lạp Minh, Anh Đừng Lộn Xộn Có Được Không?

Cùng trang phục chơi đùa?

Trang phục là đồ chết, muốn cô chơi đùa như thế nào đây?

Lời nói mới vừa rồi của anh rất huyền ảo, cô không thể hiểu.

Chỉ là, cô phát hiện chỉ cần cô nghĩ tới cảnh mình trêu chọc Bùi Lạp Minh bật cười, cô sẽ làm ra đủ các loại động tác tình nghịch, sau đó sẽ phát ra tiếng cười như chuông bạc...

Có điều, cái ý nghĩ này không thể để cho anh phát hiện ra được, nếu không trên khuôn mặt tươi cười của cô không thể tồn tại nụ cười, hơn nữa nhất định anh sẽ nghiêm mặt xông lên thử một chút xem cổ của cô có bao nhiêu cứng rắn.

Động tác của cô, đã dần không cứng nhắc như trước nữa, vẻ mặt cũng rất nhẹ nhõm tự nhiên, thì ra khi xem những bộ trang phục này là bạn bè thì chúng nó sẽ cho mình thấy được ánh sáng rực rỡ.

Hứa Mộ Nhan vừa nâng một góc váy lên, phía sau nâng lên một bắp chân, trên mặt lại biểu hiện ra sự dí dỏm.

Nhưng ngay lúc này, cô đột nhiên cảm thấy làn váy dọc theo cánh tay trái của cô như bị vướng vào trang sức, bởi vì cô kéo như thế nào cũng không ra, mắt thấy làn váy đã bị vén lên đến tận đùi, còn kéo thêm nữa nhất định sẽ có nguy hiểm.

Nhưng vừa đúng vào lúc đấy Bùi Lạp Minh lại quay mặt lại nhìn về hướng của cô.

“Cẩn thận!”

“A!” Còn chưa kịp đợi tới lúc nhân viên nói xong, Hứa Mộ Nhan cũng bởi vì hốt hoảng khẩn trương mà cả người không thể duy trì được cân bằng, chợt lấy một tư thế kì quái hướng về phía bối cảnh dưới đài ngã xuống.

Mà quần của cô cùng đồ trang sức đã bị dính vào nhau, cô cảm thấy hết sức căng thẳng, mắt thấy quần cũng sắp bị kéo xuống rồi.

Hông bết, hôm nay sao cô lại xui xẻo như vậy chứ.

Ngộ nhờ vì vậy mà mất đi sự trong sạch trước mặt mọi người, cô không biết sẽ phải tìm nói nào để để trốn.

Bùi Lạp Minh nhất định sẽ không tha cho cô.

Làm như thế nào, khả năng này có kéo cô cũng không dậy nổi.

Tất cả những.... những tình huống cô tưởng tượng ra đang không ngừng lên men trong đầu cô, làm cho cô càng khẩn trương hơn, khuôn mặt xinh đẹp ngay sau đó đã bị một tầng mây hồng bao phủ...

Chợt “ Chi kéo.....”

Sau một tiếng kêu này, căng thẳng vì đồ trang sức trên người giờ đây đã biến mất, Hứa Mộ Nhan mang theo gương mặt đỏ bừng nhìn xuống phía cạp quần...

Như thế nào mà hai chân của cô lại cách mặt đất?

Hơn nữa trên người dường như không cảm nhận được sự đau đớn gì khi va chạm với nền nhà, cũng không có bị mọi người nhìn thấy hết sạch...

Nhưng...?

Ngang hông của cô như thế nào lại có một đôi tay?

Vừa quay đầu lại, Hứa Mộ Nhan vội vàng kinh hãi đối diện với một đôi mắt lạnh lùng, thì ra là Bùi Lạp Minh đã khẩn cấp tới trước đỡ được cô...

“Tay chân làm sao mà vụng về như vậy chứ, chụp mấy tấm ảnh thôi mà cũng có thể ngã, thật là không chịu nổi cô, Phương quản lý, còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau gọi thêm phụ tá để lấy những trang sức này xuống...”

Hồ...

Sợi dây được kéo căng trong lòng cô rồi cuộc đã được buông xuống, hoàn hảo vải trên cánh tay chỉ bị rách, nếu là rách toàn bộ thì không biết sẽ như thế nào đây.

Sau đó, Hứa Mộ Nhan từng ngậm từng ngậm thở ra, từ trong tay quản lý nhận lấy lắc tay mới để chụp hình..

“Bùi tổng, ngài có biện pháp gì sao, hiện tại nhìn cô ấy không có khẩn trương như lúc trước rồi, động tác cũng đã tự nhiên hơn trước.” Phương quản lý đứng ở một bên vui mừng nói, xuyên thấu qua lớp khói mù cười hết sức tự nhiên với Hứa Mộ Nhan, có một cảm giác thành tựu chưa bao giờ có.

“Vậy cũng phải chính tỏ cô ấy có thể lĩnh ngộ được, nếu không thì chúng ta làm sao có thể thuận lợi tiếp tục chụp ảnh được.”

Bùi Lạp Minh vừa nói xong liền nhìn vào trong phòng chụp ảnh để dẫn dò cô, chợt ánh mắt đang nhìn khẽ vận lại.

Cô....

Cô lại làm mặt quỷ hướng về phía anh?

Giờ phút này chân mày của Bùi Lạp Minh dựng đứng lên thật sâu, khóe mắt xếch lên, đôi môi cong xuống...

Giống như một con hồ ly, nụ cười không có cách nào khống chế từ từ trào ra từ trong ánh mắt của anh.

Tâm trạng của Phương quản lý bây giờ tựa như chiếc quạt đang làm lay động tóc của Hứa Mộ Nhan, cô ở trước mặt ông là một kỳ tích, nhìn một cái cũng không thể nhìn thấu được kỳ tích sẽ xảy ra trong tương lai.

“Thật ra thì tất cả người mẫu cũng biết, hiểu được và có thể cùng trang phục đang mặc trên người trên đài thì họ có thể trở thành những siêu mẫu mới, nhưng mà người mẫu có thể hiểu được và chơi đùa được với trang phục thì lại có mấy người? Ở trong nghề này đợi lâu rồi, nói thật ra thì cho dù người mẫu có cùng trang phục hiểu được nhau, cùng nhau chơi đùa được hay không thì tất cả đều phụ thuộc vào việc bộ trang phục đó có nguyện ý cùng chơi đùa với người mẫu không, Hứa Mộ Nhan... cô là một nhân tài, chẳng những có khuôn mặt được hàng nghìn người mẫu mơ ước, hơn nữa cô lại là người được những bộ trang phục chọn chúng, ở trong vòng nghề này gặp được cô... có thể.... là may mắn của tôi rồi...”

Anh có thể một lần nữa có được cô sao?

Giữa bọn họ còn có thể sao?

Nghĩ tới đây, hai mắt của Bùi Lạp Minh không khỏi tối lại.....

“Bùi tổng, xem ra ban đầu chúng ta chọn cô ấy vào công ty, cái quyết định này không có làm sai, đúng không?” Sau khi đem tất cả mọi lời nói ca ngợi nói xong, Phương quản lý có chút kích động nhìn Bùi Lạp Minh.

“Phương quản lý, ông bớt hút thuốc lá đi một chút đi thì ông sẽ sống càng trường thọ.” Nhìn Phương quản lý đang hút một điếu thuốc như hình con

nhộng, anh vỗ vỗ bờ vai của ông, phong ngưu mã éo có tí liên quan nào mà cứ phải tăng bốc lên vài câu chữ.

“Á?!” Chẳng lẽ Bùi Lạp Minh khó chịu với việc mình hút thuốc lá, ảnh hưởng đến sức quyến rũ của Hứa Mộ Nhan.

Ông kinh hoàng luống cuống, vội vàng tắt sách điều thuốc lá trong tay.

Nhìn Hứa Mộ Nhan ở dưới ánh đèn tự tin nở nụ cười diễm lệ, đôi mắt Bùi Lạp Minh sáng loe loe, thành công lần này của bộ sưu tập không thể không nhắc đến công lao của cô, bởi vì bộ thiết kế này ban đầu không phải là thiết kế của Hứa Mộ Nhan, cô chỉ thêm chút thay đổi mà thôi, cho nên anh không thể lấy được bất kỳ phần thưởng gì cho cô, nhưng anh cũng không muốn vì vậy mà tước đoạt đi quyền lợi được khen ngợi của cô.

Mi tâm kinh động Bùi Lạp Minh suy nghĩ một hồi, chuyển sang hướng Phương quản lý chậm rãi lên tiếng, “Đúng rồi, áp phích cùng quảng cáo thành công đẩy ra được thị trường, công ty sẽ phải cử hành một buổi họp báo, cho bộ trang phục của Hứa Mộ Nhan được tham gia buổi họp báo để ra mắt công chúng, nhớ trang phục phải phù hợp với hình tượng của công ty.”

“À? Bùi tổng như vậy có nguy hiểm quá hay không? Mặc dù Hứa Mộ Nhan rất có thiên phú, nhưng dù sao thì cô mới vào nghề, để cho cô thay công ty quảng bá cho nhãn hiệu sắp tới của công ty, cái quyết định này có quá kinh xuất hay không, Cứ như vậy tôi sợ những nhà thiết kế kỳ cựu trong công ty sẽ cảm thấy bất mãn.” Phương quản lý khó hiểu nhìn chằm chằm Bùi Lạp Minh.

“Tài hoa không phân số tuổi cùng kinh nghiệm, quyết định này của tôi sẽ không thay đổi, cứ quyết định như vậy đi.” Anh biết cách làm này chính là quá mạo hiểm, nhưng mà anh rất muốn xem xem, cô rốt cuộc có khả năng trở thành ngôi sao mới trong giới thời trang, chịu vạ chúng chú mục, cái này không phải là mơ ước của cô sao?

Anh nguyện ý giúp cô một tay....

Hứa Mộ Nhan mặc dù có sự miễn cảm siêu cường với trang phục, nhưng cô thiếu hụt kinh nghiệm thực chiến, cần tích lũy nhiều hơn kiến thức thực tế.

Để cho cô xuất hiện trong buổi họp báo ra mắt bộ trang phục là rất quan trọng, có thể nói là yêu cầu này có độ khiêu chiến rất cao, nhưng mà anh tin tưởng cô, hi vọng cô không uổng phí kỳ vọng của anh...

Buổi tối, thời điểm rời khỏi công ty, Bùi Lạp Minh nói rất muốn đi thăm nhà mới của cô.

Hứa Mộ Nhan dĩ nhiên sẽ không để cho anh đi, ai ngờ anh thế nhưng lại uy hiếp cô, nói nếu như cô không đưa anh tới nhà mới của cô, thì sẽ hủy bỏ tư cách thiết kế trang phục của cô.

Cô dĩ nhiên sẽ không thể bỏ qua cơ hội thiết kế này được, bất đắc dĩ đành phải đồng ý yêu cầu vô lễ này của anh.

Chỉ là cô sẽ tự nhiên không để cho anh và Duẫn Kiệt chạm mặt, tránh cho con trai của cô sơ ý một chút sẽ nói bậy bạ làm bại lộ, vì vậy cô cố ý thừa dịp đi vệ sinh đã gọi điện thoại cho Cố Vĩ, để cho anh đi đón con trai của cô, thuận tiện nhờ anh chăm sóc cho con trai cô một buổi tối...

Thật ra thì Hứa Mộ Nhan rất muốn hỏi Bùi Lạp Minh có phải ngày hôm trước cho người dẫn Duẫn Kiệt đi bệnh viện lấy máu không, những lời nói đến miệng cô lại tự động nuốt trở vào, nếu như cô hỏi liền chứng minh mình chột dạ, Bùi Lạp Minh giáo hoạt như vậy, nhất định sẽ nhìn ra được đầu mối, mặc dù sớm muộn gì anh cũng sẽ điều tra ra bí mật này, chỉ là có thể chậm một ngày thì sẽ coi là qua một ngày thôi...

Mà Bùi Lạp Minh cũng đang lo lắng chờ kết quả xét nghiệm của bệnh viện....

“Hứa Mộ Nhan, tôi đói rồi, cô đi làm chút gì ăn đi.” Bùi Lạp Minh vừa bước vào nhà của cô, liền hướng về phía sofa đi tới, bắt chéo hai chân, cầm quyển tạp chí trên khay trà lê lật ra xem, lạnh giọng mở miệng.

Anh thật đúng là không xem anh là người ngoài, coi cô như nha hoàn mà sai khiến đây..

“Muốn ăn thì tự anh đi lấy, đi thăm hết nhà rồi trở lại ổ vàng của anh đi.” Nói xong, cô trực tiếp đi về phía bàn thiết kế, không chút nào đem yêu cầu của anh để trong lòng.

“Được rồi, ngay cả bữa cơm mà cô cũng không chịu làm, bộ sưu tập sắp tới...” Một bên anh cố gắng thả chậm tốc độ nói, vừa quan sát cô, vừa làm bộ như không chú ý.

“Bùi Lạp Minh, anh... được, tôi đi làm, độc chết anh!”

Một phần, hai phần.. mười phút qua đi, rồi sau đó chỉ thấy Hứa Mộ Nhan bê từ trong bếp ra một đĩa mì xào thơm ngào ngạt, được đặt lên trên bàn.

Đang nhìn tạp chí, Bùi Lạp Minh ngửi thấy mùi thơm đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn đĩa mì Ý trong tay cô, hai mắt lóe lóe.

“Ăn đi, ăn xong thì mau trở về, tôi còn muốn an tâm vẽ bản thiết kế mới.” Hứa Mộ Nhan đem mâm sứ xinh đẹp để tới trước mặt anh.

Thật ra thì anh vốn không thấy đói bụng, để cho cô làm chỉ là thuận tiện nói một chút thôi, không ngờ thấy được đĩa mì hấp dẫn như vậy, anh lại bất chợt thấy đói.

Nếu như thức ăn ngon đã ở trước mặt, anh ự nhiên sẽ không lãng phí, động tác anh ư nhả cằm nĩa lên, dùng sức cuộn cuộn một đồng sợi mì, chuẩn bị đưa vào trong miệng, nhưng khi nhìn thấy Hứa Mộ Nhan đang

đứng im lặng bên cạnh, anh miễn cưỡng có chút xấu hổ, “Cô không định ăn sao?”

“Tôi không đói”

Thật ra thì hiện tại cô cũng rất đói bụng, chỉ là vừa nãy khi làm mì cô mới phát hiện ra nguyên liệu đã hết, chỉ đủ để làm một phần, không có biện pháp nào, cô đành phải chờ anh đi khỏi rồi mới đi mua sau.

Nhưng đang lúc này, bụng của cô lại ‘Cô lồ cô lồ’ kêu lên, khuôn mặt trắng noãn nhất thời dính một mảnh đỏ ửng.

Đáng chết!

Cô nguy trang rất khá, kết quả lại đột nhiên bị phát hiện, giờ khắc này Hứa Mộ Nhan hận không thể tìm được một cái lỗ để chui xuống.

“Vẫn là bụng của cô thành thật hơn.” Bùi Lạp Minh nhìn thấy bộ dạng quần bách của cô, khóe miệng hiện lên một chút ý cười.

“Ừ, cùng nhau ăn đi.” Anh đem khay thức ăn và chiếc đĩa cho cô, khẳng khái nói.

Nhìn cô thèm thuồng hướng về phía thức ăn, ý muốn muốn chọc ghẹo Hứa Mộ Nhan lại một lần nữa chui ra.

“VẬY... vậy anh chữa lại một chút cho tôi là được.”

“Được.” Anh cúi đầu bắt đầu hưởng thụ món mì Ý nóng hổi.

Được.. ăn ngon!

Anh chưa từng phát hiện ra, tay nghề làm mì Ý của cô cũng không tệ, xem ra cô ở nước Pháp cũng không có phí công chờ đợi.

“Đội đã nào...” Nhìn mì Ý trong đĩa ngày càng ít đi ngay trước mặt cô, Hứa Mộ Nhan lo lắng nói ra tiếng lòng.

Bùi Lạp Minh một tí ti cũng không để ý đến lời nói của cô, tiếp tục hướng đĩa về phía phần mì còn lại, phát động tiến công.

“Đừng!” Rồi sau đó Hứa Mộ Nhan cầm đũa gấp lên một sợi mì liền bỏ vào trong miệng.

“Này, Hứa Mộ Nhan, cô đang làm cái gì đấy, đĩa này là của tôi.”

Có thêm tiết mục Hứa Mộ Nhan tranh giành sợi mì, anh chợt cảm thấy sợi mì trong miệng càng có thêm hương vị.

“Đây là do tôi làm.”

“Cô làm cho tôi đấy, đây là của tôi.”

“Anh vừa mới nói sẽ chừa lại một phần cho tôi.”

“Nghĩ hay quá nhỉ, vừa rồi là tôi nói đùa với cô thôi.” Bùi Lạp Minh nắm đĩa, không chịu yếu thế, lần nữa tấn công về phía sợi mì.

Bốn sợi, năm sợi... một đĩa, hai đĩa...

Trong nháy mắt, trong đĩa chỉ còn lại một sợi mì.

Bùi Lạp Minh nhanh tay lẹ mắt cùng lúc đưa sợi mì còn lại vào trong miệng, sợi mì càng lúc càng ngắn lại tạo thành một đường thẳng nối liền với miệng hai người.

“Hứa Mộ Nhan, tôi phát hiện cô ngày càng trở nên hẹp hòi, ích kỷ.” Vì chỉ ăn được nửa sợi mì trên không trung, trong miệng anh lại phát ra tiếng ừng ực bất mãn.

“Đồ ăn là do tôi làm, tôi ăn nó là chuyện hợp tình hợp lý.” Hứa Mộ Nhan phản kích lại.

Chợt một lại kích tình cùng với cảm giác mới mẻ được phát ra từ trong tâm của Bùi Lạp Minh.

“Hơn nữa, anh rõ ràng là đã nói sẽ chữa lại một phần cho tôi.”

Người này, sơn hào hải vị, thịt cá, cái gì mà anh chưa từng ăn?

Cố tình muốn cùng cô tranh sợi mì.

Đã như vậy, cô cố tình không cho, chính là không cho.

Vô luận như thế nào thì nửa sợi mì còn lại cũng không thể để cho anh ăn.

“Tôi hiện tại đói ý rồi, không được sao?” Bùi Lạp Minh cố tìm lý mà mà nói.

“Tôi cũng đói ý, bây giờ tôi muốn ăn.” Hứa Mộ Nhan cố dùng miệng lôi kéo sợi mì.

Sợi mì ơi, sợi mì, mau từ trong miệng Bùi Lạp Minh rơi ra đi.

Anh thật không ngờ, Hứa Mộ Nhan sẽ dùng đến chiêu này.

Anh ngay sau đó lại lôi kéo sợi mì, hướng về phía mình mà kéo.

“Bùm!” Sợi mì rốt cuộc không chịu nổi sự lôi kéo của hai người, hai người lặn ra, rồi sau đó miệng của hai người được trợ lực mà môi đánh vào nhau.

Một giây, hai giây, ba giây...

“A!” Không biết qua bao lâu, Hứa Mộ Nhan hét to một tiếng, ngay sau đó tránh ra xa.

Ghét, cô nhưng thế lại cùng anh... hôn môi.

Thời gian trong nháy giống như dừng lại, anh và cô bốn mắt nhìn nhau, có kinh ngạc, có khiếp sợ, còn có.... một tia ngọt đậm như mật?

“Khụ khụ, mới vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, tôi đi vẽ bản thiết kế.”

Hứa Mộ Nhan thầm buồn trong lòng, nhắc nhở mình không được nhìn anh, bởi vì cô phát hiện tim của cô giờ phút này đập rất nhanh, rất nhanh....

Loại rung động này, cô cảm giác đã nhiều năm chưa từng có rồi...

Vì không muốn để cho mình tiếp tục suy nghĩ lung tung, Hứa Mộ Nhan liền vùi đầu vào bản thiết kế, hất ra cảm xúc khác thường trong tim...

Vẽ, vẽ... không biết đã trải qua bao lâu, một giây kia khi cô đang vắn vắn cái cổ cứng ngắc của mình ra, cô lại nhìn thấy Bùi Lạp Minh cứ nhiên lại lăn ra ghế sa lon ngủ thiếp đi.

Chính khi anh ngủ say, trên khuôn mặt lạnh lẽo thường ngày bớt đi một phần lạnh lùng, tăng thêm nhiều phần dịu dàng, tựa như mặt trời trên bầu trời đốt cháy người, đột nhiên biến thành trắng sáng.

Hứa Mộ Nhan tự chủ không được đứng dậy đi về phía anh, ngồi xổm người xuống, nhìn theo tầm mắt của cô, trong lòng cô vẫn chưa thể quên được bóng dáng của người đàn ông này.

Lông mày đen dày, lông mi thật dài, sống mũi thẳng tắp, đôi môi đỏ thắm.

Thật ra nếu như Bùi Lạp Minh không nói chuyện mà cứ nằm như thế, thật đẹp trai, giống như ánh trăng, một người đàn ông như vậy, khẳng định ai nhìn thấy cũng sẽ thích.

Nếu như mở mắt, ánh mắt của anh thật sự sẽ như quá khứ, nghiêm nghị, vô cùng lạnh lẽo, sẽ như cái gì đây?

Tựa như... mặt trời nhô lên cao, mười phần đẹp trai rồi lại sáng lấp lánh bức người, làm cho người khác không dám đến gần nửa bước.

Tương phản kịch liệt như thế lại được miêu tả trên cùng một người, tựa như Thái Cực Bát Quái, vừa mâu thuẫn rồi lại vừa đúng.

Đúng, hắc bạch giao dung.

Nếu như đem mặt trời cùng mặt trăng dung hòa, không biết sẽ mê người đến mức nào.

Chợt trong đầu cô xuất hiện hình ảnh anh cùng với Hoắc Noãn đi chung với nhau, tạo thành một hình ảnh đẹp, con người trong suốt chìm chìm, anh cùng với cô ta mới là một đôi trời đất tạo nên.

Mà cô và anh, đã không thể nào rồi...

Nghĩ tới đây, lòng của cô không khỏi đau nhói.

“Hứa Mộ Nhan, cô xem đã lâu rồi, nhìn lần nữa tôi sẽ thu phí đấy.” Bùi Lạp Minh đột nhiên mở mắt ra, nhàn nhạt nhắc nhở.

“Đúng, giữ nguyên tư thế này, anh đừng cử động.” Nhìn Bùi Lạp Minh cả người phát ra ánh sáng nhu hòa cùng hỏa diễm nóng rực, trong lòng Hứa Mộ Nhan giật mình.

Đúng, đây chính là cảm giác tha thiết về bộ trang phục mà cô mơ ước.

Rồi sau đó cô vội vã xoay người đi đến cạnh bàn, cầm lên một trang giấy, ngồi xổm ở trước mặt anh bắt đầu tạo ra trang phục ước mơ.

“Hứa Mộ Nhan, cô điên rồi sao?” Bùi Lạp Minh không nhìn được liền không ngừng quát mắng, cô sẽ không đem anh biến thành phụ nữ để vẽ chứ?

“Anh đừng cử động.” Hứa Mộ Nhan kêu la, trang giấy trong tay đã bắt đầu xuất hiện kết cấu.

Màu vàng kim đại diện cho mặt trời, màu trắng đại diện cho ánh trăng... không, không thể dùng màu trắng...

Buổi tối cho thấy một phong cách khác lạ, nên cho thấy sự phiêu dật, cao quý.

Dùng màu đen, dùng màu vàng kim cùng màu đen kết hợp....

“Cô...” Bùi Lạp Minh nhìn bộ dạng chuyên chú của cô, muốn đứng dậy nhưng lại không đành lòng làm phiền đến linh cảm thiết kế của cô.

Ước chừng qua nửa giờ, Bùi Lạp Minh cảm thấy cánh tay mình đã bắt đầu cứng ngắc, Hứa Mộ Nhan lại đột nhiên ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười thỏa mãn, “Được rồi.”

Nhìn bộ trang phục trong bản thảo trên tay, ánh mắt cô sáng lại dịu dàng, nụ cười ngọt ngào tựa như cây kẹo đường...

Bùi Lạp Minh bất giác nhu hòa xuống...

Đang lúc này, tiếng chuông điện thoại di động của anh lại vang lên phá vỡ khoảng thời gian ấm áp ngẩn ngui, anh nhìn điện thoại với tâm trạng biểu hiện sự vui vẻ từ sâu trong tâm, chẳng lẽ bệnh viện đã có kết quả giám định ADN?

“Tôi đi trước.”

Sau khi Bùi Lạp Minh rời đi liền nhận cuộc gọi...

Đêm đó, trong giấc mơ của Hứa Nộ Nhan...

Trong mơ, ánh mặt trời xán lạn vẩy vào màu xanh lá trên sân cỏ, cô đứng ở chính giữa, gió nhẹ nhàng phất qua dưới mắt cá chân của cô, trang phục màu đen bao vây lấy cô, hoàng tử mặc trang phục màu trắng, đứng ngược ánh mặt trời đưa tay phải ra, đưa về phía cô.

Mặc dù không nhìn thấy bộ dạng của đối phương, nhưng cô cũng ngượng ngùng đưa tay cho đối phương, nhạc Waltz lãng mạn liên vang lên, hai người liền chậm rãi nhảy múa trên bãi cỏ xanh, thời điểm cô đang định muốn hỏi đối phương là ai....

Giấc mơ đẹp của cô chợt bị tiếng chuông di động bên gối đánh thức...

“Quản lý, ông....”

“Mộ Nhan, cô mau nhanh tới công ty.” Giọng nói của Phương quản lý rất ít khi lên cao, nóng nảy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Không Ngờ, Anh Lại Giấu Năm Năm

“Nhớ phải biểu hiện thật tốt, lần này Bùi tổng cố ý tổ chức lễ ăn mừng cho bộ sưu tập mới, cơ hội khó có được, một hồi nữa tất cả nhân viên sẽ xem cô biểu diễn thời trang, còn có một vị khách thần bí nữa nha.” Phương quản lý bỏ túi nilon đang bao bọc trang phục xuống, gương mặt thần bí, đáy lòng tràn đầy mong đợi.

Theo ý ông, Hứa Mộ Nhan đạt được những thành công này tất nhiên là chuyện đương nhiên.

Nhìn trong mắt Phương quản lý tràn đầy kỳ vọng, Hứa Mộ Nhan hít sâu một hơi, nhận lấy trang phục trong tay ông.

Lần này cô phải bỏ ra gấp đôi sự cố gắng, cô muốn chiến thắng nỗi sợ khác nhau khi đứng trên đài biểu diễn, cô muốn đứng trên thành công, bởi vì cô bỏ ra cố gắng nhiều hơn, sâu hơn so với bất kỳ người nào...

Bình sương nhô ra phun đầy sương mù dày đặc, làm cho người ta không thể nhìn thấy đằng sau lớp sương trắng đó là cái gì, ánh đèn màu cam dần chiếu ánh sáng, âm nhạc chậm rãi vang lên, làm cho người ta không khỏi nghĩ đến đám sương mù lượn lờ, giống như đang đi lạc trong rừng rậm.

Giống như ánh mặt trời màu vàng kim vụt qua, sau đó là màu đen.

Theo âm nhạc, Hứa Mộ Nhan đứng đưa làm vấy theo nhạc, mang theo sương mù chậm rãi bước ra.

Ánh đèn màu cam chiếu sáng, gương mặt được hưởng ánh đèn ngày càng trong suốt chói mắt, người xem dưới đài như ngừng thở, giống như người sống sâu trong rừng rậm, mở to mắt quan sát nữ hoàng Tinh Linh.

Tất cả mọi người kinh ngạc đắm chìm bên trong trang phục, Hứa Mộ Nhan giống như đang tiếp nhận sùng bái dành cho nữ hoàng, nhẹ nhàng đi dần về phía đầu sàn diễn.

Vàng kim và đen lần lượt thay đổi theo dung đưa của bộ trang phục, giống như mặt trời lại giống như ngôi sao, trên trang phục trắng đen lần lượt thay đổi...

Sương mù dần dần tan đi, âm nhạc đột nhiên cao lên hai phần, lúc này đột nhiên Bùi Lạp Minh xuất hiện trên sân khấu ở một hướng khác với một bộ Tuxedo màu trắng.

Giờ phút này, trên khuôn mặt anh bao hàm nụ cười, tựa như mặt trời mới mọc, chậm rãi hướng về phía Hứa Mộ Nhan đi tới.

Cô mở to hai mắt, ngạc nhiên nhìn anh.

Cô....

Không phải cô đang nằm mơ chứ?

Rồi sau đó hai rặng mây hồng liền xuất hiện trên mặt cô, giống như cột nhà cô, nếu như đây chính là vị khách thần bí trong lời nói của Phương quản lý thì...?

Không biết sao, giờ phút này, cảnh tượng đang diễn ra tại đây lại có vài phần tương tự với giấc mộng tối hôm qua của cô...

Bước chân Bùi Lạp Minh ưu nhã đi đến gần cô, “Hứa Mộ Nha, bệnh viện có điện thoại tới, kết quả xét nghiệm máu ngày mai sẽ có kết quả, cô còn có

gì để nói với tôi không?”

Lời nói của Bùi Lạp Minh tức khắc làm cho mặt nước hồ phẳng lặng trong nhiều năm giờ gợn sóng lẫn tăn, anh phát ra một lời nói lạnh lẽo để bắt buộc cô thức tỉnh, một đôi mắt trong suốt chờ đợi khiếp sợ của anh...

Hứa Mộ Nhan, phải trấn định, phải trấn định.

Trước tiên cô đem việc mình đã hoàn thành chụp ảnh nói trước.

Rồi cô hít một hơi thật sâu, cô gắng hóa giải sự hoảng hốt trong lòng cô.

Ngẩng đầu lên, giống như kị sĩ vừa từ trên một ngọn tháp cao cứu công chúa, mặc cho Bùi Lạp Minh có dắt tay cô đi, cô cũng chỉ có một hướng là từ sau đi đến....

Ban đêm ánh đèn rực rỡ đã lên, làm cho thành phố A phần hoa được bao phủ bởi một vầng ánh sáng.

“Cạn chén!” Bùi Lạp Minh giống như một hoàng tử chiến thắng trở về, đứng trên sân khấu nở nụ cười khách khí, giờ cao ly rượu thủy tinh hướng đến tất cả nhân viên trong phòng.

Mọi người cũng cầm ly rượu giờ lên, ngược nhìn hoàng tử đứng ở phía xa không thể chạm đến, ngẩng đầu một hơi uống cạn rượu đỏ Bồ Đào Nha.

Hương vị chua ngọt nồng nặc áp sát vào cổ họng chảy xuống dạ dày, dạ dày lạnh lẽo trong nháy mắt trở nên ấm áp.

Chưa bao giờ uống qua loại rượu Bồ Đào Nha, Hứa Mộ Nhan lúng túng che lại miệng, ai nói rượu Bồ Đào Nha uống ngon, không phải uống rất khó sao.

“Hứa Mộ Nhan, chúc mừng cô rốt cuộc đã chiến thắng được nỗi sợ hãi trước ống kính.” Bùi Lạp Minh giờ ly rượu về phía trước mặt cô.

“Cảm ơn!” Cô cũng giơ ly rượu trong tay lên, lộ ra một nụ cười ấm lòng với anh, cô biết anh tổ chức bữa tiệc này không chỉ vì để ăn mừng sản phẩm được bán ra mà còn có lý do nữa là chúc mừng cô đã có thể thắng được cảm giác sợ hãi khi đứng trước ống kính, giờ phút này cô rất cảm kích tâm ý của anh...

Nhưng một giây kế tiếp trong đầu cô lại chợt hiện lên hình ảnh anh cùng Hoắc Noãn công bố tin vui sắp kết hôn trên TV, tâm trạng đang tốt bỗng dừng như bị rơi vào trong hầm băng, không khỏi làm cho cô run lên...

A...

Thì ra là cô vẫn không bỏ được tình cảm đối với anh, nhưng không bỏ được thì như thế nào, cô cũng sẽ không mặt dày đi theo anh để nói ra...

Rồi sau đó Hứa Mộ Nhan quay lại phía sau, không chú ý đến bản thân mình, uống hết một ly lại thêm một ly, đối với những người khác thì họ đều cho rằng bây giờ cô hết sức vui vẻ, nhưng họ đâu biết rằng nội tâm cô lại không tự chủ được mà lan tràn cảm giác đau đớn....

“Tôi thành công rồi, tôi thành công rồi, nhưng mà tại sao tôi lại thấy không vui?”

“Tay của cô đừng có vung loạn nữa có được không?” Nhìn lên bậc thang thật dài trước mặt, Bùi Lạp Minh không thể làm gì hơn là công Hứa Mộ Nhan lên trên, vừa đi vừa gầm nhẹ.

Người phụ nữ này tối nay lại vui vẻ như vậy sao?

Vui vẻ đến nỗi phải đem một bình rượu đỏ uống hết, uống xong thì thôi đi, còn đùa giỡn nâng ly rượu lên điên cuồng phát tay, anh đã không nhớ rõ mình đã ăn bao nhiêu cú đấm của cô rồi...

“A, tôi làm như thế nào lại đang bay ở trên mây?” Hứa Mộ Nhan uống rượu say chỉ vào trên không ngây ngốc nói.

Người phụ nữ này thật đúng là phiền toái.

Bùi Lạp Minh phí sức đem Hứa Mộ Nhan lên lưng, nhìn hai gò má ửng hồng của cô, trong lòng âm thầm nói, “Cô an phận một chút có được không, một lúc nữa là đến nhà cô rồi.”

Nghe vậy, Hứa Mộ Nhan ngẩng đầu lên, thấy phía trước không xa chính là nhà của mình, hưng phấn hô lên, “Tôi nhìn thấy rồi, ‘vùng ời mở cửa ra, vùng ời mở cửa ra’!”

Rồi không biết cô lấy hơi sức ở đâu ra, bò từ phía sau lưng anh xuống, bỏ rơi tay của anh, vọt tới trước cửa phòng không ngừng gõ cửa, “‘Vùng ời mở ra’, bùm! A! Tại sao nó vẫn bất động?”

“Cô uống say rồi.”

“Tôi mới không có say, tôi mới uống một chai mà thôi.”

Hứa Mộ Nhan mặt ửng đỏ dựa vào cửa phòng, đưa ra ba ngón tay, “Anh xem, tôi còn biết đây là mấy ngón tay, một ngón, hai ngón, ba ngón... Đây có năm ngón tay, năm ngón.”

Bùi Lạp Minh không thể làm gì khác hơn là lắc đầu, đi tới trước mặt cô, lấy ba lô trên vai cô xuống, móc ra chìa khóa để mở cửa.

Anh chưa từng thấy qua, phụ nữ sau khi uống rượu say thì liên nhiều lời như vậy...

Đem Hứa Mộ Nhan ôm vào trong phòng ngủ, sắc mặt Bùi Lạp Minh khó coi ngửi một cái trên tây trang của mình, a, mùi rượu này rõ là...

Rồi sau đó anh xoay người sai bước đi ra ngoài cửa.

“Đứng lại.” Sau lưng một âm thanh bén nhọn vang lên.

Ai lại muốn nghe lời nói từ quỷ chứ?

Giờ phút này anh cũng không có sức mà giữ tỉnh táo để nói chuyện với cô nữa, bởi vì lời nói của cô căn bản đều là lời nói nhảm.

Bùi Lạp Minh không quay đầu lại tiếp tục đi ra phía cửa, cũng không đến hai bước, bắp chân đã bị một cái gì đó quăn quanh, không có cách nào đi tiếp.

Anh cúi đầu xem xét, là một cánh tay trắng nõn.

“Tôi đói rồi!” Hứa Mộ Nhan ôm bắp chân của anh, lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Nụ cười của thiên sứ thì có bao nhiêu người có thể cự tuyệt?

Nhưng anh lại cố tình không để ý, mặt anh tuần chìm chìm, “Vậy thì sáng sớm ngày mai ăn nhiều một chút.”

“Tôi muốn húp cháo.” Cô lộ ra hàm răng trắng nõn, lộ ra bộ dáng diễm đạm đáng yêu.

“Cô tự đi nấu.”

“Tôi không còn hơi sức rồi.” Ghét, bụng thật là đói.

“Vậy thì ngủ đi, ngủ thiếp đi, cũng sẽ không đói nữa!”

“Đói bụng, không ngủ được, tôi ngủ như vậy, sẽ không có tinh thần, da sẽ rất kém, còn có mắt sẽ có quầng thâm... ngày mai sẽ không thể chụp được hình quảng cáo của những sản phẩm khác rồi.”

Quảng cáo!?

Người phụ nữ này cứ nhiên dăm sử dụng việc công để uy hiếp anh.

Hồ hấp của anh đột nhiên trở nên trầm trọng, thân phận của anh là gì? làm sao có thể chịu sự uy hiếp nho nhỏ của một người mẫu nhỏ bé chứ?

Nhưng.... thời gian là vàng bạc, nếu như từ chối thời gian buổi chụp ảnh quảng cáo ngày mai, công ty kia sẽ phải chịu tổn thất bao nhiêu tiền?

Để cho anh tính tính....

Thôi, anh là người rộng lượng, cần gì phải so đo với quý say.

Rồi sau đó anh chậm rãi ngồi xổm người xuống, đối với cô nở một nụ cười âm trầm, “Hãy ngủ một giấc thật tốt đi, tôi sẽ đi nấu cháo cho cô.”

Âm thanh thật dịu dàng.

Hứa Mộ Nhan chợt cảm thấy đầu thật là đau, mơ mơ màng màng liếc nhìn bóng Bùi Lạp Minh đang dần rời đi, sau đó kéo chặt chăn, khước môi nhếch lên một nụ cười thản nhiên, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp...

Không biết đã qua bao lâu, trong đầu cô hôn mê dần dần nhạt đi.

“A, thật là đau!” Sau khi tỉnh dậy, cô dụi dụi mắt, mơ hồ mở mắt ra.

Cô giùng giăng bò dậy từ trên giường, chậm chạp đi tới gương to trước mặt.

A!?

Cô làm như thế nào lại không đổi áo ngủ đây?

Hơn nửa trang phục trên người hình như vẫn là bộ tối qua mặc.

Đúng rồi, tối qua đã xảy ra chuyện gì?

Không phải cô ở công ty tham gia bữa tiệc chúc mừng sao?

Bữa tiệc kết thúc rồi sao?

Là ai đã đưa cô trở về vậy?

Tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Như thế nào mà một chút trí nhớ cô cũng không có...?

Quả nhiên, rượu là một thứ hại người...

Phân loại nghi vấn đang quẩn quanh trong lòng, kèm theo nhức đầu đang cắn nuốt đầu cô.

Được rồi được rồi, hôm nay còn phải đi quay quảng cáo, cáo, sau đó cô lảo đảo đi đến phòng vệ sinh.

“Hứa Mộ Nhan, ăn cơm!” Bùi Lạp Minh đi từ trong bếp ra, sắc mặt âm trầm nói.

Tiếp theo anh liền đem một nồi cháo đặt lên bàn ăn, sau đó rộng rãi bước vào phòng ngủ của cô, chuẩn bị từ trên giường đào cô ra khỏi chăn.

Nhưng nhìn nửa ngày, anh đang đứng trong phòng ngủ cũng không thể tìm ra được bóng dáng của cô.

Kỳ quái, người đi đâu vậy chứ?

Con người Bùi Lạp Minh thâm thúy nhìn quanh bốn phía.

Chợt anh nhìn thấy trong phòng tắm có ánh đèn, anh không khỏi bước nhanh thêm mấy bước.

Người phụ nữ này sẽ không ngã ở trong phòng tắm đấy chứ?

Bùi Lạp Minh có chút lo lắng nắm chặt quả đấm, chuẩn bị gõ cửa.

“Rắc rắc.” Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, chỉ thấy tóc của cô vẫn còn giở nước, trên người khoác một cái áo choàng tắm, ngơ ngác nhìn Bùi Lạp Minh đang đứng ở trước mặt.

Hứa Mộ Nhan cơ bản còn có chút mơ hồ, hai mắt nhìn thấy anh sắp tới, trong nháy mắt liền tỉnh táo, hai người bốn mắt nhìn nhau, đều là sững sờ.

“Anh... anh làm sao lại biết chỗ này?”

Bùi Lạp Minh trợn mắt há mồm nhìn lên đôi mắt đang trợn to như nước trong veo của Hứa Mộ Nhan, trên người cô tỏa ra hơi nước, cô càng thêm đẹp dễ động lòng người, trong lòng anh không khỏi run lên.

“Anh sốt rồi sao?” Thấy anh không nói lời nào, sắc mặt có chút ửng hồng, Hứa Mộ Nhan đưa tay phải ra đặt lên trán của anh.

Nước rơi từ trên tóc xuống, theo cần cổ trắng ngần của cô chảy xuống, Bùi Lạp Minh nhìn theo giọt nước đang chảy theo cần cổ cô xuống, không khỏi nặng nề nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Người phụ nữ này, hoàn toàn không cảm thấy một chút cảm giác nguy hiểm nào sao?

Có phải cô đang cố ý quyến rũ anh?

“Nhanh lau khô tóc đi rồi đi ra ngoài, đừng làm chậm thời gian chụp quảng cáo của công ty.” Vì không để cho nước trên người Hứa Mộ Nhan mê hoặc, anh vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác, chuyển đổi đề tài.

Mặc dù giờ phút này anh rất muốn biết suy nghĩ của cô là gì, nhưng anh biết mình không thể cậy mạnh, nếu không người phụ nữ này sẽ vì vậy mà không đến chụp ảnh quảng cáo, công ty kia nhất định sẽ chịu tổn thất lớn.

Một trận gió xuyên thấu qua cửa sổ thổi vào, tóc ẩm ướt vốn dĩ đã làm cho cô thấy lạnh, giờ lại càng thêm lạnh lẽo, từng giọt nước rơi từ trên tóc xuống người cô, làm cho Hứa Mộ Nhan không khỏi dùng sức vẩy vẩy giọt nước ra khỏi đầu mình.

Nhìn động tác của cô như đứa trẻ, Bùi Lạp Minh nhất thời không thể nhịn được than thở lắc đầu.

Thật không biết trong quá khứ năm năm trước, cô đã làm như thế nào để chăm sóc cho Duẩn Kiệt...?

Rồi sau đó anh năm lấy một chiếc khăn tắm nhìn tương đối sạch sẽ đưa cho cô, “Mau đem khăn lên đầu lau sạch sẽ nước đi.”

“Hả!?” nghe vậy, cô nhất thời sửng sốt.

Người này cũng quá bá đạo đi.

Trên đầu cô còn nước thì có liên quan gì tới anh chứ.

Nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Bùi Lạp Minh, loại người cao ngạo như vậy cũng chỉ biết chà đạp tự ái của người khác.

“Tôi thích cảm giác có nước trên tóc.”

“Lau đi!” Nhiệt độ trên mặt anh lần nữa hạ xuống thấp.

Giờ phút này hai mắt Hứa Mộ Nhan thật giống như một khối nam châm, hấp dẫn sự chú ý của anh, từ trên người cô phát ra một mùi hương nhàn nhạt thơm ngát, như dán thật chặt lên người anh, ngón tay thon dài của anh không nhịn được di chuyển theo giọt nước từ trên tóc mai của cô, chậm rãi di chuyển xuống cổ của cô.

Động tác của Bùi Lạp Minh làm cho cả người của cô không khỏi ngẩn ra, trong khi đó cội lòng ngүй lạnh của cô lại giống như theo từng động tác dụ

dàng của anh mà tan chảy, đáng chết!

Như thế nào mà mỗi lần anh dụ dàng là cô lại không thể chịu nổi, dù biết là những dụ dàng kia của anh chỉ là giả vờ, nhưng cô vẫn như cũ rất hưởng thụ.

“Anh...” Hứa Mộ Nhan hết sức mở miệng, nhưng chẳng biết từ lúc nào mà cổ họng lại như bị đốt cháy, như bị bỏng làm cô không thể nói lên lời.

Mà Bùi Lạp Minh như ngọn lửa trong suốt đang thiêu đốt cô, cô cảm thấy thân thể của mình đang dần dần căng thẳng.

Vì không muốn tái tư loạn tưởng, Hứa Mộ Nhan khẽ cắn vào đầu lưỡi, hỗn loạn trong đầu phút chốc theo cơn đau mà tiêu tán.

Âm thanh của Hứa Mộ Nhan khiến Bùi Lạp Minh đột nhiên thức tỉnh.

Nắm ngón tay thon dài cứng đờ kéo chặt cổ áo choàng tắm của cô, giọng nói lạnh như băng nói, “ Không có tiền cũng không cần học đòi người khác đi quyến rũ đàn ông!”

Không biết lời nói một câu hai nghĩa này đang ám chỉ cô cái gì...?

Cô lúc nào thì đi quyến rũ người khác?

Cô vốn định mở miệng cãi lại, nhưng nhịp tim cuồn cuộn không để cho cô biết lên tiếng như thế nào?

Nhưng ánh mắt có chút mê ly vừa rồi của Hứa Mộ Nhan, vẫn cứ hiện lên trong đầu của Bùi Lạp Minh.

Anh nuốt nước miếng, miễn cưỡng mở miệng, “ Mua nhanh lên một chút để ra ngoài ăn sáng, thật là mè nheo, còn có, về sau không cho phép uống rượu lung tung.”

Cô uống hay không uống liên quan gì tới anh?

Kịch liệt nhớ lại cảnh tối qua, khiến Bùi Lạp Minh không thể không ngẩng đầu lên, “Trên bàn của nhà bếp có cháo trắng đấy.”

“Anh nấu cho tôi?” Hứa Mộ Nhan ngạc nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt biểu hiện ra biểu cảm không tin tưởng.

Nhưng anh đường đường là chủ tịch tập đoàn Bùi thị, từ nhỏ đã ngâm thìa vàng ra đời, anh sẽ xuống bếp sao?

Cái nhận thức này thật đúng là làm cho cô phải tặc lưỡi hít hà.

“Mộ Nhan, mau tới đây trang điểm.”

“... Nhìn vào ống kính cười một cái, thả lỏng.”

Đối mặt với ánh mắt có chút rã rời, tay chân cứng ngắc của Hứa Mộ Nhan, trên trán nhiếp ảnh gia một lần nữa ngưng tụ mồ hôi.

“Tốt!” Cô dần dần đáp lại tiếng, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn là khóc.

“Cô làm sao vậy, lực chú ý đều không thể tập trung,” Cô dựa lưng vào một một người mẫu nam khác đang cùng chụp ảnh, người mẫu nam nói nhỏ vào tai cô.

Nghe vậy cô có chút hoảng lấy tay dán lên trên lồng ngực.

Rõ ràng hiện tại Bùi Lạp Minh không có ở đây, nhưng tại sao nhịp tim lại tự nhiên gia tốc?

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy Bùi Lạp Minh đang đi vào trong phòng chụp ảnh.

“Thình thịch, thình thịch...” Tim của cô đập ngày càng nhanh, hai bên má cũng không ngăn được mà trở nên hồng rực.

“Mộ Nhan, gương mặt của cô nhìn qua thấy rất nóng, là bị ốm hả?” Đối mặt với cảm xúc thất thường của Hứa Mộ Nhan, Phương quản lý đi tới hỏi.

“Nếu như không thoải mái thì đừng vào trong nữa, đi bệnh viện kiểm tra một chút đi.”

“Tôi không sao đâu quản lý, chỉ là hơi nóng, nghỉ một chút là sẽ tốt lên thôi.”

Người mẫu nam anh tuấn cùng thiên sứ mỹ lệ tựa lưng vào nhau, tay nắm tay, không muốn rời ra nhau giữa bầu trời xanh thăm thẳm,... Bức ảnh này được mệnh danh là ‘Thiên sứ mỉm cười’, áp phích tràn đầy phở lớn ngộ nhỏ, tiến vào chiếm giữ từng trái tim của thiếu nam thiếu nữ.

“Hoàn mỹ, hoàn mỹ, thật là càng xem càng thấy hoàn mỹ!” Phương quản lý đứng ở dưới đại sảnh Hoàn Vũ, ngược nhìn lên tấm áp phích trên to được gắn trên tầng, không khỏi say mê một lần rồi lại một lần.

“Xem được không?” Bùi Lạp Minh lạnh lùng liếc nhìn tấm áp phích trên tầng.

“Đẹp mắt, cực kỳ đẹp mắt, toàn lực đều dồn vào quảng cáo, trang phục thiên sứ vào mùa thu này nhất định sẽ tăng lên mười điểm! quá hoàn mỹ rồi, thật sự quá hoàn mỹ rồi!” Cũng chỉ có người quản lý siêu cấp như ông mới có thể đào ra được một siêu cấp người mẫu như vậy.

Phương quản lý một lần nữa lại lâm vào trong say mê.

“Thiết kế không tốt, quảng cáo có khá hơn nữa thì cũng bằng không.” Nhìn Hứa Mộ Nhan trong quảng cáo, nhớ tới lần đầu tiên gặp cô là cô đang

mặc trang phục đám mây như vậy, còn có bộ trang phục được kết hợp giữa ngày và đêm rất hoàn mỹ.

Giờ phút này anh quả thật không thể không thừa nhận Hứa Mộ Nhan là một kỳ tích.

Nghĩ đến đây, bên môi Bùi Lạp Minh hiện lên một nụ cười yếu ớt hiếm thấy.

Đang lúc này, điện thoại di động trong túi anh đột nhiên vang lên, “Này!”

“Lạp Minh, đã có báo cáo kết quả giám định ADN, buổi tối chúng ta gặp nhau tại chỗ cũ.”

“Có thật không? Được, buổi tối gặp lại ở chỗ cũ.”

Khép điện thoại lại, Bùi Lạp Minh cảm giác như trút được gánh nặng, chờ lâu như vậy, kiểm tra giám định cuối cùng cũng có rồi.

Mà vừa nãy khi Hứa Mộ Nhan đang tập trung vào bản thiết kế cũng đã nhận được một cuộc gọi điện thoại của bạn lâu năm, coi như bọn họ cũng đã năm năm không có gặp mặt rồi.

“An Thần, làm sao anh lại đưa tôi đến nhà hàng của khách sạn năm sao này?”

Hứa Mộ Nhan đuổi theo thư ký An Thần vào trong thang máy khách sạn năm sao, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Cô nhớ rõ trong nhà hàng này có một kỷ niệm nhất định với cô, đây là nơi cô cùng Bùi Lạp Minh đã hôn nhau lần thứ hai, chỉ là cô không hiểu tại sao An Thần lại đột nhiên đưa cô tới đây?

“Thiếu phu nhân, cô xem.” Sắc mặt An Thần nặng nề mở cửa phòng ra, chỉ vào ngay phía trước cửa sổ nói.

Hứa Mộ Nhan nhìn về phía cửa sổ thủy tinh kia, hai mắt chợt mở lớn, kinh ngạc nhìn không chớp mắt.

Ngoài cửa sổ từng chiếc đèn thả sáng, trên cửa kính ánh đèn tạo ra từng đợt khúc xạ, thật giống như một loại cảnh đẹp xa hoa, cô kinh ngạc đến ngây ngốc, mắt cũng không nháy nhìn lên dấu tích lời chúc phúc được viết bằng son môi màu hồng trên cửa kính thủy tinh, trong lòng hiện lên một cảm giác cảm động không cách nào nói thành lời...

“Thiếu phu nhân, mặc dù tôi không biết giữa cô và Bùi tổng có hiểu lầm gì với nhau, nhưng mà tôi lại chỉ muốn cho cô biết thật ra thì Bùi tổng anh ấy vẫn chưa từng quên cô, căn phòng này kể từ năm cô cùng anh ấy đón sinh nhật vui vẻ ở đây đến nay, Bùi tổng liền sai người dùng băng dán dán lời chúc của cô để lại, để lưu lại mãi lên trên cửa kính, không cho bất kỳ ai dùng căn phòng này, mà căn phòng này cũng đã được anh bao năm năm rồi, trong năm năm qua mỗi khi Bùi tổng nhớ cô điều sẽ đến đây xem một chút, chính là thường ngăn người cả một buổi chiều, hoặc là cả một buổi tối.”

Lời nói của An Thần giống như một đạo thiên lôi oanh tạc ý thức của Hứa Mộ Nhan.

Anh....

Anh lại đem căn phòng này bao hết, hơn nữa năm nay đã là năm thứ năm!

Giờ phút này Hứa Mộ Nhan chỉ cảm thấy trong lòng cô như có một dây leo đang ngày càng thắt chặt lại cô, nghĩ không ra đầu mối, vừa khiếp sợ lại vừa dè nén.

Cô đi từng bước tới bên cửa sổ thủy tinh, đôi tay run rẩy lau những vết bẩn xung quanh dấu tích lời chúc được viết bằng son môi màu hồng....

Thì ra, anh vẫn còn cất dấu những lời cô viết cho anh....

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Lợi Dụng Lẫn Nhau, Theo Như Nhu Cầu

Ròng rã năm năm.

Trong nháy mắt, trong mắt cô trù rung động ở bên ngoài cũng không còn cái gì khác.

“An Thần, tôi muốn... tôi muốn ở lại đây một mình thêm một chút nữa, có thể không?”

“Được, vậy tôi đi trước.”

Bên kia, trong một căn phòng VIP tách biệt với những tiếng huyền não bên ngoài, tạm thời ngăn cách với ồn ào của âm nhạc, hai người đàn ông ngồi trên một góc của ghế sa lon, một người có đôi mắt sắc lạnh nhàn nhạt nhìn vào ly rượu màu đỏ trên tay, một người khác lại đang đưa mắt nhìn một nửa khuôn mặt tuấn mỹ kia, khóe miệng bên cạnh còn treo thêm mấy phần đùa giỡn.

“Thứ tôi muốn đâu?” Một hồi lâu, Bùi Lạp Minh không nhanh không chậm mở miệng, nhưng trong âm thanh lại bí mật đem theo một chút nóng nảy.

Nghe vậy, người đàn ông đang bưng ly rượu ngồi bên cạnh anh khẽ cúi người, đôi tay giữ thật chặt vào phần dựa lưng của ghế sofa, đôi môi mập mờ dính vào bên tai của anh, “Bùi tổng đã giao phó công việc, tôi làm sao lại có thể để cho ngài không hài lòng chứ.”

Nghe thế, sắc mặt Bùi Lạp Minh cũng không biến, xê dịch lại hướng người ngồi bên cạnh, “Lý Tuấn, da của tiểu tử cậu lại ngứa đi, chẳng qua hôm nay tôi không rảnh để tốn sức mò mẫm với cậu, mau nhanh đem báo cáo xét nghiệm lại đây cho tôi.” Trong mắt như biển sâu của anh hiện lên cảnh cáo nhàn nhạt.

Ngày hôm nay, tâm tư của Bùi Lạp Minh toàn bộ đều đặt trên báo cáo kết quả xét nghiệm, không thể chờ đợi thêm nữa, rất muốn biết xem Duẩn Kiệt có phải là con của anh và Hứa Mộ Nhan hay không.

“Thôi đi, không có chút sức lực nào, mỗi lần đùa giỡn với cậu, cậu đều tàn nhẫn mà cảnh cáo người khác như vậy, về sau ai còn dám cùng cậu gặp mặt chứ?” Lý Tuấn sáng khoái cười lớn một tiếng.

“Tốt lắm tốt lắm, không trêu cậu, ừm, đây là tài liệu mà tôi phải tốn rất nhiều nhân lực mới mang về được đây, cậu yên tâm, tôi chưa từng kiểm tra kết quả của báo cáo, Lý Tuấn đem túi giấy đằng sau đưa tới trước mặt anh.

“Nói thật, nếu như Duẩn Kiệt là con trai của cậu, cậu định sẽ làm như thế nào? Rời khỏi Hoắc Noãn, từ đó đi theo hai mẹ con họ hoàn hảo sống qua ngày?”

‘Cái này không cần cậu phải lo lắng, tôi sẽ tự có lo liệu.’ Bùi Lạp Minh lấy báo cáo ra, nhanh chóng lật lên xem.

Chỉ thấy khuôn mặt đang nhu hòa của anh dần dần hiện lên căng thẳng, con ngươi dần dần phóng đại, hô hấp cũng theo đó mà càng nghiêm trọng, quanh thân tản mát ra một hơi thở lạnh lẽo, không khỏi làm cho tay cầm ly của Lý Tuấn run lên.

“Lạp Minh, cậu không sao chứ?” Cùng anh qua lại lâu như vậy, Lý Tuấn tất nhiên biết giờ phút này Bùi Lạp Minh đang rất tức giận.

“Sao... tại sao lại có thể như vậy?!” Tay cầm báo cáo của Bùi Lạp Minh đột nhiên run lên, trên mặt hiện rõ sự ngạc nhiên, khiếp sợ!

“Thế nào? Có phải cảm thấy rất vui mừng, giờ phút này không biết dùng cách nào để biểu đạt nội tâm hưng phấn?” Lý Tuấn không rõ chân tướng đi đến gần, liếc nhìn báo cáo.

Cùng lúc nhìn, làm cho anh không khỏi bị hớp một ngụm khí lạnh, đôi mắt mở lớn có thể so sánh với hột đào.

“Chuyện này.... tại sao có thể như vậy?”

“Lý Tuấn, cậu khẳng định cậu là người đầu tiên cầm bản báo cáo này, không có ai ở trước mặt cậu cầm qua bản báo cáo này?”

“Tôi khẳng định, sáng sớm hôm nay bệnh viện gọi điện thoại cho tôi, tôi liền lập tức lái xe đến lấy, trên đường chưa có tiếp xúc qua bất luận người nào.”

Nghe vậy, con người thâm thúy của Bùi Lạp Minh đột nhiên hiện lên một tia sắc bén, ánh mắt thật giống như lưỡi dao bén nhọn, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Lạp Minh, cái này... nếu như trên báo cáo Duẩn Kiệt không phải là con của cậu, cậu cũng đừng quá đau khổ....”

Lý Tuấn biết tâm tình giờ phút này của Bùi Lạp Minh đã tệ hết cỡ rồi, đúng như một con sư tử bộc phát, nhất là đôi mắt như hắc thạch kia giờ phút này đã trở nên lạnh lẽo, như trắng lặn xuống biển, mặt biển gợn sóng lẫn tẩn, chỉ cần người khác hơi hơi nói chuyện thôi cũng sẽ gặp nạn.

Điều này cũng khó trách, dù sao cõi lòng mấy hôm nay của anh đều hy vọng Duẩn Kiệt là con trai của anh, ai biết kết quả thế nhưng...

Đối với sự an ủi của Lý Tuấn, Bùi Lạp Minh làm như mắt diếc tai ngơ, anh cảm thấy câu nói ‘Không phải cha con’ trong phút chốc liền hóa thành từng thanh đao sắc bén đâm vào trong lòng của anh, đau đớn lan tràn khắp cơ thể.

Thời gian phút chốc như bị hơi thở lạnh lẽo của anh làm đọng lại, Lý Tuấn thức thời không nói thêm gì nữa, mặt lo lắng nhìn anh...

Không biết qua bao lâu, Bùi Lạp Minh mới chậm rãi thả báo cáo xuống, cầm ly rượu trước mặt uống một hơi cạn sạch, rồi sau đó anh đưa đôi mắt tập trung nhìn vào ly rượu trong tay, tay chợt dùng lực, liền nghe ‘Phanh’ một tiếng, ly rượu trong nháy mắt hóa thành nhiều mảnh vụn cắt vào lòng bàn tay anh, máu tươi chảy ra cực kì chói mắt.

“Lạp Minh, cậu điên rồi sao?” Lý Tuấn vội vàng nhờ người phục vụ ở cửa, để cậu ta đến cửa hàng thuốc mua thuốc sát trùng cùng băng gạc.

“Cậu mau nói, đột nhiên cậu nổi điên làm gì? Sự thật đã bày ra trước mặt rồi, không phải sao?” Nhìn Bùi Lạp Minh ngày càng phát ra sự bén nhọn, vẻ mặt Lý Tuấn vô cùng nghi hoặc.

“Tôi không tin, làm sao có thể như thế chứ, có phải là cầm nhầm báo cáo?” Một giây kế tiếp Bùi Lạp Minh giống như nổi điên nắm lấy cổ áo của Lý Tuấn, giận dữ hét.

Từng câu từng chữ, thật giống như băng tuyết ngàn năm, mang lại cảm giác lạnh lẽo, làm cho trái tim của Lý Tuấn không khỏi run lên lần nữa.

“Lạp Minh, cậu bình tĩnh một chút, tôi cũng hy vọng là tôi cầm nhầm báo cáo, nhưng là chính anh cũng đã nhìn rồi không phải sao? Trên báo rõ ràng là viết báo cáo kết quả người thân, là Bùi Lạp Minh, là Duẩn Kiệt.”

“Không thể nào, nhất định là trong quá trình tiến hành xét nghiệm đã xảy ra chuyện gì đó, Lý Tuấn, tôi tin vào dự cảm, Duẩn Kiệt chắc chắn là con

traí của tôi.”

Bốn mắt nhìn nhau, Lý Tuấn có thể thấy rõ trong đôi mắt thâm thúy không thấy đáy của anh có khổ sở, có hận, có thất lạc, các loại cảm giác đó luân phiên xoay tròn thay đổi trong mắt anh.

“Bùi Lạp Minh, cậu tỉnh táo lại nghe tôi nói được không, ngày đó là đích thân tôi đem Duẩn Kiệt đến bệnh viện lấy máu, sau đó đưa mẫu máu của cậu và thằng bé đến phòng xét nghiệm, giao cho bác sĩ, trước khi đi tôi còn cố ý dặn dò bác sĩ phải chú ý trong khi làm xét nghiệm, tại sao cậu còn không chịu tiếp nhận sự thật chứ?”

Lý Tuấn khàn hết cả giọng, hướng về phía anh quát.

Anh lúc nào cũng mong là mình cầm nhầm báo cáo, anh cũng hy vọng là bác sĩ đã xét nghiệm sai, thế nhưng bệnh viện này là chỗ tốt nhất, không lý do gì mà một việc nhỏ như vậy mà cũng làm không xong.

“Tôi không tin, cậu biến đi, cút cho tôi! hiện tại tôi không muốn nhìn thấy cậu.”

Giờ phút này, Bùi Lạp Minh một câu nghe cũng không lọt, giống như sứt phát điên, gặp người liền cắn, lý trí hoàn toàn bị kết quả của bản báo cáo làm cho mất hết hầu như không còn.

“Bùi Lạp Minh, tôi có thể đi, nhưng mà tôi muốn nói cho cậu biết, coi như cậu muốn hành hạ mình cũng được, cũng không thể nào thay đổi được việc Duẩn Kiệt không phải là con của cậu.”

Nói xong, Lý Tuấn liền cầm áo khoác được vắt trên ghế sofa lên, cầm giẻ rời đi.

Tại sao có thể như vậy?

Kết quả rõ ràng không nên là như vậy không phải sao?

Duẩn Kiệt nên là con trai của anh và Mộ Nhan mới đúng.

Nhưng....nhưng vì sao kết quả giám định lại là hai người không phải cha con chứ?

Bùi Lạp Minh lão đảo từ trên ghế đứng dậy, cầm chai rượu đỏ còn hơn phân nửa trên bàn lên hưng hăng ném xuống đất.

“Ầm!” Một tiếng chói tai truyền vào trong lỗ tai anh.

Mà màu đỏ của rượu dưới ánh đèn càng thêm chói mắt, chiếu lên tia sáng, thiêu đốt hai mắt của anh.

“Không phải vậy! Hứa Mộ Nhan nhất định sẽ không phản bội mình, sẽ không!” Sau một lúc, anh cầm báo cáo trên bàn lên, trợn trừng mắt, xé báo cáo thành từng mảnh vụn tựa như muốn phát tiết hết khổ sở trong lòng.

Biệt thự Bùi thị.

Hoắc Noãn vừa uống rượu đỏ vừa bấm một dãy số điện thoại, trên mặt hiện rõ sự mừng rỡ không cần nói cũng biết, “Này, việc lần này đúng là đã làm cho anh bị thua thiệt nhiều rồi, nếu không vị trí của tôi trong lòng Bùi Lạp Minh khó mà được bảo toàn.”

“Tôi không phải đang giúp cô, tôi là đang tự giúp chính mình, nói với bác sĩ làm xét nghiệm, nếu như ông ta dám để lộ ra nửa chữ, tôi nhất định sẽ làm cho cả gia đình ông ta không có cách nào sống tiếp được ở thành phố A này.”

“Yên tâm đi, tôi đã cảnh cáo ông ta, tôi tin tưởng hiện giờ Bùi Lạp Minh hiện tại rất đau khổ!”

“Cho nên cô phải thừa dịp này để anh ta mau mau ký tên vào đơn ly hôn, để cho anh ta cùng Hứa Mộ Nhan từ đó kết thúc quan hệ, cô cũng có thể an tâm là Phu nhân tổng giám đốc, Đại thiếu phu nhân Bùi thị.”

“Đó là đương nhiên, chẳng qua là tôi có chút lo lắng, bọn họ sẽ thuận lợi ly hôn ch?”

“Vậy thì phải xem sức quyến rũ của cô có đủ mạnh hay không rồi, tôi rất có lòng tin đối với cô.”

“Yên tâm đi, cơ hội tốt như vậy tôi nhất định sẽ không bỏ qua, đến lúc đó anh có thể quang minh chính đại mà theo đuổi Hứa Mộ Nhan rồi.”

“Chúng ta có thể xem như là đang lợi dụng lẫn nhau theo nhu cầu của mình.”

“Vậy thì chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Khép lại điện thoại trên tay, nụ cười trên mặt Hoắc Noãn càng sâu hơn, tròn mắt như nước lẫn vào ánh sáng trong vắt, gian tà của ánh trăng.

Hứa Mộ Nhan vừa từ khách sạn đi về nhà, không biết sao, tim luôn hiện ra từng hồi lo lắng.

“Mẹ, mẹ đã về rồi!”

Sau một giây, một bóng dáng nho nhỏ vui sướng nhào vào trong lòng cô, làm nũng nói.

“Bảo bối, thật xin lỗi, mấy ngày hôm nay đều đem con đến nhà chú Cố, con sẽ không trách mẹ chứ?”

“Không đâu, mẹ vất vả rồi, chú Cố đối xử với con rất tốt, mua rất nhiều đồ chơi cho con, con rất thích.”

“VẬY thì tốt, thời gian cũng không còn sớm nữa, nhanh nhanh đi rửa mặt một chút, sau đó lên giường đi ngủ, ngày mai mẹ sẽ đưa con đến trường học.”

“Dạ, con yêu mẹ!”

Đỗ Duẩn Kiệt ngủ xong, Hứa Mộ Nhan vẫn như cũ không thấy buồn ngủ, tối nay cô nên làm cái gì đây?

Cô cảm giác như anh đang có chuyện không tốt sắp xảy ra, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không thể có chuyện gì xảy ra được.

Thôi, có lẽ mấy hôm nay quá mệt mỏi, hơn nữa buổi tối nay lại gặp phải chuyện bất ngờ, cho nên suy nghĩ khó tránh gặp phải có chút hỗn độn.

Ngủ một giấc thật ngon là sẽ quên hết mọi chuyện thôi.

“Ai u Bùi Lạp Minh, làm sao anh lại uống nhiều như vậy, không phải đã hứa với em là nếu không có việc gì quan trọng thì đừng uống nhiều như vậy rồi sao? Em sẽ rất lo lắng.” Hoắc Noãn cố hết sức khiêng Bùi Lạp Minh cả người đầy mùi rượu vào trong phòng của mình.

“Anh không say, anh rất tỉnh táo.”

“Được được rồi, em biết rồi... cẩn thận một chút.”

“Hứa Mộ Nhan, cô cứ nhiên dấm cùng người đàn ông khác lén lút sinh con sau lưng tôi, tôi không biết... sẽ không bỏ qua cho cô đâu!”

Nhìn Bùi Lạp Minh say rượu trong miệng vẫn chỉ lẩm bẩm tên của Hứa Mộ Nhan, lửa ghen trong lòng Hoắc Noãn dần dần nổi lên, nhưng suy nghĩ một chút trên khuôn mặt xinh đẹp lại khôi phục lại dịu dàng rất nhanh.

Cùng anh sống chung năm năm, cô tất nhiên biết anh hận nhất là bị người khác phản bội, lừa gạt.

Hứa Mộ Nhan, lần này cô cùng Bùi Lạp Minh nhất định là không còn quan hệ rồi.

Đối với cô mà nói thì Hứa Mộ Nhan đã không có tính chất uy hiếp rồi, không phải sao?

“Mộ nhan, chúc mừng cô!” Phương quản lý sáng sớm đã xuất hiện cạnh bàn làm việc của cô, đợi cô đến.

“Quản lý, chúc mừng cái gì?” Cô xoa xoa quầng thâm trên hai mắt, cả người không có tinh thần hỏi.

“Tôi thấy tinh thần của cô hình như khoogn được tốt lắm, bị bệnh sao?” Nụ cười trên mặt Phương quản lý cứng đờ, quan tâm hỏi.

“Không có, có thể là tối qua ngủ không ngon thôi!”

Tối hôm qua trong lòng cô cứ quanh quẩn suy nghĩ không hay, nửa đêm cũng tỉnh rất nhiều lần, làm sao có thể ngủ ngon?

Vốn là hôm nay muốn dùng trạng thái tốt nhất đi làm, nhưng bây giờ lại trở thành gấu mèo.

“Tối qua quá hưng phấn, không ngủ được sao?” Phương quản lý hỏi ngược lại.

“Hả? Hưng phấn?”

Phương quản lý đang nói cái gì vậy? Như thế nào mà một câu cô nghe cũng không hiểu?

“Nhìn mặt của cô là biết sáng nay cô chưa được báo buổi sáng rồi, đến đây xem thật kỹ một chút, Hôm nay nhân vật chính trong làng giải trí là cô đấy!” Phương quản lý vui mừng đem một xấp báo thật dày để lên trên bàn, trước sự kinh ngạc của cô.

‘Trang phục được nhiều người yêu thích nhất.’, ‘Bộ sưu tập thiên sứ.’, ‘Thiên tài thiết kế cùng bộ sưu tập thiên sứ.’.....

Mỗi bài báo đều là khen ngợi Hứa Mộ Nhan....

Cô thông qua sự cố gắng của mình, rốt cuộc cũng đã được mọi người hiểu, được mọi người theo dõi vì là người thiết kế xu hướng mới cho làng giải trí...

Con người trong suốt của Hứa Mộ Nhan trong nháy mắt ngày càng mở lớn, càng ngày càng phát sáng.

Trời, không phải là cô đang nằm mơ đó chứ!

Mấy tháng trước cô còn là một nhà thiết kế vô danh, nhưng bây giờ lại là đối tượng được mọi người theo dõi.

Cô thành công, cô bắt đầu thành công bước đầu tiên trong giấc mơ của cô.

Cô cầm tờ báo mà đôi tay không ngừng được run rẩy, nước mắt trong suốt nhanh chóng rơi vào mặt báo, dần trở thành nhiều đóa hoa sơn chi thơm mát.

“Làm sao cô lại khóc?” Phương quản lý vội vàng cầm khăn giấy đưa cho cô.

“Quản lý, tôi cảm thấy thật vui mừng, rốt cuộc thì tôi cũng có thể gần giấc mơ của mình thêm một bước.”

“Chúc mừng cô, bắt đầu từ bây giờ, cô chính là người mẫu xuất sắc, là chuyên gia thiết kế ưu tú.”

“Hiện tại vừa mới bắt đầu, đừng vui mừng quá sớm, có muốn đảm nhiệm chức vụ thiết kế của bộ sưu tập thiên sứ không?” Đột nhiên sau lưng vang

lên một giọng nói âm trầm, Hứa Mộ Nhan quay đầu lại, chống lại một khuôn mặt tiều tụy..

Ý của Bùi Lạp Minh là như thế nào?

“Cái gì?” Hứa Mộ Nhan khẽ nâng đầu lên, nhìn đôi mắt y như đầm sâu, lóe lên nghi ngờ.

“Có muốn đảm nhiệm hay không?”

Thấy cô không nói gì, Bùi Lạp Minh lại hỏi thêm lần nữa.

“Tôi... tôi có thể sao?”

Anh biết, một khi đã yêu cầu đến việc thiết kế thời trang, Hứa Mộ Nhan nhất định sẽ không có cách nào cự tuyệt, sau đó sâu trong mắt cô sẽ hiện lên một ánh sáng lung linh huyền ảo nhàn nhạt.

“Không cần tôi nhắc đến lần thứ ba chứ? Cô có đồng ý tiếp nhận yêu cầu trở thành nhà thiết kế cho bộ sưu tập thiên sứ này hay không?”

“Đúng vậy, không phải nằm mơ, cơ hội tốt như vậy, chưa từng có nhà thiết kế nào mới vào công ty mà đã có thể tiếp xúc với thiết kế quan trọng như vậy, Mộ Nhan, cô phải nắm lấy cơ hội tốt này ngay lập tức.”

“Tôi...”

Hứa Mộ Nha rất muốn đồng ý, nhưng lại cảm giác ánh mắt hôm nay anh nhìn cô rất cổ quái, nhìn trung sự cổ quái này giống như thêm nhiều phần lạnh lùng, tóm lại nhất thời cô cũng không thể nói rõ được loại cảm giác đó.

“Đừng đó, Mộ Nhan cô nhất định phải cho chúng tôi một bất ngờ đó nha.”

“Cơ hội tốt như vậy, cô phải nắm thật chắc vào đó.”

“.....”

Nghe được những lời khích lệ của mọi người, trong tận đáy lòng của Hứa Mộ Nhan không nhịn được dâng lên một tầng cảm động.

Tất cả mọi người rất tin tưởng cô, nhưng thật sự là cô có thể làm được không?”

Mặc dù cô đối với mình có lòng tin, nhưng ngộ nhỡ xảy ra cái gì không may....

“Việc này cô không muốn cũng coi như xong, Hoàn Vũ cái gì cũng thiếu, chỉ duy nhất là không thiếu nhà thiết kế thời trang thôi.” Nói xong, Bùi Lạp Minh quay đầu như muốn rời đi.

Không được, cô không thể trơ mắt đứng nhìn để ước mơ của mình rời đi.

Cô vội vã hốt hoảng bắt lấy ống tay áo sơ mi của anh.

Xoẹt....!

Bởi vì dùng sức quá mạnh, tay áo sơ mi của anh bất giác bị cô kéo hỏng, “Không! Chờ một chút, tôi đồng ý tiếp nhận mọi kiểm tra để có thể thiết kế cho bộ sưu tập này.”

“Đây chính là thành ý của cô?” Nhìn ống tay áo bị Hứa Mộ Nhan kéo rách, lại nhìn nhân viên ở bốn phía đang nhìn đến, sắc mặt Bùi Lạp Minh vốn dĩ đã âm trầm giờ lại càng tối thêm.

Giờ phút này anh đã cố hết sức để nhẫn nhịn rồi, từ tối hôm qua khi anh biết Duẩn Kiệt không phải con trai của mình, anh cũng cảm giác thấy trong cơ thể có một vấn đề cứ quanh quẩn mãi, nhưng lại không có cách nào nói lên thành lời.

Sáng sớm khi tỉnh dậy, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu anh chính là phải ký tên xuống thỏa thuận ly hôn, nhưng thời điểm khi nâng bút lên ký, nhất thời bút trên tay như nặng ngàn cân, như thế nào cũng không thể ký xuống.

Một phút kia, anh cảm thấy mình như điên rồi, bị lửa giận đốt đến điên rồi, sau đó anh vội vọt vào phòng tắm dội nước lạnh, tan rã – ý thức mơ hồ mới dần dần rõ ràng, anh biết là anh nên cùng cô có một kết thúc.

Vì vậy anh một lần nữa đi vào phòng làm việc, đúng lúc này An Thần lại gọi điện cho anh, nói với anh là anh ta nhìn ra được, Hứa Mộ Nhan thật ra vẫn thích anh, mặc dù lời nói này không biết là thật hay giả, nhưng tâm của anh đã không bị tổn thương nhiều như vài phút trước rồi.

Mà nơi để ký tên trên thỏa thuận ly hôn, anh vẫn chưa hạ được quyết tâm để ký tên mình xuống.

Không từ bỏ được sao?

Anh không biết, anh chỉ biết một phút kia tim của anh lại một mực nói cho anh biết, không được ký, không được ký....

Còn đang trong mê man thì dì Dung đã đưa đến một tờ báo buổi sáng, toàn bộ trang đầu của tờ báo đều ca ngợi cùng thưởng thức tài năng hiếm có của Hứa Mộ Nhan.

Nháy mắt kia, anh biết trước mắt không thể cùng cô đối chất về chuyện con cái, mà là phải để cho cô tiếp tục an tâm thay công ty kiếm tiền....

Về phần chuyện của Duẩn Kiệt, anh tạm thời không có ý định suy nghĩ đến...

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Hứa Mộ Nhan vội vàng khom lưng nói xin lỗi, đồng thời cũng cắt đứt mạch suy nghĩ của anh...

Tại sao lại như vậy chứ, cô.... nhìn cô vô dụng như vậy hơi sức nhất định sẽ yếu nhưng tay áo của anh làm sao mà lại rách?

Nhất định là cái áo sơ mi này của anh quá cũ rồi, hoặc là anh mua phải đồ dởm rồi....

“Thật xin lỗi, hữu dụng không?” Lời nói của anh chữ chữ đều là băng, giống như lời nói chứa đầy hàm ý, không khỏi làm cho cô run lên.

Hôm nay anh làm sao thế?

“VẬY... vậy anh cười ra, tôi sẽ may lại như cũ cho anh.”

“Không cần, cô đi làm việc của mình đi!”

“Cám ơn!”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô dần dần nở rộ một nụ cười, trong nháy mắt kia, sự thoải mái này giống như đem sự không vui trong đáy lòng của anh giảm đi một chút.

Bùi Lạp Minh, hình như là mày điên rồi!

Anh tự thì thào nói thầm, rồi sau đó xoay người rời đi.

Thời điểm anh bước ra khỏi cửa công ty Hoàn Vũ, Hoắc Noãn gọi điện cho anh, hẹn anh đến một nhà hàng ăn cơm, sau đó sẽ bàn bạc chuyện kết hôn của hai người.

Thiết kế này khi được mặc trên từng người phụ nữ, cũng sẽ khiến họ trở thành thiên sứ đẹp nhất.

Cần phải thiết kế ra bộ trang phục mang cảm giác thiên sứ, cô nên làm như thế nào?

Bùi Lạp Minh yêu cầu cô thiết kế trang phục mùa đông phải phù hợp với ý niệm của bộ sưu tập thiên sứ này, nếu như là mùa đông thì không thể sử dụng vải mỏng được rồi.

Nếu như không có sự phiêu dạt của nụ cười, thì đồng nghĩa với việc thiên sứ mất đi đôi cánh, vậy còn có thể gọi đây là thiên sứ có cánh sao?

Mặc dù là cô chỉ tranh thủ đến tham gia cơ hội kiểm tra của bộ sưu tập thiên sứ này thôi, nhưng cũng từ cái ngày bắt đầu đấy, ý tưởng thiết kế tràn ngập trong từng tế bào đột nhiên biến mất rồi, tay cầm bút của cô run lên, suy nghĩ nát óc cũng không biết nên vẽ cái gì?

Nghĩ vỡ đầu ra nhưng lại không thể bắt kịp một linh cảm nào, gần như mọi thứ đang ép cô đến điên khùng rồi.

“Cẩn thận!” Lúc này một âm thanh như gió xuân đồng thời vang lên, một đôi tay có lực ôm chặt hai vai của cô.

Xoạt!

Cũng liền tại lúc này, một chiếc xe lao nhanh lướt qua, thân xe chỉ còn cách người cô mười phân.

“Anh... làm sao anh lại biết em ở chỗ này?” Hứa Mộ Nhan trợn to đôi mắt, kinh ngạc nhìn người đang ôm chặt lấy hai vai của cô.

(hết chương)

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Hôn Dưới Trời Sao.

“Em quên sao? Thời điểm ở nước Pháp anh đã nói qua với em, anh sẽ nhất định tận dụng hết mọi khả năng của mình để bảo vệ em!”

Vũ Dương thần bí cười cười, “Ngu ngốc, em có biết là đi bộ ở đây rất nguy hiểm hay không?”

Anh cười đến thật dịu dàng, rất đẹp mắt.

Chỉ là khi đem so với Bùi Lạp Minh, nụ cười của Vũ Dương dường như đã bớt đi cái gì đó....

Trời ơi, cô đang suy nghĩ cái gì thế này?

Làm gì lại đem học trưởng ra so sánh cùng Bùi Lạp Minh chứ?

Bọn họ là hai loại người hoàn toàn khác nhau.

“Cái người này, trong đầu rớt cuộc là đang suy nghĩ cái gì vậy hả? Lúc này mà còn ngần người được hả?” Thấy cô ngần người, Vũ Dương nhẹ nhàng gõ vào đầu Hứa Mộ Nhan một cái.

Anh cảm thấy nếu như mình càng nhìn tiểu mỹ nhân này nhiều một cái, thì anh sẽ cảm thấy trái tim mình lại càng yêu say đắm đình trệ một lần nữa.

Tính tính toán toán anh cũng đã gần một tháng không có gặp cô rồi, chỉ có thể đổ thừa cho Tổng giám đốc đã giao quá nhiều công việc cho anh, nếu

không thì anh đã không muốn rời xa cô nửa bước, rời xa A thị nửa bước.

“Không có gì.” Cô không nên ở trước mặt học trưởng ngăn người như đứa ngốc như vậy.

Hứa Mộ Nhan lắc lắc đầu, đem hình bóng của Bùi Lạp Minh trong đầu hất ra, mỉm cười nhu hòa theo dõi anh nói sang chuyện khác, “Không phải hai ngày trước anh gọi điện báo là còn khoảng một tuần lễ nữa mới về nước sao?”

“Bởi vì anh hoàn thành công việc sớm quá.”

Anh sẽ không nói cho cô biết, vì quá nhớ cô nên anh mới gấp rút hoàn thành nhiệm vụ, bởi vì anh không muốn tạo thành gánh nặng cho cô, anh biết trong lòng cô vẫn chưa quên được hình bóng của Bùi Lạp Minh.

“Ha ha, em nói đi đâu rồi, làm sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở đằng sau người em vậy?”

“Không biết, không biết là anh có cơ hội hộ tống ngôi sao lớn về nhà không đây?”

“À!?”

Vũ Dương muốn đến nhà cô sao?

Cô chợt nhớ đến trong nhà đã rất nhiều ngày không dọn dẹp, quét tước rồi, khắp nơi đều là bụi, nếu hiện tại để cho anh đến nhà, chẳng phải sẽ bị anh cười sao!

Không được, không được, hôm nay tuyệt đối không được!

“Không cần đâu học trưởng, em tự về một mình là được rồi, thời gian không còn sớm nữa, anh cũng mau về nhà nghỉ ngơi đi, em mệt muốn chết rồi.” Hứa Mộ Nhan hốt hoảng khuyên.

Cô đang quan tâm anh sao?

Xem ra, trong lòng của cô cũng là có vị trí cho mình, có lẽ không tới bao lâu nữa anh có thể thổ lộ với cô rồi.

Nghĩ đến đây con người của Vũ Dương trong nháy mắt tràn ngập vui vẻ, từ chỗ sâu nhất trong cổ họng âm thanh hơi kích động vang lên, “Không phiền toái, không phải chỉ là một đoạn đường thôi sao, sẽ đưa em về nhà rất nhanh.”

“Thật sự là không cần đâu học trưởng!”

“Khuôn mặt của em xinh đẹp như vậy, lại là nhân vật chính của trang đầu các báo, con đường này lại còn rất vắng vẻ, không tự mình đưa em về nhà, thì làm sao anh có thể âm thầm được, nào công chúa xinh đẹp, xin hãy để cho tôi, một ký sĩ có cơ hội thể hiện đi.” Mặc dù lời nói mang theo trêu đùa, nhưng trong mắt anh lại tràn đầy sự chân thành da diết.

“Cái này, được rồi, việc này liền phiền toái học trưởng rồi.”

Thôi thôi, nếu như cô từ chối thêm nữa, có khi học trưởng sẽ nghĩ cô kiêu kỳ mất.

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng của cô, từng tế bào trên người Vũ Dương lần nữa ngập tràn vui sướng.

Giờ phút này anh chỉ muốn nắm tay cô thật chặt, nhưng anh sợ hành động này có thể làm cô bị hoảng sợ.

Vì vậy chỉ có thể áp chế sự kích động trong lòng, trên khuôn mặt nho nhã mỉm cười đầy vui sướng, anh đưa tay hướng đến phía Hứa Mộ Nhan làm hành động xin mời, sau đó anh và cô cùng ngồi song song tiến về con đường ồn ào phía trước.

Ngẩng đầu nhìn ánh nắng chiều, ánh mắt của cô hơi nghiêng về phía khuôn mặt của anh.

Học trưởng, đối xử với mình thật tốt.

“Đến!” Nhìn trong đôi mắt cô có sự sững sờ, Vũ Dương dịu dàng nhắc nhở.

“Hả?” Hứa Mộ Nhan lui về phía sau một bước, ngơ ngác nhìn anh.

“Anh đưa em lên nhà.” Anh không muốn nhanh như vậy mà đã phải rời đi, nhưng anh cũng chỉ có thể tìm được cái lý do dở ẹt này mà thôi.

Lên nhà?

Sau đó thì sao?

Sau đó thấy trong phòng khắp nơi đều là bụi bặm, cảm thấy thì ra cô sống rất bừa bộn?

“Việc này... Học trưởng, để hôm nào đó em sẽ mời anh đến nhà làm khách đi, em vừa nhớ ra là một lúc nữa khi về đến nhà em lại phải phác họa bản thảo thiết kế, sẽ không có thời gian rảnh để tiếp đãi anh.” Hứa Mộ Nhan có chút cà lăm cố nặn ra một cái cớ vừa già vừa nát.

“Vậy cũng được, ngày mai gặp.” Vũ Dương ngăn chặn vạch đen đang dần xuất hiện trong đầu anh, lưu luyến không rời nhìn ánh chiều tà chiếu lên trên người Hứa Mộ Nhan, làm cho Hứa Mộ Nhan càng thêm nhu mì.

“Ừ, ngày mai gặp!” Cô chợt dạ cười cười.

Lý do cự tuyệt dở như vậy, anh lại không nghi ngờ chút nào sao?

Nếu như giờ phút này mà cô đang đối mặt với Bùi Lạp Minh, con người hồ ly bất định kia, chỉ sợ ngay sau khi cô nói câu đó anh sẽ vạch trần lời nói

đối quá kém vừa nãy của cô rồi.

Không muốn cũng thế, giờ phút này cô chỉ muốn về nhà nằm thật mái trên giường, cố gắng tìm một chút linh cảm mà thôi.

Nhìn bóng lưng Vũ Dương dần dần biến mất, Hứa Mộ Nhan lắc lắc đầu bước về phía cầu thang.

“Thầy, hiện tại một chút linh cảm em cũng không tìm ra được.” Hứa Mộ Nhan ngồi đối diện với Cố Vỹ, bất đắc dĩ lạnh nhạt nói.

“Mộ Nhan, em chỉ cần nhớ, trang phục chính là tầng da thịt thứ hai của em, người nghèo thì sẽ dùng trang phục biểu diễn của người giàu để làm động lực theo đuổi, nhà giàu mới nổi thì thích đem tất cả tài phú ra làm trang phục để thể hiện, quý tộc thì sẽ dùng trang phục để thể hiện mình cùng mọi người không cùng địa vị,.... vô luận người nào cũng thích dùng trang phục để cho thấy mình cũng là một người theo đuổi theo thế giới, bộ sưu tập Thiên sứ có mục tiêu tiêu thụ chính là của những khách hàng trung, cao cấp trẻ tuổi, nơi này khách hàng tiêu thụ đại biểu cho một phần cao cấp, bọn họ theo đuổi tự nhiên và cũng thao túng tự nhiên, bọn họ hy vọng bọn họ có thể cao quý, nhìn từ góc độ khách hàng suy tính, em có thể phác họa một thiết kế phù hợp theo điểm này.” Cố Vỹ chậm rãi giải thích.

“Đúng nha, không biết như thế nào mà em lại đem một chuyện quan trọng như vậy quên mất.” Hứa Mộ Nhan vui mừng vỗ tay, chỉ thiếu chút nữa là cười to lên, “Tìm thiên sứ cao quý, không chỉ muốn thể hiện được cảm giác, còn có thể dung hợp được suy nghĩ của khách hàng, thể hiện ra sự thích hợp cao quý cùng tự nhiên.

“Muốn tìm ra cảm giác của khách hàng, đầu tiên là phải gia nhập vào cuộc sống của khách hàng, anh sẽ dẫn em đến một nơi này để không chỉ có thể quan sát xuyên qua họ, mà còn có thể cho em hưởng thụ cuộc sống hàng ngày của họ, thả eo của em lên, hít sâu nữa sau đó buông lỏng... bây giờ

thì giống người bình thường, em chính là một công chúa xinh đẹp nhất sống trong hoàng cung...”

Công chúa?

Cô cũng có thể trở thành công chúa sao?

Cũng được, lần này cô liền tưởng tượng thật tốt, cho dù mộng đẹp chỉ có một đêm.

Hơn nữa cô cũng không muốn phụ lòng Cố Vỹ khi đã mang cô đến một nhà hàng cao cấp như vậy ăn tối.

Kèm theo hô hấp trầm trầm, thân thể của cô chậm rãi buông lỏng, nụ cười trên mặt cũng dần dần hiện lên sự xấu hổ.

“Công chúa, thử ly rượu trước mặt em một chút đi.” Cái loại mùi thơm đó, chỉ là giờ phút này mùi thơm mang theo xấu hổ cùng tự ti.

Thật ra thì Hứa Mộ Nhan vẫn không biết là có bao nhiêu người hâm mộ tài năng của cô, không biết tài năng của cô ưu tú thế nào, thật ra thì tài năng của cô đã sớm được thế giới coi trọng rồi....

“Ừm!” Hứa Mộ Nhan hốt hoảng cầm ly rượu ở một bên lên, học theo Cố Vỹ lắc lắc chất lỏng màu bảo thạch trong ly, sau đó khẩn trương đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch.

“Chờ một chút, Mộ Nhan.....”

Chẳng lẽ cô không biết là loại rượu cô đang uống trường hợp này chỉ đem tới dễ thương thức, chứ không phải... nuốt chửng?

“Ừm... em sắp..” Hứa Mộ Nhan vội vàng che miệng lại, phòng ngừa rượu trong miệng cô sẽ bất cẩn mà bị cô phun ra.

Nhìn bộ dáng lỗ mãng của cô, Cố Vỹ không khỏi sáng lãng cười một tiếng.

“Mộ Nhan, rượu này là để thưởng thức chứ không phải để uống.” Cố Vỹ buồn cười nhắc nhở.

“Thưởng thức, như vậy chẳng phải khổ hơn sao?” Hứa Mộ Nhan hơi nhúu nhúu chân mày.

Xem ra, làm quý tộc cũng không dễ.

“Được rồi, em đừng uống rượu nữa, uống nhiều quá là chút nữa linh cảm còn chưa tìm được, cẩn thận không say, ăn chút gì đi.” Cố Vỹ buồn cười nói.

“Thầy, anh đừng xem thường em... tửu lượng của em so với trước kia đã tốt hơn nhiều rồi.”

Để chứng minh tửu lượng của mình, ngay sau đó Hứa Mộ Nhan lại tự rót cho mình một ly, sau khi uống xong một ly kia, vừa một ly....

“Thầy, có rất nhiều thứ đang cùng bay, thật là xinh đẹp, thật là xinh đẹp!” Dưới chân có chút không vững, đầu có chút mơ hồ, Hứa Mộ Nhan đứng ở trước cầu thang huơ tay múa chân cười lớn.

“Tôi đưa em về nhà, em say rồi.”

“Đừng! Bậc thang thật là cao, em đi không được! Em... em muốn ngăn những ngôi sao!” Hứa Mộ Nhan hưng phấn nhảy cà tưng ở xung quanh bậc thang, ngược nhìn ánh đèn sáng ở trong những căn phòng, hài lòng cười, “Thầy mau xem, rất nhiều sao, sao còn biết khiêu vũ nữa.”

Sao?

Nào có sao?

Cố Vy ngẩng đầu nhìn bầu trời đen nhánh một chút, lại nhìn ánh đèn trong tầng lầu một chút.

Xem ra cô thật sự quá say rồi, cứ nhiên lại đem ánh đèn nhìn thành sao trên trời.

“À, người học trò này lắm lúc cũng thật đúng là để cho anh bó tay hết cách.

“Thầy, mau nhìn kia!”

Một giây kế tiếp, cô nín cánh tay của anh lại thật chặt, “Theo em ngắm sao.”

Lúc này trên người cô nhàn nhạt mùi hoa, so với sao còn chói mắt hơn.

Đồng nhất trong mắt, anh lại đột nhiên bị Hứa Mộ Nhan đang mờ mịt mê hoặc.

Rồi sau đó ngón tay lại không khống chế được thay cô lau đi vết bụi bẩn trên gò má của cô, “Hôm nay không có sao, em cũng mệt mỏi rồi, tôi đưa em về nhà.”

“Không có sao? Những thứ kia, những thứ kia là cái gì?” Cô chỉ vào bốn ánh đèn chói mắt phía trước, nụ cười ngọt ngào xinh xắn tựa như bông hoa thanh mát.

Khi cô say rượu thật là đáng yêu, đáng yêu đến mức làm cho người ta không nịn được nghĩ chừng chiều cô.

Cố Vỹ đỡ bả vai của cô, vẫn kiên nhẫn giải thích, “Đó là ánh đèn, không phải sao, đi, chúng ta về nhà.”

“Không phải sao? Nhưng... tại sao nó lại sáng lên? Không phải sao, hôm nay không có sao?” Nghe vậy, Hứa Mộ Nhan mất mát ngẩng đầu lên nhìn

Cố Vỹ, đôi môi hồng nhuận dưới ánh trăng càng lộ ra màu sắc mê hoặc lòng người.

Trong con người kia có hơi ưu buồn, dẫn tới sâu trong nội tâm anh có tiếng động, một giây kia anh có thể nghe thấy tiếng tim đập cuồng nhiệt của mình, ngón tay của anh hơi động, đưa lên vuốt ve hai gò má của cô, âm thanh khàn khàn từ sâu trong linh hồn phát ra, “Có, đôi mắt của em, không phải là sao sao?”

Hả?

Con người của Hứa Mộ Nhan trong nháy mắt sáng thêm mấy phần, cô đột nhiên rất hưng phấn cầm gương mặt của Cố Vỹ, cười khanh khách rục rờ không ngừng, “Vậy là em cũng nhìn thấy sao rồi, con mắt của anh thật trong suốt, giống như sao.”

Nói xong, nói xong, đôi tay của Hứa Mộ Nhan mật mờ đưa về phía con người của anh, “Thật là xinh đẹp, thật là xinh đẹp, em sờ tới sao rồi.”

“Cái đó đúng....” Giọng nói của Cố Vỹ đột nhiên trở nên cực kỳ khô khốc, đôi môi diễm lệ như anh đào của cô tản ra mùi thơm thanh mát như đang dụ hoặc anh.

Cố Vỹ không kìm hãm được đưa ngón tay đặt lên môi cô, nhẹ nhàng vuốt ve, giờ phút này đầu óc trống rỗng, trong mắt anh chỉ còn lại nụ cười sáng lạn của cô, rồi sau đó anh không nhận được cúi xuống hung hăng hôn lên phiến môi hồng.

Một giây kia thời gian giữa hai người như dừng lại, một giây kia bốn cây đèn trong nháy mắt hóa thành vô số tinh linh, một giây kia gió đêm phất qua phát ra tiếng sa sa giống như thanh âm trong miệng thiên sứ trên trời phát ra....

Thoáng chốc lại thấy được những tia đỏ ửng lặng lẽ chui lên khuôn mặt của Cố Vỹ....

Đúng lúc này, một âm thanh băng lãnh vang lên sau lưng hai người, “ Hai người đang làm cái gì”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Đây Chính Là Đáp Án Tôi Cho Anh.

Một giây tiếp theo, Cố Vỹ cùng Hứa Mộ Nhan đã bị cái âm thanh này đột ngột gọi về, trong đầu suy nghĩ có chút hỗn độn.

“Cố Vỹ, anh đây là đang tự đâm đầu vào chỗ chết sao?” Âm thanh của Bùi Lạp Minh dưới bóng đêm càng thêm phát ra sự băng hàn, mang theo số mệnh, mà sự lý trí duy nhất còn sót lại cũng trong nháy mắt bay mất hầu như không còn, không để ý đến hình tượng mình đường đường là một tổng giám đốc, lập tức đánh một quyền về phía Cố Vỹ.

Cố Vỹ vội vàng không kịp chuẩn bị liền bị ăn một quyền, khóe miệng nhất thời tràn ra máu tươi.

“Bùi Lạp Minh sao anh có thể ra tay đánh người như thế chứ?” Thấy thế, Hứa Mộ Nhan vội vàng chạy đến trước mặt anh hôn to.

Dưới bầu trời, ánh sáng chiếu của cô so với sao còn sáng hơn, khuôn mặt xinh đẹp ngoại trừ khiếp sợ chính là tức giận.

Cô còn mặt mũi đi tức giận với anh sao?

Bùi Lạp Minh cảm thấy lồng ngực như đang có ngọn lửa cháy rực, thật giống như đem cả người anh đốt cháy rụi.

Mà nhất thời khuôn mặt đang mê man của Cố Vỹ cũng trở nên kinh ngạc.

Hứa Mộ Nhan thấy rõ trong con người thâm thúy của Bùi Lạp Minh lạnh lẽo đang dần được thay thế bởi lửa giận, không khỏi làm cho người cô run lên.

Giờ phút này anh đang cau mày, dùng một loại ánh mắt rất phức tạp nhìn cô, rất sâu, có tìm tòi nghiên cứu, có hận ý, thậm chí còn có một chút cảm giác bị thương.

Cả người Hứa Mộ Nhan đều bị ánh mắt của anh ‘phóng’ không đất dung thân, đau lòng, lúng túng tựa như khoảnh khắc máu trong cơ thể tự phát tán đi mọi nơi.

Thật là gặp quỷ, anh tại sao lại có thể không tiếng động mà xuất hiện trước mặt cô chứ?

Bởi vì ánh sáng mờ tối, nên giờ phút này cô không có cách nào để nhìn rõ được thái độ của anh.

Cô... cô vừa mới làm gì?

Cô thế nhưng lại cùng Cố Vỹ...

Cô và anh cư nhiên...

Trời ơi!?

Cô làm sao... làm sao lại làm ra loại chuyện hồ đồ như vậy chứ?!

Hứa Mộ Nhan khiếp sợ nhìn lại bộ dạng cau mày của anh, im lặng không lên tiếng, hết sức rõ ràng, người ngu như thế nào đi nữa cũng biết là anh đang tức giận, nhưng mà giờ phút này đầu cô như trống rỗng, hoàn toàn không nghĩ ra là mình nên giải thích như thế nào.

Không biết qua bao lâu, đúng lúc cô đang chuẩn bị mở miệng để giải thích tất cả mọi chuyện thì Bùi Lạp Minh lại đột nhiên xoay người quay đầu

bỏ đi.

Hứa Mộ Nhan theo trực giác đuổi theo, khi đến gần sau lưng anh đầy áy náy nói, “Thật xin lỗi, tôi... tôi... tôi, mới vừa rồi chỉ là... chỉ là... mới chỉ là...”

Đáng chết, lời đến khóe miệng, những câu tiếp theo lại một chữ cũng không thể nói ra được.

“Chỉ là cái gì?” Bùi Lạp Minh đột nhiên dừng bước, xoay người lại giọng điệu lạnh lùng, vẻ mặt âm trầm.

“Chỉ là... chỉ là... mới vừa rồi tôi và anh ấy chỉ là....”

Sắc mặt anh không hề có chút nhiệt độ nào nhìn Hứa Mộ Nhan, cặp mắt tràn đầy băng hàn.

Mà Hứa Mộ Nhan bị anh nhìn chăm chú như vậy như thoáng chốc có thể nhìn ra tâm tư, có chút lúng túng....

Vì vậy chỉ đành nhếch môi ngượng ngùng cười, “Mới vừa rồi... mới vừa rồi là do tôi say rượu, cho nên căn bản không biết mình đang làm cái gì, anh phải thật sự tin tưởng tôi!”

Nếu như phía trước có một cái gương, cô biết nhất định mình đứng đây trông rất ngu ngốc....

Nhưng Bùi Lạp Minh vẫn như cũ không nói gì, lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, nhẹ ‘hừ’ rồi nói, “Hứa Mộ Nhan, tôi vẫn cho là một người phụ nữ biết giữ gìn trong sạch cho mình, coi như là cho Duẩn Kiệt nó... a, thôi, giờ phút này tôi mới phát hiện thì ra là tôi đã sai quá nhiều rồi.”

Nói xong, anh liền lần nữa xoay người rời đi...

Lần này Hứa Mộ Nhan không có đuổi theo, nhìn theo bóng lưng của anh biến mất trong bóng đêm mịt mờ, nghe tiếng động cơ của xe anh chạy đi như một trận gió rời đi, cô đứng đấy, trong lòng hiện lên cảm thụ chua xót trong lòng, một mình cười khỗ...

Coi như năm năm qua, anh vẫn như cũ không hề tin tưởng mình hoàn toàn.

Thôi, anh thích nghĩ thế nào cũng không liên quan đến cô, dù sao đi nữa anh và cô luôn có một khoảng cách cự ly thủy chung không có cách nào vượt qua, huống chi đến ngày hôm nay thì Hoắc Noãn cũng đã ở bên cạnh anh.

Khi cô quay đầu lại định xem Cố Vỹ có bị thương nặng lắm không thì đã không thấy anh đâu hết rồi, lần này cô đã làm liên lụy tới anh rồi....

Thật ra thì thời điểm Hứa Mộ Nhan đi đến trước mặt Bùi Lạp Minh cố gắng để giải thích thì từ trong ánh mắt của cô anh đã có thể nhận ra cô vẫn còn yêu Bùi Lạp Minh sâu đậm đến mức nào, chỉ là cô là người trong cuộc nên vẫn còn mơ hồ thôi, một phút kia anh cảm thấy trái tim của mình như có hàng ngàn, hàng vạn cây đao cắm vào, sau đó đau đớn lan tràn hết tứ chi.

Mà cô tựa như một đoá anh túc, khi lúc vô tình đã im hơi lặng tiếng tiến vào trong máu của anh, tiến vào tận sâu trong tâm can của anh, chiếm cứ nội tâm của anh để cho trái tim nơi nào đó trầm luân, không thể tự kiềm chế.

Tình cảm lâu dài bị đè nén một khi tuôn trào, thì lại giống như lũ quét cuồn cuộn cuốn tới bình thường không thể đỡ được, nhưng Cố Vỹ không muốn miễn cưỡng cô, tạo thêm cho cô gánh nặng, cho nên chỉ có thể liều mạng đè xuống thương tâm nơi đáy lòng, yên lặng xoay người rời đi...

Nếu như đây chính là hạnh phúc mà cô muốn, như vậy anh nguyện ý làm một người đứng bên ngoài, yên lặng bảo vệ cô....

Mà bên này, Bùi Lạp Minh đang nổi giận đùng đùng lái xe, chỉ cảm thấy cơ thể sắp bị một ngọn lửa cháy rụi, anh vốn định đến nhà cô hỏi cho ra nhẽ chuyện của Doãn Kiệt, ai biết được khi đi đến dưới lầu nhà cô lại bất ngờ thấy cô cùng Cố Vỹ, hai người đang anh anh em em, việc này không thể nghi ngờ thêm đã làm cho lửa giận được anh đè nén bỗng bùng phát, tiến lên liền đánh Cố Vỹ một quyền.

Nếu như không phải Hứa Mộ Nhan ở trước mặt anh thay Cố Vỹ bất bình, hơn nữa nhất thời sợ anh ta đột nhiên thua mà đả thương cô, anh nhất định sẽ đánh Cố Vỹ thêm mấy quyền nữa.

Tại sao người phụ nữ này, tại sao lại cứ chiếm cứ lấy mạch suy nghĩ của anh, anh lại mấy lần không kiềm nén được nổi lòng.

Tay cầm tay lái của Bùi Lạp Minh không khỏi nắm thật chặt, trên khuôn mặt anh tuấn một mảnh âm trầm.

Hứa Mộ Nhan, rốt cuộc cô còn có bao nhiêu chuyện gạt tôi? Lừa gạt tôi?

“Này, Lý Tuấn, nội trong hai ngày cậu nhất định phải nghĩ ra cách làm cho tôi một bản báo cáo kiểm tra kết quả giám định ADN của Duãn Kiệt và Cố Vỹ cho tôi, càng nhanh càng tốt!”

Suy nghĩ của anh giờ đã loạn thành một đoàn, trong nháy mắt như phân thành từng đoạn phân biệt đem anh trói chặt lại, lúc đầu tỉnh táo giờ thì hôn mê đến vô pháp suy tư, chưa bao giờ tức giận đến nổi mà đem linh hồn cắn mất.

“Lạp Minh, cậu nói xem tại sao lại phải khổ sở như vậy chứ? Cậu cùng Hứa Mộ Nhan có lẽ thật sự là không có duyên phận làm vợ chồng rồi, cậu lại không thể....”

“Câm miệng! Tôi biết rõ mình đang làm gì, bảo cậu đi làm thì đi làm đi, nếu như... Nếu như Cố Vỹ cùng Duãn Kiệt thật sự là cha con, thì tôi sẽ lập

tức ký tên vào đơn ly hôn, sau đó... sau đó liền cưới Hoắc Noãn....”

Từ sau chuyện hôm đó bị Bùi Lạp Minh vô ý bắt gặp cô cùng Cố Vỹ ngoài ý muốn hôn nhau về sau, Hứa Mộ Nhan liền chưa từng thấy qua Bùi Lạp Minh, mà anh cũng không tới công ty, những việc xảy ra lúc trước kia giữa hai người thật như chưa từng xảy ra.

Hứa Mộ Nhan cảm thấy mọi việc như vậy cũng đối với tất cả mọi người đều rất tốt, cô cũng có thể thừa dịp này mà suy nghĩ thật kỹ để làm rõ mọi chuyện.

Nhưng khi cô vừa nhắm mắt lại, khuôn mặt Bùi Lạp Minh sẽ lập tức hiện lên trong đầu cô, cảm giác nhớ nhung với anh càng thêm sâu một phần, cô cũng không biết mình phải làm sao, từ lúc nào mà cô lại thay đổi đến không có tiền đồ thế này, từ lúc nào mà cô lại biến thành như vậy.....?

Cái loại tâm trạng, muốn gặp mà không dám đi gặp, không thấy rồi lại nhớ nhung loạn thành từng dây, ở trong lòng cô quấn thật chặt.

Như thường ngày, cô đi bộ trên đường, từng bước từng bước đi về nhà, mỗi khi đi tới địa điểm hôm đó, cô lại bất giác ngẩn ngơ ngó nghiêng dường như đang chờ một hình bóng nào đó xuất hiện, nhưng mỗi lần đều thất vọng. ..

Đi qua công viên nhỏ cô lại đổi hướng, bước chân tới, đi tới ngòi xuống băng ghế dài cạnh đó, lẳng lặng nhìn trời chiều đang dần hạ xuống, tâm tình liền lập tức được buông lỏng rất nhiều, cô vẫn luôn cảm thấy công viên nhỏ này thật ấm áp, một mảnh màu xanh lục của cây và cỏ, mặc kệ đang là thời tiết nào cũng luôn xinh đẹp như vậy, vừa lòng nhìn một chút, trong đầu hoặc nhiều hơn là trong lòng đã thấy yên tĩnh đi một phần nào.

Khi cô vừa vặn cất bước rời đi thì lại thấy một đôi tình nhân, đang thân mật tựa vào nhau, cùng nhìn ngắm thảm cỏ màu xanh ở trong công viên.

Cánh tay người nam sinh nhẹ nhàng đặt lên trên bả vai người nữ sinh, đầu hai người tựa vào nhau, nhìn bóng lưng của họ, có loại cảm giác hạnh phúc len lỏi đâu đây.

Bất ngờ cô người được một mùi thuốc là quen thuộc, theo tiềm thức quay đầu lại, lúc này có một người đàn ông xa lạ từ phía sau lướt qua cô, nhìn thấy ngón tay kẹp điếu thuốc, cô không khỏi tự giễu cười ngậy ngô, thì ra ngay cả mùi thuốc lá mà anh hút cô vẫn còn nhớ như in.

Nhớ một người, cùng yêu một người là giống nhau, chuyện giống như vừa tỉnh dậy đã xảy ra, lúc tỉnh táo lại mới biết mọi chuyện đã xảy ra lâu rồi.

Hứa Mộ Nhan tăng nhanh bước chân, bước đến trước cửa một quán rượu ở phía trước, do dự thật lâu sau mới quyết định đi vào, một hơi mua nhiều hộp thuốc nhãn hiệu khác nhau, khi bước ra khỏi cửa hàng, cô cảm thấy nhất định là cô điên rồi, nhưng cô lại lặng lẽ nói thầm trong lòng rằng mình chỉ điên một lần này thôi, một lần là tốt rồi....

Sau khi về nhà, cô chạy vào trong phòng của mình, lập tức đem tất cả các bao thuốc mà cô đã mua mở ra, sau đó đốt lần lượt, ngửi ngửi một cái, nhửi may một cái, không phải là mùi này, cô liên tiếp mở lại đốt nhiều bao thuốc khác nhau như vậy, mở bao rút ra một điếu rồi đốt lên, ngửi ngửi lần nữa,....

Cứ như vậy, lặp đi lặp lại nhiều lần, mở ra, đốt, cho đến bao thứ tư, rốt cuộc cô cũng đã ngửi thấy được mùi thuốc lá quen thuộc này...

Khi cô đem thuốc lá mà anh hút đốt lên thì giống như là đang nhìn thấy anh quay người lại hút thuốc lá, quanh quanh quẩn quẩn hình dáng hút thuốc lá của anh....

Rồi sau đó Hứa Mộ Nhan nhìn thấy trong hộp thuốc chỉ còn lại tàn thuốc, cẩn thận thu dọn cất giấu đi thật tốt....

Cô quyết định, mỗi khi nhớ đến anh sẽ lại đốt một điếu, cho đến khi hộp thuốc lá được đốt xong, chính là lúc cô quên anh, thời điểm đó không còn nhớ nhưng đến anh...

Hôm sau khi Hứa Mộ Nhan vừa đem Duẩn Kiệt đến nhà trẻ xong, Cố Vỹ gọi điện thoại cho cô, nói là có chuyện quan trọng muốn nói với cô.

“Thầy, chúng ta đã đi dạo hết một vòng công viên rồi mà một câu thầy cũng không nói, có chuyện gì thầy cứ nói ra đi.”

Hứa Mộ Nhan dừng bước lại, nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của người bên cạnh.

“Mộ Nhan... thật ra thì... thật ra thì... thật ra thì anh đã thích em từ rất lâu rồi!”

Sau một giây, trên khuôn mặt nho nhã hiện lên một mảnh nghiêm nghị, dịu dàng trong con người lóe lên sự kiên định.

Thật ra thì Cố Vỹ vốn tính toán sẽ không thổ lộ với cô, nhưng kể từ đêm hôm đó cùng cô hôn môi, đầu óc anh luôn luôn luẩn quẩn khuôn mặt của cô, xua mãi mà không đi....

Một giây kia anh chợt đưa ra quyết định, coi như bị cô cự tuyệt thì anh cũng sẽ không hối hận...

Mặc dù hiểu rõ cô, nhưng trên mặt cô lại chưa từng hiện ra sự kinh ngạc, khiếp sợ, trong hai con mắt trong suốt hiện lên một mảng yên tĩnh, cho dù là ai cũng không thể nhìn ra được cảm xúc giờ phút này của cô.

Một hồi lâu, cô chậm rãi mở miệng, “Thầy, ngày mai có thời gian rảnh không?”

“Thế nào?”

“Ngày mai chúng ta chơi trò chơi thôi.”

“Trò chơi?”

“Đúng, trò chơi duyên phận.”

Cô cũng không phải là thiếu nữ vị thành niên, qua nhiều năm như thế làm sao mà cô không biết Cố Vỹ thích mình chứ, chỉ là tình yêu không có cách nào miễn cưỡng được, cô thừa nhận mới vừa rồi khi nghe được lời thổ lộ của anh, quả thật là cô đã có chút khiếp sợ, nhưng cô cũng không thể cự tuyệt anh, sợ làm anh khổ sở...

Cho nên cô đã quyết định cùng anh thử một lần trò chơi duyên phận...

Lấy một trò chơi duyên phận, làm câu trả lời đối với anh....

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Anh Ta Muốn Kết Hôn Sao?

“Tôi từng đọc qua một mẫu tin tức, có một nghiên cứu sinh kinh tế ở Luân Đôn nói rằng, muốn ở trong một thành phố mà gặp được người trong lòng tỷ lệ so với trong dải ngân hà tìm được Người ngoài hành tinh là như nhau, mà lúc đó, trong một trường đại học ở Luân Đôn cũng có một vị trợ lý kinh tế học cũng đã cùng một nhà khoa học dùng phương pháp toán học tính toán tỷ lệ xuất hiện người ngoài hành tinh trong dải ngân hà, có thể tỷ lệ phương trình, đến khi người đó đến tòa nhà tình yêu để tìm kiếm tỷ lệ tình yêu, phát hiện kết quả cũng chỉ có 0,00034%...”

Hứa Mộ Nhan dùng một chút, vẻ mặt thành thật nói tiếp, “Nếu như chúng ta có duyên phận, vậy hãy để cho trời cao chứng minh đi!”

Cố Vĩ nhìn cô, mày rậm càng chau càng sâu, trong đôi mắt dấu chấm hỏi cũng ngày càng lớn.

“Ngày mai là chủ nhật, chúng ta sẽ không gọi điện thoại cho nhau, không hẹn trước, cũng không để bạn bè của đối phương biết hành tung của mình, chúng ta sẽ đi theo tim của mình.. nếu như... nếu như vào sáu giờ tối mai, trước thời điểm trò chơi kết thúc, chúng ta vẫn có thể gặp nhau, như vậy.. chúng ta liền bắt đầu quen nhau..”

“Trò chơi duyên phận?” Anh lập tức giương nhẹ khóe miệng lặp lại, rồi su đó, từ chối cho ý kiến nhìn cô hỏi, “Đây thật là một ý tưởng điên cuồng, em nhất định phải làm như vậy sao?”

Hứa Mộ Nhan ngăm nhìn tròn mắt đen của anh, khẽ gật đầu, “Hãy để cho trời cao quyết định đi, xem xem em cùng anh rốt cuộc là lướt qua nhau hay là sẽ gặp nhau...”

Cố Vĩ ngưng mắt thật sâu nhìn cô, trong mắt pha rất nhiều suy nghĩ phức tạp, cuối cùng, đơn giản thốt ra một từ “Tốt!”

Ở trên địa cầu này có hơn sáu tỷ nhân khẩu, hai người gặp mặt tỷ lệ chỉ có sáu tỷ trên một người trên một mét vuông, có người nói tỷ lệ này so với tỷ lệ bị sét đánh còn thấp hơn, cho nên Hứa Mộ Nhan biết tỷ lệ bọn họ không gặp nhau sẽ rất lớn...

Ngày hôm sau, thời tiết cực kỳ tốt, ánh mặt trời ấm áp chiếu từng tia sáng trong suốt vào cửa sổ thủy tinh, chiếu cho cả phòng đều là ánh nắng.

Trước khi đi ra khỏi nhà cô còn cố ý để điện thoại di động ở nhà, nếu đã đem quyết định giao cho ông trời, cô quyết định mình không cần nhớ quá nhiều.

Mang theo máy ảnh, cô giống như những người khách du lịch, thừa dịp “Trò chơi duyên phận” này, nghĩ kỹ sẽ đi hết một vòng thành phố A.

Từ khi bước một bước bắt đầu ra cửa, cô quyết định đi theo hướng ngược với kim đồng hồ, cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, cũng chỉ đơn thuần là làm theo suy nghĩ, không phải chuyện gì cũng cần có nguyên nhân.

Nếu như xe buýt đi về phía Bắc là số 12 thì cô sẽ lựa chọn ngồi trên chuyến xe số 11, có hướng ngược lại, cô đi bộ nếu như gặp bất kỳ ngã rẽ nào thì cô cũng sẽ cố ý rẽ về phía bên trái, đi tham quan ở trong viện bảo tàng cũng vậy cô luôn luôn chọn rẽ về bên trái...

Sau đó cứ như vậy, đi, đi dạo, giống như một chú cá nhỏ dưới đáy biển, đi giữa dòng người nhộn nhịp.

Thành phố A nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng muốn gặp gỡ một người cũng không phải chuyện dễ dàng.

Ở thời điểm Hứa Mộ Nhan đang suy nghĩ lung tung, tầm mắt cô không khỏi dừng lại tại một cửa hàng cách chỗ không xa gọi là ‘Duyên phận’.

Vì tên như vậy nên cô cũng không tự chủ được mà bước vào.

Cửa tiệm nho nhỏ như vậy nhưng lại chật ních người, có vài người cầm cúi đầu xuống bàn viết vài chữ vào trên thẻ gỗ, lại có mấy người tụ tập lại bên cạnh nơi treo thẻ để chọn thẻ trưng bày.

Hỏi thăm khách hàng thì cô mới biết tất cả những thẻ gỗ này đều được ông chủ đích thân trang trí, trên thẻ hoa văn cũng duyên phận lại có quan hệ, khách có thể tự lựa chọn cho mình một tấm thẻ ưng ý, ở trên tấm thẻ viết lên suy nghĩ trong lòng, viết xong sẽ treo lên trên một cái cây màu trắng như cây thông noel bên cạnh cầu thang, cây này là ‘cây duyên phận’.

Nghe nói, làm như vậy nguyện vọng sẽ được thực hiện.

Linh nghiệm như vậy sao?

Cô không biết, nhưng, cô vẫn sẽ viết.

Nói thật là cho tới tận bây giờ cô mới biết đến chỗ như này, thì ra một người khi đựng phải chuyện tình cảm sẽ đặc biệt yếu ớt, cô cũng chỉ là không muốn tổn thương Cố Vỹ....

Cho nên ở thời điểm đó cô đã do dự, luôn hi vọng có thể nhắm lại giao tất cả cho ông trời quyết định đi..

Bước ra khỏi ‘duyên phận’, Hứa Mộ Nhan giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, thì ra đã hơn chín giờ, ngẩng đầu lên nhìn đèn đường xếp thành một

hàng chinh tề, không tự chủ được nhìn những người qua đường không dứt trước mặt mình....

Đột nhiên, phía sau cô nàng không hiểu bị ai khẽ đẩy đụng vào, tờ giấy mới vừa nảy cô viết ở trong tiệm vẫn chưa được lồng vào trong bao giấy giờ đã tán loạn, người đụng vào cô trên mặt hiện lên áy náy nhận lỗi với cô, cũng cùng cô cong người xuống, nhặt giấy rơi trên mặt đất lên.

Hứa Mộ Nhan nhìn lại thẻ trên tay mình, màu trắng ban đầu đã bị nhiễm nhàn nhạt viết bẩn.

Khi trời càng ngày càng gần đến sáu giờ tối, thì trong lòng cô giống như có sương mù giăng kín, giống như ngày càng dày đặc.

ở dưới ánh chiều tà cuối cùng, cô mang theo tâm sự nặng nề, ngồi lên xe buýt đi về nhà.

Ngay cả khi cô đã dự liệu được kết quả của trò chơi duyên phận này sẽ đi đến kết thúc, nhưng cô vẫn lo lắng cho Cố Vỹ, sợ anh đau lòng quá mức...

Nhưng ngoài dùng phương pháp này để cắt đứt niệm tưởng của anh, thì cô đã không nghĩ ra cách nào tốt hơn để trả lời anh...

Xe theo một đường lay động, cô ngưng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn cảnh vật của thành phố đang lay chuyển về phía sau, tỉ mỉ nhớ lại những quá trình rất nhỏ giữa cô và Cố Vỹ, hội tụ lại thành một bữa tiệc...

Vậy mà, bình thường đi qua bữa tiệc chính là không tránh được tan rã...

Giống như 'trò chơi duyên phận' hôm nay đã được miêu tả sinh động đến khi kết thúc...

Khi xuống xe buýt, cô liếc nhẹ đồng hồ trên tay, sau đó từng bước một đi theo con đường quen thuộc đi về nhà...

Thời điểm đến gần dưới nhà, cô lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc dưới lầu nhà mình, anh yên tĩnh đứng tại đó, kinh ngạc nhìn nhìn cô.

Hôm nay đội một chiếc mũ cô chưa từng thấy qua, có kí hiệu hình chữ V màu hồng, áo trắng cùng quần tây màu trắng, cách ăn mặc này có chút giống với nam chính trong phim Hàn, mặc dù tác phong không ngăn gọn trầm ổn giống thường ngày, nhưng vẫn như cũ không thể làm sao lãng đi vẻ nho nhã xuất sắc của anh.

Hứa Mộ Nhan cũng đứng ở nơi đó, lặng lẽ trầm mặc không nói gì đưa mắt nhìn nhìn anh.

Cô biết anh đang vì kết quả như vậy mà đau khổ...

Chỉ cách trong gang tấc, cô cùng anh cứ như vậy mà cùng im lặng trong mười mấy giây...

Rốt cuộc thì vẫn phải có người đánh vỡ sự trầm mặc này, trong ngực Cố Vỹ không kìm được đột nhiên vọt tới một hồi đau lòng, lại một lần nữa hít vào thật sâu. Tự nói với chính mình, được rồi, bởi vì trò chơi đã kết thúc cũng nên nói lời tạm biệt thôi

Sau đó, anh từng bước từng bước một đi gần về phía cô, khóe miệng khi đến gần cô cũng từ từ giương lên, có làm ra vẻ nhẹ nhõm hướng về phía cô mỉm cười nói, “Hôm nay mệt chết đi được!”

Hiển nhiên, nụ cười của Cố Vỹ cũng không thể nào phát huy được bất kỳ tác dụng nào của sự hóa giải, trong đôi mắt trong suốt của Hứa Mộ Nhan hiện lên một tia bất đắc dĩ.

“Thật xin lỗi, em....”

“Em không cần phải nói cái gì đâu, bởi vì anh biết tiếp theo em sẽ nói gì.”

Cô ngẩn ra, đau lòng nhìn anh, đi lên trước nhìn gương mặt đẹp trai của anh, ghen ngào ở cổ họng làm cho cô nhất thời không thể nói ra được một câu nào...

Cô đúng là vẫn đã thương đến trái tim của anh...

“Anh đột nhiên nhớ tới còn có việc, em về sớm một chút nghỉ ngơi đi!”

Một hồi gió lạnh, cuốn lá cây trên mặt đất đi xa, cũng làm rối loạn tóc của cô, Cố Vỹ chậm rãi đưa tay phải ra, nhẹ nhàng vì cô vuốt lại vài sợi tóc đang toán loạn, “Lên đi!”

“Anh cũng mệt mỏi rồi.”

Cố Vỹ không trả lời, ánh mắt như cũ vẫn dừng trên khuôn mặt của cô, “Em biết không, động tâm không phải lúc nào cũng xảy ra, đặc biệt là đối với một người như anh.”

Dừng một chút, anh nói tiếp, “ Nghỉ ngơi thật tốt, bái bai.”

Nhìn bóng lưng của Cố Vỹ, Hứa Mộ Nhan khẽ thở dài một hơi, trả lời như vậy đối với tất cả mọi người đều được, không phải sao?

Sáng sớm thứ hai, khi Hứa Mộ Nhan đến công ty chỉ thấy từng tốp nhân viên nữa đang nói chuyện thành một đoàn, vừa nói vừa cười rất náo nhiệt.

“Mọi người không phải làm việc sao?” Cô tò mò đi đến bên cạnh một nhóm người hỏi.

“Mộ Nhan, cô đến thật vừa đúng lúc, chúng tôi đang ói về tin tức sáng nay, chủ tịch tập đoàn Bùi thị Bùi Lạp Minh sắp tới sẽ cử hành hôn lễ ở thành phố A rồi, cũng không biết người phụ nữ nào có may mắn này đây?”

“Đúng vậy, đúng vậy, không ngờ tổng giám đốc của chúng ta lại có nhiều phụ nữ theo đuổi nhiều như vậy.”

“Đúng vậy, mau cho tôi xem thêm một chút, mới vừa này tôi không có thấy rõ người phụ nữ đó có bộ mặt như thế nào.”

“Cô khoogn phải là thôi.... Ừ, đều là quốc sắc thiên hương, chắc...”

Những nữ đồng nghiệp này bọn họ bàn luận giống như viên đạn nặng ký từng cái một oanh tạc ý thức của Hứa Mộ Nhan, cùng suy nghĩ, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, không biết chuyện gì...

“Mộ Nhan, cô đừng sờ cái gì gì vậy, mau cùng chúng tôi nhìn người nọ đi.” Một nữ đồng nghiệp trong đó cầm lên quyển tạp chí bát quái đưa tới trước mặt cô, Hứa Mộ Nhan liền liền mạng dề kinh ngạc xuống đáy lòng, cúi đầu nhìn về phía tạp chí, tiêu đề là những chữ màu đỏ thật to viết: Tuyệt sắc giai nhân, người nào sẽ được gả vào hào môn?

Tuần san này đúng là làm đủ mọi chiêu trò, làm mấy danh sách, có một nữ minh tinh thực lực so với Hoắc Noãn là tương đối, bao gồm cả tướng mạo, gia thế, trình độ học vấn, còn có người soi cả quan hệ bạn bè, thân quen, thậm chí còn mời chuyên gia có kinh nghiệm trong nghề để phân tích xem ai thích hợp với Bùi Lạp Minh nhất.

Trừ đó ra, dĩ nhiên không thiếu được hình, tạp chí đăng mấy bức ảnh Bùi Lạp Minh đi dạo phố cùng một vài nữ minh tinh, quả nhiên tin tức rất có giá trị, cả bài báo viết ước chừng khoảng sáu trang.

Lật xem thì hứa mộ nhan lại bị một bức hình làm cho hấp dẫn.

Đó là hình ảnh Bùi Lạp Minh thân mật hôn lên trán của Hoắc Noãn, từ hình chụp có thể thấy đây là trên đường chụp trộm được, trong hình, anh mặc một bộ quần áo thoải mái, còn trên người Hoắc Noãn mặc một chiếc áo T-shirt trắng có in một chữ DKNY màu đen đằng trước, phối với quần bò rách trên hai đầu gối, cùng giày thể thao adidas, hơn nữa còn đội thêm một cái mũ lưỡi trai.

“Mộ Nhan, Mộ Nhan, cô làm sao vậy? Sao sắc mặt lại đột nhiên khó nhìn như vậy?”

Chỉ thấy lúc này, cả người Hứa Mộ Nhan như không còn trọng lực, cả người lui hẳn về phía sau, nếu không phải sau lưng còn có những đồng nghiệp nữ khác đang đứng, chỉ sợ là cô đã ngã xuống đất rồi.

Cô chỉ cảm giác hô hấp của chính mình như đang bị một bàn tay vô hình nào đó chặn lại, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở, huyết sắc trên mặt như đang bị hút sạch, hiện lên một mảng trắng xanh.

“Mộ Nhan, Mộ Nhan! Cô làm sao vậy, tỉnh dậy.”

“Mộ Nhan!”

“Tất cả đều ở đây tụ tập cái gì, không cần làm việc sao?”

Đúng lúc này, một âm thanh lạnh lùng vang lên, đám người đang hò hét ầm ĩ nhất thời yên tĩnh lại, rồi rít nhìn đến hướng có âm thanh phát ra.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Anh Kết Hôn, Sao Lại Động Vào Tôi?

“Bùi Bùi tổng....là Mộ Nhan, sau khi cô ấy xem xong tạp chí... liền ngã xuống ngất xỉu rồi..”

Đám người vây xem lập tức tản ra, chỉ còn lại Hứa Mộ Nhan sắc mặt trắng bệch nằm trên mặt đất, bên cạnh cô là quyển tạp chí, nhan đề màu đỏ thật lớn lọt vào mắt anh, đôi mắt Bùi Lạp Minh đột nhiên tối sầm lại, trái tim đột nhiên run lên.

Rồi sau đó sắc mặt anh một mảng âm u, vội vàng tiến lên bồng cô lên, trong đôi mắt thâm thúy không giấu được vẻ lo lắng, bước nhanh vọt ra khỏi công ty, mang theo một trận gió lạnh....

Dọc theo đường đi, Bùi Lạp Minh trầm mặc, phóng viên giải trí làm sao lại biết được thông tin anh sẽ kết hôn chứ?

Anh nhớ rõ ràng là chưa bao giờ liên lạc qua với bất kỳ ký giả nào mà..

Chẳng lẽ....

Chẳng lẽ là Hoắc Noãn..?

Nhưng một giây tiếp theo anh lại loại bỏ đi ngay suy đoán này, bởi vì đêm khuya ngày hôm trước rõ ràng anh cùng với Hoắc Noãn mới nói đến chuyện này, anh khiêm tốn chọn ngày sau đó đơn giản cử hành hôn lễ đón cô về nhà, chỉ là sẽ không cùng cô đăng ký giấy kết hôn, hơn nữa tạm thời

sẽ không cho phép Hứa Mộ Nhan ly hôn, không phải bởi vì Lý Tuấn còn chưa đưa kết quả giám định ADN của Cố Vỹ và Duẩn Kiệt, mà còn....

Còn hận cô?

Đúng vậy đi, hôm nay mình đối xử với cô như vậy cũng chỉ vì còn hận cô mà thôi.

Không ngờ cô lại dám qua mặt anh, cùng người đàn ông khác sinh con.

Mỗi hận này làm thế nào để cho anh nuốt trôi?

Anh cần một chút thời gian để buông xuống hận ý trong lòng...

Nhưng thật có thể buông xuống sao?

Anh cũng không biết...

Hoắc Noãn cũng đã ở trước mặt anh đảm bảo, cô sẽ không đưa chuyện bọn họ bí mật tổ chức đám cưới truyền ra ngoài, tránh cho những phiền toái không cần thiết, chỉ cần có thể an tĩnh sống ở bên cạnh anh là tốt rồi.

Anh tin tưởng cô, anh biết cô sẽ không lừa anh.

Thật sự là kỳ quái, những ký giả kia từ nơi nào biết được tin tức?

Thôi, việc cấp bách bây giờ là đưa Mộ Nhan đi bệnh viện quan trọng hơn.

“Bùi Lạp Minh... anh khốn khiếp... cái người này thật khốn khiếp...” Khi xe dừng lại trước đèn đỏ thì Hứa Mộ Nhan lại thấp giọng rù rì nói.

Mặc dù âm thanh rất nhẹ, nhưng lại rõ ràng truyền vào lỗ tai anh.

Bùi Lạp Minh nhú chặt lông mày quay đầu sang nhìn về phía cô.

Giờ phút này ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu lên mặt của Hứa Mộ Nhan, sắc mặt của cô giờ phút này có vẻ trắng xanh, lo lắng trong lòng anh cũng đi theo mà thay đổi.

Sau một giây trong lòng của anh lại đột nhiên hiện lên hình ảnh ngày đó ở dưới nhà trọ cô, hình ảnh cô cùng Cố Vỹ hôn nhau, đáy lòng lo lắng tùy ý bị lửa ghen thay thế, trong tròng mắt lộ ra một vẻ lo lắng.

Rồi sau đó anh hướng người lại gần cô, trên người cô có mùi thơm nhàn nhạt truyền vào chóp mũi anh, Bùi Lạp Minh dùng ngón tay trở khê xoa đôi môi của cô, nhẹ nhàng ma sát, nhưng lực tay ở ngón giữa lại không có cảm giác đang tăng lên, thật giống như muốn đem môi của cô miết đến tầng tiếp theo.

“Ừm....”

Cho đến khi Hứa Mộ Nhan cảm giác có chút bị đau mới khê kêu, anh mới dùng động tác lại, trong mắt mờ mịt thoáng chốc, thay vào đó là một mảnh lạnh lùng.

“Hứa Mộ Nhan, nếu không bị tôi hành hạ đến chết, thì không có lệnh của tôi, cô phải sống cho thật khỏe mạnh vào đấy.” Anh ở bên tai cô nghiêng rằng nghiêng lợi nói, âm thanh kia giống như băng, mang theo số mệnh...

Khi Hứa Mộ Nhan mở mắt ra thì gian phòng đã bị ánh sáng mặt trời rải đầy, nhìn hướng lên trên đỉnh đầu là trần nhà trắng toát, tiếp theo là mùi gay mũi của thuốc khử trùng.

Cô ngây ngốc mấy giây, cho đến khi ý thức rõ ràng, trong đầu liền thoáng qua tin tức Bùi Lạp Minh sắp cùng người khác kết hôn.

Một giây kế tiếp cô chỉ cảm giác có một loại đau nhức đang cuốn lấy toàn thân cô, nhất là đầu, lại đau đốn này lan tràn toàn thân, rót vào trong máu.

Giờ phút này cô không thể xác định rõ cơn đau này xuất phát từ đâu.

Anh tại sao có thể....

Anh tại sao có thể cưới người phụ nữ khác?!

Hồ hấp của Hứa Mộ Nhan ngày càng trầm trọng, tròng mắt trong suốt dâng lên một tia đau đớn.

Cô rõ ràng nghe được từ đáy lòng mình phát ra một âm thanh, âm thanh kia là âm thanh nói cho cô biết, bất luận như nào cũng không thể để cho anh cưới người phụ nữ khác.

Coi như cô và anh đã không có biện pháp nào ở chung một chỗ, cô cũng không cho người phụ nữ khác ở bên cạnh anh, cùng anh chung giường chung gối.

Giờ phút này trong đầu cô đều là hình ảnh khuôn mặt của Bùi Lạp Minh.

Cô muốn gọi điện thoại cho anh, nói cho anh biết dù đã qua năm năm nhưng cô vẫn như cũ yêu anh, hơn nữa tình yêu này đã sâu tận xương tủy, không thể tiếp tục phai mờ.

Nhưng lúc cô cầm điện thoại di động lên thì bấm thế nào cũng không thể bấm được, ngón tay như nặng ngàn cân, trong lòng khổ cũng theo đó tăng lên, làm cho cô hít thở không thông.

Hứa Mộ Nhan biết ngày hôm nay cô đã không còn tư cách nào đi quản chuyện khí gió của anh nữa, nhưng cô lại không có cách nào làm bộ như cái gì cũng không biết.

Làm thế nào?

Chẳng lẽ muốn nói cho anh biết, Duẩn Kiệt là con trai của anh sao?

Nhưng ngộ nhỡ như là anh biết, con trai không cần cô nữa thì như thế nào?

Không được, không được, quyết không thể nói cho anh biết.

Vậy thì thẳng thắn hỏi anh, xem anh có yêu cô hay không?

Hứa Mộ Nhan mày đang nhớ cái gì?

Người Bùi Lạp Minh yêu là Hoắc Noãn, không phải mày.

Trời ơi, cái gì cũng không được, rốt cuộc cô phải làm sao, mới có thể ngăn cản anh cưới Hoắc Noãn đây?

Đang trong lúc cô cực khổ nào thì chuông điện thoại đột ngột vang lên, cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Này...”

Quán trà Hoa Đô.

“Tôi vốn cho là đời này chúng ta cũng không thể gặp mặt.”

Hứa Mộ Nhan có chút kinh ngạc nhìn người phụ nữ phía đối diện.

Người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp đang cười hết sức rục rờ dưới ánh đèn, cô có một đầu tóc dài đen nhánh như thác nước nghiêng xuống, mềm mại xõa xuống thắt lưng, đôi mắt tinh khiết như một vũng nước trong, không có một tia tạp chất, lông mi thật dài cong cong, đôi môi màu hồng đang cười dưới ánh đèn phát ra từng tia trơn bóng, không thể nghi ngờ người phụ nữ rất xinh đẹp, đẹp đến nỗi làm cho người ta không thể rời tầm mắt.

Người phụ nữ quan sát tất cả xung quanh, trong đôi mắt chớp động phát ra một tia sáng trí khôn.

Không sai, đây chính là Hoắc Noãn, người phụ nữ khiến Bùi Lạp Minh nóng ruột nóng gan.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hứa Mộ Nhan không khỏi cảm thấy co quắp hạ xuống, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, không nhìn ra bất kỳ tâm tình nào.

“Không phải cô đến tìm tôi chỉ để nói mấy lời thôi chứ?”

“Xem cái này một chút đi.”

Trên mặt Hoắc Noãn nở một nụ cười, đẩy một túi tài liệu về phía trước mặt Hứa Mộ Nhan.

Ở dưới ánh nhìn chăm chú của cô, Hứa Mộ Nhan cầm túi văn kiện lên, mà nhìn bên trong lại là một tờ giấy xét nghiệm.

Mà dòng chữ ‘đã mang thai’ kia phút chốc biến thành hai con dao sắc bén, làm đau nhói hai mắt, cũng hung hăng ở trong lòng cô thọc hai nhát dao.

Từ trong quán trà đi ra ngoài, cả người Hứa Mộ Nhan giống như không có trọng lực đi trên đường, hai mắt lẫn vào trong ánh mặt trời lóe lên yếu ớt làm người thương, đầu óc trống rỗng.

Mà mấy lời của Hoắc Noãn nói vẫn còn quanh quẩn ở bên tai cô, hành hạ cả người của cô.

Cô muốn khóc, nhưng như thế nào cũng không khóc nổi, thật giống như trong thân thể chỉ còn lại đau đớn.

“Này này này, mau tránh ra, tránh ra.!”

Chỉ thấy cô va chạm với một chiếc xe đạp điện, suy nghĩ hỗn độn của Hứa Mộ Nhan nhất thời rõ ràng, ngay sau đó cả người di chuyển ngã sang

bên trái, dưới chân chột lão đảo một cái rơi xuống dưới sông.

“Bùm” một tiếng, mặt nước dưới sông thoáng chốc hiện lên một mảng lớn bọt nước.

“Không tốt rồi, có người rơi xuống nước.... mau tới cứu người.”

“Sáng sớm nay tôi vừa mới từ trong bệnh viện đi ra, là Bùi Lạp Minh đi kiểm tra cùng với tôi, Hứa Mộ Nhan, tôi nghĩ ảo tưởng muốn trở về bên cạnh anh ấy của cô nên chết non đi.” Hứa Mộ Nhan rơi vào trong nước. chỉ cảm thấy câu nói kia của Hoắc Noãn ngày càng rõ ràng, từng câu từng chữ đều như đang lắng trĩu lòng cô.

Cô không có bất kỳ giây giụa nào, mặc cho nước lạnh lẽo ngập qua thân thể của cô, nước tràn vào mũi, cô nín thở, thân thể dần chìm vào đáy nước.

Hoắc Noãn nói không sai, giấc mộng của cô nên tỉnh rồi....

“Bùm...”

Chợt một bóng người màu trắng nhảy vào trong nước, như sấm nổ nâng lên một tiếng.

Hứa Mộ Nhan chỉ cảm thấy có một đôi tay bắt được tay của cô, đầu ngón tay hưng hăng cứa vào tay của cô, cả người cô bị lôi ra khỏi mặt nước, một ngụm nước từ trong miệng khạc ra, ý chí tan rã từ từ tỉnh táo lại.

Cô mở đôi mắt ẩm ướt ra, dưới ánh nắng mặt trời hình ảnh khuôn mặt của Bùi Lạp Minh đập vào trong mắt, tóc ướt nhẹp giỏ giọt trên vai.

Là anh cứu cô?

Cuộc sống của cô từ đầu đến cuối đều đáng chiêm chọc đến cực điểm, người gây ra thương tích trên khắp người cô cũng là anh, người hôm nay cứu cô cũng là anh.

Hứa Mộ Nhan ngồi trên cỏ bị đông cứng ho khan vài tiếng, sau đó đẩy tay của anh ra, lão đảo đứng lên, cánh tay vô lực liền bị anh lôi trở lại.

“Bùi Lạp Minh anh buông tôi ra, hai người kết hôn đi, đừng đến trong nom tôi.”

“Hứa Mộ Nhan, cô điên rồi có phải hay không, ban ngày ban mặt lại ra sông tự tử hả?” Quang cảnh lần lượt thay đổi, mặt của Bùi Lạp Minh âm lãnh khó lường.

“Sống chết của tôi không có liên quan gì tới anh, không phải anh vẫn luôn rất hận tôi sao? Nếu như tôi chết rồi, không phải anh có thể vui vẻ sống qua ngày cùng Hoắc Noãn sao? Đây không phải là điều anh vẫn muốn sao?” Hứa Mộ Nhan nhàn nhạt ngẩng đầu nhìn anh, rồi sau đó đưa tay đẩy tay của anh ra tiếp tục đi.

“Ai nói tôi thấy em chết, tôi liền sáng khoái?” Hai mắt Bùi Lạp Minh thâm thúy tràn đầy sắc bén, thối mạnh gương mặt của cô, sau khi bắt được cánh tay của cô bất giác tăng thêm sức lực, như muốn ngắt tay của cô ra mới hả giận.

Nhưng cánh tay đau đâu thể so với sự đau đớn trong lòng của cô lúc này.

Mắt thấy người đàn ông mình yêu thương sắp sửa cưới người phụ nữ khác về nhà, hơn nữa người phụ nữ đó hôm nay lại mang thai con của anh, cái này làm thế nào lại không khiến cho cô đau lòng muốn chết đây?

“Hoắc Noãn, mang thai?” Hứa Mộ Nhan chột nói.

Nghe vậy, Bùi Lạp Minh ngạc nhiên giật mình đứng ở đó, trong mắt xẹt qua sự mất tự nhiên cùng lúng túng, “Em biết?”

“Tôi không nên biết sao?” Cô tự giễu nâng khóe môi lên, lại cười không nổi, nước mắt hiện lên trên mặt giống như khóc thút thít, làm cho anh thấy

phải đau lòng một hồi.

Đúng vậy, cô rất nhanh sẽ trở thành vợ trước của anh rồi, tất nhiên là không có tư cách biết rồi, không phải sao?

Một giây tiếp theo, trong lòng anh vừa động, bắt được cánh tay ướm đầm của cô kéo cô vào trong ngực, “Tôi không phải cố ý muốn gạt em.”

Hứa Mộ Nhan không nói thêm lời gì nữa, tay trái đưa về phía tóc của mình, khóe miệng hiện lên một nụ cười hết sức yếu ớt, đột nhiên trên vai bỗng dưng như gai đâm đau dữ dội, Bùi Lạp Minh rên lên một tiếng nhìn về phía vai trái của mình, chỉ thấy tay cô cầm cặp tóc cắm vào vai anh, máu đỏ tươi, lẫn vào áo sơ mi như mực giấy bình thường tản ra, như bông hoa diêm dúa nở rộ...

Cài tóc cuối cùng, một viên trân châu tinh khiết tản ra sâu kín quang, đâm vào con mắt...

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Ly Hôn Cùng Hứa Mộ Nhan Có Được Không?

Bùi Lạp Minh lập tức đẩy cô ra, rút kẹp tóc ra ném trên mặt đất, một tay bưng kín vết thương, sau khi nhìn lại mới thấy Hứa Mộ Nhan bị anh đẩy ngã xuống đất, ánh mắt của cô đang thật sâu nhìn anh, bên trong có đau đớn, có tuyệt vọng...

Anh ghét thấy ánh mắt như vậy của cô, thật giống như lòng cô đã lạnh thấu!

Ánh mắt này là lần thứ hai anh nhìn thấy trong mắt cô.

Bùi Lạp Minh lập tức tiến lên đứng ở bên cạnh cô, không để ý vết thương trên vai mình, cúi người xuống tay vòng ra sau lưng cô, nâng cầm cô lên để môi hai người chạm vào nhau, mặt tuyệt nhiên là trầm xuống, hàm răng cắn vào đôi môi đang mím chặt của cô, đầu lưỡi chui vào khoang miệng cô khuấy đảo, bởi vì hai người đều mới từ dưới nước lên cho nên môi hai người đều trở nên lạnh lẽo.

“Ừmh...”

Mọi âm thanh của Hứa Mộ Nhan đều bị anh chặn trở về.

Giống như sưởi ấm nhau, Bùi Lạp Minh điên cuồng ôm chặt cô, hơi thở cùng run rẩy tự lan tràn qua đôi môi đang dính chặt vào nhau.

Hứa Mộ Nhan chợt mở mắt ra, thấy được trong đôi mắt tĩnh mịch của anh tràn đầy lo lắng.

Nước mắt không có dự liệu mà tràn ra khỏi hốc mắt, cô chột hung hăng cắn chặt hàm răng, Bùi Lạp Minh khiếp sợ trừng lớn mắt, lưỡi rụt trở về, buông môi của cô ra, trên môi nhuộm một vết máu vô cùng sâu, càng lộ vẻ diêm dúa lẳng lơ.

Anh chột buông cô ra, lau khước miệng một cái, “Em hận tôi?”

“Anh sẽ để ý sao?” Nước mắt làm nhòe đi ánh mắt của cô, mà gương mặt của anh trong mắt cô ngày càng mờ hồ.

“Từ đầu đến cuối, anh chưa từng yêu tôi có đúng không?” Giọng nói của Hứa Mộ Nhan nghẹn ngào, muốn dùng sức xem rõ bộ dạng bây giờ của Bùi Lạp Minh, nhưng làm thế nào cũng không thể thấy rõ, nội tâm của cô lập tức bị một mảng thương xót tràn đầy.

Bùi Lạp Minh khiếp sợ nhìn hai mắt của Hứa Mộ Nhan, đôi mắt trong suốt kia giờ phút này tản mát ra thần thái lạnh lùng, sắc bén như vậy, quyết liệt như vậy, làm cho anh có chút không dám nhìn thẳng.

Yêu?

Anh yêu cô sao?

Anh không biết, anh chỉ biết là anh thích, từ năm năm trước đã bắt đầu thích, thích sau đó không bao lâu liền chuyển thành hận cô..

“Tại sao lòng của anh vẫn luôn lạnh như vậy? Tôi chưa từng yêu cầu với anh bất cứ chuyện gì..”

Lần này, cô rốt cuộc đã ở trước mặt anh không nhịn được lớn tiếng khóc, “Cái gì tôi cũng không có quá nghiêm khắc.”

“A, anh trầm mặc tức là đã nói cho tôi đáp án, chúc hai người hạnh phúc.”

Thời điểm Hứa Mộ Nhan nói xong những lời này, chỉ cảm thấy tim đang đau rát, đau đến tê tâm liệt phế, tâm hình như cũng theo đau đớn dần dần bay xa.

Khi sắp xoay người rời đi, cô hướng về phía Bùi Lạp Minh cười một tiếng.

Nụ cười này lại có chứa phong tình tuyệt diệu khuynh thành, làm cho Bùi Lạp Minh hơi bị ngẩn ra.

Bùi Lạp Minh ngược nhìn bóng lưng của cô dần đi xa, ánh mặt trời bao phủ trên người cô, có một loại mê mỵ không nói ra được thành lời...

Mà nụ cười thản nhiên mới vừa rồi của cô như Tây thi xuất hiện, tuyệt mỹ như vậy, rồi lại ngẩn ngui như vậy, hình như chỉ tạo ra cho anh thấy một ảo cảnh, mà ảo cảnh này, lại sâu sắc khắc sâu vào trong lòng của anh.

“Hứa Mộ Nhan!” Bùi Lạp Minh giật mình giống như vừa mất đi một cái gì, mang theo một tia sợ hãi mở miệng hô to.

Nhưng tấm lưng phía trước kia không có dừng lại, càng chạy thì càng xa...

Anh rất muốn xông lên bắt lấy cô ôm thật chặt vào trong lòng, nhưng trong đầu lại chột hiện lên chuyện Hoắc Noãn có thai, còn tờ giấy giám định Duẫn Kiệt không phải con của anh, nháy mắt kia anh chỉ cảm thấy dưới chân mình nặng như có ngàn cân, bước như thế nào cũng không bước đi được.

Bùi Lạp Minh một thân ướt đẫm trở lại biệt thự, Hoắc Noãn thực sự hết hồn, kêu di Dung chuẩn bị nước nóng, cô đi tìm quần áo cho anh, trong ngoài nhà nhất thời loạn thành một đoàn.

“Lập Minh, anh làm sao lại để mình ướt như vậy?” Hoắc Noãn vội vàng đỡ anh đến ngồi xuống sofa trong phòng ngủ.

Bùi Lập Minh không nói gì, trên gương mặt anh tuấn một mảnh âm trầm, trông mắt thâm thúy tràn đầy ý lạnh làm cho người ta sợ hãi, không dám nhìn thẳng.

Hoắc Noãn vội vàng cởi bỏ áo sơ mi trên người anh, đột nhiên bị vết thương còn máu trên vai làm hoảng sợ, nói: “Đây là có chuyện gì xảy ra?”

“Dì Dung, mau mang hộp cấp cứu ra đây.”

“Được, tôi đi lấy ngay.”

Hoắc Noãn khiếp sợ nhìn vai anh, có một cổ đau lòng lập tức lan tràn ra toàn thân, hơi nước trong khóe mắt làm cho lòng người thương tâm.

Cô cẩn thận đem áo sơ mi của anh từng chút một cởi ra, chỉ sợ không cẩn thận sẽ đụng phải vết thương trên vai của anh.

“Đừng động vào tôi.” Lông mày Bùi Lập Minh nhíu chặt, ánh mắt rét lạnh.

Ánh mắt lâm liệt này thật giống như một thanh đao cắm vào buồng tim của Hoắc Noãn, anh đây là thế nào?

Không phải anh luôn luôn đối xử dịu dàng săn sóc, che chở đầy đủ đối với mình sao?

Tại sao lại dùng loại ánh mắt xa lạ này nhìn cô?

“Đại thiếu gia, vết thương trên vai cậu không nên đụng nước, tôi đã chuẩn bị xong nước nóng, có phải hay không cậu nên tắm qua một chút?”

Dì Dung lo lắng hỏi.

“Tôi biết rồi, Dì xuống dưới trước đi, tôi có vài lời muốn nói với Hoắc Noãn.”

“Được rồi.”

Dì Dung có chút khiếp đảm trả lời, đây là lần đầu tiên bà thấy loại ánh mắt hung dữ như vậy của Bùi Lạp Minh, chẳng lẽ tiểu thư Hoắc Noãn đã làm chuyện gì khiến cho cậu chỉ mất hứng sao.

“Lạp Minh, anh làm sao vậy? Vết thương trên vai anh là do ai đâm vậy, người xuống tay cũng quá ngoan độc đi?”

Ngay sau đó, Bùi Lạp Minh đẩy cánh tay đang khoác lên vai của Hoắc Noãn ra, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, cô cũng không suy nghĩ gì nhiều, đi theo anh vào trong phòng vệ sinh, “Lạp Minh, tại sao anh lại không để ý đến em, anh có biết là em rất lo lắng cho anh không?”

“Là em nói cho cô ấy biết chuyện em mang thai sao?” Bùi Lạp Minh không có nhìn cô, hơi nước nóng trong bồn tắm bốc lên che hết gương mặt của anh, lạnh lùng mà âm trầm, không khỏi làm cho hai vai cô run lên.

Nghe vậy, Hoắc Noãn ngẩn ra, không ngờ một anh thất hồn lạc phách kéo lê thân thể về nhà cũng là để hỏi chuyện của Hứa Mộ Nhan, hơn nữa lại dùng giọng điệu chất vấn để hỏi cô...

Hứa Mộ Nhan không phải đã là quá khứ của anh rồi sao?

Làm sao anh còn phải để ý đến suy nghĩ của cô như vậy?

Quả nhiên, tình cảm của anh đối với Hứa Mộ Nhan so với cô tưởng tượng còn sâu đậm hơn.

Cô không ngờ được, trong lòng anh lại có người phụ nữ khác.

Anh là của cô, chỉ có thể là của cô.

Sau một giây, giọt giọt nước mắt y như hạt trân châu từ trong hốc mắt cô rơi xuống, bộ dạng này chỉ sợ làm cho tất cả đàn ông khi nhìn thấy đều sẽ không nhin được tiến lên dịu dàng che chở, nhưng mà với Bùi Lạp Minh mà nói, không hề có tác dụng.

“Là em nói cho cô ấy biết.” Hoắc Noãn hít một hơi thật sâu, thành thật nói.

“Không phải tôi đã nói với em rồi sao, để cho em không nói ra ngoài sao? Nhất là không nên nói cho cô ấy biết!”

“Lạp Minh, chúng ta cũng sắp kết hôn rồi, hơn nữa ngày qua ngày bụng của em cũng sẽ lớn dần, chẳng lẽ đến lúc đó mà cô ấy còn chưa phát hiện sao?” Chóp mũi Hoắc Noãn dâng lên chua xót, hiện tại người có thể duy trì hương khói cho nhà họ Bùi cũng chỉ có mình cô, thế nhưng anh lại ở chỗ này chất vấn cô sao?

“Em đi ra ngoài đi, anh muốn yên lặng ở một mình.” Bùi Lạp Minh xoay người, không nhìn mặt của cô nữa.

Hoắc Noãn đè nén đau lòng xoa xoa nước mắt trên mặt, còn chưa đi vào trong nhà vệ sinh, liền nghe thấy âm thanh của anh truyền đến, “Em trước kia không hề có tâm cơ.”

“Em chỉ muốn lấy được yêu thương hoàn toàn từ anh, từ ngày bị anh mang vào nhà họ Bùi đến nay, em chỉ còn lại một nguyện vọng mà thôi.”

Cô không phải là không thiện lương, cô chỉ không muốn ánh mắt của anh lưu luyến trên người phụ nữ khác, anh có nghĩ hay không, đến đó anh uống say cùng cô thân mật mà trong miệng anh lại không ngừng kêu tên của Hứa Mộ Nhan, thì lúc đó trong lòng cô có cảm giác gì...?

Bùi Lạp Minh không nói thêm gì, cô cũng không muốn tự làm mất mặt chính mình, đi ra ngoài.

Cả người anh ngồi vào trong bồn tắm, khí nóng mờ mịt, dòng nước ấm áp chảy qua lồng ngực săn chắc của anh, anh tựa người dọc theo bồn tắm, sợi tóc ướt nhẹp giỏ nước chạy dọc theo người anh lăn xuống mặt nước...

Đôi mắt thâm thúy chứa sự yên lặng nhìn chăm chú về phía trước, lại chỉ thấy sự tuyệt nhiên, thất vọng trong mắt của Hứa Mộ Nhan, trong đầu anh như bị thứ gì đó ngăn chặn lại, đè nén khó chịu.

“Bùi Lạp Minh, buông tôi ra, anh cùng cô ấy kết hôn, đừng đến đây trông nom tôi.”

“Sống chết của tôi không có quan hệ gì với anh, anh phải anh vẫn luôn hận tôi sao? Nếu như tôi chết rồi, không phải anh có thể cùng Hoắc Noãn sống qua ngày rồi sao? Đây không phải là điều anh vẫn mong muốn sao?”

“Từ đầu đến cuối, anh chưa từng yêu tôi có đúng hay không?”

Trong đầu liên tục vang lên lời nói của cô..., lặp lại nhiều lần khiến cho đầu anh đau muốn nứt, rồi sau đó anh đánh một quyền vào trong nước, làm bọt nước bắn tứ tung.

Hoắc Noãn sau khi trở về phòng, vội vàng lấy điện thoại di động trong túi, bấm một dãy số, “Này, hiện tại tôi đang rất sợ hãi, thật sự rất sợ, tôi cảm thấy sự thiện lương mà Bùi Lạp Minh dành cho tôi ngày xưa nay càng ngày càng xa rồi, làm sao đây?”

“Sợ cái gì, ngày hôm nay Hứa Mộ Nhan đối với Bùi Lạp Minh đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi, cô cứ yên tâm dưỡng thai, đừng để lộ ra sự tồn tại của tôi, đến lúc đó nếu như bởi vì sự ngu xuẩn của cô mà phá vỡ kế hoạch của tôi, cẩn thận tôi sẽ khiến cho cô chịu không nổi đâu.”

“Anh tạm thời đừng có uy hiếp tôi, đừng quên đứa bé trong bụng của tôi lại có quan hệ máu mủ với anh, nếu như tôi không chiếm được Bùi Lạp

Minh, anh cũng đừng mơ tưởng tốt hơn tôi, anh biết tôi yêu anh ấy rất nhiều.”

“Yêu anh ta? Cô đã yêu anh ta như vậy, tại sao còn nghi ngờ đứa bé của tôi? Hoắc Noãn, chân nhân trước mặt không nói tiếng lóng, cô cho rằng tôi không biết chuyện cô muốn gả cho Bùi Lạp Minh không chỉ vì anh ta mà hơn hết là tiền của anh ta sao? Cô trấn định lại một chút, nhớ là phải thường xuyên đưa cho bác sĩ Vương chút lễ vật, để ông ta không nói ra chuyện báo cáo kết quả giám định của Bùi Lạp Minh và Duẩn Kiệt bị chúng ta đánh tráo.”

“Tôi biết rồi, không nói chuyện được, tôi còn phải ra ngoài có chút việc.”

“Cốc cốc cốc.”

Cô vừa khép điện thoại, ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

“Hoặc tiểu thư, bà chủ tiệm áo cưới gọi điện đến hỏi cô, cô cùng với thiếu gia khi nào thì đến chụp ảnh cưới?”

“Việc này... anh ấy tắm xong chưa?”

“Cậu ấy vừa tắm xong, bây giờ đang ở trong phòng piano, mới vừa rồi tôi cố ý hỏi cậu ấy, nhưng mà thiếu gia không trả lời tôi, nên tôi mới sang đây hỏi cô một chút đến khi nào thì đến đó chụp ảnh.”

Phòng piano?

Anh yêu Hứa Mộ Nhan như vậy sao?

Mặc dù trong lòng Hoắc Noãn đang rất hận, nhưng trên mặt như cũ vẫn nở nụ cười ôn nhu, “Tôi biết rồi, tôi sẽ đi hỏi anh ấy.”

Hoắc Noãn hít một hơi thật sâu, cất bước đi về phía phòng piano.

Vì tiền, vì con người của anh, cô hiện tại nhất định phải nhận.

“Lập Minh.” Hoắc Noãn vừa vào trong phòng piano liền nhìn thấy bóng lưng cao lớn bên cửa sổ, tiến lại gần từ phía sau ôm lấy anh.

Cả người Bùi Lập Minh ngẩn ra, không có nhìn cô, tầm mắt vẫn như cũ dừng lại ở phương xa.

“Lập Minh, lần trước là em không đúng, em sai rồi, anh hãy thông cảm cho em, dù sao thì em cũng là phụ nữ, em cũng có quyền ghen tỵ, em chỉ mong chúng ta có thể như trước đây, trong lòng anh chỉ có em... mà ở trong lòng em cũng chỉ có anh, hai chúng ta...À, không một nhà ba người chúng ta hãy thật vui vẻ sống chung một cuộc sống, như vậy không tốt sao? Tại sao anh lại không chịu buông tha cho Hứa Mộ Nhan vậy, anh cùng cô ấy không phải đã là quá khứ sao, hơn nữa cô ấy cùng Cố Vỹ đều đã có con, em không hiểu tại sao anh vẫn chưa chịu ký tên vào giấy ly hôn?”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cự Ly Của Chúng Ta Gần Như Vậy, Rồi Lại Xa Như Vậy

Hoắc Noãn vừa nói, nước mắt vừa rơi xuống làm ướt hết một phần nhỏ trên áo sơ mi của anh.

“Chuyện của cô ấy anh tự có chừng mực, về sau không có sự đồng ý của anh, không cho phép em lén lút ra ngoài gặp mặt cô ấy, đã biết chưa?”

“Được, chỉ cần anh không rời khỏi em, .. về sau cái gì em cũng đều nghe theo anh, Lạp Minh, em thật sự rất yêu anh, không muốn mất anh, đúng rồi, vừa rồi bà chủ tiệm áo cưới có gọi điện đến, hỏi chúng ta khi nào thì đến chỗ họ chụp ảnh cưới.”

Ảnh cưới?

A, thiếu chút nữa là anh chuyện anh và cô sắp tới sẽ làm đám cưới, phải chụp ảnh cưới.

Nhưng một giây tiếp theo, trước mắt chợt thoáng qua hình ảnh năm đó Hứa Mộ Nhan mặc váy cưới gả cho anh...

Ngay sau đó, Bùi Lạp Minh liền lắc đầu, anh đang nghĩ gì vậy?

Thế nào trong lòng, trong đầu, trước mắt luôn hiện lên gương mặt của Hứa Mộ Nhan?

Ánh nắng mặt trời màu vàng nhạt xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, mọi thứ suông xả xuống quanh như lọt tả lên một dáng người, đôi con người trong

suốt như ly rượu vang đỏ lẫn vào ánh mặt trời đông đưa, rượu trong ly này nhìn thật diêm dúa đỡ tươi, ở dưới ánh sáng mặt trời lóe ra ánh sáng chói mắt mà mỹ diệu.

Môi mỏng của người đàn ông như cánh hoa khẽ đụng vào ly rượu, chất lỏng màu đỏ, theo cổ họng anh tiến vào trong dạ dày trống rỗng.

Đang lúc này, ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa, Bùi Lạp Minh để ly rượu xuống, “Vào đi.”

“Hi, Bùi tổng.”

Lý Tuấn gương mặt vui vẻ ra mặt đi thẳng đến trước bàn làm việc của anh, ngồi xuống ghế.

“Có muốn uống một ly không?”

“Không cần, chờ đến hôm anh tổ chức tiệc cưới tôi sẽ uống bù lại.”

“Tiểu tử thôi, cậu dám trêu ghẹo tôi.”

Nghe được hai chữ tiệc cưới, thì tay cầm ly của Bùi Lạp Minh khẽ run lên, trông mắt thâm thúy thoáng chốc tối lại.

“Bùi tổng, anh diễm phúc thật không cạn nha, Hứa Mộ Nhan vừa đi, thì Hoắc Noãn lại tới, tôi nên dùng cái gì để có thể tính được chỉ số đào hoa của anh đây? Anh xem người tôi cũng trống không quá lâu rồi.”

“Cậu cố ý đến tìm tôi, không riêng gì việc trọng ghẹo tôi đi?”

“Nói chính sự trước, tôi có một chuyện vẫn rất là nghi hoặc.” Lý Tuấn cầm lên một ly rượu trống không, vừa vuốt vừa nhìn Bùi Lạp Minh.

“Chuyện gì?”

“Lập Minh, chẳng nhẽ anh không hề hoài nghi nghi sự kiện năm năm trước sao?”

Lý Tuấn dừng một chút rồi nói tiếp, “Chính là chuyện năm năm trước khi anh chuẩn bị kiểm tra chuyến bay mà thời điểm Hứa Mộ Nhan trở về nước kia, hôm đó Hoắc Noãn đột nhiên xuất hiện hiện ở trước mặt anh, sau đó anh đã cùng Hứa Mộ Nhan bỏ lỡ thời gian 5 năm, anh.. có hay không cảm thấy chuyện này quá đúng dịp không?”

“Cậu có ý gì?” Bùi Lập Minh để ly rượu xuống, mặt nghiêm nghị nhìn Lý Tuấn.

“Không có gì, tôi chỉ thấy có chút kỳ quái mà thôi, có lẽ chuyện tình chính là trùng hợp như vậy thôi.”

Chẳng lẽ Lý Tuấn hoài nghi sự xuất hiện của Hoắc Noãn năm năm trước trước mặt anh, không phải trùng hợp mà có người....

Không thể, sự xuất hiện của cô là trùng hợp, nhất định là trùng hợp.

Anh nhớ khi đó Hoắc Noãn đã nói với anh, cô thật vất vả từ chỗ nào đó trốn về, nhiều mặt hỏi thăm sau đó mới tìm được công ty của anh.

“Tốt lắm, tốt lắm, không đề cập đến những thứ kia nữa, bây giờ bắt đầu nói việc chính, chuyện này tốt nhất là anh nên chuẩn bị tâm lý, chẳng qua tôi đảm bảo bản báo cáo lần này không giống với bản báo cáo lần trước, không có ai mở ra.”

“Cậu tạm thời đừng có thừa nước đục thả câu, lấy ra nhanh một chút.” Mặc dù trên mặt anh điềm tĩnh, nhưng trong thanh âm lại bí mật đem theo một chút nóng nảy.

“Ừ, đây là kết quả giám định của Cố Vỹ và Duẩn Kiệt, tự tay tôi giám định báo cáo.”

Nghe vậy, đôi mắt Bùi Lạp Minh chột lóe, nhanh như vậy?

Anh nhận lấy túi, không thể chờ đợi mà mở ra.

Sau một phút, chỉ thấy độ cong như hòa trên gương mặt của anh hiện lên sự căng thẳng, con ngươi dần dần phóng đại, hô hấp cũng đi theo hướng trầm trọng, quanh thân tản mát ra hơi lạnh lẽo không khỏi khiến tay đang cầm ly của Lý Tuấn không khỏi run lên.

“Lạp Minh, anh không sao chứ?” Cùng anh chung đụng lâu như vậy, Lý Tuấn biết giờ phút này Bùi Lạp Minh chính là đang tức giận.

“Sao... tại sao lại có thể như vậy?” Tay cầm báo cáo của Bùi Lạp Minh không tự chủ được khẽ run, khiếp sợ.

“Thế nào? Có phải kết quả của lần giám định này ngoài dự liệu của anh không?” Lý Tuấn không rõ chân tướng, đi đến gần Bùi Lạp Minh, liếc nhìn bản báo cáo.

Khi nhìn thấy kết quả, cũng làm cho anh phải hít một ngụm khí lạnh, đôi mắt trừng lớn có thể so sánh với hột đào.

“Chuyện này... tại sao lại có thể như vậy?”

Cố Vỹ cùng Duẫn Kiệt cũng không có quan hệ máu mủ ruột thịt.

“Chuyện này... Lạp Minh, lần này tôi thật không biết nên nói cái gì.”

Lý Tuấn vốn tưởng rằng, nếu Duẫn Kiệt không phải con trai của Bùi Lạp Minh thì nhất định sẽ là con trai của Cố Vỹ, không ngờ...

Không ngờ cậu bé cũng vẫn không phải con trai của Cố Vỹ.

Trời ơi, Hứa Mộ Nhan này, năm năm trước rốt cuộc đã quan hệ cùng bao nhiêu người đàn ông đây.

Giờ khác này, Bùi Lạp Minh không thể nói rõ được cảm thụ từ tận đáy lòng của mình, trừ khiếp sợ cũng không còn cái khác.

Không phải Cố Vỹ nói Duẩn Kiệt là con trai của cô và anh được cô sinh ra ở nước Pháp sao?

A, người phụ nữ này đến tột cùng là còn có bao nhiêu chuyện lừa gạt anh nữa, lừa gạt anh.

Hứa Mộ Nhan không nhớ mình về đến nhà như thế nào nữa, ngơ ngác ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, thật lâu thật lâu.

Lý trí cùng cảm giác là hai trạng thái cảm xúc lặp đi lặp lại diễn ra trên không ngừng trên người cô.

Cô cảm giác cả người mình như bị thứ gì đâm vào, làm cho cô không nói ra miệng được, đau đớn buộc chặt làm cô không thể hít thở...

Nhìn đầu ngón tay của của mình, ở trên điện thoại bỏ túi không biết cô đã nghĩ đến bao nhiêu ngàn lần mã số ấy.

Một con số, rồi một con số...

Rồi cô lại đem từng chữ số từng chữ số một xóa đi.

Cứ như vậy cầm điện thoại di động lên, bấm từng chữ số trong số điện thoại của Bùi Lạp Minh, sau đó lại xóa đi....

Không biết lặp lại bao nhiêu lần, đến khi cô muốn đề tay xuống nút gọi màu xanh kia thì điện thoại di động đột nhiên chấn động, vang lên.

Hứa Mộ Nhan ngăn người ra, liếc liếc tới số điện thoại, khóe miệng cứng ngắc, mang theo cảm xúc phức tạp bấm nút nhận cuộc gọi.

Trong điện thoại đột nhiên truyền đến một giọng nói nhiệt tình, “Mộ Nhan, tối nay em có rảnh không? Anh muốn mời em đi ăn cơm.”

Là ý trời sao?

Không sớm không muộn, Vũ Dương gọi điện đến vừa đúng lúc, đúng lúc ngăn cản cô sắp bấm nút gọi...

Hình như lý trí vừa bay đi mất của cô cũng lần nữa trở về chỗ cũ.

Hứa Mộ Nhan tự ngắt mặt của mình, nỗ lực để cho giọng nói của mình trở nên tự nhiên, thì ra chuyện tình chưa xót nhất thế giới là không phải anh ta không yêu mình mà mình yêu anh ta nhưng không có cách nào nói ra khỏi miệng.

Hứa Mộ Nhan chợt cảm thấy cô và Bùi Lạp Minh ở cự ly gần như vậy, rồi lại xa như vậy, để cho cô không thể thấy rõ, bắt không được..

Cô cùng Bùi Lạp Minh trở ngại từng tầng, thật giống như không hề có cách nào để đi vào trong tâm lẫn nhau...

Cô cố nén bi thương trong lòng, vừa dùng tay không lau nước mắt, hắng lại giọng, nhẹ nhàng thở một tiếng, “Dạ! Học trưởng...?”

Vũ Dương nghe được giọng cô có gì đó không đúng, quan tâm hỏi, “Thế nào? Âm thanh của em sao nghe thấy lạ lạ...?”

Nghe vậy, Hứa Mộ Nhan che đi ống nói chuyện, không để cho anh nghe thấy tiếng nấc của bản thân...

Nhưng anh vẫn nghe ra được chút đầu mối, hướng về phía ống nói tiếp tục truy vấn, “Làm sao em lại không nói lời nào, em rốt cuộc như thế nào, đừng dọa anh.”

Hứa Mộ Nhan vẫn như cũ che lại ống nói, không ngừng hít sâu, cố nén lại ghen ngào..

“Nếu em thật sự coi anh bạn bè, liền nói cho anh biết ruốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Một hồi lâu sau, giọng nói ở đầu bên kia điện thoại thực sự đã gấp gáp, âm lượng cũng không tự chủ được mà cao lên mấy phần..

“... ..” Nhưng cô vẫn không không biết phải mở miệng nói chuyện như thế nào với anh.

“Nghe lời, nói cho anh biết, xem xem anh có thể giúp em một tay được không...”

“Đừng làm cho học trưởng lo lắng, em nói một câu đi có được không?”

“Mộ Nhan.... em sao rồi...”

Nhưng lời an ủi của Vũ Dương không ngừng truyền đến....

Không biết qua bao lâu, có lẽ Vũ Dương đã an ủi đến phát điên, có lẽ tình yêu của cô đối với Bùi Lạp Minh chưa thể thổ lộ, rốt cuộc thì cô cũng khóc to lên, đem tất cả những đè nén yêu thương từ lâu đối với Bùi Lạp Minh thông qua tiếng khóc phát tiết hết ra ngoài, ghen ngào hướng về phía điện thoại di động bên kia, “Em... em.. em... em không muốn nhìn thấy anh ta.. nhìn anh ta cười người phụ nữ khác... làm thế nào... em đã nhắc bản thân mình không nên suy nghĩ nhiều, nhưng thời điểm em cố gắng không thêm nghĩ đến anh ấy nữa thì em lại phát hiện ra em càng nhớ anh ấy hơn...”

Cô không hiểu sao mình lại có thể dễ dàng nói ra những chuyện dấu kín bao lâu trong lòng ra với Vũ Dương, có thể cô thấy tín nhiệm anh đi, cũng có thể coi anh như tri kỷ, mặc kệ là vì lý do gì, ít nhất sau khi nói ra nội tâm của cô cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Sau khi khép lại điện thoại, Hứa Mộ Nhan lau khô nước mắt, thuê xe đến địa điểm đã hẹn với Vũ Dương.

Hơn nữa cô cũng dần dần phát hiện ra mình càng ngày càng thích rượu ở quán này, bởi vì ở chỗ này mặc kệ mọi người lựa chọn loại rượu nào, nó cũng cỡ thể tạm thời làm cho mình quang sạch phiền não, lấy được một chút vui vẻ ngắn ngủi.

Cô không biết mình uống bao nhiêu rượu, chỉ biết đầu cô càng ngày càng nặng dần, mơ hồ lầm bầm lâu lâu, Vũ Dương ở trước mặt cô ngày càng mơ hồ.

Rồi sau đó tiếng nói của Vũ Dương ở bên tai nhai đi nhai lại lời nói gì đó, cô căn bản là nghe không rõ ràng những gì anh nói, bên trong âm nhạc rất nhanh bao trùm âm thanh của anh, mà rượu trong người cô dường như phát tác, ý thức theo rượu phát tác mà ngủ mê mèm.

Đợi đến khi cô dần khôi phục lại được ý thức thì bên tai lại vang lên một âm thanh dịu dàng, “ Tỉnh chưa?”

Cô cố hết sức từ từ mở mắt, trời ạ! Đầu cô thế nào lại đau như vậy, cảm giác như muốn nổ tung, loại tư vị khi say này không phải người bình thường có thể thừa nhận, hai tay cô vừa xoa xoa huyệt thái dương vừa nghĩ.

“Em bây giờ đã biết sự lợi hại của rượu chưa?” Nghe Vũ Dương nói vậy, cô nhất thời có chút quần bách đập đập vào đầu, cô không thể tưởng tượng đến cảnh tối hôm qua khi cô say rượu sẽ có bộ dạng gì, nhất định là nói không ít lời mê sảng rồi.

Hứa Mộ Nhan không muốn tiếp tục day dưa đến vấn đề mất thể diện này nữa, ngó đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng hỏi, “Hiện tại mấy giờ rồi? Từ tối hôm qua đến giờ anh vẫn ở đây với em sao?”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Không Phải Chỉ Một Cái Ôm Thôi Sao?

Bây giờ là năm giờ sáng, tối qua vốn là tính toán đưa em về nhà em nhưng lại lo lắng ban đêm em xảy ra vấn đề, cho nên liền tự tiện đưa em về nhà anh, sẽ không trách anh chứ...”

Giờ phút này, cô nhìn thấy trong mắt anh toát ra sự lo lắng, còn có một nỗi buồn vì tối qua ngủ không được ngon giấc, nội tâm nhất thời một mảng ảm áp, học trường, có một người tri kỷ như anh thật tốt.

“Làm sao lại trách anh được, em còn muốn cảm ơn anh đã chứa chấp một con ma men như em cả tối qua đó.”

“Mộ Nhan, chỉ cần em cần, ngay lập tức anh sẽ xuất hiện ngay bên cạnh em, những lời này vĩnh viễn hữu hiệu.” Anh đột nhiên đưa ra một tay thon dài vuốt vuốt tóc cô nói, trên khuôn mặt vẫn luôn là nụ cười ảm áp.

Nhưng nếu....

Nhưng nếu giờ phút này ngồi bên cạnh cô là Bùi Lạp Minh, như vậy cô sẽ không chút do dự mà nhào vào trong ngực anh, bày tỏ tất cả những nhớ nhung suốt năm năm qua, đáng tiếc không phải, nhưng dù vậy, cô cũng sẽ không hèn hạ mà lợi dụng tình cảm của Vũ Dương để bù đắp vào khiếm khuyết tình cảm của cô.

“Mộ Nhan, anh ta đã không có cách nào đem lại vui vẻ cho em, tại sao em ại không thể quả quyết buông tha cho anh ta đây?” Thấy cô đau lòng

như vậy, Vũ Dương cũng vô cùng đau lòng.

Anh không muốn để cô tiếp tục uể oải khổ sở đi xuống, bây giờ cô cần nhất chính là sự quan tâm, nếu như anh che chở cho cô đầy đủ, có lẽ cô sẽ từ từ tiếp nhận anh cũng không chừng, nghĩ đến đây trong lòng mắt của anh hiện lên một tia sáng hy vọng.

Anh tin tưởng chỉ cần để cô cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc của anh, cô sẽ từ từ quên được Bùi Lạp Minh thôi...

“Học trưởng, em hiện tại không muốn nói đến chuyện này, có được không?”

“Được, vậy chúng ta không nói chuyện này nữa, đúng rồi, ngày mai chính là năm mới rồi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau nhảy qua năm được không, anh nghe nói hàng năm khi ngày cuối cùng của năm sẽ có hoạt động nhảy qua năm.”

“Nhảy qua năm?”

Đúng vậy, thời gian thật vui vẻ, trong nháy mắt đã lại một năm trôi qua.

“Đúng vậy, chúng ta cùng đi có được không?”

--- -----phân cách----- ---

Liếc liếc đồng hồ trên tay, 11 giờ 30 phút tối, về phía trước không thể thấy đường để đi, phía sau cũng không có đường lui, cứ tắc đường như vậy, như vậy cô cũng chỉ có thể ngồi trên xe đếm ngược thời gian cùng với bác tài xế thôi.

“Bác tài, thật xin lỗi, cháu nghĩ cháu nên xuống xe ở đây được rồi.”

“Được, bác hiểu rõ những người trẻ tuổi như cháu đều vội vàng đi nhảy qua năm, năm mới vui vẻ!” Bác tài nhận tiền xe, vừa tìm tiền lẻ vừa nói.

Bỏ xuống một câu, “Năm mới vui vẻ” xong cô liền vội vàng hướng về phía khách sạn đi tới.

Bởi vì khách sạn ở gần nơi đếm ngược thời gian, mà ở quảng trường có nhiều nghệ sĩ nổi tiếng biểu diễn, cho nên ngoài trời có lạnh buốt, dòng người từ bốn phương tám hướng vẫn đổ xô về hướng quảng trường để đứng.

Nhìn dòng người trước mắt, Hứa Mộ Nhan không có cách nào xuyên qua quảng trường đi về khách sạn ở phía đối diện.

Vì vậy, cô quyết định đi dọc theo đường kẻ dành cho người đi bộ quanh quảng trường, lượn quang vòng tròn đi đến khách sạn, mặc dù có hơi xa, nhưng ít ra không cần phải chen chúc trong đám người để thành bánh kẹp thịt.

Đều do số mệnh của cô không tốt, đến ngày 31 tháng 12 vẫn còn bị thúc giục yêu cầu nộp bản thiết kế, rời khỏi công ty cũng đã là mười một giờ đêm.

Thật ra thì, khi vừa tan việc cô cũng tính toán về nhà một chuyến, nhưng khi đi bộ trên đường thì ai cũng có bộ dáng rất hưng phấn, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất trống không.

Vật lộn một hồi, cuối cùng vẫn là quyết định cùng học trưởng và những người bạn khác cùng nhau đón năm mới.

Có lẽ, nguyên nhân cũng là do cô sợ phải một mình đi qua năm mới...

Mở túi ra, cô lấy điện thoại ra gọi cho Vũ Dương..

“Mộ Nhan, em đang ở đâu vậy? Mau tới đây, mọi người đang chờ có mình em thôi!” Từ trong điện thoại truyền ra âm thanh khẩn trương, còn có thể nghe loáng thoáng thấy tiếng người nói chuyện với nhau và tiếng nhạc.

Trên đường bởi vì gần tới giờ đếm ngược thời gian nên trong dòng người có không ít người kích động kêu lên, cô cũng chỉ có thể nói lớn tiếng hơn vào trong điện thoại, “Em cũng đang nghĩ đi nhanh một chút, hiện tại em sắp đến khách sạn rồi.”

“Tốt, bọn anh ở đây chờ em, hiện tại trên đường rất nhiều người, cần thật dừng để bị móc túi.”

“Ừ, em biết rồi, gặp lại sau.”

“Gặp lại sau.”

Khép lại điện thoại, cô liếc mắt nhìn thời gian hiển thị trên màn hình, Hứa Mộ Nhan tăng nhanh tốc độ đi về phía khách sạn.

Dọc theo đường đi, người đi về phía quảng trường cũng rất nhiều, nhưng ở đây so với trên quảng trường coi như nhẹ nhõm hơn.

Đi tới đi lui, từ giữa quảng trường âm nhạc đột nhiên ngừng lại, người dẫn chương trình nói tiếp, “Chào mọi người, chắc mọi người đã đã mong đợi đến thời điểm còn 3 phút này, không biết mọi người có nghe qua, người dân Tây Ban Nha, khi đếm ngược để đón một năm mới kia, mọi người cũng sẽ cùng người khác phái ôm một lần, sau đó cùng nhau nói “chúc mừng năm mới” nghe nói ban đầu Tam Mao cùng Kha Tây cũng bởi vì như thế mà khai mới, ở thời điểm đếm ngược đón năm mới, từ trên cao nhìn xuống chính là Kha Tây rồi, cho nên ở dưới không biết đã có đôi tình nhân nào muốn ở cùng chung một chỗ chưa? Còn chưa có bạn đồng hành sao, không sao? 3 phút sau có lẽ mọi người sẽ gặp được người mình thích cũng không biết chừng.”

Người dẫn chương trình nói xong, trên quảng trường một mảnh xôn xao, không khí ở hiện trường càng phát ra nóng hừng hực, mọi người bắt đầu ríu rít trái phải ngó nghiêng một chút.

“Ha ha ha, tôi đã thấy phía dưới đài đã có người bắt đầu tìm kiếm xung quanh, có phải đang nhìn người đang đứng bên cạnh mình không? trên đài, người dẫn chương trình tiếp tục pha trò nói.

Lời nói lúc này của người dẫn chương trình, không thể nghi ngờ đã khiến cho mọi người có mặt tại đây mong chờ hơn đến phần đếm ngược mười giây.

Hứa Mộ Nhan cũng hết sức tò mò giống mọi người, không biết ở những giây phút đầu tiên trong năm mới cô có thể đụng trúng người nào.

Mà gương mặt cô cũng giống như mọi người, gương mặt muốn xem một chút người cách gần mình nhất là người nào.

Nhưng, đang trong chớp nhoáng này trước mặt cô.....

Cô thể nhưng nhìn thấy một người, đang đứng ở nơi đó, cách cô không xa...

Giờ phút này trên người anh là áo đen, trên cổ quàng một chiếc khăn màu xám đen, cộng thêm một cái quần jean màu xanh dương đậm, vẫn đẹp trai như vậy, vẫn lạnh lùng như vậy, đứng ở nơi đó, mắt không đảo nhìn thẳng về phía cô....

Bốn mắt nhìn nhau, làm cho Hứa Mộ Nhan sửng sốt cả người, ngây ngốc đứng nghiêm tại chỗ, đây là sự thực sao?

Thật sự là anh sao?

Cứ như vậy, cô và Bùi Lạp Minh dọc theo đường dành cho người đi bộ trên quảng trường đi về phía trước, chỉ cách nhau gang tấc, nhìn lẫn nhau.

Tất cả chung quag trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, lời nói của người dẫn chương trình khoog ngừng vang vọng trog đầu cô, “Không biết mọi người

có nghe qua, người dân Tây Ban Nha, khi đếm ngược để đón một năm mới kia, mọi người cũng sẽ cùng người khác phái ôm một lần, sau đó cùng nhau nói “chúc mừng năm mới.”... ..

“Còn chưa có bạn đồng hành sao, không sao? 3 phút sau có lẽ mọi người sẽ gặp được người mình thích cũng không biết chừng.”

Trong chốc lát, Hứa Mộ Nhan nghe thấy tiếng mọi người cùng đồng loạt hô lên “10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 năm mới vui vẻ, Happy new year!”

Sau đó tiếng chúc phúc từ bốn phía vang lên không ngừng, trong dứt khoát cô mới biết mình vừa bước sang năm mới, đang cùng anh bốn mắt nhìn nhau...

Rồi sau đó Bùi Lạp Minh nhắc chân lên đi dọc theo vạch kẻ đường bước đến gần cô, bóng dáng cao lớn dừng lại trước mặt cô, giọng nói trầm thấp vang lên, “Ở Tây Ban Nha, thời khác đếm ngược qua năm mới kia, mọi người sẽ cùng người khác phái ở phía đối diện ôm nhau, sau đó sẽ cùng nói lời chúc mừng năm mới với đối phương...”

Anh dùng một chút, “Không phải em nên ôm tôi một cái sao?”

Cô không hiểu, thật sự không hiểu, nếu như đã không có cách nào để bày tỏ, thì tại sao nhất định cứ phải gặp nhau ở đây?

Đặc biệt là dưới tình huống này, gặp nhau lần nữa, chỉ thấy tiếc nuối cùng bất đắc dĩ nhiều hơn, không phải sao?

Kìm nén sự mênh mông mãnh liệt trong lòng, Hứa Mộ Nhan hướng về phái anh nhàn nhạt nói, “Đây là thành phố A không phải là Tây Ban Nha.”

Nhìn thấy trong đôi mắt đen của anh thoáng qua một tia tâm tình phức tạp, tựa như thất vọng cũng như là bất đắc dĩ, lòng của cô giống như bị từng con kiến cắn xé cảm thấy đau đớn đến co quắp.

Nhưng, cô chỉ có thể nói như vậy, nếu không, cô sợ, mình sẽ không thể buông tay được...

Không phải anh sắp cùng Hoắc Noãn kết hôn sao?

Đã như vậy, trừ biết chúc phúc cho anh, cô cũng không biết có thể nói thêm điều gì.

Rồi sau đó Hứa Mộ Nhan khẽ giơ bước chân chuẩn bị dời sang phải, một bước, chỉ cần một bước là cô đã có thể lướt qua anh, sau đó cũng không cần phải quay đầu lại đi về phía trước.

Nhưng, vào thời khắc này, một sức lực từ phía sau vọt tới, đột nhiên đẩy cô về phía trước, làm cho cả người Hứa Mộ Nhan không giữ được thăng bằng, ngã vào lòng Bùi Lạp Minh.

Người phía sau đẩy ngã cô, mặt lúng túng gãi đầu, đối với hay người cười nói, “Thật ngại quá, năm mới vui vẻ!”

Sau đó lập tức quay đầu đi.

Mà anh ‘thuận theo tự nhiên’ hai tay vững vàng ôm được cô, xiết chặt không buông, cũng từ từ cúi đầu ở bên tai cô nhỏ giọng nói, “Hứa Mộ Nhan, suốt cuộc thì em còn có bao nhiêu chuyện gạt tôi nữa đây?”

“Tôi không có lừa gạt gì anh cả, anh mau buông tay ra.” Hứa Mộ Nhan ở trong lòng anh dùng hai tay đẩy anh ra xa.

Thế nhưng anh lại không để ý đến sự kháng cự của cô, hai cánh tay càng thêm dùng sức xiết chặt cô hơn, cả người cô gần như áp vào trên ngực anh.

Anh dùng cằm vuốt ve sợi tóc của cô, giọng nói trầm thấp thân thiết đối với hành động dây dưa của cô nói, “Đừng động, tôi chỉ muốn ôm em một cái, hãy để cho tôi ôm em như vậy, một cái là tốt rồi.”

Nghe giọng nói khẩn cầu của anh, chớp mũi của cô không tự chủ được chua xót, tầm mắt cũng mơ hồ không rõ, nhìn không được kích động muốn khóc, cô không có mở miệng nói xong, cũng không có gật đầu nhận lời, nhưng đôi tay cùng thân thể lại sớm bị tan chảy, dừng lại dẫy giụa.

Sau đó bất tri bất giác cô đưa tay nhẹ nhàng trở về ôm lấy anh, nhẹ nhàng dựa vào lồng ngực của anh, lẳng lặng nghe tiếng tim đập, cũng tham lam ngửi mùi vị chỉ thuộc về trên người anh...

Mặc dù trong lòng có tất cả cảm xúc, nhưng cô không giám nhắm mắt lại, cô sợ một khi nhắm mắt lại, nước mắt sẽ lập tức cứng đầu cứng cổ rơi ra.

Cô không... không nên rơi nước mắt, không cần làm ướt đầm quần áo của anh, không nên để anh biết là cô đang khóc....

Không cần.

Cái gì cũng không muốn....

Cái gì cũng đều không nghĩ đi, cứ ôm nhau thật chặt như vậy, không muốn ngày mai, giống như anh nói, ôm nhau một cái là tốt rồi, một cái là tốt rồi...

Trong sân rộng, tình lữ song song đối đối, vẫn như cũ đang cười chúc phúc, ồn ào ôm ôm ấp ấp, mà cô và anh, thật giống như một đôi tình nhân, hòa lẫn ở trong đám người, ở lẫn trong đêm trường, thâm tình ôm nhau...

Nếu như qua năm mới có thể ước nguyện, cô sẽ ước thời gian dừng lại giây phút này đi...

Nhưng là, làm sao có thể chứ?

Chợt trong túi cô vang lên tiếng chuông điện thoại, đem hai người gọi về thực tế.

Bùi Lạp Minh chậm rãi, buông người cô ra, chuông điện thoại trong túi vẫn chưa từ bỏ ý định kêu vang dội, cô ngẩng đầu lên, chống lại cặp mắt sáng như sao kia, “Tôi phải đi, bạn của tôi còn đang chờ.”

Ngừng tạm, cô cố gắng nặn ra một nụ cười, “Năm mới vui vẻ, cũng chúc anh tân hôn hạnh phúc.”

Bùi Lạp Minh im lặng không lên tiếng đưa mắt nhìn cô, mà cô cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa, rất sợ sự thâm tình trong mắt anh sẽ làm mất đi dũng khí xoay người rời đi của cô.

Lần này, cô dùng sức nhấc chân lên, sai bước sai bước lướt qua anh, đi về phía trước.

“Hứa Mộ Nhan, vài ngày nữa là ngày tôi kết hôn, em có đến không?” Cô đi được vài bước, giọng nói khàn khàn của anh từ phía sau truyền đến.

Hứa Mộ Nhan không quay đầu lại, bởi vì một khắc này nước mắt của cô như vỡ òa từng hạt lớn lăn xuống, mặc dù lòng thật đau, nhưng cô vẫn cố trấn định đi về phía trước, cô không muốn để lộ một mặt yếu ớt này trước mặt anh.

Chúc anh hạnh phúc, Bùi Lạp Minh.

Cô ngẩng đầu lên, nói thầm.

Ngày thứ hai, Hứa Mộ Nhan soi gương đem tóc đen trên vai buộc lên, trên gương là một khuôn mặt hoàn hảo, cô giơ tay trái lên che đi má trái, rồi lại hạ tay trái, giơ tay phải lên che đi má phải, bên trái, bên phải, bên trái, bên phải, lặp đi lặp lại vài lần....

Cô từng nghe một câu nói rất hợp lý, má phải tương đối xinh đẹp mọi người gọi là người lý tính..

Ngược lại, nếu là má trái xinh đẹp hơn sẽ chỉ người cảm tính.

Cô tự cảm thấy má trái của mình khá là đẹp hơn, cô hẳn phải là người lý tính chứ?

Lúc này một tiếng chuông quen thuộc từ trong phòng khách truyền tới, cô liền đứng dậy đi đến phòng khách, đem điện thoại di động được đặt ở trên bàn trà cầm lên, liếc nhìn mã số hiện lên trên màn hình, cô có chút kinh ngạc, lại là An Thần.

Mỗi lần nhận được điện thoại của An Thần xong, đều là chuyện có liên quan đến Bùi Lạp Minh, lần này hay không cũng giống như vậy?

Hứa Mộ Nhan do dự vài giây, rồi sau đó vẫn đem nắp điện thoại mở ra, “Này, An Thần, chào anh.”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Cô Dị Dàng, Anh Say Mê.

“Thiếu phu nhân, là tôi, An Thần.” Nghe được cách xưng hô kia, Hứa Mộ Nhan sững sờ, chỉ tính là cách gọi thôi, mấy ngày nữa thì cô đã không còn là thiếu phu nhân nữa rồi.

“An Thần, tìm tôi có chuyện gì không?” Cô cố làm trấn định hỏi.

“Thiếu phu nhân, ngày mai cô có thời gian rảnh không, tôi muốn tìm cô để đưa thiệp mừng.” An Thần trực tiếp nói ra mục đích gọi điện.

“Thiệp mừng?” Nghe thấy hai chữ này, cô cảm thấy tim mình như bị điện giật ở bên trong, run rẩy không thôi.

“Đúng vậy, mấy ngày nữa... Bùi tổng... Bùi tổng sẽ kết hôn.” Giọng nói của An Thần tràn đầy bất đắc dĩ, anh cũng thay cô cảm thấy đáng tiếc, đúng không?

“Được, vậy thì làm phiền anh rồi.”

“Không có việc gì, nếu như không còn chuyện gì khác, vậy tôi cúp máy đây.”

“An Thần, Bùi tổng... Bùi tổng, anh ấy gần đây có khỏe không?” Ở thời điểm An Thần sắp tắt điện thoại, Hứa Mộ Nhan vẫn phải thốt lên.

Không bỏ được, lại không có cách nào ở chung một chỗ, nhưng vẫn không nhịn được muốn biết những việc anh đã làm..

Kể từ tối hôm qua khi ngoài ý muốn gặp anh ở trên quảng trường, nội tâm cùng lý trí dường như đang đấu tranh mãnh liệt.

“Cũng không biết có thể coi là tốt hay không tốt, bị cảm lạnh nhưng vẫn kiên trì muốn làm việc.” An Thần khẽ thở dài.

“Anh ấy bị cảm lạnh?” Cô không tự chủ được nhăn đầu lông mày hỏi.

“Đúng vậy, hình như lúc đi tham gia nhảy qua năm mới, tối ngày hôm qua, Bùi tổng bao một nhà hàng ba tầng ở ngay cạnh quảng trường để mời rượu nhân viên cùng nhau ăn mừng, sắp đến thời điểm đếm ngược thời gian thì đột nhiên Bùi tổng đang đứng cạnh cửa sổ không biết đã nhìn thấy cái gì liền đột nhiên chạy đi ra ngoài, rồi lâu sau đó cũng không thấy quay trở lại tiệc rượu, đến gần lúc trời sáng, Bùi tổng mới gọi điện thoại để tôi đến đó, thời điểm tôi gặp được ngài ấy, chỉ thấy Bùi tổng ngồi một mình ở ven đường gần chỗ dành cho người đi bộ, bên cạnh còn có rất nhiều chai rượu đã rỗng, ban đêm lại rất lạnh, một mình ngồi ở chỗ đó, không cảm mới lạ..”

Nghe thấy trong loa truyền đến từng chữ từng câu, tay cầm di động, trong lòng có một loại trầm trầm, nặng nề như đang không ngừng rơi xuống, suy nghĩ không khỏi mờ mịt...

Chẳng lẽ tối qua sau khi hai người tách ra, anh vẫn luôn đợi ở nơi đó sao?

“Thiếu phu nhân, tôi còn tưởng rằng cô sẽ không hỏi.” An Thần trêu nói.

Hứa Mộ Nhan lúc này đây mới chợt ý thức tới đây, “An Thần, đây không phải là nguyên nhân thực sự anh gọi cho tôi chứ?”

“Oan uổng, tôi gọi điện cho cô vốn thực sự chỉ vì chuyện muốn đưa thiệp mời cho cô thôi.”

Đầu điện thoại bên cột dừng một chút, rồi sau đó nói tiếp, “Thiếu phu nhân, cô cùng Bùi tổng tại sao phải đi đến tình trạng như ngày hôm nay

chứ, nói thật, tôi cảm thấy trừ cô ra, không người nào có thể xứng với Bùi tổng, chẳng lẽ giữa hai người đã không còn khả năng rồi sao?”

“An Thần, không có chuyện gì khác, trước hết cứ như vậy đi?”

“Được, tạm biệt.”

Tắt điện thoại, trong lòng cô lưu chuyển hàng nghìn cảm xúc, chần ở ngực, xua đi không được.

Thì ra là, thời điểm khi yêu một người sâu đậm, mặc kệ có ở cùng nhau hay không ở cùng nhau, mặc kệ cự ly có xa hay không, tâm cũng sẽ không thể tự độc lập, cảm xúc cũng sẽ không tự do nữa.

Bởi vì, tất cả cảm giác của bạn sẽ luôn dừng tại chỗ người mình yêu...

--- -----phân cách tuyến-----

Sau khi tan việc, vừa đi vừa nghỉ, cô cần phải đến một nơi.

Nếu như cách nhìn nhận má trái má phải là đúng, vậy thì cô là người tương đối lý tính rồi.

Nhưng kể từ khi cùng An Thần ngắt điện thoại về sau, mâu thuẫn xen lẫn cùng cảm giác hư ảo, chìm chìm nổi nổi kéo dài nỗi lơ lửng...

Mặc một chiếc áo khoác lông tím vừa dày vừa nặng, cô lén lén lút lút đứng trước cửa công ty anh, ngẩng đầu nhìn lên bên trên.

Bầu trời đen như mực, vài phòng ban vẫn ánh lên ánh sáng từ máy tính, cực kỳ rõ ràng.

Dựa vào trí nhớ, cô dùng ngón tay trở, đếm từng tầng một, trong miệng cũng nhỏ giọng nói ra “1, 2, 3, 4, 5, 6, 7.....30, 31,...35...”

Đếm tới một nửa, đột nhiên cảm thấy thân thể như bị ai đó đánh vào, loạng choạng đứng không vững.

Lần nữa ngẩng đầu nhìn, lại không nhớ mình đã đếm đến chỗ nào, không thể làm gì khác hơn, lần nữa bắt đầu đếm lại.

“1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10,... 20, ...23...” Mỗi khi đến thời điểm tính ra số tầng, hai chân cô lại không tự chủ được lùi về phía sau.

Bởi vì rất chuyên tâm làm chuyện này, cho nên không nào nhận thấy được mình càng ngày càng đi đến hướng trung tâm.

Khi đang đếm đến tầng phía dưới tầng có phòng làm việc của anh thì đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nói, “Hứa tiểu thư, Bùi tổng nhờ tôi chuyển lời cho cô, xin cô đừng đếm nữa, ngài ấy mời cô lên trên phòng ngài ấy.”

Bị âm thanh đột nhiên xuất hiện đằng sau người làm xuýt hù ngã, cô ngây ngẩn cả người, cả tay, xoay người nhìn lại, phát hiện thì ra là một nhân viên bảo vệ.

Đợi chút, anh ta vừa mới nói cái gì cơ?

Bùi tổng?

Anh ta vừa mới nhắc đến ‘Bùi tổng’ đúng không?

Hứa Mộ Nhan tràn đầy nghi ngờ nhìn người bảo vệ, chuẩn bị mở miệng hỏi thăm, người bảo vệ đã nhanh chóng mở miệng lặp lại lời nói, “Hứa tiểu thư, cô đừng đếm nữa, xin hãy lên trên đi.”

Lần này, một giọt nước cũng không lọt, toàn bộ lời nói của người bảo vệ từng câu từng chữ cô đều nghe được rất rõ ràng, lập tức kinh ngạc rồi lại lúng túng, lại bị anh bắt gặp mình đứng ở dưới công ty anh, rồi sau đó cô

theo bản năng ngó nghiêng bốn phía, cũng ngẩng đầu lên nhìn lên cao, lại không thấy chút bóng dáng nào của Bùi Lạp Minh.

Cô không hiểu hướng người bảo vệ hỏi, “Anh ta.. tôi nói là Bùi tổng.. làm sao lại biết tôi ở dưới này?”

Người bảo vệ cao lớn vẻ mặt nghi hoặc nhìn cô nói, “Cái này... Hứa tiểu thư, chẳng nhẽ cô không chú ý đến sao, tất cả các tầng lầu của công ty đều lắp đặt thiết bị camera đó.”

Chỉ một thoáng, cô mới chợt bừng tỉnh hiểu ra, đã vì sự lơ là của mình mà thấy hối tiếc, nhớ tới tất cả những cửa chỉ ngậy thơ của mình đều đã bị anh nhìn thấy hết rõ ràng, cô chỉ hận không thể lập tức tìm thấy một cái hố để chui vào.

“Hứa tiểu thư, mời đi bên này.”

Cô kinh ngạc đứng ở nơi đó, nhìn nhân viên bảo vệ làm một động tác “mời” hướng vào cửa công ty.

Không, không phải như vậy, đầu của cô không tự chủ được nhẹ nhàng lắc lắc, cô cũng không phải thật sự muốn gặp mặt anh..

Là An Thần nói anh bị cảm, An Thần nói anh bị cảm còn không ngừng làm việc, cô....cô chỉ là muốn tới xem anh một chút, xa xa, len lén, nhìn anh mà thôi..

“Hứa tiểu thư.... Hứa tiểu thư....” Nhân viên bảo vệ khẽ gọi làm cho cô thôi khỏi trầm tư.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không thể đi lên cùng anh được.” Phục hồi lại tinh thần, Hứa Mộ Nhan nhẹ lay động đầu hướng về phái người bảo vệ nói.

Người bảo vệ nghe thấy cô vừa nói như thế, mặt lộ vẻ khó xử, “Hứa tiểu thư, cô cũng biết là Bùi tổng đang nhìn rồi, xin cô đừng làm khó tôi nữa, chúng ta hãy đi lên trên đi.”

Cô vẫn như cũ khẽ lắc đầu, sau đó bỏ xuống một câu “Thật xin lỗi.” Ngay sau đó vội vàng nhắc chân rời đi.

Cô nhếch nhác chạy về phía trước, không ngừng chạy, trái tim càng nhảy càng nhanh, tiếng hít thở cũng ngày càng dồn dập, nước mắt lại càng không nghe theo sai khiến, thẳng tắp rơi xuống...

Cô rốt cuộc đang làm gì thế?

Không phải nói là không gặp anh nữa sao?

Cô rốt cuộc đang làm gì đây?

Cô không ngừng lau nước mắt, càng không ngừng chạy về phía trước, càng không ngừng trách cứ bản thân...

Chạy chạy, cô không biết được mình chạy được bao lâu, vẫn tiếp tục chạy cho đến khi thanh âm trầm thấp quen thuộc ở sau lưng cô lớn tiếng hô hào, “Hứa Mộ Nhan, em dừng lại cho tôi.”

Dừng?

Không. Cô làm sao có thể dừng lại đây?

Nghe được âm thanh của anh, Hứa Mộ Nhan giống như kẻ trộm bị phát hiện vậy, chỉ có thể chạy càng nhanh về phía trước.

Cô cảm thấy lồng ngực mình đang không ngừng ầm ầm vang dội, mâu thuẫn, bi thương, đau lòng, còn có chút ngượng ngùng lúng túng khi bị phát hiện lần lượt quần vòng quanh cô...

Cô lần đầu tiên phát hiện trái tim mình lại có thể cùng một lúc chứa đựng được nhiều cảm xúc dễ thay đổi như vậy...

“Hứa Mộ Nhan, em quá không nghe lời, không phải tôi bảo em dừng lại sao?” Khoảng cách xa như vậy mà vẫn bị Bùi Lạp Minh nắm được rồi.

“Buông tôi ra!” Cô cố gắng hất hai tay của anh đang nắm chặt lấy tay của cô ra.

“Không thả!” Có lẽ bởi vì bị cảm, giọng của anh có chút khàn khàn trả lời cô.

“Buông tôi ra.” Cô tiếp tục dẩy giữa.

“Hứa Mộ Nhan, em rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Em không thể thẳng thắn một lần bày tỏ ý tưởng chân thật trong lòng em với anh sao?” Anh khẽ cúi người tiến gần lại phía cô hỏi.

“Anh buông tay, tôi không có gì muốn cùng anh thẳng thắn...” Rồi sau đó cô bất ngờ ngửi thấy quanh quần trên người của anh, thoang thoảng mùi rượu.

Tên ngu ngốc này, ngã bệnh, lại còn uống rượu.

“Nếu như em muốn tôi thả tay, vậy thì tại sao em còn xuất hiện ở trước của công ty anh?” Không để ý đến cô đang giãy giụa, anh không nhanh không chậm hỏi ngược lại.

“Tôi... tôi chỉ đi ngang qua mà thôi, anh đừng suy nghĩ nhiều.” Dồn nén lại tất cả cảm xúc trong lòng, cô điềm nhiên nói.

“Nếu như chỉ là như vậy, vậy tại sao em phải chạy chứ?” Hai tay của anh vẫn còn đang nắm lấy cánh tay của cô.

“Tôi... tôi chính là không muốn anh hiểu lầm.”

Anh không nói một câu đưa mắt nhìn cô, rồi sau đó nhẹ giọng chậm rãi hỏi, “Nước mắt này là sao, tại sao lại khóc?”

“Tôi... tôi...”

“Là bởi vì hạt cát bay vào mắt sao?” Anh nhìn thẳng tắp vào cô, ngay sau đó, anh sử dụng giọng nói khàn khàn nói tiếp, “Đừng tự chôn vùi suy nghĩ của bản thân nữa, em chính là yêu tôi, đúng không?”

“Mặc kệ có phải hay không thì hôm nay cũng đã không còn quan trọng nữa, hãy đối xử thật tốt với Hoắc Noãn.” Hứa Mộ Nhan hít một hơi thật sâu rồi nói.

Chẳng lẽ anh sẽ vì một câu nói cô vẫn thích anh, mà hủy bỏ hôn lễ với Hoắc Noãn sao?

Sẽ không, đúng không, nhìn gương mặt do dự của anh giờ phút này, cô cũng đã biết đáp án của anh rồi.

Lúc này trên đường một chiếc xe đi ngang qua, đèn xe xẹt qua gương mặt của anh, cô đau lòng nhìn gương mặt ưu thương của anh, suy nghĩ đã sớm quấy thành một mảnh xốc xếch...

“Bùi Lạp Minh, gặp lại sau.” Cô cố hết sức đè nén nội tâm đau đớn, cố làm trấn định nói, rồi sau đó cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Hứa Mộ Nhan về đến nhà đã là 10 giờ rưỡi, đã kích trầm trọng làm cho cả người cô mệt lả.

Cô lung tung cởi giày, quần áo cũng không đổi, mệt mỏi nằm trên ghế salon, trong đầu tràn đầy tin tức anh sắp cùng Hoắc Noãn kết hôn...

Rõ ràng cự ly này rất gần, nhưng cô lại không thể đi về phía anh.

Rõ ràng rất quen thuộc, nhưng cô chỉ có thể lựa chọn gặp thoáng qua nhau.

Rõ ràng tình yêu thì ở phía trước, cô muốn dựa lại gần lại không thể đến gần được.

Giờ khắc này cô đang rất khổ sở, liền hô hấp cũng cảm thấy khó khăn...

Lúc này, đột nhiên nhớ tới mùi thuốc lá, vội vàng bò dậy, đến ngăn tủ tìm kiếm.

Đốt lửa, cô nghĩ đến bộ dạng của Bùi Lạp Minh, hung hăng hút một ngậm, sau đó nặng nề nhả ra một vòng khói thuốc, vừa mới bắt đầu đầu tiên là bị sặc đến ho khụ khụ không ngừng, sau đó từ từ thuận lợi...

Không biết bao nhiêu lần, lặp lại lặp lại, rất lớn, nho nhỏ, nặng nề, nhẹ nhàng, cho đến khi chỉ còn lại đầu lọc màu trắng, cô mới mơ màng ngủ....

Thời điểm nửa đêm, Hứa Mộ Nhan chợt mơ màng nghe thấy tiếng mở cửa, chợt mở mắt, liền thấy trước mặt xuất hiện một bóng dáng cao lớn.

Thân thể của anh cao to như vậy vừa vịn chạm vào chùm đèn trần nhà cô.

Cô không nhìn rõ được thái độ của anh, chỉ nghe thấy anh trầm giọng nói, “Em nói, tôi rốt cuộc nên làm thế nào với em bây giờ?”

Cô chớp chớp cặp mắt, đưa mắt nhìn về gương mặt anh, muốn đem anh nhìn rõ ràng, muốn xác định xem mình có phải hay không vẫn còn đang trong giấc mơ.

Anh mặc một bộ tây trang thẳng tắp, còn có kiểu tóc Trâu Tổng cố ý lơ đãng, thật sự là anh?

Không thể nào, không phải anh nên ở nhà cùng Hoắc Noãn rồi sao?

Hứa Mộ Nhan ngạc nhiên vươn tay đến ánh mắt thâm thúy của anh, sống mũi cao, nhẹ nhàng đi đến chạm tới, mãi cho đến đôi môi có đường cong đẹp đẽ kia, thật là đẹp mắt, ngay cả trong mộng mà anh cũng đẹp như thế...

“Về sau không cho hút thuốc lá nữa.” Đột nhiên, Bùi Lạp Minh bắt được cánh tay của Hứa Mộ Nhan đang sờ trên mặt mình, cả giận nói.

“A! Thật là đau!” Cô nhỏ giọng hô một tiếng, cả người nhất thời tỉnh táo không ít, thì ra đây không phải là mộng, anh đến thật.

“Nghe rõ lời của tôi nói, về sau không cho hút thuốc lá nữa.”

“Anh mau buông tay, tôi đau!”

Anh là đang tức giận sao?

“Tôi nói cho em biết, em lên nhăm thuyền giặc cũng đừng nghĩ muốn đi một lần nữa.” Anh không để ý đến sự giãy giụa của Hứa Mộ Nhan, bá đạo dùng sức kéo cô ôm vào ngực.

Giọng nói của anh thật bá đạo, không có lấy một tia dịu dàng.

“Tại sao anh còn quan tâm tôi, anh còn có tư cách gì để ý đến tôi? Anh đi kết hôn....anh đi kết hôn cùng Hoắc Noãn đi.”

Giờ khắc này, Hứa Mộ Nhan rất tức giận, từ khi anh nói cho cô biết chuyện vài ngày nữa anh sẽ kết hôn với Hoắc Noãn đến giờ, cô liền tức giận, giận anh, tức giận bản thân mình còn nhiều hơn.

Biết rất rõ mình không có tư cách tức giận, nhưng cô vẫn rất tức giận, tức giận sự bất lực của bản thân mình...

Nghe vậy, thân hình anh ngẩn ra, tròn mắt hiện đầy tơ hồng dừng lại ở trên mặt Hứa Mộ Nhan trong chốc lát, tiếp theo sắc mặt đen đen, “Liền tính nếu tôi kết hôn, cũng sẽ không bỏ qua cho em.”

Hứa Mộ Nhan sững sờ, lỗ mũi nhất thời chua xót, đưa mắt nhìn gương mặt vừa yêu vừa hận đó, rồi sau đó nhón chân lên không tự chủ được đón nhận, chủ động hôn lên môi anh.

Rất ít khi chủ động, đầu lưỡi của cô lại tùy ý bắt lấy đầu lưỡi của anh cùng dây dưa, Bùi Lạp Minh lập tức đưa tay ra ôm cô, và lại kịch liệt mà vang lên hiệu ứng, trần trọng môi cô hôn càng sâu hơn, lại một lần nữa trong tiếng thở dốc chiếm đoạt hô hấp của lẫn nhau.

“Em đừng có ý nghĩ rời xa tôi nữa đâu đấy, cái đó đừng có mơ tưởng.”
Thừa dịp thời điểm lấy hơi, anh ở bên tai cô thì thầm.

Mới vừa hôn kịch liệt cô còn có chút không thở nổi, đối với lời nói của anh phản ứng còn chậm nửa nhịp, nhưng trong đầu lại mê muội hiện lên hình ảnh phóng viên chụp ảnh hai người trong buổi lễ đính ước trên tạp chí, trong óc còn lại một chút lý trí phút chốc bị lửa ghen thiêu đốt hầu như không còn, rồi sau đó cô ngồi thẳng người, đưa tay cởi từng nút áo sơ mi của anh, phản ứng của cô như vậy khiến Bùi Lạp Minh thoáng chốc găm nhẹ một tiếng, anh bỗng nhiên dùng lực đem Hứa Mộ Nhan đè xuống ghế salon, mắt nhìn xuống mắt cô giờ đây đều là ngọn lửa chiếm đoạt, thâm trầm mà kịch liệt...

Hai người ở trên ghế sofa kịch liệt đòi hỏi lẫn nhau, tiếng thở hỗn hển, mập mờ kèm theo không khí đầy rãi mùi vị hoan ái phiêu dạt, anh chính là dùng sức như vậy, chính là kịch liệt như vậy, thô bạo như vậy, anh một lần lại một lần tiến vào, khắc sâu giống như hận không thể đem cô dung nhập vào trong thân thể của anh...

Sau đó Hứa Mộ Nhan khóc, nước mắt lặng lẽ từ khóe mắt chảy xuống...

Bởi vì cô cảm giác mình thật thấp hèn, lại muốn dùng hình thức này để chứng minh sự đòi hỏi đối với đối phương, quan hệ của cô và anh...

“Thật xin lỗi.” Bùi Lạp Minh thở hỗn hển kèm theo một cỗ mùi rượu nhào về phía cô, đưa tay nhẹ nhàng thay cô lau đi nước mắt..

Hứa Mộ Nhan nhắm mắt lại thân thể mệt mỏi ở trong vòng ôm của anh, đột nhiên nghĩ đến về sau mỗi ngày anh đều sẽ cùng Hoắc Noãn làm những chuyện này, lòng của cô lại càng khổ sở.

“Anh... anh phải có trách nhiệm với Hoắc Noãn.”

Hứa Mộ Nha không trả lời, chỉ là ôm anh thật chặt, một lần cuối cảm thu hơi thở nóng rực của anh...

Hôm sau khi cô tỉnh lại, bên cạnh đã trống rỗng, cô không khỏi cảm giác mình như tiểu tam giống như cá không thể lộ ra ngoài ánh sáng, rõ ràng cô mới là người được anh cưới hỏi đàng hoàng về làm vợ, không phải sao?

Thỏa thuận ly hôn anh còn chưa có kí tên, liền chứng minh hôn nhân giữa bọn họ vẫn có hiệu không phải sao?

Cô cũng không thể nhờ vào đó đem anh từ trong tay Hoắc Noãn kéo trở về, không phải sao?

Nhưng, cô lại không thể làm, bởi vì Hoắc Noãn mang thai đứa bé của anh, cô không thể vì lòng riêng của chính mình mà hủy diệt hạnh phúc đợi đã lâu của người khác, dù sao thì Hoắc Noãn mới là người mà anh thích nhất, không phải sao?

Nghĩ tới đây, Hứa Mộ Nhan chỉ cảm thấy tâm tính thiện lương tựa như bị một con dao sắc bén một đao lăng trì, đau đớn rót vào máu, mà tình yêu của cô đối với anh cũng ngày càng khắc vào trong xương tủy.

Ai có thể cho cô biết, cô nên làm cái gì hay cái nào như thế nào.

Cô nên làm cái gì?

--- -----phân cách-----

Mười chín cánh cổng dùng hoa hồng cùng lụa trắng kết thành cổng hoa vô cùng tráng lệ, từng khối thủy tinh tỏa ra ánh hào quang bảy màu, cùng với bữa tiệc phía trên đại sảnh, đèn thủy tinh treo trên trần nhà phát ra ánh sáng rực rỡ, từ đại sảnh đến nơi tiếp đãi khách mời vẫn trải thảm đỏ kéo dài đến tận cùng bên trong lễ đài, bên trong đại sảnh được bày hai mươi bộ bàn ghế, trên lễ đài được trang trí theo bối cảnh Châu Âu, sự kết hợp vô cùng hoàn mỹ.

Bùi phu nhân khi thấy khách đã bắt đầu ngồi vào bàn, vội vàng nhắc nhở những nhân viên để ý đến bàn bánh cưới cùng bàn bày tháp sâm panh, tránh cho những đứa trẻ được khách mời đem theo đụng hỏng.

Nhưng thứ này tuy không tiếc công tranh trí ban đầu nhưng cũng không thể để đến thời điểm mấu chốt mà xảy ra vấn đề.

Tuy nói lần tổ chức kết hôn này là khiêm tốn tiến hành, không có bất kỳ phóng viên nào, nhưng nói thế nào thì Bùi gia ở thành phố A cũng có đầu có mặt, bố trí mọi thứ không thỏa đáng cũng có thể khiến những gia tộc khác khinh thường.

Từ năm giờ sáng khi cô dâu bắt đầu trang điểm đến khi được đưa vào động phòng mới chấm dứt tình huống ở bất kì đâu cũng có thể xuất hiện cạm bẫy.

Bùi Lạp Minh liếc nhìn lối vào cao ba mét, dài mười mét hào hoa này, phía trên cô dâu chú rể nắm tay mỉm cười, cười đến mức muốn có bao nhiêu ngọt ngào có bấy nhiêu ngọt ngào, muốn bao nhiêu dịu dàng có bấy nhiêu.

Chỉ có Bùi Lạp Minh biết rõ tâm tình mình giờ khắc này có bao nhiêu phức tạp, nhiều bận tâm...

Ngày hôm trước anh đã để An Thần đem thiệp mời đến công ty Hoàn Vũ, không biết cô có nhận được không?

Không biết Hứa Mộ Nhan có đến không?

Thời điểm Bùi Lạp Minh đang đi đi lại lại thì chuông điện thoại trong túi chọt vang lên, người điện tới là Cố Vỹ, kỳ quái ngày hôn nay anh ta lại tự động gọi điện cho anh sao?

“Này, anh tìm tôi...” Anh nhéo nhéo lông mày, nhận điện thoại của anh.

“Cái gì, anh... anh nói Duẫn Kiệt bị xe đâm! Máy người đang ở bệnh viện nào? Tôi lập tức qua đó ngay?”

Cuộc điện thoại của Cố Vỹ có phải đến rất kịp thời không?

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Cái Tên Khốn Khiếp.

“Anh, tại sao anh còn có thể đứng ở chỗ này gọi điện thoại vậy, tất cả bằng hữu không sai biệt lắm đã đến rất đông đủ rồi, anh còn không mau mau đi ra phía sau xem cô dâu?” Bùi Lạp Thần vui mừng đi đến trước mặt anh nói.

“Chuyện này... Lạp Thần chuyện này, anh đột nhiên có việc gấp, hôn lễ hôm nay không có cách nào cử hành được nữa, cầu xin em hãy đi báo cho mẹ một tiếng, hôn lễ hãy hoãn lại.”

“Anh, anh đang nói cái gì vậy, Ngày hôm nay quan trọng như vậy, làm sao anh có thể nói không tham gia là không tham gia được, anh có bao giờ nghĩ tới nếu trong hôn lễ mà chú rể không có ở đây, việc này anh nói xem chúng ta nên làm thế nào để xong việc? Còn có Hoắc Noãn, chị ấy vì gả cho anh đến cả giấy đăng ký kết hôn và danh phận cũng không cần, anh làm như vậy chị ấy biết xử sự như nào đây?”

“Anh không có thời gian giải thích với em, mau thay anh đi giải thích với mọi người, nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

Nói xong Bùi Lạp Minh gạt tay Lạp Thần ra, hướng cửa lớn lễ đường đi ra ngoài.

“Anh, anh mau trở lại!”

Thành phố A.

Bệnh viện tư nhân.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, cách một lớp kính cách ly, Duẩn Kiệt đang nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, gương mặt đỏ, bình tĩnh mà yên ổn.

“Mộ Nhan, em đừng lo lắng quá, tôi tin tưởng Duẩn Kiệt sẽ không có việc gì, bác sĩ sẽ dốc toàn lực cứu chữa.” Đứng ở bên ngoài phòng, Cổ Vỹ mở miệng an ủi.

Mà nước mắt của Hứa Mộ Nhan cũng không ngừng thi nhau rơi xuống đất, “Thầy, thầy biết không, đều bởi vì em... đều là sai lầm của em... nếu như... nếu như không phải sáng sớm tinh thần hoảng hốt không chú ý băng qua đường, Duẩn Kiệt cũng không phải vì cứu em mà bị xe đâm.. đều là sai lầm của em!”

“Duẩn Kiệt sẽ không trách em đâu, chúng ta cùng chờ bác sĩ ra ngoài, được không?” Cổ Vỹ vừa nói vừa đỡ cô đến một bên ghế dài ngồi xuống.

“Chuyện gì đã xảy ra? Mọi chuyện đang êm đẹp sao nó lại bị xe đâm?” Lúc này, giọng nói lo âu của Bùi Lạp Minh vang dội khắp hành lang.

Hứa Mộ Nhan nâng đôi mắt mông lung lên nhìn anh chạy tới, nước mắt lần nữa không kìm chế được chảy ra.

Vì sao anh lại tới?

Hôm nay không phải ngày anh cùng Hoắc Noãn kết hôn sao?

Chú rể thì ở đây, cô dâu sẽ như thế nào đây?

“Đứa bé như thế nào rồi?” Bùi Lạp Minh đi đến trước mặt cô, đôi tay cầm chặt hai vai cô, trông mắt thâm thúy tràn đầy lo lắng.

Vốn là Duẩn Kiệt gặp chuyện không may cùng với anh cũng không có quan hệ, dù sao nó cũng không phải là con của anh, anh hoàn toàn có thể

tiếp tục ở lại lễ đường cùng Hoắc Noãn cử hành hôn lễ, nhưng sau khi khép lại điện thoại chuẩn bị vào đại sảnh thì đáy lòng như đáy biển, thủy tạ rậm rạp chẳng chịt hết cả buồng tim, làm anh không thể nào tiếp tục ở lại đây kết hôn cùng Hoắc Noãn được nữa.

Rồi sau đó anh không để ý mẹ anh vừa từ nước ngoài trở về và Bùi Lạp Thần phản đối, dứt khoát kiên quyết lái xe hướng bệnh viện chạy tới.

Anh biết trước hôn lễ mà chú rể bỏ đi đối với cô dâu là có bao nhiêu đã kích, nhưng anh lại không có biện pháp, một khắc kia trong đầu anh đều nghĩ đến Duẫn Kiệt.

Ngay sau đó Hứa Mộ Nhan nhào vào trong ngực của anh, âm thanh nghẹn ngào, “Duẫn Kiệt... nó... bác sĩ đang cấp cứu, tôi vừa mới hiến máu, chỉ là còn không biết máu của tôi có thích hợp hay không... Lạp Minh, tôi thật là sợ, thật sợ hãi.”

“Đừng sợ, có tôi ở đây, Duẫn Kiệt sẽ không có việc gì, sẽ không.”

Kỳ quái, đang nghe Bùi Lạp Minh an ủi, Hứa Mộ Nhan co giật tâm tình rối loạn tựa như thoáng bình phục chút, cô ngẩng đầu chống lại đôi mắt lo âu đó, vẻ mặt phức tạp.

“Ồn ào....”

Cửa phòng cấp cứu chợt mở ra, vẻ mặt bác sĩ nghiêm trọng đi ra ngoài.

“Bác sĩ, con trai tôi như thế nào? Nó có vượt qua nguy hiểm không?” Hứa Mộ Nhan lão đảo từ trong ngực của Bùi Lạp Minh đứng dậy, đi tới trước mặt bác sĩ hỏi.

“Rất xin lỗi, máu của cô không hợp với thằng bé, ba của nó đâu, để cho anh ta mau đến đây xét nghiệm, nếu như làm trễ nãi thời gian chữa trị, sợ rằng....”

Nghe được lời nói của bác sĩ, thân thể của Hứa Mộ Nhan không giữ được trọng tâm lão đảo ngã về phía sau.

“Mộ Nhan! Mộ Nhan em không sao chứ?”

Bùi Lạp Minh sáng suốt nhanh tay đỡ được thân thể của cô.

“Mấy người đừng lè mà lè mề nữa, mau đi thông báo cho ba đưa bé đến bệnh viện ngay đi.”

Hứa Mộ Nhan cắn chặt môi hồng, làm thế nào, phải nói cho Bùi Lạp Minh biết Duẩn Kiệt là con trai của anh sao?

Có muốn không?

“Cố Vỹ, đến lúc này rồi, hai người còn ở chỗ này trái đũa phải đưa lừa gạt sao, ba thằng bé rốt cuộc là ai, nếu như mấy người không muốn nhìn thấy thằng bé gặp chuyện không may, liền đi thông báo cho cha thằng bé mau!” Bùi Lạp Minh vọt tới trước mặt Cố Vỹ nắm lấy cổ áo của anh gầm nhẹ nói, âm thanh lạnh lẽo thật giống như băng thảng chạp, mang theo băng lãnh.

“Mấy người vẫn còn ở đó mè nheo cái gì, không muốn cứu thằng bé sao?” Bác sĩ cũng suốt ruột lo lắng thúc giục.

Thật không biết mấy người này đang nghĩ cái gì nữa, chuyện trước mắt không phải là cứu sống thằng bé quan trọng hơn sao?

“Bùi Lạp Minh, anh chính là bố của thằng bé.”

Một giây tiếp theo, lời nói của Cố Vỹ như một khóa đạn nặng ký, oanh tạc đại não của Bùi Lạp Minh.

Sắc mặt anh trắng chốc biến đổi, đông lạnh bầu không khí ngột ngạt giống như không tiếng động dần dần lan tràn ở hành lang, không khí phảng

phất quanh thân cũng như phút chốc bị đóng băng.

Mà ngực của anh thật giống như bị một lực lượng cường đại mà xa lạ đánh trúng, mà anh cũng không rõ là cái gì.

Chỉ cảm thấy một cỗ vui sướng khổng lồ thật giống như thủy triều che mắt anh, vui sướng này chân thực như thế, vui sướng thuần túy đến vậy, không có bất kỳ tạp chất gì.

Thời gian trong nháy mắt giống như ngừng lại, mới vừa rồi trên hành lang còn ồn ào giờ lập tức yên tĩnh lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của nhau.

Bùi Lạp Minh nhìn khuôn mặt đầy tức giận của Cố Vỹ, trong mắt trù khiếp sợ ra cũng không còn gì khác.

Hứa Mộ Nhan ngồi ở trên ghế khóc không thành tiếng nhìn hai người bọn họ.

Cô vốn định mang bí mật này giấu diếm đi, bởi vì cô biết nếu như Bùi Lạp Minh biết Duẩn Kiệt là con trai của anh, như vậy nhất định sẽ cướp thằng bé khỏi cô...

Không ngờ, không ngờ đúng lúc này lại xảy ra tai nạn xe cộ.

Cô thà bị xe tông chứ không muốn nhắc đến chuyện đó.

“Anh là ba của đứa bé sao? Vậy còn sững sờ ở đây làm gì, mau đi lấy máu, đứa trẻ hiện tại mất quá nhiều máu, tùy thời có thể mất mạng đó.” Âm thanh của bác sĩ chọt vang lên phá vỡ không gian tĩnh mịch này.

“Sao.. sao có thể như vậy? Duẩn Kiệt sao lại có thể là con trai của tôi chứ?”

“Bùi Lạp Minh, lúc này rồi mà anh còn nói những lời như thế, tên không kiếp, anh có biết năm năm qua một mình Mộ Nhan nuôi dưỡng đứa bé vất vả như thế nào không, khi đó tôi nghĩ cô ấy có thể tiếp nhận tôi, để tôi đến chăm sóc hai mẹ con bọn họ, mà tôi biết trong lòng cô ấy còn có một người, cho nên tình yêu của tôi đối với cô ấy vẫn luôn chôn sâu dưới đáy lòng, không muốn để cô ấy có thêm gánh nặng về tình cảm, nhưng anh thì sao? Anh đã làm gì được cho cô ấy, anh biết khi cô ấy biết tin anh sẽ kết hôn có tâm tình như thế nào không, anh biết cô ấy có nhiều khổ sợ sao, tôi thấy anh dường như cũng không hiểu, bởi vì anh sinh ra đã là một người lạnh lùng không có tình cảm rồi.”

Nói xong, Cố Vỹ vung một quyền về phía Bùi Lạp Minh, anh nhất thời không đứng vững, ngã ngối xuống mặt đất.

“Bùi Lạp Minh, tôi nói cho anh biết, Duẩn Kiệt là con trai của anh, nó là con trai ruột của anh.”

Ngã xuống đất, đầu óc của Bùi Lạp Minh vẫn còn ở trong một mảnh hỗn độn, trong khiếp sợ.

Không thể nào, trên báo cáo xét nghiệm rõ ràng ghi rõ mình và nó không có quan hệ huyết thống.

Lý Tuấn cũng đã nói rằng báo cáo đó chưa hề có người xem qua, không phải sao?

Chuyện gì đã xảy ra?

“Ai nha, mấy người còn có tâm tình đánh nhau sao? Y tá, mau dẫn ba đứa trẻ đi lấy máu ngay.” Bác sĩ gấp đến độ trên trán và trên mặt đầy mồ hôi.

Rồi sau đó chỉ thấy y tá đến đỡ Bùi Lạp Minh đứng dậy, đi nhanh đến phòng lấy máu.

Giờ phút này Bùi Lạp Minh chỉ cảm thấy cả người thật giống như không còn trọng lực, mặc kệ cho y tá đỡ.

“Mộ Nhan, thật xin lỗi, mới vừa rồi anh quá vội động rồi.”

“Thầy, không trách thầy, cứ coi như vừa rồi thầy không nói cho anh ấy biết thân phận của Duẩn Kiệt thì em vẫn sẽ nói, dù sao trước mắt vẫn là chuyện cứu Duẩn Kiệt quan trọng hơn.”

Đúng vậy, giờ phút này trừ nói ra bí mật cho Bùi Lạp Minh, cô cũng không còn sự lựa chọn nào khác, không phải sao?

Chỉ là...

Chỉ là sau này đây?

Về sau anh, còn Hoắc Noãn, còn có cô nên làm như thế nào đây?

“Yên tâm đi, chỉ cần lấy máu của Bùi Lạp Minh cho Duẩn Kiệt là sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Ừ, em biết rồi..”

Bên kia, Hoắc Noãn một mình ngồi ngơ ngác trước gương, mặc cho nước mắt lăn xuống khuôn mặt được trang điểm tinh xảo, chôn mặt sâu vào trong lòng bàn tay được bôi lớp sơn móng đỏ chói, trong mắt tràn đầy hận ý.

Bùi Lạp Minh, tại sao anh lại có thể đối xử như vậy với tôi, tại sao lại có thể?

Chẳng lẽ anh không biết, hôn lễ này quan trọng với cô như thế nào sao?

Chẳng nhẽ anh không biết, chú rể vô cớ vắng mặt, sẽ mang đến cho cô bao nhiêu khó chịu sao?

Hôm nay náo loạn như vậy, sau này cô còn có mặt mũi để gặp mặt người khác sao?

Nghĩ tới khi những khách mời đó rời đi, trong mắt còn ẩn nhẫn cười nhạo, cô liền có chút giận.

Hoắc Noãn càng nghĩ càng hận, tức giận trong mắt thật giống như hai cây đao sắc bén, làm cho người ta không giám nhìn thẳng.

“Cô còn mặt mũi ở chỗ này khóc sao?”

Lúc này, một giọng nói băng lạnh vang lên.

“Đi ra ngoài, tôi hiện tại không muốn nhìn thấy anh.” Hoắc Noãn tiện tay rút mấy tờ khăn giấy vừa lau mặt, vừa nói.

“Cô nghĩ tôi nên nói cái gì cho tốt đây, con vịt đã đã đun sôi cô lại có thể để nó bay đi, thật sự là làm hỏng việc nhiều hơn thành công.”

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời màu vàng xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, suồng sã tứ phía chiếu lên thân hình cao lớn đó, ly rượu đỏ trong suốt lẫn ánh mặt trời khế đông đưa, trong ly rượu là màu đỏ diêm dúa lấp lờ, ở dưới ánh mặt trời lóe ra một ánh sáng mỹ diệu chói mắt.

Môi mỏng êm ái của người đàn ông như cánh hoa chạm vào miệng ly, chất lỏng màu đỏ, theo cổ họng tiến vào trong dạ dày vắng vẻ.

“Nếu như anh đến là để xem chuyện cười của tôi, vậy chúc mừng anh... anh đã thấy rồi.”

“Tôi không có thời gian đến xem chuyện cười của cô, chỉ là cô cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội, ít nhất đứa bé trong bụng cô là lợi thể duy nhất hiện tại cô có.” Bùi Lạp Thần đứng đưa ly rượu đỏ trong tay, vừa nói.

Trải qua thời gian năm năm mài rũa, gương mặt ngây thơ ban đầu đã sớm không còn tồn tại, đôi mắt ngây thơ đã không còn thuần khiết như lúc trước.

“Có thời điểm tôi thật hoài nghi, rốt cuộc là tại sao anh lại vô tình như vậy, nói thế nào đứa bé trong bụng của tôi cũng là con của anh, anh lại nhẫn tâm đem nó làm lợi thế?”

“Hoắc Noãn, cô quên rồi, nếu như không phải nể tình anh trai tôi còn có chút áy náy với cô, tôi làm sao có thể để cho cô nghi ngờ đứa bé của tôi, chúng ta chỉ là vì theo như nhu cầu, vì mục đích của từng người mà hợp tác thôi.”

“Anh!”

Ở trên thế giới này, từ Hứa Mộ Nhan ra, người phụ nào cũng không thể lọt được vào mắt của anh.

Trừ Hứa Mộ Nhan, những người phụ nữ khác nghi ngờ anh đều không có gì lạ.

Hoắc Noãn vốn định đem tức giận vấy đến trên người anh ta, nhưng đúng lúc chống lại hai mắt bén nhọn của Bùi Lạp Thần thì bị khiếp sợ rút về.

Cô chợt cảm thấy, người đàn ông này, so với Bùi Lạp Minh còn đáng sợ hơn!

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Cô Nên Chú Ý Đến Thái Độ Khi Nói Chuyện Với Tôi

Trên thế giới này, trừ Hứa Mộ Nhan, trong mắt anh không có người phụ nữ nào khác.

Ngoài Hứa Mộ Nhan ra, những người phụ nữ khác đều cùng một loại người, mục đích của họ anh còn lạ gì.

Hoắc Noãn vốn muốn trút giận lên người anh ta, nhưng lại khiếp sợ khi chạm đến ánh mắt bén nhọn của Bùi Lạp Thần.

Cô ta chợt cảm thấy, so với Bùi Lạp Minh thì người đàn ông này càng đáng sợ hơn!

“Hoắc Noãn, sau này cô nên chú ý thái độ của mình khi nói chuyện với tôi, bằng không tôi sẽ khiến cho cô sống không nổi trong nhà này.”

“Vậy thì tốt, anh nói tiếp theo chúng ta phải làm gì? Chẳng lẽ Chẳng lẽ cứ như vậy để hạnh phúc vừa đến tay lại không cánh mà bay? Mọi việc đều tốn công vô ích, mà Hứa Mộ Nhan lại là người được lợi lớn.”

“Tôi nghĩ giờ anh hai đã biết Hứa Duẩn Kiệt là con trai của anh ấy.”

“Cái Cái gì?!” Nghe vậy, Hoắc Noãn trợn to đôi mắt ươn ướt.

“Sợ cái gì, cho dù như thế, chỉ cần cô chăm sóc đứa nhỏ trong bụng cho tốt, thì cơ hội lên làm đại thiếu phu nhân cũng là của cô, sớm muộn gì thì anh hai cũng sẽ ký vào đơn ly hôn trả tự do cho Hứa Mộ Nhan.”

“Vậy kế tiếp tôi nên làm như thế nào?”

“Cô lại đây

Hoắc Noãn ngồi xổm xuống, Bùi Lạp Thần cúi người nói nhỏ vào tai cô ta.

Bên trong phòng bệnh, Bùi Lạp Minh đau lòng nhìn cậu bé nằm trên giường.

Ngoài cửa sổ mặt trời rực rỡ chiếu khắp phòng bệnh, ánh nắng lốm đốm chiếu lên thân hình nhỏ bé đang say ngủ, làn da trắng mịn của cậu bé càng thêm nổi bật.

Tuy còn là một cậu bé, nhưng gương mặt tuyệt đẹp kia đã có thể hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh, đôi môi mỏng giống như cánh hoa nở rộ, mái tóc đen sáng bóng, nổi bật lên giữa hai hàng lông mày tuấn tú là vầng trán nghiêm nghị tôn quý cùng ấn nhân khí phách, ánh mặt trời chiếu vào làm cho thân hình tinh xảo hơi trong suốt.

Hứa Duẩn Kiệt thật sự là con của anh?!

Cho đến giờ phút này, Bùi Lạp Minh vẫn không dám tin, dù sao bản báo cáo giám định ADN trước kia

Báo cáo giám định ADN?!

Chẳng lẽ là lỗi của bác sĩ trong lúc xét nghiệm, giám định sai sao?

Nghĩ tới đây, gương mặt tuấn dật của Bùi Lạp Minh chợt băng lạnh.

Chuyện nhỏ như giám định ADN này mà làm cũng không xong, thật không biết tên bác sĩ kia làm ăn như thế nào!

Sớm muộn gì thì anh cũng sẽ tìm tên bác sĩ kia tâm sự một chút.

Làm hại anh và con trai lãng phí quãng thời gian lâu như vậy, đến giờ cha con mới biết nhau.

Suy nghĩ một hồi, anh vẫn cảm thấy rất ấm ức.

“Uống nước đi.” Hứa Mộ Nhan đưa một ly nước ấm cho anh.

Lần này đúng là phải cảm ơn anh, nếu anh không bỏ hôn lễ chạy tới truyền máu cho Hứa Duẩn Kiệt, chỉ sợ con trai của cô

“Em theo anh ra ngoài.” Bùi Lạp Minh để ly nước xuống, sắc mặt âm trầm nói.

“Hứa Mộ Nhan, em có quyền gì không cho cha con anh biết nhau, hả? Nếu không phải Duẩn Kiệt xảy ra chuyện ngoài ý muốn, em tính để cho cha con anh cả đời như người đứng nước lã đúng không?”

Sắc mặt anh vô cùng khó coi, toàn thân dần tản ra hơi lạnh, không khí xung quanh dường như cũng bị đông lạnh.

“Tôi Tôi sợ anh

“Sợ anh cái gì ?” dd-lee-quyy-donn-hll

“Sợ anh bắt con đi.”

“Cho nên em mới gạt anh”

“Dạ, vì vậy tôi cầu xin anh, dù chúng ta ly hôn, cũng đừng đưa tiểu Kiệt đi, không phải Hoắc Noãn cũng đang mang thai sao?”

Lời nói của Hứa Mộ Nhan làm trái tim anh không khỏi run lên, thiếu chút nữa anh đã quên hôm nay là hôn lễ của anh và Hoắc Noãn, ngày quan trọng

như vậy mà anh bỏ cô ở lại tiệc cưới để dọn dẹp tàn cuộc.

Bùi Lạp Minh hít một hơi, vẫn là anh làm tổn thương trái tim của Hoắc Noãn.

Nhưng anh không hối hận vì hành động hôm nay của mình, Hứa Duẩn Kiệt là con trai của anh, so với chuyện này thì còn có chuyện gì quan trọng hơn?

“Hứa Mộ Nhan, em ở nơi này chăm sóc con cho tốt, nếu có gì sơ suất, anh sẽ không tha cho em!”

Nói xong, sắc mặt Bùi Lạp Minh khó coi đi về phía cầu thang.

Giờ khắc này, Bùi Lạp Minh chỉ thấy suy nghĩ của chính mình vô cùng hỗn loạn, một bên là mối tình đầu, một bên là vợ, hơn nữa cả hai người đều có con với anh, nhất thời anh cũng không biết phải xử lý mối quan hệ phức tạp này như thế nào.

Nhưng trước tiên là về xem Hoắc Noãn, hôm nay cô nhất định chịu không ít uất ức.

“Đại thiếu gia, cậu về rồi, cậu mau đi xem Hoắc tiểu thư, sau tiệc cưới trở về cô ấy ở trong phòng khoá cửa, cái gì cũng đều không ăn.”

“Dì Dung, nấu một tô mì, lát nữa bưng lên.”

“Dạ, đại thiếu gia.”

Ngay sau đó, Bùi Lạp Minh đi tới thư phòng, lấy chìa khoá dự bị của phòng Hoắc Noãn.

“Hoắc Noãn”

Vừa vào cửa, anh thấy Hoắc Noãn rơi lệ ngồi trên giường.

“Sao lại bỏ bữa? Coi như không vì mình, thì cũng phải vì đứa bé trong bụng.” Bùi Lạp Minh dịu dàng nói.

Nhìn gương mặt trắng bệch của Hoắc Noãn, anh không khỏi đau lòng.

“Lạp Minh, anh biết là em luôn yên lặng chờ đợi bên cạnh anh, dù chúng ta không có hôn thú cũng không sao, nhưng ngày quan trọng như hôm nay vậy mà anh bỏ lại em một mình, em rất đau lòng anh biết không? Khách khứa dùng ánh mắt gì nhìn em anh biết không?”

Hoắc Noãn vừa nói vừa khóc nước mắt, bộ dáng điềm đạm đáng yêu làm người ta phải đau lòng.

“Anh biết, nhưng hôm nay anh đúng là có chuyện rất quan trọng”

“Chuyện quan trọng gì? Quan trọng đến mức phải làm vào ngày hôm nay.”

“Anh Hoắc Noãn anh không muốn đổi gặt em, anh sẽ đưa mẹ con Mộ Nhan về nhà.”

Sắc mặt của Bùi Lạp Minh nghiêm túc, giọng nói không giống như hỏi ý kiến, mà chính là thông báo để cho cô biết mà thôi.

Nghe vậy, Hoắc Noãn ngẩn ra, đôi mắt đẫm lệ kinh ngạc nhìn anh.
*truyen tren dd.lequydon.#

“Anh biết quyết định này sẽ tổn thương em, nhưng anh cũng không còn biện pháp nào khác, suy cho cùng Mộ Nhan vẫn là vợ của anh, mặc dù đã xa nhau năm năm, nhưnganh có trách nhiệm với mẹ con cô ấy.”

“Đó là lí do anh không kết hôn với em, sau này em cùng với đứa con trong bụng cứ yên lặng mà sống bên cạnh anh, đúng không?”

Bùi Lạp Minh ngẩn người, không ngờ cô hiểu được suy nghĩ của anh, như vậy cũng tốt, anh khỏi phải nhiều lời giải thích với cô.

“Ừ”

“Được, chỉ cần có thể sống bên cạnh anh, chuyện gì em cũng đồng ý, dù cả đời không danh không phận cũng không sao, em sẽ không tranh giành vị trí đại thiếu phu nhân với chị Mộ Nhan, chị ấy đã một mình cực khổ nuôi lớn đứa bé, cuộc sống chắc cũng không dễ dàng gì.”

“Hoắc Noãn Cảm ơn em đã hiểu cho anh.”

Bùi Lạp Minh đương nhiên không biết giờ phút này cô ta đang cố hết sức kìm chế cơn tức giận, hơn nữa lại rất không cam tâm!

Dựa vào cái gì mà Hứa Mộ Nhan sau khi đã bỏ đi năm năm, quay trở về còn có thể làm Bùi đại thiếu phu nhân!

Tại sao Hứa Mộ Nhan luôn tồn tại trong tâm tưởng của Bùi Lạp Minh.

Hoắc Noãn không cam lòng, nhưng trước mắt, ngoại trừ dùng sự độ lượng của mình để đổi lấy lòng thương hại của Bùi Lạp Minh, cô ta còn có biện pháp nào khác sao?

Nếu không có được trái tim của anh, vậy thì vì tiền của anh, cô ta nhất định phải nhẫn nhịn!

Đợi đến khi lấy được tiền, cô ta sẽ mang theo đứa bé cao chạy xa bay, sau đó sống một cuộc sống xa hoa.

Không có đàn ông, cô ta cũng có thể sống rất tốt!

“Lạp Minh, vậy anh định chừng nào đưa mẹ con chị Mộ Nhan về nhà?”

“Chờ Duẩn Kiệt xuất viện, anh lập tức đón hai mẹ con về.”

“Được, tất cả nghe theo anh.”

“Mẹ, khi nào thì con mới xuất viện.”

“Bảo bối, bác sĩ nói còn phải quan sát con thêm hai ngày, đến lúc đó nếu không có vấn đề gì, chúng ta có thể về nhà.”

“Hả? Còn hai ngày nữa sao? Con muốn nổi mốc rồi, mẹ, con muốn về nhà, con nhớ các bạn học của con.”

“Ngoan, nghe lời, nhịn thêm hai ngày, được không?”

“Được rồi, vậy nghe lời mẹ, con nhịn thêm hai ngày nữa.”

“Tiểu Kiệt ngoan lắm, ăn trái cây đi.” Truyen.tren.dd.LQD

Hứa Mộ Nhan vui vẻ nhìn con trai, chỉ cần có con ở bên cạnh, cô không cầu xin gì hơn nữa.

“Thiếu phu nhân, Bùi tổng ở dưới lầu chờ cô trong xe.” Lúc này ngoài cửa vang lên giọng nói quen thuộc.

Hứa Mộ Nhan nhìn về phía cửa, thấy An Thần một tay xách giỏ trái cây, tay kia cầm một món đồ chơi.

“Tiểu Kiệt, đây là mẫu đồ chơi mới ra trong năm nay, tặng cho cháu.” An Thần nở nụ cười đưa đồ chơi cho Hứa Duãn Kiệt.

“Cám ơn chú, mẹ cháu nói không thể tùy tiện nhận quà của người lạ.”

“Chú không phải người lạ, không tin cháu cứ hỏi mẹ.”

“An Thần, anh đến thăm là được rồi, sao còn tốn kém vậy.”

Hứa Mộ Nhan vội vàng kéo ghế mời An Thần ngồi.

“Không có gì, tiểu Kiệt thích là tốt rồi.”

Lúc này, Hứa Mộ Nhan mới để ý thấy con trai đang nhìn chăm chăm món đồ chơi, cô xấu hổ xin lỗi An Thần, cô cười cười: “Tiểu Kiệt, còn không mau cám ơn chú An.”

“Cám ơn chú An!”

Hứa Duẩn Kiệt thích thú cầm đồ chơi lên mở ra, đôi mắt ngây thơ vì hưng phấn mà lấp lánh sáng ngời.

“Lúc cậu ấy cười rất giống Bùi tổng.”

Hứa Mộ Nhan chỉ cười mà không nói, ghen của Bùi Lạp Minh thật sự quá tốt.

“Đúng rồi đại thiếu phu nhân, tôi ở đây với tiểu Kiệt, cô xuống dưới đi, Bùi tổng đang chờ cô ở trong xe.”

“Được, vậy làm phiền anh rồi, An Thần.”

“Đừng khách sáo với tôi như vậy, mau đi đi.”

Hứa Mộ Nhan cầm túi xách đứng dậy, hôn lên trán con trai một cái: “Ngoan ngoãn ở đây chơi với chú An, không được nghịch ngợm biết chưa?”

“Con biết rồi, mẹ thật dài dòng!”

Hứa Duẩn Kiệt không ngẩng đầu lên chỉ lăm bằm nói, cậu bé đang chuyên tâm vào món đồ chơi yêu thích. *dd-leequydonn*

Quả nhiên, vừa bước ra cổng bệnh viện, Hứa Mộ Nhan đã nhìn thấy bóng dáng cao ngất mạnh mẽ của Bùi Lạp Minh, anh cầm hai tay vào túi, mặt nghiêm nghị tựa vào chiếc Mercedes-Benz màu đen.

Trước mắt cô hiện ra một màn, khụ! Cái xe này đã rất khoa trương, mà chủ xe lại cứ ‘bắt mắt’ như vậy.

Càng đến gần, vẻ mặt anh càng rõ nét, đôi môi mỏng khẽ mím, hai mắt trầm tĩnh làm cô nhìn không thấu được suy nghĩ của anh.

Thấy cô đến gần, Bùi Lạp minh dập tắt thuốc lá, thay cô mở cửa xe, rất lịch sự phong độ.

Ánh nắng mặt trời bao phủ thân hình cao lớn của anh, đó là loại khí phách vương giả kiêu ngạo.

“Lên xe.”

“Đi đâu?”

“Năm năm trước.”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Trở Lại Nhà Họ Bùi

Ánh nắng mặt trời bao phủ thân hình cao lớn của anh, đó là loại khí phách vương giả kiêu ngạo.

“Lên xe.”

“Đi đâu?”

“Năm năm trước.”

Lúc xe dừng trước cửa khách sạn năm sao, Hứa Mộ Nhan bỗng sững sờ khi bước xuống xe.

Sao bỗng nhiên anh lại đưa cô đến nơi này?

Nhưng Hứa Mộ Nhan không lên tiếng hỏi anh, im lặng đi theo Bùi Lạp Minh vào khách sạn, sau đó cả hai bước vào thang máy.

DD.LLEQUYYDONN

Bùi Lạp Minh đi thẳng tới căn phòng phía trước, tới cửa sổ thủy tinh anh dừng lại.

Trên cửa kiếng, những dòng chữ bị ánh nắng mặt trời chiếu vào, thoát nhìn giống như một loại trang trí xa hoa đẹp mắt, cô nhìn chăm chăm vào dòng chữ viết bằng son môi màu hồng trên cửa kiếng, trong lòng lại dâng lên một nỗi xúc động ghen ngào.

“An Thần đã từng đưa em tới nơi này.”

Hả?

Sao anh biết được?

À, có lẽ là An Thần nói cho anh biết.

“Dạ, mấy ngày trước đã tới.”

“Hứa Mộ Nhan, anh nghĩNăm năm trước, vào ngày sinh nhật của anh, lúc đó anh đã thích em rồi.

Nói xong, anh xoay người nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô, trên gương mặt tuần tú thoáng hiện một nụ cười yếu ớt.

Anh

Anh nói năm năm trước anh đã thích cô?!

“Anh đã nói bí mật của anh cho em biết, giờ thì em cũng nên đem bí mật của mình nói cho anh biết đi chứ?”

Bùi Lạp Minh vừa nói vừa rút từ trong hộp ra một điều thuốc rồi châm lửa.

Rất nhanh, mùi thuốc lá Thanh Phong quen thuộc bay vào mũi của cô.

Một giây kế tiếp, trong đầu Hứa Mộ Nhan chợt hiện lên hình ảnh thân mật triền miên cùng anh trên sofa đêm đó, gương mặt trắng mịn thoáng chốc ửng đỏ.

Thấy cô thẹn thùng đỏ mặt, nụ cười của Bùi Lạp Minh càng sâu hơn, trong làn khói thuốc lượn lờ, đôi mắt thâm thúy đột nhiên hiện lên một tia sáng thần bí.

“VẬY em giải đáp cho anh một vấn đề, anh sẽ thỏa mãn bí mật mà em muốn biết.”

A, nói điều kiện cùng với anh?

Trải qua năm năm, xem ra gan của cô cũng lớn không ít ,nếu không cô sao dám gạt anh chuyện Hứa Duẩn Kiệt là con anh?

“Nói.”

“Ngày đó Khụ khụ Nửa đêm, anh làm sao có chìa khóa nhà của tôi?”

Một lát sau, Bùi Lạp Minh nhú mào: “Nếu như ngay cả chìa khóa nhà của vợ mình mà anh cũng không lấy được, thì sao có tư cách làm chồng của em?”

Nghe vậy, Hứa Mộ Nhan không khỏi hít vào một hơi.

Thì ra là

Thì ra là anh đã sớm có mưu tính trước!

Cô chẳng phải giống như cá nằm trên thớt sao, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Thế mà đêm đó mình còn chủ động cời y phục của anh, cùng anh

Giờ khắc này, cô hận không thể lập tức đào một cái lỗ rồi chui xuống, mặt đã đỏ ửng giờ càng đỏ thêm.

“Bây giờ tới lượt anh hỏi em, được chứ?”

“Hỏi đi.”

“Thật ra thì vấn đề này anh chôn trong lòng đã lâu rồi, em nhất định phải thành thật trả lời anh, năm đó Năm đó chị của em tại sao lại chết bất thình lình như vậy?”

Bùi Lạp Minh dập tắt thuốc lá, mặt nghiêm nghị nhìn cô.
dd.LeQuyDon.truyen

Ngày đó, việc Hứa Mộ Thanh đột nhiên chết khi đang phẫu thuật vẫn luôn ám ảnh anh, trước kia anh không muốn nghe Hứa Mộ Nhan giải thích, do lúc đó anh không hiểu gì về cô, nghĩ cô vì tiền của anh, vì vị trí Bùi đại thiếu phu nhân nên không hết lòng cứu chị của mình.

Hiện giờ, anh đã biết Hứa Mộ Nhan không phải là loại phụ nữ đó, nên anh muốn hỏi nguyên do cho rõ ràng.

Anh cũng hiểu rõ, không phải anh muốn Hứa Mộ Nhan hoàn trả tình yêu gì đó, anh chỉ muốn biết sự thật mà thôi.

Nghe đến vấn đề này, lòng Hứa Mộ Nhan phút chốc như chìm xuống đáy vực sâu, cô nhú chặt mày, sau đó hít một hơi thật sâu, không trả lời ngay mà chỉ đi từng bước đến trước cửa sổ thủy tinh, mắt nhìn xa xăm.

Đôi mắt đẹp sáng như ánh mặt trời rực rỡ, bất ngờ dâng lên một tầng sương mù.

“Thật ra thì bây giờ tôi đã hiểu vì sao ngày đó chị lại làm như vậy, đơn giản Cũng bởi vì yêu.”

Bởi vì yêu?

Hai mắt của Bùi Lạp Minh đột nhiên nảy lên, anh căng thẳng chờ nghe cô nói tiếp.

“Còn nhớ lần đầu tiên chị dẫn anh về nhà gặp ba mẹ em không? Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh, mỗi cử chỉ giơ tay nhắc chân của anh đều tựa như có ma lực hấp dẫn tôi, từ lúc đó không kìm lòng được luôn nhớ tới anh, tôi biết trong mắt anh chỉ nhìn thấy chị, trong lòng anh cũng chỉ có chị, về sau tôi chỉ có thể đem sự ái mộ và nhớ nhung đối với anh mỗi ngày ghi vào trong nhật ký Ai biết Ngày đó, vô tình bị chị nhìn thấy nhật ký, thời gian đó chị không muốn nhìn mặt tôi Tôi cố giải thích, nhưng từ đầu đến cuối chị vẫn hờ hững lạnh nhạt với tôi, hai chị em tựa như hai người xa lạ, cho đến một ngày chị đột nhiên tới bệnh viện tìm tôi, kêu tôi làm phẫu thuật cho chị, tôi mới biết chị bị ung thư thời kỳ cuối, tôi hỏi sao không tới tìm tôi sớm hơn, chị nói không muốn mang phiền toái đến cho tôi, còn nói do lúc đó hai chị em đang trong thời kì chiến tranh lạnh, không muốn mất mặt nên vẫn khám và lấy thuốc ở bệnh viện khác Một khắc kia tôi thấy chị thật ngu ngốc, đúng là quá ngu ngốc ... Ban đầu tôi không muốn làm phẫu thuật cho chị, bởi vì chị đã bỏ lỡ thời kì phẫu thuật tốt nhất, nhưng chị không ngừng cầu xin, thậm chí còn quỳ xuống nói chị rất muốn sống, muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh, cho nên Nên tôi đồng ý, trước khi phẫu thuật tôi còn cố ý nói rõ là tỷ lệ thành công chỉ có 20%, hơn nữa trong quá trình phẫu thuật có thể đột nhiên sẽ Chị nói không ngại, chỉ cần có một tia hy vọng chị vẫn không bỏ qua, vì vậy tôi bất đắc dĩ phải làm phẫu thuật Ai ngờ phẫu thuật giữa chừng thì thể lực của chị không chịu được cho nên chị”

Hứa Mộ Nhan run rẩy, vô cùng khổ sở, nước mắt đầm đìa, nức nở nói.

“Làm sao Sao lại như vậy? Trước khi phẫu thuật Mộ Thanh có gửi tin nhắn cho anh nói là bệnh ung thư của cô ấy chỉ ở thời kỳ đầu, em nói là nắm chắc tỷ lệ phẫu thuật thành công tới 70%, nhất định có thể cứu sống cô ấy, chẳng lẽ”

Bùi Lạp Minh sững sờ nhìn Hứa Mộ Nhan, đôi mắt thâm thúy khóa chặt gương mặt của cô, giọng nói có chút tức cười. dd.lêquýđôn

“Thật sao? Chị gửi tin nhắn cho anh nói là bệnh ung thư chỉ ở thời kỳ đầu? Tôi chắc chắn có 70% cứu sống chị ấy?”

Nghe vậy, Hứa Mộ Nhan ngẩn người, ngay sau đó cô chợt hiểu ra mọi chuyện.

“Giờ thì tôi hiểu rồi, chị cố tình muốn anh hiểu lầm là tôi hại chết chị ấy, chính là để anh hận tôi, vì khi đó tôi luôn thầm mến anh, trong lòng chị vẫn không dễ chịu, sợ ngày nào đó tôi sẽ cướp anh đi, nên mới gửi cho anh tin nhắn như vậy.”

Chị, chị thật ngu ngốc, cứ chấp nhất làm gì, để rồi uổng phí mạng sống của chính mình.

Kết cục, chị có được cái gì, không phải chị chỉ còn hai bàn tay trắng thôi sao?

Lời nói của Hứa Mộ Nhan giống như hàng ngàn trái bom, oanh tạc vào đại não của Bùi Lạp Minh.

Thoáng chốc, sắc mặt anh biến đổi, bầu không khí ngột ngạt cũng bị đông lạnh, dần dần lan ra khắp phòng.

Ngực anh nhói đau, tựa như bị một sức mạnh vô hình nào đó đánh trúng.

Thời gian dường như cũng ngừng lại, cả hai có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề lẫn nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, Hứa Mộ Nhan nhìn vào đôi mắt thâm sâu không thấy đáy của anh, giờ đây có khiếp sợ, có mất mát, mọi loại cảm xúc đan xen hiện trong mắt anh.

Cô xoay người, nhìn về phía chân trời, gương mặt điểm lệ thư thái nở một nụ cười nhạt, nụ cười thoáng qua đó tựa như dòng suối trong lành, như

một đóa sen trắng tinh khiết tươi đẹp.

Sự hiểu lầm này, rốt cuộc cô cũng đã nói ra

Vốn dĩ cô muốn đem bí mật này giấu kín trong lòng

Bùi Lạp Minh không ngờ, Hứa Mộ Thanh lại lừa gạt anh, làm anh hiểu lầm Hứa Mộ Nhan bấy lâu nay, nhưng kinh ngạc nhất chính là việc Hứa Mộ Nhan ‘vừa gặp đã thương’anh.

Thì ra anh đã hiểu lầm Hứa Mộ Nhan, uổng phí quãng thời gian dài như vậy để hận cô

Nói vậy, cô còn thương anh đúng không?

Dù đã bỏ lỡ năm năm, người cô thương vẫn là anh, đúng không?

Nhận thức được điều này, trong lòng anh như dâng lên từng cơn sóng nhỏ, vui sướng như điên, sự vui sướng chân thật thuần túy, không trộn lẫn bất kỳ tạp chất gì.

Giờ phút này, sắc mặt thâm trầm luôn lạnh lùng của Bùi Lạp Minh dường như đã biến mất, trên gương mặt tuấn dật nồng đậm nét nhu tình, càng nhìn càng động lòng người, đây mới là Bùi Lạp Minh chân thật nhất.

Nhưng Hứa Mộ Nhan lại không nhìn thấy.....

Chính bản thân anh cũng không nhận ra

Tuy hiểu lầm đã được sáng tỏ thì sao, sợ rằng anh và cô cũng chỉ là gặp gỡ thoáng qua, bởi vì anh còn có Hoắc Noãn

“Mộ Nhan Cùng anh trở về nhà họ Bùi, được không?”

Nếu hiểu lầm lúc xưa đã được giải tỏa, anh lại càng không thể để cô rời đi

“Lập Minh, anh nghĩ chúng ta có thể sao? Còn Hoắc Noãn? Đứa bé trong bụng cô ấy phải làm sao?”

Chẳng lẽ anh thật sự có ý định không cho Hoắc Noãn danh phận, để cô và đứa nhỏ trong bụng cả đời không lộ ra ngoài.

“Em không cần quan tâm đến việc đó, Hoắc Noãn nói là chỉ muốn an tĩnh sống ở bên anh, cô ấy không cần gì hết.”

“Được, coi như cô ấy không ngại, nhưng tôi ngại, tôi không muốn chia sẻ người đàn ông mình yêu với người phụ nữ khác, tôi muốn một tình yêu ‘toàn tâm toàn ý’.”

Bùi Lập Minh im lặng chăm chú nhìn cô, nhưng cô lại không dám nhìn thẳng vào anh, sợ sự chân tình trong mắt anh sẽ làm bản thân mất đi dũng khí, khiến cô không nỡ xoay người bỏ đi. đọc trên-dd lequydon

Sau đó cô nhắc chân lướt qua anh đi nhanh đến cửa phòng.

“Em nhất định phải chấp nhất đến vậy sao? Chỉ cần chuyên tâm yêu anh, cái gì cũng đừng nghĩ tới, thế không tốt sao?” Đi tới vài bước, giọng anh khàn khàn từ sau lưng cô truyền đến.

Hứa Mộ Nhan dừng lại, xoay người về phía anh hỏi: “Anh có thể một chân mang giày da, còn chân kia thì mang giày thể thao được không?”

Anh hơi ngạc nhiên nhìn cô, hình như không nghĩ rằng cô lại đưa ra một ví dụ như vậy.

“Không ai ăn mặc như vậy, đúng không?”

Dừng một chút, Hứa Mộ Nhan nhìn anh, thần sắc cô chuyên chú lại có chút mờ mịt hỏi: “Anh gọi đó là tình yêu sao?”

Biểu cảm ngạc nhiên trên mặt của Bùi Lạp Minh vẫn không thay đổi.

“Có phải đàn ông các người đều có thể cùng lúc sống chung với hai người phụ nữ trong một nhà? Nếu tôi cứ giả vờ không cần nghĩ ngợi gì hết, chỉ chuyên tâm yêu anh, chẳng qua tôi so với những ‘tiểu tam’ đi phá hoại tình cảm của người khác có gì khác nhau? Mà anh cùng với những tên đàn ông vô liêm sỉ kia có gì khác biệt?” Giọng nói của Hứa Mộ Nhan nặng nề, càng nói càng lớn tiếng.

Anh không nói một câu, chỉ đứng đó chăm chú nhìn cô.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, cô nhìn thấy đôi mắt thâm trầm của anh thoáng qua vẻ thất vọng.

Đột nhiên khóe miệng anh nâng lên nụ cười yếu ớt, tự giễu nói: “Đúng vậy, không sai em nói đúng, anh giống những tên đàn ông vô liêm sỉ kia, vì trách nhiệm nên chuẩn bị kết hôn với người phụ nữ khác đồng thời cũng không muốn buông tay em Đúng vậy, anh chính là vô sỉ

Nhìn anh đang tự cười nhạo bản thân, trong lòng Hứa Mộ Nhan cũng trăm ngàn cay đắng.

Trong lòng cô rất khổ sở, cũng có hối tiếc

Nếu như có thể, cô thật sự rất muốn ôm anh, dùng nhiệt độ trên người mình để an ủi anh.

Thế nhưng tất cả chỉ là ảo ảnh hiện lên trong đầu của cô mà thôi.

Chút lý trí còn sót lại làm cho cô chỉ có thể vô lực kìm nén đau lòng, không nói nên lời, đứng ở nơi đó, không dám bước tới trước

Sau đó anh lấy hộp thuốc lá cùng cái bật lửa từ trong túi, mở hộp thuốc lá ra, anh rút một điếu, ngậm ở khóe miệng, dùng tay che bật lửa rồi đốt thuốc.

Anh rít một hơi thật sâu, lại chậm rãi nặng nề hướng lên trời phun khói thuốc.

Khói thuốc theo gió nhẹ bay chậm chậm về phía cô, mùi vị ấm áp quen thuộc vẫn vít quanh cô, che khuất tầm mắt cô.

Cô và anh lại chìm trong yên lặng.

Mà chung quanh lại là bầu không khí huyền não ồn ào, hình thành hai không gian đối lập.

Hồi lâu, anh dập tắt thuốc lá, gương mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, nhưng giọng nói khẩn thiết: “Cho dù em có tin hay không, bỏ qua một bên tất cả công xiềng và gò bó, anh chính là thích em.”

Nhìn nét mặt thâm trầm lộ vẻ bất đắc dĩ của anh, trong lòng cô có ngọt ngào có chua xót, cô phát hiện suy nghĩ của mình cũng bắt đầu hỗn loạn

“Anh biết ý nghĩ của mình rất ích kỷ, em chắc chắn là không muốn tách khỏi Duẩn Kiệt chứ?”

“Duẩn Kiệt?!”

Anh Anh có ý gì?

“Duẩn Kiệt là huyết mạch của nhà họ Bùi, tất nhiên anh không để con lưu lạc bên ngoài, hơn nữa anh muốn con sửa họ Bùi, nếu em cứ khăng khăng không muốn chờ ở bên cạnh anh, muốn ly hôn với anh, tùy ý em.”

“Anh!”

Đây không phải là anh lấy con để uy hiếp cô sao?

Hứa Mộ Nhan giờ đây vừa tức vừa giận, nhưng lại bó tay hết cách với anh, cô biết rõ Bùi Lạp Minh ‘nói được làm được.’

”Bùi Lạp Minh, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Hai ngày nữa con xuất viện, em và con cùng trở về nhà họ Bùi.”

“Tôi Anh”

Anh biết phương pháp này sẽ làm cô bị tổn thương, nhưng anh thực sự không muốn cô rời khỏi mình.

Không thể vẹn toàn cả đôi bên, trước mắt anh chỉ có thể dùng biện pháp này.

“Mẹ, đang yên đang lành tại sao chúng ta lại chuyển nhà, chúng ta đi đâu?” Hứa Duẩn Kiệt nháy mắt hỏi.

“Chuyển đến nhà của Bùi Lạp Minh.”

Hứa Mộ Nhan giận dữ nói.

Anh vì cái gì mà bá đạo như vậy!

Đáng giận hơn, đối với những yêu cầu bá đạo của anh, cô đều không có quyền lựa chọn, chỉ có chấp nhận hoặc thỏa hiệp mà thôi.

“Bùi Bùi Lạp Minh? A! Mẹ, con biết rồi, chú Cố nói chú ấy là cá sấu lớn, thật tốt quá, con có thể ở chung với cá sấu lớn rồi!”

Hoàn toàn không biết gì, Hứa Duẩn Kiệt khoa chân múa tay vui sướng.

Quên đi, trước mắt khoan hãy nói Bùi Lạp Minh là ba của con

Cô sợ con mình nhất thời không tiếp nhận nổi người ba đột nhiên ‘sống lại’

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Bùi Lạp Minh, Anh Mau Đi Xuống.

Cứ như vậy, dưới sự uy hiếp của Bùi Lạp Minh, Hứa Mộ Nhan đành phải trở về nhà họ Bùi.

Cô vốn vẫn còn rối rắm, biết mẹ Bùi có chào đón cô về nhà họ Bùi hay không, dù sao thì năm năm trước không nói một tiếng mà bỏ đi, cô thực sự rất áy náy.

Không ngờ mẹ Bùi chẳng những không tức giận, trước mặt cả gia đình tuyên bố cô là Bùi đại thiếu phu nhân, là vị trí không ai thay thế được, sau đó dẫn bảo bối Hứa Duẩn Kiệt đến phòng bà để ‘vun đắp’ tình cảm bà cháu

“Chị dâu, cuối cùng chị đã trở lại, hoan nghênh chị về nhà!”

Vẻ mặt của Bùi Lạp Thần rất vui vẻ, nói xong liền tiến tới ôm cô vào lòng, không đến hai giây, anh đã bị Bùi Lạp Minh đang đen mặt kéo qua một bên.

“Hoan nghênh thì hoan nghênh, đừng có động tay động chân.”

“Cám ơn cậu, Lạp Thần.”

Không nghĩ tới năm năm không gặp, Bùi Lạp Thần dường như đã hoàn toàn thay đổi thành người một khác, chàng trai có tính khí trẻ con ngày xưa không còn nữa, giờ đây anh đã là một người trưởng thành chín chắn và phong độ.

“Chị Mộ Nhan, chào mừng chị về nhà.”

Bỗng nhiên trên cầu thang truyền đến một giọng nói dịu dàng đáng yêu, làm cho người ta có cảm giác khao khát muốn được nghe mãi âm thanh êm tai ấy.

Hứa Mộ Nhan nhìn thấy Hoắc Noãn chậm rãi đi xuống, trên gương mặt quyến rũ nở nụ cười vô hại.

“Hoắc Noãn, sao em lại xuống đây? Quan trọng nhất lúc này là an tâm dưỡng thai, không phải bác sĩ đã nói là vị trí thai chưa ổn định sao?” Bùi Lạp Minh khẩn trương tiến lên, trách cứ nói, giọng điệu đầy vẻ lo lắng che chở.

Chứng kiến dáng vẻ lo lắng cho Hoắc Noãn của anh, trong lòng Hứa Mộ Nhan cực kỳ khó chịu, nhưng vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh, ánh đèn chiếu xuống hàng mi đen dày tựa như chiếc quạt nhỏ đang phe phẩy, che giấu sự yếu đuối trong đáy mắt của cô.

Để có thể sống cùng với con trai cưng, cô đành phải nhẫn nhịn!

Ở một bên Bùi Lạp Thần thu toàn bộ biểu cảm của cô vào trong mắt, đoán được suy nghĩ của cô, anh lại càng kiên định hơn, trên đời này chỉ có anh mới mang lại hạnh phúc cho cô.

“Tôi mệt rồi, tôi về phòng trước.”

Nói xong, Hứa Mộ Nhan đi lên lầu, ánh mắt của Bùi Lạp Minh tối sầm nhìn theo bóng lưng cô, trong khoảnh khắc đó thân thể anh cứng đờ, bất giác anh nhú chặt mày.

“Lạp Minh, có phải nhìn thấy em nên chị Mộ Nhan không thoải mái?”

“Không có chuyện đó đâu, em chào hỏi là được rồi, về phòng nghỉ ngơi đi, anh đi xem Mộ Nhan.”

Sau khi về phòng thì Hứa Mộ Nhan liền vào phòng tắm chuẩn bị tắm rửa, cô muốn gột rửa đi một ngày mệt mỏi, tẩy sạch những đổ kị ghen ghét trong lòng

“Bùi Lạp Minh, này, đây là giường của tôi, anh nằm đây làm gì?”

“Đây cũng là giường của anh, anh không ở đây thì đi đâu?” giọng nói của Bùi Lạp Minh trầm thấp, thanh âm từ tính mê người.

Hứa Mộ Nhan nhìn gương mặt tuần dật của anh, cô bỗng thất thần hoảng hốt.

Thừa dịp cô đang lơ đãng, anh vội vã chui vào trong chăn, còn ở bên cạnh Hứa Mộ Nhan xê dịch.

Lần này, cô thực sự khẩn trương, ‘bang bang’, trong nháy mắt tim cô đập loạn cả lên.

Người này đúng là không biết xấu hổ?!

Giờ phút này, tay chân cô đã cứng đờ, gần như không thể cử động.

Gương mặt tuần tú của Bùi Lạp Minh chợt thoáng hiện ý cười, bàn tay to chụp tới, kéo Hứa Mộ Nhan ôm vào trong ngực.

Khoảnh khắc hai cơ thể chạm vào nhau, cô như bị vật gì đó đâm vào người, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Nhưng hai tay cô đã bị anh kìm chế, cơ thể bị anh ôm chặt, mùi sữa tắm thơm ngát, thoang thoảng truyền vào mũi, kích thích thần kinh của anh.

“Bùi Lạp Minh, anh mau buông tôi ra!”

“Đừng nhúc nhích, anh chỉ muốn ôm em một lát thôi.”

Giờ phút này, mặt Hứa Mộ Nhan đã đỏ bừng, không phải vì bị anh ôm, mà do hiện giờ trên người cô chỉ mặc mỗi nội y.

Tuy rằng cô và anh đã từng quan hệ thân mật, nhưng anh bất ngờ dịu dàng, làm cho cô có chút thất thần.

Cô chỉ cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng, không chừng có thể luộc chín luôn cả cái trứng, hơn nữa cơ thể cô dường như cũng càng ngày càng nóng.

“Thân thể em sao lại nóng như vậy?” Đôi mắt thâm sâu của Bùi Lạp Minh đã thấp thoáng lửa dục.

“Đó là Đó là bởi vì thân thể anh quá nóng, tôi Cơ thể của tôi không nóng “Hứa Mộ Nhan vừa nói vừa đẩy, muốn thoát khỏi lồng ngực của anh.

Nghe vậy, Bùi Lạp Minh cúi đầu cười: ”Có phải phát sốt hay không? Không được, để anh giúp em nhìn xem.”

Vừa nói xong, hai tay không an phận bắt đầu vuốt ve cơ thể cô, thần tốc cởi bỏ nội y của cô.

Sau đó tay anh hơi thả lỏng, kéo chăn ra ném qua một bên, hai mắt vẫn nhìn thân thể xinh đẹp quyến rũ của cô.

Hứa Mộ Nhan hét lên, âm thanh còn chưa phát ra, Bùi Lạp Minh đã nhanh nhẹn dùng miệng chặn lại, làm cho cô phải nuốt âm thanh chói tai kia trở vào.

Môi anh tàn sát môi cô, trần trọc, mang theo bão tố giống như phần nộ.

Thừa dịp để cô hít thở, lưỡi anh như một con rắn linh hoạt, luồn vào khoang miệng của cô, lúc này lưỡi của anh quấn lấy lưỡi của cô dây dưa cùng một chỗ.

Cô cực lực kháng cự, lại càng kích thích anh đoạt lấy nhiều hơn, dường như anh không có ý định dừng nụ hôn này lại.

Bùi Lạp Minh nhấp nháp hương vị ngọt ngào của cô, hai bàn to cũng không nhàn rỗi, bắt đầu mơn trớn từng đường cong trên thân thể cô, dần dần di chuyển xuống phía dưới.

Ngực của cô mềm mại đầy đà, tay anh chậm rãi xoa nắn, vùi mặt vào ngực cô, khao khát cả đời được chìm đắm ở nơi mềm mại đó.

Eo của cô vẫn mảnh khảnh như vậy, giống như chỉ cần hơi dùng sức gập lại là sẽ gãy làm đôi.

Mông của cô tròn trịa vĩnh cao, làm cho anh yêu thích không muốn buông tay.

Bùi Lạp Minh lại bị thân thể quyến rũ của cô hấp dẫn thu hút lần nữa.

Da của cô trắng nõn mịn màng hơn tơ lụa, giữa đôi chân thon dài ẩn hiện nơi rậm rạp thần bí mê người.

Giờ khắc này, Bùi Lạp Minh càng hiểu rõ lòng mình, anh nhất định phải thương yêu, chiều chuộng cô suốt đời.

Mà hiện tại, chuyện anh muốn làm nhất chính là có được cô!

Một giây anh cũng không thể đợi!

Nụ hôn dịu dàng dần trở nên thô bạo, bụng dưới ‘kêu gào’ cấp bách muốn cô, cùng cô mê đắm.

Anh điên cuồng mê loạn hôn môi cô, hôn khắp thân thể cô, lan dần xuống dưới bụng, rồi quyến luyến nơi thần bí mê người.

Hứa Mộ Nhan cảm thấy cơ thể của mình nóng như một cái bàn ủi.

Cô cảm giác như thân thể không còn là của cô nữa, hoàn toàn bị anh nắm giữ, thậm chí giữa hai chân đã ẩm ướt từ lâu.

Cô ngượng ngùng vặn vẹo thân thể, nhưng động tác này của cô lại khiến lửa dục của Bùi Lạp Minh hoàn toàn bùng cháy.

Cảm giác được cô đang run rẩy, anh dừng lại, chăm chú nhìn cô nói: “Nhan Nhan, nhìn vào mắt anh.”

Hứa Mộ Nhan thở hổn hển nhìn vào mắt anh, đôi mắt thâm thúy phản chiếu hình bóng của cô, giờ phút này gương mặt cô ửng hồng, mắt long lanh ánh nước, thoạt nhìn khiến người ta phải kinh ngạc muốn yêu thương.

“Anh muốn em, nhưng nếu em không đồng ý anh tuyệt đối không ép buộc, bởi vì Anh muốn mang đến cho em sự vui sướng cùng hạnh phúc, em có bằng lòng hay không?”

Bùi Lạp Minh cố nén nhịn sự ‘kêu gào’ ở bụng dưới, hết sức kiềm chế, nghiêm túc nói ra những lời tận đáy lòng mình.

Đúng vậy, anh rất muốn cô, nhưng tuyệt đối không ép buộc nếu cô không thích.

Cô không muốn, anh sẽ không miễn cưỡng

Hứa Mộ Nhan không ngờ, anh lại chịu đựng, nín nhịn dục vọng mà hỏi ý của cô.

Anh đâu phải là không quan tâm đến cảm nghĩ của cô, đúng không?

Mắt cô ươn ướt, biết mình nên đẩy anh ra, nhưng giờ khắc này cô không nghĩ sẽ rời khỏi anh, cô muốn cuồng nhiệt cùng anh, muốn cùng anh tiếp tục nụ hôn say đắm

Bùi Lạp Minh đợi hồi lâu, đúng lúc anh vừa định rời đi thì chợt nghe thấy âm thanh nhỏ như muỗi kêu: “Em bằng lòng.”

Bùi Lạp Minh hết sức vui mừng, lần nữa chiếm lấy đôi môi non mềm của cô, kiên nhẫn âu yếm, mơn trớn khắp thân thể cô, mãi đến khi cô đã ướt át say mê, anh mới động thân chiếm giữ lấy cô!

Cả một đêm này, những âm thanh hưởng ứng đáp lại, liên tục vọng ra từ trong phòng, làm cho người ta phải đỏ mặt tía tai.

“Tình rồi?” Giọng nói trầm thấp của Bùi Lạp Minh vang lên bên tai cô.

Hứa Mộ Nhan hơi cử động thân thể, nhất thời có chút giật mình.

Đến khi đôi môi mỏng của anh đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, lúc này cô mới nhớ tới chuyện gì đã xảy ra.

Trong nháy mắt, mặt của cô đã ửng hồng đến cổ, Bùi Lạp Minh buồn cười, những ngón tay trơn bóng vuốt nhẹ mặt cô: “Sao mặt lại hồng như vậy?”

Hứa Mộ Nhan xấu hổ đến mức một câu cũng không nói được, từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên cô ở trên giường điên cuồng đến vậy.

Tối hôm qua, anh không ngừng trêu chọc, làm cho cô không chịu được phải phát nhưng tiếng ngâm kiêu mị hưng phấn.

Anh một lần lại một lần mạnh mẽ đánh sâu vào nơi chật khít của cô, lời nói trong cổ họng cô cũng biến thành những tiếng rên rỉ, theo dẫn dắt của anh mà hôn môi, vuốt ve thân thể anh, cùng anh mê loạn cầu hoan.

Ông trời ơi, quả thực mất hết thể diện, sao mình lại giống loại phụ nữ không biết hổ thẹn, có thể ở trên giường mà phóng túng đến vậy!

Nhưng Trong cô vẫn còn cảm giác vui sướng do anh mang lại, toàn thân cô tràn ngập thỏa mãn cùng khoái hoạt.

Hứa Mộ Nhan di chuyển thân thể một chút: “Đau.”

Cô kêu nhỏ, lúc này mới phát hiện ra cơ thể mình tựa như chỗ nào cũng đau, cử động một chút đều rất không thoải mái.

Bùi Lạp Minh đương nhiên biết rõ, ban đầu anh không nghĩ tới sẽ làm cho cô vất vả như vậy.

Nhưng khi cô ở bên dưới liên tục vặn vẹo, toàn thân trắng nõn kiều mị, thì anh hoàn toàn mất khống chế, bất kể cô có chịu hay không, anh cũng điên cuồng muốn cô hết lần này đến lần khác.

Mãi đến khi cô thật sự không chịu nổi, cuối cùng hôn mê bất tỉnh trong khoái cảm do anh mang lại, anh vẫn còn chưa phóng thích chính mình, đành ôm cô, cùng nhau ngủ say

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Xuất Hiện Người Xấu, Dụng Tâm Kín Đáo.

Sau đó, bàn tay to nhẹ nhàng di chuyển qua eo rồi ra sau lưng của cô thong thả xoa bóp: “Thoải mái không? Anh đi xả nước ấm, rồi ôm em đi tắm, sẽ thoải mái hơn.”

Vừa nghe anh muốn ôm mình đi tắm, Hứa Mộ Nhan vội vàng kéo chăn quấn lên người: “Không Không cần, anh đi làm đi, em tự mình tắm được rồi.”

Bùi Lạp Minh thấy cô cứ lúng túng rồi rắm, ôm luôn cô cùng chăn đi về phía phòng tắm.

“Thả em xuống dưới, anh mau thả em xuống!”

Bùi Lạp Minh không những không thả, ngược lại còn ôm chặt hơn, mặt Hứa Mộ Nhan giờ đã đỏ hồng, vội vàng vùi mặt vào ngực anh.

Anh cẩn thận giúp cô rửa sạch thân dưới, vì anh mất khống chế mà nơi đó đã sưng đỏ, anh nhẹ nhàng chạm vào từng chút, nhưng cô đều thấy rất đau.

Rồi sau đó anh dịu dàng tắm cho cô, dịu dàng lau khô người cô, động tác rất nhẹ nhàng cẩn thận, dường như cô chính là bảo vật quý giá của anh.

Trong lòng Hứa Mộ Nhan tràn đầy ấm áp, cô chưa bao giờ biết, một người đàn ông có thể đối tốt với một người phụ nữ đến như thế này.

Bỗng nhiên cô thấy mình thật hạnh phúc, những bản khoăn, lo ngại trước đó cũng bị ném lên chín tầng mây.

Cô nhìn gương mặt tuần tú của Bùi Lạp Minh, khóe miệng chậm rãi mỉm cười ngọt ngào.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, cùng lúc là tiếng trẻ con gọi: “Mẹ, mẹ còn thức không, mẹ!”

Nghe tiếng con gọi, Hứa Mộ Nhan như bị sét đánh, vội vàng lấy quần áo mặc vào, cô không muốn con trai nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của mình.

“Gấp cái gì, anh ra chơi với con một chút, em chậm rãi sửa sang lại.”

“Không được!”

Hứa Mộ Nhan bất giác lớn tiếng, Bùi Lạp Minh nghi hoặc nhìn cô.

Anh chơi đùa cùng con, có gì không được?

“Việc đó Việc đó, Duẩn Kiệt vẫn tưởng rằng ba của nó đã chết, cho nên”

Nghe vậy, sắc mặt của Bùi Lạp Minh thoáng chốc u ám, nhìn Hứa Mộ Nhan đang cúi đầu như một đứa trẻ phạm lỗi, suy cho cùng không thể trách cô, lúc đó ngoại trừ nói ba của cậu bé đã chết, cô thật sự không biết phải nói thế nào.

Bùi Lạp Minh chợt nhớ lần đầu tiên anh gặp con trai ở sân bay, lúc đó anh hỏi Hứa Duẩn Kiệt là ba của cậu bé ở đâu, Hứa Duẩn Kiệt nói với anh là ba đã chết năm năm rồi.

Nghĩ vậy, vẻ mặt của Bùi Lạp Minh càng âm trầm, anh không trách Hứa Mộ Nhan, một mình cô nuôi con ở nước ngoài năm năm cũng không dễ

dàng, thôi thì bỏ qua, từ nay anh đã ở chung cùng với con, anh sẽ cho con biết là con có ba ba!

“Em không cần phải lo lắng, anh sẽ cho con biết anh là ba nó!”

Thứ bảy

Hứa Mộ Nhan đang ngồi chải đầu trước gương, Bùi Lạp Minh đi đến bên cạnh cô nói: “Hôm nay anh hẹn Trần Hồng đến nhà ăn cơm, ông ta là đại cổ đông của Bùi thị, em chuẩn bị rồi cùng anh đi xuống dưới”

“Dạ? Sao đang yên lành lại hẹn cổ đông về nhà?”

“Bởi vì anh có chuyện muốn mời ông ta hỗ trợ, sắp đến lễ mừng năm mới, mà đại hội tuyển cử tổng giám đốc hàng năm của công ty cũng tới gần, có vài cổ đông nhỏ thì anh đã cho An Thần đối phó, lá phiếu của Trần Hồng này rất quan trọng.”

Ồ! Hóa ra mời ăn trưa là có ý này.

“Được, Em biết rồi.”

“Anh đã nhờ mẹ đưa Hoắc Noãn đi ra ngoài ăn, để tránh phiền toái không cần thiết.”

“Dạ”

Hứa Mộ Nhan sửa soạn bản thân xong, vừa đi xuống lầu thang thì thấy một người đàn ông trung niên ngồi trên sofa đứng lên đi về phía cô, vẻ mặt nịnh nọt cười nói: “Bùi tổng, đây chính là phu nhân của cậu sao, cậu thật có phúc, cô ấy là nhà thiết kế lại là người mẫu nổi tiếng hiện nay, U nhi, còn không mau qua đây chào hỏi.”

Hứa Mộ Nhan còn chưa rõ chuyện gì thì thấy một cô gái xinh đẹp, tao nhã đi đến trước mặt cô: “Chào chị, em là Trần U, em đã đọc nhiều tin tức về chị trên các tờ báo lớn, em rất thích các thiết kế của chị! Mỗi thiết kế của chị đều rất đặt biệt.”

“Cám ơn.”

Hứa Mộ Nhan cười một tiếng, không hiểu sao trực giác cho cô biết, cô gái trước mặt này có gì đó hơi giả dối, có lẽ bản thân mình quá nhạy cảm chăng.

Trần U ngẩng đầu mỉm cười, nét mặt nhìn kiểu nào cũng không giống vẻ dịu dàng của Hoắc Noãn, nét mặt cô ta mơ hồ lộ vẻ kiêu mị hoang dã, hai mắt hẹp dài, đen như đá quý, toàn thân tản ra dáng dấp ‘hồ ly tinh’.

“Chị Mộ Nhan, chị thật đẹp.”

Vẻ ngoài của Hứa Mộ Nhan vốn không phải là tuyệt sắc, nếu so với cô ta thì ca ngời kiểu này có phần ‘nghĩ một đằng nói một nẻo’.

Bùi Lạp Minh đi đến bên cạnh, ôm hai vai cô: “Nhan Nhan, vị này là Trần đồng, đại cổ đông của tập đoàn Bùi thị, còn đây là Trần U thiên kim của ông ấy.”

“Trần đồng, xin chào.”

“Xin chào, nếu con gái tôi mà có một nửa tài hoa của cô, tôi không còn gì phải lo lắng.”

Hứa Mộ Nhan chưa kịp nói gì thì Trần U đã bắt lấy cánh tay cô thân mật nói: “Chị Mộ Nhan, ăn cơm xong, em có thể tới phòng của chị nói chuyện phiếm được không?”

Hứa Mộ Nhan cười nhàn nhạt: “Đương nhiên có thể.”

Bên này Trần U vây lấy Hứa Mộ Nhan, bên kia Bùi Lạp Thần từ trên lầu đi xuống, cùng Trần Hồng trò chuyện rất khách sáo.

“Trần đồng, chúng ta ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Được, Bùi tổng xin mời.” Trên bàn bày đầy các món ăn ngon, toàn là ‘sơn hào hải vị’, Trần Hồng cung kính mời Bùi Lạp Minh ngồi trước, ông ta ngồi xuống bên phải anh, Bùi Lạp Thần cũng ngồi vào bên cạnh Trần Hồng.

Hứa Mộ Nhan vừa định ngồi xuống phía bên trái Bùi Lạp Minh thì Trần U đã nhanh hơn ngồi xuống cạnh anh, cô nhất thời sửng sốt tại chỗ, trái lại Trần U lại mở to đôi mắt đẹp, ra vẻ khó hiểu nhìn cô: “Chị Mộ Nhan, sao chị không ngồi?”

Trần U đưa tay kéo Hứa Mộ Nhan đến cạnh mình, nhưng bản thân vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Hứa Mộ Nhan nhìn về phía Bùi Lạp Minh, ánh mắt anh như muốn nói ‘đừng để ý’, cô lập tức hiểu ý anh.

Trước mắt Bùi Lạp Minh còn trông cậy vào lá phiếu của Trần Hồng, hiển nhiên anh sẽ không vì một chỗ ngồi mà tranh chấp với con gái của ông ta.

Hứa Mộ Nhan đành phải ngồi xuống bên cạnh Trần U.

“Chị Mộ Nhan, chị thích ăn gì, em sẽ gắp?” Trần U lấy lòng nói, nhìn lướt qua từng món ăn, liên tục hỏi Hứa Mộ Nhan món này thế nào, món nọ thì sao, đối với các món ăn nhận xét rõ ràng đâu ra đấy, xem ra cô ta đúng là có ‘chuẩn bị mà đến’.

“U nhi, con như vậy thật không giống ai.” Trần Hồng ngồi đối diện giả vờ trách cứ.

”Ly rượu của Bùi tổng cũng uống hết rồi, còn không mau rót thêm.”

Trần U ngoan ngoãn cầm chai rượu đứng lên, mặt tươi cười hơi ngả người về phía Bùi Lạp Minh, rót rượu cho anh.

Giọng điệu Trần Hồng lại giống như đang tán gẫu chuyện gia đình: “Không dối gạt Bùi tổng, kỳ tuyển cử tổng giám đốc lần này rất khó chọn lựa, các ứng cử viên đều thật sự nổi bật.”

“Cha, trên bàn ăn đừng nói chuyện công ty.”

Trần U đặt chai rượu xuống, cử chỉ tao nhã cầm ly rượu đưa về phía Bùi Lạp Minh: “Bùi tổng, em mời anh một ly, em thường nghe ba ba nói anh là một nhân tài hiếm thấy trong giới kinh doanh.”

“Cô quá khen.” Bùi Lạp Minh vừa đưa tay nhận lấy ly rượu thì Trần U lại rút tay về.

Biểu cảm của Hứa Mộ Nhan lạnh nhạt, nhìn chăm chú vào ly rượu của Trần U đang đưa tới môi của Bùi Lạp Minh, tay cô ta hơi nghiêng ly, rượu từ cằm anh nhỏ giọt rơi xuống.

Bàn tay cầm đũa của Hứa Mộ Nhan siết chặt, trái tim nhức nhối như bị hàng trăm con côn trùng cắn đốt, vừa muốn đứng dậy rời đi thì tiếng nói của Bùi Lạp Thần truyền tới: “Chị dâu, tôi còn nhớ ngày trước chị rất thích canh sườn heo này, nếm thử xem mùi vị như thế nào?”

Hứa Mộ Nhan thấy Bùi Lạp Thần ngồi đối diện đưa chén canh tới, không thể làm gì khác hơn đành phải đứng lên tiếp nhận rồi ngồi xuống.

Bùi Lạp Thần nhìn Hứa Mộ Nhan cầm chén canh không động đậy gì hỏi: “Sao không uống, có phải còn nóng không?”

Hứa Mộ Nhan giật mình, nghe Bùi Lạp Thần hỏi thì lắc đầu, cầm muống múc uống, canh còn nóng nhưng không dám nhổ ra chỉ có thể nuốt xuống, vì canh nóng nên mặt của cô hơi nhả lại.

Hứa Mộ Nhan khó hiểu nhìn về phía Bùi Lạp Thần, cậu ta sao lại dùng ánh mắt thân thiết như vậy mà nhìn mình?

Sự quan tâm lộ liễu của Bùi Lạp Thần không khỏi làm Bùi Lạp Minh nổi cơn ghen tức, sắc mặt của anh vẫn lạnh lùng như trước nhưng trong đôi mắt thâm thúy đang kiềm nén cơn tức giận.

“A! Bùi tổng, anh nắm tay em đau quá.” Trần U đột nhiên kêu lên.

Chỉ thấy tay của Bùi Lạp Minh đang nắm chặt bàn tay cầm ly rượu của Trần U gạt xuống, anh hung hăng bóp mạnh, tiếng thủy tinh vỡ vụn, những mảnh thủy tinh từ tay của hai người họ rớt xuống, máu cũng theo đó nhỏ xuống từng giọt.

“Bùi tổng, cậu không sao chứ?” Trần Hồng cũng bị dọa sợ, vội vàng hỏi.

Bùi Minh lạnh lùng liếc nhìn Trần Hồng, thản nhiên buông tay Trần U ra, cô ta đau đến muốn nín thở, đứng thẳng lên nhìn bàn tay nhỏ nhắn của mình ủm khuất hỏi: “Bùi tổng, vừa rồi anh sao vậy? Là em mời rượu không tốt sao?”

“Trần tiểu thư không phải là người làm của nhà họ Bùi chúng tôi, không nên làm việc đó, cô cứ an tâm ngồi xuống ăn cơm là được rồi.” Bùi Lạp Minh hời hợt nói, vẻ mặt không biểu cảm, giống như người ban nãy làm đau Trần U không phải là anh.

Một câu nói trực tiếp biến Trần U thành người hầu, Trần Hồng đột nhiên hiểu ra, đây là để cho ông ta xem, thấy con gái cưng bị ủm khuất, Trần Hồng đang muốn phát tác cơn giận thì Bùi Lạp Thần ngồi bên cạnh ngăn lại: “Trần tiểu thư là viên ngọc quý của Trần đồng, đương nhiên không phải là người hầu, chị dâu của tôi trước kia là bác sĩ, không bằng để cho chị ấy xem xét vết thương trên tay của Trần tiểu thư.”

Trần Hồng đơn giản chỉ muốn tìm cho mình một bậc thang để leo xuống, nghe Bùi Lạp Thần lên tiếng hòa giải liền nhẫn nhịn kiềm cơn tức xuống, lúc này mà đối đầu với Bùi Lạp Minh không có ích lợi cho ông ta, nói cho cùng, thế lực của Bùi Lạp Minh không phải ông ta không biết.

Bùi Lạp Minh chẳng ừ hử gì cả, mắt nhìn Hứa Mộ Nhan: “Chúng ta không phải có hộp sơ cứu sao? Đi lấy nhanh rồi giúp Trần tiểu thư băng bó.

Cô vội vàng đi lên lầu lấy hộp sơ cứu, sau đó cô đi tới bên cạnh Bùi Lạp Minh, Trần Hồng chợt đứng lên, mặt tươi cười nói: “Bùi tổng, tôi tự mình đưa con gái đi bệnh viện xử lý vết thương được rồi.”

“Không phải có sẵn một bác sĩ là vợ của tôi ở đây rồi sao? Ngay cả ít phút mà Trần tiểu thư cũng không chờ được?”

Nói xong, Bùi Lạp Minh chìa bàn tay bị thương ra trước mặt Hứa Mộ Nhan.

Hứa Mộ Nhan thấy bàn tay anh đầy đặc vết thương, nhiều mảnh vụn thủy tinh lẫn trong máu vẫn còn dính trên miệng những vết thương, trong lòng nhói đau, cô cúi đầu, nhẹ nhàng nắm bàn tay anh cẩn thận xử lý.

Bị bỏ qua một bên, Trần U đứng phía sau kính ngạc nhìn hai người thân mật, nhất thời không nén được tức giận, bằng dung mạo của cô ta, tại sao lại không hấp dẫn được Bùi Lạp Minh?

Trần Hồng hít một hơi thật sâu: “Làm sao có thể như vậy, đích thân tổng giám đốc phu nhân băng bó vết thương cho con gái tôi, tôi vui mừng còn không kịp đó chứ.”

“Đúng vậy, chị Mộ Nhan không cần gấp gáp.”

“Đúng rồi, tôi nghe nói kỳ tuyển cử tổng giám đốc lần này có một ứng cử viên có sổ phiếu bầu vừa vắn ngang bằng với Bùi tổng, toàn bộ công ty đều

muốn biết lá phiếu trên tay tôi, cậu xem nếu chúng ta “

“Ui ---- “

Bùi Lạp Minh đau đến nhúu mày, trừng mắt nhìn Hứa Mộ Nhan: “Đau.”

Hứa Mộ Nhan liếc anh một cái, vừa nãy ngay cả ly rượu cũng bóp nát, lúc đó sao không sợ?

Thật không biết sức lực của anh lại mạnh như vậy.

“Bùi tổng, ba em đang nói chuyện với anh, sao anh không để ý tới vậy.”
Vẻ mặt của Trần U đặc ý nhìn Bùi Lạp Minh.

Cô ta không tin, thông minh như Bùi Lạp Minh lại không nhận ra ý của ba cô ta, muốn có được lá phiếu quan trọng trên tay ba cô ta, trước hết phải ly hôn với Hứa Mộ Nhan, sau đó là kết hôn với cô ta.

Bùi Lạp Minh nghiêng người liếc nhìn Trần U một cái, mặt anh lạnh lùng, cười nhạt: “Trần tổng thật biết cách giáo dục con gái.”

“U nhi, , nói chuyện không biết trên dưới, không có phép tắc.”

Bùi Lạp Minh dừng một chút: “Tôi nghe nói Trần tiểu thư rất yêu thích hoa lan quân tử, trong nhà kính trồng hoa của chúng tôi có trồng vài chậu, chờ vết thương trên tay của Trần tiểu thư bằng bó xong, cô có thể đi xem, nếu thích cô cứ mang về.”

“Thật vậy sao?” Nghe được lời anh, Trần U rất bất ngờ

Vốn tưởng rằng Bùi Lạp Minh coi lời nói của ba cô ta không ra gì, không nghĩ tới anh lại nhận biết rõ ràng ý tứ của ông ta, còn không phải cho ông ta một con đường lui hay sao?

Tay Hứa Mộ nhan dừng lại, Bùi Lạp Minh nhúu mày: “Nhẹ tay chút.”

Anh cúi đầu nhìn thấy sắc mặt cô có chút tái nhợt thì trầm tư, khóe miệng không nhin được hơi cười cười, giọng nói cũng không còn lạnh lùng:
“Không sao chứ?”

“Nhớ kỹ, mấy ngày nay không được đụng vào nước.”

Băng bó xong, Hứa Mộ Nhan cẩn thận buông tay anh ra.

“Trần tiểu thư, để cô đợi lâu.”

Môi Hứa Mộ Nhan thấp thoáng nụ cười nhẹ, đẹp như ánh nắng mặt trời chiếu rọi, vô cùng thanh lệ, dịu dàng.

Trong lòng Trần U thầm run lên, xem ra tình cảm của Bùi Lạp Minh với cô rất tốt, lần này cô ta đã gặp phải đối thủ.

Bùi Lạp Minh rút tay về, sau đó như đang tán gẫu chuyện nhà, tiếp tục nói chuyện cùng Trần Hồng.

Trần Hồng trò chuyện mà lòng nơm nớp lo sợ, ông ta phát hiện ra chưa hết một nửa thời gian của bữa cơm, toàn bộ thế cục đã bị Bùi Lạp Minh đảo ngược, anh biết lợi thế của Trần Hồng là lá phiếu tuyển cử kia, biết rõ lời nói của Trần U có trọng lượng với ông ta, dường như Trần Hồng muốn Bùi Lạp Minh phải cầu ông ta.

Hứa Mộ Nhan băng bó vết thương cho cô ta xong, cô đi đến căn phòng phía sau hoa viên, lời nói của Bùi Lạp Minh cùng Trần Hồng ong ong bên tai, ý tứ có gì đó không đúng như bề ngoài, làm cho cô tỉnh táo hơn rất nhiều.

“Tôi nghe nói Trần tiểu thư rất yêu thích hoa lan quân tử, trong nhà kính của chúng tôi có trồng vài chậu, chờ vết thương trên tay của Trần tiểu thư băng bó xong, cô có thể đi xem, nếu thích cứ mang về.”

Đến khi nào cô mới không bị những câu nói vô tình của anh gây thương tích

Lúc Bùi Lạp Thần đi đến hoa viên thì thấy Hứa Mộ Nhan ngồi tựa vào một góc cây, hai tay ôm gối, mắt nhìn xa xăm: “Nếu không vui thì cũng đừng suy nghĩ nhiều.”

Hứa Mộ Nhan kinh ngạc quay đầu, cô vội đứng lên: “Lạp Thần, sao cậu đi ra đây?”

“Trên bàn ăn rất buồn, anh hai đang cùng Trần Hồng đánh ‘thái cực’.”(dò xét lẫn nhau)

Bùi Lạp Thần cười nói: “Chị hình như đang hối hận, không giống chị trước kia.”

“Có sao?”

“Vừa rồi chị cũng thấy, ý đồ của Trần đồng rất rõ ràng, ông ta muốn gả con gái cho anh hai, như vậy cuộc sống về sau của cô ta không cần lo lắng, còn ở tập đoàn ông ta cũng có mặt mũi hơn.”

“Nếu anh ấy không đồng ý, Trần Đồng sẽ đem lá phiếu kia bầu cho người khác đúng không?”

Dừng một chút, Hứa Mộ Nhan hỏi tiếp: “Anh ấy sẽ đồng ý chứ?”

Nghe vậy, Bùi Lạp Thần bật cười: “Chị nghĩ sao?”

Hứa Mộ Nhan lắc đầu, cô hiểu anh, một người tự phụ như anh, sao lại để người khác uy hiếp?

Trừ khi anh tự nguyện, anh sẽ bằng lòng sao?

Nếu cưới Trần U, sự nghiệp của anh sau này sẽ như ‘hổ thêm cánh’, không phải sao?

“Nếu anh hai là người mê đắm sắc đẹp của phụ nữ, hoặc là loại người dễ thỏa hiệp, thì Bùi đại thiếu phu nhân hiện nay cũng không phải là chị, anh hai có thể vì lợi ích trước cưới con gái của vị đồng sự nào đó, sau thì ly hôn, chị dâu này, Bùi đại thiếu phu nhân cũng không dễ làm, chị nhất định phải kiên cường.

Đúng vậy, Hứa Mộ Nhan nhất thời hiểu ra, mình đang hỏi một vấn đề hết sức ngu xuẩn, từ khi nào thì cô đã bắt đầu có ‘lòng tham không đáy’ rồi.

Môi Hứa Mộ Nhan thoáng hiện nụ cười rực rỡ như ánh nắng mặt trời, vô cùng dịu dàng, thanh lệ.

Trong lòng Bùi Lạp Thần thầm run lên, ngược lại hi vọng người anh hai tài giỏi của mình vì sự nghiệp mà buông tha cho Hứa Mộ Nhan.

Xem ra phải để cho Hoắc Noãn hành động nhanh hơn.

∞ ∞ ∞ ∞ ∞

Cô không rõ, Trần U có phải cố tình hay không, từ sau bữa cơm trưa đó, cô ta thường xuyên đến nhà họ Bùi.

“Chị Mộ Nhan, sao có một mình chị ở nhà, không buồn bực hả?”

Mặt mày Trần U hớn hở, cô ta ở trong phòng của cô trái xem phải ngó, hơn nữa chưa có sự cho phép của cô còn lộn xộn với đồ đạc của cô.

Hứa Mộ Nhan im lặng nhìn nhất cử nhất động của cô ta, Trần U bỗng nhiên đến bên cạnh cô, vẽ mặt cười mỉa: “Chị Mộ Nhan, đang vẽ thiết kế trang phục sao? Thật đẹp mắt!”

Hứa Mộ Nhan không để ý, vẫn tiếp tục với bản thiết kế.

Sắc mặt Trần U liên trầm xuống, âm thầm nghiêng răng, cô và Bùi Lạp Minh đúng là cùng một loại người, gạt người bên cạnh sang một bên, còn tự đắc như xem chuyện vui.

“Chị Mộ Nhan, sao trong phòng ngay cả bình hoa cũng không có?”

Trần U quay sang hỏi, giống như chuyện đó rất buồn cười.

Nhưng Hứa Mộ Nhan ngay cả đầu cũng không ngẩng lên

Sắc mặt Trần U giờ đã u ám: “Chị Mộ Nhan, chị đang muốn làm cho em lúng túng phải không?”

“Không phải.”

Khuỷu tay của Hứa Mộ Nhan bỗng nhiên bị Trần U ôm lấy, cô sững sốt với tốc độ thay đổi sắc mặt của Trần U, mới vừa rồi còn u ám, giờ lại cười hồn nhiên vô hại: “Chị Mộ Nhan, chị đi dạo phố với em đi, ba em nói quần áo của em đều đã lỗi mốt hết rồi.”

A, Trần U đang lấy ba cô ta ra để uy hiếp cô sao?

Cô ta đoán chừng vì lá phiếu trên tay ba cô ta nên cô phải làm cho cô ta vui.

Hứa Mộ Nhan liếc nhìn cô ta hồi lâu, không nói được gì, ngay sau đó bị Trần U kéo đi ra ngoài.

Hứa Mộ Nhan tưởng Trần U chẳng qua chỉ muốn thị uy với cô, lại không nghĩ rằng Trần U ‘ý không ở trong lời’(có dụng ý khác).

Trần U lôi kéo cô đi xem cửa hàng này dạo qua shop kia, lại bóng gió hỏi chuyện của cô với Bùi Lạp Minh.

Hứa Mộ Nhan vẫn trầm tĩnh đi theo cô ta, nếu gặp vấn đề nào mà Trần U cứ hỏi đi hỏi lại, cô cũng chỉ trả lời lập lờ có lẽ.

Trần U quả là không chịu nổi sự bình tĩnh của cô, dứt khoát mở miệng nói thẳng: “Chị Mộ Nhan, chúng ta là người ‘sáng mắt’(quang minh chính đại) không nói ‘tiếng lóng’(lập lờ bóng gió), chị thấy chị có thể mang đến cho Lạp Minh cái gì?”

Lạp Minh?!

Cô ta gọi cũng thật là thân thiết!

“Trần tiểu thư, lời này của cô là có ý gì?” Hứa Mộ Nhan không nhìn cô ta, giọng nói thản nhiên, giả vờ xem từng bộ y phục đẹp để trước mặt.

“Chị nên biết, nếu Bùi tổng cưới tôi, không những anh ấy vẫn tiếp tục giữ vững vị trí tổng giám đốc, hơn nữa ba tôi cũng sẽ toàn lực giúp đỡ anh ấy.”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Đến Lúc Đó Anh Sẽ Có Câu Trả Lời Cho Em

Lạp Minh?!

Cô ta gọi cũng thật là thân thiết!

“Trần tiểu thư, lời này của cô là có ý gì?” Hứa Mộ Nhan không nhìn cô ta, giọng nói thản nhiên, giả vờ xem từng bộ quần áo đẹp để trước mặt.

“Chị nên biết, nếu Bùi tổng cưới tôi, không những anh ấy vẫn tiếp tục giữ vững vị trí tổng giám đốc, hơn nữa ba tôi cũng sẽ toàn lực giúp đỡ anh ấy.”

“Trần tiểu thư, những lời này sao cô không đi nói với Bùi Lạp Minh?”

Nghe vậy, sắc mặt Trần U trắng bệch, cắn chặt răng, xem ra Hứa Mộ Nhan này đúng là khó đối phó.

Trần U đi theo cô vào một cửa hàng thời trang nữ độc quyền, tuy khách vào xem không đông lắm, nhưng cô thấy quần áo của hàng này rất đẹp, cô thầm nghĩ lựa vài bộ quần áo giúp cho Trần U, sau đó ai về nhà nấy.

“Chị Mộ Nhan, không dối gạt chị, tám đến chín phần là Bùi tổng sẽ cưới tôi, tôi đường đường là con gái của thành viên hội đồng quản trị, đương nhiên không có khả năng để thua người khác, hôm nay tôi còn gọi chị một tiếng chị, không nhất định ngày mai chị còn được nghe, nếu chị đồng ý nghe lời tôi”

Hứa Mộ nhan chưa bao giờ thấy một cô gái nói nhiều như vậy, lại không biết xấu hổ ngượng ngùng, chẳng lẽ do tuổi còn nhỏ, chưa trải đời hay sao?
đđ LleQuyynDonn

Lúc này, điện thoại của Hứa Mộ Nhan reo: “Dạ, thầy, dạ dạ, em sẽ đến công ty của anh ngay bây giờ.”

Cúp điện thoại, Hứa Mộ Nhan ngại ngùng nhìn Trần U: “Tôi có việc, không đi dạo cùng cô được nữa, tạm biệt.”

Cuộc điện thoại của Cố Vỹ gọi đến rất đúng lúc, bằng không cô không biết phải làm thế nào để đối phó với cô gái này.

“Không sao đâu chị Mộ Nhan, dù sao tôi cũng không muốn đi dạo nữa, chị đi đâu em đi đó.”

Nói xong, trên mặt Trần U nở nụ cười, càng cười càng tươi, nhìn có vẻ như vô hại.

Hứa Mộ Nhan rất muốn hỏi cô ta có phải đã bôi keo con chó lên người hay không, thật là, sao cứ dính lấy cô?

Quên đi, cô cũng không muốn so đo với cô ta.

“Chị Mộ Nhan, thầy của chị là ai?” Trần U vừa nói vừa kéo cánh tay cô, dường như sợ cô đi mất.

“Willson, nhà thiết kế trang phục nổi tiếng, tên tiếng Trung của anh ấy là Cố Vỹ.” Hứa Mộ Nhan thản nhiên trả lời.

Cô ta hỏi để làm gì?

Chẳng lẽ cô ta cũng muốn học thiết kế?

Cố Cố Vỹ?!

Nghe đến cái tên này, hai mắt của Trần U đột nhiên híp lại, nụ cười giả lá cũng cứng đờ, mặt cô ta trắng bệch, tay đang nắm cánh tay của Hứa Mộ Nhan bất giác siết chặt.

“A, đau quá.”

Hứa Mộ Nhan bị đau quay sang nhìn Trần U bên cạnh, cô gái này cố ý chỉnh cô sao?

Nghe tiếng cô, suy nghĩ của Trần U quay trở về.

“Việc này Xấu hổ quá, chị Mộ Nhan, tôi Tôi vừa mới thất thần.” Trần U ngượng ngùng xin lỗi, xoa xoa chỗ bị ửng hồng trên cánh tay của Hứa Mộ Nhan.

“Cô cô làm sao vậy? Vừa rồi không phải vẫn khỏe sao? Bây giờ sắc mặt khó coi vậy?”

“Không Không có gì, chỉ là không ngờ thầy của chị lại là Willson ‘đại danh đỉnh đỉnh’, nên mới có chút kích động, không làm chị bị thương chứ, chị Mộ Nhan?”

Trần U mập mờ giải thích, vì che dấu ý đồ nên mặt cô ta cũng mất tự nhiên.

“À, ra là vậy, chúng ta đi qua một giao lộ nữa là tới công ty của thầy tôi.”

“A, chị Mộ Nhan, tôi chợt nhớ còn có chuyện quên làm, lần khác đi, lần khác tôi sẽ trình trọng đi gặp Willson, tôi đi trước, bye bye.”

Trần U không đợi Hứa Mộ Nhan mở miệng, bước nhanh về phía bên kia đường.

Trần U rốt cuộc đang muốn làm gì?

Thật kỳ lạ!

Hứa Mộ Nhan cùng Cố Vỹ hăng say trao đổi về mẫu thiết kế, lúc chuẩn bị đi về, cô nhìn qua cửa sổ thì thấy bầu trời phủ một màu tím cà, toàn bộ thành phố A lóng lánh như được thắp sáng, giống một bức tranh đẹp động lòng người.

“Đúng rồi thầy, anh có biết một người tên Trần”

“Willson, thư ký của Phương tổng gọi điện nói anh lập tức qua công ty của ông ấy một chuyến, có chuyện gấp muốn tìm anh bàn bạc.”

Hứa Mộ Nhan còn chưa nói xong, thư ký của Cố Vỹ đã cắt ngang.

“Được, tôi sẽ đi ngay bây giờ, đúng rồi Mộ Nhan, em vừa nói gì?”

“À không có gì, trễ rồi em phải về.”

“Anh lái xe đưa em về.”

“Không cần, không phải anh có việc gấp sao? Mau đi đi, đừng lo cho em.”

“Vậy em đi đường cẩn thận, lần khác chúng ta lại tán gẫu.”

Hứa Mộ Nhan nhìn bóng lưng Cố Vỹ vội vàng rời đi khẽ thở dài, quên đi, có lẽ Cố Vỹ không biết Trần U. Đđ-LEQUYDON

Trở về nhà họ Bùi, Hứa Mộ Nhan đi ngang qua phòng tân hôn lúc trước của Hoắc Noãn, bỗng nhiên từ trong phòng truyền đến tiếng nói dịu dàng quen thuộc, từng câu vang bên tai cô, khiến cô hận không thể bịt chặt hai tai để không phải nghe bất kỳ câu nói nào nữa.

Giọng nói của Hoắc Noãn thật dịu dàng: “Lập Minh, anh hi vọng con chúng ta là trai hay gái?”

“Trai hay gái anh đều thích, nhưng anh hi vọng em sinh con gái, con gái rất đáng yêu.” Bùi Lập Minh thản nhiên nói.

Câu trả lời của Bùi Lập Minh làm lòng Hoắc Noãn cay đắng, anh sợ tương lai con của cô tranh đoạt tài sản với con của Hứa Mộ Nhan sao?

Dù không cam tâm, nhưng trên mặt cô ta vẫn duy trì ý cười dịu dàng, thân mật kéo tay của Bùi Lập Minh: “Đúng vậy, con gái rất đáng yêu, em cũng hi vọng đứa bé trong bụng là con gái.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn, Hoắc Noãn xinh đẹp đến mức dường như không có thật.

Mắt to, khóe mắt hơi xếch, lúc này mắt cô ta híp lại khiến người nhìn không thấu, mũi cao, đôi môi đỏ hồng khẽ nhếch, lộ ra dáng dấp quyến rũ say lòng người.

Chứng kiến Hoắc Noãn thân mật với anh, Hứa Mộ Nhan có chút không thoải mái, Bùi Lập Minh lại không tránh tay của Hoắc Noãn, điều này khiến lòng cô dâng lên trăm ngàn chua xót.

Bỗng nhiên cô cảm thấy quay về nhà họ Bùi có phải là quyết định sai lầm?

Cô cười cười tự giễu, xem như hối hận, có ích lợi gì không?

Để được sống cùng con trai, cô chỉ có thể học thuộc một chữ ‘nhẫn’ không phải sao?

Mặc dù tự an ủi mình, nhưng sự ghen tuông làm cô không thờ nổi.

Hứa Mộ Nhan đi nhanh về phía phòng của mình, cô chợt dừng lại trước một căn phòng bị khóa.

Lạ thật, sao phòng này lại bị khóa?

“Đại thiếu phu nhân, cô cần gì sao?” Dì Dung vừa quét dọn thư phòng xong đi đến hỏi.

“Phòng này tại sao lại bị khóa?”

“Đại thiếu phu nhân, sau khi cô bỏ đi phòng để đàn này đã bị đại thiếu gia khóa lại, nói trừ cô ra không cho phép ai vô đây chạm vào piano, tôi biết trong lòng đại thiếu gia luôn có cô.”

Có cô?

Không chỉ có cô, mà có cả Hoắc Noãn nữa!

Có lẽ trong lòng anh Hoắc Noãn so với cô có phần nặng hơn.

“Là vậy à, không có việc gì đâu.”

Dì Dung nhìn gương mặt lộ vẻ mất mát của cô, bất đắc dĩ lắc đầu.

Dì thấy Hứa Mộ Nhan cái gì cũng tốt, chỉ là không biết cách giữ lấy người mình yêu, nắm bắt người đàn ông của chính mình.

Cô đối với tình địch quá mềm lòng, nếu không cô hoàn toàn có khả năng ép Bùi Lạp Minh lựa chọn cô hoặc Hoắc Noãn.

Dì tin tưởng, người đại thiếu gia yêu nhất chính là Hứa Mộ Nhan, đối với Hoắc Noãn chỉ là trách nhiệm, tiếc rằng cậu ấy vẫn chưa thấy rõ lòng mình mà thôi.

Ôi, đại thiếu gia, trên thương trường thì mạnh mẽ vang dội, sao đùng tới chuyện yêu đương thì lại ‘thúc thủ vô sách’?(bó tay không biện pháp)

Hi vọng cậu ấy đừng làm tổn thương trái tim của đại thiếu phu nhân nữa, vậy mới tốt.

“Lập Minh, đêm nay ở lại với em được không?” Hoắc Noãn thấy anh đứng dậy chuẩn bị rời đi thì đưa tay túm lấy tay áo anh, đôi mắt ươn ướt, thê lương mà bất lực, ngửa đầu nhìn anh.

Ánh mắt đó, ngay cả người có lòng dạ sắt đá, sợ là cũng bị hòa tan.

Bùi Lập Minh có chút xúc động, nhưng vẫn rút nhanh tay áo bị Hoắc Noãn níu giữ, giọng nói rất bình tĩnh: “Đừng làm rộn, an tâm dưỡng thai quan trọng hơn.”

Nói xong anh xoay người bước ra khỏi phòng, trên mặt không có nụ cười, mắt anh hiện lên một tia thâm ý.

Hứa Mộ Nhan, cho anh chút thời gian!

Bùi Lập Minh day day huyết thái dương, đi nhanh đến phòng Hứa Mộ Nhan, vừa mở cửa đi vào đã thấy cô đang đứng thất thần bên cửa sổ.

Dưới ánh trăng, mái tóc đen dài buông xõa càng thêm nổi bật làn da trắng mịn như tuyết, đang lúc xuất thần nên lộ ra khí chất tự nhiên vốn có, hai hàng mi khe khẽ chớp, mày hơi nhíu lại, vẻ mặt cô thanh lệ dịu dàng, phảng phất như sương khói mờ lung.

Anh nhẹ nhàng đi đến phía sau cô, vươn tay ôm lấy cô.

Hương thơm thoang thoảng trên người cô theo gió nhẹ bay vào mũi anh.

“Anh không qua với cô ấy sao? Phụ nữ mang thai không nên lo buồn, cảm xúc phải ổn định.” Giọng nói của Hứa Mộ Nhan bình tĩnh, dường như

có hơi xa cách.

Cô đang đuổi anh đi sao?

“Hử? Mùi ‘dấm chua’ nồng quá, em có ngửi được không?”

Hứa Mộ nhan cắn nhẹ môi, muốn nói rồi lại thôi.

“Lạ Minh, sau khi Hoắc Noãn sinh con, anh có tính toán gì không?”

Hứa Mộ Nhan hít một hơi thật sâu hỏi, vấn đề này quấy nhiễu cô mấy ngày nay, rốt cuộc cũng có dừng khí hỏi đến.

Cô cảm nhận được hai tay đang ôm mình của Bùi Lạp Minh cứng đờ.

Chẳng lẽ anh thật sự có ý định như vậy?

Anh còn không hiểu rõ lòng cô sao?

Cô muốn từ nay về sau người ở bên cạnh anh, ở trong lòng anh duy nhất chỉ có cô mà thôi, nếu ngay cả điều đó mà anh cũng không thực hiện được, vậy cô vẫn phải sống chết ở bên cạnh anh hay sao?

Bùi Lạp Minh không trả lời, nhưng hai tay ôm cô chặt hơn, tựa như sợ cô lúc nào cũng có thể biến mất.

“Đến lúc đó anh sẽ có câu trả lời cho em, đừng suy nghĩ bậy bạ, được không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Thầy, Có Muốn Em Giúp Anh Không?

Cô muốn từ nay về sau người ở bên cạnh anh, ở trong lòng anh duy nhất chỉ có cô mà thôi, nếu ngay cả điều này mà anh cũng không thực hiện được, vậy cô vẫn phải sống chết ở bên cạnh anh hay sao?

Bùi Lạp Minh không trả lời, nhưng hai tay ôm cô chặt hơn, tựa như sợ cô lúc nào cũng có thể biến mất.

“Đến lúc đó anh sẽ có câu trả lời cho em, đừng suy nghĩ bậy bạ, được không?”

Nhất thời cả hai cũng không nói gì nữa, bầu không khí có chút xấu hổ.

Đây là tự trọng của Hứa Mộ Nhan nếu như cô phải sống ở nhà họ Bùi, lần đầu tiên cô cảm thấy giữa cô và Bùi Lạp Minh không có khoảng cách.

Cô biết chỉ cần Hoắc Noãn còn ở giữa hai người họ, thì vĩnh viễn họ không thể đến gần nhau, có được nhau.

Nghĩ tới Hoắc Noãn, bỗng nhiên cô thấy sầu lo, trong lòng như có kim châm đau nhói.

Hai người vẫn im lặng, Bùi Lạp Minh cũng cảm nhận được không khí có chút kỳ lạ, bàn tay nhỏ bé đặt trên cánh tay anh cũng hơi lạnh lẽo.

Tim của anh nhói đau, anh yêu thương nói nhỏ bên tai cô: “Nhan Nhan, đừng nghĩ nhiều, trong lòng anh luôn có em.”

“Em không có nghĩ nhiều, là anh chuyện gì cũng không nói cho em biết mà thôi.”

Bùi Lạp Minh không thể chịu được khi thấy vẻ mặt u buồn của cô, cô tựa như một động vật nhỏ cần được che chở, kích thích mạnh mẽ ý muốn bảo vệ, thương yêu cô của anh.

Anh ôm người cô xoay lại, cúi đầu hôn đến lúc cô không thở nổi, toàn thân mềm nhũn mới buông ra: “Anh nói rồi, chờ Hoắc Noãn sinh xong, anh sẽ cho em câu trả lời, đừng ưu thương như vậy, anh đau lòng.”

Hứa Mộ Nhan bị anh hôn đến mơ hồ sắp không phân biệt rõ đông tây nam bắc, chỉ yếu ớt dựa vào anh, liên tục gật đầu.

Ngoài cửa sổ từng trận gió thổi tới, Hứa Mộ Nhan hơi lạnh nên đã có chút tỉnh táo.

Cô âm thầm tự trách chính mình mềm yếu, chỉ cần anh và cô tiếp xúc thân mật một chút là cô sẽ hoàn toàn đầu hàng.

Dù không ngờ tới, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy ngọt ngào vì anh nói trong lòng anh luôn có cô

Thấy gương mặt của cô ửng hồng, anh cười vô cùng thoải mái: “Em then thùng như vậy là muốn dụ dỗ anh sao?”

“Em không có!” Cô lập tức cãi lại.

Bùi Lạp Minh nhìn diện mạo then thùng của cô thay đổi liên tục, bụng dưới lại nóng lên.

Anh dứt khoát ôm cô bước nhanh về phía chiếc giường lớn: “Nếu Nhan Nhan đã nghĩ như vậy, đêm nay chúng ta nhất định phải đại chiến một trăm hiệp mới được.”

“Anh mau thả em xuống, thả em xuống dưới.”

“Em đã lên thuyền giặc rồi còn muốn đi xuống, mơ tưởng!”

Bùi Lạp Minh vừa nói vừa đề cô xuống giường, bắt đầu giở trò

Sáng sớm, Hứa Mộ Nhan vừa mở mắt, lại ngoài ý muốn phát hiện Bùi Lạp Minh còn nằm ở bên cạnh.

Lúc này anh đang nằm nghiêng chăm chăm nhìn cô.

Cô khó hiểu hỏi: “Không phải sáng nào anh cũng vào thư phòng đọc báo hoặc xem văn kiện sao? Hôm nay không cần xem?”

“Anh muốn ôm em thêm một lúc.” Bùi Lạp Minh nói xong ôm cô chặt hơn.

Cô ở trong lòng anh không được tự nhiên vịn vịn thân mình, tuy muốn thân mật lâu thêm một lúc, nhưng nhìn cô xấu hổ làm anh không khỏi muốn hung hăng yêu cô.

“Em phải đi làm, anh muốn ngủ thêm thì ngủ đi.”

Thấy cô muốn đứng lên, Bùi Lạp Minh gật đầu, thân thể vẫn trần truồng nhảy xuống giường, nhặt quần áo rải rác dưới đất, giúp cô mặc vào.

Da của cô càng ngày càng hồng hào, sau mỗi lần yêu đều lưu lại rất nhiều dấu vết xanh xanh tím tím.

Bùi Lạp Minh nhìn những dấu vết trên người cô, gương mặt tuần dật hơi có chút ý cười, anh thích đôi mắt to tròn dịu dàng của cô, thích nụ cười sáng rực như ánh bình minh, anh mê đắm thân thể mềm mại của cô, còn có mùi hương tự nhiên trên người cô, yêu tiếng ngậm khê khê bên tai anh những

khi cầu hoan, trên đời này, chỉ duy nhất một mình anh được nhìn vẻ đẹp kiều mị của cô.

Có đôi khi ở trên giường, chỉ một biểu lộ tình cảm nho nhỏ của cô, trong nháy mắt đã có thể ‘đốt lửa’ gây ra một trận lửa lớn cháy lan ra đồng cỏ

“Mộ Nhan, tất cả mọi người đã tan ca, sao cô còn chưa về?”

Đồng nghiệp nữ bên cạnh đang thu dọn đồ đạc hỏi.

“Ừ, tôi cũng chuẩn bị đi rồi?”

“Tốt lắm, ngày mai gặp.”

Hứa Mộ Nhan nhìn tập giấy trắng trước mặt than nhẹ, sáng sớm cô đã bắt đầu với bản vẽ này, nhưng trong đầu cô không có một chút cảm hứng nào, uống phí hết một ngày đẹp trời.

Ngay lúc cô đi ra khỏi công ty thì bỗng nhận được một tin nhắn.

Đó là tin nhắn của Cố Vỹ, bảo cô lập tức đến phòng 520 của khách sạn Quân Duyệt, nói là có người rất coi trọng mẫu thiết kế Thiên Sứ của cô, muốn mua lại mang ra nước ngoài triển lãm, nên cần trao đổi công việc với cô một chút.

Sau khi xem hết tin nhắn, vẻ mặt Hứa Mộ Nhan rất vui sướng, rốt cuộc đã có người coi trọng thiết kế của cô, mơ ước trở thành nhà thiết kế chuyên nghiệp của cô đã gần thành hiện thực rồi sao?

“Thùng thùng

Hứa Mộ Nhan vừa mới gõ hai cái thì cửa phòng bật mở.

Kỳ lạ, sao cửa phòng không khóa?

Cô nghi hoặc bước vào: “Thầy, thầy ở đâu?”

Hứa Mộ Nhan vừa đi vừa kêu, chợt thấy có một người đàn ông đang nằm trên giường, cô tới gần nhìn người đàn ông trước mặt thì sửng sốt.

“Thầy Thầy? Anh sao vậy?”

Hứa Mộ Nhan nhìn Cố Vỹ đang nằm trên giường, sắc mặt anh ửng hồng, cô không khỏi lo lắng hỏi.

Dưới ánh đèn, mặt Cố Vỹ ửng hồng không bình thường, trán đầy mồ hôi, hô hấp nặng nề, áo sơmi đã mở ra một nửa, lộ ra lòng ngực đang phập phồng kịch liệt.

“Thầy, anh không thoải mái sao?” Hứa Mộ Nhan vội vàng vươn tay đặt lên trán anh.

Tay cô hơi lạnh khi chạm vào trán thì Cố Vỹ mở mắt, bắt lấy cổ tay cô.

Bốn mắt nhìn nhau, 1 phút 2 phút

Cố Vỹ nhìn rõ người trước mặt thì bả vai không khỏi run lên: “Mộ Mộ Nhan, sao em lại tới đây?”

“Em em nhận được tin nhắn của anh nên mới đến, không phải anh nói có người coi trọng thiết kế của em, muốn mua mang ra nước ngoài triển lãm, hẹn em tới đây trao đổi công việc sao?”

Nghe Hứa Mộ Nhan nói, Cố Vỹ nhú mày nghi hoặc, mình gửi tin nhắn cho cô khi nào?

Anh nhớ rõ lúc anh đang vội vàng cắt quần áo mẫu ở công ty, có tin nhắn của một người đã lâu không gặp, nói anh lập tức đến phòng 520 khách sạn Quân Duyệt, cô ta sẽ nói cho anh biết lý do năm đó bỏ đi.

Vì muốn biết rõ ràng sự nghi hoặc ở trong lòng nhiều năm, Cố Vỹ lái xe tới khách sạn, anh đã đợi hơn nửa tiếng, cô ta cũng không xuất hiện, lúc anh định gọi điện thoại hỏi cô ta ở đâu thì phục vụ bưng tới một ly cà phê.

Anh vốn đang sốt ruột, vì thế không nói lời nào cầm ly cà phê uống một hơi cạn sạch.

Rồi sau đó anh điện thoại cho cô ta, nhưng điện thoại luôn báo bận, bất đắc dĩ anh phải tiếp tục chờ, không lâu sau anh cảm giác tầm mắt mình càng ngày càng mờ hồ, toàn thân mệt mỏi, sau đó anh đi về phía giường ngủ.

Không biết qua bao lâu, đến khi trán có gì đó lạnh lẽo chạm vào, anh mới đột nhiên tỉnh lại, phát hiện người đến là Hứa Mộ Nhan.

“Thầy, anh phát sốt sao? Em đưa anh đi bệnh viện?”

Thấy lâu quá mà Cố Vỹ không nói lời nào, Hứa Mộ Nhan lo lắng hỏi.

Lúc này, trong cơ thể có gì đó kỳ lạ, Cố Vỹ cảm thấy thân thể từ từ nóng lên, không thể ức chế rên khẽ một tiếng.

Kỳ quái?

Sao đột nhiên anh có cảm giác kỳ lạ này?

Bỗng nhiên mắt anh nhìn ly cà phê trên bàn, chẳng lẽ chẳng lẽ là ly cà phê có vấn đề?!

“Thầy, rốt cuộc anh bị làm sao vậy? Hứa Mộ Nhan lo lắng, chăm chú nhìn mặt anh, thấy mặt anh càng đỏ hơn trước.

Cố Vỹ cố nén luồng nhiệt trong cơ thể, môi chậm rãi cười khẽ: “Ngốc, anh có bị gì đâu, chỉ cảm thấy hơi nóng thôi, em không có việc gì thì mau

về nhà đi, đừng chạm vào anh.” Dứt lời, anh đẩy tay đang đặt trên trán mình của Hứa Mộ Nhan ra, hô hấp dồn dập nói.

Nhưng khi mắt nhìn đến cô thì luồng nhiệt trong cơ thể vừa mới áp chế kia lại bùng lên trở lại.

Người phụ nữ mình ngưỡng mộ ở ngay trước mắt, cho dù không bị hạ được, anh cũng sẽ động tình.

Hứa Mộ Nhan chính là báu vật của anh, sao anh nhẫn tâm tổn thương cô, anh chỉ có thể cưỡng chế khô nóng trong cơ thể, ra vẻ tức giận: “Anh kêu em đi nhanh không nghe thấy sao! Đi mau!”

Nhìn thái độ khác thường của Cố Vỹ, lại thấy anh hô hấp càng ngày càng dồn dập, Hứa Mộ Nhan nhíu mày, thừa dịp anh không để ý, bàn tay mềm mại bỗng đặt lên cổ tay nóng rực của anh.

Cố Vỹ cuống quýt rút tay của mình về.

Anh biết nhà của cô nhiều thế hệ là bác sĩ, đối với cô bắt mạch chỉ đơn giản như ăn sáng, anh không muốn cho cô biết mình bị hạ được.

Nhưng giờ phút trong lòng Hứa Mộ Nhan đã hiểu rõ.

Đang yên đang lành tại sao thầy lại uống phải loại thuốc này?

“Thầy, anh kiên nhẫn một chút, em đưa anh đi bệnh viện.” Ngay sau đó, Hứa Mộ Nhan đến trước mặt định nâng anh đứng dậy.

Cô không chạm vào thì anh không sao, một khi chạm vào, Cố Vỹ thấy nhiệt độ trong cơ thể tăng vọt như vỡ đập nước lớn phun trào mà tràn ra.

Sắc mặt anh trầm xuống, đưa tay túm cánh tay cô, kéo cô vào trong ngực, đôi mắt ánh lên tia lửa phức tạp nhìn cô, có chút bất đắc dĩ, có chút tức giận.

Cô gái gốc ghềch này tại sao không biết nguy hiểm, lại vẫn dám tiến lên dìu anh.

Đột nhiên bị anh kéo vào lòng, Hứa Mộ Nhan ngẩn ra, đôi mắt trong suốt tràn đầy khiếp sợ.

“Thầy Thầy, anh ôm em không thở được!” Hứa Mộ Nhan vừa nói vừa giãy ra khỏi ngực anh.

Cố Vỹ hô hấp nặng nề, cảm thấy cơ thể khô nóng, không thể nhẫn nhịn được nữa.

“Thầy Thầy, có muốn em giúp anh không?”

Lời nói của Hứa Mộ Nhan cực nhỏ, nhưng rành mạch rơi vào tai Cố Vỹ, anh khiếp sợ nhìn cô, hầu kết di chuyển lên xuống.

Nhìn Hứa Mộ Nhan tóc dài xõa bồng bềnh, đôi mắt trong suốt long lanh như ngân ngân lệ.

Vẻ ngoài của cô không phải tuyệt đẹp, nhưng bao năm qua anh vẫn động lòng với cô.

Cố Vỹ thở hổn hển, anh cúi đầu, ánh mắt thâm tình nhìn vào mắt cô.

“Em nói cái gì?”

Nhìn đôi mắt anh, nội tâm cô cả kinh, sự khiếp sợ dâng lên trong lòng.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Thầy, Anh Hiếu Lành Ý Của Em

Cố Vỹ thở hổn hển, anh cúi đầu, ánh mắt thâm tình nhìn vào mắt cô.

“Em nói cái gì?”

Nhìn vào mắt anh, nội tâm của cô cả kinh, sự khiếp sợ dâng lên trong lòng.

Tiếng hít thở của Cố Vỹ càng nặng nề, càng lúc càng gấp gáp, Hứa Mộ Nhan biết anh đang khổ sở đè nén, cố hết sức chịu đựng lửa dục trong người do anh không muốn tổn thương cô.

Nhìn thấy trong mắt anh tràn đầy dục vọng, cô đột nhiên cả kinh, nhất định là thầy đã hiểu lầm ý tứ của cô.

Mặt Hứa Mộ Nhan đỏ bừng, cô ấp úng: “Thầy Thầy, ý của em là Dạ, em có thể đưa anh đi bệnh viện, mặc dù không loại bỏ được hết dục tính, nhưng anh cũng không khó chịu như bây giờ, chờ thuốc hết tác dụng, anh sẽ không sao.”

Ánh sáng bao phủ người cô, gương mặt hồng hào càng tăng thêm vẻ mong manh quyến rũ của cô, thật sự cô quá mê người.

So với ánh trăng còn tinh khiết hơn, so với hương hoa còn ngào ngạt nồng nàn hơn.

Một luồng nhiệt nóng rực từ trong người Cố Vỹ nhanh chóng trào ra, che mất chút lý trí còn sót lại.

Thật ra anh không nghe rõ lời nói vừa rồi của Hứa Mộ Nhan, anh cúi đầu đặt đôi môi nóng như lửa lên môi cô.

Hơi thở nóng bỏng của anh đoạt mất hô hấp của cô, đôi mắt cô trong suốt như giọt sương lạnh lẽo thấm vào người anh, khiến anh càng muốn có được nhiều hơn.

Lý trí của anh gần như sụp đổ, bất ngờ chiếm đoạt hơi thở của cô.

Môi anh nóng như lửa, mãnh liệt hùng hực bao quanh cô.

“Chát ----- “

Một âm thanh vang lên, phá vỡ bầu không khí mập mờ giữa hai người.

Cố Vỹ kinh ngạc nhìn Hứa Mộ Nhan.

Gương mặt Hứa Mộ Nhan cũng đang hết sức kinh hãi.

Bao năm qua, anh đè nén tình cảm của mình dành cho cô, trong nháy mắt bộc phát, giống như ngựa hoang mất cương, không có cách nào dừng lại, huống chi còn có tác dụng của thuốc kích thích.

Cố Vỹ đánh mất lý trí lần nữa, anh hôn lên đôi môi trơn bóng của cô, cứ vậy động tình, cứ vậy thân mật, dường như cô là của anh, để anh yêu thương cưng chiều.

Mùi hương của cô, vẻ đẹp của cô, đôi mắt trong veo của cô, bao năm qua luôn ở trong trái tim anh chưa từng phai mờ.DđLEQUYDON

Mà đêm nay, cuối cùng anh đã thật sự ôm chặt cô trong lòng ngực mình.

Đột nhiên anh cảm thấy lạnh người, trong lòng đau nhói như bị ai đó dùng kim châm, phút chốc lý trí hầu như không còn chột quay về, híp mắt nhìn người trước mặt, anh ngẩn ra, mình vừa mới làm gì?!

Anh sao có thể làm như vậy?

Tại sao anh có thể lấy cớ bị hạ được mà làm tổn thương người mình yêu?

Bất thành linh Cố Vỹ đẩy Hứa Mộ Nhan ra: “Em không đi, anh đi!”

Đôi môi của Hứa Mộ Nhan bị hôn đến sưng đỏ, thật giống như đoá hoa tường vi nở vào ban đêm, cô nhìn theo bóng lưng của Cố Vỹ, trên mặt đầm đìa nước mắt.

Cả hai đều không ngờ là mọi việc xảy ra trong phòng đã bị camera thu lại
.....

Hứa Mộ Nhan hít một hơi thật sâu, cô cầm túi xách trên giường đi ra khỏi khách sạn.

Lúc cô về tới nhà họ Bùi thì đã là 9 giờ tối.

“Chị Mộ Nhan, sao hôm nay về trễ vậy?”

Hoắc Noãn bưng một tách trà nóng đi ra phòng khách, đúng lúc nhìn thấy sắc mặt đờ đẫn của Hứa Mộ Nhan.

“À, vì bản vẽ thiết kế nên quên mất thời gian.” Hứa Mộ Nhan áp chế nội tâm còn chưa hết khủng hoảng, cố gắng để giọng nói của mình nghe thật tự nhiên.

“Vậy ạ, tối nay Lạp Minh có tiệc xã giao, chắc trễ lắm mới về.”

“Tôi biết rồi, tôi mệt quá, không nói chuyện với cô nữa, ngủ ngon.”

Nói xong, Hứa Mộ Nhan đi lên lầu.

Cô đi tới phòng Hứa Duẩn Kiệt, thấy con trai bảo bối còn chưa ngủ đang ngồi trên giường ôm món đồ chơi mới.

“Tiểu Kiệt, đã trễ rồi còn chưa ngủ?”

“Mẹ, mẹ về rồi.” Hứa Duẩn Kiệt thấy cô thì làm nũng nhào vào ngực cô, thân mật nói chuyện.

“Mẹ, hôm nay chú cá sấu lớn cho con đồ chơi, chú kêu con gọi chú là ba ba.” Hứa Duẩn Kiệt mân mê cái miệng nhỏ nhắn, chớp chớp mắt nói.

“Vậy Vậy con có gọi không?”

“Gọi, cho nên chú mới thưởng đồ chơi cho con.”

“Vậy con hi vọng chú là ba ba của con sao?” Hứa Mộ Nhan lo lắng hỏi.

Dù sao cậu bé cũng còn nhỏ, ba ba đã chết đột nhiên ‘sống lại’, nhất thời khó có thể tiếp nhận.

“Mẹ, buổi chiều bà nội có kể cho con nghe chuyện của mẹ và ba ba, bây giờ con đã lớn, con sẽ bảo vệ mẹ, nếu ba ba lại bắt nạt mẹ, con sẽ không để yên cho ba!”

Hứa Duẩn Kiệt vừa nói vừa cầm Transformers trên tay, dáng dấp khí phách giống Bùi Lạp Minh như đúc.

Cô vốn lo lắng con trai sẽ không tiếp nhận được, không nghĩ tới cậu lại thích ứng rất nhanh.

“Mẹ, con không thích dì Hoắc Noãn đó ở trong nhà chúng ta, nhưng bà nội nói trong bụng dì có em trai, còn nói mấy tháng nữa con sẽ phải làm anh trai.”

“Thật ra thì Thật ra thì dì không phải không tốt, chẳng qua là

“Nhưng con chính là không thích dì, bởi vì dì sẽ giành ba ba với mẹ, con không thích ba ba đưa những người phụ nữ khác vào nhà.”

“Bây giờ con còn nhỏ, có rất nhiều chuyện con không hiểu, không còn sớm, tới đây mẹ ôm con ngủ, thích không?”

“Thích, lâu lắm rồi không nghe mẹ hát ru con.”

Lúc Bùi Lạp Minh về thì đã là 1 giờ rưỡi khuya, anh định tới phòng của Hoắc Noãn nhìn qua một chút, nhưng lại thay đổi ý nghĩ đi thẳng đến phòng của Hứa Mộ Nhan.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy Hứa Mộ Nhan đang ngủ say trên giường, gương mặt tuần tú hiện lên ý cười vui vẻ.

Anh nhanh chóng cởi bỏ quần áo, ôm cô vào trong ngực mình.

Hứa Mộ Nhan ngủ không sâu, lúc anh đi vào phòng thì cô cũng đã tỉnh.

Cô ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người anh, gần như không thở nổi, ngay sau đó cô cử động nửa thân dưới muốn quay lưng về phía anh.

“Đừng lộn xộn, ngủ đi.” Giọng nói của Bùi Lạp Minh vang lên làm Hứa Mộ Nhan hơi sửng sốt, cô ngược mắt nhìn về mặt mệt mỏi của anh, anh khép hờ hai mắt, giờ phút này anh chỉ muốn ôm cô ngủ một giấc thật say.

“Đại thiếu gia Đại thiếu gia

Bùi Lạp Minh bất mãn mở mắt ra, nổi giận: “Hơn nửa đêm còn ầm ĩ cái gì?”

“Đại thiếu gia, Hoắc tiểu thư muốn cậu đến phòng của cô ấy.”

“Chuyện gì?” Bùi Lạp Minh cất giọng hỏi, ở ngoài cửa dì Dung run rẩy nói: “Hoặc tiểu thư nói cô ấy đau bụng.....muốn cậu đến phòng cô ấy.....”

Hứa Mộ Nhan nặng nề nhắm mắt không lên tiếng.

Bùi Lạp Minh nhìn cô một, sau đó rút cánh tay đang ôm cô ra, anh mặc đồ ngủ rồi đi ra ngoài: “Không thoải mái thì mau gọi bác sĩ tới nhà, tôi không phải là bác sĩ khoa phụ sản.”

Hứa Mộ Nhan vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, cô lẳng lẳng nhắm mắt, khóe mắt cũng dần dần ẩm ướt.....

Hết giờ làm việc, Hứa Mộ Nhan vừa ra đến cửa công ty thì nhìn thấy Bùi Lạp Minh đang đứng đợi cô.

Hai tay của anh cắm vào túi quần, nửa người dựa vào chiếc Mercedes-Benz màu đen.

Ở khoảng cách này, cô nhìn một màn trước mắt, khụ, khụ! Xe thì huỳnh hoang mà chủ xe thì ‘bắt mắt’.... như vậy.

Đi đến gần, cô thấy sắc mặt anh u ám, nhưng hai mắt của anh lại càng u ám hơn.

Ánh mắt anh chậm rãi liếc nhìn cô giống như một lưỡi dao sắc bén lướt trên mặt cô vậy.

Mặc dù anh hết sức ẩn nhẫn, tỏ vẻ ung dung thản nhiên, thế nhưng sự tức giận dường như rất rõ ràng.

“Lên xe.”

Hứa Mộ Nhan mờ mịt xoay người ngồi vào trong xe.

Anh làm sao vậy? Vô duyên vô cớ bày ra sắc mặt như vậy cho cô nhìn?

Vừa lên xe, Hứa Mộ Nhan còn chưa kịp ngồi vững anh đã lui xe về phía bên trái, nhấn ga phóng đi, bánh xe cũng vì ma sát với mặt đất mà phát ra âm thanh gay gắt chói tai, trong nháy mắt xe đã gia tăng tốc độ phóng nhanh tới phía trước.

Hứa Mộ Nhan vội vàng bắt được tay vịn trên đỉnh đầu, anh là thế nào đây?

Sau đó cô lặng lẽ nịt dây an toàn, đồng thời cũng nhận ra tốc độ xe đang từ từ chậm lại.

Thân xe này rất cao, nhưng bên trong xe lại vô cùng tối, ánh sáng bên ngoài gần như bị lớp kính đen che hết, thỉnh thoảng có ánh sáng đèn của mấy chiếc xe chạy ngược chiều chiếu vào, lúc này Hứa Mộ Nhan mới nhìn rõ được mặt của anh.

Mặt anh âm trầm, chuyên chú nhìn phía trước, không thể biết anh đang suy nghĩ gì.

Trên đường rất ít xe chạy, trong xe không mở nhạc, bên ngoài xe, trên lối đi bộ thì âm thanh ầm ĩ, hai không gian khác biệt rõ rệt, bầu không khí trong xe yên tĩnh đến mức có phần kỳ lạ.

Cô hoàn toàn không hiểu gì cả, rốt cuộc là thế nào: “Lạp Minh, có chuyện gì anh cứ nói thẳng đi.”

Không nghĩ tới anh hoàn toàn không để ý tới mình, vẫn tiếp tục lái xe.

Xe dừng trước cửa biệt thự, Bùi Lạp Minh kéo Hứa Mộ Nhan từ trên xe xuống, đi vào trong.

Cổ tay của Hứa Mộ Nhan bị anh nắm đau, sức lực như muốn bóp nát cổ tay cô: “Lập Minh, anh buông tay, tay của em sắp gãy rồi!”

Nhưng anh ‘mắt điếc tai ngơ’(không nghe không thấy) vẫn lôi kéo cô đến thẳng thư phòng, lúc này anh mới buông cô ra đi đến bàn làm việc, tìm kiếm gì đó trong ngăn kéo

Bùi Lập Minh ném một túi văn kiện xuống trước mặt cô: “Hứa Mộ Nhan, em không chịu được tịch mịch sao?”

Giờ phút này, Bùi Lập Minh chỉ thấy lửa giận phùng phùng như muốn đốt cháy toàn thân anh.

Lúc anh chuẩn bị ra khỏi công ty thì An Thần cầm túi văn kiện không có tên người gửi đi tới, nói là gửi cho anh.

Anh nghi ngờ mở ra xem, những tấm hình Cố Vỹ cùng Hứa Mộ Nhan ở trong căn phòng nào đó đang hôn nhau, từng tấm rõ ràng đập vào mắt anh. truyện đăng trên

Trong hình, ánh mắt của người đàn ông nồng đậm thâm tình nhìn người phụ nữ trước mặt, áo sơ mi đã mở ra phân nửa.....

Trong hình, sắc mặt người phụ nữ ửng hồng nhìn người đàn ông, vẻ mặt cô ngượng ngùng.....

Từng tấm hình như từng mũi dao sắc bén đâm vào đôi mắt của Bùi Lập Minh, cũng chấn động mạnh vào trái tim của anh...

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Cả Đời Này, Cô Ấy Là Chị Dâu Của Cậu

Từng tấm hình như từng mũi dao sắc bén đâm vào đôi mắt của Bùi Lạp Minh, cũng chấn động mạnh vào trái tim của anh.....

Anh không nghĩ tới người phụ nữ anh yêu lại gạt anh sang một bên, cùng người đàn ông khác ở chung trong một phòng, mà người đó còn là thầy của cô!

Hứa Mộ Nhan cũng bị những tấm hình này làm rung động toàn thân, nhìn những tấm hình rơi tán loạn trên mặt đất, cô nhú mào.

Những tấm hình này.....

Những tấm hình này từ đâu tới?

Chẳng lẽ.....

Chẳng lẽ đêm đó cô và thầy bị người ta gài bẫy?!

Nên họ mới gửi tới những tấm hình này để cô có miệng mà không thanh minh được?

Nhìn Hứa Mộ Nhan đang không nói nên lời, lửa giận của Bùi Lạp Minh càng tăng lên: “Không nghĩ tới em lại làm ra những chuyện như vậy!”

Hứa Mộ Nhan đau đớn nghe Bùi Lạp Minh chậm rãi gằn từng tiếng, giọng anh lạnh lẽo đến phát sợ.

“Không phải vậy, sự tình không phải như thế, anh nghe em giải thích, Lạp Minh, anh phải nghe em giải thích!” Mắt của Hứa Mộ Nhan ươn ướt, cô tiến lên bắt được cánh tay của anh.

“Còn có gì để giải thích? Những tấm hình này đã đủ chứng minh tất cả!”

Lời nói của Bùi Lạp Minh lạnh như băng, mỗi một câu như ‘thiết kim đoạn ngọc’ (dứt tình đoạn nghĩa), làm trái tim cô run rẩy.

Trong phút chốc, Hứa Mộ Nhan như rơi xuống vực sâu không đáy, cô nhúu mày càng lúc càng chặt.

“Em và thầy bị người khác gài bẫy! Lạp Minh, anh hãy tin em, em không làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với anh, anh phải tin em!” Giọng nói của cô kiên định, ánh mắt thản nhiên không cho phép anh nghi ngờ.

“Hứa Mộ Nhan, em không cần che giấu nữa, trước đây tôi còn ngây ngốc cho rằng em và Cố Vỹ thuần túy chỉ là tình nghĩa thầy trò, không ngờ giữa hai người quả thật có bí mật!”

Anh.....

Anh không tin cô?

Hứa Mộ Nhan cảm thấy trái tim mình chìm xuống đáy vực sâu, tâm của cô cũng dần buốt lạnh.

Cô nghĩ hai người trải qua nhiều chuyện như vậy, anh đối với cô phải có tín nhiệm tối thiểu.

Không ngờ.....

Chỉ bằng mấy tấm hình này cũng có thể nhận ra trong tim anh không có cô, từ đầu đến cuối anh chưa từng tin tưởng cô.....

Đây là ‘thích’ mà anh nói đúng không?

Thì ra ‘thích’ của anh cũng chỉ có thế.....

Đột nhiên cô thấy sự nhần nhện trước giờ của mình không có chút ý nghĩa nào cả, cô vốn cho rằng ‘sau cơn mưa trời lại sáng’ hóa ra là cô hy vọng xa vời mà thôi.

Nếu anh tin vào những tấm hình kia, vậy cô có cần thiết phải móc tim móc phổi trao cho anh nữa không?

“Anh muốn nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó, ‘thanh giả tự thanh’.”(trong sạch minh bạch)

Bùi Lạp Minh khiếp sợ nhìn vào mắt của Hứa Mộ Nhan, đôi mắt trong suốt như nước kia giờ đây trở nên lạnh lẽo, ánh nhìn sắc bén quyết tuyệt, khiến anh không dám nhìn thẳng vào cô.

Thấy thái độ của cô đã làm chuyện sai trái mà còn tự cho là mình trong sạch thanh cao, lửa giận đang đè nén của Bùi Lạp Minh như nước lũ vỡ đê trào ra, anh bước từng bước áp sát cô, ánh mắt sắc nhọn nhìn cô, cô còn chưa kịp nhìn rõ sự lạnh lùng trong mắt anh thì tay của anh đã bóp cổ họng chặt của cô, từng chút từng chút siết chặt.

Hô hấp đột nhiên bị đình trệ, đôi mắt trong suốt nhìn anh chăm chăm nhưng một câu cô cũng không thốt ra được.

Tầm mắt của Hứa Mộ Nhan dần dần mờ hồ, gần như không thấy rõ gương mặt trước mắt, đây là gương mặt người đàn ông cô yêu, giờ đây anh đang từng giây muốn cướp đi mạng sống của cô.

Không, cô không cam tâm, cô không thể chết như vậy, không thể!

Nhưng cô làm thế nào để cứu mình?

Cô nên làm như thế nào?

“Anh hai, anh mau buông tay, anh sẽ giết chết chị dâu đó!” Đúng lúc này, Bùi Lạp Thần nghe được tiếng tranh chấp trong thư phòng liền vội vàng chạy vào, vừa kéo bàn tay đang siết cổ Hứa Mộ Nhan của Bùi Lạp Minh ra, vừa la ầm lên.

Chỉ chốc lát, cảm giác được bàn tay đang siết cổ mình của Bùi Lạp Minh từ từ buông lỏng, ngay sau đó Hứa Mộ Nhan liền há miệng không chút do dự cắn mạnh vào tay anh.

“A!” Một cơn đau nhói từ bàn tay truyền đến, thân hình của Bùi Lạp Minh lão đảo lui về sau mấy bước.

Tâm trí bị thiêu đốt trong nháy mắt có phần phục hồi, ánh mắt anh mờ mịt nhìn gương mặt trước mắt mình.

Anh.....

Anh vừa mới làm gì cô?

Anh lại muốn giết cô?!

Nhận thức được việc vừa xảy ra, Bùi Lạp Minh chợt run rẩy.

Bị té xuống đất ý thức của Hứa Mộ Nhan cũng dần khôi phục, cô thở phò, gương mặt đỏ bừng, nhưng trái tim đã nguội lạnh, toàn thân cô cũng giá lạnh.

Cô lão đảo đứng lên đi tới trước mặt Bùi Lạp Minh, bốn mắt nhìn nhau, cô thấy rõ sự tức giận, kinh sợ, thất vọng, đủ loại cảm xúc đan xen trong đôi mắt thâm thúy của anh.

“Anh hai, nếu anh không tin chị dâu, không có cách nào làm cho chị dâu hạnh phúc, anh hãy tha cho chị ấy, để chị ấy theo đuổi hạnh phúc của chính

mình!” Bùi Lạp Thần hăng hái tiến đến trước mặt Bùi Lạp Minh nói.

Lời của anh ta không khác gì viên đạn nặng ký, oanh tạc thẳng vào ý thức của Bùi Lạp Minh.

“Lạp Thần, đây là chuyện của tôi và chị dâu cậu, đi ra ngoài cho tôi!” Giọng nói của anh lạnh như băng, toàn thân cũng tản ra hơi lạnh làm không khí trong phòng dường như cũng đóng băng.

“Anh hai, anh cùng chị dâu và Hoắc Noãn cứ dây dưa không dứt, anh tổn thương chị dâu hết lần này tới lần khác, tôi cũng đau lòng thay cho chị ấy!”

“Cậu đau lòng vì cô ấy? Tại sao cậu đau lòng? Cả đời này, cô ấy là chị dâu của cậu.”

Bùi Lạp Minh tiến tới nín chặt cổ áo của Bùi Lạp Thần, đôi mắt tức giận như hai ngọn lửa đang cháy.

“Nếu anh không có cách nào làm cho chị ấy hạnh phúc, tự nhiên có người khác sẽ làm, mà tôi chính là người có thể mang hạnh phúc đến cho chị ấy!”

Chớp mắt, Bùi Lạp Minh đã nhìn thấu tâm tư của em trai mình, tình cảm của cậu ta dành cho chị dâu rất sâu đậm, bất chợt anh cũng kinh sợ.....

“Lạp Thần, cậu chán sống rồi phải không? Cô ấy là chị dâu của cậu!” Thanh âm của Bùi Lạp Minh càng nói càng lạnh, bất chấp tình nghĩa anh em, vung một đấm về phía Bùi Lạp Thần.

Bùi Lạp Thần bất ngờ không kịp đề phòng bị đấm trúng, máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

“Anh hai, tôi biết người có thể mang hạnh phúc đến cho chị ấy nhất định không phải là anh!” Bùi Lạp Thần lão đạo đứng lên, vừa chùi máu ở miệng

vừa nói.

“Bất kể tôi có phải là người đó hay không thì nhất định cũng không phải là cậu!”

Giờ đây Bùi Lạp Minh giống như một con sư tử đã mất lý trí, chỉ cần có người nào đến gần sẽ bị ăn tươi nuốt sống.

Tay phải của anh lần nữa vung về phía Bùi Lạp Thần, nhưng lần này Bùi Lạp Thần lanh tay lẹ mắt tránh được cú đấm của anh.

“Đủ rồi! Các người dừng tay lại cho tôi, Lạp Minh, tại sao anh lại ra tay đánh người!” Thấy thế, Hứa Mộ Nhan vội vàng chạy đến trước mặt anh quát.

Dưới ánh đèn, ánh mắt Hứa Mộ Nhan lộ vẻ hoang mang, gương mặt ngoài khiếp sợ ra còn có giận dữ.

Cô còn có mặt mũi để tức giận với anh?!

Lửa giận của Bùi Lạp Minh càng lúc càng lớn, tựa như sắp thiêu cháy toàn thân anh.

“Chị dâu, chị tránh ra! Hôm nay tôi muốn nói cho anh ấy biết, nếu anh ấy không thể mang lại hạnh phúc cho chị, thì nên sớm buông tay!”

Hứa Mộ Nhan thấy đôi mắt lạnh lẽo của Bùi Lạp Thần ánh lên lửa giận, cô không khỏi rùng mình.....

Người này....

Người này vẫn là người gọi cô là chị dâu, giờ khắc này cô có cảm giác không nhận ra.....

Giờ đây, anh ta đang nhúu chặt mày, ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn cô, có kiên định, có tức giận, thậm chí còn có khiến cô thật sự kinh hãi.

Cả người Hứa Mộ Nhan bị ánh mắt Bùi Lạp Thần nhìn chăm chăm thì giật mình ngơ ngác đứng yên tại chỗ

Cô vốn cho là anh ta đối với cô chỉ có tình cảm chị dâu và em chồng, không nghĩ tới anh ta.....

Mà cô cũng chỉ xem anh ta như em trai mà thôi!

Hơn nữa cô tự nhận là ở trước mặt anh ta cô chưa bao giờ làm gì để anh ta hiểu lầm, sao anh ta lại sinh ra tình cảm như vậy với cô?

“Bùi Lạp Thần, nói cho cậu biết, thu hồi vọng tưởng của cậu đi, bất kể như thế nào tôi cũng không ly hôn với cô ấy, tốt nhất cậu nên loại bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu đi!”

Ánh mắt sâu sắc của Bùi Lạp Minh đầy vẻ cảnh cáo, phát ra tia giận dữ làm người khác không dám nhìn thẳng.

“Là sao? Vậy anh thấy rằng đợi sau khi Hoắc Noãn sinh đứa bé, chị dâu cũng như bây giờ vẫn ở lại nhà họ Bùi, chờ khi nào anh rảnh rồi thì tới thăm với chị ấy, sau đó chị ấy lại một lần rồi một lần tha thứ cho anh?! Anh coi chị dâu là gì? Chị ấy không phải lớp xe dự phòng, không phải là vật cứng, chị ấy chỉ là một người phụ nữ bình thường muốn có một tình yêu hoàn toàn thuộc về mình! Anh thấy mình có tư cách đứng bên cạnh chị ấy sao? Anh có tư cách sao!”

Nghe những lời này, Bùi Lạp Minh ngẩn người, không nói cũng biết trong mắt anh có bao nhiêu lạnh lẽo, nhưng Bùi Lạp thần lại trưng ra bộ dáng ‘thấy chết không sờn’ nhìn thẳng anh.

Tiếng tranh cãi ầm ĩ trong phòng phút chốc lặng như tờ, chỉ còn nghe tiếng hô hấp nặng nề của ba người.

“Xem như tôi không có tư cách đứng bên cạnh cô ấy, cậu cũng không có! Cô ấy là vợ tôi, là chị - dâu của cậu!”

Bùi Lạp Minh cố ý nhấn mạnh hai ‘chị dâu’, ý tứ của anh không cần nói cũng biết.

Nói xong, anh liền kéo tay Hứa Mộ Nhan vẫn còn đang trong trạng thái khiếp sợ đi tới cửa.

“Bùi Lạp Minh, anh làm đau tay tôi!”

Suy nghĩ của Hứa Mộ Nhan đang hỗn loạn đột nhiên bị đau đớn ở cổ tay làm cho tỉnh táo.

Anh nổi điên gì nữa?

Muốn nắm gãy tay của cô sao?

Bùi Lạp Minh làm như không nghe thấy lời cô, bàn tay đang nắm cổ tay cô tăng thêm sức lực, anh như muốn phát tiết hết sự tức giận lên cổ tay của cô.

Đến khi nghe âm thanh nặng nề của cửa thư đóng lại, Bùi Lạp Thần mới lảo đảo ngã xuống trên ghế sa lon.

Đôi mắt tức giận dừng ở chai rượu đỏ trên bàn, anh ta cầm chai rượu đưa lên miệng uống một ngụm lớn, rượu đỏ theo khóe miệng chảy xuống, chậm rãi thấm vào cổ áo màu trắng tựa như đóa hoa đang dần nở.....

Hiện giờ anh ta chỉ thấy suy nghĩ của mình giống như đáy biển tăm tối và hỗn độn.....

Mặc dù đã ngửa bài với anh trai nhưng anh ta không hối hận, từ lâu anh ta đã muốn cho Hứa Mộ Nhan biết tâm ý của mình, chẳng qua là chưa tìm được cơ hội thích hợp.....

Không ngờ trong lúc anh ta còn chưa chuẩn bị tâm tư thì cơ hội đã đến rồi.....

Mắt Bùi Lạp Thần chợt nhìn đến đồng hình rải rác dưới sàn nhà, chân mày nhíu chặt.

Rốt cuộc những tấm hình này là ai gửi tới?

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Xin Anh Hãy Tin Em Một Lần, Được Không?

Rốt cuộc những tấm hình này do ai gửi đến?

Trái lại anh ta phải cảm tạ người lén lút giở trò sau lưng này....

Hoắc Noãn núp bên cửa nghe lén này giờ, sắc mặt hằm hằm đi vào.

“Xem đi, anh em hai người chỉ vì một một người phụ nữ mà trở mặt, có đáng hay không?”

Hoắc Noãn vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh Bùi Lạp Thần, tự rót cho mình một ly rượu đỏ, sự ghen hờn và đố kỵ hiện rõ trong mắt của cô ta.

“Hừ.....Cô ghen tỵ? Cô có tư cách gì mà ghen tỵ với cô ấy?”

“Tôi dĩ nhiên.....Bùi Lạp Thần, trong lòng anh khó chịu cũng đừng trút giận lên tôi, có bản lãnh thì nghĩ cách để Bùi Lạp Minh đồng ý ly hôn với Hứa Mộ Nhan kia, như vậy hai chúng ta mới có được thứ mình cần.”

“Đó là chuyện của tôi, không cần cô bận tâm, bây giờ việc của cô là ‘thêm dầu thêm mỡ’ bên tai anh tôi, coi chừng đến lúc đó chẳng những không với tới được vị trí đại thiếu phu nhân, nói không chừng còn bị anh tôi đuổi ra khỏi nhà họ Bùi.”

“Anh!”

Nghe Bùi Lạp Thần châm chọc, cục tức trong ngực Hoắc Noãn lại càng lớn thêm!

Cô ta nắm chặt tay, những cái móng tay dài được sơn đỏ chói cắm sâu vào lòng bàn tay, gương mặt luôn luôn dịu dàng giờ đây cũng trở nên dữ tợn.

“Tôi thế nào? Chính anh làm không nên việc còn có mặt mũi để ý chuyện của tôi? Anh cũng nên nghĩ kỹ lại đi, không tự lượng sức mình.”

“Lạp Thần, bây giờ không phải là lúc đổ lỗi cho nhau, chúng ta nên đồng tâm hiệp lực tìm cách để anh ấy mau chóng ly hôn với Hứa Mộ Nhan, không phải sao?”

“Dĩ nhiên, việc này không cần cô quản, tự tôi có sắp xếp.” Bùi Lạp Thần cầm chặt ly rượu trong tay, ánh mắt lạnh lùng khiến cho Hoắc Noãn ngồi bên cạnh cũng lạnh người.

“Vậy tôi chờ xem kịch hay của anh, có điều tôi thật muốn biết mấy tấm hình thân mật của Cố Vy và Hứa Mộ Nhan có phải là anh làm hay không?”

“Cô thấy thế nào? Có thời gian ở đây hỏi tôi mấy thứ vô dụng này, không bằng trở về phòng suy nghĩ nên làm cách nào để níu kéo anh tôi.”

“Anh khỏi cần quan tâm, không phải trong bụng tôi có đứa bé sao? Ngược lại tôi có chút lo lắng cho anh, xem như anh trai anh đã ly hôn với Hứa Mộ Nhan thì cô ấy cũng không chọn anh, lúc nhìn qua khe cửa tôi thấy biểu cảm của Hứa Mộ Nhan chỉ xem anh như em trai, anh nói thử coi, anh làm ra nhiều chuyện như vậy, cũng hi vọng là không uổng phí.”

Thấy việc chưa thành mà Hoắc Noãn còn trưng ra bộ dáng đắc ý, lửa ghen cùng tức giận đè nén trong ngực của Bùi Lạp Thần thoáng chốc phát ra, hai mắt sắc bén liếc nhìn Hoắc Noãn, còn chưa kịp nhìn rõ ý lạnh trong mắt Bùi Lạp Thần thì cổ của cô ta đã bị siết chặt.

Hô hấp của Hoắc Noãn đột nhiên bị ngưng trệ, hai mắt nhìn anh ta nhưng miệng lại lắp bắp.

“Bùi.....Bùi Lạp Thần, anh.....Nếu anh giết tôi, ai giúp anh.....Lấy được Hứa Mộ Nhan!” Hoắc Noãn vừa kéo tay anh ta vừa tức giận nói, tầm mắt mờ dần, gần như không còn thấy rõ gương mặt trước mắt, giờ đây vẻ mặt này giống như quỷ dữ đến từ địa ngục đang muốn lấy đi mạng sống của cô ta.

Bùi Lạp Thần hơi thả tay: “Hoắc Noãn, tốt nhất cô hãy mau giải quyết anh tôi, nếu không tôi sẽ cho cô sống không bằng chết!”

Anh ta đứng lên đi thẳng ra khỏi phòng, mang theo cơn gió lạnh thổi qua người Hoắc Noãn.truyện đăng tại ddLeQuyDon

Bùi Lạp Thần, anh đúng là ma quỷ !

Hứa Mộ Nhan bị Bùi Lạp Minh kéo vào trong phòng, anh đẩy mạnh cô ngã lên giường.

“Bùi Lạp Minh, anh nổi điên làm gì! Anh không tin tôi, tôi cũng không còn gì để nói, chúng ta ly hôn đi!”

Bầu không khí tức khắc lặng im.

Đôi mắt của Bùi Lạp Minh trừng trừng nhìn người phụ nữ khiến mình vừa yêu vừa hận, lửa giận càng cháy càng lớn.

Ly hôn?

Cô muốn ly hôn với anh?

“Hứa Mộ Nhan, em đừng có mơ! Đời này chúng ta đã định trước là sẽ giày vò hành hạ lẫn nhau, đến chết cũng đừng hòng ly hôn!”

Giọng nói tà mị trầm thấp mà lạnh lẽo của Bùi Lạp Minh vang bên tai làm cô run rẩy.

“Bùi Lạp Minh, nói cho cùng làm sao anh mới bằng lòng bỏ qua cho tôi?”

“Bỏ qua cho em? Để em tiếp tục mang dáng vẻ thù mị của mình mà đi quyến rũ thằng khác à, còn muốn tiếp tục ‘bôi tro trét trấu’ vào mặt tôi nữa sao!” Bùi Lạp Minh bước tới trước mặt cô, nắm chặt cánh tay còn lại của cô gầm nhẹ.

Câu dẫn!?

A, thì ra đó là suy nghĩ của anh về cô!

Trong mắt anh, cô chính là loại phụ nữ như vậy ư?

Trong lòng anh, cô hạ tiện vậy sao?

Cổ tay bị anh siết đau, nhưng lòng cô còn đau đớn khó chịu hơn.

“Bùi Lạp Minh, tôi hận anh!” Giọng nói của Hứa Mộ Nhan lạnh lùng mà kiên định.

Cô phản kháng càng làm cơn giận của anh bùng phát lớn hơn.

Bùi Lạp Minh nắm tóc của cô, cưỡng ép cô phải ngửa mặt lên nhìn anh.

Hứa Mộ Nhan cảm thấy tâm tình của mình sắp nổ tung, tại sao anh lại đối xử với cô như thế này!

Chẳng lẽ anh tổn thương cô còn chưa đủ sao?

Nhìn gương mặt khiến mình vừa yêu vừa hận, trái tim của Hứa Mộ Nhan đau đớn, thật đau đớn quá. Xem chương mới nhất tại [ddlequydon](#)

Cô không biết mình vì điều gì mà vẫn còn kiên trì, còn chờ đợi cái gì, từ đầu chí cuối anh vẫn là một người đàn ông lạnh lùng.

Nhưng, cô lại phát hiện ra bản thân mình yêu anh ‘không có thuốc chữa’, không thể quên được anh!

Hai mắt cô mờ sương khiến trái tim của Bùi Lạp Minh nảy lên một nhịp.

Hứa Mộ Nhan không cho phép mình yếu đuối trước anh, Cô chưa từng làm chuyện gì có lỗi với anh, đương nhiên không cần phải sợ anh, nghĩ vậy trong lòng cô cảm thấy bình thản lại.

Cô nhanh chóng tỉnh táo, quật cường ngẩng đầu lên nhìn anh.

Nhìn thấy sự quật cường không chịu khuất phục của cô, hai mắt của Bùi Lạp Minh hơi híp lại rồi dần dần phát ra tia lạnh.

Đột nhiên anh mỉm cười, giơ cánh tay kia lên vuốt ve gương mặt mịn màng cô, cuối cùng ngón tay dừng lại trên môi cô.

Hứa Mộ Nhan còn chưa hiểu ra sao thì mắt anh chợt lóe sáng, môi anh lạnh nhạt chạm vào trên cổ cô.

Không có thương tiếc, không chút dịu dàng, chỉ có hung hăng như một con sư tử đang phát cáu, muốn một phát cắn đứt cổ của cô.

“Á!” Hứa Mộ Nhan la nhỏ một tiếng, nhưng âm thanh nhanh chóng bị môi anh chặn lại.

Môi anh tàn sát môi cô, trần trọc mang theo bão tố cùng tức giận phẫn nộ.

Thừa dịp cô hít thở, lưỡi của anh như một con rắn linh hoạt, cạy mở hàm răng của cô ra chui vào khoang miệng, quấn lấy lưỡi cô dây dưa cùng một chỗ.

Cô cố sức kháng cự lại khiến anh càng muốn nhiều hơn nữa, anh liên hồi đoạt lấy đường như không có ý muốn dừng lại.

Hứa Mộ Nhan đau khổ nhìn thẳng vào đôi mắt u ám của anh, nhìn thẳng vào gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng kia.

Tâm của cô như bị sự lạnh lùng kia cắn nát.

Cô không cho phép mình khóc, không để bản thân yếu đuối trước mặt anh!

Nhưng nước mắt cứ theo khóe mắt lặng lẽ chảy xuống.

Bùi Lạp Minh chợt hết hoảng, anh buông cô, dùng sức giữ cằm cô, đôi mắt nhìn cô đe dọa. Đăng trên đđ LeQuyDon

Nhìn cô đau đớn nhưng vẫn bướng bỉnh, đôi môi sưng đỏ, trên cổ còn lưu lại dấu răng, những dấu vết im ắng tố cáo hành vi bạo ngược của anh.

Anh chợt tỉnh táo trở lại, trong lòng dâng lên cảm xúc khó hiểu, nhưng vừa nghĩ tới mấy tấm hình Cố Vỹ ôm hôn cô thì tâm tình của anh dường như bị lửa ghen xâm chiếm.

Bóng đêm bao phủ khắp phòng, gió lạnh thổi vào từ cửa sổ làm hai vai của Hứa Mộ Nhan run lên, cũng không biết tâm của cô lạnh hay là do gió rét.

Bỗng dưng, Bùi Lạp Minh đứng dậy đi vào phòng tắm, sau đó Hứa Mộ Nhan nghe thấy hình như anh đang tìm kiếm thứ gì đó.

Cuối cùng anh cầm trong tay một cái khăn lông đi về phía cô, từ đầu đến cuối vẫn không nhìn cô, Hứa Mộ Nhan có phần không hiểu ý tứ của anh: “Bùi Lạp Minh, anh muốn làm gì?”

Một giây kế tiếp anh đột nhiên cúi xuống liều mạng dùng khăn lông lau đôi môi rồi xuống cổ tới xương quai xanh của cô, sức lực mạnh như hận không thể nghiền nát cô, Hứa Mộ Nhan đau vô cùng, cô hơi co người lại, hai tay vô thức chống trước ngực anh, cô có thể nhìn thấy sự tức giận, ghen hờn, lạnh lùng, mọi loại cảm xúc đan xen trong mắt anh.....

Chỉ chốc lát, chiếc cổ trắng mịn và xương quai xanh bị khăn lông lau đến đỏ ửng, cô đau đến nổi gương mặt cũng nhăn lại.

“Bùi Lạp Minh, anh điên rồi sao, thả tôi ra!”

Anh trợn mắt trừng cô một cái, sau đó ném cái khăn qua một bên, bắt đầu dùng sức xé rách quần áo của cô, Hứa Mộ Nhan trở tay không kịp, trơ mắt nhìn quần áo trên người từng cái bị xé ra, cảm giác nhục nhã trong nháy mắt lấn áp hết lý trí của cô: “Anh làm gì vậy, mau dừng tay, xin anh dừng tay.....”

Anh hung hăng nắm lấy cằm của cô, ánh mắt bén nhọn nhìn thẳng vào mắt cô đe dọa: “Còn bị chạm qua chỗ nào nữa? Nói mau! Nói!”

“Không có, không có.” Hứa Mộ Nhan hốt hoảng lắc đầu, hai tay cô ôm chặt thân mình.

Bùi Lạp Minh thở hỗn hển, giọng nói nặng nề, hai tay nắm chặt thành quyền xoay người đi ra ngoài: “Cố Vỹ đúng là chán sống rồi! Bùi Lạp Minh tôi nếu như nuốt trôi được uất ức này cũng không cần sống trên đời này nữa!”

“Không được, Lạp Minh xin anh đừng đi tìm thầy của em, em và anh ấy là bị người ta hãm hại, thật mà, em không có làm chuyện có lỗi với anh, xin

anh tin em một lần được không!”

Giọng nói của cô dịu dàng sâu lắng bao hàm một chút cô đơn, những ngón tay nhỏ nhắn nắm lấy tay áo anh, cô kéo thật chặt, hai mắt ngân ngấn nước, âm ỉ mà bất lực nhìn anh. *chuong moi nhat tai ddLequydon*

Ánh mắt của cô như vậy, dù là người có lòng dạ sắt đá cũng phải tan chảy.

Anh nhìn thật sâu vào đôi mắt ngấn lệ của cô, vẫn trong veo như vậy, vẫn long lanh ánh nước như vậy.

Chẳng lẽ cô và Cố Vỹ thật sự trong sạch?

Giờ đây, suy nghĩ của Bùi Lạp Minh vô cùng hỗn độn, dưới ánh đèn, mày của anh nhíu chặt, dấu vết mờ mờ hằn sâu giữa hai đầu chân mày giống như tâm tình phập phồng của anh hiện giờ, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ, muốn cô, mãnh liệt muốn cô!

“Thầy không có chạm vào em, thật sự không có, xin anh tin em một lần được không? Một lần thôi!”

Nhưng lúc này anh như một con sư tử mất hết lý trí, có nói gì cũng không lọt tai, một tay bắt lấy Hứa Mộ Nhan đẩy tới trên giường.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Ông Trời Của Cô Quá Xuất Sắc

Như một con sư tử mất hết lý trí, nói gì cũng không lọt vào tai, anh bắt lấy Hứa Mộ Nhan đẩy cô tới giường.....

Ngay sau đó anh đè lên người cô, mặc kệ cô giãy giụa phản kháng, anh thô lỗ hôn lên mặt của cô, dời xuống cổ rồi lướt qua xương quai xanh.....

Hồi lâu, anh trượt xuống thân cô, giữ chặt gáy cô, môi mỏng lập tức hôn lên, bầu không khí nóng bỏng giữa hai người được khơi gợi.....

Bùi Lạp Minh trần trọc hôn sâu hơn, rồi một lần lại một lần dùng sức cướp đoạt hô hấp lẫn nhau.....

“Hứa Mộ Nhan, đời này chúng ta đã định trước là hành hạ lẫn nhau, đừng hòng anh sẽ ly hôn với em! Em đừng có mơ!” Thừa dịp hít thở, anh nhẹ giọng bên tai cô.

Trận hôn kịch liệt vừa rồi làm cho cô không thở nổi, Bùi Lạp Minh nhìn gương mặt ửng hồng của cô, tâm anh rung động, chút lý trí còn sót lại cũng bị lửa dục thiêu đốt hầu như không còn, anh ngồi thẳng người dậy, nhanh chóng cởi bỏ chương ngại vật còn sót lại của cả hai, găm nhẹ đè Hứa Mộ Nhan dưới thân, hai mắt nóng bỏng như hai ngọn lửa nhìn vào mắt cô, thâm trầm mà mạnh mẽ.....

Hai người kịch liệt đòi hỏi lẫn nhau trên giường, tiếng thở hỗn hển, kèm theo tiếng ngâm rên mập mờ, trong trận cuồng nhiệt mây mưa này anh dùng

sức như vậy, kịch liệt như vậy, thô bạo như vậy, một lần rồi một một tiến vào, cảm thụ thật sâu như nóng lòng mong muốn mang cô nhập vào thân thể của mình.....

Bùi Lạp Minh không biết muốn cô bao nhiêu lần, cho đến khi cả hai đều không còn sức anh mới ngừng lại.

“Anh....Anh sẽ trả thù thầy của em sao?” Bất kể cô có nỗ lực bao nhiêu để cả hai không còn khoảng cách, nhưng sợi dây tình cảm giữa họ lại quá mong manh.

“Em cảm thấy thế nào?”

Nghe giọng nói lạnh như băng của anh, tâm trạng của Hứa Mộ Nhan trầm xuống.

Lần này cô đã mang tai họa đến cho thầy rồi sao?

Bùi Lạp Minh cười lạnh: “Anh nuốt không trôi uất ức này!”

“Anh vẫn chưa tin giữa em và thầy.....”

“Câm miệng, tự anh có chừng mực, nhưng anh chỉ thể nói cho em biết anh sẽ không tổn hại thầy của em.” Bùi Lạp Minh lập tức ngắt lời cô, anh lấy bao thuốc lá trên đầu giường rút ra một điếu thuốc rồi châm lửa.đọc chương mới nhất trên ddlequydon

Hứa Mộ Nhan hít một hơi thật sâu, cảm thấy trái tim bỗng nhiên lạnh giá, cô nhìn Bùi Lạp Minh nói nhỏ gì đó, rồi quay người đưa lưng về phía anh, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhưng anh nghe được dù cô nói rất nhỏ.

“Anh vẫn không tin em, đúng không?”

Từng chữ từng chữ làm Bùi Lạp minh ngẩn ra, sau đó cả người anh chấn động, nhìn lưng của cô, cổ họng của anh nghẹn lại.

Quên đi, cô không muốn cưỡng cầu nữa, nếu anh cứ nhất mực lựa chọn không tin cô, có giải thích thêm nữa cũng phí công, không phải sao?

Sáng hôm sau, khi Hứa Mộ Nhan.....tỉnh dậy, bên cạnh đã không còn bóng dáng của Bùi Lạp Minh.

Chợt nhớ tới ánh mắt sắc bén của Bùi Lạp Minh tối hôm qua, cô không khỏi bận tâm thay Cố Vỹ.

Qua nhiều năm, Cố Vỹ như một người anh trai luôn luôn chăm sóc cô, dạy cô thiết kế, cô không muốn vì hiểu lầm này mà hại anh không thể phát triển được ở thành phố A sau này.

Trước mắt, ngoại trừ làm cho Bùi Lạp Minh tin tưởng giữa cô và Cố Vỹ là trong sạch, thật sự cô cũng không có biện pháp nào hóa giải lửa giận trong lòng của anh.

Ngồi trước bàn trang điểm vẫn là Hứa Mộ Nhan dịu dàng, tao nhã, nhưng giờ đây người trong gương tiều tụy hốc hác, phảng phất nét u buồn, từ khi nào thì diện mạo của cô trông giống như là một oán phụ thế này?

Hứa Mộ Nhan tỉnh lại đi!

Bất giác cô cười cười, nụ cười cũng mang vẻ khổ sở cay đắng.

“Nhất định mình phải có biện pháp làm cho Bùi Lạp Minh loại bỏ hiểu lầm với Cố Vỹ!”

Hứa Mộ Nhan trang điểm xong, không quên vỗ vỗ hai bên gò má tái nhợt, cố làm cho ửng hồng một chút, để khi nhìn vào có sức sống hơn.

Cô sửa soạn xong liền đi xuống phòng khách, vừa xuống lầu thang mấy bước thì thấy một cô gái xinh đẹp ăn mặc rất thời trang nở nụ cười đi tới trước mặt, thân thiết nắm cánh tay cô: “Chị Mộ Nhan, sao giờ chị mới xuống.”

Hứa Mộ Nhan nhìn Trần U, mắt không khỏi chớp chớp, chợt nhớ tới ngày hai người đi dạo phố, Trần U đã nói với cô những lời khiêu khích kia, trong bụng thật không thoải mái.

“Sao cô lại tới đây” Giọng nói của Hứa Mộ Nhan bình thường, nghe không ra tâm tình của cô.

“Dĩ nhiên em phải tới, gần đến sinh nhật của Lạp Minh rồi, em cố ý đến hỏi anh ấy thích quà tặng gì.” Trần U vừa nói vừa nhìn về phía Bùi Lạp Minh đang ngồi đọc báo trên salon.

Hứa Mộ Nhan rút cánh tay đang bị nắm về, không phải bụng dạ cô hẹp hòi, thật sự cô đối với Trần U một chút thiện cảm cũng không có. chương mới nhất tại ddlequydon

Thử hỏi có người phụ nữ nào lại nảy sinh cảm tình với tình địch của mình?

Ở bên cạnh, Bùi Lạp Minh không kiên nhẫn nghe các cô nói chuyện phiếm, anh chỉ lấy tờ giấy màu trên bàn trà nhìn chằm chằm Trần U hỏi: “Cô mang những thứ này tới làm gì?”

“Không phải sắp sinh nhật của anh rồi sao? Em cố ý mua giấy màu để cắt bốn chữ ‘sinh nhật vui vẻ’ dán ở phòng khách đó, mỗi lần anh ăn cơm chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể cảm nhận được tâm ý của em, không hay sao?” Trần U hoàn toàn không hiểu Bùi Lạp Minh đang tức giận điều gì, từ nhỏ đến lớn, cho dù là sinh nhật của ba ba, cô ta cũng chưa từng hao tâm tổn trí nhiều như vậy.

Sinh nhật?

Đúng rồi!

Lúc này Hứa Mộ Nhan mới nhớ, ngày kia là sinh nhật của Bùi Lạp Minh.

Cô nhớ hình ảnh năm năm trước ở khách sạn năm sao cùng anh chúc mừng sinh nhật, thời gian qua mau thật.....

Nhưng về sau sinh nhật mỗi năm của anh đều không cần cô quan tâm nữa, đã có người phụ nữ khác vì anh mà chúc mừng.

“Trần tiểu thư, cô miễn trông nom quá nhiều chuyện đi, sinh nhật của tôi tự nhiên có bà xã của tôi lo liệu, không cần cô bận tâm.” Giọng điệu của Bùi Lạp Minh không có vẻ gì là bàn bạc, anh đứng dậy liếc nhìn Hứa Mộ Nhan một cái rồi đi thẳng lên lầu.

“Bùi Lạp Minh, đối xử với em như vậy anh sẽ hối hận!” Trần U không để ý mặt mũi nữa mà tức giận hét lên.

Bùi Lạp Minh dừng bước, giọng nói bình thường hỏi: “Lời này của Trần tiểu thư là có ý gì?”

“Em có ý gì? Chẳng lẽ Bùi tổng vẫn chưa rõ sao? Bùi tổng thông minh như vậy, tâm sáng như gương, còn cần em nhiều lời hay sao?” Trần U vênh váo hỏi vặn lại.

“Trần tiểu thư, thật sự tôi không hiểu ý tứ trong lời nói của cô.” Từng chữ từng chữ của Bùi Lạp Minh lạnh như băng, giọng nói đã không còn kiên nhẫn.

“Ý tứ của ba ba em, anh hiểu rất rõ, không phải sao?”

Thấy bộ dáng còn ngờ vực của Bùi Lạp Minh, Trần U nóng mặt buột miệng: “Nếu anh muốn có lá phiếu quan trọng trên tay ba ba em, thì phải ly

hôn với Hứa Mộ Nhan, sau đó cưới em, nếu hai chúng ta đã định trước là vợ chồng, Bùi tổng, anh cần gì phải cự tuyệt em? Em biết rõ anh đối với sự nghiệp là một người đàn ông rất có dã tâm.”

Hứa Mộ Nhan bị lời nói của Trần U làm cho cực kỳ kinh hãi, không thể tưởng tượng được một cô gái trẻ chưa lập gia đình lại có thể nói ra những lời này mà mặt không đổi sắc.

Bùi Lạp Minh đứng trên lầu thang xoay người nhìn vẻ mặt khiêu khích của Trần U cười: “Thì ra Tần tiểu thư yêu tôi, có điều tha thứ cho tôi đây không có phúc phận, vả lại tôi không có ý định cưới vợ nhỏ.”

Hứa Mộ Nhan tự mình đánh giá ‘đúng là Bùi Lạp Minh’, phải biết rằng anh là một người hết sức tự phụ, nếu dùng lợi ích uy hiếp anh, kết cục chỉ có hai bên cùng thiệt hại mà thôi.

“Bùi Lạp Minh!”

Vợ nhỏ?!

Cô đường đường là thiên kim của đại cổ đông tập đoàn Bùi thị, gả vào nhà họ Bùi chỉ có thể làm vợ nhỏ của anh?!

Bùi Lạp Minh coi cô là gì chứ!

Trần U trợn mắt trừng trừng nhìn bóng lưng cao lớn đẹp đẽ của Bùi Lạp Minh, giận đến không thở nổi.

Sau đó cô ta chột xoay người nhìn vẻ mặt thản nhiên của Hứa Mộ Nhan: “Chị Mộ Nhan, chị đừng có đắc ý quá sớm, tôi tin là tình yêu của chị cùng Bùi Lạp Minh cũng không còn kéo dài bao lâu đâu, hừ!”

Nói xong, cô ta nổi giận dùng dùng rời đi.

Nhìn bóng lưng nhếch nhác của Trần U, Hứa Mộ Nhan không khỏi cười khổ, Trần U còn quá trẻ con, không thể hiểu Bùi Lạp Minh.chỉ đăng trên ddlequydon

Chỉ có điều câu nói cuối cùng của cô ta có lẽ đúng, tình cảm của cô và Bùi Lạp Minh có thể cũng không còn kéo dài bao lâu nữa, theo như tình huống trước mắt như thế này thì.....

Trần U vừa ra khỏi cổng biệt thự nhà họ Bùi thì đột nhiên dừng bước, một mình đứng giữa gió rét lạnh căm.

Cô hận người đàn ông tự phụ này, mấy ngày nay ba ba cô luôn do dự có nên bỏ phiếu bầu cho anh, nhưng hôm nay anh ngay cả gặp dịp thì chơi cũng lười phải ứng phó với cô, đã như vậy đừng trách cô đã cho anh cơ hội!

Bùi Lạp Minh, anh đợi đó!

“Đại thiếu phu nhân, cô đừng để những lời của Trần tiểu thư đó trong lòng, đại thiếu gia chắc chắn sẽ không cưới người phụ nữ như vậy vào nhà.”

Dì Dung vừa dịu dàng an ủi cô vừa đưa bát cháo nóng tới trước mặt cô.

“Dì Dung, dì cũng biết tôi không quan tâm những việc kia.”

“Cũng không thể nói như vậy, dầu sao cô và đại thiếu gia cũng là vợ chồng, hơn nữa cũng đã có con rồi, cô phải vững vàng bảo vệ mình, đừng để cho những loài hoa cỏ kia có cơ hội ở bên cạnh đại thiếu gia.” Dì Dung tận tình khuyên bảo nhưng Hứa Mộ Nhan chỉ cười không đáp.

Chỉ tại ông trời của cô quá xuất sắc, sợ là cô không có năng lực khống chế việc đó.truyện đăng trên ddlequydon

“Đại thiếu phu nhân, thật ra tôi nhìn ra được đại thiếu gia đối xử với cô rất đặc biệt, cậu ấy để Hoắc Noãn trong nhà là vì đứa bé trong bụng của cô

ấy, nếu cô ấy không có thai.....”

“Dì Dung, đừng nói nữa, tôi không sao, hiện tại tôi chỉ muốn yên lặng sống qua ngày.”

“Được được, vậy tôi không nói nữa, tôi chỉ muốn nói với đại thiếu phu nhân một câu, hôn nhân phải dựa vào hai người cùng nhau duy trì, chung quy tranh cãi chỉ thêm rạn nứt tình cảm mà thôi.”

Hứa Mộ Nhan cầm cái muống trên tay ngăn người, lập tức hiểu ngay.

Tối hôm qua, chuyện cô và Bùi Lạp Minh tranh cãi ồn ào ở thư phòng mọi người đều biết.

Hứa Mộ Nhan nhìn quanh, cuối tuần mà sao không thấy Bùi Lạp Thần?

Mà những người khác cũng không thấy?

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Kế Một Hòn Đá Trúng Ba Con Chim

Làm sao mà những người khác cũng không thấy đâu?

Quên đi, tạm thời không thấy cũng tốt, tránh cho gặp nhau lại không biết đối mặt như thế nào?

Ăn điểm tâm xong, Hứa Mộ Nhan liền đến công ty, gần đây bị nhiều chuyện phiền lòng quẩn quanh, một chút linh cảm thiết kế cũng không có, không được rồi, không thể tiếp tục như vậy nữa!

Ngồi trên xe buýt, Hứa Mộ Nhan thất thần nhìn phong cảnh ven đường ngoài cửa sổ.

“Ngại quá, xin hỏi chữ này phải đọc thế nào? Người phụ nữ ngoại quốc ngồi bên cạnh Hứa Mộ Nhan cầm quyển tạp chí du lịch chỉ vào một tấm hình trong tạp chí, dùng giọng điệu tiếng Trung không lưu loát hỏi cô.

Đầu năm nay, người nước ngoài muốn học tiếng Trung hình như ngày càng nhiều.

Hứa Mộ Nhan cười cười nhìn cô ấy, cúi đầu liếc nhìn tạp chí, đó là bài viết giới thiệu với du khách một thắng cảnh ở thành phố A.

Trong bài viết còn đặc biệt giới thiệu nơi đó gọi là ‘một chút duyên phận’.

Một giây kế tiếp mắt của cô chợt lóe lên chỉ vào tấm hình, nhất thời cả người cô ngây ngốc.

Trong tấm hình kia, trước ‘một chút duyên phận, có một người phụ nữ đang cúi người nhặt một cái thẻ rơi trên mặt đất, đúng lúc cô ấy cúi người thì có một người mặc áo hồng quần trắng đi qua trước mặt.....

“Chữ này đọc là ‘duyên’ thường dùng để hình dung giữa người và người có.....” Ánh mắt Hứa Mộ Nhan trống rỗng lắm bầm nói.

Sau đó, hai mắt của cô dần dần hiện lên tầng sương mù.....

Có lẽ đây chính là duyên phận giữa cô và Cố Vỹ, thoáng lướt qua nhau, lại vừa khéo lỡ mất....

Duyên phận giữa bọn họ đã được định trước.....

--- -----

“Đại thiếu phu nhân, nói cho cô biết một tin mừng.”

Sau khi tan việc Hứa Mộ Nhan về nhà thì thấy dì Dung vui vẻ đi tới trước mặt cô nói.

“Có tin mừng của ai à?” Cô nghi hoặc nhìn dì, vẻ mặt không hiểu.

“Vâng, nghe nói Trần tiểu thư đã xảy ra chuyện.”

“Trần tiểu thư thế nào?”

Cô có hơi ngạc nhiên, không phải sáng nay bộ dáng cô ta vẫn còn vênh váo hung hăng đó sao?

Sao mới qua một buổi chiều lại xảy ra chuyện?

“Nghe nói Trần tiểu thư bị bắt cóc, lúc tôi đi ngang qua thư phòng vô tình nghe được Trần đồng nói chuyện với Bùi tổng.”

“Bây giờ Trần đồng còn đang ở thư phòng à?”

“Không có, mặt mày ông ta buồn rầu vừa mới đi.”

Đang nói chuyện thì người làm rồi rút dọn bữa tối, nhìn các món ăn nhiều màu sắc trên bàn, Hứa Mộ Nhan mới phát giác mình đang đói, cả ngày hôm nay cô chưa ăn gì cả.

Hắn là không nhớ chuyện ăn uống.....

“Mẹ và Duẩn Kiệt đâu sao không thấy?”

“Là như vậy, chạng vạng phu nhân nhận được điện thoại của người bạn nhiều năm không gặp, nói là đi họp mặt, nên bà dẫn theo tiểu thiếu gia đi tham gia.”

“Vậy, còn.....Còn nhị thiếu gia đâu?”

“Tối hôm qua cậu ấy ra khỏi nhà tới giờ vẫn chưa về, chắc là đang quậy phá ở nơi nào đó rồi, đại thiếu phu nhân tôi đi gọi đại thiếu gia ra ăn cơm.”

“Ừ, được.”

Chỉ chốc lát đã thấy Bùi Lạp Minh cười cười đi xuống lầu thang.

Hứa Mộ Nhan bưng chén lên ăn cơm, bỗng nhiên trước mặt đưa tới thêm một chén canh, là canh sườn mà bình thường cô thích nhất.

Bùi Lạp Minh rất nhanh rút những ngón tay thon dài của mình về, sao anh....

Là lần trước Bùi Lạp Thần múc cho cô, anh chú ý sao?

Cô liếc mắt nhìn Bùi Lạp Minh, thấy anh cúi đầu chăm chú ăn, cô thấy trong lòng mình vô cùng ấm áp.

Hứa Mộ Nhan vừa uống hai muỗng canh thì Trần Hồng khí thế hùng hổ đi vào, vẻ mặt hình như tâm bất cam tình bất nguyện: “Bùi tổng, chúng ta hãy nói chuyện thêm một chút.”

Bùi Lạp Minh chậm rãi nhếch môi, nhìn người giúp việc bên cạnh: “Đi lấy thêm một bộ chén đĩa.”

“Không cần khách sáo, Bùi tổng. Cậu biết bây giờ tôi không có tâm tình ăn cơm mà.”

“Nhưng con người của tôi có một thói quen, chính là không thích người khác cự tuyệt ý tốt của tôi.”

Ngụ ý của anh rất rõ ràng, nếu muốn nói chuyện cùng anh, nhất định phải ngồi xuống ăn cơm.doc truyện ta iddllequydonn

Nhất thời Trần Hồng cứng họng, nhưng ông ta rất nhanh khôi phục như cũ, nhìn chăm chăm vào Bùi Lạp Minh đang nhàn hạ thoải mái ăn cơm, nổi giận đùng đùng: “Bùi tổng, hiện tại tôi thật sự không có tâm tình ăn cơm, tôi rất lo lắng cho con gái của tôi, không biết bọn bắt cóc kia sẽ làm gì nó, hi vọng cậu mau chóng dùng giao thiệp của cậu giúp tôi hỏi thăm một chút tin tức, sau này tôi nhất định sẽ báo đáp cậu.”

“Trần tổng có phần quá nặng lời, trợ lý của tôi cũng nói với ông rồi, chỉ cần có tin tức của Trần tiểu thư, tôi sẽ báo cho ông ngay lập tức.”

Bùi Lạp Minh vẫn nhàn nhã như cũ, ra vẻ không yên lòng nhìn Hứa mộ Nhan đang yên lặng bên cạnh: “Sao không uống canh?”

Cô không hiểu, Bùi Lạp Minh đang nói chuyện thế nào lại đột ngột chuyển đề tài sang cô, huống chi Trần Hồng còn đang ở đây, nếu cô cứ thản

nhiên tiếp tục ăn uống thì khó tránh quá mức thiếu lễ độ.

Hứa Mộ Nhan nhìn anh lắc lắc đầu.

Bùi Lạp Minh hơi híp mắt: “Anh không có kêu dì Dung bỏ độc trong canh, em sợ cái gì?”

“Em đâu có ý này.....” Nghe vậy, cô nhăn mặt khổ sở, thấy thế Bùi Lạp Minh phì cười, hai người thân mật không để ý chung quanh còn có người.

Trần Hồng vẫn còn đang căng thẳng với Bùi Lạp Minh thì chuông điện thoại vang lên, ông ta vội vàng bắt máy, mặt chợt biến sắc, khép điện thoại lại nói với Bùi Lạp Minh: “Bùi tổng, tôi có chút việc gấp phải đi xử lý, hôm khác chúng ta ngồi xuống ăn một bữa cơm thật ngon.”

Không đợi Bùi Lạp Minh trả lời, Trần Hồng đã tông cửa xông ra ngoài, mang theo một trận gió lạnh.

Hứa Mộ Nhan nghi ngờ hỏi: “Chuyện Trần tổng là thế nào?”

Ánh mắt của Bùi Lạp Minh vui vẻ vì mọi việc như ý: “Kế một hòn đá trúng hai con chim.”

“Một hòn đá trúng hai con chim?!”

Hứa Mộ Nhan kinh ngạc, ngay sau đó hiểu ra: “Chẳng lẽ.....Chẳng lẽ Trần tiểu thư bị bắt cóc là.....Là anh cho người làm?”

“Đầu óc rất nhanh nhạy.”

Bùi Lạp Minh đưa tay ra vuốt vuốt mái tóc đen mượt của cô giải thích: “Lão hồ ly Trần Hồng cho là anh sẽ ngồi yên sao? Dám lấy lá phiếu đề cử ra uy hiếp anh cưới con gái của ông ta, đúng là vọng tưởng, đây gọi là chiêu trước bắt bọ ngựa sau dụ chim vàng anh, được rồi, em mau ăn cơm đi, đồ ăn nguội hết rồi.”

Anh sẽ đối xử với Trần U như thế nào, Hứa Mộ Nhan không dám hỏi, cô cũng không hiểu anh nói một hòn đá trúng hai con chim rốt cuộc là cái gì, cô chỉ biết người nào đắc tội với Bùi Lạp Minh chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, giống như anh đã nói, anh cũng không phải là ngồi yên không làm gì!

Hai ngày sau, trang đầu của tất cả các tờ báo lớn đều đăng tin tai tiếng của Trần U cùng Cố Vỹ.

Mọi người trong công ty đều bàn tán ‘đại danh đỉnh đỉnh’ nhà thiết kế Willson cùng Trần U, thiên kim của Trần đồng có một đêm xuân khó quên ở trong phòng của một khách sạn nào đó, hai người bị phóng viên chụp hình khi còn đang ngủ trên giường.

Trần Hồng tức giận liền cho người đến công ty của Cố Vỹ đập phá, chuyện này khiến cho cả thành phố A ồn ào huyên náo.

Ngay lúc đó Bùi Lạp Minh kịp thời mở hợp báo, nói với phóng viên là Cố Vỹ và Trần U thật ra đã yêu nhau từ lâu, cả hai cũng đã dự định kết hôn, mà anh luôn xem Trần U là em gái của mình nên khi nào hôn lễ diễn ra anh sẽ tặng cho Trần U một phần hồi môn lớn, lúc này mới ngăn được miệng lưỡi của phóng viên. chuong moi nhat tai ddlequydon

Bây giờ Hứa Mộ Nhan mới biết đây là kế một hòn đá trúng hai con chim mà Bùi Lạp Minh nói, không, phải là một hòn đá trúng ba con chim mới đúng!

Thầy của cô đã bị vùi lấp trong tình cảnh thê thảm, anh trả thù Cố Vỹ đồng thời để cho Cố Vỹ không còn bất kỳ suy nghĩ không an phận nào với cô nữa, mượn cơ hội này chặt đứt suy nghĩ muốn gả cho anh của Trần U, còn có thể khiến Trần Hồng thấy sự kiện lần này phải phiền anh ra mặt, mọi

chuyện mới được giải quyết êm đẹp, dĩ nhiên Trần Hồng còn lý do gì mà không cầm lá phiếu quan trọng trong tay bầu cho anh.

A, Bùi Lạp Minh mới đúng là hồ ly giả hoạt, nước cờ như vậy sợ là chỉ có anh mới có khả năng nghĩ ra.

Nhưng Hứa Mộ Nhan không thấy vui một chút nào, bởi vì anh làm như vậy chính là chưa tin giữa cô và Cố Vỹ là trong sạch.....

Hơn nữa, xảy ra việc này công ty của thầy ở thành phố A hoàn toàn bị hủy, dù Bùi Lạp Minh đã nói với phóng viên những lời tốt đẹp, để lấy lại chút danh dự cho Cố Vỹ, nhưng cô biết đối với Cố Vỹ đả kích này quá lớn, cái giá phải trả quá cao.

A, cô đúng là hại thầy quá thâm.....

Quên đi, cô cũng không muốn cưỡng cầu.

Trước mắt, ngoại trừ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh tiếp tục làm Bùi đại thiếu phu nhân, cô còn làm gì được nữa?

Hứa Mộ nhan đặt tờ báo trên tay xuống, thất thần đi lên lầu.

Lúc Bùi Lạp Minh về nhà thì nhìn thấy Hứa Mộ Nhan ngẩn người ngồi ở trước cửa sổ, trên gương mặt xinh đẹp có chút tái nhợt.

Anh chậm rãi đi đến bên cạnh cô: “Có phải bây giờ em rất hận anh?”

Hứa Mộ Nhan nghiêng đầu nhìn anh: “Em ở trong mắt anh là một người có lòng tham không đáy phải không?”

Bùi Lạp Minh kéo một cái ghế qua dựa vào cô ngồi xuống, ngoài cửa sổ nắng chiều chiếu vào khắp phòng: “Mộ Nhan, giữa chúng ta không cần có quá nhiều khoảng cách nữa, không được sao?”

Chỉ là một câu nói nhưng Hứa Mộ Nhan thấy lòng quặn đau.

Cô chưa hề muốn có trở ngại gì giữa hai người, không bao giờ muốn, như hết lần này tới lần khác giữa họ như có một bức tường dày, không cách nào phá vỡ được.

“Anh đã đồng ý với em sẽ không tổn thương đến thầy, tại sao anh nói mà không giữ lời?” Hứa Mộ Nhan nhìn anh nói.

Lời anh hứa còn văng vẳng bên tai, đột nhiên anh nói không giữ lời, sau này cô làm sao còn tin tưởng anh nữa?

“Ai kêu anh ta không biết điều, lúc ở trong khách sạn dám hôn em, ôm em!” Bùi Lạp Minh lập tức phản bác.truyện chỉ đăng trên ddLeQuyDon

Anh cũng định ngăn cản người của Trần Hồng đi đập phá công ty của Cố Vỹ, nhưng nhớ tới mấy tấm hình kia thì lý trí của anh hầu như không còn.

Anh muốn cho Cố Vỹ biết, có gan thêm thương vợ yêu của anh, thì chuẩn bị gánh chịu hậu quả đi!

Chẳng qua công ty chỉ bị phá hủy mà thôi, không phải anh ta cũng sẽ trở thành con rể của Trần Hồng sao?

Chờ tin đồn này lắng xuống, về sau Cố Vỹ vẫn có khả năng ‘đông sơn tái khởi’(đợi thời cơ trở lại), cùng với trần U là một đôi vợ chồng ân ái.

Đây là nhượng bộ lớn nhất của anh, sao Hứa Mộ Nhan lại không hiểu?

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Xem Em Có Bản Lãnh Hay Không

Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của anh, sao Hứa Mộ Nhan không chịu hiểu?

Hứa Mộ Nhan thất vọng nhắm mắt lại, cô dần chua xót trong lòng xuống, thanh âm không tự chủ mà run run: “Thật ra thì.....Thật ra thì từ lúc thấy những tấm hình kia anh đã bắt đầu không tin tưởng em đúng không?”

Hai vai của Bùi Lạp Minh không khỏi run lên, sau đó anh lặng im trầm mặc.

“Thật sự anh ấy không có làm gì em cả, ngày đó anh ấy cũng bị người ta hãm hại.”

Hứa Mộ Nhan run rẩy nói từng câu từng chữ, mắt cô rưng rưng: “Mặc dù em sinh ra trong gia đình bình thường, nhưng em biết rõ là phụ nữ thì danh tiết rất quan trọng, từ đầu đến cuối em chỉ có một mình anh!”

Ví bằng ngày đó thầy với cô thật sự xảy ra chuyện đó, cô nhất quyết sẽ không tiếp tục sống ở nhà họ Bùi, ở bên cạnh anh.

Tại sao anh không hiểu lòng của cô?

Tại sao hết lần này tới lần khác anh cứ hoài nghi cô.....

Bùi Lạp Minh trầm mặc không nói câu nào, anh sợ một khi nói ra thì cái gì cũng không thể văn hồi, từ khi nào thì anh cũng thay đổi rồi, đã bắt đầu

sợ đầu sợ đuôi?

Hứa Mộ Nhan đứng lên, nước mắt lã chã rơi xuống: “Em mệt mỏi quá, em đi ra vườn hoa ngồi một chút.”

Bùi Lạp Minh nâng mắt lên nhìn cô, thấy cô đi như chạy về phía ngoài cửa, dưới ánh tà dương bóng lưng gầy yếu của cô tựa hồ sẽ biến mất không thấy.....

“Ban đầu chúng ta kết hôn có lẽ chính là sai lầm, cho nên.....Hiện tại hai chúng ta mới thống khổ như thế này.”

Hứa Mộ Nhan đã đi ra khỏi cửa nhưng thanh âm của cô theo gió truyền vào trong tai anh, đồng tử trong mắt anh đột nhiên co rụt lại.

Bất quá anh chỉ dạy dỗ Cố Vỹ một chút mà thôi, cô liền lộ ra dáng vẻ thất hồn lạc phách với anh, cô quan tâm Cố Vỹ đến vậy?

Mọi việc không liên can tới người ngoài? Cô nói hôn nhân của họ từ lúc bắt đầu đã là sai lầm?

Ở trong lòng cô Cố Vỹ so với anh quan trọng hơn phải không?

Nghĩ tới đây, khay trà trên bàn bị Bùi Lạp Minh chụp lấy đập nát từng cái một, dường như anh đang phát tiết toàn bộ cơn tức giận ra ngoài.

Sau đó anh chạy vào thư phòng, hai tay run rẩy lấy từ trong ngăn kéo ra tờ đơn ly hôn mà cô để lại cho anh năm năm về trước, anh cầm bút lên nhanh chóng viết chữ Bùi, bỗng nhiên trước mắt anh hiện ra gương mặt tươi cười của cô, dáng hình mỏng manh của cô, còn có bóng lưng gầy yếu mới vừa rồi của cô, hai chữ Lạp Minh tiếp theo cũng không thể viết ra.

“Ban đầu chúng ta kết hôn có lẽ chính là sai lầm, cho nên.....Hiện tại hai chúng ta mới thống khổ như thế này.” Lời của cô còn vang lên rõ ràng bên

tai anh.

Hôn nhân của bọn họ thật sự là sai lầm?

Không, Anh, Bùi Lạp Minh một khi quyết định không bao giờ sai lầm!

Nếu cô muốn rời khỏi anh, muốn ly hôn với anh đến vậy, được anh sẽ thành toàn cho cô!

Đang chìm trong suy nghĩ, Bùi Lạp Minh hít một hơi thật sâu, bút trong tay không tự chủ viết.....Khi ba chữ Bùi Lạp Minh nghiêm nghị trên tờ đơn ly hôn đập vào mắt, anh thoáng chốc giật mình.....

Giờ khắc này anh mới phát hiện ra anh và cô ngu ngốc biết bao nhiêu, ngốc đến mức cho rằng chỉ cần ký tên vào đơn ly hôn là có thể giải quyết vấn đề giữa họ?

A.....Nói dễ vậy sao.

Trong đầu anh thoáng nhớ lại toàn bộ cuộc sống của bọn họ, ghét bỏ, dịu dàng, động lòng, thương yêu, hiểu lầm, chia ly rồi tái hợp, từng đoạn từng đoạn ký ức đan xen thành một khối, giống như những mảnh thủy tinh của ly rượu bị vỡ kia đâm vào bàn tay đau đớn, giờ đây một lần lại một lần lances trái tim anh.

Cũng chính vào giờ phút này, Bùi Lạp Minh mới biết anh yêu cô!

Đúng, là yêu, không đơn thuần là thích nữa!

Nhất cử nhất động của Hứa Mộ Nhan sớm đã in sâu tận đáy lòng anh, chẳng qua anh không phát hiện ra mà thôi.

Chờ anh thấy rõ được lòng mình thì mới biết bản thân đã yêu cô sâu đậm tận xương tủy, đó là nguyên do mà qua thời gian dài như vậy anh không ký vào đơn ly hôn.....

Còn cô thì sao?

Cô có yêu anh nhiều không?

Có sâu đậm không?

Còn nữa.....

Hay trong lòng cô chỉ có thầy của cô thôi ?

Bất thành linh Bùi Lạp Minh hít thở từng ngum từng ngum, dưới ánh đèn sắc mặt anh trắng bệch, ý thức được hơi thở khò khè của mình là do bệnh suyễn đột phát, anh ôm ngực lão đảo bước qua những mảnh ly tách vỡ vụn đầy dưới đất, mở cửa ra, cất giọng yếu ớt.

“Người đâu, mau tới đây!”

Cách đó không xa, dì Dung nghe được tiếng gọi của anh, vội vàng đánh thức người giúp việc đang ngủ ở giường bên cạnh, hoảng hốt khẩn trương chạy ra thì thấy Bùi Lạp Minh trên mặt đầy mồ hôi đang đứng dựa vào cửa thư phòng.

Gần đây Hứa Mộ Nhan luôn ngủ không sâu, khi cô nghe ngoài cửa có tiếng bước chân liền mở cửa, cô thấy dì Dung hốt hoảng đang đưa tay định gõ cửa phòng mình.

Dì Dung nói từ nhỏ Bùi Lạp Minh đã mắc bệnh suyễn nhưng rất lâu rồi không có tái phát, miễn là tâm tình tốt không xúc động mạnh thì không vấn đề gì, ai ngờ giờ bệnh lại tái phát!

Bệnh suyễn của anh sao đột nhiên lại tái phát.....

“Dì Dung, đi lấy thuốc suyễn của anh ấy đến đây, nếu uống thuốc xong mà có chuyển biến tốt thì không cần gọi cấp cứu.” Hứa Mộ Nhan bình tĩnh phân phó.

“Vâng, đại thiếu phu nhân, tôi đi lấy thuốc ngay.”

Lúc Hứa Mộ Nhan bước vào thư phòng thì hai mắt cô sững sốt, trên đất đầy mảnh sứ ly tách bị ném vỡ, cửa sổ trong phòng mở toan, từng trận gió lạnh thấu xương quần quật thổi vào người cô.

Tên ngọc này, buổi tối còn mở cửa sổ làm gì, không sợ lạnh hay sao?

Cô bước nhanh tới đóng tất cả cửa sổ lại, bên ngoài gió đêm thổi vù vù, giống như một thanh kiếm bén nhọn thổi mạnh vào mặt cô.

Khi cô chuẩn bị đóng cánh cửa sổ cuối cùng thì thấy tờ đơn ly hôn trên bàn bị gió thổi rơi xuống đất.

Hứa Mộ Nhan thuận thế nhặt lên, dưới ánh đèn sáng ngời trong phòng cô nhìn chăm chăm vào ba cứng cáp chữ Bùi Lạp Minh.....

Hứa Mộ Nhan ngẩn người, không rõ cảm nhận hiện tại của chính mình, ngón tay cứng ngắt nắm chặt tờ đơn, rất lâu.....

Một lúc lâu sau cô ngẩng đầu lên, cố gắng ngăn nước mắt sắp trào ra, nặng nề đặt tờ đơn ly hôn lại trên bàn.

Đứng trước cửa sổ thật lâu, đến khi gió lạnh thổi cóng hết tay chân, Hứa Mộ Nhan mới bình tĩnh trở lại, xoay người thì thấy dì Dung cùng một người giúp việc đang cho Bùi Lạp Minh uống thuốc.....

Ánh mắt của cô trống rỗng nhìn Bùi Lạp Minh đã thờ bình thường trở lại đang nằm trên giường, cô muốn đi đến chăm sóc anh nhưng phá hiện hai chân nặng như đeo đá, có nhắc thế nào cũng không bước được.

Phúc chốc ngay cả dũng khí đến gần anh cũng không có, cô đứng xa xa bình tĩnh hỏi: “Đại thiếu gia..... Đại thiếu gia anh ấy không sao chứ?”

“Dạ, đã tốt hơn vì chúng ta cho cậu ấy uống thuốc kịp thời, không còn vấn đề gì nữa, chỉ cần an tâm ngủ một giấc là tốt thôi.” Dì Dung vừa lau mồ hôi trên mặt giúp anh vừa nói với Hứa Mộ Nhan.

“Đại thiếu phu nhân, vậy chúng tôi ra ngoài trước, cô ở lại săn sóc đại thiếu gia.”

Nói xong, dì Dung cùng người giúp việc đi ra khỏi phòng.

Trong phòng tĩnh lặng chỉ còn Hứa Mộ Nhan cùng Bùi Lạp Minh đang ngủ yên trên giường, cô không ngồi cạnh anh mà ngồi xồm ở xa xa, hai tay ôm đầu gối trong ngực, cằm để trên đầu gối, run run co người lại.

Nếu như không phải bệnh suyễn của anh đột nhiên tái phát, có lẽ đơn ly hôn có chữ ký của anh đã được đưa đến tay cô rồi?.....

Bùi Lạp Minh hỏi Bùi Lạp Minh, anh có biết tình yêu của em đối với anh đã sớm là cố chấp.

Tại sao anh không thấy trái tim em từ lâu đã thuộc về anh?

Chẳng lẽ em phải móc trái tim của mình ra cho anh xem, anh mới tin hay sao?

Anh không có yêu em chút nào hay sao, dù chỉ một chút mà thôi!

Giờ đây, bị thương đau khổ trong lòng hóa thành dòng nước mắt.....

Sáng mai khi anh.....tỉnh lại, bọn họ sẽ phải đến cục dân chính hoàn thành thủ tục ly hôn?

Nghĩ đến hôn nhân của cả hai sắp kết thúc chỉ bằng một cái đóng dấu, Hứa Mộ Nhan chợt thấy khó thở.....

Nếu tâm ý của anh đã quyết, cô cũng không mặt dày mày dạn xin anh đừng ly hôn, cô và anh luôn là người của hai thế giới, cũng vì thế không thể đi vào lòng lẫn nhau.....

Như vậy cũng tốt, đau dài không bằng đau ngắn, chỉ cần cô rời đi, anh và Hoắc Noãn cũng không còn trở ngại nào nữa, cả hai có thể ở cùng một chỗ.....

“Sau này chúng không còn quan hệ gì nữa, anh phải giữ gìn sức khỏe.”
Hứa Mộ Nhan nhìn người nằm trên giường lẩm bẩm nói.

Cô dứt khoát đứng lên đi ra khỏi phòng.

Khi cửa phòng đóng lại thì người trên giường cũng từ từ mở mắt ra, trong tròng mắt lờ mờ tia máu đỏ, từ nay về sau không còn quan hệ gì?

Xem ra, đúng là cô không thể chờ đợi muốn bỏ đi ngay lập tức, nghĩ tới đây, đôi mắt như đá Hắc Diệu hiện lên một tia lạnh lùng.

Hứa Mộ Nhan, muốn anh buông tay em sao, phải xem em có can đảm hay không, có còn mạng để đi hay không!

Ngày thứ hai, Hứa Mộ Nhan soạn toàn bộ thiết kế mùa đông luôn cả bộ sưu tập Thiên Sứ giao cho phụ tá để sau này mang đi chỉnh sửa, ngoài cửa sổ trời chiều đã ngả sắc tím, cô vuốt vuốt cái cổ ê ẩm, bận rộn lâu như vậy, cuối cùng cũng hoàn thành toàn bộ phác thảo thiết kế, thật muốn tự thưởng cho mình một kỳ nghỉ thật thoải mái.

Lúc Hứa Mộ Nhan vừa ra khỏi công ty thì thấy chiếc Mercedes-Benz màu đen đang đậu trước cổng, mà đứng bên cạnh cửa xe là một người đàn ông có sắc mặt u ám.

Anh đến là để ngả bài với cô?

Nhưng đáng lẽ phải đến tìm cô vào ban ngày mới đúng, buổi tối cục dân chính có làm việc đâu.

Bùi Lạp Minh không nói không rằng kéo cô lên xe.

Vừa lên xe, Hứa Mộ Nhan còn chưa ngồi vững, anh đã lui xe về phía bên trái, quay đầu xe, đạp cần ga vọt tới trước, bánh xe ma sát gắt với mặt đất phát ra âm thanh bén nhọn, trong nháy mắt, xe đã tăng tốc phóng nhanh về phía trước.

Hứa Mộ Nhan vội vàng nắm được tay vịn phía trên đỉnh đầu, anh đây là như thế nào?

Cô lặng lẽ nịt dây an toàn, đồng thời nhận ra tốc độ xe cũng từ từ chậm lại.

Sườn của xe này rất cao nhưng bên trong xe lại tối, ánh sáng bên ngoài cũng bị kính cách nhiệt che lại, thỉnh thoảng có ánh đèn của xe ngược chiều chạy qua chiếu vào, lúc này Hứa Mộ Nhan mới thoáng nhìn thấy khuôn mặt của anh.

Sắc mặt anh âm trầm chuyên chú nhìn thẳng phía trước, không thể biết anh đang suy nghĩ gì.

“Bùi Lạp Minh, anh đưa em đi đâu?”

“Hứa Mộ Nhan, không phải em rất muốn rời khỏi anh sao? Tốt lắm, anh cho em một cơ hội, xem em có bản lĩnh này hay không!”

Bùi Lạp Minh muốn làm gì?

Hứa Mộ Nhan có đồng ý nhận cơ hội đó không ?

Tình yêu của hai người sẽ ra sao?

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Có Bản Lãnh Thì Lập Tức Nhảy Xuống

Sắc mặt của anh âm trầm chuyên chú nhìn phía trước, không thể biết anh đang suy nghĩ gì.

“Bùi Lạp Minh, anh đưa em đi đâu?”

“Hứa Mộ Nhan, không phải em muốn rời khỏi anh sao? Tốt lắm, anh cho em một cơ hội, xem em có bản lãnh này hay không.”

Bùi Lạp Minh không nhìn cô, từng chữ từng chữ lạnh như băng, cũng như gương mặt anh hiện thời hoàn toàn không có nhiệt độ. chuong moi nhat tai ddlequydon

“Được, anh nói đi, như thế nào mới bỏ qua cho em.” Dừng một lát, Hứa Mộ Nhan bình tĩnh trả lời.

“Lát nữa em sẽ biết.”

“Được, nhưng anh phải đồng ý với em, sau khi chúng ta ly hôn anh không được quấy rầy cuộc sống của thầy nữa, thầy ấy đã vì em mà mất công ty, em không muốn nợ thầy thêm nữa.”

“Hừ, em quan tâm Cố Vỹ đến vậy sao? Em phải biết người ta sắp kết hôn rồi, chẳng lẽ em muốn mặt dày làm người thứ ba chia rẽ hôn nhân của người khác?”

“Anh biết rõ là em chưa bao giờ có ý nghĩ đó, tại sao anh cứ chụp mũ em, hết lần này tới lần khác tổn thương em, làm vậy vui vẻ lắm phải không? Em đối với thầy chỉ là tình cảm bạn bè đơn thuần, không xen lẫn chút gì bẩn thỉu.”

Cô không thể hiểu nổi, trong lòng anh không có cô, cứ phớt lờ hết thầy mà ly hôn với cô không tốt hay sao?

Bọn họ yêu thì ở chung, không yêu thì tan vỡ, không tốt hơn sao?

Tại sao trước khi xa nhau còn giày vò, còn làm nhục cô!

Còn bạn tâm cô nhớ thương Cố Vỹ!

Trong lòng Bùi Lạp Minh rốt cuộc coi Hứa Mộ Nhan cô là gì?

Ngay cả một người ngoài cũng không bằng, có phải không?

Vẻ mặt Bùi Lạp Minh tức giận, trong mắt hằn lên tia máu đỏ như lửa:
“Em cứ che chở cho anh ta như vậy sao? Không đợi được muốn lập tức tới bên cạnh Cố Vỹ phải không? Tốt, em đã muốn đi như vậy, để mạng của em lại cho anh.”

Nếu anh không chiếm được lòng của cô, tên đàn ông khác cũng đừng mơ có được cô!

Anh thà hủy diệt cô cũng không để cô thân thiết với người khác trước mặt anh!

Với anh mà nói, đó là sự hành hạ lớn nhất!

Lời của Bùi Lạp Minh như một tảng đá lớn bị ném vào hồ nước, cũng như ném thẳng vào lòng cô tạo nên ngàn vạn cơn sóng. đọc truyện trên ddlequydon

Hứa Mộ Nhan kinh ngạc nhìn anh, cô không dám tin.

Có thể nào cũng không nghĩ tới, anh.....

Anh.....Anh lại muốn mạng của cô!

Xem ra anh thật sự rất hận mình!

“Anh thật sự muốn mạng của em?”

Hứa Mộ Nhan hỏi, thanh âm của cô run rẩy.

Nhưng giờ phút này Bùi Lạp Minh tuyệt nhiên không nghe ra bất cứ cái gì, anh chợt thẳng xe lại, bánh xe ma sát với mặt đất phát ra âm thanh chói tai, truyền vào trong tai Hứa Mộ Nhan.

Anh tức giận kéo Hứa Mộ Nhan ra ngoài, túm chặt cô đi tới phía trước.

Thì ra anh đưa cô vùng ngoại ô, bốn phía gió rét lạnh lẽo, ào ào thổi mạnh vào mặt của cô.

“Bùi Lạp Minh, rốt cuộc anh muốn đưa em đi đâu!”

Bùi Lạp Minh không để ý tới cô, vẫn lôi kéo cô về phía trước, ước chừng đi được mười phút, anh mới buông tay cô ra.

Hứa Mộ Nhan nhíu chặt mày nhìn vết đỏ hồng trên cổ tay mình.

Lúc này cô mới nhận ra nơi mà anh dẫn cô đến, là chỗ Hoắc Noãn từng bị rơi xuống biển.

Đây là lần thứ hai cô đến nơi này, đúng là mỉa mai, lần trước cô tới thức tỉnh anh, còn lần này.....

Lần này anh muốn lấy mạng cô tại đây!

Nhưng Hứa Mộ Nhan không sợ một chút nào, ngược lại trong lòng cô vô cùng trấn định.

Chẳng lẽ đây chính là tâm đã chết rồi sao?

Đúng vậy, chết bởi tay người đàn ông mình yêu cũng tốt.....

“Từ nơi này nhảy xuống mà em vẫn còn sống, về sau em có đi tới chân trời góc biển cũng không liên can tới anh”

Dưới ánh trăng mờ ảo, gương mặt thanh lệ của Hứa Mộ nở nụ cười yếu ớt, thật giống đóa hoa nở vào sáng tinh mơ, tươi mát mà quyến rũ, nụ cười kia tinh khiết như tuyết đầu mùa đông, đôi mắt long lanh ánh nước, thu hút hấp dẫn người khác.truyen chỉ đăng tại ddLeQuyDon

Gió biển gào thét thổi mạnh, mái tóc dài có hơi xốc xếch vẫn không làm mất đi vẻ thanh lệ của cô.

“Chỉ cần em nhảy xuống, anh sẽ không trả thù thầy em nữa phải không?”

“Ừ, chỉ cần em nhảy xuống, sau này hể là chuyện liên quan đến em anh tuyệt đối không nhúng tay vào, anh nói được làm được!” Đôi mắt sâu không thấy đáy của Bùi Lạp Minh hiện lên một tầng âm u, đồng tử cũng hơi co rút lại, lạnh như băng làm người khác không dám nhìn thẳng, ngực anh như bị thắt chặt, có chút không thở nổi.

“Được, đừng quên lời anh đã nói.”

“Nhảy!”

Bùi Lạp Minh giận dữ hét, âm thanh tiêu tán rất nhanh trong gió đêm, nhưng cũng thoáng vang bên tai Hứa Mộ Nhan.

Hứa Mộ Nhan hít sâu một hơi đi tới vách đá, phía dưới là một màu đen tựa như vực sâu không đáy, cô quay mặt nhìn gương mặt âm sâu lạnh lùng

của Bùi Lạp Minh: “Mặc dù anh tổn thương em hết lần này tới lần khác, nhưng em chợt phát hiện ra tình yêu của em đối với anh vẫn như xưa không thay đổi, nếu có kiếp sau, hi vọng chúng ta sẽ gặp lại, nhưng xin đừng giống như kiếp này đầy đọa hành hạ lẫn nhau.”

Bùi Lạp Minh ngậy người, đôi mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Nhờ ánh trăng, cô nhìn sâu vào khuôn mặt tuần dật âm trầm và cặp mắt thâm thúy của anh.

Giờ phút này đôi mắt kia ẩn chứa tình cảm nồng đậm còn có rối rắm và đau lòng.

Hứa Mộ Nhan cười khổ, trái tim đau nhói, nếu cái chết của cô đổi được một chút đau lòng của anh, cũng không uổng phí đời này cô đã yêu anh.

Hoặc giả, trong lòng anh cũng có cô.

Bằng không, với sự lạnh lùng của anh sợ là không toát ra ánh mắt như thế.

Hứa Mộ Nhan ghen ngào nói từng chữ từng chữ xong, không do dự, dứt khoát nhảy xuống!

Tâm tư của Bùi Lạp Minh trống rỗng, đáy lòng đau đớn khổ sở như bị tảo biển rậm rạp chằng chịt quấn chặt trái tim, hiện giờ anh có cảm giác hít thở không thông.

“Hứa Mộ Nhan!”

Ngay sau đó một bóng dáng cũng nhảy theo xuống, Bùi Lạp Minh nhanh tay bắt được cánh tay của cô!

Hứa Mộ Nhan cảm giác được tay trái của mình bị một sức lực nắm được, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Hai mắt cô thấy rõ người bắt được cánh tay của mình là Bùi Lạp Minh, trong mắt cô trừ khiếp sợ ra không còn thứ gì khác.

Anh.....

Anh thế nào.....

Anh không muốn sống nữa sao!

Bùi Lạp Minh không nhìn thấy đôi mắt khiếp sợ của cô, hai tay ôm chặt lấy cô, dùng hết toàn lực nâng cô lên phía trên, rồi tự mình nặng nề té xuống!

Chỉ nghe tiếng xương cốt bị gãy thanh thúy vang lên, sau đó đụng phải một tảng đá, dưới ánh trăng, sắc mặt anh tái nhợt.

Hứa Mộ Nhan té bên cạnh chân của anh, không để ý đau đớn cô vội vàng bò qua, đụng cũng không dám đụng tới anh, sợ hãi gọi: “Lạp Minh! Anh thế nào, anh làm sao vậy!”

“Anh chưa chết, em đừng khóc lóc thảm thiết như vậy.” Bùi Lạp Minh cố hết sức nói, mở to mắt nhìn cô chăm chăm.

Nghe được giọng nói của anh, Hứa Mộ Nhan vô cùng mừng rỡ: “Anh làm em sợ muốn chết, sao anh cũng nhảy xuống, anh chính là tổng giám đốc tập đoàn Bùi thị đó! Anh không muốn sống nữa sao? Tại sao anh có thể.....Có thể khiến bản thân thương tích đầy mình!”

Bùi Lạp Minh nằm trên mặt đất lạnh như băng, nhìn cô khóc đến trên mặt đầm đìa nước mắt, khóe miệng chậm rãi nâng lên một nụ cười.

Mới vừa rồi không phải muốn rời khỏi anh sao, lúc đó cô còn nhìn anh cười cơ mà, sao hiện giờ lại khóc thảm thiết thế này.

“Rốt cuộc anh có bao nhiêu thất bại mới khiến em không thể chờ đợi muốn ly hôn với anh?” Bùi Lạp Minh tự giễu nói, sau đó nâng tay phải lên sờ trớn gương mặt đầy nước mắt của cô, nước mắt ẩm ướt làm cho mặt cô ấm áp, khiến trái tim anh cũng theo đó mà ấm áp.

Thật ra thì ngay cả chính anh cũng không nghĩ đến sống chết trước mắt, lại có thể ‘nghĩa vô phản cố’ (làm việc nghĩa không chùn bước) nhảy xuống theo cô!

Chính mình tự cho là mình còn là Bùi Lạp Minh thanh cao?

“Đừng chờ anh thay đổi chủ ý, bây giờ em đi liền cho anh, sáng mai tám giờ chúng ta gặp nhau ở trước cổng cục dân chính.” Bùi Lạp Minh nén đau đớn trên người nói.

Anh cực kỳ cố hết sức nói từng chữ, từng cơn đau không ngừng tập kích toàn thân, dường như bất cứ lúc nào anh cũng có thể bất tỉnh.

Hứa Mộ Nhan liều mạng lắc đầu, nước mắt như những hạt châu bị đứt dây rơi xuống: “Không muốn, em không muốn đi cục dân chính, Lạp Minh, chúng ta đừng ly hôn có được hay không? Em không muốn ly hôn với anh, không muốn.”

Bùi Lạp Minh nhìn cô, hồi lâu sau bất giác cong khóe môi dịu dàng say lòng người: “Được.”

Hứa Mộ Nhan khóc lớn hơn, nhào tới trên người anh, dùng sức ôm chặt lấy anh.

Người đàn ông này đã vì cô ngay cả mạng sống cũng không cần!

Anh đáng giá để cô yêu, đúng không?

Bùi Lạp Minh đau đến kêu thành tiếng, Hứa Mộ Nhan bị dọa cho sợ đến mức vội nâng thân mình lên: “Anh sao vậy, Lạp Minh?”

“Anh.....Hình như tay của anh bị gãy xương, em.....Em có mang điện thoại theo không?”

“Có, anh ngồi yên đó, bây giờ em gọi cấp cứu, để họ đến cứu anh!”

Hứa Mộ Nhan khẩn trương móc di động trong túi ra, khá tốt.....

Khá tốt có được hai cột tín hiệu.....

Hai tay cô run rẩy cầm di động bấm gọi cấp cứu.....

Nhìn bộ dáng thất kinh của cô, nội tâm của Bùi Lạp Minh như có dòng nước ấm chầm chậm chảy qua, nụ cười trên miệng sâu hơn, tự giễu nói: “Thật là gậy ông đập lưng ông.”

Tự dưng muốn mạng của cô làm gì, kết quả là làm khổ bản thân mình.

Bùi Lạp Minh cảm thấy nhất định là kiếp trước mình nợ cô, nên đời này phải trả lại cho cô.

Hứa Mộ Nhan nương theo ánh trăng sáng kiểm tra thương thế của anh, khi nhìn thấy phía sau đầu của anh chảy máu, tay cô cứng đờ giữa không trung, ngớ ra không biết phải làm sao.

Vết máu đỏ tươi trên tảng đá đập vào mắt của cô.

“Mặt mày em sao vậy, gặp quỷ à? Còn không qua đây đỡ anh dậy.”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Em Có Thể Im Miệng Lại, An Tĩnh Một Chút

Vết máu đỏ tươi trên tảng đá đập vào mắt của cô.

“Mặt mày em sao vậy, gặp quỷ à? Còn không mau qua đỡ anh dậy.”

“Lạ Minh, anh nhất định phải chịu đựng, xe cứu thương sẽ đến rất nhanh.”

Hứa Mộ Nhan nức nở, động tác cẩn thận đỡ anh dậy, lo sợ đụng phải cánh tay bị gãy của anh. Truyện đăng tại ddlequydon

“Không phải anh đã nói rồi sao, anh không chết được, em đừng giống như khóc tang vậy.”

Bùi Lạp Minh run lấy bầy vượn tay kia lau nước mắt trên mặt cô, gió biển vù vù thổi mạnh vào mặt của hai người.

Lần này nguy hiểm thật, cũng may chỗ hai người nhảy xuống không cao, lại rơi xuống ngay lùm cây cách bờ biển ước chừng hơn hai mươi bước chân.

“Lạ Minh, anh lạnh không?” Hứa Mộ Nhan lo lắng hỏi.

“Nếu em lạnh thì cứ nói, đừng lấy anh làm lá chắn, đến đây anh ôm em.”

Bùi Lạp Minh vừa nói vừa kéo Hứa Mộ Nhan, thấy thế cô không khỏi buồn cười.

Thân thể người này rõ ràng là đang run lẩy bẩy, lại hết lần này tới lần khác cường từ đoạt lý cùng mình.

Hứa Mộ Nhan dựa vào trong ngực anh, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ đeo tay, sao xe cứu thương còn chưa đến.

Vị trí sau gáy của Bùi Lạp Minh bị thương không biết có nghiêm trọng không, trong lòng cô vô cùng sầu lo.

“Là ai gọi điện thoại cấp cứu?”

“Người đâu? Người ở đâu?”

“Chúng tôi là trung tâm cấp cứu, này, ai gọi điện thoại cho chúng tôi!”

“.....”

Hồi lâu, rốt cuộc cô nghe được cách đó không xa truyền tiếng kêu gọi, Hứa Mộ Nhan vui mừng, vội vàng đẩy đẩy Bùi Lạp Minh đang mệt mỏi nhắm mắt.

“Lạp Minh, có người tới cứu chúng ta, anh nhất định phải chống đỡ!”

“Này, chúng tôi ở chỗ này! Ở chỗ này!”

“Này, các anh có nghe tiếng tôi gọi không? Chúng tôi ở chỗ này!”

Trên đường đến bệnh viện, Bùi Lạp Minh đã bất tỉnh ba lần, mỗi lần tỉnh lại đều nói gì đó với Hứa Mộ Nhan, nhưng không cũng không nói được hết câu.

Cô sợ hãi kêu tên của anh liên tục, rất sợ anh bất tỉnh rồi sau đó sẽ không tỉnh lại nữa.

Lúc tới bệnh viện Bùi Lạp Minh đã lâm vào hôn mê, đứng trước cửa phòng cấp cứu, Hứa Mộ Nhan nhìn bác sĩ cùng y tá không ngừng chạy vào chạy ra, mà cô ngoại trừ lo lắng không còn cách nào khác.

Mãi đến khi trời gần sáng, đèn phòng cấp cứu mới vụt tắt.

Sau đó bác sĩ đi ra, các y tá đẩy Bùi Lạp Minh ra khỏi phòng cấp cứu, sắc mặt anh vô cùng nhợt nhạt.

“Bác sĩ, anh ấy sao rồi?”

“Giải phẫu rất thành công, máu bầm sau óc đã được lấy ra sạch sẽ, chỉ cần đừng để anh ấy bị nhiễm lạnh thì không có vấn đề gì lớn, chờ tinh thần khá hơn thì có thể về nhà điều dưỡng, nhớ phải cho anh ấy ăn thức ăn nhẹ, tạm thời không được ăn thịt cá, đến lúc đó phải đến bệnh viện kiểm tra định kỳ.

“Vậy là tốt rồi, bác sĩ vất vả quá.”

Cho đến giờ phút này trái tim treo lơ lửng của Hứa Mộ Nhan rốt cuộc cũng đã hạ xuống.

Hứa Mộ Nhan pha nước ấm mang vào phòng bệnh cẩn thận lau mồ hôi trên mặt anh.

Nhìn anh đang ngủ yên, gương mặt tuấn dật vẫn câu hồn đoạt phách, cô không thể tưởng tượng được anh sẽ vì mình mà nhảy xuống núi.

“Lạp Minh, anh phải khỏe nhanh lên một chút.” Hứa Mộ Nhan thì thầm, cả người nằm ở mép giường, cô phải ở đây chăm sóc anh không thể đi đâu.

Lúc Bùi Lạp Minh tỉnh lại thì thấy một người phụ nữ cười ngu ngơ nằm ở mép giường nhìn anh, quái lạ, sao anh có cảm giác cô cười tươi như hoa vậy.

“Anh đã tỉnh? Có đói bụng không, lát nữa em đi lấy cháo cho anh.” Hứa Mộ Nhan hồn nhiên nhìn anh cười sâu hơn.

Bùi Lạp Minh liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó tay phải chống giường ngồi dậy, trên đầu quấn một lớp băng dày, tay trái cũng bị treo ngược, bộ dáng nhìn thật tức cười.

Thấy thế, Hứa Mộ Nhan vội đứng lên đỡ anh xuống giường, giọng nói tràn đầy vui vẻ: “Bây giờ anh có cảm thấy chỗ nào khó chịu hay không?”

Bùi Lạp Minh lắc lắc đầu, cau mày nhìn cánh tay bị treo ngược của mình: “Đưa cho anh cái gương.”

Gương?

Anh muốn lấy gương làm gì?

Hứa Mộ Nhan ngạc nhiên nhìn anh, sau đó từ trong túi xách lấy ra một cái gương nhỏ đưa cho anh. đọc truyện trên ddllequydon

Bùi Lạp Minh nhận lấy cái gương, liếc mắt nhìn một cái, gương mặt tuấn tú căng chặt, mắt lướt qua nhìn cô, giọng điệu rất không vui: “Em đang cười bộ dạng quỷ quái này của anh phải không? Từ lúc anh ngủ cười cho đến bây giờ?”

“Nào có, đương nhiên là không phải.” Hứa Mộ Nhan kinh ngạc nói.

Sắc mặt Bùi Lạp Minh lạnh lẽo bán tín bán nghi nhìn cô chăm chăm, anh chột ném cái gương của cô qua cửa sổ, giận dữ nói: “Hề là gương hay kiếng gì đó có thể soi được lấy đi hết cho anh, đừng để anh nhìn thấy.”

Hứa Mộ Nhan giờ mới hiểu anh để ý cái gì, không nhận được liên bất cười: “Anh nói coi, anh cũng không phải là phụ nữ, lại sợ bị hủy dung gì

chứ, bác sĩ nói thương thế của anh chỉ cần tịnh dưỡng tốt, một thời gian ngắn là có thể xuất viện.”

Bùi Lạp Minh ‘hừ’ lạnh một tiếng: “VẬY em cười cái gì?”

Cô sờ sờ mặt của mình, quả nhiên khóe miệng thật sự nhếch căng, không thể làm gì khác hơn là thừa nhận không e dè: “Em thấy.....Mặc dù đầu của anh bị băng bó nhưng vẫn rất tuần tú y như trước, hơn nữa.....Hơn nữa anh đối với em rất tốt.”

“Tốt như thế nào?” Anh biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

Nhất thời Hứa Mộ Nhan không đoán ra tâm tư của anh, cô đành thuận theo lời của anh: “Anh vì cứu em ngay cả mạng cũng không cần, nhảy theo em xuống núi.”

Nghe được lời nói của cô, gương mặt âm trầm của anh tựa hồ hòa hoãn xuống, coi như cô còn có lương tâm.

Bùi Lạp Minh không tự chủ mở miệng, giọng nói cứng ngắt: “Núi kia không cao lắm, không chết được.”

“Hả, anh biết ngã xuống sẽ không chết tại sao còn nhảy xuống theo em?” Hứa Mộ Nhan cố làm ra vẻ không hiểu hỏi.

Bùi Lạp Minh cứng họng, đôi đồng tử bén ngót nhìn cô: “Anh.....Anh cao hứng, em vừa lòng chưa!”

Nhìn anh một mực cường từ đoạt lý, dáng vẻ so với Hứa Duẩn Kiệt không có gì khác biệt.

Không nghĩ tới anh còn có bộ mặt này.

Hứa Mộ Nhan không trả lời ngay, cô liếc nhìn anh mấy giây rồi mới dụi dằm mở miệng: “Em nói câu kia là thật.”

“Câu nào?” Bùi Lạp Minh không chút suy nghĩ thuận miệng hỏi, anh bước từng bước nhỏ đi về phía cái bàn, tay không tự nhiên nâng tách trà lên.

“Chuyện ly hôn em sẽ không nhắc lại với anh nữa, em biết anh yêu em”

Những lời này, Hứa Mộ Nhan cơ hồ là dùng hết dũng khí để nói ra.

“Phụt-----“

Bùi Lạp Minh ho khan phun toàn bộ nước ra, văng cả lên đồng phục bệnh nhân.

“Em.....” Hứa Mộ Nhan không ngờ anh nghe lời thật lòng của mình lại có phản ứng này, liền cầm khăn lông lau miệng cho anh, chẳng lẽ cô nói những lời này sai rồi sao? truyện chỉ đăng trên ddlequyydonn

Đầu nhón tay của cô xuyên thấu qua khăn lông, nhẹ nhàng mềm mại khiến Bùi Lạp Minh vô cùng hưởng thụ, chờ khước miệng được lau khô anh mới mở miệng: “Thật là tự luyện.”

“.....”

A, anh vẫn cố ra vẻ trấn định không thừa nhận.

Quên đi, cô không so đo với anh.

Bùi Lạp Minh ‘nhắm mắt theo đuôi’ đến giường bệnh ngồi xuống, giọng điệu kẻ cả: “Lúc nào em cũng phải nhớ anh là ân nhân cứu mạng của em!”

“Dạ dạ dạ, em nhất định ghi nhớ trong lòng.”

Đúng lúc này, Hoắc Noãn, mẹ Bùi cùng Bùi Lạp Thần rồi rít chạy tới.

“Lạp Minh, anh làm sao vậy? Đang yên đang lành sao lại rơi xuống lùm cây?”

“Đúng, bác sĩ nói thế nào? Thương thế của con có nghiêm trọng không?”

“Anh, anh và chị dâu không có sao chứ?”

“Mọi người không cần lo lắng, phẫu thuật rất thành công, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt là có thể về nhà.”

Hứa Mộ Nhan tiến lên nắm tay mẹ Bùi vội nói.

“Lạp Minh, anh biết không? Vừa nghe tin anh gặp chuyện không may cả người em bối rối, cũng may anh không sao.” Hoắc Noãn đưa tay lôi kéo cánh tay không bị thương của anh, nắm chặt như vậy, đôi mắt ẩm ướt ảm đạm, ngược đầu nhìn Bùi Lạp Minh.

Đôi mắt như thế, dù người có lòng dạ sắt đá sợ là cũng tan chảy.

Thế nhưng với Hứa Mộ Nhan thì đôi mắt đó giống như kim châm, đâm thật sâu vào trái tim của cô.

“Đúng rồi, em sợ thức ăn ở bệnh viện không tốt, cố ý kêu dì Dung cho người nấu vài món ăn mang tới cho anh bồi bổ thân thể.”

“Dì Dung, mau vào.”

Sau đó chỉ thấy dì Dung cầm xách hộp giữ ấm đi vào.

Hứa Mộ Nhan nhìn những món ngon trước mắt, chợt nhớ tới lời bác sĩ đã dặn dò cô là anh phải ăn kiêng. [chuong moinhat tai ddLEQUYDON](http://www.ddLEQUYDON.com)

“Mẹ, bác sĩ nói trong mấy ngày này Lạp Minh chỉ được ăn thức ăn nhẹ.”

“Chị Mộ Nhan, Lạp Minh bị thương như vậy ăn thức ăn nhẹ đâu có dinh dưỡng, chẳng lẽ chị không muốn cho thân thể anh ấy sớm khỏe mạnh?”

Hoắc Noãn không vui nói.

A, Hứa Mộ Nhan kinh ngạc nhìn cô ta, thật không hiểu Hoắc Noãn không biết hay là giả bộ không biết.

Lẽ nào cô ta không hiểu bệnh nhân phải ăn thức ăn nhẹ mới dễ tiêu, thân thể mới sớm khỏe được?

Có điều trước mặt người lớn trong nhà, cô không muốn để cho Hoắc Noãn mất mặt, đành nhìn về phía Bùi Lạp Minh.

“Được rồi được rồi, nếu bác sĩ đã nói như vậy, mọi người còn ầm ĩ cái gì? Không mau mang mấy món ăn này đi.”

“Nhưng mà.....”

“Được rồi Hoắc Noãn, chị dâu vốn là bác sĩ, cô an tĩnh một chút, để cho anh tôi nghỉ ngơi.”

Bùi Lạp Thần cũng tức giận cắt ngang lời cô ta.

Thấy mọi người đều phản bác mình, Hoắc Noãn chỉ đành ngoan ngoãn im lặng.

Trước mắt cô ta không muốn lộ ra dáng vẻ là một người phụ nữ chanh chua trước mặt Bùi Lạp Minh.

Ánh mắt của Hứa Mộ Nhan ngạc nhiên nhìn về phía anh: “Lạp Minh!”

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Chúng Ta Một Lời Đã Định

Hứa Mộ Nhan quay đầu ngạc nhiên nhìn anh: “Lạ Minh!”

“Ánh mắt của em nhìn anh vậy là sao? Gặp quỷ à?”

“Không có.” Cô vội vàng lắc đầu, nét mặt tươi cười.

Sau đó cô bưng cháo qua mức một muống đưa lên miệng anh, anh trợn mắt nhìn cô: “Em đang làm cái gì?”

“Em đút anh ăn cháo.”

Nghe vậy Bùi Lạp Minh phát cáu là chuyện đương nhiên: “Anh gãy tay gãy chân hết rồi sao, cần em đút anh ăn?”

Hứa Mộ Nhan nhìn cánh tay trái bị treo của anh, chẳng lẽ.....

Anh không phải bị gãy tay đó sao?

Theo tầm của cô, lúc này anh mới ý thức được, gương mặt tuần tú cũng lạnh lùng hơn.

Hiện tại ở tình trạng này, đoán chừng xem văn kiện cũng là vấn đề.

Anh hờn dỗi hơi lui người về phía sau, tay phải của anh lại bị Hứa Mộ Nhan nắm lấy.

“Anh sao vậy? Không đói bụng à?”

“Không đói.” Bùi Lạp Minh làm mặt lạnh tránh ra, gầy tay thì thôi đi, bây giờ ngay cả ăn cơm cũng phải nghe theo lời người khác, anh có khác gì người tàn phế đâu?!

“Được rồi, đừng làm rộn, nếu anh không muốn nhanh chóng xuất viện thì cứ nằm như thế đi.”

Hứa Mộ Nhan buồn cười nhìn anh nói.

Lúc này mà anh còn có tâm tình so đo những thứ này, anh cũng đâu có tàn phế thật, chỉ là tạm thời mà thôi.

Hứa Mộ Nhan đang suy nghĩ xem phải nói gì để dỗ anh ăn cháo, đột nhiên anh ngồi dậy, tuy đầu băng bó nhưng vẫn lộ ra khuôn mặt dễ nhìn: “Ăn cháo!”

Cô ngăn người một chút, ngay sau đó nhoén miệng cười.

Thay đổi thật thường.....

Đại khái đây chính là Bùi Lạp Minh.

Không cam lòng nhận lỗi trước, Bùi Lạp Minh trừng mắt với cô: “Lại cười, mau dứt cho anh ăn.”

Nếu lúc trước cô không xác định được anh có yêu mình hay không, giờ đây cô đã biết, dù tình yêu của anh dành cho cô chỉ có một phần nhỏ thôi, cô cũng đã thỏa mãn.....

“Hứa Mộ Nhan!” Trên giường bệnh, Bùi Lạp Minh tức giận kêu tên cô.

“Dạ?”

“Anh khát nước....”

“À, anh đợi chút, em rót cho anh.” Cô vội đi tới bàn rót một ly nước đưa tới cho anh.

Bùi Lạp Minh nhận ly nước, ừng ực uống hết.

“Anh khát đến vậy à?”

“Nói nhảm, chảy nhiều máu phải uống nhiều nước mới được, rót thêm cho anh.”

Hứa Mộ Nhan xin nghỉ liên tiếp mấy ngày, cô ở trong bệnh viện chăm sóc Bùi Lạp Minh, thế này cũng coi như trả chút ân tình cho anh.

“Hứa Mộ Nhan, anh muốn ăn táo!” thanh âm lười biếng của Bùi Lạp Minh vang lên.

“Đây, cho anh.”

“Anh muốn ăn táo đã gọt vỏ!”

“Anh tự gọt đi!”

“Em gọt.”

“Anh cũng khỏe rồi, sao không tự mình làm?”

“Em đừng quên anh vì ai mà bị thương, cũng đừng có quên anh là ân nhân cứu mạng của em!”

“Dạ dạ dạ, Bùi tổng!”

Cuối cùng, cũng tới ngày Bùi Lạp Minh xuất viện, hôm nay trời hơi âm u, gió thổi càng lúc càng lớn, không biết có phải trời muốn mưa hay không?

Hứa Mộ Nhan chà xát hai bàn tay lạnh lẽo.

Lúc này di động trong túi reo lên, nhìn tên người gửi tin nhắn, trong lòng cô đột nhiên run lên.

“Thế nào, sao không nghe điện thoại?” Bên cạnh Bùi Lạp Minh liếc nhìn điện thoại của cô.

“Lạp Minh, em muốn đi gặp thầy một chút, được không anh?”

“Được, đi đi.”

Thấy anh sáng khoái đồng ý cô hơi ngạc nhiên.

“Thế nào? Không muốn đi? Vậy thì về nhà.”

“Đi chứ, đi chứ! Bảo tài xế dừng xe ở ven đường đi, em xuống chỗ này là được.”

“Ừ, đi sớm về sớm.”

Bùi Lạp Minh buồn cười nhìn cô xuống xe, xem ra lần này cứu cô cũng không uổng phí, ít nhất cô đã hiểu, nên hỏi ý của anh trước khi đi.

Thật ra thì sáng nay An Thần đã gọi điện thoại nói cho anh biết, lễ đính hôn của Cố Vỹ và Trần U sẽ cử hành sau hai ngày nữa, nếu hôn sự này đã định, anh tự nhiên không cần lo lắng Cố Vỹ còn có suy nghĩ gì không an phận với Hứa Mộ Nhan, đôi mắt đen như đá Hắc Diệu xẹt qua một tia lạnh lẽo.

“Bác Trương, hôm nay tôi không đến công ty, trực tiếp đưa tôi về nhà.”

“Dạ, Đại thiếu gia.”

Sau đó anh bấm số điện thoại của An Thần: “Này, An Thần, mang văn kiện của mấy ngày nay mà tôi chưa ký tên đến nhà tôi, tôi nghĩ bộ dạng này của tôi không tiện tới công ty.”

Bên trong quán cà phê.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua cửa sổ thủy tinh, càn rỡ chiếu nghiêng xuống bao phủ thân hình của cô cùng Cố Vỹ.

Ánh mặt trời chiếu xuống khuôn mặt thanh lệ nhu mì, nụ cười của cô xinh đẹp như nụ hoa nở vào sáng tinh mơ, tinh khiết như tuyết đầu mùa đông, đôi mắt long lánh khẽ chớp chớp, thật động lòng người, tựa hồ ngay cả ánh mặt trời cũng không cách nào đoạt đi phong thái tao nhã trên người cô.

Một người phụ nữ xinh đẹp như thế, nhưng anh lại không có may mắn, có điều như vậy cũng tốt.

Bất quá chỉ mới nửa tháng không gặp cô, gương mặt luôn nở nụ cười ấm áp của Cố Vỹ giờ đây lại có vẻ tiều tụy.

Hứa Mộ Nhan có chút đau lòng nhìn anh, đều là cô hại anh, mấy ngày nay, anh đã bị những xì căng đan bên ngoài làm cho cả người mệt mỏi, mà mình thì không giúp được gì cho anh.

Nghĩ tới đây trong lòng cô vô cùng áy náy.

“Thầy, anh khỏe không?” Giọng nói của Hứa Mộ Nhan xen lẫn chút run rẩy.

“Không cần lo lắng cho anh, chỉ cần em hạnh phúc là tốt rồi, Mộ Nhan, thật ra thì.....Thật ra thì mọi việc là bắt nguồn từ anh.”

Đôi mắt của Cố Vỹ đầy vẻ bất đắc dĩ, trong lòng anh khổ sở vô cùng.

“Ừ?”

“Mộ Nhan, thật ra thì có một chuyện anh vẫn chưa nói cho em biết, ngày đó, những tấm hình thân mật của chúng ta trong khách sạn.....Là Trần U chụp, cũng là cô ấy giấu tên gửi cho Bùi Lạp Minh.”

“Cái.....Cái gì? Trần U!”

“Ừ, còn nhớ lúc ở Pháp anh có tâm sự với em là anh đã từng yêu một người không? Chính là Trần U.....Ngày đó, chàng vạng cô ấy gọi điện thoại nói muốn gặp anh để giải thích lý do tại sao năm đó bỏ đi, anh liền đồng ý, nhưng anh đợi rất lâu cũng không thấy cô ấy tới, rồi phục vụ bưng đến cho anh một ly cà phê, uống xong thì anh ngủ thiếp đi, anh nghĩ, khi đó Trần U đã lấy điện thoại di động của anh gửi tin nhắn cho em, sau đó sai người kín đáo gắn camera ở trong phòng khách sạn, quay được những hình ảnh kia rồi lấy ra rửa thành hình, mục đích là khiến em và Bùi Lạp Minh ly hôn, còn cô ấy sẽ thừa dịp mà xen vào.”

Lời của Cố Vỹ như từng viên đạn oanh tạc vào ý thức của Hứa Mộ Nhan, đôi mắt trong veo của cô có khiếp sợ, có ngạc nhiên, cô không dám tin, những sự việc kia như những đốm sáng phức tạp, xoay xoay trong đôi đồng tử của cô.

Có nghĩ thế nào cô cũng không ngờ, Trần U là người mà thầy mình từng yêu, hơn nữa lòng dạ của cô ta lại thâm sâu như vậy.

“Mộ Nhan, anh hi vọng em nể tình anh đừng trách cô ấy, anh đã bảo cô ấy sau này phải an phận sống qua ngày, cô ấy sẽ không phá hoại tình cảm của em và Bùi Lạp Minh nữa, cho nên.....”

Thầy, anh đừng nói nữa, em không trách cô ấy, chỉ cần anh không trách em là tốt rồi, nếu như không phải vì liên quan với em, công ty của anh cũng

không.....”

Cô không có cách nào nói cho Cố Vỹ biết, thật ra hôn nhân của anh và Trần U là do một tay Bùi Lạp Minh sắp đặt.

Có một số việc nên giữ kín có lẽ tốt hơn so với nói ra, cứ để cho bí mật này chôn vùi theo thời gian.....

“Thầy, anh kết hôn với Trần U rồi thì nhất định phải sống vui vẻ hạnh phúc, biết không?”

“Em yên tâm, suy cho cùng tình cảm của anh và cô ấy cũng đã có nền tảng, kỳ thật..... Kỳ thật anh còn chuyện muốn nói với em.”

Thấy Cố Vỹ muốn nói rồi lại thôi, Hứa Mộ Nhan nhìn anh nghi hoặc.

“Em xem cái này.”

Cố Vỹ lấy một quyển tạp chí từ phía sau đưa tới trước mặt cô.

Đó là tạp chí du lịch giới thiệu về thành phố M với du khách nước ngoài.

Trong đó, có bài giới thiệu đặc biệt về ‘duyên phận nhỏ bé’

Mắt cô chợt nhìn vào tấm hình kia, cả người không khỏi ngây ngốc lẫn nữa.

Trong tấm hình, ở trước cửa ‘duyên phận nhỏ bé’ có một người phụ nữ cúi xuống nhặt cái thẻ rơi trên mặt đất, đúng lúc đó một người mặc áo hồng cùng quần trắng vừa bước đi qua.....

Đôi mắt trong suốt của cô dâng lên một tầng sương mù.....

Thì ra thầy cũng biết.....

“Mộ Nhan, anh cho em xem cái này cũng không có ý gì khác, cũng như anh ngày đó, vô tình nhìn thấy tấm hình này, anh đã biết, đời này chúng ta nhất định là tình nghĩa thầy trò, sau này anh sẽ mang tình yêu dành cho em đổi thành tình thương của anh trai đối với em gái.”

Nói xong, Cố Vỹ nở nụ cười, mặc dù nụ cười của anh không xóa hết những bất đắc dĩ không nói ra được, nhưng cô biết anh thật có suy nghĩ buông xuống.

Có lẽ đây chính là duyên phận giữa cô và Cố Vỹ, cứ gặp như vậy, lại vừa khéo sát bên người bước đi qua.....

“Cảm ơn thầy, anh....Chúc anh.....Chúc anh tân hôn vui vẻ!”

“Ừ, ngày mai anh đưa thiệp cưới đến mời em cùng Bùi Lạp Minh, hai người nhất định phải đến đó.”

“Vâng, chúng ta một lời đã định!”

Nói xong, cả hai rất ăn ý cầm cà phê trước mặt mình lên, nhẹ nhàng cụng vào.

Dường như hai người muốn mang tất cả quá khứ không vui, theo tách cà phê này uống một hơi cạn sạch.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Hứa Mộ Nhan, Cô Đi Chết Đi

Lúc Hứa Mộ Nhan về nhà cô đi ngang qua thư phòng, thấy Bùi Lạp Minh đang nhú mày chăm chú xem văn kiện.

Anh đeo một cái kính gọng đen, hai mắt nhìn chăm chú vào văn kiện, bộ dáng nghiêm túc cực kỳ đẹp trai.

Hứa Mộ Nhan đang ngây người ở cửa thì Bùi Lạp Minh chợt ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau.

“Về rồi, hai người nói chuyện vui vẻ chứ?”

“Vâng.” Cô vừa nói vừa đi về phía anh.

Vừa đi tới bên cạnh anh, thân thể của Hứa Mộ Nhan liền bị Bùi Lạp Minh ôm lấy, thuận thế ngồi lên trên đùi của anh, cô ngửi được trong không khí xung quanh có mùi hương của sữa tắm, hơi thở của anh mát lạnh, thấm vào ruột gan cũng loạn lòng người.

Anh để cằm trên vai cô, tay phải vuốt mái tóc đen mượt như tơ của cô: “Cầm văn kiện lên, lật từng tờ cho anh xem.”

“Được.” Cô ngoan ngoãn làm theo lời anh.

Hứa Mộ Nhan hơi nghiêng mặt sang bên, thấy mắt anh thâm thúy liếc nhìn văn kiện trong tay cô, cau mày trầm tư, sống mũi thẳng hoàn mỹ, lông mi dài che đôi mắt đẹp lạnh lùng.

Cô chưa từng nhìn đáng vẻ chuyên tâm làm việc của Bùi Lạp Minh ở khoảng cách gần như vậy, hóa ra so với bình thường còn mị hoặc tuần dật hơn mấy phần.

“Nhìn cái gì? Trên mặt anh dính gì à?”

Bùi Lạp Minh đột ngột lên tiếng làm cô giật mình, gương mặt của Hứa Mộ Nhan đỏ bừng, cô chợt dạ quay mặt đi không nhìn anh nữa: “không có.....Không có.....”

“Không có? Vậy em mới vừa suy nghĩ gì?” Bùi Lạp Minh buồn cười nhìn cô hỏi.

“Em.....Em đang nghĩ.....Không nói anh biết.”

Hứa Mộ Nhan quay đầu cố đè nén cảm giác chợt dạ, nhưng Bùi Lạp Minh cúi mặt thấp xuống, môi anh chạm môi cô quăn quýt dây dưa .

“Đừng.....”

Toàn bộ thanh âm của Hứa Mộ Nhan bị chặn lại, bầu không khí trong phòng chợt căng thẳng, đụng chạm thân mật làm nhiệt độ cơ thể cả hai nóng lên, Hứa Mộ Nhan bị anh một tay đẩy ngồi lên trên bàn, cô trợn to hai mắt nhìn anh: “Anh.....Tay của anh còn chưa khỏi hẳn....Không nên nghĩ đến những chuyện kia.”

“Câm miệng.” Bùi Lạp Minh trầm mê hơn, hôn dọc theo môi cô một đường xuống cổ, thò tay cởi khuy áo của cô, có chút khó khăn, cổ cởi mấy lần cũng không xong, anh giận dỗi ngồi trở lại trên ghế da, bực mình thở gấp.

Bùi Lạp Minh ngồi trở lại trên ghế, ánh mắt âm trầm.

Hứa Mộ Nhan từ trên bàn xuống, cẩn thận nhìn anh: “Tuy là vết thương của anh đã tốt lên nhiều rồi, nhưng bác sĩ nói trong lúc tịnh dưỡng tốt nhất phải an phận chút, những chuyện vặt kia tạm thời để qua một bên.”

Chuyện vặt?

Chuyện.....Trong miệng cô trở thành chuyện vặt.

“Người phụ nữ không có tình cảm.”

“Lạ Minh.....Anh yêu em không?” Mặt Hứa Mộ Nhan ngưng trọng nhìn anh.

”Ngốc, anh cũng đã đánh cược mạng sống nhảy xuống núi cùng với em, còn ở đó hỏi vấn đề này? Em không có lòng tin với chính mình đến vậy?”

“Em.....em muốn nghe chính miệng anh nói một lần.”

“Được.....Về sau anh sẽ nói ‘anh yêu em’ mỗi ngày một lần, em hài lòng chưa?”

“Vậy.....Vậy hôn sự của anh cùng Hoắc Noãn.....”

“Yên tâm đi, anh sẽ không cử hành hôn lễ, chờ cô ấy sinh xong, anh sẽ cấp một khoản tiền bảo cô ấy để con lại, dù sao mang theo con nhỏ mà muốn gả cho một người tốt sợ là không dễ dàng, nếu bên cạnh không có con nhỏ ràng buộc, anh tin thiện lương như cô ấy nhất định có thể gặp được một người đàn ông tốt.”

“Anh.....Anh thật sự nghĩ vậy?”

Nghe anh nói một hơi, trong mắt Hứa Mộ Nhan sáng ngời biểu lộ sự vui mừng.

Anh bằng lòng để Hoắc Noãn rời đi?

Thật sự có thể buông bỏ mối tình đầu?

Có thật anh mong muốn cả đời chỉ có mình cô?

“Ừ, trải qua sống chết lần này, anh đã hoàn toàn hiểu rõ trái tim mình, Mộ Nhan.....Anh yêu em!”

Đúng vậy, anh yêu cô, anh hi vọng cho cô cùng Duẩn Kiệt một tổ ấm trọn vẹn, cho cô một tình yêu toàn tâm toàn ý!

“Được rồi, em cứ an tâm làm đại thiếu phu nhân của em đi, tiếp tục giúp anh xem có văn kiện nào cần ký tên, lại đây.”

“Dạ” Hứa Mộ Nhan không dám chậm trễ, rất tự nhiên ngồi vào trong lòng anh lần nữa.

Nhưng vừa mở văn kiện ra cô liền bị Bùi Lạp Minh đẩy ra, Hứa Mộ Nhan không hiểu ra sao, cô nhìn anh: “Anh sao vậy?”

“Vô tâm, một hồi xem tiếp.” Bùi Lạp Minh ẩn nhẫn, vẻ mặt lúng túng khó tả, bước nhanh ra khỏi phòng, lưu lại Hứa Mộ Nhan một mình ngây ngốc ở tại chỗ.

Anh bỗng nhiên sao vậy?

Hứa Mộ Nhan không hề chú ý có ánh mắt nhìn cô từ lúc cô bắt đầu đi vào thư phòng, hiện tại vẫn đang nhìn bọn họ, hai tay gắt gao nắm thành quyền, móng tay dài đâm sâu vào lòng bàn tay trắng bệch.

Hứa Mộ Nhan, tôi chỉ muốn sống an tĩnh bên Bùi Lạp Minh mà thôi, ngay cả ước nguyện nhỏ nhoi mà cô cũng tước đoạt phải không!

Được, cô đối với tôi và đứa con trong bụng vô tình, thì đừng trách tôi vô nghĩa!

Giữa chúng ta đã đến lúc kết thúc ân oán!

“Chị Mộ Nhan, chị còn chưa tan việc à ?”

“Ừ, đã 8 giờ rồi à.”

“Không bằng chúng ta cùng đi đi, Mộ Nhan.”

Các đồng nghiệp anh một lời tôi một lời nói.

“Không có sao, bản thiết kế còn chỉnh sửa một chút xíu là xong, tôi muốn hoàn thành để cuối tháng lên kiểu mẫu luôn.”

“Vậy cũng tốt, khi nào về thì nhớ tắt điều hòa và đèn đóm.”

“Biết rồi, mọi người đi nhanh đi.”

Nhìn các đồng nghiệp rời đi, Hứa Mộ Nhan tiếp tục công việc dang dở, thoáng chốc bản thiết kế đã hoàn thành.

Hứa Mộ Nhan nhìn thiết kế trong tay với vẻ mặt kỳ vọng, trong lòng vui vẻ không cần nói cũng biết.

Lúc cô hoàn thành bản thiết kế cũng đã 10 giờ.

Cô dọn dẹp bàn làm việc, kiểm tra túi xách chuẩn bị rời công ty, chợt nhận được một cuộc điện thoại.

Cô không nhìn tên người gọi tới liền nhận: “A lô, xin chào.....”

“Chị Mộ Nhan, chị còn ở công ty sao?”

Hứa Mộ Nhan vừa nghe giọng nói của Hoắc Noãn không khỏi sửng sốt.

“Ừ, chuẩn bị đi, mới vẽ xong thiết kế.”

“Thật đúng lúc em vừa đi dạo phố xong, cũng không xa công ty của chị lắm, chúng ta cùng nhau về nhà đi, em lái xe tới đón.”

“Cái này.....”

“Được rồi, chị đừng từ chối, giờ này bắt xe khẳng định là rất bất tiện.”

Hứa Mộ Nhan do dự nhìn ra cửa sổ, đúng vậy, đã rất tối rồi, đón xe sợ là không dễ.

“Được rồi, vậy cô đến đây đi, tôi ở ven đường trước công ty đợi cô.”

“Ừ, được, em tới ngay, chị cứ ở đó chờ em là được.”

Khép điện thoại lại, không biết sao trong lòng Hứa Mộ Nhan thấy bất an, sự bất an này theo từng giây từng phút trôi qua mà tăng thêm.

Đột nhiên sao lại thế này?

Nhiệt độ đêm nay chỉ có một chữ ‘Lạnh’.

Trên người Hứa Mộ Nhan có mặc thêm một chiếc áo khoác màu cà phê, nhưng cũng không chống được gió đêm lạnh lùng.

Đứng ở ven đường, cô quần chặt áo khoác ngoài, hai tay đưa lên miệng vừa hà hơi sưởi ấm vừa đi qua đi lại.

Hoắc Noãn không phải ở rất gần công ty sao, còn nói sẽ đến rất nhanh?

Thế nào mà gần 20 phút còn chưa tới?

Hứa Mộ Nhan không biết phía đối diện hơi xéo có một chiếc xe Mercedes-Benz màu đen đang đậu, ngồi ở ghế lái là một phụ nữ đang cầm chai rượu đỏ vừa nóng nảy uống vừa nhìn Hứa Mộ Nhan đi qua đi lại.

Khi chai rượu đỏ còn lại chút ít thì khuôn mặt Hoắc Noãn đã đỏ bừng bừng, dưới ánh đèn bên trong xe lộ ra bộ dáng diêm dúa lẳng lơ vô cùng chói mắt.

Hoắc Noãn uống một hơi cạn sạch chỗ rượu còn lại để cố tạo cho mình chút tinh thần hăng hái, những ngón tay với bộ móng được sơn đỏ chói run rẩy cầm chặt tay lái, trong mắt cô ta tràn đầy hận ý cùng lửa ghen đan xen.

Giờ phút này lý trí của cô ta đã bị rượu chi phối, trong lòng chỉ còn lại âm thanh không ngừng nói bên tai cô ta, chỉ cần đụng chết Hứa Mộ Nhan là Bùi Lạp Minh sẽ là của cô ta, là của cô ta!

Mượn rượu để có can đảm, Hoắc Noãn không do dự khởi động xe, hướng xéo về phía đối diện, nơi có bóng dáng thẳng tắp mà cô ta hận thấu xương, nhấn ga!

Hứa Mộ Nhan đang định gọi điện thoại cho Hoắc Noãn, liền thấy cách đó không xa phía đối diện, chợt có ánh sáng chói mắt, theo bản năng cô đưa tay hơi che hai mắt mình, nhưng luồng sáng kia vẫn chiếu thẳng vào cô, khiến cô không mở mắt ra được.

Cô vừa che mắt vừa lui về phía sau, cố gắng cách xa luồng sáng này một chút.

Nhưng cô càng lui về phía sau thì ánh đèn kia lại càng sáng mãnh liệt, gần như ép cô không thấy được gì.

Kỳ quái, chiếc xe kia thế nào lại càng lúc càng đến gần cô?!

Hứa Mộ Nhan lấy làm kinh ngạc, bất an trong lòng mỗi lúc một lớn, trong khoảnh khắc bao trùm toàn thân đến từng mỗi tế bào trong cô! Đôi mắt trong suốt kinh hoàng nhìn chiếc xe tới càng lúc càng gần.

Bên trong xe Hoắc Noãn thấy Hứa Mộ Nhan liên tiếp lui về phía sau, vẻ mặt cô ta càng dữ tợn hơn, y hết ma quỷ ở địa ngục, thu hết vẻ mặt sợ hãi của Hứa Mộ Nhan vào trong đáy mắt.

Hứa Mộ Nhan, cô đi chết đi!

Chỉ khi cô chết, sẽ không còn ai chia rẽ tôi và Bùi Lạp Minh!

Thấy chiếc xe kia cách mình ngày càng gần, khoảng cách chỉ còn mười mấy thước, mười thước.....Năm thước.

TỔNG GIÁM ĐỐC LẠNH LÒNG LỬA TÌNH THÀNH NGHIỆN!

Phong Lưu Băng
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Đại Kết Cục

Hứa Mộ Nhan, cô đi chết đi!

Chỉ khi cô chết, không còn người nào có thể chia rẽ tôi cùng Bùi Lạp Minh!

Hứa Mộ Nhan thấy chiếc xe kia càng ngày càng tới gần, chỉ còn chừng mười mấy thước, mười thước.....Năm thước.....

“Mau tránh ra, Mộ Nhan!”

Đang ở ngay tại lúc cô cho rằng sắp bị xe đụng, thì một âm thanh dồn dập đột nhiên vang lên, ngay sau đó có một lực mạnh mẽ đẩy cô qua một bên, Hứa Mộ Nhan nặng nề té ngã, hai tay cô chống trên mặt đất đau điếng.

“Phịch!”

Một tiếng vang thật lớn truyền vào màng nhĩ của Hứa Mộ Nhan.

Chiếc xe muốn đụng chết cô đâm thẳng vào một bức tường, tiếng thủy tinh vỡ như nện vào trái tim Hứa Mộ Nhan.

Trong giây phút đó, giống như cả thế giới đều yên lặng, chỉ còn lại tiếng hít thở trầm trầm của Hứa Mộ Nhan.

Cô cứ ngơ ngác mở to hai mắt nhìn bóng dáng vừa đẩy cô ra khỏi nguy hiểm.

Thân ảnh kia vô cùng quen thuộc, giờ đây giống như thước phim điện ảnh quay chậm, chậm rãi từ sườn xe lăn xuống, nặng nề té xuống đất.....

Nương theo ánh đèn lơ mờ hai bên đường, rốt cuộc cô thấy rõ người đã đẩy cô.

Hứa Mộ Nhan cảm thấy lòng mình như bị ngàn vạn con dao găm sắc bén lăng trì, ở phía trước, một bãi máu tươi đỏ chói đâm vào mắt cô, lòng cô đau nhói!

“Lập Thần!”

Cô loạng choạng đứng lên chạy nhanh đến đó, cả người của Bùi Lập Thần máu là máu, cô đỡ anh dậy: “Lập thần, Lập thần cậu tỉnh lại đi, cậu đừng làm tôi sợ mà Lập Thần!” Hứa Mộ Nhan gọi một tiếng rồi lại một tiếng, nhưng người trong ngực vẫn không có mở mắt.

“Lập Thần, cậu mau tỉnh lại, tôi xin cậu, cậu mau tỉnh lại! Cậu đừng làm tôi sợ mà!”

Hứa Mộ Nhan vẫn không buông tha, kêu gọi bên tai anh, nước mắt cô như mưa rơi xuống gương mặt dính máu của Bùi Lập Thần. Vẻ mặt cô thống khổ, liên tiếp lớn tiếng kêu gọi giúp đỡ, âm thanh vang dội trên đường phố yên tĩnh. “Lập Thần, cậu cố chịu đựng, ngay bây giờ tôi gọi cấp cứu, tôi gọi cấp cứu ngay đây!”

Thanh âm của Hứa Mộ Nhan run rẩy, cô vừa nói vừa tìm kiếm lung tung điện thoại di động trong túi xách.

Bởi vì ánh sáng xung quanh mờ tối, Hứa Mộ Nhan tìm hồi lâu cũng không có điện thoại di động, cô định đổ toàn bộ những thứ bên trong túi xách ra ngoài.

“Khụ.....Khụ.....”

Bỗng nhiên một tiếng ho khan nhẹ truyền đến, rồi rất nhanh tan biến trong gió lạnh, nhưng Hứa Mộ Nhan vẫn nghe thấy.

Cô mất hồn quay đầu lại, đối mặt với đôi mắt nửa mở nửa nhắm của Bùi Lạp Thần.

“Lạp Thần, cậu sẽ không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì! Tôi gọi cấp cứu ngay bây giờ, cậu chờ thêm chút nữa, ráng chờ thêm chút nữa!”

“Đừng..... Đừng gọi.....Chị.....Chị dâu.....”

“Lạp Thần, tôi cầu xin cậu chớ nói chuyện, chớ nói chuyện, chừa chút khí lực chờ xe cứu thương đến, được không?” Hứa Mộ Nhan vừa khóc rống vừa nói.

“Chị.....Chị dâu, vô ích.....Có thể chết ở trong lòng chị, tôi.....Tôi rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc.....”

Thanh âm của Bùi Lạp Thần nhẹ như gió, tựa như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

“Đừng nói nhảm, cậu không có việc gì, tại sao cậu ngốc như vậy, tại sao lại chạy tới cứu tôi, tại sao.....”

Hốc mắt cô ngập tràn nước mắt, không ngừng rơi xuống như mưa, rơi ướt gương mặt của Bùi Lạp Thần đang nằm ở trong lòng cô.

“Chị dâu, có chuyện.....Có chuyện tôi muốn nói cho chị biết.....Thật ra thì, thật ra thì Hoắc Noãn.....Đứa bé trong bụng Hoắc Noãn không phải là của anh hai.....Là của tôi.....Tôi vốn cho rằng chỉ cần tôi tìm được Hoắc Noãn trở về, anh hai sẽ vì Hoắc Noãn và đứa bé trong bụng cô ta mà buông tha cho chị, nói như vậy....Tôi có thể chăm sóc cho chị thật tốt.....Khụ.....Là tôi quá ích kỷ, là tôi đã quên, người mà trong lòng chị thích nhất thật ra là anh hai.....Cho nên.....”

“Lạ Thần, cầu xin cậu đừng nói nữa, tôi biết, cậu không phải cố tình chia rẽ tôi với anh cậu, tôi biết, cầu xin cậu đừng nói chuyện nữa, được không?”

“Không.....Chị để cho tôi nói.....tôi sợ hiện giờ không nói sau này không còn cơ hội, cho nên.....Chị dâu, chị đừng trách tôi và Hoắc Noãn đã làm những chuyện kia đối với chị..... Được không? Sau này.....Chị nhất định phải cùng anh hai sống thật hạnh phúc, nếu như.....Nếu như có kiếp sau, tôi hi vọng tôi sẽ là người trong lòng chị.....Kiếp sau, nếu như chúng ta gặp lại nhau, chị.....chị sẽ cho tôi cơ hội chứ?”

Ánh mắt sáng ngời của Bùi Lạp Thần tha thiết nhìn cô, dường như anh không muốn bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào trên mặt cô.

“Được, Nếu như.....Nếu kiếp sau tôi gặp cậu trước, tôi sẽ cho cậu cơ hội.....Tôi sẽ.”

Hứa Mộ Nhan khóc không thành tiếng, nói.

Cô biết mình không nên nói dối lừa gạt anh, nhưng vì để cho anh có động lực chống đỡ, cô không thể không nói vậy!

“Thật tốt....Chúng ta một lời đã định....Mộ Nhan....Anh....Yêu....Em, rất....Yêu.....”

Lúc Bùi Lạp Thần nói xong câu nói sau cùng, anh dùng chút khí lực cuối cùng nhìn cô, trên mặt biểu lộ ý cười như có như không.

Trái tim của Hứa Mộ Nhan tựa như bị kim châm đâm thật sâu vào, vô cùng đau đớn, lan tràn ra toàn thân khiến cô run rẩy.....

Rồi sau đó anh mỉm cười nhắm hai mắt lại.....

“Lạ Thần, Lạp Thần!”

Đây chính là cái chết.....

Sau này cô sẽ không còn nhìn thấy Bùi Lạp Thần vừa nói chuyện vừa cười với cô.....

Trước mắt Hứa Mộ Nhan chợt hiện lên hình dáng của Bùi Lạp Thần mặc trang phục hip-hop...

Ký ức lượn quanh làm trái tim cô nhói đau, nghẹn ngào có chút không thở nổi.....

Người mà cô vẫn xem như em trai mình cứ như vậy mà ra đi.....

Cô còn nhớ rõ năm năm trước anh đã từng nói qua với cô, anh nhất định sẽ không chết trước cô vì anh không muốn nhìn thấy cô khóc.....

Anh đúng là đã nuốt lời.....

Hơn nữa là cô đã hại anh nuốt lời.....

Giờ khắc này Hứa Mộ Nhan thật hận mình, hình như mỗi người cô yêu quý đều không tránh được bị thương, vô luận là thân thể hay là trái tim.....

Cô không muốn!

Cô không muốn nhìn thấy những người yêu quý cô, hay những người cô yêu quý, mỗi một người đều rời xa cô, không muốn!

“Lạp Thần.....”

Chớp mắt, Hứa Mộ Nhan đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, cô vẫn khóc không ngừng, sau đó không tự chủ được bấm điện thoại di động gọi cho Bùi Lạp Minh.

Bùi Lạp Minh bị tiếng khóc rống của cô dọa sợ, vội vàng cúp điện thoại chạy đến công ty của cô.....

2 năm sau

Thành phố A

Nghĩa trang Hoa Dương.

Nơi này thật sự rất yên lặng, an tĩnh đến mức làm người ta không dám hít thở mạnh.

Ở phía trước một ngôi mộ, có ba bóng người lẳng lặng đứng thẳng, một nam, một nữ, còn có một đứa bé trai.

Ba người đều mặc trang phục màu đen, sắc mặt trang trọng.

Người đàn ông có dáng dấp cao ngất, mái tóc đẹp màu nâu, đôi đồng tử sâu như đáy hồ lấp lánh sáng ngời, sống mũi cao thẳng, đôi môi khiêu gợi sáng bóng mê người, ánh nắng bao phủ toàn thân toát ra phong thái kiêu căng vương giả, tuất đạt làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào anh.

Người phụ nữ bên cạnh có gương mặt thanh lệ dịu dàng, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

Thật ấm áp.

Làn da của cô mịn màng trắng như gôm sứ, quay mặt nhìn sang bên cạnh, lông mi của cô cong dài chớp chớp như một cây quạt nhỏ đang phe phẩy.

Bên cạnh cô là đứa bé trai chừng 7 tuổi, gương mặt ngây thơ chất phác lộ ra vẻ rất hiểu chuyện.

“Mẹ, chú Lạp Thần sẽ ở trên trời phù hộ chúng ta sao?”

Cậu bé trai nhìn hình trên bia mộ, hỏi.

“Ừ, chú Lạp Thần mỗi ngày đều đang nhìn chúng ta, một ngày nào đó.....Mọi người chúng ta sẽ gặp mặt lại.

“Dạ, mẹ, hiện tại con cảm thấy chúng ta người một nhà thật hạnh phúc!”

Lời của trẻ con làm hai người lớn không khỏi nở nụ cười, thoáng xua tan chút sầu não.

Bùi Lạp Minh đang đứng bên cạnh liền ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ tóc con trai: “Tiểu Kiệt, chúng ta người một nhà sẽ luôn hạnh phúc như vậy, hơn nữa con sẽ nhanh chóng được làm anh trai.”

“Anh trai?”

“Đúng vậy, Duẩn Kiệt, con thích em gái hay là em trai.”

“Đều thích, chỉ cần chúng ta người một nhà có thể ở chung một chỗ con đều rất thích!”

“Tiểu Kiệt thật hiểu chuyện, tới đây, dập đầu lạy chú Lạp Thần ba cái để chú phù hộ con lớn lên khỏe mạnh.” Hứa Mộ Nhan dịu dàng nói, trong mắt ngập tràn ánh sáng tình thương của mẹ.....

Rồi sau đó ba người xoay người rời đi.

Gió thổi làm vạt áo của họ bay bay, sau lưng họ lá rụng nhẹ nhàng rơi xuống, tựa như đang mỉm cười, cũng tựa như đang tạm biệt.

Trên đường núi tĩnh lặng, một chiếc xe màu bạc xa hoa đang chạy không nhanh không chậm, trong xe phát ra nhàn nhạt nhạc nhẹ, bay bổng giống như nhạc tiên, dọc đường dày đặc cỏ xanh biếc.

(Nguyễn văn)

Từng ở ta túi đeo lưng nho nhỏ tường kếp trong người kia

Làm bạn ta trôi dạt qua hải trải qua mỗi một đoạn lữ trình

Ấn hình người bù nhìn thủ hộ ông trời của ta thật

Từng cho là tình yêu có thể để cho tương lai chỉ vì một người

Tắt đèn vẫn ở chỗ cũ bàn đọc sách góc người kia

Biến thành ta cho phép nhiều năm qua kỷ niệm tình yêu tiêu bốn

Biến mất người kia không thể quay về thanh xuân

Không quên được có yêu cầu nhân tài sẽ đổi với trải qua nghiêm túc

Chỉ mong được một lòng người người già không chia cách

Này đơn giản lời của cần to lớn dũng khí

Chỉ nguyện phải một người tâm người già không chia cách.....

Nghe đến đoạn này, lời ca hạnh phúc, Hứa Mộ Nhan ngược mắt nhìn bầu trời ngoài cửa xe, trong lòng tràn đầy ấm áp.....

Cô cảm nhận cuộc sống, tình yêu của cô cuối cùng coi như trọn vẹn.....

“Lạp Minh, cùng em đi thăm Hoắc Noãn một chút đi, em biết trong hai năm qua anh vẫn không có cách nào tha thứ những việc cô ấy đã làm, nhưng dù sao cô ấy cũng đã bị trừng phạt, cho nên anh đừng hận cô ấy, được không?”

“Anh..... Được, anh nghe lời em, chúng ta đi thăm cô ta.”

“Dạ, thăm Hoắc Noãn xong, cũng vừa vặn đi tham dự hôn lễ của Cố Vỹ và Trần U.”

“Được.”

Nói xong, anh đưa tay vén vén tóc trên trán cô, trong đôi mắt tràn đầy tình yêu nồng đậm.

Anh không ngờ trải qua nhiều chuyện như vậy, Hứa Mộ Nhan lại đối xử với Hoắc Noãn vô cùng rộng lượng, cô quả nhiên là người phụ nữ đáng để anh dốc lòng yêu thương đến hết cuộc đời.

Anh nhớ mang máng hai năm trước khi Bùi Lạp Thần bất ngờ bị Hoắc Noãn lái xe đụng chết, đêm đó, Hứa Mộ Nhan ở trong ngực anh khóc thật lâu mới nói chuyện của Hoắc Noãn và Bùi Lạp Thần cho anh biết.

Giây phút đó, anh thế nào cũng không nghĩ ra mối tình đầu của mình lại trở thành như vậy, không chừa thủ đoạn nào, tâm địa tàn nhẫn!

Làm anh bất ngờ hơn là đứa bé trong bụng cô ta là của em trai mình!

Mà hết thấy âm mưu bất quá là bọn họ muốn chia rẽ anh và Hứa Mộ Nhan!

Anh thật hận, hận không giết được bọn họ!

Càng hận chính mình hơn, hận sao bao lâu nay không hoàn toàn tin tưởng Hứa Mộ Nhan, cho nên tình yêu của hai người mới thăng trầm trắc trở.

Đang lúc anh chuẩn bị đến bệnh viện chấm dứt với Hoắc Noãn, ai ngờ bác sĩ nói cô ta đã thần trí mơ hồ, bị điên rồi!

Anh không tin, nhưng khi thấy bộ mặt si ngốc của Hoắc Noãn nhìn mình cười ngây dại, mối hận trong lòng anh tiêu tan chút ít, anh xoay người sai bước rời đi.

Trong hai năm qua, nếu không có cô luôn luôn ở bên cạnh khuyên can, anh tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua cho Hoắc Noãn!

Tai nạn xe đó cũng khiến đứa bé trong bụng Hoắc Noãn bị sinh non.....

Khi xong tan sự của Bùi Lạp Thần không bao lâu, Hứa Mộ Nhan liền gạt Bùi Lạp Minh đang tức giận đến muốn phát điên, chuyển Hoắc Noãn đến bệnh viện tâm thần tốt nhất ở thành phố A để điều trị, hi vọng cô ta có thể sớm hồi phục, đi tìm hạnh phúc của chính mình.....

Hứa Mộ Nhan không phải là không hận Hoắc Noãn, chẳng qua cô ta đã điên rồi, cần gì phải so đo với cô ta nữa?

Tất cả bị kịch, bất quá cũng vì người mà mình quá yêu.....

Sau khi thăm Hoắc Noãn xong, Bùi Lạp Minh nói muốn đi rửa tay, anh để hai mẹ con chờ ngoài cửa.

“Mẹ, một hồi chúng ta đi đâu?”

“Chúng ta đi tham dự hôn lễ của chú Cố Vỹ.”

“Hay quá, lâu rồi không gặp chú Cố!”

Bây giờ chính là lúc mặt trời ngã về phía tây, nắng chiều chiếu lên mái tóc màu hạt dẻ của Bùi Lạp Minh, nhìn anh tựa như một bức tranh hoàn mỹ.

Trong tay anh, chẳng biết từ lúc nào có một bó hoa tươi, mà bó hoa kia là do anh mượn cố đi rửa tay hái trộm ở bồn hoa bệnh viện, mặc dù không phải là loài hoa quý hiếm đắt tiền, nhưng màu sắc rực rỡ rất đẹp.

“Tặng em.”

“Tặng em?” Hứa Mộ Nhan nhẹ giọng hỏi, cô hơi kinh ngạc nhận lấy hoa trong tay anh, trên mặt chậm rãi nở nụ cười vui vẻ, những bông hoa rực rỡ

làm nền khiến nụ cười của cô sáng rực tinh khiết.

Anh chợt bị nét thanh lệ trên gương mặt cô hấp dẫn, thoáng chốc thất thần.

Khóe miệng anh nhếch nhẹ, tiến lên ôm chặt cô vào trong ngực, cúi đầu hôn lên đôi môi đang phẫn khởi của cô.....

Cô biết, hạnh phúc của bọn họ vẫn còn tiếp diễn!

Mười chín đóa hoa hồng ghim cùng lụa trắng làm thành cổng hoa, mỗi một giá nền thạch anh đều phát ra ánh sáng rực rỡ, yến hội tổ chức trong đại sảnh rất lớn, phía trên treo đèn thủy tinh nhập khẩu vô cùng xa hoa, thảm đỏ trải dọc từ cổng đến đại sảnh tới tận bên trong đài làm lễ, năm mươi bộ bàn ghế đã được đổi lại để xứng với hôn lễ theo phong cách mộng ảo châu Âu, phối hợp vô cùng hoàn mỹ.

Trần Hồng thấy các khách mời bắt đầu đi vào bàn ngồi xuống, vội vàng cho người xem chừng bánh cưới kiểu hoàng gia cao sáu tầng và tháp rượu trên đài làm lễ, tránh bị những đứa trẻ đụng phải.

Thế nhưng không tiếc tâm huyết bố trí, thời khắc mấu chốt lại xảy ra vấn đề.

Từ năm giờ sáng, cô dâu đã bắt đầu hóa trang, đến tối đưa vào động phòng mới xong, mười mấy phân đoạn chỗ nào cũng không được sơ suất.

Cố Vỹ liếc nhìn cổng chào cao mười thước trang trí xa hoa, phía trên có tượng chú rể và cô dâu nắm tay mỉm cười, muốn ngọt ngào có nhiều ngọt ngào, muốn dịu dàng có nhiều dịu dàng.

Chỉ mình anh biết giờ phút này tâm tình mình rất phức tạp, nhiều bất đắc dĩ.....

Cưới một người phụ nữ mình không thương, loại cảm giác đó giống như có ngàn vạn con kiến gặm cắn tim anh, khó chịu và thống khổ!

Nhưng vì để cho Bùi Lạp Minh biết rõ anh đối với Hứa Mộ Nhan đã hoàn toàn chết tâm, không để cô vì anh mà bị tổn thương nữa, anh không thể không cưới Trần U!

“Mộ Nhan, em nhất định phải hạnh phúc, như vậy mới không uổng phí anh chật vật rút lui.....”

Hết truyện.